Erich Segal

DOKTORLAR

İNKILÂP BESTSELLER

ERICH SEGAL

Doctors

A NOVEL BY THE AUTHOR OF
LOVE STORY & THE CLASS

Erich Segal
Doktorlar
Çeviri: **Nejat Ebcioğlu**
Orijinal adı: **Doctors**
Baskı tarihi: 1992
İnkılap Kitabevi

ERICH SEGAL'in Aşk Hikâyesi ile Oliver'in Hikâyesi adlı ilk iki romanı uluslararası en çok satan roman ve pek beğenilen büyük filmler oldu. Sınıf adlı romanı ise, ABD'de en çok satan kitaplarda uzun süre liste başlarında kaldıktan sonra Fransa ve İtalya'da yazın ödülleri kazandı.

Yazar, son romanı Doktorlar'da, Harvard Tıp Fakültesi'nin 1962 yılı mezunlarının yaşam öykülerine bizleri götürüyor. Şaşırtıcı nitelikleriyle yapıt, öğrencilerin duyarlı, düzenci, incinmiş ve sevgi dolu doktorlar haline gelişini betimliyor. Tıp fakültesinin acımasız öğrenim potasında ergitilen öğrenciler daha sonra stajyer doktor ve uzman adaylığının nice özveri isteyen gün, ay ve yıllarından sonra bazen trajediyle noktalanan zaferlere varıyorlar.

Romanın merkezini çocuklukta arkadaş olan ve ilişkileri bir tutkuya dönüşünceye kadar yaşamda gerçek doyumu bulamayan Barney Livingstone ile Laura Castellano'nun unutulmaz ilişkileri oluşturuyor. Onlarla birlikte fakülteden geniş bir arkadaş çevresi, yaşam öyküleri, acı ve sevinçleri, meslekteki başarı ve düş kırıklıklarıyla anlatılıyor. Ve roman tıp konusunda yer yer dökümanter, eğitici ve espri dolu havasıyla sürüp gidiyor...

Erich Segal edebiyat üzerinde doktora yapmış; Harvard, Yale ve Princeton üniversitelerinde dersler vermiştir. Yazar, evli ve bir kız çocuğu babasıdır.

Bu yapıtımı benim ipin pek özel kişiler olan: KAREN ile PRANCESCA'ya adıyorum.

ERICH SEGAL

"Tıbbın en temel ilkesi Sevgi'dir."

PARACELSUS (14931541)

GİRİŞ

BİR teki dışında hepsi beyaz ırktandılar. Beşi dışında tümü erkekti.

Bazıları pırıl pırıl zekâsıyla dahi olmanın sınırına yaklaşmıştı. Kimisi bir dahiyken çıldırmak üzereydi. İçlerinden biri, Carnegie Hall'da viyolonsel çalmış, bir başkası profesyonel ligde bir yıl basketbol oynamıştı, içlerinden altısı roman yazmış, ikisinin kitapları yayınlanmıştı. Biri, ilkelerinden vazgeçmiş rahipti. Bir diğeri ıslahhaneden çıkıp okullar bitirerek buraya gelmişti. Hepsi ölürcesine korkuyordu.

Onları 1958 yılının böyle aydınlık eylül sabahında bir araya getiren ortak durum, Harvard Tıp Fakültesi birinci sınıf öğrencisi oluşlarıydı. Dekan Courtney Holmes tarafından yapılacak okula hoşgeldiniz konuşmasını dinlemek üzere D dersanesinde toplanmışlardı.

Dekan'ın yüz hatları, Roma madeni paralarındaki suratlara benziyordu. Davranışlarıyla bir göbek bağıyla değil de, altın bir saat kösteğiyle doğmuş gibiydi.

Yaşlı adam salondakileri sessiz olmaya çağırmadı. Yalnızca gülümsedi ve öğrenciler sustular.

"Beyler!" diyerek söze başladı. "Sizler buraya tıp bilgilerinin sınırlarına doğru uzun bir yolculuk yapmak üzere toplanmış bulunuyorsunuz. Bu okulda henüz haritası çıkarılmamış hastalık ve acılar üzerinde kendi kişisel keşiflerinizi yapacaksınız. Burada

oturanlardan biri lösemi, şeker hastalığı, deri veremi ya da ölümcül kanserlere bir tedavi yöntemi bulabilir..."

Adam, pek mükemmel nitelikte dramatik bir duraklama yaptı. Sonra mavi gözlerinde bir pırıltı yanıp sönerek ekledi. "Belki sıradan soğuk algınlığına bir önlem getirebilir."

Espriyi değerlendiren kahkahalar yükseldi.

Sonra gümüş saçlı Dekan başını öne eğdi. Belki derin düşüncelere dalmış olduğunun alfanı çizmek istiyordu. Öğrenciler merakla onun yeniden konuşmasını beklediler.

Sonunda başını kaldırıp yeniden konuşmaya başladığında sesi daha yumuşak ve bir oktav daha aşağı tonda çıkıyordu.

"İzin verin de sözlerimi bir gizi açıklayarak sona erdireyim. Şimdi işitecekleriniz bir alçakgönüllülük gösterisi olacaktır."

Arkasını döndü ve karatahtaya bir şeyler yazdı.

Yana çekildiğinde tahtada iki sayılı bir rakam göründü: Yirmi altı.

Holmes, sınıfın yeniden sessizleşmesini bekledi. Derin bir soluk aldı ve sonra büyülenmiş dinleyicilerine dik bakışlarla bakarak konuştu. "Baylar, anılarınızın şablonuna şunları kazımak istiyorum. Bu dünyada binlerce hastalık vardır ama tıp bilimi onlardan yalnızca yirmi altısı üzerinde deneysel tedavi yöntemi uygulamaktadır. Geri kalan tedaviler... Bir tahmin işidir."

Ve konuşma bitti.

Asker gibi dik ve atletlerin inceliğiyle adam kürsüden indi. Salondan dışarıya yürüdü.

Kalabalık kitle onu alkışlayamayacak kadar şaşırmıştı.

ÇOCUKLUK YILLARI

"Yeni dünyaya çıplak, üşümüş ve kendilerine güvenleri olmaksızın girerler...

"Ama şimdi bu girişin süssüz ağırbaşlılığı üzerine çok derin, büyük bir değişiklik çöker: Onlar bu değişikliği kavrar ve uyanmaya başlarlar."

WILLIAM CARLOS WILLIAMS (18831963) Çocuk Hastalıkları Uzmanı ve Ozan

BİR

LAURA Castellano'yu ilk kez çıplak gören oğlan çocuk Barney Livingstone'du.

Barney beş yaşına bastığı yazın bir ağustos sabahında evlerinin bahçesinde dolaşıyordu. Ve tanımadığı bir ses onu selamladı:

"Merhaba."

Dönüp komşu evin bahçesine baktı. Bahçe duvarının üzerinden kendi yaşındaki sarışın bir kız çocuğu merakla bakıyordu. Barney derin bir özlemle eski komşularını, onların çocuk oyunu düzeyine indirgenmiş beyzbolu korkunç şekilde oynayan oğulları Murray'ı düşündü. Şimdi işittiğine göre yeni komşularının bir oğlan çocukları bile bulunmuyordu.

Bu nedenle kız kendini tanıtınca, Barney Laura'nın beyzbol oynar gibi birbirlerine top atma önerisine şaşıp kaldı. Kuşkulu bir tavırla omuz silkip, "Tamam" dedi. Eldiven ve topunu almak üzere yürüdü.

Bir dakika sonra pembe renkli küçük kauçuk topu alıp geriye döndüğünde kız bahçenin ortasında dikiliyordu.

"Buraya nasıl geçtin?" diye sordu.

"Bahçe duvarına tırmanıp üzerinden atladım" diyen kız hiç de önem vermezmiş gibi görünerek ekledi. "Tamam, haydi başlayalım! Bana şöyle yüksek bir top at!"

Barney açık seçik görünür biçimde dengesini yitirir ve gaf yapar gibi fırlatınca, Laura topu pek eli yatkın bir şekilde yakaladı ve hızla geriye attı. Oğlan şimdi de Murray'ın yedi yaşında olduğu halde duvardan atlamak için yardıma gereksindiğini ve kızın bunu tek başına kolaylıkla başardığını düşünerek şaşıyordu.

Yarım saat süreyle birbirlerine yorulmaksızın top attıktan sonra Barney kızın Murray'ın ayakkabılarını (gerçekte lastik pabuçlarını) rahatça doldurabileceğine karar verdi. Cebine elini sokup sigara paketini ortaya çıkardı. "Lucky Stripe" etiketli kutudan bir şekerleme çıkarıp kıza uzattı.

"Hayır, sağol!" diyen Laura sözünü şöyle sürdürdü. "Babam çikolataya karşı alerjim olduğunu söylüyor."

"Alerji nedir ki?"

"Bildiğimden emin değilim. En iyisi onu babama soralım. Babam, doktordur." Ve bu konuşma, kızın aklına bir fikir getirdi. "Hey, neden doktor ve hasta oyunu oynamıyoruz ki?" diye sordu.

"O oyun nasıl oynanır?"

"İyi. Önce ben seni muayene edeceğim. Sonra da sen beni..."

"Kulağa pek sıkıcı bir oyunmuş gibi geliyor."

"Bunun için giysilerimizi çıkarmak zorundayız."

"Olur." Belki böylesi biraz ilgi çekici olacaktı.

Muayeneler, Livingstone'ların bahçesinin bir köşesindeki dev meşe ağacının arkasında yapıldı. Laura oğlanı muayene edebilmek için ekose desenli gömleğini çıkarmam talimatını verdi. Dinleme hayali bir steteskopla yapılacaktı.

"Şimdi şortunu da çıkar."

"Niçin?"

"Haydi Barney, oyunu oyna!"

Oğlan istemeyerek mavi renkli şortunu çıkarıp orada külotuyla dikilirken, kendisini biraz tuhaf duyumsamaya da başlamıştı.

Genç doktor buyurganca konuştu. "Külotunu da çıkar!"

Barney, evden kimse bakıyor mu diye omuzunun üzerinden gizlice göz attı ve sonra son giysisini de çıkardı.

Laura oğlana dikkatle bakıyor ve bacaklarının arasından sarkan şeye özellikle ilgi gösteriyordu.

Oğlan gururlu bir tavırla açıkladı: "Bu benim musluğumdur."

"Daha çok bir penise benziyor." diyen kız klinikteymiş gibi tarafsız tavırla konuşuyordu. "Tamam, sen iyisin. Giyinebilirsin" dedi.

Barney büyük bir hevesle onun sözüne uyarken, Laura sordu: "Şimdi başka bir oyun oynamak ister misin?"

"Ama bu haksızlık olur. Doktor olma sırası bende."

"Pekiyi, tamam."

Kısa sürede kız tümüyle soyunmuştu.

"Vay, Laura!... Senin şeyine ne oldu?... Ne dediğimi biliyorsun canım..."

Kız bir dereceye kadar özlemle dolu bir sesle yanıtladı. "Benim ondan yok."

"Oh yazık, neden yok?"

O anda tiz bir ses muayeneyi yanda böldü.

"Baar...neyy! Neredesin?"

Sesin sahibi evin arka kapısına çıkmış olan annesiydi.

Oğlan, ivedi arkadaşından izin istedi ve ağacın arkasından uzanıp bakındı. "Buradayım, anne" diye seslendi.

"Ne yapıyorsun?"

"Oyun oynuyorum, birisiyle..."

"Kiminle?"

"Komşu evde oturan Laura adlı kızla."

"Oh, yeni komşular... Kıza sor bakalım, çörek ve süt ister mi?"

Ağacın ardında gizlendiği yerden cin gibi bir surat göründü. Laura neşeyle sordu. "Ne tür çörekleriniz var?"

"Ayçörekleri ve incirli kekim var" diyen Bayan Livingstone gülümseyerek ekledi: "Ne tatlı bir kızsın sen?..."

Barney ile Laura'nın çocukluğun tatlı günlerini yaşadıkları bu cennetin adı

New York'un büyük semti Brooklyn idi. Orada kulakları dolduran sesler, troleybüslerin kornaları ile dört tekerli hafif gezinti arabalarının canlan ama en çoğu türlü top oyunlarını sokağın ortasında oynayan ve çılgınca patenle kayan çocukların haykırışlarıydı.

O zamanda Brooklyn Dodgers yalnızca bir beyzbol takımı değil, bir sağlam karakterler küme'siydi: Duke, Pee Wee ve Preacher topu atış ve tutuşta pek başarılıyken sizin adım söylemenizden daha hızlı koşan Jack Robinson adlı bir oyuncuları da vardı.

Bütün oyuncular Brooklyn'e gönülden bağlıydılar.

Bu durumda onların New York'un Yankiler beyzbol takımını hiç yenememiş olmalarına kim aldırış ederdi ki?...

Yıl 1942 idi. Amerikalılar şimdi de üç cephede; Avrupa'da Nazilerle, Büyük Okyanus'ta Japon sürüsüyle ve ülkenin içinde Fiyat Yönetimi Bürosu ile savaşıyorlardı. Bunlardan sonuncusu Cumhurbaşkanı Roosevelt'in sivillerin gereksinimlerini vesikaya bağlamak ve her şeyin iyisinin askerlere verilmesini sağlamak üzere oluşturduğu kuruluştu.

Böylece Mareşal Montgomery, Kuzey Afrika'da Rommel ile çatışır, General Jimmy Doolittle Tokyo'yu bombalarken cephe gerisinde, Brooklyn'de Barney'in annesi Bayan Estelle Livingstone iki oğlunun sağlığı ve iyi gelişmeleri için fazladan et vesikası almak üzere savaşım veriyordu.

Kocası Harold Livingstone bir yıl önce orduya çağrılmıştı. Lisede Latince öğretmeni iken şimdi Kaliforniya'da bir askeri üste Japonca öğrenmeye çalışıyordu. Bu konuda ailesine tüm söyleyebildiği "İstihbarat Bürosu"nde bir şeyler yaptığı yolundaydı. Böylesi duruma uygundu. Çünkü Estelle'nin oğullarına babalarının çok akıllı olduğunu ve İstihbarat Bölümü'nde görevlendirildiğini açıklamasını kolaylaştırıyordu.

Oysa ortaya konulmayan nedenlerden ötürü Laura'nın babası Dr. Luis Castellano orduya çağrılmamıştı.

Bir kaşık sütlü mısır ezmesini daha, küçük oğlunun ağzına sokmaya çalışan Estelle, büyük oğluna sordu: "Laura hoş bir çocuk mu, Barney?"

"Evet, bir kız olarak iyi. Demek istiyorum ki, fırlattığım topu bile yakalayabiliyor. Ama, biraz tuhaf konuşuyor."

"Çünkü onlar İspanya'dan buraya gelmişler, şekerim. Oradan kaçmak zorunda kalmışlar."

"Niçin?"

"Faşist denilen birtakım kişiler onlardan hoşlanmamış. Aynı nedenle baban şimdi orduda. Faşistlerle savaş etmek üzere..."

"Babamın bir silahı var mı?"

"Bilmiyorum. Ancak, bir silaha gereksinirse Başkan Roosevelt onu elde etmesini sağlayacaktır."

"İyi, Böylece babam da kötü kişileri penisinden vuracaktır."

Meslekten kütüphaneci olan Estelle, oğlunun bildiği sözcük sayısının artmasından yanaydı. Oysa onun yeni öğrendiği bu sözcüğü duyunca pek şaşırmıştı.

Olabildiğince doğal davranmaya çalışarak sordu: "Sana penisi kim öğretti, şekerim."

"Laura. Onun babası doktor. Ama, kızın öyle bir şeyi yok!"

"Nesi yok, şekerim?"

"Laura'nın penisi yok. Başlangıçta ona inanmadım, ama bana gösterdi."

Estelle ne diyeceğini bilemez durumda küçük oğlu Warren'in sütlü mısır ezmesini karıştırıyor ve Barney'in daha neler öğrenmiş olduğunu merak ediyordu.

Zamanla Barney ile Laura daha iyi oyunları oynamaya başladılar. Her geçen yaz gününde Kovboylar ve Kızılderililer, Amerikalılar ve Japonlar gibi oyunları oynarken hak yemeden iyi ve kötü olan tarafı sırayla temsil ediyorlardı.

Böylece bir yıl geçti. Müttefikler şimdi İtalya'yı ele geçirirken Amerikalılar bir kez daha Solomon adalarını fethediyordu. Bir gece geç saatte Barney'in erkek kardeşi Warren çığlıklar atarak ve kırk derece ateşler içinde yanarak uyandı. Dertlerin en kötüsünden, bir yaz afetinden ve çocuklukta gelen bir felçten ürken Estelle terleyen çocuğunu bir banyo havlusuna sararak ön kapıdan çıkıp merdivenleri indi; onu Dr. Castellano'nun evine taşıdı. Bir adım gerisinde aklı karışmış ve korkmuş oğlu Barney onu izliyordu.

Dr. Luis şimdi de uyanıktı. Küçük ve dağınık çalışma odasında bir tıp dergisini okurken çocuğu muayene etmek üzere ellerini yıkamak için koşuşturdu. Kara kıllı iri elleri şaşırtıcı derecede hızla ve incelikle hareket ediyordu. Doktor, Warren'in boğazına bakar, göğsünü dinler ve küçük çocuğu sakinleştirmeye çalışırken, Barney şaşkınlıkla onu gözetledi.

"Tamam!" diyen doktor fısıldayarak ekledi: "Benim için yalnızca soluk alıp ver, olur mu küçüğüm?" Bu arada karısı Inez Castellano soğuk su ve sünger getirmek üzere ivedi davranıyordu.

Estelle korkudan ağzını açmadan ayakta dururken, Barney onun çiçek desenli sabahlığının eteğini tutuyordu. Sonunda kadın, doktora soru sorma yürekliliğini kendinde bulabildi. "Hastalığı o mu?... Hani bilirsiniz siz?"

"Sakin olun, Estelle. Çocuğunuzun hastalığı çocuk felci değil. Göğsündeki kızıl lekeye ve özellikle dilinin üzerindeki kırmızı kabarcıklara bakın. Buna 'Çilek biçiminde dil' diyoruz. Çocukta kızıl hastalığı başlamış durumda."

"Ama, ciddi olabilir gene de..."

"Evet. Prontosil gibi sülfa türü ilacı yazacak birini bulmalıyız."

"Siz yazamaz mısınız?"

Dişlerini sıkıp gevşeten Luis yanıtladı. "Benim reçete yazma iznim yok. Bu ülkede tıp uygulaması yapmak üzere iznim bulunmuyor. Her neyse, hemen yola çıkalım. Bizler taksi ile hastaneye giderken Barney burada kalabilir."

Takside giderlerken Luis, küçük Warren'i kucağında tutuyor, boynunu ve alnını süngerle kuruluyordu. Estelle adamın kendine güvenli durumuna inanmıştı, ama şimdi de onun söyledikleri kendisini şaşırtıyordu.

"Ama Luis, ben seni doktor olarak düşünmüştüm. Demek istiyorum ki, sen bir hastanede çalışıyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Bir laboratuvarda çalışıyor, kan ve idrar testleri yapıyorum" diyen adam duraladı. Sonra ekledi: "Ülkemdeyken doktordum. Sanırım iyi bir doktordum. Beş yıl önce buraya geldiğimde çılgınlar gibi İngilizce çalıştım. Tüm tıp kitaplarını yeniden okudum ve sınavları geçtim. Ama şimdi de eyaletin tabipler odası bana izin vermeye karşı çıkıyor. Belli ki ben tehlikeli bir yabancıyım, İspanya'da yanlış bir partiyi seçmiş kişiyim."

"Ama, faşistlere karşı savaşıyordun?"

"Evet, oysa bir sosyalisttim. Bu da Amerika'da kuşkulu bir durumdur."

"Pek saçma, ahlâksızca bir davranış."

"İyi. Ama, daha kötüsü de olabilirdi."

"Ben daha kötüsünü düşünemiyorum."

"Franco tarafından yakalanmış olabilirdim."

Hastanede Luis'in tanısı hemen doğrulandı ve Warren'e onun önerdiği ilaçlar verildi. Çocuğu alkolle ıslatılmış süngerlerle silerek ateşini düşürdüler. Sabah saat 5.30'da Warren'in eve götürülebileceği bildirildi. Luis taksiye binişlerine kadar Estelle ve çocuğa arkadaşlık etti.

Estelle sordu: "Sen de gelmiyor musun?"

"Hayır, vedalaşmamız gerekli. Saat yedide laboratuvarda olmalıyım. Burada kalacak ve boş bir odada biraz kestireceğim."

"Buraya, yatağıma nasıl geldim, anne?"

"Eh, sevgilim, ben eve geldiğimde saat çok geç olmuştu ve sen Castellanoların koltuğunun üzerinde uyuyordun. Bu yüzden Inez ve ben, seninle Warren'i kucaklayıp buraya taşıdık."

"Warren iyi mi?" diyen Barney henüz kardeşini görmemişti.

Estelle başını öne eğerek onayladı ve, "Tanrı'ya şükürler olsun, Dr. Castello gibi bir komşumuz var" dedi.

Bir saniye süreyle Barney içinde büyük bir imrenme duyumsadı. Laura'nın babası evindeydi. Kendisi babasını bazen o denli özlüyordu ki, içi burkuluyordu.

Babasının gittiği günü pek canlı bir biçimde anımsıyordu. Harold onu tutup kaldırmış ve öyle sıkı göğsüne bastırmıştı ki, Barney onun soluğunda sigara kokusunu duyumsamıştı. Şimdi birisinin sigarasını yaktığını görmek bile, Barney'in kendisini yalnızmış gibi duyumsamasına yol açıyordu.

Bununla birlikte küçük bir avunma nedeni bulunuyordu. Şimdi Livingstone'ların evinin ön pencerelerinden birinde zemini beyaz, çevresinde kırmızı bir çizgi ve ortasında mavi bir yıldız bulunan dikdörtgen şeklinde bir bayrak asılıydı. Bu bayrak, yoldan geçenlere evde ülke için savaşan bîr aile üyesinin olduğunu gösteriyordu. (Bazı evlerde bu türden iki, hatta üç bayrak bulunmaktaydı.)

Aralık ayının sonlarına doğru, iki oğlan kardeş beş sentlik gözlemelerini satın aldıkları şekerci dükkânından eve dönerlerken Warren, Bay ve Bayan Cahn'ların ön penceresinde şaşırtıcı bir şeye, altın renkli yıldız taşıyan bir bayrağa dikkat etti.

Akşam yemeğini yerlerken yakınır gibi sordu: "Anne, onların bayrağındaki yıldız nasıl bu denli süslü olmuş?"

Estelle bir an duraksadı, sonra sakin bir tavırla yanıtladı. "Çünkü onların oğulları... Pek yürekliymiş."

"Bir gün babamın da böyle bir yıldızı kazanacağım düşünüyor musun?"

Yüzünün sarardığım duyumsamasına karşın Estelle kayıtsız kalmaya çalışarak konuştu: "Sen böyle şeyleri kesinlikle bilemezsin, canım. Şimdi gel de kıvırcık salatam ye..."

Çocukları yataklarına yatırdıktan sonra Estelle bir anda tüm konuşma boyunca Barney'in sessiz kalmış olduğunu sezinledi. Büyük oğlu, Cahn'ların tek evladı Arthur'un savaşta öldüğünü anlamış mıydı?

Daha sonra mutfak masasında oturup kaynattığı şeyin en iyi Brezilya kahvesi olduğunu varsayarak içmeye çalışırken kocası Harold'un tehlikede olmayacağım sürekli söylediğini anımsadı. ("Çevirmenler vurulmazlar, şekerim" diyordu kocası). Ancak, güvenlik nedenleri, kocasının nerede olduğunu ve ne yaptığım söylemesini engellemiyor muydu? Artık öyle korkunç telgrafların Brooklyn'deki ailelerin eline geçmediği bir gün bile yaşanmaz hale gelmişti.

Sonra büyük oğlunun sesini duydu. Oğlan sevgiyle ve güvence verir bir tonda konuşuyordu.

"Lütfen, endişelenme anne... Babam geriye gelecek."

Altı buçuk yaşındaki oğlan Miki Fareli pijaması içinde kapının yanında ayakta duruyor, gene de annesini yatıştırmak üzere

bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Estelle başını kaldırıp ona gülümsedi:

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Okulda herkes Arthur Cahn'ın öldüğünü biliyor. Öğretmenlerden birinin onun için ağladığım bile gördüm. Bu konuda bir şey söylemedim çünkü Warren'in korkacağını düşündüm. Ama, babam sağ kalacaktır, sana söz veriyorum."

"Nasıl bu denli güvenli olabilirsin?"

Oğlan omuzlarını silkip itiraf etti, "Bilmiyorum. Ama endişeli olmak seni daha çok üzüntülü biri yapıyor."

"Haklısın, Barney" diyen kadın, oğlunu sıkıca kucakladı.

O noktada, kendisini rahatlatan kişi birdenbire konuyu değiştirdi.

"Bir çörek yiyebilir miyim, anne?" diye sordu.

1944, gazete başlıklarının yılı oldu. Roma ile Paris düşmanlardan kurtarılmış, Franklin D. Roosvelt benzeri görülmemiş biçimde dördüncü dönem için başkanlığa seçilmişti. Kısa süre sonra Amerikalılar, Guam'ı yeniden ele geçirdi. Ve Harold Livingstone ta Kaliforniya'dan denizaşırı göreve gönderileceğini bildirmek üzere eve telefon açtı. Nereye gideceğini söylemiyor, yalnızca Japon savaş esirlerinin sorguya çekilmesinde çalışacağını belirtiyordu. Daha sonraki haberleşmesi minyatür harflerden oluşan, mikrofilmle fotoğrafı çekilmiş ve yapışkan gri renkli kâğıda basılmış asker mektubu ile olacaktı.

O yıl Dr. Luis Castellano'nun yaşamında da dönüm noktası oldu. Eyalet tabipler odası kararını değiştirdi ve İspanyol mültecisinin ABD'de tıp uygulaması yapmaya uygun bir kişi olduğunu kararlaştırdı.

Sevinmesine ve kuşkudan kurtulmasına karşın, Luis kararın yalnızca kendi değerleri yüzünden değil, tüm eli ayağı tutarı doktorların ordu tarafından çağrılmış olması yüzünden gerçek-

leştiğini biliyordu. Karısı Inez ile birlikte hemen zemin katındaki yatak odasını muayenehane haline soktular. Luis, bir bankadan floroskop makinesi için kredi aldı.

Dört küçük çocuk makinenin kuruluşunu izlerken, Castellano'ların üç yaşındaki evladı Isobel, "Baba, bu ne ise yarar?" diye sordu.

"Ben biliyorum" diye öne çıkan Barney ekledi. "Bu makine, insanların içine bakmak içindir. Öyle değil mi, Dr. Castellano?"

"Haklısın, oğlum" diyen adam, Barney'in saçlarını okşayarak sözünü sürdürdü: "Ama, iyi doktorlar daha önce de hastalarının içine bakmak üzere iyi makinelere sahiptiler."

Sonra şakağını göstererek ekledi, "İnsan beyni şimdi de tam yapma konusunda kişinin kullanacağı en büyük araçtır."

Luis'in ünü ve tıp uygulamaları kısa sürede arttı. King ilçesi ona hastaneden yararlanma ayrıcalığını önerdi. Şimdi o, bir zamanlar test tüplerini yıkadığı laboratuvara hastalardan aldığı örnekleri gönderebiliyordu.

Bazen özel bir ikram olarak çocuklar onun muayenehanesine girebilirlerdi. Barney ve Laura doktorun araçlarına dokunur, küçük kardeşlerinin kulağına otoskopla bakar; Warren ile Isobel izin verirse steteskopla onların göğüslerim dinlerlerdi.

İki aile neredeyse tek aile haline gelmişti. Duruma özellikle Estelle

Livingstone pek memnundu. Hayattaki tek yakın akrabası olan annesi Queens semtinde oturuyor ve Estelle kütüphanede çalıştığı sırada diğer çocuk bakıcılarım bulamadığı zaman, yaşlı kadın Warren'e bakmak için metroya binip Brooklyn'e kadar geliyordu.

Ancak Estelle çocuklarının yaşamda bir erkek modeline gereksindiğini ve Warren ile Barney'in ayı gibi kıllı doktora

neden hayranlık duyduklarını anlayabiliyordu. Luis de, iki "oğlan çocuğa" sahip olmaktan hoşnutmuş gibi görünüyordu.

Estelle ve Inez aralarında iyi bir arkadaşlık kurmuşlardı. Salı geceleri hava saldırısı korunma görevini birlikte yapıyor, karanlık ve sessiz sokaklarda her evin ışıklarının iyice karardığını görmek üzere devriyeye çıkıyorlardı. Bu arada düzenli aralıklarla göğe bakıp, düşman bombardıman uçaklarının izlerini araştırmaktaydılar...

Böyle sakin karanlık Inez'i rahatlatıyor ve fikirlerini açıklamakta öz gürleştiriyordu.

Bir seferinde Estelle, Inez'e böylesine uykusuz kalmaları konusunda ne düşündüğünü sordu ve aldığı yanıt karşısında şaşkınlığa düştü.

Kadın, "Bunlar bana eski günleri anımsatıyor. Tek fark, şimdi elimde tüfek bulunmaması" dedi.

"Sen gerçekten savaştın mı?"

"Evet, arkadaş. Ve ben orada savaşan tek kadın değildim. Çünkü, Franco'nun yalnızca bir dolu İspanyol askeri değil, düzenli savaşan Faslı uşakları da vardı. Hepsine, kirli hizmetleri için para ödüyordu. Bizim tek umudumuz, saldırıp kaçmaktı. O kasaplar öyle çoktular ki... Ve ben, onlardan birkaçını vurduğum için gururluyum."

O anda Inez arkadaşının şaşırdığını farketti:

"Anlamaya çalış!" diyerek sözünü sürdürdü. "O piçler, çocukları bile öldürüyorlardı."

"İyi, senin ne demek istediğini anlıyorum" diyen Estelle duraksayarak yanıt vermişti. Şimdi de yanında ince sesle konuşan kadının gerçekte birkaç kişiyi öldürmüş olduğunu sindirmeye çalıştığı görülüyordu.

Ne tuhaftır ki Inez'in ana ve babası ülkede sağ kanadın sadık destekleyicileri olarak yalnızca Franco'yu değil, Opus Dei adlı

diktatör taraftan bir kiliseyi de savunmuşlardı. Tek kızları sosyalizm ideali ile ateşlenip Cumhuriyetçi Cephe birliklerine katılınca ona küfretmiş ve kızlarına sahip çıkmayı bırakmışlardı.

"Dünyada silahımdan ve idealimden başka şeyim bulunmuyordu, işte bu durumda, bir mermi bana şans getirdi."

Hangi mermi? Estelle böyle düşünerek merak etti. Ama kısa sürede o da açıklandı.

Malaga'nın kuşatılması sırasında Inez ve altı arkadaşı Puerta Real'e giderlerken yolda pusuya düşürülmüş ve Inez yaralanmıştı. Yeniden bilincim kazandığında kadın, kendisini "Yoldaş Luis" diye tanıtan ve tıraşı uzamış topluca bir tip olan genç doktorun suratına bakıyor durumda bulmuştu.

"Luis'in o zamanlar bile belirgin bir kişiliği vardı. Kuşkusuz ikimiz de üniformalıydık ama Luis daha çok bir köylüye benziyordu" diyen Inez gülerek sözünü sürdürdü: "Ama, onun çalışmayı bir an bile bırakacağım düşünemem. Çevrede o denli çok yaralı vardı ki, ayağa kalktığım anda ben de ona yardım etmeye başladım. Uzun çalışma saatleri boyunca hiçbir zaman espri yapma yeteneğini yitirmedi. Gerçekte, ülkemizden kaçarken yanımızda tek götürebildiğimiz şey bu esprilerdi. Fransa sınırı kapatılmadan önce, son anda o ülkeye geçebildik."

Okullar açıldığında Barney ile Laura bir kamu ilkokulunda birlikte üçüncü sınıfa başladılar. Sınıfta kendilerinden başka otuz çocuğun bulunması onları birbirine daha çok yaklaştırmıştı. Laura, Barney'in kendisi için değerli bir arkadaş olduğunu görebiliyordu. Çünkü oğlan şimdiden okumaya başlamıştı.

Gerçekte, işin başında Estelle ile Harold Livingstone'u bir araya getiren öğe ikisinin de kitaplara karşı olan aşırı sevgileriydi. Barney, üç yaşına girdiğinden bu yana her iki ebeveyn sırayla çocuğa okuma dersi vermiş, ona her zaman ödül olarak öykü ve şiir okumuşlardı. Bu çabaları işe yaramış ve oğlanın

kitaplara karşı tutkusu, vanilyalı kâğıt helvasına karşı duyduğu iştahı kadar artmıştı.

Sonuç olarak, şimdi evlerinin ön verandasında birlikte oturur ve Laura'yı ölümsüz çocuk klasiklerinin zorluklarını aşmaya itelerken Barney kitaplara karşı duyumsadığı sevginin meyvelerini topluyordu.

Ancak, zamanı gelince Barney çabasının karşılığını da istiyordu.

Yedinci yaş gününde annesi oğlana potası, halkası, ağı, topu ve özel giysileriyle komple basketbol gereçleri hediye etti. Açılış gününden önce Luis yaşamını tehlikeye sokup Livingstoneların meşe ağacında üç metre yükseklikteki bir yere tırmanıp, potayı çiviledi.

Barney bunu görünce zevkle haykırdı ve, "Laura, basket antrenmanı yaparken bana yardım etmelisin! Bunu bana borçlusun!" dedi.

Laura'nın yardımı, onun karşı tarafın savunma oyuncusu olarak oynaması ve Barney'in potaya atışlarını kesmesini gerektiriyordu. Barney'i şaşırtan şekilde kız bu etkinlikte çok iyiydi. Neredeyse oğlan kadar basket atıyordu. Ve Barney'in boyu uzadıkça, kızın boyu da onunkini geçmek üzere uzamaktaydı.

Almanya, 1945 yılının mayıs ayının yedinci günü silahlarını bıraktı ve bunu aynı biçimde Japonlar'ın teslim oluşu izledi.

Livingstone'ların mutfaktaki masasının çevresine oturan Estelle, Barney ve Warren'in, "Babamız eve koşarak döndüğünde..." adlı, şarkıyı söylerken yaşadıkları neşeyi tanımlamak olanaksızdı. Çünkü aile, babalarını en son üç yıl önce görmüştü.

Harold Livingstone eve geldi. Ama, gelişi koşarak olmadı. Gerçekte kente varışı ağır ağır ve zamanı önceden belirlenmemiş bir günde gerçekleşti.

Gürültücü ve kalabalık olan diğer asker eşleri ve çocuklarının sürekli itip kakmaları sırasında Estelle ile iki oğlu solukları kesilmiş durumda trenin istasyona gelişini beklediler. Tren daha durmadan birkaç asker yere atladı ve yakınlarına koşuştular.

Barney ayak uçlarına kalkmıştı. Ama bir türlü düşlerinde yaşattığı o yüzü askerlerin arasında göremiyordu.

Annesi ansızın bir çığlık attı: "İşte, babanız, orada!" Kadın, trenden inmiş ve uzakta dikilmiş birisine doğru el sallıyordu. Barney oraya baktı ve tanıdığı kişiyi görmedi. Belleğindeki Harold Livingstone'a uyan kişi orada bulunmuyordu.

Baktığı yerde, alnındaki saçlan gerilemiş, sıradan boyda, sıradan bir adam vardı. Yüzü solgun, incelmiş ve yorgun görünüyordu.

Annem yanılıyor, diye düşündü. Bu adam babam olamaz. Olamaz.

Estelle artık kendini tutamıyordu. "Harold!" diye bağırdı ve kocasını kucaklamak üzere koştu.

Barney orada durup Warren'in elini tutuyor ve annesinin daha önce hiçbir zaman böyle kendilerini yalnız bıraktığım anımsamadığını sezinliyordu.

Küçük Warren sordu. "O bizim babamız mı?"

Kafası şimdi iyice karışmış olan Barney, "Öyle olmalı" diyerek yanıtladı.

"Onun Dr. Castellano'dan daha iriyarı biri olduğunu bana söylediğini sanıyordum."

Az kalsın Barney de öyle düşünmüş olduğunu söyleyecekti.

Sonunda dördü bir aradaydılar. Estelle şimdi de kocasının kollarının arasındaydı.

"Barney, Warren siz ikiniz ne kadar büyümüşsünüz!" diyen Harold Livingstone gururla elini büyük oğlunun omuzlarına doladı. O anda Barney tanıdık sigara kokusunu duyumsadı.

Garın dışındaki kalabalığa karşın gene de bir taksi bulabildiler. Sürücü, yurtsever bir kişiydi.

"Hoşgeldin asker!" diye selamlayan sürücü ekledi. "Hey, biz o kabak Naziler'e gerçekten gününü gösterdik, değil mi?"

Estelle gururla konuşarak sürücüyü düzeltti. "Benim kocam, Büyük Okyanus bölgesinde görev yaptı."

"Oh, Naziler ya da Japonlar, ne farkeder? Hepsi pis herifler. Kocana iyi iş becerdiğini söyle."

Warren umutla sordu. "Hiç kimseyi öldürdün mü?"

Harold ağır ağır konuşarak yanıtladı: "Hayır, oğlum. Ben yalnızca savaş esirlerinin sorguya çekilmesinde yardımcı oldum..." Konuşurken sesi giderek hafiflemişti.

"Bu denli alçakgönüllü olma. Bırak da çocukların seninle gurur duysunlar. Belli ki, o Mor Kalp madalyasını kazanacak kadar savaşın içinde oldun. Yaralanmışsın da, değil mi arkadaş?"

Harold herhangi bir kahramanlık imasını bile elinin tersiyle iter gibi davranırken, Barney ile Warren irileşmiş gözlerle birbirlerine baktılar.

"Pek öyle önemli bir durum değildi. Bir şarapnel parçası çadırımızın yakınına düştü. Orada bir süre öyle hafif titremeli kaldım, ama şimdi yüzde yüz iyiyim. Buraya gelmeden önce şu lanet olası şeyleri yakamdan sökmeliydim. Önemli olan yeniden hep birlikte olabilmemiz."

Ancak kocasının karşı çıkışı Estelle'in istasyonda onu görür görmez duyumsadığı şeyi doğrulamıştı. Kocası hasta bir adamdı.

Taksi Livingstoneların evinin önüne yanaşırken, Luis Castellano evinin penceresinde bekliyordu. Bir anda onunla birlikte ailesi sokağa döküldüler. Luis iri bir ayınınkine benzer kucaklamasıyla Harold'u sararak açıkladı. "Yıllardır şöminenin üzerindeki resminle konuşuyordum. Seni sanki kaybolmuş erkek kardeşimmiş gibi benimsemiştim!"

O gece Barney'in belleğine ateşle kazınmış gibi iz bıraktı. Anne ve babasının yatak odalarından bir koridor boyu .uzakta bulunmasına karşın, gene de onların sesini duyabiliyordu.

Annesi uzun uzun, iç çekerek ağlıyor ve hıçkırıkların arasında öfke ve umutsuzlukla konuşuyordu. "Bana açıklayamaz mısın, Harold? Bu 'yüzde otuz sakatlık' da ne demek oluyor?"

Babasının ona güvence vermeye çalıştığı anlaşılıyordu. "Bir şey değil, şekerim. Endişelenecek bir şey olmadığına yemin ederim."

Sonra ortalık sessizleşti. Anne ve babasının odasındaki tüm sesler kesildi. Barney merakla bulunduğu odanın koridora açılan kapısına baktı.

Kahvaltıda Barney, annesiyle babasının yüzlerini inceledi. Oysa, dün gece neler olduğuna ilişkin bir iz göremedi. Evden erken çıkıp okula giderken olayı uzun uzun tartışmak üzere Laura'nın evine koştu.

Yalnız kaldıklarında hemen kıza açıldı. "Biraz korkuyorum. Babam hakkında bir şeyleri bilemiyorum. Sanırım, o biraz hasta."

"Evet, ben de biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Dün gece biz eve döner dönmez, babam annemi muayenehanesine çekti ve ona, 'Neurosis deguerra' denilen şeyi açıklamaya başladı."

Barney telaşla sordu: "İngilizce'de ne demek oluyor o?"

Kız, "İspanyolca'sının ne demek olduğunu bile bilmiyorum, Barn!" diyerek itirafta bulundu.

O gün öğleden sonra saat dörtte Estelle Livingstone, Brooklyn Halk Kitaplığı'nın kitap verme masasında otururken başını kaldırdı ve Barney ile Laura'nın tıp kitapları raflarını taradıklarını gördü. Onları özel olarak konuşabileceği arka odaya çağırdı.

"Lütfen endişelenmeyin, çocuklar!" diyerek onlara güven vermeye çalıştı. "Harold'a mermi isabet etmemiş. O yalnızca bir mermi şokunun etkisinde kalmış. Büyük bir mermi yakınında patlamış ve böyle şokları atlatmak uzunca bir süreyi alıyor. Ancak Harold gelecek dönemde ders verme işine dönecek."

Derin bir soluk alıp, sonra çocuklara sordu: "Şimdi kendinizi daha iyi duyumsuyor musunuz?"

Çocuklar ağızlarım açmadan başlarım eğdiler. Daha sonra ivedi kitaplıktan ayrıldılar.

O sonbaharda Estelle'in söz verdiği şekilde Harold Livingstone pedagoji ile ilgili görevine döndü. Ve daha önce de olduğu gibi öğrencileri onu pek çekici ve akıllı buldular. Harold, Roma imparatoru Sezar'ın Galya Savaşlarını bile zevkli bir hale getirebiliyordu. Belli ki tüm klasik edebiyatı ezberden bilmekteydi.

Bununla birlikte, adam kimi günler okuldan eve dönerken, Estelle'in daha önce listeyi göğüs cebine koymasına karşın satın alınacak şeyleri unuttuğu da oluyordu.

Bir basketbol potasına sahip olduğundan beri, Barney babasıyla birlikte oynayacağı günü hayal etmişti.

Babasının uzun süren yokluğu sırasında Barney sürekli olarak annesine sorup, onun "eski günlerde" nasıl bir kişi olduğuna ilişkin ayrıntıları öğrenmek üzere zorlamıştı. Bir seferinde annesinden kendisi doğmadan önceki günler hakkında bazı anılan öğrendi. Estelle ve Harold, tatile dağa gittiklerinde orada göl kenarındaki bir otelde kalışları güzel bir şansla konukların katıldığı bir tenis turnuvasına rastlamıştı.

"Harold biraz eğlenmek üzere kendini denemek istedi. Okuduğu yüksek okulun tenis takımı bulunmamasına karşın, o günlerde çok mükemmel bir tenis oyuncusuydu. Her neyse otelde raket ödünç aldı ve vals eder gibi korta gitti. Daha sonra bildiğim tek şey, onun turnuvada finale kalışıydı! Finalde babanı yenen

adam yerel bir yüksek okulun tenis öğretmeniydi. Ve adam, o gün Harold formda olmadığı için kendisinin şanslı olduğunu söylemişti. Eğer Harold'un tenisi ciddiye almış olsa bir başka Bill Tilden olabileceğini de sözlerine eklemişti. Bunu hayal edebiliyor musun, Barney?"

Oğlan, Bill Tilden denilen adamın kim olduğunu bilmiyor, ama şöminenin üzerinde duran resimdeki beyaz tenis giysileri içinde elindeki raketle parçalar gibi topa vuran adamın kimliğini kestirebiliyordu. Babasının spor yeteneklerini göstereceği günlerin hayalini o denli sık kurmuştu ki... Ve sonunda böyle bir gün gelip çatmıştı.

Bir cumartesi günü fazla önem vermezmiş gibi görünmeye çalışarak konuya giriş yaptı. "Baba, Dr. Castellano'nun bahçemizdeki ağaca koyduğu potayı gördün mü?"

"Evet" diyen Harold ekledi. "Pek profesyonel bir pota gibi görünüyor."

"Ben ve Warren ile birlikte birkaç basket atmak ister misin, baba?"

Harold içini çekip, incelikle konuştu: "Sizin gibi iki dinamo ile baş edecek kadar enerjim olmadığını biliyorum... Ama, yanınıza gelip sizleri oynarken izleyeceğim."

Lastik pabuçlarını giyen Barney ile Warren "sahaya" doğru yarış ettiler.

Babasının önünde yeteneğini göstermek isteyen Barney, potadan beş metre kadar uzaklıkta durdu, zıpladı ve topu attı. Ama kendisini düş kırıklığına düşürecek biçimde top potaya bile değmeden geçip gitti. Çocuk, hemen toparlandı ve açıkladı. "Bu yalnızca bir ısınma atışıydı, baba."

Barney ile Warren henüz birkaç atış yapmışlardı ki, yan bahçeden tiz bir ses duyuldu.

"Hey, orada ne oluyor, be adamlar? Oyuna bensiz nasıl başlayabilirsiniz?"

Lanet olsun! Bu Laura idi. Kız neden aralarına giriyordu ki?

"Üzgünüm" diyen Barney açıklama yaptı. "Bugün pek sert bir oyun olacak."

"Sen kimi kandırıyorsun?" diyen kız, bahçe duvarının üzerinden atlamıştı bile. "Hangi günde olursa olsun, sizin kadar sert dirsek atabilirim ben de!" diye ekledi.

O anda Harold söze karışta. "Terbiyeli ol, Barney! Eğer Laura oynamak istiyorsa bırak o da kendini denesin."

Ancak adam uyarısını yaparken bir saniye geç bile kalmıştı. Çünkü, Laura topu Barney'in elinden kapıp dripling yaparak ve Warren'i atlatarak topu potaya nişanlamıştı. Bir süre üç oyuncu sırayla atışlar yaptıktan sonra, Laura seslendi: "Neden siz de bizimle oynamıyorsunuz, Bay Livingstone? O zaman dört kişi olur ve gerçek bir yan alan basketi oynayabilirdik!..."

"Pek naziksin Laura. Ama ben biraz yorgunum. Bir süre kestirsem iyi olacak."

Barney'in yüzünden bir düş kırıklığı ifadesi geçti.

Laura arkadaşına baktı ve ne duyumsadığım hemen anladı.

Oğlan kıza döndü ve gözleri buluştu. O andan başlayarak birbirlerinin düşüncelerini de okumaya başlamışlardı artık.

Livingstone ailesi akşam yemeğine komşularına gittiklerinde, Barney, Dr. Luis'in babasını canlandırışına ve hatta onu geveze bir kişi haline getirişine şaşıyordu. Doktor her şeye; yiyeceklere, şaraba ve her türden bilgiye karşı korkunç iştahlıydı.

Adamın sonu gelmez soruları bir öğretmen olan Harold'u büyülüyor ve Luis, Roma İspanya'sının öykülerinden, özellikle imparatorluğun Seneca gibi en büyük yazarlarının İspanyol asıllı oluşu ve Cordoba kentinde doğmuş oluşundan büyük zevk alıyordu.

"Inez, bunu işittin mi? Büyük Seneca da bizdenmiş!" diyen Luis öğretmene dönüp melodramatik bir tavırla soruyordu. "Şimdi Harold, bana Shakespeare'in de İspanyol olduğunu söyleyebilir misin?..."

Laura da kendisinin tipik Latin çocuklarına benzemeyip, sarışın oluşunu Bay Livingstone'un açıklamalarıyla öğrenerek büyük zevk alıyordu. Ailesi kuşkusuz Iberik yarımadasına göç etmiş Kelt asıllı kişiler olmalıydı...

İki baba, Luis'in çalışma odasına ve iki anne de mutfağa çekilince Laura Barney'e dönüp, "Tanrım! Senin babanı seviyorum. O her şeyi biliyor" dedi.

Barney kızı onayladı ama kendi kendine düşündü: Eveeet! Oysa, babamın benimle daha sık konuşmasını isterdim.

Her cumartesi günü öğleden sonra Barney'in anne ve babası dinsel tavırlar takınıp, radyonun başına oturur ve yumuşak sesiyle Milton Cross'un o gün Metropolitan Operası'nda hangi güçlü seslerin şarkı söyleyeceklerini bildirmesini beklerlerdi. Bu sırada Luis ve Inez küçük Isobel'i parkta gezintiye götürürlerdi.

Bu durum Laura, Barney ile Warren'e Savoy sinemasındaki çocuk matinesine gitme fırsatını yaratırdı. (O sırada sinemaya giriş yirmi beş sent, patlamış mısır da beş sentti.)

O yıllarda filmler yalnızca önemsiz eğlencelik şeyler değil, aynı zamanda iyi Amerikalılar'ın nasıl yaşayacaklarına değin ahlâk derslerini de içermekteydi. Ünlü kovboy Randolph Scott beyaz atına biniyor ve Kötü Adam'ın Ülkesi'nde dolaşıyor; eyerinin üzerinde daha uzun boylu bir kişi olarak görünen John Wayne beyaz atını evcilleştirmek üzere (bunu tek elle başarıyordu), Batı'nın yabanıl topraklarına çıkıyordu.

Daha tropik sahneler içinde Johnny Weismuller bir Tarzan olarak her çocuğa, özellikle timsahlarla dolu bir nehre düşerse yüzme derslerinin önemli olacağını vurguluyordu.

Ama, çocuklar için kahramanların kahramanı Gary Cooper idi. Bu onun kısmen bir basketbol yıldızı gibi beden yapısı nedeniyle ve kısmen Çanlar Kimin İçin Çalıyor adlı ünlü filminde İspanyol gerillalarına yardım ettiği için böyleydi. Ama en çoğu Kahraman Doktor adlı filmde yürekli bir doktoru canlandırdığı için onu seviyorlardı. İki uzun filmi seyretmekten şişmiş ve sulanmış gözlerle sinemadan çıktıklarında Barney ile Laura doktorluğun en kutsal meslek olduğu sonucuna varıyorlardı.

Kuşkusuz çocukların yakınında hayran olacakları bir doktorları daha vardi. Gerçi Luis Castellano, Gary Cooper kadar uzun boylu değildi, ama o da kendi yolunda kızı Laura ve komşusu Barney için yetkin bir örnekti. (Barney çoğu kez gündüzleri kurduğu düşlerde komşusunu her nasılsa kendi babasıymış gibi görmekteydi.)

Luis, Barney'in yaşamı için belirlediği hedefi öğrenerek memnun olmuştu. Oysa kız evladının düşüncesini öğrenince bunu geçici bir hevesmiş gibi benimsedi... Kızının Don Kişotça düşle yetişeceğini, sonunda evleneceğini ve pek çok çocuğun anası olacağını düşünüyordu. Oysa, Dr. Luis yanılmıştı.

Özellikle Isobel öldüğünde böyle olmuştu.

●

İKİ

OLAY bir yaz gününün gök gürültülü fırtınası gibi ansızın gerçekleşti. Ve gök gürültüsünü izleyen yağmur gibi derin yas arkadan geldi.

O yıl kentte çocuk felci salgını hüküm sürüyor; Ölüm Meleği kentin her sokağında sezdirmeden avına yaklaşıyordu. Parasal olanakları elveren ailelerin çoğu çocuklarım Spring Valley gibi kırsal kesimdeki güvenlikli yerlere gönderiyordu.

Estelle ve Harold önceden ağustos ayı için Jersey'in kıyı kesiminde bir kulübe kiralamışlardı. Oysa, Dr. Luis kendisine

gereksinim duyulan yerde kalmakta ısrarlıydı. Ve Inez kocasıyla bu konuda tartışmayı istemiyordu. Livingstone'lar komşu ailenin kızlarını da beraberinde götürmek istediler. Ama Luis bu konuda çok düşündüğünü söyleyerek ve onların önerisine gönül borcu duyarak karşı çıktı.

Belki de Doktor Luis çocuk felciyle ilişkili ölümcül vakalarla pek fazla uğraştığından kendi küçük kızında oluşan bazı belirtileri görememişti. Oysa kızının ateşli olduğu ve sık soluduğu nasıl gözünden kaçabilirdi? Belki de kızı hastalık durumundan kesinlikle yakınmamıştı. Yalnızca kızı bilinçsiz olarak yatar durumda bulduklarında Luis onda neyin ters gittiğini büyük korkuyla sezinleyebildi.

Isobel'deki solunum sistemiyle ilgili bir çocuk felciydi. Ve virüs omuriliğinin üst kesimine amansızca saldırıyordu. Kızcağız çelik ciğerin yardımıyla bile soluk alamıyordu. Ve gece olmadan oluverdi.

Luis yabanıl bir şekilde kendisini suçlamaya başlamıştı. Lanet olsun! O bir doktordu ve kızına bile yardımı dokunmamıştı!

Laura ise uyku uyumaya karşı çıkıyordu. Gözlerini kaparsa bir daha uyanamamaktan korkmaya başlamıştı. Kız, içi yaralı ve pek acıyarak oturma odasındaki boğucu sıcakta gece boyu derin bir yas içinde otururken Barney ona arkadaşlık etti.

Ve bir an geldi ki, Barney kıza doğru eğilip fısıldamak zorunda kaldı. "Laura, bu senin suçun değil ki!"

Kız onu duymuyor gibiydi. Gözleri herhangi bir noktaya odaklanmamış gibi bakıyordu.

Sus, Barney!" diyerek ekledi. "Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun!"

Ancak, Laura biraz rahatlamıştı. Çünkü kız kardeşi öldüğü halde kendisi yaşadığı için suçluluk duyumsuyordu. Ve arkada-

şının sözleri içine biraz su serpmişti. Şimdi Barney'e karşı gönül borcu duyuyordu.

Cenaze hazırlıklarıyla uğraşmaya yeterli tek kişi Estelle oldu. Castel lano'ların Katolikler'le ilgili gömme töreni isteyeceğini düşünerek St. Gregory kilisesindeki rahip Hennessey ile görüştü. Ama planını açıkladığı anda Luis haykırdı. "Bana Tanrı'nın küçük kızımı neden elimden aldığını açıklamadıkça hiçbir rahibi, evet hiçbir rahibi görmek istemem!"

Bunun üzerine Estelle, Rahip Hennessey'e telefon edip kendisine gereksinilmediğini bildirdi.

Sonra Harold duruma el koydu ve bir şeyler yapılıp mezar başında bir şeyler söylenmesi yolunda Castellanolar'ı inandırmaya çalıştı. Inez kocasına baktı, çünkü kararın onun tarafından verileceğini biliyordu. Doktor başını öne eğdi ve mırıldandı. "Tamam, Harold. Sen bir öğretmensin. Sen konuş. Yalnızca Tanrı'nın adını ağzına almanı yasaklıyorum!"

İki aile amansız ağustos güneşinin altında küçük tabutun kazılan çukura indirilişine baktılar. Barney uzandı ve Laura'nın elini tuttu. Sanki kızın gözyaşlarının boşalmasını önlemek ister gibi bu eli sıktı. Hep birlikte mezarın başında ayakta dururlarken, Harold Livingstone, ozan Ben Jonson'un bir İspanyol çocuğun yürekli ölümünü anlatan şiirinden mısralar okuyordu.

Daha sonra elindeki kitaptan başını kaldırıp çevresindekilere sordu: "Aranızdan biri de, bir şeyler söylemek ister miydi?"

Sonunda, Luis Castellano'nun ruhu gömüldüğü cehennemden çıktı ve adam güçlükle duyulabilir bir sesle mırıldandı. "Elveda, kızım!"

Arabalar eve doğru yola çıktı. Tüm araba camları bu dayanılmaz havayı bir yudum taze serinlikle dağıtmak üzere açık bırakılmıştı. Inez hafif sesle dümdüz bir tonda sürekli aynı sözü mırıldanıyordu: "Ne yapacağımı bilemiyorum."

Söyleyecek söz bulamayan Estelle bir anda kendisini konuşur durumda buldu; "Annem, Queens'den geldi. Bizlere akşam yemeği hazırlıyor."

Sonra sessizlik içinde yola devam ettiler.

Triborough köprüsünden geçerlerken Luis Castellano arkadaşına sordu. "Viskiden hoşlanır mısın, Harold?"

"Oh, iyi. Kuşkusuz hoşlanırım."

"Noel için bir hastam bana iki şişe viski vermişti. Savaşta bizler viskiyi ağrı kesici ve uyuşturucu olarak kullanırdık. Eğer viski içerken bana katılırsan, sana gönül borcu duyacağım, arkadaş!"

Laura evine dönmüştü. Ama şimdi de uyuyamıyordu. Yanından hiçbir şekilde ayrılmayan Barney ile de konuşmuyordu. Annesi, Estelle ile birlikte yukarı katta Isobel'in odasında bir şeyler yapıyordu. Onun yatak örtülerini mi kaldırıyor, giysilerini mi paketliyorlardı yoksa? Belki de yalnızca ruhu şimdi eşyalara sinmiş gibi çocuğun oyuncak bebeklerini tutup göğüslerine bastırıyorlardı...

Arada bir Laura annesinin hıçkırık seslerini işitiyordu. Ancak evin içini çoğunlukla dolduran erkeklerin kahkahalarıydı. Luis ile Harold, doktorun çalışma odasındaydılar ve aşırı derecede sarhoş olmak için çaba harcıyorlardı. Luis haykırıyor ve söylediği İspanyolca şarkılara arkadaşının da eşlik etmesini istiyordu.

Barney ise korkmaktan kendini alamıyordu. Oğlan bugüne dek Dr. Luis ile babasını kesinlikle kontrollerini yitirmiş durumda görmemişti.

"Sanırım iki şişeyi de içip bitirecekler, öyle değil mi, Laura?" diye sordu.

"Ben onlara aldırış etmiyorum" diyen kız bir süre durdu ve ekledi. "Tek düşündüğüm şey, bazen kız kardeşime karşı alçakça

davranmış olduğum. Geçen pazar günü ona 'aptal fare' demiştim. Daha geçen pazar..."

Barney öne doğru eğilip fısıldadı. "Sen böyle olacağını bilemezdin ki."

Sonra kız ağlamaya başladı.

Hıçkırıklarının arasında, "Benim cezalandırılmam gerekirdi. Şimdi ölen ben olmalıydım" dedi.

Barney, tek bir söz etmeden ayağa kalktı. Kızın oturduğu yere doğru yürüdü ve elini incelikle onun omuzuna koydu.

O sıcak ve soluk kesici yazın sonuna kadar Laura, Barney ve Warren sonu gelmez şekilde basketbol oynadılar. Ve cumartesi günleri iyi havalandırılmış Savoy sinemasında rahatladılar. O dönemde Barney, Laura'nın bir kez olsun ölen kardeşinin adını andığım işitmemişti. Oysa kız, ilk gününde okula doğru yürürlerken kayıtsız bir tavırla şöyle konuştu:

"Isobel de bugün birinci sınıfa başlayacaktı."

"Evet!" diyen Barney biraz sonra sesi yankılanır gibi bir kez daha, "Evet" dedi.

Bir çocuğun ölümü hiçbir zaman bir son değildir. Çünkü ana babasının aklında çocuk sonsuzluğa değin yaşar. Her geçen yıl, doğum günleri gelip çattıkça kayıptan ötürü duyulan acı artar ve akla rahatsız edici şöyle düşünceler gelir: "Gelecek hafta on yaşına girecekti... Sirki görmekten hoşlanacaktı..."

Ve böylece Isobel hiçbir zaman Castellanolar'ın evinden ayrılmamış oluyordu. Yokluğunun yarattığı acı sürekli bir varoluş demekti.

Laura, anne ve babası farklı ruhsal yönlere gider ve kendisini sevgisiz bir boşlukta bırakırlarken artan bir endişeyle onları gözlüyordu. Annesi ve babası artık rahatlamayı duada buluyorlardı: Inez sonsuzluğu ve Luis unutmayı arıyordu.

Inez, mistik bir ozan olan Haçlı Saint John'un şiirlerini tekrar tekrar okumaya başlamışta. Onun söylenemez duyguları sözcüklere çeviren şöyle mısralarından derin zevk alıyordu: Ben canlı olamadan yaşıyorum / Ben ölmeden ölüyorum...

Bir zamanlar genç bir asi olarak Inez kiliseyi suçlamıştı. Çünkü, kilise Franco'nun Faşistlerim desteklemişti. Ve şimdi kadın, onun bağışlayan mabedinde sığınak arıyordu. Çünkü yalnızca kilise kızının ölümüne ilişkin açıklamayı ortaya koyabilirdi.

Bir başka anlamda Luis de Tanrı'yı arıyordu. Ama o, Tanrı'yla öfkeli bir pozda karşılaşmayı istiyordu. Sen, benim küçük kızımı almaya nasıl cesaret edebilirsin? diye aklından geçiriyordu. Ve sonra her gece içtiği içki onu rahatlatıyor ve adamda kalan son yasaklamaları da ortadan kaldırıyordu. Sıktığı yumruğu yabanıl tavırla gök kubbeye doğru sallıyordu.

Bir doktor olarak, hastaları kendisine gereksinim duydukları için kendisine güven duymasına karşın her zaman yalnızmış gibi duyumsuyordu. Şimdi hiçbir anlamı kalmayan yaşamda geriye kalan bir gemi enkazı gibiydi. Ve yalnızlığını her gece içtiği ağrı giderici olan alkolle iyileştirmeye çalışıyordu.

Cumartesi günleri anne ve baba Castellano parkta gezintiye çıktıklarında Dr. Luis sessiz kalıyor, sürekli düşünüyor karısı ile birlikteyken bile yalnızmış gibi oluyorlardı. Laura şimdi Estelle tarafından Barney için sürdürülen okuma ve edebiyat saatlerine sevinçle katılıyordu.

Estelle her ay Barney ile Laura'nın okuyacakları ve cumartesi günü kahvaltıdan sonra tartışacakları bir kitabı seçiyordu. Çocuklar İlyada'yı okurken bir kentin duyumsadığı ortak gururu paylaştılar. Bir zamanlar Brooklyn'de yaşamış büyük ozan ve yazar Walt Whitman'in Çimen Yapraklarını anlamaya çalıştılar.

Harold yanlarında oturup sesini çıkarmadan çocukları dinlerken sigara içiyor ve bazen onların okudukları kitap üzerine

zekice bir gözlemde bulunmaları durumunda başını öne eğerek onaylıyordu. Warren bu sırada dışarda kalacak ve basket oynayacak kadar küçüktü. Oysa, o da zamanla ağabeyi ile arkadaşlarının bu etkinliğine imrendi ve evde kalarak onları dinleme iznini kopardı.

Okuldaki yaşam olaysız olarak sürüyordu. Barney ile Laura çalışmalarının çoğunu birlikte yapıyorlardı. Bu yüzden sınavlarda aynı notları almaları pek şaşırtıcı değildi, ikisi de bu davranışlarını sürdürmek istiyordu. Aslında bir noktada bu durumdan rahatsız olan öğretmenleri Bayan Einhorn her iki ailenin ana babasına birer mektup yazarak onların oyun alanında kurallara uymamasından ve derslerde sık sık fısıldaşmalarından şikâyet etti.

Barney sınıfın "önde gelen"i idi. Sanki doğuştan bir lider gibiydi. Laura, onun kendi tarafını tutmasına karşın, teneffüslerde basketbol oynayamadığı için kıskançlık duyuyordu. Zaman geçtikçe kızların yalnızca kızlarla oynaması gerekliliği ortaya çıkıyordu. Daha da kötüsü, Laura'nın pek çok kız tarafından istenmeyen sıska, ahmak ve uzun boylu bir kız oluşuydu. Gerçekte Barney'i (ve kızın kendisini) üzse bile, Laura sınıfın en uzun boylu kişisiydi.

Barney'den önce bir metre elli santim sınırını aşmıştı. Ve boyunun uzamasının duracağı da yoktu.

Laura'yı yaşamda avutan olaylar pek seyrekti. Ama bazılan, uzun süre anımsanacak nitelikteydiler. Bunlardan biri daha sonra aralarında, "Oyun Alanındaki Sıcak Öğle" olarak adlandırıldı ve hep öyle anımsandı.

Aslında olay serin bir kasım gününün öğleden sonrasında saat dört sularında yaşanmışta: Warren, Barney ve Laura o cumartesi günü sinemadan erken çıkmışlardı. Çünkü izledikleri filmde bol bol Maureen O'Hara ile pek az Errol Flynn görünü-

yordu. Okul bahçesinden geçerlerken yarım ölçü boyutlarında tek potalı basketbol sahasında bir oyun başlamak üzereydi. Üç çocuk çabucak birbirlerine bakıştılar ve Barney öne çıktı. Alandaki çocuklara meydan okudu.

Karşı taraftan bir çocuk, "Ama siz yalnızca iki kişisiniz" diyerek karşı çıktı.

Barney, takım arkadaşlarını göstererek saydı. "Bir. İki. Üç."

"Haydi oradan, arkadaş. Biz kızlarla oynamayız."

"O yalnızca bir kız değil ki."

"Haklısın. Kız, bir erkek gibi dümdüz! Ama şansın yok, gene de etek giyiyor."

Laura korkutur gibi konuştu. "Suratının dağılmasını mı istiyorsun sen, arkadaş?"

"Ah, senin annenin yumurtası eksik kalmış, kız!"

Bir anda Barney böyle konuşan çocuğu yere yıkıp kolunu acıtırcasına geriye büktü.

Çocuk yalvardı, "Oh, pislik. Kolumu bırak! Tamam meydan okuyuşunu kabul ediyoruz!"

Oyunda karşı tarafa tek bir basket sayısı bile vermediler. Üçlü evlerine dönerlerken Barney kızın sırtına babaca bir tokat atıp, "İyi oynadın Castellano. Onlara gününü gösterdik!" dedi.

Warren de, "Gerçekten öyle yaptık!" diye gururla söylendi.

Oysa Laura sessiz kalmıştı. Tüm düşündüğü o yaralayıcı sözdü: "Haklısın. Kız, bir erkek gibi dümdüz!"

Durum neredeyse bir büyü gibi gerçekleşti. On ikinci yaş gününden önceki haftalar içinde Laura'nın sanki perili manevi annesi sık sık oluşan gece ziyaretlerinden birini yapmış, onun yatak odasına iç salgı bezleriyle ilgili görünmeyen hediyelerini saçmış gibiydi. Laura'nın göğüsleri büyüyordu. Kesinlikle ve tanımlanabilir biçimde büyüyorlardı. Birdenbire kız için dünya yeniden düzenine girmişti.

Luis olaya dikkat etti ve gülümsedi. Durum Inez'in dikkatini çekince, kadın ağlamasını güç bastırdı.

Barney kızın göğüslerini farkedince kayıtsızca konuştu. "Hey, Castellano! Senin de meme başların varmış!"

Ancak Barney de büyüyordu. Bunun kanıtı yüzünde, kendisinin "sakal" adını verdiği filiz vermeye başlayan tüylerdi.

İşte bu sırada Estelle, kocasının büyük oğluna Yaşamın Gerçekleri'ne ilişkin olarak bilgi vermesi gerektiğini sezinledi.

Harold kararsızdı: Otuz yıl kadar önce kendi babasının konuya ilişkin yaptığı "konuşmayı anımsıyor, hem gurur hem de korku duyumsuyordu. Genelde kendi babasının konuşması harfi harfine kuşlar ve anlar hakkında olmuş ve düzeyi genellikle genetikle ilgili sıradan bir tartışma düzeyinin üzerine çıkmamıştı. Şimdi kendisi gerçek bir konuşma yapacaktı.

Birkaç gün sonra Barney okuldan eve geldiğinde babası onu çalışma odasına çağırdı ve "Evlat, seninle ciddi bir sorun hakkında konuşmak istiyorum" diyerek söze başladı.

Çiçero'nunkilere benzer bir giriş yaptıktan sonra insanın erkek ve dişi türlerinden Nuh Peygamber'in gemisine kadar uzanacak sıkıcı bir konuşma yapmayı planlamıştı. Ama deneyimli bir öğretici olarak konuyu memelilerin üremesine kadar götürmeyecek denli bilinçliydi.

Sonunda umutsuz ve üzgün bir tavırla ortaya ince bir kitap çıkardı:

Nasıl Doğuyoruz? adlı kitabı oğluna verdi. Ve o akşam geç saatte oğlan kitabı Laura'ya gösterdi.

"Tanrım, bu sersemce bir şey!" diyen kız kitabın yapraklarını hızla çevirerek, "Baban sana bebeklerin nasıl yapıldığını söyleyemedi mi? Her neyse sen onu yıllardır biliyordun" diye sözünü sürdürdü.

"Ama, henüz bilmediğim birçok başka şey de var "

"Ne gibi?"

Barney duraksadı. işte bu Laura ile cinsellikleri nedeniyle ayrıldıklarını bildiği ender anlardan biriydi. Artık ikisi de büyüyorlardı.

●

ÜÇ

İLKOKULU 1950 yılının haziran ayında bitirdiler. O yıl içinde New York Yankileri bir kez daha beyzbol şampiyonluğunu kazanmış; Kuzey Kore, Güney Kore'yi işgal etmişti. Ve histaminlerin etkisini önleyen ilaçlar "basit soğuk algınlıklarını önlemek üzere" piyasaya sürülmüştü. (Hiç değilse doktorlar dışında herkes böyle söylüyordu.)

O yaz, Laura'nın da güzelleştiği mevsim oldu.

Aşağı yukarı on beş gün içinde kızın kemikli omuzları kayboldu ve sanki doğal olmayan yontucu Rodin kız uyurken düzeltmiş gibi omuzları yuvarlak hatlara sahip oldular. Aynı süre içinde yüzünün yüksek yüz kemikleri de biraz öne çıktı. Ve oğlan tavırlı yürüyüşü günah dolu, incelikli bir duygusal yürüyüş biçimine dönüştü. Uygun yerleri, etlenirken kız gene de her zamanki gibi ince görünüyordu. Başım pek seyrek olarak kitaplarından kaldıran Harold Livingstone bile bir akşam yemeğinde, "Laura heykel gibi bir kız oluyor" diyerek fikrini belirtti.

Barney hafif bir öfke gösterisiyle yanıtladı. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun, baba?"

"Seni anlayamadım, oğlum."

"Şimdi Laura'dan daha uzun boylu olduğuma dikkat etmedin mi?"

Babası bir an düşündü ve "Sanırım, öylesin" dedi.

Midwood Lisesi kırmızı tuğlalı yeni Georgia mimarlık stili binasıyla bahçesi bitişik arsada bulunan ve aynen gösterişli bir kulesi olan Brooklyn Koleji'ne benziyordu.

Binanın etkileyici giriş salonunun mermer duvarında okulun sloganı kazınmıştı:

Bedenini, aklını ve ruhunu geliştirmek üzere gir.

Tanrıya, ülkene ve arkadaşlarına daha iyi hizmet vermek üzere ayrıl.

Orada durup şaşkınlıkla bakarken Laura, "Vay, bu sözcükler gerçekten sana da esin veriyor, değil mi Barn?" dedi.

"Evet. Ben özellikle basketbol denemelerinden önce bedenimin gelişmesini umut ediyorum."

Laura ortaokul birinci sınıf öğrencileri arasında uzun boyu ve güzelliği nedeniyle göze çarpıyordu. Kısa sürede okulun küçük ve büyük sınıf öğrencileri (bazı başarılı sporcular ve öğrenci liderleri) merdivende Laura'nın yolunu keserek ondan randevu koparmak üzere sıraya girmeye başladılar.

Bunlar, Laura için sevinçten çıldırtıcı günlerdi. Erkekler (daha doğrusu oğlanlar) birdenbire onun varlığı keşfetmişlerdi sanki. Onların ısrarlı dikkati, kızın bir zamanlar cinselliğine karşı duyumsadığı düş kırıklığını unutturuyordu. (Bir seferinde Barney'e, 'Yalnızca çirkin değil, şu dünyada görebildiğim herkesten daha uzun boyluyum' diye içini dökmüştü o geçmiş günlerde.)

Midwood Lisesi'ndeki ilk günlerinde Barney ile Laura kafeteryada öğle yemeklerini yalnız yerlerken şimdi kızın çevresi daha büyük sınıflardan oğlanlarla doluyor ve Barney onun yanına oturmaya girişmiyordu bile. (Bu konuda, "Ayak altında kalıp çiğneneceğimden korkuyorum, Castellano" demişti.)

Barney okulda bu denli ilerleme sağlayamamıştı. Öyle görülüyordu ki, ortaokul birinci sınıftaki bir kızın son isteyeceği şey, kendi sınıfındaki bir oğlanla buluşmakta. Gerçek bir Brooklyn Dodger taraftan gibi Barney, "Gelecek yıla kadar beklemek zorunda kalacaktı." Ve gündüz düşlerinde amigo kızların kaptanı Cookie Klein'i görmekle yetinecekti.

Midwood'un spor takımları başarısızlıklarıyla ünlenmesine karşın, okulun spor yaşamında her zaman büyük katılma ve değişiklikler oluyordu. Bu konuda iyileştirilemez bir iyimserlikle ve mazoşizmle Brooklyn'in florlanmış suyundan yeteneklerin doğması beklenemez miydi?

Olayın bir başka basit açıklaması daha vardı: Midwood'un kız, amigolarının olağanüstü güzel kaptanları bulunuyordu. Bunlar okul takımlarının kötü yenilgilerini unutturacak denli seyrine doyulmaz güzel kızlardı.

Okulda amigo olarak seçilmek üzere kızlar arasında amansız bir yarışma sürüyordu. Bu yüzden Mandy Sherman güzel bir burna sahip olmayı çok isteyerek ilkbahar tatilinde on beş gününü burun ameliyata geçirerek harcamayı göze almışta.

İşte böyle bir durumda Cookie Klein'in amigoların arasına katmak üzere Laura'nın yanına yanaştığı ve onun tarafından reddedildiği zaman duyduğu şaşkınlık kolayca düşünülebilirdi. Haber birkaç saat içinde tüm okula yayılmıştı.

Barney kız arkadaşına durumu şöyle bildirdi: "Demek istiyorum ki, okulda herkes bunu konuşuyor."

Laura omuzlarını silkerek konuştu, "Ben amigoluğun aptalca bir şey olduğunu düşünüyorum, Barn. îlk olarak, kim ahmaklar gibi görülmeyi ister? Sırası gelmişken söyleyeyim: O kızlar el kol hareketlerini geliştirmek üzere antrenman yaparlarken ben ders çalışabilirim." Bir süre duraklayıp ekledi. "Üstelik, ben o kadar güzel de değilim."

Barney kıza baktı ve başını salladı.

"Sana bir şey diyeyim, Castellano; sanırım, senin bir vidan gevşek!"

Barney kendini öğrenmeye adamış bir öğrenciydi. Haftada birkaç gün saat beşe kadar derse giriyor ve böylece diğer öğleden sonraları top oynamak üzere boş zamanı kalıyordu. Henüz resmi

basketbol sezonu başlamadığından pek çok üniversiteli büyük oyuncu okulun alanına geliyordu. Ve Barney olmak istediği şeyi orada ilk elden görmek niyetindeydi.

Okulun diğer basketbolcuları evlerine gitmek üzere yola çıktıktan sonra Barney yalnızca sokak lambasının ışığında pek çok kez tek el ve çengel şutlarından sonra faul atışları da yapıyordu.

Daha sonra troleybüse binip eve giderken gene yorgun tavırlarla okul kitaplarını okuyordu.

Doğal olarak kendisine gerekli matematik, fen bilgisi, İngilizce ve sosyal bilgiler derslerini almışta. Ama, tek seçimlik dersinde babasını memnun etmek üzere Latince dersini almayı yeğlemişti.

Ve Latince'yi pek sevdi. Sözcüklerin Latince köklerini araştırdıkça, İngilizce dili çiçek açar gibi oluyordu. Pek çok sözcüğün anlamı kendiliğinden ortaya çıkmaya başlamıştı.

Barney bundan büyük zevk alıyordu. Tüm İngilizce dili bir anda ona daha açık seçik hale gelmişti. Bu da sözcük hazinesinin zenginleşmesine yol açıyordu.

Her fırsatta yeni sözcük kullanma yeteneğini göstermeye çalışmaktaydı, İngilizce öğretmeni dönem ortası sınavı için sıkı çalışıp çalışmadığını sorduğunda cümlesini Latince asıllı sözcüklerle doldurarak şöyle yanıtlamıştı: "Kuşkusuz Bayan Simpson, yorulmak bilmez biçimde gece yanlarına kadar çalıştım."

Babası onun hevesinden övünç payı çıkarsa da, oğlu zaten bildiği gramer kurallarını dahi kendisine sorduğundan bunu açıklamıyordu.

Barney de annesine soruyordu. "Ne oluyor anne? Babam Latince dersini aldığıma memnun değil mi?"

"Kuşkusuz memnun, seninle pek gurur duyuyor." Oysa babası bunu kendisi söylemiş olsaydı daha iyi olmaz mıydı? diye

düşündü Barney. Nasıl olur da bu konuda tek bir söz bile söylemez?

Sonra, bir gün dönem arasındaki sınavın kağıdıyla eve koştu ve babasının çalışma odasına daldı.

Soluğu kesilmiş durumda sınav kâğıdını babasına uzatarak, "Bak, baba!" dedi.

Harold sigarasından derin bir soluk çekti ve oğlunun çalışmasını incelemeye başladı. Kendi, kendine, "Ah, evet" diye konuşuyordu. "Ben de bu yıl çocuklarımla Virgil'i okuyorum..." Bu sözleri uzun bir sessizlik izledi.

Barney heyecanla beklerken şunları söylemekten kendim alamadı. "Eğer merak ediyorsan söyleyeyim: O, sınıftaki en yüksek nottur."

Babası ona dönerek başını öne eğip konuştu. "Biliyorum. Bu da beni biraz üzüyor..." Bu sözleri duyunca bir anda Barney'in ağzı kurur gibi olmuştu. Babası sözünü şöyle tamamladı: "...Demek istiyordum ki, senin de benim Latince derslerime devam etmeni isterdim."

Barney o günü, o saati, o dakikayı ve o sözcükleri kesinlikle unutmadı. Ne olursa olsun babası, kendisini seviyordu.

Laura büyük ve şaşırtıcı bir karara varmıştı. Bir gün troleybüsle okuldan eve dönerlerken kararım kayıtsız bir tavırla Barney'e açıkladı. "Ben başkan olmak üzere seçime katılacağım."

"Sen deli misin, Castellano? Hiçbir kız Amerika Birleşik Devletleri Cumhurbaşkanı olmayacaktır."

Laura kaşlarını çatıp, "Ben sınıfın başkanlığını kastetmiştim" dedi.

"Gene de kararın bir çılgınlık. Midwood'da bizim ilkokuldan yalnızca biz ikimiz varız. Arkanda seni destekleyecek bir yığın arkadaşın olmayacak."

"Sen varsın ya."

"Evet, ama benim yalnızca bir oyum var. Oy kutusunu benim dolduracağımı beklemiyorsun, değil mi?"

"Ama, sen benim konuşma metnimi yazarak bana yardımcı olabilirsin. Tüm adaylar sınıfın önünde iki dakikalık birer konuşma yapacaklar."

"Kime karşı olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama tek kız aday olduğumu sanıyorum. Şimdi, pazar günü öğleden sonra benimle birlikte çalışır mısın, lütfen?"

"Pekiyi" diyen Barney içini, çekerek ekledi: "Senin kendini aptal durumuna düşürmene yardımcı olacağım."

İki dakika süreyle yüzleri önlerinde açık duran okul kitaplarına gömülmüş durumda kaldılar. Sonra, Barney konuştu. "Senin bu denli tutkulu olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Öyleyim, Barney" diyen kız alçak sesle konuşarak ekledi. "Ölesiye tutkuluyum."

Sonuçta, tüm hafta sonunu birlikte dünyayı değiştirecek iki dakikalık konuşmayı hazırlamak için harcadılar. Başlangıçta çok bol keseden vaatlerle dolu bir kampanyayı düşündüler. (Coney Island'a bir hafta sonu sürecek parasız yolculuk vb....) Ama sonunda, Barney her düzeyde siyasanın temelde yalanı gerçekleşmiş gibi göstererek yapılacağı sonucuna vardı. Başka bir deyişle inandırıcı bir yalancı olmak gerekiyordu.

Ve oğlan, Laura'yı Makyavel'in en çok kullandığı "Birlik" sözcüğünü konuşmasına koyduracak kadar utanmasız davrandı.

Sınıf toplantısında terleyen ve çılgınca abartılı jestler yapan üç aday, tüm öğrencileri gülme noktasına getirdikten sonra onların tersine Laura'nın kürsüye doğru sakin ve bilinçli yürüyüşü şaşırtıcı bir zıtlık oluşturdu.

Kız yumuşak sesle acelesiz bir konuşma yapıyor, arada kısmen etkiyi artırmak, kısmen de korkudan soluksuz kalmamak üzere duralıyordu.

Öncekilerin konuşmasıyla onunkinin arasında dramatik bir zıtlık meydana gelmişti. Basitçe ifade edilirse, Laura Midwood'da yeni olduğu gibi

Amerika'ya da birkaç yıl önce geldiğini; sınıf arkadaşlarının kendisine karşı gösterdiği yakınlık kadar ülkenin ailesini karşılayışını da takdir ettiğini söylemişti. Buradan aldıklarından ötürü borçlandıklarını ödemenin tek yolunu kamu hizmeti yapmak olarak görüyordu. Eğer seçilirse onlara mucizeler, havada uçuşan tatlı çörekler ve her garaja bir spor araba vaat etmiyordu. (Burada, kalabalıktan kahkahalar yükseldi.) Laura'nın tek önereceği sınıfın birliğini kurmaktı.

Alkış pek az oldu. Bu, sınıfın konuşmadan etkilenmemesinden değil, kızın sözlerinde sanat olmayışından; birliği öne sürüşünden ve yadsınamaz şekilde onun herkesi şaşırtan çarpıcı güzelliğinden ötürüydü.

Gerçekte sınıf toplantısı sona ererken tüm öğrenciler okulun marşım söylüyordu.

Laura'nın başkan seçilmesi kaçınılmaz bir sonuç olarak gerçekleşmişti.

Eve dönerlerken Barney, "Başardın, Castellano! Öteki adaylar için tam bir yenilgi oldu. Senin bir gün tüm okulun öğrenci başkanı olacağına iddiaya girebilirim" dedi.

"Hayır, Barney" diye yanıtlayan Laura sevgi dolu bir sesle konuşuyordu. "Sen başardın. Çünkü konuşmamın hemen tamamını sen yazdın."

"Haydi, ben yalnızca biraz pisliği oluşturdum. Senin o kürsüde yaptığın, gerçek nakavt edici bir yumruğu vurmak biçiminde oldu."

"Tamam, tamam. Biz, birlikte başardık, Barney!"

O yaz Castellanolar ve Livingstone'lar birlikte Long Island'ın Neponset adlı plajında denizden bir sokak ötedeki bir evi kirala-

dılar. Orada denizin sağlıklı havasını soluyorlardı. Luis yalnızca hafta sonlarında onlara katılıyordu. Çocuk felcine karşı açmış olduğu yıllık zorlu savaştan ötürü adamcağız yan tükenme noktasındaydı.

Ve kuşkusuz Inez için olası salgınları ve denizdeki çocukların sağlıklı oyunlarım görmek hiçbir zaman unutamayacağı Isobel'in anılarını geri getirmek demek oluyordu. Eğer o zaman deniz kıyısına gitmiş olsalardı...

Harold ve Estelle kafalarını kitaba gömerlerken Inez çoğu zaman okyanusa boş bakışlarla bakıyordu. Bu arada Estelle, Gurur ve Önyargıyı ve Harold ise bir kez daha Syme'nin Roma İhtilali'ni okuyordu.

O günlerde masum kışkırtıcı Laura kendi yaşındaki kız arkadaşlarıyla kumda koşuyor ve dalgaların arasına dalış yapıyordu. Ve sırayla yüksek bir tahta oturakta oturan her cankurtaran genç, kızın yardım istemek üzere kendisini çağırması yolunda sessizce dua etmekteydi.

Kuşkusuz bu arada buluşmalar da oluyordu. Genç ve bronzlaşmış tenli oğlanlar, ana babalarının De Soto ya da Studebaker arabalarıyla Laura'yı içine arabayla girilen sinemalara ya da ay ışığında tenha plajlarda ızgara et yemeye ve kuşkusuz kızla kucaklaşıp öpüşmeye hevesle davet ediyorlardı.

Sakin bir noktada arabayı park ederek, "denizaltılan gözetlemek" ya da kaba bir söz yerine aynı anlamı ifade eden başka bir sözü kullanmak üzere, araba radyosunda Nat King Cole, "Aşk Görkemli Bir Şeydir" adlı şarkıyı söylerken Laura ile gezinti arkadaşı arasında cinsel ilişkinin ilk adımlan atılmış oluyordu.

Boğucu bir ağustos akşamında Sheldon Harris, elini Laura'nın göğsünün üzerine koydu. Kız, "Yapma!" dedi. Aslında söylediğini kast etmemişti. Bununla birlikte biraz sonra oğlan elini

bluzun içine kaydırmaya çalışınca Laura bir kez daha, "Yapma!" dedi. Bu sefer söylediğini gerçekten kastetmişti.

Barney'in böyle hoppalıklara zamanı bulunmuyordu. Hersabah aç kurtlar gibi kahvaltısını yiyor, kumlanmasın diye lastik pabuçlarını sırtına asıp çıplak ayakla deniz kıyısında koşmaya başlıyor ve her saatte basketbol oynanan Riis parkına gidiyordu.

Zaman giderek kısalıyordu. Yalnızca altmış gün sonra Midwood okul takımının seçmelerine katılacaktı. Hiçbir şeyi şansa bırakmamalıydı. Gelişmesini artırmak üzere hangi besinleri alması gerektiği konusunda Dr. Castellano'dan fikir bile almıştı. (Luis ona, "Önce,öğle yemeklerim tam olarak yemeye çalış" demişti.) Barney'in iyi beslenme kampanyası Riis oyun parkındaki tırmanma çubuklarıyla da destekleniyordu. Orada kollarıyla dayanabildiği kadar yineleyerek kendisini yükseğe çekerken bedeninin doğru yöne doğru uzadığım umut ediyordu. 1951 yılının İşçi Günü'nde evlerinin verandasında duvara dayanarak hiçbir etki altında kalmayan Harold ve Luis tarafından boyu ölçüldü.

Sonuç şaşırtıcıydı: Bir mezura ile boyu bir metre seksen dört santim, ötekiyle bir seksen beş çıkmıştı. Barney neşeyle haykırdı. O sırada boyunun bir metre yetmiş sekiz santimde kalacağım üzüntüyle öğrenen Laura ile yalnızca bir metre altmış üç boyundaki Warren neşeyle el çırptılar.

"Başardım arkadaşlar, başardım!" diye çığlıklar atan Barney ayağı yanmış tavşanlar gibi verandada hopluyordu.

Laura yaramaz bir tavırla gülümseyerek, "Tam değil! Şimdi de topu çemberden geçirmek zorundasın" dedi.

Böylece o yıl Başkan Truman'ın General MacArthur'u Uzakdoğu'daki komutanlık görevinden alışına ve Harvard Üniversitesi'nden Profesör Robert Woodward'in kolesterol ve kortizonu sentezle oluşturmasına tanık olunurken, Laura da ikinci sınıfın

başkanlığına yükseliyordu. Ve Barney Livingstone o güne değin en korkulu dakikasını (ya da tam olarak söylenirse, en uzun üç dakikasını) yaşıyordu.

Basketbol koçu Doug Nordlinger'in canlı bir kaplan ile ölü köpek arasındaki farkı ayırt etmesi için gereksindiği süre yalnızca yüz seksen saniye idi.

Spor salonundaki hava korku doluydu. Adaylar fanileli ve çıplak olarak beşli gruplara bölünmüştü. Ve gözlem için üç dakika süreyle basket oynayacaklardı. Oyun oynayan on aday bu süre içinde tüm yeteneğini ortaya koyacaktı.

Deneme sırasında iki dakika süreyle Barney topa elini pek seyrek değdirebildi. Tüm zafer hayalleri erir gider gibiydi.

Ve birdenbire bir atış kendi takımının çemberinden geri döndü. Barney ve kendisinden daha uzun rakibi topa sıçradılar. Barney rakibini geçip topu kaptı.

Yere indiğinde dönüp kendi sahasının dışına çıkmayı düşündüğü anda karşı takımdan birkaç kişi umutsuzca davranıp önünü kapatmak istediler. Barney olduğu yerde döndü ve her iki eliyle de dripling yaparak ilerlemeyi başardı.

Karşı takımdan bir oyuncu gözlerinde kinle ona yaklaştı. Barney sola, sağa feyk yapıp oğlanın yanından geçti. On saniyelik sürede karşı takımın basketinin altındaydı. Atış yapmak istiyordu. Ama sağduyusu topu kendisinden daha uygun durumda olan takım arkadaşına atması gerektiğini bildiriyordu. Kendini zorlayarak, boş durumdaki bir arkadaşına pas verdi. Oğlan topu potaya attı ama sayıyı kaçırdı. O anda zil sesi duyuldu.

Deneme süresi sona ermişti.

Koç, onlu grubu sıraya dizdi. Çocukların hepsi elinde tüfek olan atış mangasının karşısındaymış gibi sinirden titriyordu. Nordlinger'in gözleri soldan sağa, sonra sağdan sola aday basketçileri taradı.

"Tamam. Şu adayların bir adım ileri çıkmalarını istiyorum. Sen..." diyerek fanileli takımdan uzun boylu, leyleğe benzer ve yüzü sivilceli bir oğlanı gösterdi.

"Diğer arkadaşlara teşekkürler" diye ekledi.

Barney'in yüreği lastik pabuçlarının üzerine düşer gibi olmuştu.

"Senin dışında. Hey kıvırcık saçlı. Beni işitmiyor musun?"

Barney tüm umutlarını yitirmiş olarak yere bakıyordu. Ansızın başını kaldırdı. Koç kendisini gösteriyordu.

"Evet, efendim" derken sesi bir kurbağanınki gibi çıktı. "O yaptığın zekice bir oyun kuruştu, çocuğum. Adın ne?"

"Barney, efendim. Barney Livingstone."

"Tamam, Livingstone ve sen Sandy. Gidip takımın sırasında oturun." Barney şaşkınlık içinde hareketsiz kalınca Koç geriye döndü ve bağırdı. "Sonraki iki takım, çabuk buraya gelin."

Gelecekte birlikte oynayacağı uzun boylu takım arkadaşı, "Haydi, gidelim!" dedi. Seçilmiş oyuncuların oturacağı kutsal tahta sıraya oturmak üzere birlikte yürüdüler.

Barney merakla sordu. "Koç senin adını nereden biliyordu?" Fasulye sırığı gururla söylendi. "Evet. Flatbush semtinde oturur ve boyun bir metre doksan beş santim olursa seni pek çok Koç tanır."

O gün saat beş buçukta Barney, Sandy Leavitt (fasulye sırığının tam adı böyleydi) ve ikinci sınıftan varil göğüslü Hugh Jascourt'un basket formaları için ölçüleri alınmış bulunuyordu. Resmi antrenmanlar sonraki pazartesi günü başlayacaktı. Ancak saten ceketleri (ki bunlar kız erkek karma eğitim yapılan okullarda direnilmez mıknatıs öğeleri gibiydiler) üç haftadan önce yeni seçilen oyunculara verilemeyecekti. Ancak okulun dergisi Argus iyi haberi yayınlayacak ve Barney'in okuldaki yaşamını daha yüksek bir düzeye çıkaracaktı.

Barney hemen haberi iletmek üzere Laura'ya koştu.

●

DÖRT

MIDWOOD ile Utrecht liseleri arasındaki basket maçının ikinci yansının sonuna doğru masa hakemi düğmeye bastı. Bir düdük sesi spor salonunda ve tarihteki olaylar zincirinde yankılandı. Çünkü bu düdük sesini bir bildiri izliyordu: "Midwood oyun değiştirme. On numara, Livingstone oyunda."

Seyircilerin arasından baştan savma bir alkış sesi çıktı. Ama, bir ses savaş çağrısı gibi yükseldi. "Haydi, Barn!"

Oyunun geri kalan dört dakikalık süresinde New Utrecht'li oyuncular dikkatsizleşmeye başlamıştı. Barney onların bir topunu kesip karşı alana doğru hızlı hücumu başlattı. Sonunda topu kaptanlan Jay Axelrod'a geçirdi ve o da sayı yaptı.

Sonraki kırk saniye süreyle karşı taraf oyuncuları sürekli Barney'e yüklendiler ve sonunda ona bir faul yaptılar. Barney atış çizgisine varınca derin bir soluk aldı. O yaz Riis oyun parkındaki alanda şu anın hayalini ne denli çok yaşamıştı. Şimdi hayali gerçekleşiyordu. Dikkatle potaya bakıp nişan aldı... Ve topu attı: Okul takımındaki ilk sayısını kazandı.

Ve Laura ellerini ağzının kenarında boru şekline sokarak bağırdı: "Yaşa, Barney!"

Oyundan sonra bitişik kabinlerde duş alırlarken Jay Axelrod iyi oyunundan dolayı Barney'i kutlayarak ekledi. "Barney, Laura Castellano senin tek hayranın. Onunla çıkıyor musun, ya da bir tür arkadaşın mı senin?"

"Hayır, hayır" diyen Barney gargara yapıp ıbk suyun boğazından aşağı akmasını sağlamaya çalıştıktan sonra, "Neden sordun?" diye konuştu.

"Onunla ben çıkmayı istiyordum."

Barney sordu,"Seni kim önlüyor ki?"

"Bilmem" diyen Midwood'un basketbol takımı kaptanı birdenbire gelen utangaçlıkla sözünü sürdürdü. "Demek istiyordum ki, kız o kadar güzel ve..."

Barney, "Seni onunla tanıştırmamı ister misin?" diye önerdi.

"Vay, bunu yapar miydin, Livingstone? Sana gerçekten gönül borcu duyardım."

"Merak etme, Jay. Kız dışarıda bekliyor. Bu gece onunla görüşmeyi ister misin?"

"Hayır, hayır, Barn."

"Neden olmasın?"

"Önce saçımı kestirmem gerekli."

Troleybüsle bir kez daha eve dönerlerken Laura'ya ihsan olunan hediyeyi söyledi ve kız güldü.

"Komik olan ne ki?"

"Susie Fishman da oyundan sonra bana geldi ve kendisini sana tanıştırmamı istedi."

İrileşmiş gözlerle bakan Barney yanıtladı. "Susie Fishman mı bunu istedi? O, okuldaki en güzel kızlardan biri. Neden benimle tanışmayı istiyor ki? Demek istiyorum ki ben oyunda yalnızca bir sayı yapabildim."

"Senin çok cana yakın biri olduğunu düşünüyor."

"Evet. Sahi mi? Midwood formasının bunu yapabilmesi pek şaşırtıcı. Öyle değil mi, Castellano?"

"Oh!" diyen kız gülümseyerek sözünü sürdürdü. "Kıza sunabileceğin tek şeyin forman olduğunu mu sanıyorsun?"

Basket takımına özgü parıldayan yeni ceketiyle Barney, okulun alkış kaptanlarının kalbim kazanmada da ilerleme sağlamıştı. Şimdi takım,öğle yemeklerim birlikte yiyor, konuşmaları çoğu kez cinsellikle ilgili övünmelerle dolu oluyordu. Tonbalığı ve sütten oluşan bu yemeklerde ileri sürülen tüm savlar doğru olsa,

Flatbush'ta ya da tüm Brooklyn'de tek bakire kızın bile bulunmaması gerekirdi.

Barney onları tanıştırdığından beri, Laura düzenli olarak Jay Axelroad ile çıkıyordu. O denli güzel bir çifti oluşturuyorlardı ki, Barney arada bir şaka edip onlara "Bay ve Bayan Midwood" diyordu.

O kış Laura yürekli bir adım daha attı: Sınıf başkanlığı seçimine katılmak yerine okulda öğrenciler arasında üçüncü önemli mevki olan öğrenci veznedarlığına seçilmek üzere kampanya başlattı.

İkinci sınıftan bir öğrencinin veznedarlık için aday olduğu tüm okulda yayılınca Barney, "Sen gerçekten çılgınsın, Castellano. Midwood'da herkesi kendine güldüreceksin" dedi.

Laura gülümseyerek yanıtladı. "Çok iyi olur. Belki güler ve bu konuda biraz olsun konuşurlar. Bu da iyi bir reklam şansı getirir bana..."

Barney gizleyemediği hayranlıkla, "Tanrım! Sen delice cesaretle oynuyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Bak, Barn. Babam her zaman İspanyolca olarak, 'Si quieres ser dichoso, no estes nunca ocioso' der."

"Anlamı ne?"

"Anlamı! Yaşam delice cesaretle oynanan bir oyundur!"

Midwood Lisesi basketbol takımının baş düşmanı olan Madison Lisesi takımıyla yapacağı maçtan bir önceki hafta içinde yapılan idmanlarda, Jay Axelrod koşarken takıldı, yere düştü ve ayak bileğini fena halde incitti. Doktor ona lastik pabuç giymeden on gün dinlenmesi gerektiğim bildirdi. Ertesi gün öğleden sonraki idmandan sonra Barney duşta kurulanırken Koç Nordlinger oğlanın yarana geldi ve kayıtsızca konuştu. 'Tanrı ilk beşte oynayacaksın, Livingstone."

İlk beşte mi oynayacaktı? inanılmaz bir şeydi bu! Çok çok fazla bir şeydi!

Eve varmayı bekleyemeyecekti.

Akşam yemeğinde babasına yalvardı; "Maça gelmelisin, baba. Diyorum ki, maç cuma gecesinde. Ertesi gün senin verilecek dersin bulunmuyor. Ve bu benim yaşamımda alabileceğim en büyük onur ödülü olacak!"

Harold gülümseyerek, "Bundan kuşku duyarım" derken hoşgörülüydü. "Ancak senin neden bu denli heyecanlandığım anlıyorum" diye ekledi.

Barney bir kez daha sordu. "Geleceksin, değil mi baba?"

"Kuşkusuz geleceğim. Yıllardır bir basketbol maçı seyretmemiştim zaten."

O cuma günü Barney derslere hayalet gibi girdi çıktı. Her an akşam saat yediye kaç dakika kaldığını düşünüyordu.

Okul tatil olduktan sonra spor salonuna gidip yarım saat süreyle faul atışı yaptı. Daha sonra George'un yerine gidip doksan beş sentlik biftekli sandviç ve bir şişe kolayla kendisini berkitti.

Saat altıda diğer oyuncular soyunma odasına geldiklerinde Barney formalarım giyinmiş durumda sıraya oturmuş, kollarını dizine dayamış ve nafile yere kendi kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hey, Livingstone!" diye genizden gelen bir sesin kendisine seslendiğini işitti. "Büyük bir haber aldım: Axelrod'un ayağı daha iyiymiş. Bu yüzden sen ilk beşte oynamayacakmışsın!"

Barney elektrik akımına çarpılmış gibi kafasını hızla kaldırdı. Sesin sahibi yüzündeki geri zekâlı gülüşle sırıtan aptal dev Sandy Leavitt idi.

"Ha, Livingstone. Seni işlettim, değil mi?"

Barney sinirli bir sesle karşılık verdi. "Cehennem ol başımdan, Leavitt!"

Geleneksel Bedford Bulvarı Savaşa'nı kazanmak üzere üç kilometrelik yoldan gelen taraftarlarının kulakları sağır eden tezahüratı altında alana ilk çıkan Madison Lisesi takımı oldu. Bir dakika sonra, başta Jay Axelrod (formalı ama koltuk değnekli) olmak üzere Midwood takımı kapıda görününce kaynana zırıltılarının sesi ve alkış kaptanı amigoların haykırışları yükseldi. Ve Barney'in kalbi gümbürtüyle çarpmaya başladı.

Isınmak için çabucak turnike yapmaya başladılar. Barney potadan dönen bir topu yakalayıp dripling yaparak sürdükten sonra attı ve çemberden geçirdi. Hemen tribünlere baktı. Babası henüz gelmemişti.

Isınma hareketleri sürdü. Neredeyse oyun başlayacaktı. Barney bir kez daha seyircilerin arasına baktı. Laura yanında Warren ile birlikte tribündeydi. Tanrı'ya şükürler olsun! Oysa babası... Annesiyle babası nerede kalmışlardı?

Masadan düdük sesi duyuldu. Her iki takım kendi sıralarına dönüp oturdular. Yalnızca sahaya çıkacak ilk beşteki oyuncular terli eşofmanlarını çıkardı. Barney eşofmanını çıkarırken parmaklan birbirine dolanıyordu.

Takımların ilk beşi alanda yerlerini aldı. Hoparlörden oyuncuların kimlikleri duyulmaya başladı:

"... Ve on numara, Livingstone."

Barney bir kez daha tribüne baktı. Yalnızca Warren ile Laura oradaydı. Anne ve babası şimdi de gelmemişlerdi.

"Bayanlar ve baylar, Ulusal Marş için ayağa kalkınız."

Kahramanca bir selam jesti olarak Barney sağ elini sol göğsünün üzerine koydu. Kalbinin yarış eder gîbi çarptığını duyumsuyordu.

"Oyun başlasın!"

Hakemin tiz düdüğü oğlanın içinde yatan sporcuyu uyandırdı. Madison'un savunma oyuncusunun kendisine doğru dripling yaparak geldiğini gördü ve ona doğru çıkış yaptı. Saniyenin kesirinde ileri doğru fırladı, oğlanın topunu kaptı ve alan boyunca bir roket gibi ileri atıldı.

Karşı tarafın potasına yaklaştığında tek başınaydı. Kendi, kendisine, "Solukları Livingstone" diye anımsattı. Gevşemeye çalışarak uzandı. Bir an bekler gibi oldu ve sonra topu elinden çıkardı. Takımına bir basket kazandırmıştı!

Aşırı sevinçten başının döner gibi olduğunu duyumsadı.

Madison mola aldığında Midwood Lisesi üç basket önde gidiyordu. Her iki takım da hocalarının çevresine kilitlenirken, Barney bir kez daha tribünlere baktı. Şimdi de Laura ile Warren yalnızdılar...

Bir kaza mı geçirmişlerdi?... Hayır, olamaz. Babası araba kullanmıyordu. Üstelik Warren oradaydı. Maçın yan zaman aralığında soyunma odasına dönüp dilimlenmiş portakallarını emdiler. Barney terli formasıyla bir dolabın önüne çökmüştü. Kırk beş dakika sonra oyun Midwood'un beş sayılık üstünlüğüyle sona erdiğinde Barney on üç sayı yapmış bulunuyordu. Soyunma odasına dönen takım arkadaşlarını izlemek yerine Laura ve Warren'e doğru yürüdü.

Önce Laura konuştu. "Babam, onun gelmesine izin vermedi."
"Efendim?"

Bu kez Warren açıkladı. "Akşam yemeğinden sonra babam göğsünde bir ağrı duydu. Dr. Castellano geldi ve onu muayene etti."

"Nesi varmış babamın?"

"Babam, belki de yediği şeyler nedeniyle olmuş dedi" diye konuşan Laura ekledi. "Ama, güvenlikte olması için gene de babanı yatağına yatırdı." Ve sonra konuyu değiştirmeye çalışarak,

sözünü sürdürdü: "Maçta inanılmaz derecede başarılıydın, Barn, iddiaya girerim ki yarın Argus'ta resmin çıkacaktır."

Ve Warren söze karıştı. "Bu maçta yaptığın her hareketi ömrümün sonuna dek anımsayacağım."

"Evet, iyi" diye dalgın tavırlarla konuşan Barney, duşlara doğru yürüdü.

Ertesi sabah Luis isteksiz Harold Livingstone'u elektrokardiyogramını aldırmak üzere King ilçesi hastanesine götürdü. Komşusu tek bir koşulla gitmeyi kabul etmişti. Estelle hastaneye birlikte gelmeyecekti. Adam, "Sen zaten boşuna üzüldün, şekerim" demişti.

Daha sonra, sinirli tavırlarla sigarasını içerken Harold, Luis'in kalp hastalıkları uzmanı ile konuşmalarına kulak kabartıyor, P ve W türü dalgalar üzerindeki tartışmalarını izlemeye çalışıyordu.

Sonunda, Luis yanına geldi ve arabaya giderlerken ona destek oldu. Endişesini gizlemeye çalışan Harold, "İyi. Bir sindirim bozukluğu olayı, değil mi? Onca yıl ordu yemeği yedikten sonra böylesi olasıdır, öyle değil mi?" diye sordu.

Luis bir dakika süreyle yanıt vermedi. Sonra konuştu. "Harold, test kalbe ilişkin a-ritim olduğunu gösteriyor. Bunun anlamı..."

"Eski Yunanca'yı biliyorum, Luis. Bir tür tempoda düzensizlik. Pekiyi, ciddi bir durum mu?"

"Eh. Hem evet, hem de hayır. Fizyolojik bir olaydan meydana gelebilir ki, bu durumda önemli değildir. Ya da ilerlemekte olan patolojik bir olayın işareti olarak ortaya çıkabilir."

"Bu da senin henüz hiçbir şeyi bilmediğinin tumturaklı bir şekilde ifadesi demek olur."

"Tamam, Harold. Bilmiyorum. Ama sen de bilmediğine göre, kendine dikkat etmeye başlamam ve düzenli kontroller yaptır-

manı öneririm, işe sigara içmeyi azaltmakla başlayabilirsin." "Sigara beni rahatlatıyor."

"Sen yalnızca öyle olduğunu düşünüyorsun, arkadaş. Nikotin gerçekte zehirli, güçlü, tehlikeli ve uyarıcı bir maddedir. Daha az sigara içersen bunun sana zarar vermeyeceğini garanti edebilirim."

Araba evlerine yaklaşırken Harold sordu. "Estelle'e ne söyleyeceksin?"

"Ona gerçeği söylemenin iyi olacağını düşünmez misin?"

"Henüz kesin bir şey bilmediğini kabul etmiştin."

"Hiç değilse şu durumunu söyleyemez miyim?"

Harold, esprili bir dille konuştu. "Mesleğinin yetersizliğini Brooklyn'e duyururken rahat ol, Luis."

Oysa Luis arabayı park ederken ona doğru dönüp sert bir sesle ekledi. "Ancak bu konuda çocukları üzmek için bir neden bulunmuyor."

"Tamam, Harold. Onlar büyümeye çalışırlarken ek yük vermeye gerek yok. Ama ben kendin için endişe duymanı ve sana söylediklerimi anımsamanı istiyorum."

Barney konuyu kayıtsız bir tavırla dile getirmeye çalıştı.

Pazartesi günü troleybüsle okula giderlerken kimya kitabından, gözlerini kaldırıp, doğal bir sesle sordu. (Bunu daha önce evde prova etmişti.) "Axelrod ile 'işin sonuna dek' gidecek misin, Laura?"

Kız, "Bu senin sorunun değil!" diyerek yanıtladı.

"Sözünün anlamı gideceksin demek oluyor."

"Hayır. Yalnızca senin sorunun olmadığı anlamına geliyor. Nasıl oldu da bunu bana soruyorsun?"

"İyi" diyen oğlan bön bön bakarak sözünü sürdürdü. "Takımda bazı oyuncular..."

"Senin basketbol takımın mı? O oğlanlar Brooklyn müzesindeki çıplak su perilerine bile saldırabilirler. Sanırım benim için düşündükleri de budur."

"Evet" diyen Barney güldü. Sonra ekledi: "Bazen onlar olayları abartıyorlar, değil mi"

"Yalnızca 'onlar' değil, Livingstone. Senin de amigo kızlardan üçüyle işi becerdiğinin tüm okulda yayıldığını işittim. Doğru mu?"

"Kesinlikle doğru, Castellano. Kesinlikle."

"Gerçekten bunu yaptığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Bu konuda övündüğümü kabul ediyorum."

Gerçekte Barney aşırı cinsel doyum araştırmasında sürekli ilerleme gösteriyordu. Mandy Sherman ile ikinci buluşmasında kız ona iyi geceler öpücüğü alması için izin vermişti. Üçüncü buluşmalarında Savoy sinemasının arka sıralarındaki koltukta öpüşürlerken kız kazağının altına oğlanın elini sokmasını onaylamıştı.

Heyecanlanan ve olayın gidişini biraz anlamaya başlayan Barney, 'Tanrım!' diye düşündü. 'Gelecek sefer için hazırlıklı olmalıyım.'

Ama nasıl? Nostrand Bulvarı'ndaki Bay Lowenstein'in eczanesine gidip doğrudan prezervatif istediğini söyleyemezdi. Adam olasılıkla anne ve babasına durumu anlatır ve daha da kötüsü onu alay konusu yapabilirdi. Hayır, bu işi daha ihtiyatla ve değişik bir semtte gerçekleştirecekti.

Böylece bir cumartesi günü öğleden sonrasında kardeşi Warren ile birlikte Brooklyn'in merkezindeki bir sinemaya gittiklerinde Barney çevresine bakıp büyük ve tek kişi tarafından işletilmeyen bir eczaneyi arandı. Warren ağabeyinin Fulton caddesi üzerinde belli bir nedeni olmaksızın bir aşağı bir yukarı dolan-

masına şaşmıştı. Oysa, bir kahraman saydığı ağabey, yine soru sormaya cesaret edemiyordu.

Büyük, camlı bir kapıya vardıklarında Barney durdu. "Oh, lanet olsun!" dedi. "Sorun ne, Barn?"

"Ne aptalım ben. Basketbol ceketimi giymiş durumdayım."

"Anlayamadım, ne olur?"

"Şuna bak!" diyen Barney, sinirli bir tavırla ceketinin sol tarafında beyaz saten kumaş üzerinde mavi renkte iplikle işlenmiş olan adını gösterdi. "Bu ölümcül bir açığa vuruş. Adamlar kim ve hangi okuldan olduğumu hemen bilecekler. Belki de sen yapsan daha iyi olacak."

"Yapayım, ama neyi yapayım?"

Barney kardeşini kaldırımda onları kimsenin duyamayacağı bir yere çekti. "Dinle Warren. Benim için bir şeyler yapmanı istiyorum. Önemli, pek önemli bir şeyi yapmanı istiyorum" dedi.

Sonra kardeşine neyi satın alacağını, eğer o şey kendisine gösterilmezse nasıl isteyeceğini anlattı. Elindeki terden buruşmuş beş dolarlık kâğıt parayı kardeşine verdi.

"Ama, Barney!" diyen Warren karşı çıktı. "Ben yalnızca on iki yaşındayım. Bana öyle bir şeyi satın almam için izin vermeyecekler."

"Hey bak, burası kentin merkezi. Böyle bir yere her gün binlerce kişi girip çıkıyor. Adamlar belki de senin bir cüce olduğunu düşünecektir. Haydi git ve onu al."

"Kardeşi istemeyerek eczaneye girerken, Barney sinirli adımlarla ileri geri gidip geliyor, arkadaşlarının ana babasının yakındaki A ve S adlı büyük mağazada alışveriş ederken onu pek çirkin durumunda yakalamamaları yolunda dua ediyordu. Birkaç dakika sonra Warren elinde küçük bir kâğıt torbayla dışarı çıktı.

Barney sinirli bir sesle sordu.

"Seni böyle ne geciktirdi?"

"Kahretsin, Barn! Sanki yağlı ya da yağsız olanından istiyormuşum gibi bana bu tür şeyler hakkında bir sürü soru sordular. Ne yapacağımı bilemedim."

"Pekiyi. Sonunda ne oldu?"

"Ne yapacağımı bilemediğimden her ikisinden de birer paket satın aldım."

"Büyük düşünmüşsün." diyen Barney rahatlamıştı. Elini kardeşinin omuzuna koyarak, "Seninle gurur duyuyorum, kardeş" diye ekledi.

Laura artık kendisinden yaşça daha büyük kız öğrencilerin bile makyajdan erkek arkadaşlara ve güç ana babaların yönetilmesi konularına değin fikir danıştıkları yetkin bir örnek haline gelmişti. Ancak Laura böyle bir rolden hoşlanmıyordu. Aslında başı dertte olan kızları yatıştırmak ve onlara birtakım tavsiyelerde bulunmayı hiç istemiyordu.

Kendisi çocuk olmanın lüksünü tadamazsa nasıl anne olabilirdi?

O yaz Livingstone'lar ve Castellano'lar bir kez daha yazlık ev kiraladılar. Ama yalnızca Warren büyüklerle gidebildi.

Luis kızı için hastanede hemşire yardımcılığı görevi bulmuş ve böylece ona tıp mesleğinin kaba gerçeklerini göstermek istemişti.

Hafta başında, Luis Laura ile birlikte yazlıktan kentteki eve geliyor ve cuma akşamı kentte sıcaktan boğulan kişilerin oluşturduğu araba seline katılıp, birlikte yazlığa gidiyorlardı.

Oraya vardıkları anda Laura mayosunu giyiniyor ve önceki beş gün içinde karşılaştığı acılar ve sıkıntıların bedeninde oluşturduğu terden kurtulmak üzere hemen kendisini denizin dalgalarına bırakıyordu.

Bu sırada Barney Adirondack dağında, Koç Nordlinger'in Hiawatha Kampı'nda eğitmenlik görevini yaptığı sürece mesle-

ğinin kaymağını yediği özel girişiminde, yardımcı eğitmen olarak görev yapmaya başlamıştı.

Koç Doug için bu özel girişim en iyi oyuncularını bir arada tutmak üzere uyguladığı benzersiz bir fırsattı. Öğrencilere yardımcı eğitmenlik için yaz boyunca tüm ödeyeceği para yalnızca 75 dolardı. Ancak, yardımcıları kamptaki çocukların ana babalarına çekici gelirse onlardan bahşiş de alabilirlerdi. ("Eğer çocuklardan biri anaya da babasına iyi zaman geçirdiğini söylerse baba kolayca elinize yüz dolar sayabilir" demişti Koç.)

Barney'in yönettiği kulübede dokuz yaşında sekiz oğlan çocuk bulunuyordu. Bunlardan yedisi normal saldırganlıkta çocuklardı. Sekizinci çocuk olan Marvin Amsterdam acınacak derecede içine kapanıktı. Bazı geceler yatağını ıslattığı için kulübedeki öbür arkadaşları tarafından bir futbol topu gibi tekmeleniyordu.

Marvin, boşanmış bir ailenin her iki ebeveyn tarafından da istenmeyen tek çocuğuydu. Pilisi pırtısı toparlanıp bir yatılı okula gönderilmişti. Orada ana babası tarafından yalnızca Noel ve Paskalya tatillerinde ziyaret ediliyordu. Okul tatil olur olmaz çocuk bir kez daha sürgün ediliyor, bu kez Hiawatha Kampı'nda diğer çocukların onu göremeyeceği bir yerde gizlenip giderek artan düşlerini kurmaya zorlanıyordu.

Sorunu daha kötüleştiren, oğlanın hiçbir spor dalında başarılı olamamasıydı. Kampta oynanan oyunlarda Marvin her zaman takımlara en son oyuncu olarak seçiliyor ve okulda her zaman oyun dışı kalıyordu.

Kampın karargâhında bira içerlerken Barney, Marvin'in sorunlarını Jay Axelrod ile görüştü.

"Çocuk için bir şey yapamaz mıyız?" diye sordu.

"Hey, bak, eski arkadaş" diyen Jay ekledi. "Ben burada baş yardımcıyım ama baş doktor değilim. Gerçekte sana bu çocuğun

sorunlarına karışmamanı salık veririm, Barn. Yaşamının tüm geri kalanında sosis olarak kızartılmaya hükümlü biri o..."

Barney yattığı yatağa dönerken cırcırböceklerinin vızıltılarını dinliyor ve ateşböceklerinin parıldayışına bakarken düşünüyordu: Jay belki de haklıydı. Marvin profesyonel bir bakıma gereksiniyordu. Ama ben şimdi de onun için bir şeyler yapabilmeyi çok isterdim...

Belli ki çocuk basketbolcu olamayacaktı. Ama gene de bir buçuk aylık sürede öğreneceği bir şeyler olmalıydı. Tenise ne dersin? Hiç değilse bu sayede çocuk biraz daha gözaltında olabilirdi.

O günden sonra kamptaki çocukların "özgürce oyun oynama saatlerinde" ve doğallıkla Barney'in takımla birlikte yaptığı basketbol çalışma saatleri dışında Livingstone küçük Marvin'i yanına aldı ve ona tenis öğretmeye başladı.

Başlangıçta şaşıran ve kendisine gösterilen ilgiye gönül borcu duyan Marvin yaşamında yemden çizilen bu yola olabildiğince iyi yaklaşıyor ve bir şeyler öğrenmek üzere elinden geleni yapıyordu. Aradan bir hafta geçtikten sonra çocuk oldukça iyi toparlandı. Yazın sonuna doğru oynadığı oyunlarda Marvin Amsterdam grubundaki bir, iki çocuğu yenmeyi dahi başardı.

Laura'ya yazdığı mektupta Barney durumu şöyle anlatıyordu: "Koç Nordlinger benim bu çocukla tenis çalışmak üzere antrenmanlarımı aksatmama bozuldu. Ama ben, Marvin'e biraz kendine güven kazandırma etkinliğimde, yaptığım her işten daha fazla haz duyuyorum."

Oysa, Barney'in tek bir çocuğa göreceli olarak daha fazla ilgi göstermesine tek bozulan Bay Nordlinger değildi. Ebeveynlerinin kampa geldiği hafta sonunda kulübedeki öbür çocuklar Barney'in yalnızca sevdiği çocukla oyun oynadığından yakındılar. Sonuçta, Barney bahşiş olarak yalnızca kırk dolar alabildi.

Tuhaf bir ikiliyi oluşturan Marvin'in anne ve babasıyla konuşmasında Barney onlara çocuğun gerçek bir profesyonel yardıma gereksindiğini söyledi. Yıllardır ilk kez bir konuda kadınla erkek aynı fikre varmışlardı. Bu da, Barney'in onlara çocuklarım nasıl yetiştirecekleri konusunda bir şeyler söyleyecek cesareti kendinde bulabilmiş olmasıydı.

Barney'in kendini en coşkulu duyumsadığı yazlardan biri olmuştu. Gerçekte oğlan yalnızca Freud'un Düşlerin Yorumu adlı yapıtını okumaya yeterli zaman bulabildiği için kendisini avutmalıydı. Laura'ya yazarken kitabın kendinde şöyle birduygu uyandırdığını belirtmişti: "Bir Dali tablosunun arkasında gizlenmiş kapıyı açış ve yeni bir dünyayı, bilinci buluş oldu, benim için."

Barney için o süre içinde tek ışıldayan noktalar Laura'dan haftada bir aldığı mektuplardı. Ve kampta her mektup çağrısı oğlanda bir düş kırıklığı yaratıyordu: Çünkü her seferinde aynı türden zarfla Jay Axelrod'a da bir mektup gelmiş oluyordu.

Kamptaki son gün gelip de New York'un büyük otobüs terminalinde şehirlerarası Greyhound otobüsünden indiğinde Barney mutsuz değildi. Ve sorumlu olduğu sekiz çocuktan çoğu ana babasının kollarının arasına atılmışlardı.

Oysa, Marvin'i terminalde karşılayan yalnızca genç bir mürebbiye oldu. Ve çocuk kadınla gitmek üzere hiç acele etmiyor, ayrılışlarını tartışmak üzere Barney'in yanına gelmesini bekliyordu. Barney ise pek sabırlıydı. Marvin'e, "Adresimi yitirme, arkadaş. Her mektubunun yanıtlanacağına söz veriyorum" dedi.

Sonunda sabırsızlaşan genç mürebbiye oldu ve çocuğu çekip götürdü. Barney, onların özel sürücülü bir limuzin arabayla uzaklaşışına baktı.

Kırk dolara boşver! diye düşündü. Bu çocuğun elini elimde duyumsamak her şeye değerdi.

Hiawatha Kampı'ndaki arkadaşlarından ayrılmanın huzuru içinde eve geldiğinde Barney'in kalbi, komşu verandada Jay Axelrod'un Laura ile birlikte oturduklarını görünce kırılır gibi oldu.

Jay, Cornell Üniversitesi'ne aday öğrencilerin buluşma haftasına gittiğinde Barney kıza, "Sanırım sizin aranızdaki ilişki ciddileşiyor" dedi.

"Evet, olabilir. Jay bana bir tür sözlülük iğnesi verdi" diyen Laura utanarak, erkek arkadaşının kendisine verdiği iğneyi gösterdi.

"Vay kutlarım. Sizler 'nişanlanmak üzere birleştiniz.' Birbirinizi seviyorsunuz, değil mi?"

Laura yalnızca omuzlarını silkti ve hafif sesle yanıtladı. "Öyle sanırım."

BEŞ

LİSE sondan bir önceki yılında, ilk ayın sonuna doğru Laura, Jay Axelrod'dan bir mektup aldı. Bu mektupta Jay, New York eyaletinin kuzeyindeki oldukça yabanıl bölgede yaşamının Amerikalı yazar David Henry Thoreau'nunkine benzer bir tür deneyim olduğunu belirtiyordu. Genç üniversiteli, uzun uzun düşünerek yürüyüşler yapmış ve Laura ile ilişkilerim resmileştirmenin kıza haksızlık olacağı kararına varmıştı. Laura şimdi de pek küçük yaştaydı ve bu yüzden kendi kararını verene değin başka gençlerle buluşmalıydı. Bu nedenle soruyordu: Laura sözlülük iğnesini geriye gönderebilir miydi?

Barney, "Bu ne tür pislik?" diyerek küçümsedi, "Sanırım çoğu erkek, söz konusu kızlar olduğunda bencil piçler haline giriyor!"

"Sen de öyle misin, Barney?"

"Belki de. Henüz bunu kimseye gösterme fırsatını bulamadım."

Barney maçlarda Midwood taraftarlarına gerçekten neşelendirecek şeyler veriyordu.

Hakemlerin oyunu başlatan düdüğünden son düdüğüne kadar çılgınca enerjisiyle markaj yapıyor, pas veriyor, hızlı hücum başlatıyor ve sahadaki herkese esin verecek biçimde direnerek savunma yapıyordu.

Kısa zamanda başarıları dikkati çekmeye başlamıştа. Mevsim sonunda liseler karmasına ve gelecek yıl için takım kaptanlığına seçildi.

"Livingstone, sen beni gerçekten gölgede bıraktın" diyen Laura sevinçle ekledi.

"Gelecek yıl tribünler üniversite takımlarının gözcüleriyle dolu olacak. Belki de o pislik Jay Axelrod kadar öneri alacaksın."

"Hayır, Castellano. Ben ondan daha fazlasını alacağım."

Jay'in kendisini reddedişi nedeniyle şimdi de üzüntülü olan Laura okuldaki siyasal yaşamında bir intihar girişiminde bulundu.

Ve bu girişiminde zekice başarısız kaldı.

Şimdiye değin hiçbir kızın ele geçiremediği okul öğrenci başkanlığı görevine adaylığını koydu ve kazandı. Ancak bu kez Barney'den yalnızca simgeseldir yardım almıştı.

Oysa, Midwood Lisesi'nde en önemli onuru ele geçirmesinin bile, kendine karşı işlenmiş saygınlık yarasını onarmadığını görüyordu.

Seçimin gerçekleştiği gece Kaptan ile Başkan bahçede kalp kalbe bir konuşma yaptılar.

Verandada oturur ve Livingstoneların meşe ağacının gökteki yıldızlan kapatışına bakarken Barney cesaretini topladı ve sordu, "Niçin, Castellano?"

"Neye niçin?"

"Biz küçükken benim en son düşüneceğim şey senin politikacı olmayı isteyeceğindi. Demek istiyorum ki, senin o zamanlar ABD senatörü ya da buna benzer biri olmaya ilişkin çılgınca fikirlerin yoktu, değil mi?"

"Aptal olma, kuşkusuz yoktu!"

"Şu halde niçin?"

"Benden nefret etmeyeceğine söz ver."

"Senden kesinlikle nefret edemem. Haydi, söyle."

"İyi" diyen kız utangaç bir tavırla konuştu, "İkimiz ve bir de şu meşe ağacı arasında kalmak koşuluyla, bunun benim için üniversiteye girmenin en güvenli yolu olduğunu düşünüyorum." Duraladı ve sonra çekinerek sordu, "İğrenilecek derecede bencil olduğumu düşünüyor musun?"

"Hey, haydi. Tutku pek normal bir insan duyumsamasıdır" diye yanıtlayan Barney ekledi. "George Washington tutkulu bir insan olmasaydı biz şimdi de İngiliz sömürgesi halinde kalmayı sürdürürdük. Tamam mı?"

"Bilmiyorum. Ancak, annem erkeklerin tutkulu kadınlan çekici bulmadıklarım söylüyor."

"Hayır, tatlı Laura. Hiçbir şey seni benim için çekici olmayan biri durumuna getiremez."

Barney'i çok şaşırtan bir şey oldu. Ertesi yaz Koç Nordlinger onun Hiawatha Kampı'nda çalışmasını, hem de orada baş yardımcı olarak bulunmasını istedi. Daha sonra Barney bunun basketbol takımı kaptanlığı ile birlikte baş başa giden bir onur olduğunu öğrendi. Bu arada kardeşi Warren için, küçük yardımcı olarak tam yaz sezonu için 25 dolarlık bir iş olanağını da Koç'tan sağlayabilecekti.

Kampın karargâhına vardığında Barney oraya gelecek çocukların ad listesini taradı. Ve Marvin Amsterdam'ın listede bulunmadığını görerek karışık duygular içinde rahatladı. Küçük

oğlanı bir kez daha görecek miydi? Görürse o karşılaşmaları Wimbledon Tenis Turnuvası'nda mı, yoksa Bellevue akıl hastanesinde mi olacaktı?

Her ne olursa olsun, bu yaz Koç Nordlinger'in gazabını üzerine çekme rizikosuna girmeyecekti. Çünkü, Koç'un mektubu üniversiteye girişinde dirimsel rol oynayacaktı.

Kendini adamış bir keşiş gibi Barney her gün akşama doğru saat dört otuz ile altı arasında zamanını basketini geliştirmek üzere harcıyor; Leavitt, Craig Russo ve yeni iki hücum oyuncuyla birlikte diğer beşe karşı kıran kırana maçlar çıkarıyordu.

Ağustos ortasında bir gece geç saatte odasındaki telefon çaldı. Laura hastaneden arıyordu.

"Barney, baban kalp krizi geçirdi" dedi.

Oğlanın kanı donar gibi oldu. "Durumu ne kadar kötü?" diye sordu. "Doktorlar, sabaha kadar durumdan emin olamayacaklar. Ancak atlatacağından oldukça umutlu gibiler. Annem, bekleme odasından ayrılmak istemeyen senin annenle birlikte. Estelle, uykuya dalarsa kötü bir şey olacağından korkar gibi davranıyor."

"Warren'i de alıp hemen oraya geleceğim." Laura uyardı. "Tanrı aşkına, arabayı dikkatli kullan, Barn!" Barney kardeşini uyandırdı. Sonra kendisinden sonra ikinci derecede yetkili olan yardımcı Sandy Leavitt'in arabasına koştu.

İki saat kırk beş dakika sonra hastanede YALNIZCA DOKTORLARA. MAHSUS olan parka direksiyon kırmış bulunuyordu, iki kardeş hastanenin kalp ünitesine doğru yarış eder gibi koştular. Ve orada onları gözyaşları içindeki anneleri karşıladı. Daha sonra Dr. Luis oğlanlara Harold'un tehlikede olmadığına ilişkin güvence verdi.

"Şimdi huzur içinde uyuyor. Sanırım annenizi eve götürmeniz iyi olacak. Çünkü, orada biraz dinlenebilir."

Barney, "Nasıl oldu?" diyerek bilgi istedi.

"Baban, beyin damarlarıyla ilgili bir kaza geçirmiş" diyen Luis açıklamasını şöyle sürdürdü: "Bu da beyne kan taşıyan atardamarda bir pıhtılaşma sonucu oluşmuş. Ancak şimdi de hasarlı bölgeye varabilmemiz için zaman pek erken."

"Pekiyi, bu durumda olasılıklar neler?"

Luis hem güvence verici hem de gerçekçi olmaya çalıştı. "Sonuç, küçük bir hareket yitiminden afazi denilen konuşamama durumunu da içermek üzere tümüyle felç olma haline kadar değişebilir. Ancak, bir doktorun da yalın biçimde hastalığın olası seyrini ve sonuçlarım söyleyemeyeceği zamanların bulunduğunu anlamalısınız. Şimdi senin herkesi eve götürmende kararlıyım."

Barney, "Bununla, burada kalacağım mı diyorsun?" diye yanıtladı.

Luis onayladı. "Siz onun ailesisiniz. Ama ben babanızın doktoruyum."

Bir hafta içinde Harold ziyaretçi kabul edecek ve alçak sesle konuşacak kadar iyileşmişti. Ancak sözcükleri anlaşılır olduğu halde biraz bozuk çıkıyordu, işçi Günü geldiğinde bir şey onlara acı verecek biçimde açıklığa kavuşmuştu: Babalan artık sakat bir adamdı. Bundan sonra çalışamayacaktı.

Estelle kentin merkezine inip Öğretmenler Emeklilik Kurulu'na başvurarak uzun süren bürokratik işlemlerden sonra kocası için malulen emeklilik işlemlerini başlattı. Ve sonra kadın, yaşam sigortası tablolarının acımasızlığını öğrendi. Harold, toplam olarak on üç yıl süreyle öğretmenlik yapmıştı. Bu nedenle, yalnızca evin kışlık ısınma harcamalarını karşılayacak tutarda küçük bir emeklilik maaşına hak kazanıyordu. Ordudan aldığı malûllük çeki de evin borç taksitlerini ödemeye yetecekti. Ancak sonrası?...

O gece kadın, insanı üzeri gerçekleri Barney ile Warren'e anlattı. Elindeki kısa bilgiyi verip bitirince üzüntüyle büyük

oğluna baktı. Barney durumu anlamıştı. Kendisine sorulmadan sorumluluğu üstlenecekti.

"Tamam, anne. Ben, bir işe gireceğim. Lise son sınıfta dersler öğleden sonra birde bitiyor. Böylece gündüzleri kalan zaman ve hafta sonları için bir iş bulabilirim."

Estelle oğluna sessiz bir gönül borcuyla bakıyordu.

İşte o anda Warren durumu sezinledi. "Pekiyi. Basketbolün ne olacak? Her gün öğleden sonra idman yapman gerekiyor."

"Biliyorum, Warren, biliyorum" diyen Barney patlar gibi konuşmasını sürdürdü. "O lanet olası takımdan ayrılmam gerekiyor, değil mi?"

Barney yere çökmüş, sabit bakışlarla karşısındaki yan açık soyunma dolabının içerdiği şeylere bakıyordu. Lastik pabuçları, şortları, ısınma gereçleri ve diğer spor araçları yıllardır kendisine büyük haz vermişti. Bu nedenle şimdi o lanet olası gereçleri oradan çekip alamıyordu.

Birdenbire takım arkadaşlarının kulakları sağır eden gürültüyle soyunma odasına girdiklerini işitti. Birbirlerini görünce herkes ne yapacağını bilemediği bir anı yaşadı. Sonunda, Craig Russo buzlan kırdı. "Baban nasıl, Livingstone?" dedi.

"Fena değil, Craig. Sorduğun için teşekkürler."

Sonra, Sandy Leavitt konuştu. "Seni gerçekten özleyeceğiz."

"Evet. Ben de sizleri özleyeceğim."

Daha sonra her zamanki salaklığıyla Sandy sözünü sürdürdü. "Sanırım sen de işitmişsindir. Şimdi takımın kaptanı benim."

Barney dışarıda Laura'nın kendisini beklediğim görerek şaşırdı.

"Senin yönetecek bir hükümetin ya da benzeri bir şeyin olduğunu sanıyordum!" diyerek zayıf bir sesle espri yaptı.

"Eve giderken yanında arkadaş istersin diye düşünmüştüm."

"Oh!" diyen Barney duraladı, sonra sözünü sürdürdü. "Teşekkürler, Castellano."

Kentte günün belirli saatlerinde çalışılacak bir işe girmenin sıkıntısı bulunmuyordu. Eğer Barney süfli işleri pek düşük ücretle yapmayı benimserse durum böyleydi.

Barney bu tür işler arasından en çok çeşitlilik göstereni seçti. Ve evinden birkaç sokak ötesindeki Nostrand Bulvarı'nda bulunan Lowenstein'in eczane ve mağazasında bulduğu işe girdi. Her gün öğleden sonra işe koşmaya başladı. Orada kendisine saat başı ücret ödeniyordu, işe başlar başlamaz beyaz önlüklerini ve tuhaf görünüşlü şapkalarını giyiyor; meyve sulan, gazozlar ve türlü yumurta yemeklerini yıllardır tanıdığı bazı müşterilere servis ediyordu.

Aklı her seferinde iyi ısıtılmış bir spor salonunda topu baskete attığı şeklindeki hayale kapıldığında kendisini toparlayıp Brooklyn sokaklarının buz kesen havasında, hazırlanmış reçete içeriklerini evlere koşturur ve teslim eder durumda buluyordu.

İşinin bu yönünü öğreniminin bir parçası gibi düşünerek kendi kendisini avutmaya çalışmaktaydı. Hiç değilse Bay Lowenstein bazı iyileştirici iksirleri birbirlerine katarken oğlanın kendisini seyretmesine izin vermekteydi.

Eczacı Lowenstein gülümseyerek şöyle konuşuyordu: "Yaptığın işte bir şey var, Barney. Bir gün eğer eczacılık fakültesine girerken en yüksek not olan 'Alan almakta avantajlı olacaksın."

Eczane resmen akşam saat yedi buçuğa kadar açıktı. Barney'in eve dönüşü genellikle sekizi buluyordu. Warren üst katta ders çalışırken annesi her zaman Barney'i akşam yemeği için bekliyor ve birlikte yemek yiyorlardı. Bu da, kadının kendini feda eden oğluna ne denli gönül borcu duyduğunu gösterme yoluydu.

Barney'in çok üzülerek anladığı nedenlerle, kadının konuşması sürekli anımsamalar dizisi şeklinde gerçekleşiyordu.

Estelle eski günleri özleyerek, "Baban her zaman pek enerjikti" diyordu.

"Evet, bunu işitmiştim."

"Biz her zaman dans pistinde en sona kadar kalıp da dans eden çift olurduk. Ben kesinlikle yorulurdum. Oysa daha sonra eve geldiğimizde baban çalışma odasına çıkar kahvaltıya kadar bazı Latince metinleri okurdu. Onun okulda bu kadar tutulan bir öğretmen oluşunun nedenini böylece anlayabilirsin."

Barney böyle anlarda elini annesinin elinin üzerine koyup, "Üzülme, anne. Şimdi babamın elinde baston oluşuna kim aldırır ki? Hiç değilse onunla konuşabiliyoruz" diyordu.

Annesi başını öne eğip onaylıyor, "Haklısın. Bizim bundan ötürü sevinmemiz gerek" diyerek sevgi dolu sesle ekliyordu. "Sen çok iyi bir evlatsın, Barney."

Geceler boyu Estelle'in bu tekdüze monologu neredeyse sözcük sözcük aynı olmak üzere yineleniyordu.

Sonra Barney'in gününün en güç parçası, babasını ziyaret zamanı geliyordu.

Harold zamanının çoğunu yatakta uyuyarak geçiriyordu. Önce sabah gazetesini, sonra eğitimle ilgili yazıları okuyor; öğleden sonra biraz kestirip bu kez World-Telegram'ı okumaya başlıyordu. Akşam yemeğinden sonra bir şey yapacak hali kalmıyor ve bu kez ziyaretçi kabul ediyordu.

"Faydalı bir şey yapamamaktan" suçluluk duyumsayarak ve konuyu olabildiğince kendi durumuyla ilgili konulardan uzaklaştırmaya çalışarak o anda okumakta olduğu kitap hakkında tartışmak istiyordu. Bununla birlikte adamın sesinde her zaman sezinlenebilir şekilde bir özür dileme ifadesi duyuluyordu.

Barney bunu duyumsuyor ve geleneksel rolleri tersine çevirerek kendi dünyasından günün olaylarıyla ilgili bilgi verici şeyler aktarmaya çalışıyordu. Bir akşam psikoanalize karşı duy-

duğu hayranlıktan söz açtı. "Hey, baba. Sen hiç Freud'dan kitap okudun mu?" diye sordu. "Evet, bir şeyler okumuştum."

Bu yanıt Barney'i şaşırtmışta. Babasının böyle "çağdaş" şeyler hakkında bilgili oluşunu ummamıştı.

"Ben ordu hastanesindeyken sempatik bir psikiyatrist vardı" diye söze başlayan Harold anlattı: "Bizi sık sık ziyaret eder ve tekrar tekrar nasıl yaralandığımızı anlattırırdı. Bunu belki de bir düzine kez yapmış olmalı. Ama taktiği bizlere yardımcı oldu. Gerçekten yardımcı oldu."

"Nasıl oldu, baba?" diyen Barney merakla sormuştu, "İyi. Sanırım, Preud'un düş olayını nasıl açıkladığını anımsarsın."

"Onun, düşlerin bizim bilincimizde aklımızın kilitlerini açtığını belirttiğini anımsıyorum."

"Çok iyi. O doktor, ruhsal durumumuza yardımcı olarak ve bizlere 'yüksek sesle düş gördürerek' iyileştirmeye çalışıyordu. Ben her gece patlamayı yeniden yaşıyor, sonra doktora tekrar tekrar anlatıyordum. Böylece sonunda o karabasandan kurtulabildim."

Sonra, Harold'un aklına bir fikir geldi ve sordu. "Sırası gelmişken sorayım; bunları sen neden okuyorsun, Barney?" Şaşıran oğlan ruhbilimi "boş saatlerinde" okuduğunu itiraf etti. Her ikisi de onun boş zamanı olmadığını biliyorlardı. Ve Harold'un derslerini savsakladığı için kaşlarını çatması beklenirdi. Oysa, bir kez daha babası onu şaşırtıyordu.

"İyi, oğlum. Bunları okuman okuldaki ders notlarını yükseltmeyecektir. Ancak, ben her zaman öğrenimin, aklı öğrenme yolunda uyaracağını düşünmüşümdür. Söyle bana, bu konuda Jung'u da okudun mu?"

Barney, 'Hayır' anlamında başını salladı.

"Peki. Neden onun düşlerin kuramı ve bilinçsizlik üzerine yazdıklarını da okumuyorsun? O zaman belki seninle bu konuda biraz tartışabilirdik."

"Tamam baba. Tamam. Belki annem bana kitaplıktan onun kitabını getirebilir."

"Getirmesine gerek yok" diyen Harold ekledi. "Benim çalışma odamda o kitap var. Sanırım Artemidorus'un bulunduğu rafta..."

O andan sonra Barney babasının odasına yaptığı ziyaretleri gününün en iyi parçası olarak düşünmeye başladı.

Genellikle Barneygece saat onda çalışmak üzere masasının başına oturabiliyordu. Saat gece yarısına geldiğinde pek yorgun olarak yatağının üzerinde sızıp kalmaktaydı. Kaçınılmaz biçimde ders notları sınıf arkadaşlarının gerisine düşmeye başlamıştı.

Hafta sonlarında da ders çalışmaya zaman ayıramıyordu. Cumartesi günü sabah sekizde Bay Lowenstein'in eczanesine gitmek ve bütün gün orada çalışmak zorundaydı.

Bu durumda ona yalnızca pazar gününün öğleden sonralan kalıyordu. Ancak Barney her şeyi yazgıya bırakan bir tutum içine girmişti. Üniversiteye basketbol bursu alarak giremeyecekti. Şu anki ders notlarıyla belki de Columbia Üniversitesi'ne hiç kabul edilemezdi.

Lanet olsun! Şu halde tek boş gününü neden istediği gibi geçirmesindi? Böyle düşününce Barney o gün hemen oyun alanına koşuyor, sertlik içinde geçen bir düzine basket maçına katılıyor ve tüm terlerini o gün akıtıyordu. O denli uzun süreyle ve sert oynuyordu ki, sonunda diğer tüm oyuncular teker teker yorulduklarını söyleyerek evlerine gidince yalnız kalıyordu.

Barney'in ilk dönem notları beklediği gibi her zamankinden daha düşüktü. Oysa, okuldaki toplam ortalaması şimdi de yüzde doksanın üzerindeydi. Bu da, onun Columbia'ya girişinin otoma-

tikman ortadan kalkmamasını sağlıyordu. Özellikle yaklaşan üniversiteye giriş testlerinde başarılı olursa bu böyleydi.

Ülke çapındaki bu sınavın can alıcı noktası aday öğrencilerin sözel ve sayısal yeteneklerinin ölçülmesindeydi. Kuramsal olarak bunlar, geciken çalışmanın işe yaramayacağı kan testleri gibiydiler.

Oysa uygulamada adaylar Noel tatili süresince pahalı kurslara katılıp yeteneklerini geliştirmeye çalışıyorlardı. Çocuklarının yükselmesi yolunda birtakım düşler kuran her aile, onların olduklarından daha zeki görünmeleri yolunda gerekli olan 200 doları ne yapıp edip bir araya getirmeye çaba harcıyordu.

Inez Castellano bu olayı kişinin onurundan özveride bulunmaya zorlayan bir "hırsızlık" olarak görüyordu. Oysa, Dr. Luis gerçekçiydi ve karısının karşı çıkışlarına aldırış etmiyordu. Kızı neden avantajsız duruma düşsündü. Üstelik eli açık bir tavırla Barney'in kurs paralarını bile üstlenmeyi istedi ama oğlan bunu kabul etmeyecek kadar gururluydu.

Noel gününde bölgede nöbetçi eczane Lowenstein'inki olduğu için Barney iki katı ücretle çalıştı. Çevresinde özellikle Laura'yı göremediği için kendisini çok yalnızmış gibi duyumsuyordu. Bu arada kız ya kurslara katılıyor ya da her seferinde başka bir oğlanla gezmelere çıkıyordu.

Ama kız üniversite yetenek testlerinden önce ortaya çıktı ve edindiği bazı hünerleri Barney'e öğretmeyi önerdi. Oğlan bunu gönül borcuyla benimsedi, iki akşam birlikte geç saatlere kadar çalıştılar.

Testte sonuç Barney hesabına mutluluk verici bir tuhaflık biçiminde gerçekleşti. Laura hayran olunacak şekilde sözelde 690 ve sayısalda 660 puan toplarken Barney aynı testlerde sırayla 720 ve 735 puan kazanmıştı.

Bunun üzerine, "Hey, Barn!" diye söze başlayan kız, "O puanlar seni ülkedeki herhangi bir üniversiteye sokabilir."

Ekşimiş suratla konuşan Barney şöyle yanıtladı: "Dinle Castellano! Bu yıl basketbol oynasaydım, benim için gerekli tek puan, her oyunda atacağım yirmi sayı olacaktı."

Sert geçen kış Barney'i yıpratıyor ve oğlan işten eve bir hayalet gibi dönüyordu. Bazı geceler yalnızca dört saatlik uykuyla yetinmek zorunda kalıyordu. Ama, bu onun lisedeki son dönemiydi. Birkaç hafta sonra üniversitelerden sonuçlar gelmeye başlayacak ve ya sevinçten çığlıklar atacak ya da ağlamaya başlayacaktı.

Bir cumartesi gecesi neredeyse saat on ikiye değin çalışmış ve Bay Lowenstein'in mağazada sayım yapmasına yardım etmişti. Eve yorgun olarak döndü ve merdivenleri sendeleyerek tırmanmaya başladı. O anda yalnızca uyumayı düşünüyor ama aspirin, antihistamin ve müshilleri düşünde görmemeyi diliyordu.

Ancak ceketini çıkarırken midesi ona akşam yemeğinde tek bir sandviç yemiş olduğunu anımsattı. Ve direnip mutfağa doğru sürüklenir gibi yürüdü. Orada ışığın yanık olduğunu görerek şaşırdı. Laura'nın şimdi de mutfakta olduğunu görerek şaşkınlığı arttı.

"Hey! Bu kadar geç saatte ve özellikle cumartesi gecesi seni buraya ne getirdi?" diye sordu.

"Barney, seninle konuşmam gerek. Durum ciddi."

Oğlan ani bir refleksle, "Babama bir şey mi oldu?" dedi.

"Hayır, hayır" diyen Laura duraladı ve sonra güçlükle işitilen bir sesle ekledi. "Başı dertte olan benim. Ama yorgun olduğunu biliyorum."

"Tamam, tamam. Otur. Ben kendime bir sandviç yapacağım. Bu arada konuşuruz."

"Hayır, burada olmaz. Yürüyüşe çıkamaz mıyız?"

"Bu saatte mi?"

"Köşe başına kadar yürüyelim. Sen sandviçini yolda yersin."

Barney ilk kez kızın yüzüne dikkatle baktı. Laura'nın gözlerinde gerçek korku görünüyordu.

"Tamam Castellano, tamam."

Bir avuç çikolatalı kuru pastayı kapıp, kalın ceketini sırtına geçirdi ve sokağa çıktılar.

Salt sessizlik içinde yüz metre kadar yürüdüler. Sonunda Barney dayanamayıp sordu. "Neyin ters gittiğini lütfen bana söyler misin?"

Kız kekeleyerek konuştu. "Aybaşı durumum gecikti. Altı hafta oldu."

"Bana gebe olduğunu mu söylüyorsun?"

Laura yalnızca başını öne eğebildi.

"Oh, Tanrım! Böyle lanet olası bir durum nasıl gerçekleşebilir?"

"Bilmiyorum, Barn. Utanıyorum. Gerçekten çok utanıyorum ve korkuyorum."

Barney birdenbire kendisini açıklanamaz biçimde ihanete uğramış gibi duyumsamıştı.

"Neden bunu sana yapan o Tanrı'nın cezası orospu çocuğuna gitmiyorsun?" diye söylenirken özellikle "Çocuğun babası" sözcüklerini kullanmaktan kaçınmıştı.

Kız başını iki yana salladı. "Çünkü o saf oğlanın biri. Bunu söyleyebileceğim tek kişi sensin" dedi.

"Bundan ötürü övünç mü duymalıyım?" diyen Barney, bıkkın bir tavırla soludu ve kızın ne denli umutsuz durumda olduğunu sezinleyerek kendi duygularına egemen olmaya çalıştı. "Tamam, tamam" diyerek düşünceli bir tavırla konuşmaya başladı. "Yalnızca aklımda tutabilmem için söyler misin, o oğlan kim?"

"O... Sandy Leavitt."

Barney öfkesini bastıramadı. "Bütün kişilerin içinde neden o?"

"Lütfen!" diyen kız yalvarmaya başlamışta. "Eğer yüzüme bağrılmasını isteseydim, annem ve babamla konuşurdum..." Şimdi gözyaşları boşanmaya başlamışta. "Lütfen Barney, lütfen. Bana yardım et!" diye ekledi.

Kış gecesinin soğuğu içinde oğlan durdu ve fısıldadı. "Rahatla, Laura. Sıcak bir yere dönelim ve sorunu enine boyuna konuşalım. Annem şimdi uyumuştur. Kimse bizi işitemez."

Yeniden mutfağa döndüklerinde ikisi de tüm bildikleri yasadışı yolları anlatmaya ve bir plan yapmaya çalıştılar.

Bu konuda Laura'nın konuşmalarını dinlemek Barney'e zor geliyordu. Kafasında öfke ile tutku savaşım durumundaydı.

Laura aynı durumla karşılaşan iki Midwoodlu kızı tanıyordu. Her ikisi de sorunu çözmek üzere farklı önlem almıştı.

Birincisi, yalnızca elli dolar para ödeyip, kenar semtte beş katlı bir evin iki odalı dairesinde kötü bir kişinin ellerine bırakmıştı kendini. Deneyim korkunç olmuş ve büyük şansla kız sakat kalmaktan kurtulmuştu. Daha sonra olayı Laura'ya anlatırken adamın tırnaklarında kapkara kirler gördüğünü bile söylemişti.

İkinci kız, olayı ana babasına bildirmişti. Pena halde ürken adamla kadın pek temiz koşullar altında bir kürtaj yapılmasını ayarlamışlardı. Bu seçenek, yaz tatilinde kızın Puerto Rico'ya bir yolculuk yapmasını gerektirmiş ve kimse durumdan kuşkulanmamıştı.

"Barney, ne yapmalıyız?" diyen Laura utanarak sözünü düzeltti. "Üzgünüm 'biz' dememem gerekirdi. Aslında bu yalnızca benim sorunum."

"Hayır, Castellano. Rahat ol. Bizler bir çözüm yolu bulacağız. Şimdi her şeyden önce gebe olduğuna emin misin? Bana söyle."

"Aybaşı durumum iki hafta önceydi. Ben her zaman bu konuda saat gibi düzenliyimdir."

"Tamam. Şu halde Puerto Rico'dan daha yakındaki gerçek bir doktoru bulmalıyız. Ben senin babandan yardım almayı yeğlerdim. Demek istiyorum ki, başka birini ele alarak ondan yardım isteseydik, kuşkusuz..." .

"Hayır, Barney. Babam durumu hemen anlardı. Onun öğrenmesi yerine ölmeyi seçerdim."

Başını öteki yana çeviren kızın tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı. Oğlan ayağa kalkıp onun yanına yaklaşarak omuzlarını tuttu. "Laura, bu işi çözümleyeceğimi sana söyledim" dedi ve kendi kendine düşündü: Bunun yolunu ben de bilseydim, keşke...

Bütün pazar günü boyunca Laura'nın sorunu Barney'in kafasındaki tüm sorunları silip atmış gibiydi. Akşam olduğunda bu konuda düşünmediğini ve iplerin kimin elinde olduğunu bilemediğini, ancak kendisine yardımcı olacak kişiyi ertesi gün okulda bulabileceğine kendini inandırmıştı.

İki arkadaş pazartesi sabahı troleybüsle okula giderlerken pek az konuştular. Barney her şeyin normalmiş gibi görünmesine şaşmıştı. Yanında oturan, yıllardan beri tanıdığı kızdı. Tek farkla ki, Laura'nın içinde şimdi bir başka kişinin bebeği büyümekteydi.

Okulun önüne gelince birbirlerinden ayrıldılar. Barney okulun koridorlarında sezdirmeden avına yaklaşır gibi yürümeye başladı. Her ders geçtikçe avını arayan avcı gibi çevresine bakınıyor, yanından geçen herkesin yüzünü dikkatle inceliyordu. Öğle yemeği boyunca da çevresini arandı ama kimseye bulamadı. Saat bir olduğunda bu konuda hiçbir ilerleme sağlayamamış durumdaydı.

Her günkü saatte eczaneye vardı ve evlere dağıtılacak reçeteleri ayırmaya başladı. Diğer günlerdeki gibi Bay Lowenstein

yanına geldi ve geleceğin doktoruna her ilacın özellikleriyle ilgili bilgiler vermeye başladı. Barney incelikle davranarak onu dinliyormuş gibi görünüyor, bu arada paketleri küçük çadır bezi torbaya koyuyor ve sonunda düşünceleriyle baş başa kalmak üzere sokağa, insanın içine işleyen soğuk havaya çıkıyordu.

İlaçlan dağıttıktan sonra eczaneye geri dönerken birdenbire aklına bir fikir geldi: Bay Lowenstein'e ne dersin? Demek istiyorum ki, o en az doktorlar kadar konuyu bilir ve her gün yüzlerce doktorla ilişkidedir. Neden ona sormayayım, diye düşündü.

Ama... Adam bir kızarsa, o zaman eminim ki işimi yitirebilirim.

Daha sonra kısa çizmelerini çıkartırken patronuna baktı. Tartışma götürmez biçimde, adamın sevecen bir yüzü vardı. Eczacılar için Hipokrates yeminine benzer bir ant olmamasına karşın, yaşlı adamın bu konuda dedikodu yapmayacağını biliyordu. Bir reçete onur kinci ilacı içeriyorsa, sözgelişi müşterilerden birisi belsoğukluğu kapmışsa Barney eczanedeki diğer kişileri kollarken yaşlı adam penisilini o hastaya kendi veriyor ve ne olduğuna ilişkin en ufak bir imanın yapılmasına bile fırsat bırakmıyordu.

Eczanenin kapanışına çeyrek dakika kala Bay Lowenstein tehlikeli ilaçları kilitlemeye başlarken, Barney yaşlı adamın yanına yaklaşıp bir dakika konuşmaları için izin istedi.

Bay Lowenstein, "Tamam, Barney. Aklında ne var senin? Eğer maaş artışım düşünüyorsan rahatlayabilirsin. Gelecek ay için böyle bir artışı planlıyordum" dedi.

"Hayır, hayır" diyen oğlan ivedi konuştu. "Sizinle bir sorun hakkında konuşmayı istiyordum."

"Ne tür bir sorun hakkında?"

"İyi, oh!" diyen oğlan duraksadı, sonra sözcükler ağzından döküldüler. "Tanıdığım bir kızın başı dertte de..."

Yaşlı adam Barney'in yüzünü inceledi ve mırıldandı. "Bu şanssız olayla ilgili erkeğin sen olduğunu kabul edebilir miyim?"

Barney başını öne eğdi.

"Çok korkunç bir olay" diyen eczacı öfkelenmeden konuşuyordu. "Biz burada gebeliği önleyen ilaçları neden satıyoruz, hiç düşündün mü? Genç insanlar böyle şeylere bulaşmak istiyorlarsa hiç değilse uygun önlemleri almalıdırlar. Açık konuşmak gerekirse Barney, senin durumuna pek şaştım."

"Evet, efendim."

Aralarında öyle bir sessizlik oldu ki, ikisi de konuşma sırasının kimde kalmış olduğunu bilemediler.

Sonunda Barney soru sorabildi. "Sizin bana bir yardım etme yolunuz olabilir mi, Bay Lowenstein? Bana inanın. Size sorarken utanıyorum, ama kız... daha doğrusu ikimiz de umutsuz durumdayız. Onu arka sokaktaki bir kasaba emanet etmek istemiyorum. Yaşamını rizikoya sokabilir bu." Böyle konuşurken Barney pek rahatsız olmuştu. Sonra özür diledi. "Sanırım bu konuda sizinle konuşarak büyük bir hata işledim" dedi.

Eczacı içini çekti. "Barney, o genç kadının başını belaya sokarak hatalı davrandın. Ancak bazı nedenlerle siz ikiniz evlenemiyorsanız (ki bu, yaşınız gereği olabilir) diğer seçeneğe başvurmanız gerekir. Eğer kusuruma bakmazsan, bunun doğru olup olmayacağını bilemiyorum. Ben Tanrı değilim, ama elimden ne gelirse sana yardım olarak verebilirim."

Dev bir rahatlama duyumsaması Barney'i yaladı, geçti. Yaşlı adamı kucaklamak istiyordu.

Eczacı buyurganca bir sesle konuştu: "Ön kapıyı kilitle ve büroma gel." Barney adamın sözünün gereğini ivedi yapıp, küçük büroya girdi. Yaşlı adam minik bir karta telefon numarası yazıyordu.

"Bunu nereden bildiğimi bana sorma" diye uyararak ekledi. "Ama Barney, işittiklerime göre bu adam pek dikkatliymiş. Güvencede kalmak için ameliyattan sonra hastasına antibiyotik bile veriyormuş." Barney karta inceledi. "Dr. N. Albritton Pensilvanya." Patronu omuzlarını silkti. "Senin için yapabileceğimin en fazlası bu kadar, çocuğum. Bana onun hastalarını hafta sonunda gördüğü söylendi. Bu da sizin sorununuzu kolaylaştırır. Daha fazlasını sana veremem. Bu yüzden..." dedi.

"Sizi anlayamadım, efendim."

"Bu yüzden, böyle bir telefon konuşmasını evinden yapmaya mı niyetlisin? Otur şuraya ve telefon et."

Bay Lowenstein incelikle küçük bürodan dışarı çıktı. Barney hafif bir şokun etkisinde kalarak şehirlerarası santralın numarasını çevirdi ve çıkan memureye Pensilvanya eyaletinin Chester kentindeki aradığı numarayı söyledi.

Bir, iki dakika sonra kendisine iki akşamlar dileyen doktorun yumuşak sesini işitti. Şimdi sıra işin en güç yanına gelmişti.

Sorunu olabildiğince kısa ve ivedi açıklamaya çalışırken, bir yandan da Laura'nın kimliğini saklamaya çaba harcıyordu. Doktor da fazla ayrıntı istemez gibiydi.

"Sanırım siz olayın doğasını anlayabiliyorsunuz. Bu cumartesi günü muayenehanemde beni ziyaret etmeniz mümkün mü? Yerim Philadelphia kentinin dışındadır" dedi.

"Tamam, tamam. Kuşkusuz olur. istediğiniz saatte oraya geleceğiz."

"İyi. Saat on bir diyelim. Olur mu?"

"Evet, efendim evet. Kesinlikle olur. Çok teşekkür ederim."

Ancak konuşma bitmemişti. Doktor, "Bay Smith, ücretimi biliyorsunuz sanırım?" dedi.

"Hayır, hayır. Parayı yanımızda getireceğiz. Endişelenmeyin. Oh, tam olarak ücretiniz nedir?"

"Dört yüz dolar. Nakit olarak kuşkusuz!"

Barney ağzını açıp tek bir söz edemedi.

Sonunda doktor incelikle sordu. "Ücret tutarı durumu değiştiriyor mu, Bay Smith?"

"Hayır, hayır, hayır. Ücret de tamam" diyen Barney, kabaca yanıt verebilmişti.

Bay Lowenstein büroya döner dönmez giyindiler ve arka kapıdan dışarı çıktılar.

Barney gönül borcuyla doluydu. Patronuna dönüp duygusal bir tavırla konuşmaya başladı. "Size nasıl teşekkür edebilirim, Bay Lowenstein?"

Yaşlı adam durdu ve sonra Barney'e bakıp yanıtladı. "Bu durumu hiç kimseye söylemeyerek. Ama hiç kimseye..."

"Hey Tanrım! Ben, lanet olası dört yüz doları nereden bulacağım, Barn? Banka hesabımda eni dolardan az bir para var. Şimdi gene işe başladığımız noktadayız ve yapabileceğimiz hiçbir şey bulunmuyor" diyen Laura yeniden ağlamaya başlamıştı.

Oğlan duraksamadan yanıtladı. "Dinle, Laura. Cumartesi günü oraya gideceğiz ve her şey düzelecek."

"Pekiyi. Dört yüz doları ödeme işi ne olacak?"

Barney gülümseyerek konuştu. "Sıkılma. Bankada o tutara yakın param var."

Laura oğlana şaşırarak baktı. "Ama sen o para için köpekler gibi çalıştın. Üniversite için birikimindi o."

"Önemli değil. Para ne istersem onu yapabilmem için biriktirildi. Şu halde tartışmayla zaman geçirmeyelim ve cumartesi sabahı için ana babalarımıza nereye gideceğimizi söyleyebilmek üzere bir plan yapalım."

Laura tam olarak tanımlayamayacağı bir duyumsamaya kapılmıştı. Sonunda yumuşak bir sesle mırıldandı. "Bu sözlerimin

sana aptalca geleceğini biliyorum, ama gene de söyleyeceğim, Barney: Ben de benzerini senin için yapardım."

Oğlan başını öne eğerek yanıtladı. "Biliyorum, Laura."

Ertesi gün okuldan sonra Barney bankaya gitti. Hesabındaki 387,56 1 doları çekerken ve Laura da bankadaki 46,01 dolarlık hesabını kapatırken gidiş geliş her biri için 6,75 dolarlık otobüs biletlerini satın aldılar.

Greyhound şirketinin otobüsü saat yedide kalkıp Philadelphia'ya dokuzda varıyordu. Böylece Albritton'un muayenehanesine gitmeleri için onlara iki saatlik bir süre kalacaktı.

Bay Lowenstein, Barney'e cumartesi günü için izin vermişti. Ana ve babalarına, Laurence Olivier ile Vivian Leigh'in oynadıkları Antuvan ve Kleopatra adlı oyunun biletini satın almaya çalışacaklarını söylemişlerdi. Bu , yüzden erkenden yola çıkacak ve New York'un ünlü Times alanındaki Nedic'in yerinde kahvaltı edeceklerdi. Dönüşte, Lindy'nin ya da Jack Dempsey'in yerinde sandviç yiyip eve geç dönebileceklerini de söylemişlerdi.

Şimdi saat gece yarısını geçiyor ve Barney yatağında bir sağa bir sola dönüyordu. Birdenbire camına değen küçük bir taşın sesini duydu. Arka bahçeye baktı ve Laura'nın siluetini tanıdı. Bir dakika sonra bahçede kızın yanına inmiş bulunuyordu.

Laura, "Barney geldi! Aybaşı durumum geldi!" dedi.

"Deme! Sahte bir alarm mıydı seninki?"

Kız gülmeye ve çığlıklar atmaya başlamıştı. "Evet, Livingstone, evet. Sahte bir alarmmış! Muazzam bir şey değil mi bu?" diyen kız uzandı ve kucaklaştılar.

"Castellano, senin için ne denli mutlu olduğumu bilemezsin" diye fısıldadı oğlan.

"Hey, Barney!" diye konuşmaya başlayan kız, pek heyecanlıydı. Ekledi: "Bu yaptığını kesinlikle unutmayacağım. Sen bugüne değin yaşamış en hoş insansın."

ALTI

HİÇ kimseyi şaşırtmayan bir şekilde Laura tüm burslarını da kazanmak üzere Radcliff Yüksek Okulu'na kabul edilmişti. Harvard'ın üvey kız kardeşi sayılan bu okula alınmaktan ötürü kız çok sevinçliydi. Çünkü Radcliff'e gitmekle en büyük amacı olan tip fakültesine girme olanağı ortaya çıkmış bulunuyordu.

Barney daha az sevinmişti. Çünkü Columbia Üniversitesi de onu almıştı. Ancak yalnızca okul taksitlerini üniversite burs şeklinde karşılayacaktı. Hepsi o kadar...

Laura, "Şimdi de basket oynayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Barney sesinde acı duyulan bir sesle yanıtladı. "Eğer gece yarısı ile sabahın dördü arasında antrenmanları varsa oynayabilirim."

Üniversite yaşamını tam hakkıyla sürdürebilmek üzere Barney hem aile bütçesine katkıda bulunmak, hem de kampüsteki yatakhanelerde kalabilmek üzere yeterli parayı sağlayabilecek bir iş bulmak zorundaydı.

Temmuz ayının birinci günü New York'un en nadide semtlerinden biri olan Versailles'de büyük bir apartmanın gece kapıcısı yardımcılığı işini buldu. Yaptığı iş yorucu ama kazançlıydı. O yılın işçi Günü geldiğinde, Barney birinci dönem için üniversitenin kampüsünde kalmaya yetecek kadar para kazanmış bulunuyordu.

Bütün yaz boyunca kabul edemediği tek şey, Barney'in Laura'ya veda etmesi zamanı birdenbire gelip de çatmış bulunuyordu. Bir hafta önce demiryolu şirketinin iki iriyarı adamı gelip de kızın büyük sandığını kamyonlara yüklemesine görmesine karşın, oğlan olayın yaklaştığını bir türlü benimseyememişti.

Laura gitmeden bir gece önce arka bahçede oturmuş uzun süreden beri orada ihmal edilmekte olan basket potasına bakarak konuşuyorlardı. Barney sordu, "Korkuyor musun, Castellano?"

"Aklım başımdan gitmiş gibi sersemlemiş durumdayım. Sürekli yüksek okula yanlışlıkla alındığımı ve her dersten sınıfta kalacağımı düşünüyorum."

"Evet, öyle duyumsamayı bilirim."

Bir kez daha sessizleştiler. Sonra Laura fısıldadı. "Pislik!..."

"Sorun ne ki?"

"Lanet olsun! Senin de Boston'da olmanı isterdim."

"Hey, ben de Boston Celtics takımında basketbol oynamayı isterdim. Ama, gerçeklerle yüz yüze gelmeliyiz."

"Gerçeklerle yüz yüze gelmekten hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Şu halde neden doktor olacaksın?"

"Bilmiyorum" diyen kız safça konuşuyordu. "Gerçekten bilmiyorum."

Radcliff'e Yüksek Okulu yılda bir kez Okula Yeni Girenlerin Kaydı adlı bir broşür yayınlıyordu. Bu kitapçıkta o yıl yeni gelen kızların adları ve resimleri yer alıyordu. Böylece kızlar birbirlerini kolayca tanıyabiliyorlardı.

Ancak bu, Harvardlı erkek öğrenciler için, at yarışı bültenleri gibi, yeni kızları incelemek ve kazanacak olanları daire içine almak üzere, çok yararlı bir belge haline giriyordu.

1954 yılında Laura Castellano'nun resmi broşürde yayınlanınca kızın kaldığı Briggs adlı binanın yeni sakini için çalan telefon zillerinde büyük artma oldu.

Başlangıçta bundan ötürü gurur duyan Laura, sonra olayı eğlenceli bulmaya başladı. Oysa, tenordan baritona değin kalınlıkları değişen seslerin papağan gibi hep aynı şekilde, "Siz beni tanımazsınız, ama..." diye başlayan konuşmalarını duyunca, so-

nunda sinirlenen kız santraldeki memureye daha sonraki arayacakları odasına bağlamamalarını söylemek zorunda kaldı. ("Bende cüzzam olduğunu oğlanlara söyleyebilirsiniz. Buna hiç bozulmam" demişti).

Okula varışının ertesi günü danışmanı ve kendisini özellikle Harvard'ın tap fakültesine girmeye yüreklendiren kırk yaşlarında, yaşam dolu Biyoloji Doçenti Judith Baldwin ile tanıştı. Ve kadın kendisinin on iki yıl önce Tıp Fakültesi'ne başvurmuş ama reddedilmiş olduğunu laf arasında kıza bir sır olarak söyledi.

"Kuşkusuz ben bunu kişisel bir durum olarak kabul etmedim. O sırada üniversitenin politikası öyleydi. Harvard Tıp Fakültesi 1945 yılına dek ilk kız öğrenciyi bünyesine almamıştı" diye ekledi.

Laura şaşırarak sordu. "Savaşta bile almamışlar mıydı?"

Judith başını sallayarak konuştu. "Belli ki, kadınlar on iki yıl önce

Harvard'ın standartlarına uygun değildiler. Bugün yarım düzine kadar kızı alıyorlar ve bu onlar için anıtsal bir ayrıcalık oluyor. 1881 yılında bir grup Bostonlu kadın her yıl birkaç kızın doktor olarak eğitilmeleri koşuluyla, Harvard Üniversitesi'ne bir milyon dolar para vermeyi önermişti. O zamanlar bu paranın ifade ettiği anlamı düşün. Oysa, Harvard bu öneriye bile karşı çıkmıştı."

Bu sözler dahi Laura'nın kendine güvenini tam olarak desteklememişti.

O anda Judith bir başka etkileyici tarihsel anekdotu daha anlatmaya başladı. "Yeterince tuhaftır ki, o yıllarda Harvard'da bir kız öğrenci vardı. Fannie Farmer adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Yemek kitapları yazan kadını mı söylüyorsunuz?"

Judith onayladı. "Evet. ister inan, ister inanma, yemek pişirme bir zamanlar tıp fakültelerinde gerekli bir kurstu."

"Neye yarıyordu ki?"

"Tam olarak emin değilim" diyen Judith ekledi. "Ancak stajyer tıp öğrencileri evlenmekten yasaklandıklarına göre, profesörler onların kendi kendilerini daha iyi beslemelerini düşünmüş olsalar gerek."

"Bu bana keşişçe bir şey gibi geliyor" diyen Laura sözlerini şöyle sürdürdü. "Ancak her neyse. Ben en iyi atışımı şimdi de yapmayı istiyorum. Bana yardımcı olur muydunuz?"

"Eğer sen gerçekten kendini ayakta kalabilecek denli yeterince güçlü duyumsuyorsan şunu benden işitmiş ol: Derslerinde hep 'A' notları alırken yanındaki erkek öğrencinin notları 'B'nin üzerine çıkmadığı halde onun Harvard'a girebildiğini göreceksin. Eğer bu söylediğim sana acı geliyorsa, aslında acı gerçekleri söylediğim içindir bu..."

Kız, "Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Judith, "Başarabildim mi?" dedi.

Laura kararlı bir sesle yanıtladı. "Hayır!"

Kocaman bir gülüşle gülümseyen kadın, "İyi. Şimdi savaşıma hazır ol" diye konuştu.

Laura danışman Judith'den ayrılıp Briggs binasına döndüğünde tanımadığı pek çok oğlanın telefon mesajlarını içeren bir deste kâğıt ile Barney'den gelen mektubu kendisini bekler durumda buldu. Mektup şöyleydi:

"Sevgili Castellano,

Bu mektup senin annenle babanın liseyi bitirişim nedeniyle bana hediye olarak verdikleri daktilo makinesiyle yazdığım ilk şey oluyor.

Biraz önce kampüsteki John Jay binasına taşındım. Odam çok büyük değil. Aslında New York'un Büyük Merkez İstasyonundaki telefon kulübeleri kadar bir yer. Ancak, şimdiden pek

çok hoş arkadaşla ve Tıp Fakültesi öncesi sınıfının öğrencileriyle tanışmış bulunuyorum.

Ne tuhaftır ki, Tıp Fakültesi öncesi sınıfından hiçbir hoş öğrenciyle anlaşamadım henüz... Onların çoğu senin 'Kral Midas Hastalığı' diyeceğin şeyde uzmanlaşmak ister gibiler. Eğlencelik türünden okudukları hep "Tıp Ekonomisi" konusunda.

Columbia Üniversitesi muazzam bir yer. Ve ben, bilimsel gereksinimleri yerine getirmek zorunda olsam bile, İngilizce'de uzmanlaşmakta kararlıyım. Burada Jacques Barzun ile Lionell Trilling gibi ağır sıkletleri işitme şansını kaçırırsam bu şansı bir daha nasıl ele geçirebilirim? Bunlardan ikincisi, 'Freud ve Kültür Bunalımı' kursunu veriyor. Bunun bir edebiyat dersi olduğunu düşünebilir misin? Organik Kimya dersini almak zorunda olmasam her şey çok daha iyi olacaktı. Ancak ben o lanet olası şeyin başımın üzerinde Demokles'in kılıcı gibi asılmasını istemiyorum.

Yalnızca eğlencelik olsun diye geçen hafta birinci sınıfların basketbol denemelerine katıldım. Oynayamayacağımı bildiğim halde, yalnızca şansla takıma katılabilirim diyordum. Ve heyecandan bedenim kaskatıydı.

Her neyse, denemede yavaş yavaş buğday samandan ayrılıyordu (dikkat et, şimdi de tarımsal mecazları kullanıyorum). Ve ben, şimdi de samandan ayrılamamıştım. Denemenin son bölümünde çılgınlığım tuttu. Saçmalayarak uzaktan sıçrayarak atışlar yaptım. Sol elle çengel atışını bile denedim. Bütün atışlarım sapık bir mucizeyle çemberden geçip sayı oldular.

Günün sonunda kendimi Columbia'nın birinci sınıflar Koç'u ve inanılmaz derecede yetenekli bir hazırlayıcı olan Ken Kassidy'nin karşısında buldum.

Ve böylece o adam bana inanılmaz hevesle nutkunu attıktan sonra ben de parasal nedenlerle onun bu açık elli önerisini benimseyemeyeceğimi söyledim. Adamın bana verdiği yanıt, Bay

Mükemmel'in görüntüsünü berbat edecek nitelikteydi. Bana ettiği hakaretlerden bazısını Brooklyn oyun alanlarında bile bugüne değin işitmemiştim.

Mektubumu burada bitirmek zorundayım. Çünkü işe giderken postaya vereceğim.

İyi bir kız gibi hareket etmekte olduğunu umarım.

Sevgiyle, Barney"

Noel tatilinde Laura ile Barney'in birbirlerine anlatacak o denli çok şeyleri vardı ki, bir akşam başladıkları konuşmaları sabah dörde kadar sürdü.

Barney'in okulda karşılaştığı aydınlan kıza anlatma hevesi öyle yoğundu ki, sonunda Laura ortalama bir Columbia Üniversitesi mezununun Harvard'lılardan daha iyi eğitim gördüğü sonucuna vardı.

Ancak, her iki öğrenim kurumunda da bir şey tam olarak aynıydı. Tıp Fakültesi öncesi sınıfı öğrencileri (bunların çoğu erkekti) birbirlerine karşı acımasız ve amansız rakiptiler. Ve siz kimya laboratuvarında deney yaparken biraz dalgın ve dikkatsizseniz, sizin laboratuvar gereçlerinizi karıştırıp deneyinizi berbat edebilirlerdi.

"Bunun nedeni, kendini arayıştan" diyen Barney yüzünü buruşturuyordu. "Ancak, böyle karakterlerin kesinlikle Tıp Fakültesi'ne girebileceğini söyleyebilirim."

"Evet" diyen Laura, oğlanla fikir birliğinde olduğunu bildirdi. "Onları bu denli katı yapan şeyin ne olduğunu bilmek isterdim. Bu, yalnızca para kazanma tutkusu olamaz."

Profesyonel bir psikiyatristmiş ve ruh çözümlemesi yaparmış gibi konuşan Barney şöyle yanıtladı. "Evet. Ben yüksek derecede toplumsal güven eksikliğini saptadım. Oğlanlar beyaz doktor önlüğünü bir tür toplumsal güvence gibi görüyorlar. Ya da soruna başka bir yönden bakalım: Bu hindilerden her biri eğer

meyveci dükkânına gitme olasılığı varsa, kızlarla buluşmak istiyorlar. Bir kadına şunu söylemenin gücünü düşün: 'Giysilerini çıkar ve bana meme başlarını göster.'... işte böyle."

Laura gülmeye başlamıştı.

Barney, "Şaka etmiyorum" dedi.

"Biliyorum. Bilmeseydim ağlardım."

Ertesi gece gene uzun uzun konuştular. Bu kez her ikisi için de duyarlı bir konu olan kendi ana babalarının durumunu söz konusu ediyorlardı.

Harold Livingstone evin geçimini kazanamamanın ezikliğini üzerinden atabilmek üzere bir yol bulmuştu.

Orduda kazandığı dil olanağı ile Doğu edebiyatının bazı klasiklerini İngilizce'ye çevirmeyi düşünmüş; işe Japonlar'ın ilk ve en ünlü romanı olan Genjii'nin Öyküsü ile başlamayı kararlaştırmıştı.

Barney bu konuda babasının gösterdiği yüreklilikle gurur duyuyor ve kardeşi Warren'e babasının yalnızca iyileşme egzersizi yapmadığını söylüyordu.

Üniversitenin kitap satış yerinde tüm rafları karıştırmış ve babasının çalışmasının edebiyatta bir boşluğu dolduracağını pratik olarak saptamışta.

"Böyle çalışması babamın yaşamında yeni bir başlangıcı oluşturabilir..." diyordu.

Öte yandan, Laura için hiçbir şey böyle güvenceli değildi. Kız eve girdiği anda ailesini oluşturan dokunun çözülüşünü duyumsamıştı. Sanki tuttukları birbirine aykırı yolların geçerliliğini Laura'nın sadakati sağlayacakmış gibi, her iki ebeveyni de kızın güvenini kazanmaya çalışıyorlardı.

Şimdi sık sık kiliseye giden Inez günah çıkarıyor ve belki iki günah çıkarışı arasında yeniden günah işlemeye zaman bulamı-

yordu. Kadın kızının da kendisiyle birlikte kiliseye gitmesini istedi.

"Üzgünüm, anne" diyen kız ekledi. "Benim günah çıkaracak suçum yok."

"Hepimiz günah işleyen kişiler olarak doğmuşuzdur, çocuğum." Bir an için Laura insanın Tanrı'ya ilk itaatsizliğinin Adem ile başladığım unutur gibi oldu. Cennet'in Bahçesi'nden kovulma ile ilgili lekenin, Adem ile Havva'nın kardeş katili olan ilk oğulları Kabil'in taşıdığı lekenin kendi evini de kirlettiğini düşündü. Ben kız kardeşimin gardiyanı mıyım? diyordu. Annesinin gözünde öyle olduğunu biliyordu.

Laura evde babasının arkadaşlığında da avuntuyu bulamamıştı. Aslında durum tam tersineydi. Bir gece biraz geç saatte eve döndüğünde babasını çalışma odasından sarhoşların sesiyle kendisini İspanyolca olarak çağırışım işitti: "Venga, Laurita, venga charlar con tu papa!" (Gel ve babanla gevezelik et.)

Kız istemeyerek babasının sözüne uydu.

Luis gömleğinin kollarını sıvamıştı. Her iki dirseği, yarı boş bir şişenin yakınında olmak üzere çalışma masasına dayalıydı.

"Gel benimle içki iç, Laurita" diye önerirken sesi boğuk ve anlaşılmaz bir tonda çıkıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim, baba" derken Laura dinginliğini korumaya çalışıyordu. "Sen de, yeterince içmiş olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, kızım. Şimdi de acı duyuyorum."

"Ne? Anlayamadım..."

"Varoluşumun acısını artık duyumsamayıncaya dek içmek zorundayım."

"Haydi, baba. Felsefeye sığınıp yaptığını gizlemeye çalışma. Sen yalnızca yaşlı bir sarhoşsun!"

"Ben o kadar yaşlı değilim, Laurita" diyen babasının söylenen konulardan bir tekine sarıldığı görülüyordu. Sözlerim şöyle sürdürdü: "Hepsinden acısı bu. Annen dünyaya, şeytana ve insanın tenine karşı tövbekar oldu. Artık beni reddediyor..."

Böyle konularda konuşmaktan aşırı derecede rahatsız olduğunu duyumsayan ve babasının sözünü kesen kız, "Bunları işitmek zorunda mıyım?" diye sordu.

"Hayır, kuşkusuz değilsin. Belki neden içtiğimi anlarsın diye söylüyorum. Belki de benim yaşamımın ne denli güç olduğunu anlarsın..."

Kız babasına ne yanıt vereceğini bilemedi.

Dr. Luis ise konuyu dağıtarak konuşmasını sürdürdü. "Hiç değilse içki şişesi sırtını bana dönmüyor. Ve ben soğukken içimi ısıtıyor. Korktuğumda beni yatıştırıyor."

Laura babasının konuşmasını dayanılmaz buluyordu.

Ayağa kalktı ve "Ben yatacağım. Yarın üzerinde çalışacağım şeyler var" dedi.

Dönüp kapıya doğru yürürken Luis arkasından seslendi. "Laurita, sana yalvarıyorum. Ben senin babanım!..."

Kız durmadı. Geriye dönmedi. Kafası iyice karışmış ve incinmişti.

Kaybolmuş, tümüyle kaybolmuş gibiydi.

Estelle çok özenerek ve severek hazırladığı Noel yemeğine Castellanolar'ın hiçbirinin el sürmediğine dikkat etmişti. Inez heykel gibi oturuyor, Luis sürekli şarap içerken Laura sık sık saatine bakıyordu. Sanki kız Boston'a geri dönmek üzere yalnızca günleri değil, saat ve dakikaları da sayar gibiydi.

Konuşmayı sürdürme yükü şimdi de Harold Livingstone'un zayıf omuzlarında kalmıştı.

Hasta adam, Laura'ya dönüp gülümseyerek konuştu. "Barney her ikinizin de dönem ortası sınavında Organik Kimya'dan 'A'

notu aldığınızı söyledi. Bunu sürdürünüz ki, Tıp Fakültesi'nin yolu sizlere açılsın."

"Barney için öyle olabilir" diyen Laura ekledi. "Oysa benim için danışmanım Harvard'ın Tıp Fakültesi'nin kadın doktorlara sevecenlikle bakmadığını söylüyor. Giriş mülakatına alınmanız için sınıfınızda hep birinci olmanız ve Tanrı'dan ya da hiç değilse Azizlerden bir rica mektubu götürmeniz gerekiyormuş."

Kız gözünün ucuyla bu saygısızlığına karşı annesinin kaşlarını çattığını görebiliyordu.

Harold Livingstone, "Laura, kuşkusuz sen durumu biraz abartıyorsun" diyerek karşı çıktı.

"Şu halde tamam" diyen Laura, sözünü şöyle sürdürdü. "Ben, tüm tarihte üç ünlü kadın doktorun adını verebilir misiniz diyerek herkese meydan okuyorum."

Warren ansızın konuşmaya katıldı. "Florence Nightingale" dedi.

Barney hemen düzeltti. "O bir hemşireydi, saf kardeşim."

"Pekiyi" diyerek ağır ağır konuşmaya başlayan Harold meydan okuyuşu kabul etmiş gibiydi. "On birinci yüzyılda Salerno Üniversitesj'nde tıp profesörü olan Trotula vardı. Kadın doktor, gebelik ve doğumla ilgili bir kitap bile yazmıştı."

"Vay, bu iyi bir ad, Bay Livingstone!" diyen Laura gülümseyerek ekledi. "Şimdi iki kişi daha saymanız gerekli."

Harold, "İyi. Her zaman için Bayan Curie'nin adını anmamız gerekir" diye konuştu.

"Üzgünüm, Bay Livingstone. O yalnızca bir kimyacıydı ve bunu yapmak üzere güç zaman bulabiliyordu. Şimdi herkes geriye çekiliyor mu?"

"Evet, Laura" diyen Harold teslim olmuştu. "Gene sen, Bilim Tarihi okumuş biri olarak kendi sorunu yanıtlayabilirsin" dedi.

"Ben doğrudan doğruya New York Times'ın bilim sütunundan aktaracağım. Dr. Dorothy Hodgkin öldürücü karısızlığı iyileştirmek üzere B12 vitaminini buldu. Sonra, bizim Radcliff'e Yüksek Okulu'ndan olup da Harvard'ın Tıp Fakültesi'ne alınmayan Helen Taussig'in adını anacağım. Bu doktor, ilk mavi bebek ameliyatını yapmıştı. Size belki birkaç ad daha sayabilirim ama bunlar Amerikan Tıp Birliği'nin başarılı erkek doktorlan arasında pek küçük bir sayıyı oluştururlar..."

Bu noktada Luis sessizliğini bozdu ve konuşmaya şunları diyerek katıldı: "Durumu tümüyle sen değiştireceksin. Çünkü, büyük bir doktor olacaksın."

Normal koşullarda Laura böyle bir beklenmedik ebeveyn iyimserliğine gönül borcu duyabilirdi.

Oysa, şu anda Luis bulut gibi sarhoştu.

O günden sonra Laura ile Barney ilk kez yalnız kaldıklarında kız kayıtsız bir tavırla. "Önümüzdeki Paskalya tatilinde eve gelmeyeceğim, Barn" dedi.

"Hey, bu kötü bir haber! Neden gelmeyeceksin?"

"Doğrulukla konuşmak gerekirse, ben bu gelişimde Son Yemek deneyimini yaşadım."

Yaz geldi. Barney şimdi de Park Bulvarı'nda gece vardiyasında çalışıyordu. Gece kapıcısı üniformasının içinde ter döküyor ve her boş dakikasını ders çalışarak geçirmek üzere kendisini zorluyordu.

Üniversitedeki ilk yılını "A-eksi" not ortalamasıyla geçmişti. Tıp Fakültesi'ne yükselişinde Tıp Bilimi dersinden kötü bir not alarak kanatlarını koparttırmayı istemiyordu. Bu nedenle yaz sezonunda Long Island Üniversitesi'nde yaz kurslarına katılarak Tıp Fakültesi öncesi sınıfındaki yarışmasını biraz kolaylaştırmak niyetindeydi.

Bu durum, doktor olmaya göz dikmiş tüm gençler arasında çok bilinen bir hileydi. Harvard Üniversitesi'nin Tıp Fakültesi'ne alınmak isteyen Laura da o yaz boyunca aynı kursu alacaktı. Anne ve babasına yazdığı mektupta kız, New York'un havasız ve asfaltları eriten sıcağında bir yaz daha geçirmek istemediğini belirtiyordu. Ve onların gerçek nedeni anlamış olmalarına değgin hiçbir fikri bulunmuyordu.

Ancak kızın kısa zamanda öğrendiği şey, Harvard Üniversitesi ile onun Yaz Okulu arasındaki tek benzerliğin adlarının aynı oluşlarıydı. Çünkü temmuz ve ağustos aylarında Doğu kıyısının evlenecek yaşa gelmiş zengin aile kızları Harvardlı bir koca adayı bulmak amacıyla kampusu dolduruyor ve üniversite bahçesi bir şehir kulübü havasına giriyordu. Laura bu kızların cin fikirlilikten

yoksun dostluklarını seyrederken eğleniyordu. Böyle kızlar şortların en kısalarını ve fanilelerin en darlarını giymekteydiler.

Laura, Barney'e yazdığı bir mektupta, "Sen burada olsan gerçekten çıldırabilirdin. Çünkü şu anda burada Lindy'nin Yeri'ndekinden daha çok, güzel bacaklı kız var" diyor ve şunları ekliyordu:

"Haftada dört gün öğleden sonralarımı laboratuvar çalışmaları dolduruyor. Cuma gününe kadar bir yığın eşitlik, formül ve Doppler Etkisi benzeri anlaşılmaz kavramlarla kafam öyle doluyor ki, tüm hafta sonunu uyuyarak geçirmeyi istiyorum. Belki sen de gelecek yaz buraya gelmeyi istersin, Barn? Tanrı bilir, belki sen buradan hoşlanabilirsin? Bu arada çok çalışarak yorma kendini.

Sevgiyle L.

Bu mektubu aldıktan bir gün sonra Barney, Long Island Üniversitesi'nin kampüsünde yürürken yanından geçen bazı kız öğrencilere baktı ve birdenbire cinsellik konusunda geri kalmaya başladığını sezinledi. Aslında, Warren son günlerde bu konuda

kentin Doğu Parkyolu semtinde oturan bir kızla "neredeyse yolun sonuna kadar" gittiğini ileri sürmüştü. Barney için, küçük kardeşinin kendisinden önce cinsellikte sayı yapması düşünülemezdi.

Ve böylece şehvetli bir Makyavelist sıfatıyla Barney kendisine göre en vaatkâr yer olan Çağdaş Drama bölümünde avlanmaya çıktı.

İçgüdüleri yanılmıyordu. Orası 'bir oğlana üç kız düşmek üzere' geleceğin artist adayı kızlarla kaynıyordu. Dahası, Barney kısa sürede "Columbia Üniversitesi" adının bu kızlar için bir büyü oluşturduğunu sezinliyordu.

İlk başarılı ilişkisini tartışmasız biçimde romantik olmayan ve öncü hareketleri hep o yapan Bayan Rochelle Persky'ye borçluydu. Kızın evindeki oturma odasındaki koltukta öpüşürlerken, kız Barney'in kulağına fısıldamıştı, "İyi, şimdi yapacak mısın, yoksa yapmayacak mısın?"

Barney yaptı.

Ve yattılar.

Doğal olarak Barney olaydan duyduğu gururu gizleyemiyordu. Ertesi gün Laura'ya yazdığı mektupta büyük ayrıntıları atlayarak olaya ilişkin birkaç imada bile bulunmuştu. Aslında amacı şövalyelik taslamak değildi. Ancak, girişimini büyütmek amacıyla davranıyordu. Mektubun altını "Artık Bakir Olmayan Barney" diye imzalamıştı.

Laura'nın ağustos sonunda ailesini Neponset'te; Livingstone'lar ile birlikte satın aldıkları küçük evde bir hafta sonu ziyaret edişine kadar Barney kızı görememişti.

O yıl Midwood Lisesi'nin son sınıfına geçmiş olan Warren ünlü Catskill Dağları'ndaki Greenwood Lokantası'nda bulaşık yıkayıcı olarak çalıştığından yazlıkta değildi. Warren ailesine yazdığı mektupta aldığı bahşişleri doktor olmak üzere büyük çaba harcayan ağabeyine vereceğini bildiriyordu. Kendisi de, mesleğini

seçmişti. Hukuk dalında öğrenim görmeyi istiyordu. Hukuk olmazsa ikinci sırada muhasebeciliği yeğliyordu.

İşte o hafta sonu akşam yemeğinden sonra batan güneşin son kızıllığı altında Laura ile Barney plajda yürüyüşe çıktılar.

Barney kıza, "Annenle baban nasıllar?" diye sordu.

"Aralarında neler geçtiğini öğrenmeye yeterli süre burada kalmayacağım. Pazartesi günü Boston'a hareket ediyorum."

"Okulun başlamasına daha altı hafta var, ama."

"Evet. Ancak, bir arkadaşım Cape'deki aile evine beni çağırdı."

"Bu ciddi bir ilişki mi? Yoksa o çevreyi görmek mi istiyorsun?"

Kız omuzlarını silkti.

Yanıtlamaktan kaçındığı ya da durumdan gerçekten emin olup olmadığı bilinemezdi.

"Sırası gelmişken sorayım: Oğlan kim?"

"Adı, Palmer Talbot."

"Spor arabalarının markasına benziyor adı... Bari hoş biri mi?"

"Haydi Livingstone, ben hoş olmayan birisiyle buluşur muyum?"

Barney kıza şakacı bir gülümsemeyle bakıp yanıtladı. "Olabilir. Demek istiyorum ki, senin daha şimdiden bir sabıkan var."

"Belki de bu çocuk farklıdır?"

"Evet, iki soyadı var."

Geriye dönerken Laura ilk kez Barney'e dikkatle baktı ve oğlanın yüzünde yorgunluğun izlerinin oluştuğunu gördü.

"Gece çalışmak seni erkenden mezara gönderecek, Barn. Daha başka bir iş bulamaz mısın?" dedi.

"Hayır, Castellano. Bu işi seviyorum. Bana ders çalışmak üzere hayli zaman bırakıyor. Üstelik durumum da iyileşiyor. Gelecek yıl birinci sınıf kapıcı olacağım."

Kız ısrarla konuştu. "Şimdi de kendini öldüreceğini söylüyorum ama..."

"Dinle, sen henüz doktor değilsin."

"Evet, ama bu hızla gidersen, Tıp Fakültesi'nde önüme gelen ilk kadavra seninki olacak."

1955 yılı, Amerikalılar'ın sokaklarda iki kez zevkle dans ettikleri bir yıl olarak anımsanacaktı. Birinci olayda; Brooklyn Tilerin daha önce hiç böylesini yaşamadıkları şekilde, Dodgers beyzbol takımı gerçekten New York Yankileri takımını yenmiş ve şampiyon olmuştu.

Ve 12 Nisan günü tüm ulus çapında sevindirici bir olay yaşandı. Jonas Saik, Pittsburg kentinde pek çok okul çocuğu üzerinde geniş çapta yaptığı aşı kampanyasının olumlu sonuç verdiğini müjdeliyordu. Bilim, çocuk felcini alt etmişti.

Bir gözlemcinin anlattıklarına göre, tüm ülke bu buluşa çılgınca sevinmişti. "Çanlar çalıyor, kornalar ötüyor, fabrika sirenleri kulakları tırmalıyor, top atışları yapılıyor, okullar ve kurumlar o gün tatil ediliyor, insanlar bir araya geliyor, şerefe kadehler kalkıyor, çocuklar kucaklanıyor, kiliselere gidiliyor, kişiler yabancılara bile sarılıyor ve düşmanlarını bağışlıyorlardı."

Artık hiçbir yerde Isobel Castellano'nun yaşadığına benzer trajediler yaşanmayacaktı. Tanrı Doktor Salk'ı kutsasındı... Ah, keşke bu aşıyı biraz daha önce bulmuş olsaydı.

YEDİ

İŞÇİ Günü'nü izleyen hafta sonunun pazar sabahıydı. Warren reçelli çöreğini zevkle yerken Times gazetesinin spor bölümünü okuyordu. Babası da gazetenin kitap bölümündeki

eleştirileri acımasızca gözden geçirmekteydi. Adam her zamankinden daha soluk, renkli ve sinirliydi. Ve daha şimdiden günün üçüncü sigarasını içmiş bulunuyordu.

Estelle kocasının durumunu merak ederek sordu. "Biraz daha kahve ister miydin, canım?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kendimi çok doymuş gibi duyumsuyorum. Biraz taze hava almak üzere bahçeye çıkacağım."

Karısı, "Çok iyi. Ben de seninle birlikte geleceğim" diye yanıtladı.

Harold bastonunu kavradı ve ayağa kalkmak üzere çabaladı. Yardım almama konusunda her zaman pek inatçıydı.

Warren gazetede, "Haftanın Olayları" bölümüne geçmişti ki, annesinin bahçeden ürkü içinde haykırışını işitti, "İmdat, imdat! Biri bana yardım etsin!"

Bir saniye içinde Warren arka kapıya varmıştı. Babasının yerde sırtüstü yattığını gördü.

Koşarken sordu, "Ne oldu, anne?"

"Burada ayakta durup konuşuyorduk" diyen Estelle hıçkırıklarının arasında ekledi. "Birdenbire baban yere düşüverdi. Sanırım bilinçsizdi. Bilmiyorum, bilmiyorum."

Warren diz çöktü ve gözleri kapanmış, yüzü kül gibi solmuş babasına baktı. Omzundan kavrayarak uyandırmak ister gibi bağırdı. "Baba, baba!..." Yanıt alamıyordu. Elini adamın burun deliklerinin önüne koydu ama soluk alıp alamadığını söylemek olanaksızdı. Babasının nefes almakta olduğunu düşündü. Oysa emin olamazdı. Kulağım adamın göğsüne dayadı.

"Tamam, anne. Babam iyi. Kalp atışlarım işitebiliyorum. Ama, oldukça hızlı atıyor. Doktor Castellano'yu buraya getirsem iyi olacak."

Kadın korkudan dilsizleşmiş durumda onayladı. Warren koşarken eğilmiş kocasının başını kucağına almıştı.

Luis'in arabası evin önünde değildi. Warren merdivenleri koşarak çıktı ve zili çaldı. Ayrıca kapıyı yumrukladı. Kapı, Inez tarafından açıldı.

"Babam hasta. Bayıldı ya da başka bir şey oldu. Doktor Castellano nerede?"

"Oh, Kutsal Meryem! Luis biraz önce bazı hastalarını görmeye gitti. Geriye ne zaman döneceğini bilmiyorum. Dinle, Park'a yakın bir yerde Dr. Freeman var" diyen kadın sol tarafı işaret ediyordu.

"İyi, iyi. Numarası ne?"

Kadın başını salladı. "Bilmiyorum. Ama, evi bu bloktaki tek büyük apartmanda. Adı evin kapısındaki pirinç etikette yazılı. Sen doktoru getirmeye git. Ben de belki Estelle'e yardım edebilirim" dedi.

İki dakika sonra Warren, Park Caddesi'nde 135 numaralı evin önünde Dr. Oscar Freeman adı yazılı etiketin yanındaki zilin düğmesine basıyordu. Bir dakika sonra zilin yanındaki hoparlörden ses geldi. "Ben Doktor Freeman. Yardımcı olabilir miyim?"

"Babam bayıldı, doktor. Demek istiyorum ki, şimdi yerde yatıyor. Hemen gelebilir misiniz?"

"Bilincini yitirmiş durumda mı?"

"Evet, evet" diyen Warren endişesinden neredeyse bağırır gibiydi. "Biraz acele edemez misiniz, lütfen?" diye ekledi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra doktorun duygusallıktan uzak sert sesi duyuldu. "Üzgünüm, evlat. Bir cankurtaran çağırsan daha iyi olacağını düşünürüm. Ben, mesleki nedenlerle bu tür şeylere karışmıyorum."

Sonra klik sesi duyuldu. Hoparlör devreden çıkarılmıştı. Warren bir an kafası karışmış halde hareketsiz kaldı. Hastaya bir doktorun gelemeyeceğini hiç düşünmemişti. Oh, Tanrım! Şimdi ne yapmalıyım, diye düşündü.

Korku içinde eve doğru koştu.

Inez'in yerde yatan ve titreyen adamın üzerine bir battaniye örtmüş olması dışında bahçedeki sahne aynıydı.

Estelle sordu. "Doktor nerede?"

Warren öfkeyle yanıtladı. "Doktor gelemeyecekmiş. Hastaneye telefon ettiniz mi?"

"Evet" diyen Inez ekledi. "Olabildiğince çabuk geleceklerini söylediler."

Cankurtaran yirmi dakika sonra geldi.

Araba, Harold Livingstone'u Kings ilçesi hastanesine götürdü. Ama, orada, adamın yolda ölmüş olduğu bildirildi.

Warren telefon ettiğinde ağabeyi Barney, Versailles'te işbaşındaydı. Hemen caddeye koştu ve bir taksiye el salladı. Araba durur durmaz kapısını açıp, içine girdi.

Sürücü şaka yaptı. "Bu benim için yeni bir olay: Kapıcı kendisi için taksi çağırıyor..."

Barney ters bir sesle konuştu. "Bana takılma! Olabildiğince çabuk Kings Hastanesi'ne gidelim."

Hastanede koridor kötü aydınlatılmıştı. Dezenfektan madde kokuyordu. Barney koridorun ucunda ağlayan annesini Inez'in rahatlattığım görüyor ve Luis'in bağırışını işitiyordu: "Miarda! (Saçma!) O durumda onu arabaya bindirip göndermemeliydiniz!"

Barney yanlarına yaklaşınca şoke olmuş durumda kardeşini Dr. Luis'in azarladığını gördü. Warren zayıf bir sesle karşı çıkıyordu. "Yemin ederim ki, ona bir ölüm kalım durumu olduğunu söyledim, Dr. Castellano."

Büyük oğlunu gören Estelle ayağa kalktı ve bağırdı. "Barney, Barney!" Sonra koşup oğlunu kucakladı.

Acılı annesini kollarının arasında tutarı ve avutmaya çalışırken Barney'e dünyanın dönüşü durmuş gibi geliyordu.

Birkaç dakika sonra Estelle mırıldandı. "Kocamı bir kez daha görmek istiyorum. Sen de benimle birlikte gelir misin, Barney?"

Büyük oğlu başını öne eğerek onayladı. Dönüp karamsarlığı azalmış gibi görünen kardeşine baktı. "Warren, biz geri dönene kadar sen burada Castellanolar ile birlikte kal" dedi.

Hastanenin otoparkına giderlerken Luis ile yalnız kalan Barney sonunda sorabildi. "Biraz önce neden o kadar öfkeliydiniz, Dr. Castelano?"

Dr. Luis, içine küfür katmamaya çalışarak olayları Barney'e aktardı.

Oğlanın kafası karışmıştı. "Bir doktor böyle durumda kıçının üzerine nasıl oturur ve hastayı ölüme terkedebilir?" diye sordu.

Luis sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Korkak piç, karşıtı bir dava açılmasından korkuyordu."

"Anlamıyorum, na tür bir dava olabilir bu?"

"Oğlum, bu büyük ülkede pek çok doktor böyle ivedi durumlarda hastaya gitmez. Çünkü, hasta ölürse, ailesi yanlış tedavi yüzünden doktora karşı dava açabilir..."

"Oysa, doktorun sorumluluğu yardım etmek değil midir?"

"Yalnızca ahlaksal yönden öyledir" diyen doktor sessiz bir öfke içinde yanıtlıyordu. "Yasal olarak değil. Hiçbir yasa, doktorun kesinlikle hastaya gitmek zorunda olduğunu belirtmiyor."

Barney sordu. "Babama doktor gelseydi durumu farkeder miydi?"

Luis omuzlarını silkerek yanıtladı. "Kesinlikle bilemeyiz. Babanın ölüm nedeni kalp kası besleyici damarlarının tıkanması. Kalbin karıncıklarındaki liflenmede zaman pek önemlidir. Dr. Freeman linokain iğnesi yapabilir ve hiç değilse ölüyü diriltebilirdi."

Barney öfkeyle patladı. "O adamı öldüreceğim. Gidip çıplak ellerimle onu boğarak öldüreceğim."

Oğlanın omuzlarını tutarı Dr. Luis, "Sakin ol, evladım! Yaran olmaz bunun. Babanın öldüğünü kabullenmelisin. Annenin hatan için sakin olmalısın. Unutma, ailenin erkeği şimdi sensin" dedi.

Eve döndüklerinde saat gece yarısına yaklaşmış ve Laura Boston'dan geleli henüz birkaç dakika olmuştu.

Kız utangaç bir tavırla, "Sizlere kahve ve sandviç hazırladım. Eğer aç olan varsa..." diyebildi.

Livingstone'ların acısı açık seçik görülüyordu. Ancak kız, Barney'in yas tutmanın da ötesinde acı çektiğini sezinliyordu.

Luis ve Inez, Estelle'i üst kata çıkarmış; doktor kadına yatıştırıcı bir ilaç vermiş, karısı da onu yatağa hazırlamışta. Warren bir sandviç ile elma alıp yalnız kalmak üzere odasına yollandı.

Laura ile Barney, mutfakta yalnız kalmışlardı.

Kız, "Hey, Barn, benimle konuş. Çok acı çektiğini biliyorum. Ama, konuşman sana yardımcı olabilir" dedi.

Oğlan başını öne eğdi.

Laura onun yanına yaklaştı. Diz çöktü ve koluna dokunarak konuştu. "Bir şeyler söyle, Barn."

Sonunda oğlan düşüncelerini dile getirdi. "Bir doktorun babamı ölüme terketmesine inanamıyorum."

"Barney, şimdi o önemli değil."

"Pekiyi, önemli olan kahrolası şey ne?"

Kız elini oğlanın yanağına koydu ve Barney bu eli boğulan bir insanın can haladına sarılışı gibi yakaladı.

Ve sonra, doya doya ağlamak üzere kendi kendisine izin. verdi.

İzleyen günlerde Estelle avutulamaz durumdaydı. Barney evde kalıyor; yalnızca derslere ve gece nöbetini tutmak üzere işyerine gidiyordu.

Harold'un cenazesi yalnızca yakın akrabaların katılacağı bir tören şeklinde düzenlendiği halde onu saygıyla anımsayan bir

düzine öğretmen arkadaşı ile Brooklyn Eagle gazetesindeki ölüm ilanını okuyan birkaç eski öğrencisi de cenazeye katılmıştı.

iki hafta sonra bir akşam Estelle ile iki oğlu oturma odasında bir araya gelerek gelecek hakkında konuşmaya başlamışlardı. Estelle, oğullarına, "Bizler iyi olacağız" diyerek ekledi. "Harold, bu konularda pek titizdi. Şimdi evin borç taksitlerini ödemiş durumdayız. Babanız vasiyetnamesinde kitaplarını iki oğlunun paylaşmasını istiyor. Daha belirgin şekilde hareket etmedi. Sizin birbirinize karşı dürüst davranacağınızı biliyordu." Barney mırıldandı. "Onun kitaplarını almaya dayanamam." Warren başını eğerek onu onayladı. "Ben de öyle. Her şeyin olduğu yerde kalmasını isterim."

Estelle durumu anlıyordu. Oğullarının ve kendisinin zamana gereksinimi vardı.

"Babanız bize sahip çıkmıştı" diyerek sözünü sürdürdü. "Öğretmenler Federasyonu'ndaki sigortası on beş bin ve genel sigorta da on bin dolar ödeyecektir. Bunun anlamı, artık parasal sıkıntımızın olmayacağı demektir."

iki kardeş başlarım eğip onayladılar.

"Bu parayla ne yapılabileceğini epey düşündüm" diyen kadın ekledi. "Barney, artık senin kendini öldürür gibi çalışmayı bırakmam istiyorum. Bundan sonra hep Columbia Üniversitesi'nde olacaksın ve ben senin tüm harcamalarım ödeyeceğim ki, sen yalnızca ders çalışmam sürdürebilesin." Barney karşı çıkmak üzere elini kaldırdı ama annesi onu konuşturmadı. "Lütfen" diyerek ısrar etti. Şimdi söyleyeceklerinin tüm tartışmayı sona erdireceğini biliyordu. "Babanızın istediği de buydu. Bunları konuşmadığımızı sanmayın" diye ekledi.

Yerinde hiç kımıldamadan oturan Barney, o konuşmaların babasıyla annesini ne denli üzmüş olabileceğini düşünmeye çalışıyordu.

"Warren, senin için de aynı tutarda parayı bankaya yatıracağım" diyen Estelle, konuşmasını şöyle sürdürdü: "Sen de böylece istediğin hukuk fakültesine gidebileceksin."

"Ama, anne!" diyen Warren sakin bir sesle sordu. "Böyle yaparsan sana ne kalacak?"

"Ben de güvencede olacağım. Siz üniversiteyi bitirir bitirmez bu evi satışa çıkaracağım."

Bilinçsiz bir refleksle iki kardeş ağız birliği etmişler gibi, "Hayır!" dediler.

"Gerçekçi olun çocuklar, içinizden biriniz mesleğinizi Brooklyn'de uygulamaya niyetli misiniz?" diyen kadın ekledi. "Üstelik Cecil teyzeniz yıllardır bizlere Florida'dan broşürler gönderiyor. Ve büyükarınenizi orada yaşamaya inandırdığından beri, ben de kışları kısa çizme ve şemsiyesiz olarak geçirmenin ne kadar hoş olacağını düşünmeye başladım" diyen Estelle biraz duralayıp, sözünü sürdürdü. "Bu evin sizin için ne anlama geldiğini biliyorum. Her köşesinde bir anınız vardır, ama lütfen bana inanın. Evi satabilir ve anıları koruyabiliriz. Anılar her zaman bizimdir."

Barney içini çekip, teslim olmuş gibi konuştu. "Sanırım haklısın, anne."

Artık söyleyecek bir şey kalmıyordu.

Başlangıçta Barney gerçeği tam olarak kavrayamadı. Yıllardır ilk kez yaz

tatili süresince canı ne isterse onu yapabilecekti.

O yaz Estelle, Miami'de bir apartman katı bulmak üzere giderken

Livingstone kardeşler Büyük Kanyon'u, Yellowstone Parkı'nı, Kaliforniya'nın dev kızıl ağaçlarını görmek ve Hollywood'da üç gün geçirmek üzere bir otobüs turuna katıldılar.

Böylece ilk kez yetişkin olarak birbirlerini tanıma fırsatını yakaladılar. Düşlerinden söz ediyor, evlenmeyi düşündükleri Bayan Mükemmel'i tanımlıyorlardı.

Bir seferinde Warren alçak sesle, "Acı olacak" dedi.

"Ne demek istiyorsun, Warren?"

"Demek istiyordum ki, babamız düğünlerimizde bulunamayacak. Biliyorsun, bu fikre bir türlü alışamıyorum."

"Ben de öyle."

Oğlanlar her zaman erkek kardeş gibi davranmışlardı. Ama o yaz arkadaş haline geldiler.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye soran erkek çocuk tavırlı Ken Cassidy son zamanlarda Columbia Üniversitesi basketbol takımı koçluğuna yükselmişti. Ve şimdi ikinci sınıfın takımı için yeni oyuncu adaylan arasında Barney'i tanıyınca hortlak görür gibi oluyordu.

"Ben şimdi burada başka herhangi bir kişi gibiyim, Bay Cassidy efendim" derken Barney karşısındakini iğneler gibi, acıtıcı bir incelikle konuşuyordu.

"Haydi, buradan çık git. Zamanımı boşa harcatma benim!" "Burası Amerika, efendim. Herkes tarafsız yargılanmaya hak kazanıyor, öyle değil mi?"

"Tamam" diyen adam içini çekerek ekledi. "Anayasal haklarını kullan. Biraz geriye çekil ve topa öyle zıpla ki ben de senin üzerine tırmanayım."

Denemenin birinci bölümünde Barney, Koç'a karşı tek bir basket yapabildi. Potanın altında Cassidy ahtapot gibi çok elliydi sanki. Her topu o kapıyordu.

Ancak denemenin sonuna doğru Barney o denli heyecanlanmıştı ki, acemi oyuncular gibi inanılmaz şeyler yapmak üzere büyük çabalar harcıyordu. Sonunda, Koç gülümsemeye başladı.

"Oh, Tanrı cezanı versin, sersem!" diyen Cassidy şöyle düşünüyordu. 'Bu soytarıyı takıma on beşinci adam olarak alabilirim. Hiç değilse öteki oyunculara antrenman sırasında biraz hırs getirebilir çılgın.'

Şimdi kendini zenginleşmiş gibi duyumsayan Barney hiç değilse haftada bir kez Laura'ya telefon edebilirdi. Kızı görmek üzere Columbia Üniversitesi'nin Harvard ile Cambridge'de oynayacağı basketbol maçının gününü sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı.

Laura'ya yazdığı bir mektupta, "Castellano!" diyerek onu uyarıyordu. "Sizin Harvardlı sümsük oğlanlar bugüne değin yaşamış en alçak kanalizasyon faresini görecekler o oyunda..."

Yol boyunca tüm takım arkadaşları uyurken Barney uyanık kalmış, tasmasından kurtulmaya hazır yırtıcı bir köpek gibi beklemişti.

O sabah takım, kahvaltıyı Harvard Üniversitesi kulübünde yaptı. Oyunun başlama saatinden önce boşa geçirilecek daha dört saatlik zamanları vardı. Ancak Barney bu zaman aralığını değerlendirmek üzere başka planlar yapmıştı. Cambridge'in buz gibi soğuk ve boş sokaklarında yürüyerek Harvard alanı metro istasyonuna vardı. Orada Park Caddesi'ne giden trene bindi ve sonra bir troleybüse aktarma yapıp Harvard Tıp Fakültesi'nin bulunduğu yerin iki sokak yakınındaki durakta indi.

Fakültenin öğrenci kabul bölümü başkanı Dr. Stanton Welles'in tahta lambrilerle kaplı bürosuna randevu saatinden on beş dakika önce vardı.

Harvard Tıp Fakültesi'nin yalnızca en iyileri değil, aynı zamanda en korkusuz öğrencileri aldığının bilincinde olan Barney, mülakat saatinden önce kendisine sorulacak kaçınılmaz, "Neden doktor olmak istiyorsun, Barney Livingstone?" sorusunu

yanıtlamak üzere kafasını toparlayıp düşünmek niyetindeydi .Vereceği yanıtlar şöyle olabilirdi:

(A) Çünkü, dünyada acı çekenleri rahatlatmak istiyorum. Hayır, bu zaten çok açık seçik bir durumdu.

Ya da belki

(B) Çünkü, sizin benzersiz araştırma kolaylıklarınız bana yeni iyileştirme yöntemleri buldurup yeni sınırları açabilir. Aynen küçük Isobel'in başına gelen trajedinin benzerlerini önleyen Jones Saik gibi. Hayır, bu da fazla iddialı bir yanıt olacaktı.

Ya da belki

(C) Çünkü, tıp mesleği toplumsal ölçekte yukarı doğru garantili bir adımdır.

Doğru, ama kimse bu yanıtı benimsemeyecekti.

Ya da hatta

(D) Çünkü, çok para kazanmak istiyorum.

Saf kişiler bu yanıtı değerlendirirler. Ancak böylesi yanıt dangalakça olduğu için reddedilirdi.

Ya da daha iyisi

(E) Çünkü, ben her zaman komşumuz Dr. Luis Castellano'yu izledim ve onun gibi, insanlara karşı özenli davranan biri olmayı istedim.

Ve

(F) Çünkü, kalbi nasır tutmuş katı bir doktor babamın ölümüne neden oldu. Ve ben onun gibi heriflere gününü göstermeyi istiyorum.

(E) ve (F) şıklarındaki yanıtlar hiç değilse gerçekten içtenliğin yararını taşıyorlardı. Gene de yeterince iyi miydiler?

Biraz daha düşünmeye fırsat bulamadan bir ses onu çağırdı: "Bay Livingstone?"

Başını kaldırıp baktı. Karşısında uzun boylu, hafifçe öne doğru eğik bedenli, yelek ve takım elbiseler giyinmiş, seçkin görünüşlü bir adam duruyordu. Barney, hemen ayağa fırladı.

"Evet, benim efendim" derken neredeyse adamı bir de elle selamlayacaktı.

"Ben Doktor Welles'im. Buraya kadar gelip bizi görmek zahmetine katlandığınız için teşekkür ederim. Büroma gidelim mi?"

Barney duvarları insanı şaşırtacak kadar çok şan ve ünle ilgili yazıları içeren çerçevelerle kaplı odaya girdi. Diplomalara ek olarak her türden toplulukların (ulusal, uluslararası, kraliyet vb.leri) üyelik yazıları belirtiliyordu. George Washington'dan beri tüm ABD cumhurbaşkanlarının imzalı mektupları da çerçevelerde yer almaktaydı.

Başkan dev bir maun çalışma masasına yerleşirken Barney onun tam karşısındaki geleneksel bir Harvard iskemlesine oturdu.

Aralarında uzun süren sessizlik oldu. Barney öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış ve bedeni sıçramaya hazır gibi gerilmişti.

Sonunda Welles ağzını açıp sordu. "Bu akşamki oyunda şansınızın olduğunu düşünüyor musunuz?"

Barney şaşırmıştı. Bu adam kendisine ne türden bir tuzak hazırlıyordu? Böyle bir soruya nasıl yanıt vermeliydi? İncelikle ve elinden gelen en iyi sportmenlikle mi? Sözgelişi, Harvard'ı sahadan silip süpürmeyi umut ettiklerini söyleyebilir miydi? Ya da dünya hastalık ve acılarla kıvranırken nasıl basketboldan söz edebiliriz mi demeliydi? Barney bütün bu seçeneklere karşı çıktı.

İncelikle, "Öyle düşünüyorum, efendim" dedi. Ancak bir sonraki soru açık bıraktığı sol yanından geliyordu. "Bir iddiaya girmeye ne dersin?"

Barney burada tek seçenekte karar kılamadı. Bu yüzden şöyle yanıtladı: "Gerçekten istemem. Demek istiyorum ki, sonunda elinize on dolar para sayarsam nasıl görünür? Bir rüşvetmiş gibi algılanabilir."

Welles kahkahayla güldü. "Tümüyle haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim: Bana söyle..." diyerek durakladı ve sonra ekledi. "Seni basketbola ne çekti?"

Barney, artık adamın kendisini ciddi bir doktor adayı gibi görmediğini düşünmeye başlamıştı.

"Basketbolü seçtim. Çünkü Brooklyn'de polo alanları bulunmuyordu, efendim" dedi.

Doktor hafifçe gülümsedi. "Hımmm. Bunu da kesinlikle düşünmemiştim" diyerek ayağa kalkıp elini uzattı, incelikle, "Sizinle hoş bir görüşme yaptık, Livingstone" diye ekledi.

"Ama, efendim. Siz bana neden doktor olmak istediğimi sormadınız bile." "Sanırım onu başvuru formunda pek etkili bir şekilde belirtmişsin. Sözlerini pek hareket dolu buldum. Harvard Tıp Fakültesi'nden bir grup doktorun eyalet meclisinde İyi bir şekilde hastalara yardım' tasarısı için lobi yaptıklarını işitmekten memnun olacağını sanırım. Böylece doktorlar senin baban gibi bilincini yitirmiş hastalara gitmekten korkmayacaklar. Bu akşam Tokyo'dan gelen bir konukla birlikte olacağımdan maça gelemeyeceğim için üzgünüm. Ne olursa olsun gelecek yıl birbirimizi pek çok kez göreceğiz."

Kaldırımlardaki buzlar üzerinde küçük çocuklar gibi sekerek yürüyen Barney durağa yaklaşan bir troleybüse yetişti.

Kapalı spor salonundaki seyirci sayısı azdı. Columbia Üniversitesi'nin basket takımı öyle büyük kalabalıklan salonlara çekecek ekip değildi. Konuk takım alana çıktığında tek tük alkış sesi yükseldi. Ve tek bir ses yüreklendirmek üzere esin vericiydi.

"Haydi, Livingstone!"

Barney gülümsedi ve bir eliyle topu sürerken ötekini havada sallayarak selam verdi.

İyi arkadaş Castellano, benim tek kişilik hayranlar kulübüm. Oysa, gerçekte iki hevesli destekçisi vardı ve kızın yanında oturan kişi de kendisini aynı şekilde kalpten alkışlayarak destekliyordu. Kuşkusuz bu geniş omuzlu, tüvit ceketli kişi iki soyaddan oluşan Palmer Talbot adlı "mükemmel incelikli şövalye" idi. Tamım! Şu oğlan, bizim Koç Cassidy'den daha oğlan çocuk tavırlı biri...

Oyun başladıktan üç dakika kadar sonra Barney, Columbia Takımı'nın ilk beşinden çıkan oyuncunun yerine alındı. En fazla alkışı da Laura'dan geliyordu. Kızı en son gördüğünden beri oyununa neler kazandırmış olduğunu göstermek üzere Barney tüm varlığını oyuna koyuyordu. Aşırı hevesinin karşılığını almakta gecikmedi: Oyunun dörtte biri sona ermeden Barney faul sayısını doldurmuş ve oyun dışı kalmıştа.

Koç Cassidy öfkeliydi. "Sen nesin, Livingstone? Bir tür hayvan mısın? Cin fikirliliğine ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım onu New York'ta bırakmışım. Üzgünüm."

Oyunun tüm ikinci yarısı boyunca yandaki sırada oturan Barney başını öne eğiyor ve Laura'ya bakmamaya çalışıyordu.

Harvard takımının kolayca kazandığı maçtan sonra Laura kucaklamak üzere sahaya, Barney'in yanına koştu ve Palmer'i tanıştırdı.

Yakışıklı ve kendisinden uzun boylu Harvardlı genç, "Seninle tanışmak çok hoş. Laura her zaman senden çok beğenerek söz eder" dedi.

"Oh!" diyen Barney, kendini çok fazla güvençli duyumsamadan ekledi. "Beni kötü bir günümde yakaladığınız için üzgünüm."

"Haydiii..." diyen Laura oğlanı yatıştırmaya çalışta. "Bazı kararlar oldukça kuşkuluydu. Sanırım hakemler taraf tutuyorlardı."

"Lütfen Castellano" diye söze başlayan Barney, ekledi. "Benimle alay etme. Bir anda ben süzme peynir gibi oyun dışı kalıverdim."

Palmer incelikle önerdi. "Peynirden söz açılmışken, bu akşam bizimle birlikte olacağınızı umut ederim."

Barney kendi kendisine, "Pislik!" diyerek düşündü, oysa tüm öğleden sonra boyunca Laura ile birlikte yalnız olmayı ne kadar da istiyordum.

Ve, "Evet, evet. Kuşkusuz olur." diyebildi.

Boylston caddesinde ahşap bir evin ikinci katındaki zarif, küçük bir birahane olan Henri Quatre'ye gidiyorlardı.

Spor salonundan çıkarlarken Palmer açıkladı. "Oyundan sonra çok yorgun olacağını düşündük ve en yakın yeri seçtik. Üstelik orada mutfak sanatının oldukça iyi örneklerini sunuyorlar."

Kendinden emin olamayan Barney bu oğlanın küçümseyerek mi konuştuğunu ya da aslında daha uzun boylu biri olduğu için mi kendisine böyle baktığım bilmiyordu.

Oturup önemsiz konulardan söz açtılar ama bir türlü ortak konu bulamıyorlardı.

Palmer'in bir yıl önce Sanat Tarihi dalında okulu bitirmiş olduğu anlaşılıyordu. Şimdi, Ticaret Fakültesi'ne devam ediyor ve belki de para üzerinde uzmanlaşıyordu.

Barney'in sınıf bitirme tezi olarak seçtiği "İngiliz Edebiyatında Doktorların Görüntüsü" konusuyla gerçekten ilgilenmiş gibi görünüyordu.

"Umut ederim ki, Matthew Arnold'un aşağı yukarı şu sözcükleri taşıyan 'Ünlü ve iyi konuşan doktor / iyi edemediği has-

taya / hastalığının adını vermez' dizelerini de çalışmanıza almışsınızdır" dedi.

Barney kendi kendine şöyle düşündü: Hayır, Palmer. O sözler aşağı yukarı değil, ozanın dizelerinin aynısıdır. Gerçekte Barney, Palmer Talbot'un pek etkileyici biri olduğu sonucuna varıyordu. Oğlanın hoş bir kişi olduğunu bile söyleyebilirdi.

Laura sordu.

"Sırası gelmişken, Barn; bugünkü mülakat nasıl gitti?"

"İyi."

"Yalnızca iyi mi?"

Barney olan biteni kıza anlatmak için can atıyordu. Ama, bunu bir başka dinleyici önünde yapamazdı. Bu yüzden yalın biçimde omuzlarını silkerek konuştu. "Diyelim ki, benim karabasanlarım kadar kötü değildi. Bu nedenle sen merak etme."

"Merak etmemek elimden gelmiyor, Barn. Kesinlikle sersemleşmiş durumdayım. Çünkü adamlar her yıl yalnızca beş, altı kız öğrenci alıyorlar."

Palmer ilgi çekici ve hiçbir soruya yer vermez şekilde kendini soruna adamış tavırla söze karıştı. "Rusya'da doktorların çoğunluğu kadındır."

Laura onunla dalga geçer gibi konuştu. "Moskova Üniversitesi'ne başvurmamı mı öneriyorsun?"

"Kesinlikle hayırı" diyen Palmer, protesto ediyordu. "Senin Boston'dan ayrılmanı hiç istemem."

Saat on bir buçukta Columbia basketbol takımının oyuncuları New York'a gidecek otobüse binmiş oldukları sırada spor salonunun önüne geldiler.

Palmer, Barney'e dostça sordu. "Bu gece Boston'da kalmak istemediğine emin misin? Seni okul yatakhanesinde rahatça gecelettirebilirdim."

"Hayır, hayır. Teşekkürler. Çalışmam gereken pek çok konu var."

"Diyebilirim ki, siz tüm Brooklynliler kesinlikle pek tutkulu kişilersiniz." Barney sesine egemen olduğu tüm hoppalıkla yanıtladı, "İyi. Bu yaşanılan bölgeye göre değişiyor." Palmer'in elini sıktı. Laura'ya iyi geceler öpücüğü verdi. Ve sonra takım arkadaşlarının o günkü oyunuyla ilgili olarak yapacakları takılmalara dayanmak üzere kendini hazırlayarak otobüse bindi.

Laura'nın ders notları yüksekti. Onu üniversiteye tavsiye eden kişiler pek hevesle övmüşlerdi. Bu nedenle hiç değilse mülakata alınacağını biliyordu. Ancak onun durumunda erkek öğrenciler için standart iki değerlendirmeyle yetinilmeyip, üçüncü bir değerlendirme daha yapılacaktı. Burada bir kez daha eşitsizliğe karşı silahları elden bırakmak zorunda kalıyordu.

İlk kez eziyete Doktor James L. Shay'ın Beacon Hill binasındaki gölde seyreden yelkenlilere bakan geniş pencereli odasında katlandı.

Doktor Shay, yarım ay biçimindeki gözlüklerinin üzerinden bakarak, "Siz güzel bir kızsınız, Bayan Castellano" dedi.

"Teşekkür ederim" diyerek yanıtlayan Laura düşündü: Başka ne diyebilirim? Siz de fena sayılmazsınız, doktor... mu diyeyim yoksa?

"Sizin gibi bir kız evlenmeli ve bir sürü güzel çocuk sahibi olmalı. Öyle düşünmez misiniz?"

"Doğruyu söylemek gerekirse efendim, tıp mesleği ile ev kadınlığının karşılıklı birbirlerinden ayrı tutulmaları gereğini düşünüyorum."

"Ama, onlar birbiriyle ilgilidir, azizem. Bana inanın, öyledirler. Bir kadın tüm zamanını tıp mesleğine ayırmak ve gerçekten meslekte yararlı olmak isterse, çocuklarına zarar vermeden bu olanaksızdır. Şimdi sen de bunu yapmak ister miydin?"

Laura şimdi de adamın ciddi olup olmadığı ya da yalnızca kendisini yoklayıp yoklamadığından emin değildi.

"Sizin düşüncenizi anlıyorum, efendim" dedi.

"İyi, iyi"

"Bu nedenle ben de kesinlikle evlenmeyecek ve kendimi tıp mesleğine adayacağım."

Dr. Shay gözlüklerinin üzerinden bakarak sordu. "Kuşkusuz ciddi olamazsın, değil mi Bayan Castellano?"

Bu, güç bir durumdu. Ancak saniyenin küçük bir kesiri içinde kız yanıtladı. "Ben de ciddi soru sormayanın siz olduğunuzu düşünmüştüm, Dr. Shay."

Mülakat yapanın verecek karşılığı yoktu. Adam bir süre oturup önündeki kâğıtları karıştırdı. Sonra minik bir gülümsemeyle konuştu. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Castellano."

Laura ilk raundu kazandığım bilerek, ancak oylamada yitireceğinden korkarak bürodan çıktı.

Huntington Bulvarı üzerindeki 643 numaralı binada bulunan laboratuvarda, küçük bir odada otuz beş yaşlarındaki hayati kimya uzmanı Bayan Louise Hoffman soru sormaktan daha çok bir şeyi kanıtlamak ister gibi telaşla konuşuyordu.

Kadın söze şöyle başladı: "Tümüyle dürüst olmayı istiyorum, Laura. Ben de doktor olmak üzere üniversiteye başladım ve Harvard Tıp Fakültesi tarafından kabul edildim. Bu yüzden söyleyeceklerim kesinlikle 'Kedinin ulaşamadığı ciğere pis demesi türünden şeyler' olmayacak. Ancak hastane katlarında bir kadın doktorun günlük olarak yaşamı bir sürü aşağılanmalarla doludur. Bazı erkekler yalın olarak sizin orada bulunmanızı benimsemek istemezler. Bak, senin iyi bir beynin var. Neden bir araştırmacı bilim adamı olmak istemiyorsun? O dalda hiç değilse bir tahta bezinden daha iyi davranışla karşılaşabilirsin."

"Ama, ben bunu değiştirmek ya da hiç değilse denemek istiyorum" diyen Laura karşı çıkıyordu. "Eğer hepimiz güç bir iş diye klinik hekimliğinden ürkersek, her zaman tahta bezi olarak kalırız."

Doktor Hoffman gülümsedi. "Çok azimlisin, Laura. Sanırım mükemmel bir hekim olacaksın. Yalnızca..." Bir an duralayıp, dramatik bir tavırla ekledi. "Eğer Tıp Fakültesi'nde sağ kalabilirsen kuşkusuz..."

İkisi bitmiş geriye biri kalmıştı. Laura son mülakat olan psikolojik değerlendirmenin karara varılmasında etken olacağını biliyordu.

Dr. Paul Gardner hastalarını Chestnut Hill'deki evine ek olarak kırmızı tuğladan zevkle yapılmış bir binada kabul ediyordu. Laura oraya saat tam altı kırkta vardı ve doktor on dakika sonra kızı bürosuna çağırdı. Laura odanın köşesindeki kereveti görünce bir an hastalar gibi onun üzerine uzanmasının isteneceğim düşündü. Oysa, Dr. Gardner ona bir iskemle gösterdi ve kendisi de çalışma masasının arkasına geçerek not defterini açtı.

Sonra, "Şu halde?" dedi.

"Bağışlayın beni, doktor?"

"Şu halde sen bir doktor olmayı istiyorsun, Bayan Castellano?"

"Evet, efendim."

"Herhangi bir özel nedenin var mı?"

Hiç değilse bu adam anlamlı konuşuyordu, "İyi, ilk olarak babam bir doktordu..." diyerek konuşmaya başladı.

"Ah! Ve sen babanla yarışmayı istedin?"

"Hayır, öyle değil. Babamı severim. Ona hayranım."

"Şu halde sen tıp mesleği aracılığıyla babana kur yapmak istiyorsun?"

"Bağışlayın beni. Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Sanırım annen doktor değildi, işte bu nedenle bir doktor olarak sen ailede annenin önünde yer alan bir kadın olmayı istiyorsun, öyle değil mi?"

"Oh, lütfen yapmayın!" diyen Laura çileden çıkmış gibi protesto ediyordu. "Bu söylediğiniz anlamsızlıklarla dolu..."

"İstersen 'saçmalık' diyebilirsin, Laura. Burada istediğini söylemekte özgürsün."

"Gerçekten özgür müyüm?"

"Evet, evet. Kuşkusuz."

"İyi. Şu halde doktor, dürüst olarak ben bütün bu sorgulama dizisinin tümüyle saçmalık olduğunu düşünüyorum."

Gardner gerçekten bu sözlere memnun olmuş gibiydi. "Devam et, devam et" dedi.

Laura artık hiçbir edepli davranışı gözetmeye gerek görmeden konuştu. "Bak doktor, başvuru formumdaki öykümü okumak zahmetine katlanmış olsaydınız, ben daha dokuz yaşında bir çocukken kız kardeşimin çocuk felcinden ölmüş olduğunu öğrenecektiniz. Bu nedenle, bazı derin güdülerle benim bilinçaltımı araştırıyorsanız, ölmeyip sağ kalanın suçluluk duygusuna ne dersiniz? Benim var oluşumu yalnızca diğer çocukların kız ya da erkek kardeşlerini yitirmem el erinden emin olmak üzere çalışmakla mazur görebileceğimi düşünmeme ne dersiniz?" Sonra Laura sesini alçalttı ve özür dilemeden sordu. "Böyle bir düşünce size nasıl gelir, efendim?"

Gardner mülakat süresince ilk kez doğrudan doğruya kızın gözlerinin içine baktı ve yanıtladı. "Sanırım bu pek anlaşılır bir durum, Bayan Castellano. Umarım sen tıp mesleğinde uzmanlık dalı olarak psikiyatriyi seçersin..."

O yıl pek şaşırtıcı olaylarla geçti. Çünkü, 1957 yılı içinde Ruslar uzaya Sputnik'i gönderdiler. Ve Dr. Luis Castellano'yu pek

zevklendirir şekilde, Fidel Castro ile Che Guevera devrimlerini Küba'nın Sierra Maestra dağlık bölgesindeki müstahkem mevkilerinde başlattılar.

Gene aynı yıl içinde Dodgers beyzbol takımı Los Angeles'in daha yeşil çimenini yeğleyerek Brooklyn'den ayrıldı. (Ne hıyanet! Açık tribün seyircileri duruma gözyaşı döküyordu.)

Ve o yılın on beş nisan günü Harvard Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin kabul telgrafları Brooklyn'deki birbirine bitişik iki eve getirildi.

Artık Barney ile Laura'nın çocukluk dönemi sona eriyordu.

TIP FAKÜLTESİNDEKİ YILLAR

"Tüm yüce ruhlu beyinler, genelde 'gerçek' diye betimlenen olaylardan korkar. Böyle kişiler, aydınların egemenlik alanının kaba hayvanlarıdır."

OLIVER WENDELL HOLMES (18091894) Harvard Tıp Fakültesi Anatomi Profesörü ve Dekanı

SEKİZ

BİR zamanlar ünlü ozan Emerson, 'Büyük düşünür Sokrates yaşaşa Harvard Üniversitesi'nin atmosferinden hoşlanırdı' demişti. Georgia mimarlık stilindeki kırmızı tuğla binaları, yaşlı ve biçimli ağaçlarıyla sakin bir cenneti andıran bahçesiyle bu alan gezilerek yapılan seminer için ideal bir yerdi.

Aynı şekilde, Harvard Tıp Fakültesi tüm doktorların (ve belki de Sokrates'in) doğal babası sayılan Hipokrates'e pek uygun bir yer olurdu. Tip fakültesinin mimarisi belirgin biçemde klasikti. Doğu yakası yeşilliklerle kaplıydı. Batısında mermer binalar vardı. Ve binaların güney cephesinde îyon düzenindeki sütunlar

yer alıyordu. Burası Hekim Tanrı Apollon, Tıp Tanrısı Asklepios ve Sağlık Tanrıçası Hygienia'ya değer bir anıt gibiydi.

Gerçekten saçma bir öyküye göre, Hipokrates cennet bahçelerinde iki bin yıl süreyle sağlam ve dinç ama giderek huzursuzluklarla dolu bir ömür sürdükten sonra yeryüzüne geri dönmüş, kendi gençliğinden beri tıp mesleğinde ne gibi gelişmeler olduğunu gözlemlemek için Harvard'a başvurmuş.

Tıp Fakültesi'ne başvuran öğrenciler arasında ortalamasının yüksekliği ve bir mili dört dakikalık sürenin altında koşabilmesi özelliğiyle giriş mülakatına kendine güvenerek katılmış. Ona soru soracak kişi, saygın ortopedi uzmanı Christopher Dowling imiş. Dowling ona tıbbın temel ilkesinin ne olduğunu sorunca Hipokrates daha önceki kendi sözlerini yineleyerek yanıtlamış, "Önce, zarar vermeyeceksin."

Bu yanıtıyla Hipokrates, Harvard Tıp Fakültesi'ne uygun bulunmamış.

Mülakatta Hipokrates'in ne söylemesi gerektiğine ilişkin hatırı sayılır tartışmalar yapılmaktadır. Bir düşünce ekolü, eski zamanların tıbbının ilk ilkesi olarak hastanızın Mavi Ay'ın üyesi olup olmadığını araştırmanız gerektiğini ileri sürer. (Mavi Ay; atlan, köpekleri ve diğer evcil hayvanları tedavi eden bir örgüttür. Çeviren). Ancak bu düşünce şekli, doğru olmadığı gibi alaycıdır da... Dininden dönmüş birkaç özgeci tarafından benimsen memesine karşın, çağdaş tıp felsefesinin gerçek temeli, doktor kesinlikle hatalı olduğunu kabul etmemeli, şeklindedir.

Ancak böyle faniler yanılmazlıklarını nasıl kazanabilirdi?

Burada bir hiyerarşi, bir aşama sırası bulunmaktadır. Önce tıp mensupları, kimin inancı engizisyon dönemindeki ateşe atma cezasıyla test edilmiştir şeklinde bir çıraklık evresi geçirirler. Derin ve karanlık gecelerde dört yıl süreyle ders çalışarak yanmak zorundadırlar. Daha sonra eğer telef olmamışlarsa, din

uğruna dünya zevklerinden vazgeçerek bir manastıra girer, "uyurgezer" (ya da başka deyişle stajyer tıp öğrencisi) olurlar. Bir yıllık salt uykusuzluk cezasından sonra, kendilerinden daha genç tıp mensubu adayları kırbaçlayan kişi haline geçerler. Artık kutsal sıralamada ilerlemeleri için bir sınırlama kalmamıştır. Rahip, kardinal olur ve hatta Vatikan'a yükselebilirler.

Ancak, tıpta on bin Roma kenti bulunmaktadır. Çocuk hastalıkları Papalık rütbesi, sinir hastalıkları uzmanlığı, psikiyatri bilim dalı... Ve hatta kalınbağırsak ve anüs hastalıkları için bir Kutsal Kürsü vardır. Aziz Peter bir kaya üzerine kilise kurmuştu. Pek çok doktor için safra taşlan bu iş için yeterlidir.

Tıp mesleğine giriş bir kibir kırma ayiniyle başlar. Ayin, Buffalo ile Boston kentlerinde, Mississippi ile Montana eyaletlerinde birbirlerine çok benzer. İnsanlığın acı ve eziyetleriyle yüz yüze gelecek kişiler önce kendileri bu acı ve eziyetlerle tanışmalıdırlar.

Harvard Tıp Fakültesinin tek yatakhane binası Venedik ve Boston Gotiği mimarlık stillerinin en kötü örneklerini birleştirmek üzere ağzından ateş fışkıran görkemli bir mitolojik yaratığı düşündürebilir. (Bazı tıp otoriteleri bu binayı, "kötü hastalıklı bir anomali" diye adlandırır.)

Binanın daire şeklindeki geniş holü pek cafcaflı rokoko stili bir tavanla örtülmektedir. Burası bir tıp öğrencisinin karabasanları diye betimlendirilebilir: Kıvranan yılanlar, bağalı hayvanlar, küçük şişeler ve laboratuvar gereçleriyle tavandaki süsler Preud taraftarlarının boş günlerinde yaptıkları süslemelere benzetilir. Kapının üzerinde ünlü Dr. Louis Pasteur'un şu sözleri yer almaktadır: Bilimsel araştırma alanında şans yalnızca akıl hazırlıklı olduğu anda taraf tutar ve yardımcı olur.

İşte bu giriş holünde bulunan uzun meşe masada bir öğrenci katip grubu, adlarını taşıyan dikdörtgen şeklindeki plaketlerin

arkasında oturur ve okula yeni gelenlerin imza karşılığı anahtarını almalarına gözkulak olurlar. Burada hafif sesle yapılan konuşmalar holün kubbesinde Şopen'in bir valsiyle karışır.

Müzik sesini duyan Palmer Talbot, "Ah işte Si diyez minör. Bunu Rubinstein piyanoda seslendirmiş olmalı" dedi.

Beyaz önlüklü ve gözlüklü bir genç ince sesiyle karşı çıktı. "Hayır, Applebaum çalıyor."

Laura, nehrin öbür yakasından gelen Harvardlı kız mültecileri gözledi ve onlara katılmak üzere ivedi davrandı. Palmer de kızı izliyordu.

Barney kendini yitmiş gibi duyumsayarak bir kuyrukta yerini aldı. Ancak görevli katip öğrencilerin gerçekten kendisinin okula gelmesini beklemiş olduklarını ve ona da bir yer ayırdıklarını görerek biraz rahatladı.

Aslında bu durumda "yer ayırma" pek tantanalı bir sözdü. Çünkü, Barney'in odası ona bir peynir kutusunun ipini anımsatan dekoruyla küçük bir hücre gibiydi. Oğlan kendi kendine, kuşkusuz ölüm hücresinde sıra bekleyen hükümlüler bundan sevimli odalarda kalır ve daha yumuşak yataklarda yatarlar diye düşündü. Ancak, yılda üç yüz dolar karşılığı ne bekleyebilirdiniz?

Havasız kalıp boğulmaktan korkarak valizlerini boşaltırken oda kapısını açık bırakmıştı. Ve şimdi valizinden çıkardığı külotları dolabına dizerken kahverengi patlak gözleriyle gülen bir surat odanın içini kontrol ediyordu.

Meraklı oğlanın geri kalan organları da ortaya çıkarken, o, "Burada ilk yılın mı?" diye sordu.

Barney başını öne eğerek onayladı ve toka etmek üzere elini uzatırken konuştu. "Barney Livingstone', Columbia Üniversitesinden."

"Maury Eastman, Oberlin Üniversitesinden" diyen oğlan sol elinde tuttuğu piposundan bir soluk çekti. Sonra ekledi: "Ben bir yazarım."

"Yazarsan Vanderbilt binasında ne arıyorsun?" diye soran Barney eğleniyor gibiydi.

"Oh, aynı zamanda doktor da olacağım. Aynen Keats, Rabelais, Çehof ve Arthur Conan Doyle gibi yazarların doktor oldukları gibi."

"Keats'in okulu bitirmediğini sanıyordum."

"Gene de St. Thomas Hastanesinde cerrah yardımcısı olarak çalışmıştı" diyen Maury'nin gözleri ışımıştı. "Sen de yazmak ister miydin?" diye sordu.

"Yalnızca reçete yazmayı isterdim" diye yanıtlayan Barney de sordu. "Basılmış hiç yapıtın var mı?"

"Yalnızca küçük dergilerde birkaç öyküm yayınlandı. Onları kapının altından odana atarım. Ancak öykülerimin tümü İlk Büyük Yapıtımın bir tür ön adımlarıdır. New York'taki bazı yayınevleri şimdiden büyük yapıtıma ilgi gösteriyorlar. Eğer sen de renkli bir kişilik olarak gözükürsen senin üzerinde de çalışabilirim."

"İlk büyük yapıtın nasıl bir şey olacak?"

"Bir Harvard öğrencisinin güncesi olacak. Biliyorsun; acılan ve endişeleri bir usturanın kesici ağzına yakın olmak gibidir Harvardlı'nın. Milyonlarca okur tıbbın gizemi ile büyülenecektir."

"İlginç bir gerçeği daha öğrenmek ister misin Maury? İngilizce'deki "Büyüleyici" sözcüğü Latince'deki 'iğne, diken ve penis' sözcüğünden gelmektedir."

"Haydi, alay etme benimle."

"Gerçekten öyledir. Babam Latince öğretmeniydi. Sözcük, fascinumi kökünden gelmektedir ve erkek cinsel organının yon-

tusunun önemini vurgulayan nötr bir addır. Bunu da denemeli ve üzerinde çalışmalısın."

"Sana şunu demeliyim, Barney. Sen, bilimsel züppelerin bulunduğu kanalizasyonda ortaya çıkmış bir vaha gibisin."

"Teşekkürler. Seninle fakültenin Beyaz İspanyol Şarabı partisinde görüşürüz, olmaz mı?"

"Kesinlikle olur. Ben özellikle kızların orada birbirlerini nasıl etkileyeceklerini merak ediyorum. Demek isterim ki, bu yıl öğrenci kabul kurulu bir İspanyol sineğini seçmiş. Aslında her yıl köpek ve domuzları seçerlerdi. Oysa bu kız, kesinlikle insanı büyüleyen bir özelliğe sahip. Yalnızca onu düşündüğümde bile cinsel organım sertleşiyor."

Barney kendi kendine, 'Oh, pislik! Gene başlıyoruz!' diye düşündü ve "Evet. Adı Laura Castellano saranın" diye konuştu. Maury sordu, "Kim, kim?" Ne diyor bu oğlan? diye düşündü Barney.

"Ben, Grete Andersen'den söz ediyorum. O kız birkaç yıl önce Oregon eyaletinde güzellik kraliçesi idi. Ve sana bir şey diyeyim mi: Grete, tuğladan yapılmış bir gübre kulübesine benziyor."

"Hey, beni uyardığın için teşekkür ederim. Bir duş yapıp tıraş olayım ki... Grete'yi büyüleyebileyim."

"Senin yapacağın her hareketi gözleyeceğim."

"Öyle yap, Maury. Sonra, Kama Sutra'nın aslında Brooklyn'-de yazılmış olduğuna ilişkin benim kuramıma inanacaksın."

Sonunda yazar yanından ayrıldığında Barney önemli bir karara vardı. Bundan sonra küçük odasının kapısını hep kapalı tutacakta.

On yıl önce kadınlan doktor yetiştirmek üzere okula alma gibi devrimci kararı verişlerinden sonra Harvard yöneticileri şimdi yürekli bir adım daha atıyor ve bir avuç kız öğrenci için

barınmalarını sağlamak üzere bir manastır oluşturuyordu. Resmen dekanlık olarak bilinen bina bundan böyle bedenlerinde XY kromozomlarını içeren (erkek) öğrencileri için "Cinsel Yönden Duyarlı" alan olarak adlandırılacaktı.

Ve işte bu yerde Laura Castellano, Harvard Üniversitesi'n-deki ilk yılını geçirecekti.

Bayanlar tuvaletinin uzun aynalarında yolculuğunun kirini yüzünden temizlemeye çalışırken aynada neşeli bir yüz göründü.

Yüzün sahibi kadife sesiyle sordu. "Partiye gidiyor musun?"

Laura başını öne eğerek onayladı. "Ama, orada pek kısa süre kalacağım. Çünkü randevum var. Üstelik bazı nedenlerle Beyaz İspanyol Şarabı bana iyi gelmiyor."

Arkadaşı, "Herhalde senin metabolizmana dokunuyor. Çünkü zehir gibi acıdır. Tümüyle bilimsel olarak söylemek gerekirse, partide votka ya da skoç viskisi servisi yapmalılar..."

"İyi olurdu. Burada kimya ekonomiye baş eğiyor."

Kız bir dizi pırıl pırıl dişini göstererek gülümseyerek, "Ben Grete Andersen'im" dedi ve ekledi. "Ve birinci sınıftaki en korkak kızım."

"Yanlış. Sen en korkak kızla konuşuyorsun. Adım, Laura Castellano."

"Nasıl korkabilirsin ki?" diyen Grete ekledi. "Daha şimdiden sınıfımızdaki en cana yakın oğlanla arkadaşlık ediyorsun."

"Teşekkürler. Gerçekten Palmer muazzam bir tiptir. Bunu kabul ediyorum ama o. öğrenci değil."

"Şu halde neden bir oda almak üzere kuyruğa giriyordu?"

"Oh, sen Barney'den söz ediyorsun. Uzunca boylu, kıvırcık kara saçlı oğlan."

Grete başını öne eğerek onayladı ve şöyle konuştu. "Ve çok cana yakın. Ben özellikle onun bir boksör gibi beden ağırlığını bir

o bir bu lastik pabuçlarına aktarmasına bayıldım. O, senin erkek arkadaşın değil mi?"

"Romantik yönden değil. Biz onunla birlikte Brooklyn'de büyüdük. Bir tür kız ve erkek kardeşler gibiyiz. Sen iyi bir kız gibi davranırsan Barney'i sana tanıştırırım, Grete."

"Eğer iyi bir kız olsaydım, burada hiç bulunmazdım" diyen Grete akla bazı şeyleri getiren bir kedi gibi hırıldadı.

Laura gülümseyerek düşündü: "Barney, bunun için bana çok şey borçlanacaksın..."

Kimse sonraki dört yıl içinde kesinlikle bu kadar çok, ünlü doktoru bir tek Harvard salonu içinde bir araya toplanmış olarak göremeyecekti. Salonun havası yüce değerler ile yüklüydü. Okula yeni gelen öğrencilerin salona girerken sessiz bir reverans yapmaktan başka bir şeyleri olmadığı gibi, fakültenin öğretim görevlileri de birbirleriyle yan resmi olarak konuşabiliyorlardı.

Konu her yıl üzerinde durulanın aynısıydı: Bu yıl onu kim kazanacaktı? Ve bu kişiler lig şampiyonluğundan söz etmiyorlardı. Aslında söylentilere göre en azından yarım düzine profesör, Stockholm'e gitmek üzere valizlerini toparlamış bulunuyordu.

Gerçekte Harvard Tıp Fakültesi her zaman Nobel ödüllerini beklerdi. Ve şimdi Pedro Domecq markalı beyaz İspanyol şarabını içen geleceğin ünlü doktorları bile branşlarını seçerken kazanılacak Nobel ödüllerini gözönünde tutuyorlardı.

Fakültede verilen dersler, "tam erkeklere" görevdi ve şimdi Grete ile Laura da "Tam erkekmiş gibi" düşünülüyordu. Oysa Harvard Tıp Fakültesi pek çok zeki ve kendini mesleğine adayacak doktor adayını, eğer bunlar erkekliklerim virüslerle ilgili konulara yeğ tutarlarsa bünyesinden koparıp atardı.

Duruma örnek olarak, hayati kimya alanında doktora yapmış ve şimdi araştırma alanının her kesimine girmede kendisine pasaport sağlamak üzere adının başına bir de tıp doktoru

unvanım eklemek için uğraşan ve şimdiden dahi olarak benimsenen Peter Wyman gösterilebilirdi.

Yulaf ezmesi suratlı ve karmakarışık saçlı Peter, salonda bir profesörle gerçekten konuşan ve "hücre altının ötesindekiler" üzerinde hücrebilimciler gibi bilgiler veren tek kişiydi.

Yanında duran bir sınıf arkadaşı Peter'in bu sözlerini işitmekten şaşkınlığa düşüp, Barney'e, "Tanrım! Şu adam bana eşyalarımı toparlayıp eve dönmeyi düşündürüyor" dedi.

Barney, "Bana da, bara gidip içki içmeyi düşündürüyor" diyerek yanıtladı.

Bunu söyledikten sonra yürüdü. Çünkü, Laura'nın Grete Andersen ile birlikte salona girdiğini farketmişti. İçgüdüleri ona, başkaları kapmadan önce topa hamle etmesi gerektiğini bildiriyordu.

Laura yanındaki kızı kendisine tanıştırdığında kalbi durur gibi olmuştu. Yaşamında ne Midwood Lisesi'nde, ne Sunset Bulvarı'nda, ne de New Jersey eyaletindeki Union City hiciv tiyatrosunda böyle bir kız bedeni görmüştü. Bu kız, tıp fakültesi öğrencisi miydi?

Tüm Hipokrates sürüsünün kendilerine yaklaşan toynak seslerini duyuyordu. En kesin davranışı yaptı ve Grete'yi partiden sonra birlikte "pizza ya da başka bir şeyler" yemek üzere davet etti.

Grete gülümserken, sanki salondaki mum ışığı sonsuza değin parlayacakmış gibi göründü. "Güzel, pizzaya bayılırım" diyen kız partiden sonra birkaç saniye önemsiz bir şeyle uğraşıp saat tam yedi otuzda aşağıda bulunacaktı. Oğlan; 'İşler çok yolunda gidiyor, Livingstone. Tamam1 diye düşündü.

Partinin geri kalan süresi ucu kalkık bir kızakla kar ve buz üzerinde kayar gibi geçti. Barney birkaç profesörle kısa kısa ve ahbapça konuştu. Kendisine ortopedinin gerçekten erkeklerin

tıptaki branşı olduğunu telkin etmeye çalışan mülakatçı doktora teşekkür etti. Sonra kapıya doğru yürüdü.

Ve o anda Laura'nın uzun boylu ve yalnızca zarif görünüşüyle değil, salonda tepsi taşıyanların dışında tek kara derili kişi oluşuyla dikkati çeken bir gençle konuştuğunu gördü.

Kız, Barney'in dikkatini çekmek üzere elini salladı.

Onlara doğru yürürken Barney birdenbire oğlanın kim olduğunu sezinledi.

"Barney, seni tanıştırmayı isterdim..."

"Gösterişli tanıştırmalara gerek yok" diyerek kızın sözünü kesen Barney ekledi. "Süper atleti görür görmez tanırım." Sonra oğlana doğru dönüp konuştu. "Sen, Harvard basketbol takımındaki en korkunç top sürücü ve sayı atıcısı Bennett Landsmann'sın. Seni, Columbia karşısında oynarken dört yıl kadar önce görmüştüm. Otuz iki sayı atmıştın, doğru mu?"

"Öyle bir şey!" diyen kara çocuk alçakgönüllülükle elini uzattı ve "Senin adım yakalayamadım" dedi.

"Adımı henüz fırlatmamıştım ki..." diye hazırcevapça karşılık veren Barney sözünü sürdürdü. "Her neyse. Adım, Livingstone ve sizin takıma karşı oynadığımda senin okulu bitirmiş olmana memnunum. Bu da bana senin Tıp Fakültesi'ne nasıl yeni başladığını düşündürüyor. Sen bizlerin iki yıl önünde değil miydin?"

Bennett gizemli bir şekilde gülümseyerek yanıtladı. "Sanırım, biraz gecikmeliyim."

"Ona inanma, Barn!" diyen Laura şakır gibi konuştu. "Oxford Üniversitesi'nde bursla okumaktaydı."

"Anlaşıldı" diyen Barney, Bennett'e sordu. "Bu fazla gelişmiş mezarın bodrum katanda bir spor salonu bulunduğunu biliyor musun? Orada benimle buluşup birkaç basket atmak ister miydin?"

"Buna sevinirim" diyen Bennett ekledi. "Aslında inanılır bir kaynak orada her gün saat beş buçukta adam seçilerek basket oynandığını bana haber verdi. Neden biz de bunu birlikte araştırmayalım?"

"Tamam, olur" diyen Barney öneriyi hevesle benimsemişti.

"Orada görüşürüz. Şimdi bana izin verirseniz, Dr. Dowling'e selam vereceğim ve onun ortopedi branşı hakkındaki reklamlarım dinleyeceğim."

Barney kalabalık içinde Bennett'in incelikle uzaklaşışına baktı ve kendi kendine düşündü: Sınıfta tek kara derili olduğu için kendi kendisini nasıl duyumsadığını merak ediyorum. Bu rahatlamış çekicilik altında onun kendini ya çok yalnızmış gibi ya da çok öfkeli veya bu iki duyumsamayı da birlikte algıladığına bahse girebilirim.

Partiden ayrılmadan önce Barney birkaç sınıf arkadaşıyla daha tanıştı. Bunlar arasında alçak sesle konuşan, porselene benzer suratlı ve aslen Pittsburgh'lu olan Hank Dwyer de vardı. Hank, rahip olmak üzere eğitim görmekteyken birdenbire doktor olmaya karar vermişti. Ama şimdi de ikircikliye kararsız olduğu anlaşılıyordu.

"İyi" diyen Barney sordu. "Sen, Kutsal Kitabın yazarlarından Aziz Luke'un ahvadından mısın?"

"Evet" diyen Dwyer yüzünü ekşiterek gülümsedi ve ekledi. "Anneme söylediğim de bu. Ama o, doktor olma fikrimden hoşlanmıyor. Ailemde her şeyden önemli olan dindir."

"Birisi hastalanırsa ne olur?"

"Kiliseye gider ve onun iyileşmesi için dua ederiz."

"Pekiyi. Eğer ölmek üzereyse?"

"Rahibi çağırır ve son duaları okumasını isteriz."

Barney, genç adamın insanları tedavi etmekten daha çok başka nedenlerle beyaz cüppeyi çıkarıp yerine beyaz önlük giy-

meyi istediğini duyumsuyordu. Çünkü, onu eşsiz Bayan Grete Andersen'i kaçamak bakışlarla süzerken yakalamış bulunuyordu.

Saat yediden önce partiden ayrılan Barney odasına çıkıp üzerindekilerden daha spor giysilerini giyindi. Büyük Grete aşağı inmeden önce stratejik yerinde bulunmak üzere saat tam yedi yirmi dörtte aşağıya inmişti.

Beklemek onun fikirlerini bilemekteydi. Şimdi Milo Venüs'-ünü bir pizzacıya götürmenin İngiltere Kraliçesi'ni Dunkin'in yerinde gözleme yemeğe çağırmak gibi bir şey olacağını sezinliyordu.

Oysa bu önüne bir kez daha çıkmayacak bir şanstı. Kendi kendine, 'Düşün Livingstone. Kızı biraz daha atmosferi ve klası olan bir yere götüremez misin?' diyordu. Tahta lambrileriyle ve azaltılmış ışıklarıdırılmasıyla Copley'in yerine gitmez misin?

Bu da kesinlikle cebinden yirmi doların uçup gitmesine neden olacaktı. Eğer kız Martini'yi seviyorsa belki daha fazla parası da gidecekti.

Boston'a gelmeden önce kardeşi Warren'in kendisiyle yaptığı "ebeveyn"ce konuşmayı aklından geçirdi.

Küçük kardeşi bıkıp yorulmadan kendisi için bir bütçe hazırlamış ve şunları ileri sürmüştü. "Bütün harcamalarını gözönüne aldım, Barn. Eğer faiz hadleri biraz artarsa ve sen araba almayı düşünmezsen, seni dört yıl süreyle desteklemeye yeterli paran olur. Okul taksitleri yılda bin dolar, en ucuz odada kalıyorsun o da üç yüz dolar. Ve yemeklerin dönem başına iki yüz elli dolar tutar."

"Ben odamda yemek pişirmeyi yeğlerim."

"Hayır. Öylesi olanaksız. Broşürü oku. Tüm birinci sınıf öğrencileri yemekhanede yemek zorundalar... Ama, haftada bir kez sinemaya gidersen..."

"Ara sıra bir kızla buluşabilir miyim?"

"Evet, evet" diyen Warren hoşgörüyle gülümsüyordu. "İkişer adet patlamış mısır bile satın alabilirsin. Her neyse, yolculuk ve çeşitli giderler için de yüz elli dolar daha ayırırsak, belki de yılda üç bin doların altında kalabilirsin."

Kahretsin! Warren, neden seks bombaları için beklenmedik olay planı yapmadın ki?...

Barney, lanet olsun diye düşündü. İlk buluşmamızda kızı etkileyeceksem, sevinerek bir hafta boyu aç kalabilirim.

Sonra saatine baktı. Şimdiden sekizi on beş geçiyordu. Ve Grete ortalıkta görünmemişti. Barney sözüne sadık bekledi. Bu sırada tek eğlencesi Harvard'ın efsane yaratan doktorlarının duvarlara asılmış resimleri oldu.

Tıp Fakültesi'nin eski dekanı ozan Oliver Wendell Holmes ölümsüz dizelerinde Barney'in durumunu sanki önceden bilir ve oğlanı azarlar gibiydi: "Yerde sürünmek, tapınılmak için değildir! Bizler göz kapakların talimini, eğilmiş boyunları ve bükülmüş dizleri öğrenmiş oluruz..."

Başka bir deyişle, sen bir kızı bu kadar uzun süreyle bekleyecek ne tür saf bir kişisin?

Grete'nin odasına telefon etmesi de sonuç vermedi. Son özgürlük gecesinde herkes eğlenmek üzere dışarı çıkmıştı. Şimdi Barney yorgun, aç ve şaşkındı. En fazlası da, kafası karışmıştı. Tanrı'nın cezası kız kendisiyle çıkmak istemiyorsa neden o yüksek kalorili "Haydi" yanıtını vermişti? Yorgun ya da başka bir durumda olduğunu bahane ederek kendisine hayır diyebilirdi. Barney yumruğunu Dr. John Warren (17531815)'in resminin üzerine dayamak üzereyken Palmer ile Laura göründüler.

Kız sordu, "Burada ne yapıyorsun, Barn? Ben senin Grete ile buluşacağını sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum. Sanırım, kız benimkinden daha iyi bir öneri aldı."

Palmer gerçek bir sempati gösterisiyle önerdi. "Neden yemekte bizlere katılmıyorsun? Haydi, bildiğin o şeyden sonraki en iyi şey yemektir."

Barney takdir eder gibi gülümsedi. Onlara katılırken içinden benimsiyordu: Castellano haklıydı; Palmer hoş bir oğlandı.

Ve o da bir Porsche arabanın koltuğuna, ikisinin arasına kurulup Jack ve Marion'un yerine doğru fırlayıp gittiler. Orada Laura, Barney'in kendisine kocaman bir çikolatalı pasta ısmarlamasında ısrar etti. "Bir parça karbonhidratla takviyeli kan şekerinin artışı, ruhsal durumunu da düzeltecektir" diyordu.

Laura içten içe, şimdi ağzını sık sık dolduran ve omuzlarını erkekçe hafifçe silken Barney'den daha çok sorunluydu. Kız kendi kendine, o seks bombasıyla birlikte yaşamak zorundayım. Umarım, Grete beni çıldırtmaz, diyordu.

Vanderbilt binasının giriş holünde Laura, Palmer'e "Gelecek cumartesi gününe kadar özgürsün" diyor ve onu uğurluyordu.

"İtiraz ederek" diyen Palmer, sonunda kabul etti. "Ama sana sık sık telefon edeceğim." Sonra her ikisine birden el salladı. "Hoşçakalın, doktorlar."

Şimdi Laura ve Barney yalnızdılar.

"Hey, teşekkürler Castellano. Sen gelene kadar benliğim karısız kalmıştı. Her neyse, sanırım Talbot muazzam bir adam."

"Evet" diyen Laura odasına doğru yürürken ekledi. "Olasılıkla benim için aşırı derecede iyi."

DOKUZ

DİĞER bir gece önceki Beyaz İspanyol Şarabı partisi geleceğin doktorlarının benliklerini sert ve değerli taşlardakine benzer şekilde parlatmak amacıyla düzenlenmişse, ertesi sabah Fakülte Dekanı Courtney Holmes tarafından yapılan "Hoşgel-

diniz" konuşması yeni öğrencilerin kendine güvenlerini kısa sürede yıkıma uğratacak nitelikteydi.

Öğrenciler pek çok'aydın doktorun (ve bu arada Holmes'in kendisinin) insan bedenine yerleşen hastalıkların çoğunda acıklı derecede yetersiz kaldıklarım ve yalnızca yirmi altı hastalık türünde deneysel türde tedavi olanaklarına sahip olduklarını işitince şaşkınlık içinde kaldılar.

Onlar hiç değilse beş yıl süreyle öğrenim görerek yüzde doksan sekiz tahmini işi olan bir mesleğe mi esir olmak üze-reydiler?

Kafeteryada öğle yemeğini yemek üzere kuyruğa giren okulun acemisi öğrenciler şimdi de dinledikleri konuşmanın etkisiyle çevrelerine donuk donuk bakıyorlardı.

Cinselliğinden ötürü kendini sınırlanmış gibi duyumsayan Laura fısıldayarak Barney'e şimdiden erkeklerden ayrı bir masaya yerleşmiş kızların yanına oturacağını söyledi. Barney başını öne eğerek kızın fikrini onayladı. Kafeteryada çevresine bakınarak Bennett'i gören Barney daha önce tanışmış olduğu oğlanın yanına oturmaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra, Dr. Holmes'in sıkıcı konuşmasının şaşkınlığını şimdi de üzerinden atamadığını söyleyen Hank Dwyer onlara katıldı.

"Adamın üzerinde gevezelik ettiği bütün tedavi edilemez hastalıkları bilmek zorunda mıyız? Demek istiyorum ki ben o hastalıkların bazısının adını şimdiye kadar işitmemiştim bile..."

Dwyer'in sözleri masanın uzak ucunda tek başına oturan bir sınıf arkadaşları tarafından yanıtlandırıldı. "Buraya nasıl kabul edildin, sen? Dr. Holmes yalnızca temel tıbbın gizeminden söz etti. Bilirsin, geleceğin araştırmaları, hiç değilse benimkiler bunları çözmek amacını taşımaktadır."

Burundan çıkarmış gibi gelen sesle ve sözde alçakgönüllü söylenmiş yanıtın sahibi Peter Wyman idi.

Barney fısıldayarak Bennett'e sordu. "Bu gerçek bir karakter olabilir mi?"

Arkadaşı, "Umarım gerçek değildir" diye yanıtladı. Oysa Wyman itiraz kabul etmez biçimde konuşmasını sürdürüyordu.

"İşe lösemi ya da şeker hastalığı ile mi başlayacağım? Ya da sizler hiç değilse lökositler ve pankreasa ilişkin bir şeyler biliyorsunuzdur."

Barney fısıldadı, "Şu oğlanın pankreasından lanet olası bir ağrı çektiğini biliyorum."

Hank, Wyman'a sordu. "Seni bu denli zeki yapan şey ne ki?"

"Ben ona kalıtım, çevre ve çalışma diyorum."

"Adın ne?"

"Peter Wyman: Massachussetts Teknik Üniversitesinden en yüksek dereceyle doktoralıyım. Senin adın ne?"

"Henry X. Dwyer: Brooklyn Saint Joseph Koleji'nden terkim."

"Doğru seçimi yapmışsın, Dwyer" diyen Peter babacan bir tavırla konuşuyordu. "Gerçek din, bilimdir."

Dwyer öfkelenirken Barney bir kez daha eğilip Bennett'e fısıldadı. "Sanırım rahip, bilgiçlik taslayan ukalaya yumruk atacak."

Wyman sürekli olarak gevezelik ettikçe masadaki diğer gençler suskunluğa gömüldüler. Kendilerini çelik gibi sertleştirmeye çalışıyorlardı. Çünkü, yarım saatten az süre sonra, tümüyle dört yüz elli beş saat devamı gerektiren Genel Anatomi dersinden ilkine gireceklerdi. Aralarında daha önce devam ettikleri yüksekokullarda Mukayeseli Anatomi dersi almış olanlar kurbağa ve tavşanları kesmiş ve bu etkinliğin Homo Sapiens denilen insan ırkının kesilip biçilmesiyle benzer bir işlem olduğunu düşünmüş-

lerdi. Bazı öğrenciler hastanelerde çalışmış ve ceset görmüşlerdi. Ancak içlerinden hiçbiri eline neşter alıp insan bedenini keserek içini açmamıştı.

Dikkatlerini ilk çeken koku oldu.

Plastik torbaların içine, içi doldurulmuş kabaklar gibi uzatılmış ceset sıralarını görmeden önce duyumsadıkları ağır koku midelerini bir tuhaf etmişti.

Laura, yanındaki Barney'e fısıldadı. "Tanrım! Güçlükle soluk alabiliyorum, Barn!"

"Alışacağız" diyen oğlan da mırıldanıyordu. "Bu madde cesetleri çürümekten koruyor."

Yanlarındaki Maury Eastman, "Tuhaf bir durum bu!" diyerek ekledi. "Yaşayanları korumak üzere buraya gelmiş olan bizler önce ölüleri korumak zorundayız."

Barney, "Saçma!" diye söylendi. Şu anda saçmasapan konuşmaları sürdüremeyecek kadar sinirliydi.

Çehov'un paltosunu kendine miras kalmış gibi gören Maury, hiç de şaşkınlığa kapılmadan felsefe yapmayı sürdürüyordu.

"Bakalım hangimiz o duruma düşecek? Bilirsiniz, her sınıfta işin bu yönünü benimseyemeyenler çıkar. Bazısı kusar, diğerleri bayılır. Bir, iki kişinin dersten çıkıp gittiğini ve Tıp Fakültesi'nden tümüyle ayrıldığını bile işittim."

Cehennem olası, sus! diye düşünüyordu Barney. Hepimiz bu durumla nasıl başa çıkacağımızı düşünüyoruz zaten...

Köşedeki iki kanatlı kapıdan içeri giren kabak kafalı ve beyaz önlüklü bir adam, "Tünaydın, beyler!" diye seslendi. Onlara insan labirentine giden yolda rehberlik edecek olan bu kişi, Profesör Charles Lubar idi.

"İnsan bedeninin taşıdığı gizeme giden seferde sizlere yol göstermekten özellikle sevinçliyim. Aşağı yukarı yüz yıl kadar önce Henry Gray'in Anatomi adlı kitabım yayınlayışından beri,

yapıtı temel metin olarak hizmet vermektedir. Burada her masaya dört arkadaşı ayırdık. Masalarda adınızı taşıyan kartlar var. Aletlerinizi alın ve yerlerim bulun. Siz yerinize geçtiğinizde hemen işe başlayacağız."

Barney ve Laura aynı kadavra üzerinde çalışmak üzere ayrılmış olmayı umut ediyorlardı. Ama öyle olmadı. Barney hemen yakın bir masada yerini bulurken, Laura şimdi de yerini arıyordu. Kız çaresizliğini göstermek ister gibi Barney'e baktı.

Oğlan, "Rahat ol, Castellano! Her şey düzelecek!" diye seslendi. Kız başını öne eğdi ve arayışım sürdürdü.

Kendisiyle aynı kadavra üzerinde çalışacak iki arkadaştan biri Bennett olduğu için Barney sevinçliydi. (Aslında, o üçlü şanslıydı. Çünkü diğer tüm masalarda dörder anatomi öğrencisi bulunuyordu.) Barney masanın üzerindeki acı kokulu kadavraya baktı. Ayağındaki etikete göre kadavra, elli altı yaşındaki bir erkeğe ilişkindi. Ve adam, beyin kanamasından ölmüştü.

Yandaki masada yatan kadavranın etiketini inceleyen sınıf arkadaşlarından biri şöyle söylendi. "Sanırım biz pis bir vakayla karşılaştık: Kanser! Adamın tüm bağırsakları hurda yığını haline gelmiş olmalı." Oğlanın bu sözlerini Barney ile Bennett onaylamayan bakışlarla karşıladılar. O da özür diler gibi konuştu. "Hey! Biraz sinirliyim, hepsi o kadar. Söylediğimi unutun, tamam mı?"

Barney, "Tamam" derken, Bennett de başını öne eğerek onaylıyordu.

Kendi ekiplerinin üçüncü üyesi kısa boylu, gözlüklü ve kıvırcık saçlı bir kızdı. Barney onun Alison Dermond olduğunu kestirdi. (Çünkü Laura daha önce Saint Louis Üniversitesi'nin bu süper beyninden kendisine söz etmişti.) Kız masaya, tam Profesör Lubar geleneksel vaazına başlarken gelmişti.

"Önce hepinizin keseceğiniz kişinin ad ve soyadına bakmanızı istiyorum. Pek fazla olası değil ama kötü bir şansla tanıdı-

ğınız bir insanın kadavrasına rastlarsanız, başka masaya yer değiştirmek üzere duraksamayın."

Tanrım! diye düşündü Barney. Bu hiç aklıma gelmezdi. Taradığım bir insana burada rastlasam ne kadar da kötü bir durum olurdu. Sonra korkutucu, akıl dışı bir fantezi aklında canlandı. Ya şu kadavra benim babam olsaydı!

"Tamam, beyler!" diye söze başlayan Lubar ekledi. "Şimdi bu noktada gayet açık ve seçik olmayı istiyorum. Önümüzdeki bedenler, bir zamanlar yaşayan, soluk alan ve duyguları olan insanlarındır. Onlar bedenlerini öldüklerinden sonra bile bilimin emrine verecek kadar açık elliydiler. Bu insanlara saygı göstermenizi istiyorum. Eğer herhangi bir eşek şakası ya da saçmalığınızı görürsem, bunu yapanı hemen kurstan kovarım. Tamam mı?"

Sınıftan kabul ettiklerini belirtir mırıltılar yükseldi.

Şimdi Profesör daha az uyarıcı bir sesle sözlerini sürdürüyordu. "Her anatomi uzmanı insan bedeninde işe nereden başlayacağına ilişkin olarak kendine göre bir fikre sahiptir. Bazıları en bilinen alanla; üstderiyle işe başlarlar. Ve tabaka tabaka insan bedeninin içine doğru girerler. Oysa ben, işe kalbinden başlamayı yeğlerim."

Adamın elleri hızla hareket ediyor, boyun toplardamarının çentiğini yarıyor ve bir buçuk santim kadar içeri giriyordu. Bir tren kondoktörünün istasyonları sayışı gibi elindeki aletin geçtiği pasajların adlarını sayıyordu: "Üstderi, deri, derialtı, yağ tabakası, yüzeysel akzar, akzar..."

Ve sonunda dıştaki yumuşak doku tabakası yarılmıştı.

Profesör elindeki neşteri aşağı doğru bastırdı ve yaptığı bir hareketle deri, fermuarı açılmış gibi şekle girdi. Şimdi, deri mumlu kâğıt gibi katılaşmış durumdaydı. Hoca, bir süre soluk almak üzere durdu.

Deri mahfazadan bir marangozun araçlarına benzer parıldayan aletlerini çıkardı. Bunların arasından sivri dişli bir bıçağı çekip çıkardı ve göğüs kemiğinin üstünde kesme işlemim yapmak üzere bıçağı deriye batırdı. Kemiğin kesilmesinden çıkan ses olayı izleyen öğrencilerin kendi kemikleri kesiliyormuş gibi ürpermelerine yol açtı.

Kesme işlemini sürdürürken bir kez daha profesör çabuk çabuk konuşarak anatomi ile ilgili terimleri saymayı sürdürdü: "Sternumun üst parçası, sternum ikizleri, kaburgalar arası kaslar, göğüs sinirleri..." Ansızın durdu. Yaptığı ani bir hareketle kaburgalardan oluşan göğüs kafesi kabuğu kınlan bir ceviz gibi açılmıştı, işte orada, insan yaşamının en içteki makinesi olan kalp çıplak olarak yatıyordu. Ve kalbi akciğerler sarmıştı.

Öğrenciler daha iyi görebilmek üzere ileri doğru bastırdılar. Ve onlar bunu yaparken sönen bir balonun çıkardığı sese benzer bir gürültüyü işittiler. Bir beden yere doğru kaymıştı. Tüm gözler Tıp Fakültesi öğrenimlerindeki ilk kayıplarına baktı. Yere yığılan, bir kadavradan daha beyaz suratıyla Maury Eastman idi.

Barney yere düşen akadasın] canlandırmak üzere eğilirken, arkadan Lubar'ın hiç de istifi bozulmamış sesle verdiği güvenceyi işitti. "Merak etmeyin. Bu olay her yıl yinelenir. Eğer o şimdi de soluk alıyorsa, temiz hava alması için dışarıya taşıyın. Eğer soluk almıyorsa, onu bir masaya yatırın da kesip biçelim."

Gelişmiş kaslı bir oğlan olan Tom ile Barney, Maury'yi kapıya doğru taşırlarken, yolda Eastman yeniden bilincini kazanmaya başlamıştı. Zayıf bir sesle, "Hayır, hayır" diye karşı çıkarak ekledi. "Beni geriye götürün. O, öğleyin yemekte yediğim şeye benziyordu yalnızca..."

Barney sınıf arkadaşı Tom'a, 'Onu ayağa kaldıralım!' der gibi baktı. Maury oldukça dengeli bir duruma girince Barney ile Tom onu orada öylece bırakıp gösteriyi izlemek üzere koştular.

Lubar öğrencilerine göğüs boşluğunda hızlı bir tur yaptırarak kalbin büyük damarlarını, timüs bezini, özafagusu, sempatik sinirleri, kafadan böbreklere kadar uzanan bedenin en uzun elektrik hattı olan vagus sinirini gösterdi.

Öğrenciler için bu olay daha önce canlı renkte resimlerini gördükleri organların şimdi soluk fotoğraflarını görmek gibi bir şeydi. Bir zamanlar tümü kırmızı, pembe ve mor olan organlar şimdi grinin soluk tonlarına bürünmüşlerdi.

Birdenbire Lubar kendi konuşmasını kesip ara verdi ve "Burada ne bozukluk var?" diye sordu. Onunla göz bağlantısını kurmak istemeyen öğrencilerin yüzlerine teker teker bakıyordu. Sonunda aralarından bir gönüllü seçmek zorunda kaldı.

"Sen" derken kendisinden bakışlarını kaçırmayacak kadar incelikle davranan öğrenciyi gösteriyordu. "Buradaki George'un sorunu nedir?"

Yanıt verme durumundaki Hank Dwyer kekelemeye başlamışta. "Ben, ben anlayamadım, efendim. Demek istiyorum ki, her şey sorunlu. Bedeni tümüyle çalışmıyor. Demek istiyorum ki, adam ölmüş, efendim."

Sınıfta bastırılmış gülme sesleri" yükseldi. Öğrenciler arkadaşlarıyla alay etmiyor, kendileri yanıt vermek zorunda kalmadıkları için rahatlıyorlardı. Çünkü kendilerinin de aşağı yukarı aynı salakça yanıtı vereceğini biliyorlardı.

Oysa, Lubar aldığı yanıtı kötülemedi. "Evet" diyerek sesinde en ufak bir alay ya da küçümseme izi bulunmaksızın sözünü sürdürdü, "İlke yönünden söylediklerinizi benimsiyorum. Ancak, burada olağandışı herhangi bir şeye dikkat ettiniz mi, Bay… ?"

"Adım Dwyer, efendim."

"İyi. Bay Dwyer, bu adamın öldüğünde kırk dört yaşında olduğuna dikkat ettiniz mi? Ona bu erken sonu getiren şeyin ne

olduğunu düşündünüz mü? Bu akciğerler size normalmiş gibi görünüyorlar mı?"

Dwyer öne doğru eğildi ve yakından baktı. Bu uzaklıkta sulandırılmış formaldehitin kokusu insanı hasta eder nitelikteydi. Ama oğlan görmeye niyetlendiği şeyi görmüştü. "Akciğerler yukarıya doğru büzülmüş ve korkunç derecede kara görünüyorlar, efendim" dedi.

"Bunun anlamı da, adamın ya bir kömür işçisi ya da ileri derecede sigara düşkünü olması demektir. Şu karalık karbondur. Başka bir şeye daha dikkat ettiniz mi, Bay Dwyer?"

"Evet, efendim. Sol akciğerde bir yumru var. Bir tür beyaz ve yapışkan yumruya benziyor."

"Onun için lokuma benzer bir tür şekerleme diyebilirsin." Gülümseyen Lubar ekledi. "Patoloji dersine girdiğinizde, çocukların her zaman yiyeceklerle ilgili mecazlar yaptıklarını öğreneceksiniz. Her neyse, aynı zamanda buradaki akciğer üzerinde tuz ve biber etkisini göreceksiniz. Lokuma benzer şey, birincil habis urdur. Ve şuradaki tuz tanecikleri birincil hastalıktan yeni oluşmuş ikincil odaklar yani metastazlardır, işte böyle, eğer siz ağır ağır intihar etmek istiyorsanız, genç yaşta bu adam gibi sigaranızı içip dumanını derin derin akciğerlerinize çekerek, cennetinize kavuşabilirsiniz."

George'un kadavrasının çevresinde mırıltılar yükseldi. Bazı öğrenciler şimdi de erkenden öleceklerine (ya da Amerika Kanser Toplumu raporlarına) inanmadan, o iş bana rastlamaz diye düşündüler. Ben günde yalnızca bir, iki sigara içiyorum. O da yalnızca sınav zamanında, diye düşünenler de vardı.

Profesör, "Pekiyi. Şimdi yerlerinize dönüp, kendi kalplerinizi açabilirsiniz" dedi.

Arkadaşlarıyla birlikte kadavralarının örtülerini sinirli bir hareketle açarken Barney, "Onu hangi adla adlandıracağız?" diye sordu.

"Leonardo adına ne dersiniz?" diye öneren Alison Redmond ekledi. "Demek istiyorum ki, Vinci'nin anatomi çizimleri Gray'inkiler kadar iyiydiler ye o bunları 1487 yılında yapmıştı. Aslında Vinci, üç boyutluluk etkisinin örtülerini kaldırarak kullanıma açan bir öncüydü."

"Çok iyi olur" diyen Bennett onayını bildirdi. "Ben de Leonardo adım uygun görüyorum. Çizimleri görkemliydi ve onun zamanında insanların kesilip biçilmesine izin verilmiyordu."

Alison nutuk atmayı sürdürdü. "Kuşkusuz o İtalyan Rönesansı'nın ayral bir durumudur. Leonardo, 1506 yılında olasılıkla arkadaşı Profesör Marcantonio'nun sayesinde bir ölüyü kesip biçmişti."

"Tamam, tamam, Alison" diyen Barney, kızın söz kanamasını bir turnike atar gibi keserek konuşmasını şöyle sürdürdü: "Sen tezini ileri sürdün. Şimdi bizler neden işin zor yanına geçmiyoruz ki? ilk kesip biçme ameliyesini kim yapmayı ister?"

Alison ve Bennett her ikisi birden gönüllü oldular.

"Ben de isterdim" diyen Barney önerdi. "Neden önce bayanlar yapsın demeyelim?"

"Patronluk taslamak zorunda değilsin, Livingstone" diyen Alison, hiç de gizlemediği bir düşmanlıkla konuşuyordu. "Ben herhangi bir erkek kadar iyiyim. Yoksa burada bulunmazdım1" diye ekledi.

"Bundan hiçbir zaman kuşku duymadım. Şu halde saman çöpüyle kura çekelim" diye yanıtladı Barney.

"Bana dürüst bir çözüm gibi görünüyor" diyen Bennett ekledi. "Ama, kimde saman çöpü var?"

Cebinden yarısı boş bir Gauloises paketi çıkaran Alison, "Benim sigaralarımı kura çekmede saman gibi kullanabiliriz" dedi.

Barney alay eder gibi, "Onları içmekten daha iyi olur bu" dedi.

Kız bu sözlere, "Beden, benim bedenim" diyerek karşı çıktı.

"Kuşkusuz öyle!" diyen Barney yan kalpten özür diler gibiydi.

Konuşmaları, Profesör Lubar'ın sözleriyle kesildi.

"Lütfen benim neşteri tutuşuma dikkat edin" diyen adam elindeki aleti bir viyolonsel yayı gibi tutuyor ve elinin içini yere doğru döndürerek onların kendisini taklit etmesini istediği duruma getiriyordu. "Deriye doksan derece açıyla girmeye çalışın. Çabuk ama hafif elle hareket edin. Çünkü derinin

tabakalarını, derialtı yağ tabakalarını, bağdokuyu ve kasları incelemenizi istiyorum. Bu nedenle göğüs bölgesinin üst kesimini keserek işe başlayın" diyerek sözlerini sürdürdü.

Kurada kazanan sigarayı çekmiş olan Barney olabildiğince iyi biçimde Lubar'ın neşteri tutuşunu taklit etmeye çalışıyordu. Yürekliliğini toparlayıp tam eti kesmeye başlayacağı anda Alison'un sorusu geldi. "Kesmeden önce kitaba bakmayı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben, eski bir diskjokeyim. Bizler göğüs bölgesinin üst kesimini çok iyi biliriz."

Şimdi üçü de kendilerini pek gerginleşmiş olarak duyumsuyorlardı.

Bennett arkadaşına cesaret vermeye çalıştı. "Haydi, Barney. Başla."

Saniyenin binde biri kadar sürede Barney duraksama geçirdi. Ve o anda pek çok sınıf arkadaşının öbür masalarda işe başlamış olduklarını sezinledi. Bitişik masadaki Hank Dwyer'in kendisi gibi güç durumda olduğunu gördü ve sonra neşteri aşağı doğru

bastırdı. Başka taraflara bakmayı istiyor ama Alison'un kendisini dikkatle incelediğini biliyordu.

Elini bastırdı ve Leonardo'nun boğazının altındaki eti yardı. Yaptığı iş gevrek bir sonbahar elmasını kesiş gibiydi.

Ortaya kan çıkmıyordu. Bu durum, bir anlamda işi kolaylaştırıyordu. Leonardo'nun daha az insanmış ve sanki bir mumya modelmiş gibi görünmesine yol açıyordu.

Bennett, "Çok iyi başardın" diye mırıldandı ve aynı anda Alison kendi insiyatifiyle Leonardo'nun üzerine doğru uzandı ve elindeki ameliyat cım bızıyla deriyi katlayıp tutturmaya başladı.

Kız soluğunun arasında hafif sesle söyleniyordu. "Tanrım! Salondaki en ağır elli masa bu. İkiniz birden kesin. Öte taraftaki oğlanlar neredeyse kasa vardılar bile!"

Bennett sağ tarafına ivedi göz attı ve hemen çalışma arkadaşını düzeltti. "Rahatla, Alison. Onlar henüz koltukaltı akzarındalar."

"Seni bu denli kendine ne güvenli kılıyor?" diye soran kız şaşırtıcı bir ses tonuyla Bennett'i ihanet etmiş ve bu kursu daha önceden görmüş gibi suçluyordu.

Oysa Bennett'in yanıtı, yalnızca anatomi İncilini havaya kaldırıp tatlı bir sesle konuşma şeklinde oldu. "Burada, Dr. Gray'in kitabında öyle söylüyor, hanımefendi."

Çalışma ortamında huzuru sürdürmenin daha akılcı olduğunu duyumsayan Barney, neşteri kadavradan çıkardı ve "İşte neşter, Alison. Sen kes. Bennett ile ben not tutalım" dedi.

Kız duraksamadan bıçağı aldı. Sağır dilsizler gibi kimseyi duymadan ve hiç söz etmeden, adeta kıdemli cerrahları imrendirircesine eti kesmeye başladı.

"Tanrım! Sen pek kötü kokuyorsun, Barn!"

Üç saat sonraydı. Acemi anatomi öğrencileri fiziksel ve duygusal yönden pek yorgun durumda salondan dışarı çıkıyor-

lardı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, sen de gül gibi kokmuyorsun, Castellano."

"Biliyorum. Şimdi bir çamaşır makinesi bulmak ve bedenimi içine sokup bir, iki saat süreyle yıkanmak isterdim."

"Bu kokunun varlığı için Tanrı'ya şükürler olsun!" diyen Barney, itirafta bulundu."Beni öyle bir ilmeğin içine soktu ki, bir insanın bedenini kestiğime dikkat edemez oldum."

O anda yandaki laboratuvarın kapısı açıldı ve bir grup sınıf arkadaşları oradaki ilk derslerinden çıkmaya başladılar. Aralarında Grete Andersen de vardı.

Barney fısıldadı. "Hey, Castellano. Sen Grete'ye benimle buluşmaya neden gelmediğini sordun mu?"

"Hayır. Oraya gittiğimde kız odada değildi ve ben yatar yatmaz uykuya daldım."

Bir kez daha düş kırıklığını yaşayan Barney, "Oh! Sanırım o yalnızca unuttu ya da başka bir şey oldu. Gidip kendim sorarım" dedi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, o kız kötü bir haber gibi" diyen Laura uyarıyordu. "Ben, beş yaşımdayken annemin sobaya dokunmamamı söylediği zamanki gibi bir şey..."

Oğlan kendinden emin bir sesle yanıtladı. "Endişelenme. Ben neşter yemeyecek kadar sakinim."

O anda söz konusu kişi yaklaştı ve kendilerine katıldı.

"Merhaba Barney. Kadavranla aran nasıl?" dedi.

Pislik! Bu kız, cinselliği anımsatmayan bir şey söyleyemez miydi?

"İyi, iyi" diyerek olabildiğince kayıtsız kalmaya çalışarak ekledi. "Bense, seni dün gece çok özledim."

"Oh, evet Barney. Bir araya gelemediğimiz için gerçekten üzgünüm. Ancak ben... Sanırım böyle söylemem en iyisi olacak. Bir profesör tarafından, sana gelirken yolda durduruldum."

Barney, durduruldun mu, yoksa onunla yattın mı? diye düşündü.

"Ve odama çıktığımda başını feci ağrıyordu. Sana telefon etmeye çalıştım."

"Tamam, tamam" diyen Barney sordu. "Başka bir sefere buluşuruz, olmaz mı?"

"Ne kadar erken olsa o kadar iyi olurdu" diyen Grete söz verir gibiydi. Oysa, Barney'in yanında fazla kalamadı. Çünkü, onun anatomi öğretmeni Profesör Robinson yakından geçiyordu. Kız birdenbire ona soracağı bir şeyi anımsamıştı. Barney'den özür dileyerek ayrıldı ve koridor boyunca profesöre yetişmek üzere koştu. Oğlanın bakışları kızın kalçalarına takılı kaldı.

Laura, Barney'i gözledi ve sordu. "Sanırım formaldehit kokusu senin beynine kadar yürüdü. Gidip şu kokulu giysilerimizi çıkaralım ve birer duş alalım, olmaz mı?"

Barney şimdi de dalgındı. "Tanrım! Grete'yi duşta görmek için neler vermezdim!" dedi.

"Tamam, Livingstone" diyen Laura, alay eder bir tavırla sözünü sürdürdü. "Kızın duşta polaroid bir resmini çeker ve sana Noel hediyesi olarak veririm."

Barney iyi sabunun her kiri temizleyeceğine ilişkin neredeyse dinsel bir inançla yetişmişti. Oysa lanet olsun, on beş dakikadır derisini kazır gibi sabunluyor, ama bedeni sabun yerine şimdi de formaldehit kokuyordu.

Alçak sesle, "Duşta sonsuza değin kalacağım!" diye söylendi.

Yakınındaki duş kabininden bir ses, "Aynen Sophokles'in tragedyasındaki Philoktetes gibi..." dedi.

Bedenindeki kötü kokudan kurtulmak üzere telaşlanan Barney, "Anlamadım. Söylediğin belirsiz şeyi açıkla!" diye yanıtladı.

"Sana şaştım, Barn. Klasik mitolojiyi çok iyi bildiğini sanmıştım" diyen Maury Eastman idi. "Philoktetes Troya savaşındaki Akha kahramanların dandı. Ayağını bir yılan sokmuştu. Yarası o denli kötü kokuyordu ki, arkadaşları kokuya dayanamıyorlardı. Bu nedenle götürüp onu ıssız bir adaya bıraktılar. Savaş on yıl uzayınca ünlü bir önbilici onlara Philoktetes ve o kötü kokusu olmazsa kesinlikle Troya'yı alamayacaklarını söyledi. Gidip Philoktetes'i ıssız adadan aldılar. Hoş bir benzerlik, öyle değil mi?"

"Pek de değil, Maury. Çünkü burada herkes pis kokuyor." Odasına dönünce Barney üzerinden biraz önce çıkardığı giysilerini büyük bavuluna tıkıştırdı. Bu giysileri mümkün oldukça anatomi dersinde giymekte kararlıydı. Oysa tümüyle yeni giysiler giyindiği ve saçlarını da yıkadığı halde, şimdi de her yanında formaldehit kokusu duyuluyordu. Sanki başının çevresinde kötü kokudan oluşmuş zararlı bir hale varmış gibiydi.

Ve şimdi, o kötü koku birinci sınıf öğrencilerini bir araya getiren tuhaf bir etkene benziyordu. Çünkü kafeteryada kimse onların yanına oturmayı istemiyordu.

Hank Dwyer, "Bize anlatılanlardan ne kadarını öğrenmek zorunda

Ve diye sorarak ekledi. "Demek istiyorum ki, yalnızca ana kas gruplarını öğrenmemizin yeterli olacağını düşünmez misiniz?"

"Burası anaokulu değil, Dwyer. Bedendeki üç yüz kasın adını, nerede başlayıp nerelere bağlandıklarını, devinimlerini öğrenmek zorundasın. Kuşkusuz iki yüz elli bağı ve iki yüz sekiz kemiği bilmen gerektiğini söylemeye gerek yok."

"Tanrı layığını versin senin, Wyman!" diye öfkeli bir sesle konuşan Barney sözünü şöyle sürdürdü. "Senin bizlere ne denli aptal olduğumuzu her an söylemeni dinleyecek durumda değiliz.

Eğer sesini kısmazsan seni odana taşır ve orada pratik olsun diye kesip biçmeye başlarız şimdi!"

Gece saat on bire değin Barney kendisini ders çalışmaya zorladı. Sonra kızların bulunduğu kanada telefon edip Grete'yi birlikte ivedi bir kahve içmeye kandırabilir miyim, diye araştırmayı istedi. Ama telefonu Laura yanıtladı.

Barney, "Merhaba, Castellano. Grete ile görüşebilir miyim?" dedi.

"Onu bulursan konuşursun. Kızı akşam yemeğinden beri görmedim. Hevesli hayranının telefonla aradığını ona söyleyeyim mi?"

"Hayır. Binlerce hevesli hayranı olmalı. Ben, alt kata inip bir şeyler yiyecek ve sonra odama dönüp yatacağım. Sen de kahve ile yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Saat çok £eç, Barn. Demin saçlarımı yıkadım. Ama, şimdi de kötü koktuğumu düşünüyorum ve sen de öyle düşünürsen üzülürüm." Sonra, konuyu değiştirmek ister gibi sordu. "Ders çalışmaların nasıl gidiyor?"

"Şu ana değin yaptığım ezber, ezber, hep ezber. Bedenin her noktasının adım anımsarsam daha iyi mi doktor olacağım? Herhangi bir salak da bu saçmalıkları ezbere bilebilir."

"İşte o nedenle ortalıkta dolaşan pek çok salak doktor var, Barn. Her şeyin adım ezbere biliyor ama anlamım çıkaramıyorlar. İşittiğime göre bizler daha iki yıl süreyle hasta insanları göremeyecekmişiz."

"Seni düzeltiyorum, Castellano. Yarın kahvaltıda benimle buluş. O zaman gerçek bir basketbol hastasıyla karşılaşmış olursun."

Kıza iyi geceler dileyen Barney alt kata indi; Otomatik şekerleme makinesine yanaşıp sekizer sentlik Hersley çikolataları ile Peter Paul hindistancevizli şekerlerinden satın aldı.

Daha sonra hücresine dönmek üzere yürürken bir daktilo makinesinin takırtılarını işitti. Bu ses yalnızca güzele düşkün, sanatçı ruhlu Maury'nin odasından gelebilirdi. Ve gerçekten oğlanın oda kapısı gelip geçenleri sanat yapıtına bir göz atabilmelerini sağlamak üzere açık bırakılmıştı.

Barney kapının önünden geçerken oğlanın durumundan etkilendi ve orada durmayıp kaçmak istedi. Oysa, buna fırsat bulamadı.

"Livingstone!" diye çağıran Maury'nin sesiydi.

"Oh, merhaba Eastman. Yatmaya gidiyordum. Bütün günün yorgunluğundan halsiz kalmış durumdayım."

"Kendini duygusal yönden boşalmış gibi mi duyumsuyorsun?"

"Kesinlikle öyleyim."

"Üstelik sert bir darbe yemiş gibi misin?"

"Sanırım öyleyim."

"Ve ilk kadavra ile karşılaşışın seni etkiledi, öyle değil mi?"

"İyi. Ben yaşayan bedenlerle karşılaşmış olmayı yeğlerim."

"Hey, bu çok iyi bir söz. Gerçekten iyi" diyen Maury yeniden hevesle daktilosunun tuşlarına basmaya başlamıştı. Barney yana kayıp, oradan uzaklaşmak istedi.

"Hey, Livingstone. Şimdi gidemezsin!"

"Neden gidemezmişim, Maury?"

"Tıp Fakültesindeki ilk gününün neye benzediğim görmelisin."

"Ciddi olamazsın! Tanrı'nın cezası, bütün gün nerede olduğumu düşünüyorsun, sen?"

"Haydi, gelip benim ne denli canlı biçimde olayları Bunalım Dönemi (On sekizinci yüzyılın ikinci yansında Alman Edebiyatında romantizm dönemi Çeviren) başlığı altında toparladığımı

görmelisin" diyen Maury konuğunun okumasını zorla ister gibi kâğıdı ona uzattı.

O. anda Barney'in yatıp uyumaktan başka niyeti bulunmuyordu. Oysa, Maury'nin konuşmasında bir tuhaf paniğin izlerini duyar gibi olmuştu.

Teslim olmuş gibi, "Tamam, tamam" diyerek odaya girdi ve kendisini Maury'nin karmakarışık yatağının üzerine bıraktı. "Yaşam sanatla nelere dönüşüyor bir görelim" derken elindeki bol kalorili şeyleri de yanına koymuştu.

"Hey, bu kadar şansa inamlamaz!" diyen Maury neşeyle yataktaki Hersley çikolatasına uzandı ve eline alıp kâğıdım yırtmaya başladı. Sonra Barney'e dönüp ağzı çikolatayla dolu olarak sordu. "Kusura bakmazsın, değil mi Livingstone? Tüm akşam boyunca yazımla pek meşguldüm. Bu yüzden yemeğe bile inemedim."

Barney oğlanın yazdıklarını okumaya başladı. Maury oradaki tüm duygulan, korku ve titreyişleri, gizemleri, ortaya çıkan bir insan bedeninin gözlemlenmesini tüm ayrıntılarıyla algılamıştı. Bunlar tamamdı. Kadavra

basındaki bir öğrencinin bayılışı ve tutkuyla ders anlatan kişinin onun iyileştirilmesini isteyen sözlerini de mizahla karışık olarak vermişti. Ancak, olayda küçük bir hile yapmıştı. Metinde Lubar'ı gözlemleyen Maury iken, anatomi dersine dayanamayıp bayılan öğrenci Barney'den başkası değildi!

Maury, Barney'e doğru eğildi. Yüzünde tuhaf bir gülüşle gülümseyerek, "İyi malzeme, değil mi?" diye sordu.

Barney kendini hastaymış gibi duyumsadı. Oğlan gerçekleri neden böylesine çarpıtıyordu?

Sonunda, "Senin metninde göğüs boşluğu pek açık seçik anlatılmamış, Maury" dedi.

"Tanrı aşkına, bu bir edebiyat çalışması... Genel okur için yazılmış bir metin."

"Biliyorum, ama genel okur bile senin kadavraya baktığın izlenimini alamayacak."

Maury çileden çıkmış gibi söylendi. "Ama, ben baktım!"

"Pekiyi, şu halde Tanrı'nın cezası kalbi neden betimlememişsin? Normal okur bile durumu anlayacaktır."

"Livingstone, sen giderek bir baş belası oluyorsun."

Barney kafasına yumruk yemiş bir boksör gibi bu sözlerin beynine iyice nüfuz etmesine izin verdi.

Sonra, "Dinle Eastman. Bana doğru yanıt vermeni istiyorum. Orada hastalandıktan sonra... Masana geri döndün mü?" dedi.

Maury rahatsız olmuş bir tavırla sordu. "Sözü nereye getirmek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, anatomi dersinin geri kalan süresinde laboratuvarda miydin sen?"

Maury'nin gözleri ürkmüş bir baykuşunki gibi irileşmişti. "Sen beni anlamıyorsun, Livingstone. Onlar hep gülüyorlardı... Sen bile ötekilerle birlikte gülüyordun..." diye konuştu.

"Ötekilerle birlikte mi?"

"Onları işittin. Sınıftaki herkes benimle alay ediyordu."

Barney giderek endişelenmekteydi. Maury'ye yaklaştı ve incelikle sordu.'Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu benimle konuşmak ister miydin?"

"Lanet olsun, Livingstone! Sen benim psikiyatristim değilsin!" Bir psikiyatristin mi var senin, Maury?"

"Bu senin sorunun değil. Defol buradan ve beni rahat bırak!" diyen oğlan başını ellerinin arasına almış ve hıçkırmaya başlamıştı.

Barney bütün bunların kendisini bırakıp gitmemesi yolunda Maury'nin yalvardığı anlamına geldiğini pek iyi anlıyordu. Aynı

zamanda Maury'nin gerçek bir yardıma ivedi gereksindiğini de biliyordu.

Yumuşak bir sesle, "İstediğin buysa hemen gidiyorum" dedi ve ekledi." Ancak sen, Sağlık Servisi'ne telefon etsen iyi olurdu diye düşünüyorum."

Maury manyakça bir gülümseyişle gülerek konuştu. "Edemem. Çünkü babam psikiyatristlere inanmıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Babam öyledir." diyen Maury aşağı yukarı konuyla hiçbir ilgisi olmayan bir söz söyledi. "O benim her şeyimden nefret eder."

"Niçin?" diye soran Barney dıştan bakıldığında sakinmiş gibi görülebilirdi. Oysa oğlanın hastalığının boyutlarını tüm korkunçluğuyla duyumsuyordu.

Maury kayıtsız kalmaya çalışarak, "Çünkü, ben annemi öldürdüm" dedi.

Barney'in ağzından çıkan tek sözcük, "Oh!" oldu.

"Gerçekte annemi öldürmedim" diyen Maury açıkladı. "Demek istiyorum ki, annem o hapları alarak öldüğünde ben yalnızca iki yaşındaymışım. Oysa babam olayı her zaman benim hatam olarak görür."

Burada boşuna harcanacak zamanı olmadığını Barney biliyordu.

"Bak, benim hemen tuvalete gitmem gerek. Sonra buraya döneceğim" dedi.

Dönüp kapıdan çıkarken Maury'nin ses tonu ansızın tehdit eder bir havaya bürünmüştü. "Lanet olası, hemen buraya dönsen iyi olur!"

Koridorun ucunda merdivene yakın yerde bir telefon vardı. Barney telefona varıp Sağlık Servisi'nin bağlanmasını isterken soluk soluğa kalmıştı.

Nöbette Dr. Rubin adlı kişi bulunuyordu. Adamın sesi huzurlu ve güven vericiydi. Bu nedenle Barney arkadaşının durumuna ilişkin ayrıntılan rahatça verdi.

Sonunda, "Şu halde, ben ne yapmalıyım?" diye sordu.

Doktor, "Aşağı gelmeni ve konuşmamızı sürdürmemizi istiyorum." diyerek yanıtladı.

"Ama, ben şimdi onu bırakamaz mıyım? Demek istiyorum ki, şimdi de çalışacak pek çok dersim var."

"Lütfen, Livingstone" diyen Dr. Rubin tutkuyla konuştu. "Arkadaşın hakkında oynadığın bu sessiz sinema oyununu sürdürme. Burada utanılacak bir şey bulunmuyor. Bu gece şu ana değin birkaç sınıf arkadaşın daha aynı güçlükleri yaşadığını bana bildirdiler."

"Hayır, hayır doktor. Beni anlamıyorsunuz."

"Ama, anlıyorum, anlıyorum" diyen doktor ekledi. "Yukarı gelip seni görsem iyi olur muydu?"

"Tamam" diyen Barney mutabakatını bildirdi. "Benimle üçüncü katın sahanlığında olabildiğince çabuk buluşur muydunuz?"

Dr. Rubin de bu öneriyi kabul etti. Barney telefonu kapadı. Şimdi ona aradan saatler geçmiş gibi geliyordu. Ağır ağır Maury'-nin odasına doğru yürüdü.

Oğlan odada değildi.

Ve pencerenin kanatları sonuna kadar açıktılar.

●

ON

BARNEY daha sonra olanların çabukluğu ve patırtısız gerçekleşişi ile çarpılmış gibiydi. Kimse paniğe kapılmamış, polis sirenleri ve bağırışlar duyulmamıştı. Hiçbir şey dikkati çekmez gibiydi.

Maury'nin odasından çıkarken koridorda neredeyse Dr. Rubin ile çarpışıyordu. Bir saniyelik açıklamasından sonra, doktor oğlana üniversite polisine telefon etmesini, birkaç battaniye kapıp dışarıda kendisiyle buluşmasını buyurganca bir ses tonuyla söyledi. Barney öyle çılgınca davranıyordu ki, bir an için kendisini hızlı oynatılan bir filmdeymiş gibi duyumsadı. Bu arada telefon etmiş, Maury'nin yatağındaki battaniyeleri toplamış ve sonra bahçeye, oğlanın penceresinin altına koşmuştu.

İniltileri duyabiliyordu. Maury şimdi de yaşıyordu. Ama, ne denli canlıydı? Ona yaklaştıkça sınıf arkadaşının yerde, toprağın üzerinde hareketsiz yattığını görebiliyordu.

Doktor bağırdı, "Çabuk ol, bana yardım et! Kafasını tut ve bedenin orta çizgisi üzerinde kalmasını sağla. Eğer boynunda bir çatlak yoksa biz onda yeni bir çatlağa neden olmayalım,"

Barney yere diz çöküp, Maury'nin başını dikkatle avuçlarının içine alırken ve gitgide hızlanan kendi kalp atışlarının ellerinin dengesini bozmayacağım umut ederken sordu, "Eastman nasıl, doktor?"

Dr. Rubin kayıtsız bir sesle yanıtladı. "Klasik bir pencereden atlama olayı. Eğer bel omurlarında zedelenme yoksa iyileşecektir." Yaralının göz bebeklerini el fenerinin ışığında inceledikten sonra ekledi. "Kafatasında bir çatlak yokmuş gibi görünüyor."

"Ne demek oluyor bu?"

"Beyin sapı iyi durumdaymış gibi görünüyor. Belirgin bir sinirsel hasar yok. Şanslı adammış!"

Barney, bu da olaya başka bir yaklaşım, diye düşündü.

Maury ansızın şiddetle titredi. Barney hemen elindeki battaniyeleri oğlana sardı.

Her hecesinde acı duyulan bir sesle Maury sordu. "Livingstone, sen misin?"

"Evet, evet benim. Rahat ol, Maury. İyileşeceksin."

"Oh, pislik!" diyen yaralı sınıf arkadaşı söylendi. "Babam bundan dolayı bana azap çektirecektir. Olasılıkla hiçbir şeyi doğru yapamadığımı söyleyecektir." Gülme ile ağlama arasında bir ses çıkardı. Sonra bir kez daha inledi.

Barney doktorla yalvarır gibi konuştu.

"Çok ağrısı var herhalde? Ona ilaç veremez ya da iğne yapamaz mısınız?"

"Hayır, duyarlı yerlerine körleştirici etki yapar bunlar. Bedenindeki hasarın boyutlarını tam olarak kararlaştırıncaya değin kafası olabildiğince saydam kalmalıdır."

Işıklar parıldadı. Üniversite polisi ile cankurtaran olay yerine hemen hemen aynı zamanda gelmişlerdi. Barney motor seslerini işitiyordu. Yarım düzine insan Maury'nin çevresini sarmışlardı. Onunla pek doğal bir fısıldama şeklinde konuşuyorlardı.

Barney onların bu rolü pek çok kez oynamış olduklarını ve rollerini çok iyi bildiklerini, diyaloga gereksinmediklerini anlıyordu.

Hizmetliler, Maury'nin boynundan omurgasına kadar uzanan sert bir destek koymuşlar ve onu bir sedyeye uzatacak duruma getirmişlerdi ki, Dr. Holmes kaza yerine geldi. Adamın yüzü cankurtaranın dönen lambasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Dr. Holmes eğilip Maury'yi muayene etti. Ödünç aldığı bir el feneriyle gözlemleyip kafatasında hasan olmadığını görüp sevindi. Başını hafifçe öne eğip yaralının taşınması için izin verdi.

Kendisini cankurtarana koymak üzere kaldırırlarken, Maury zayıf bir sesle. "Livingstone, burada mısın?" diye sordu.

"Yanındayım, Maury."

"Kâğıtlarım. Lütfen kâğıtlarıma sahip ol."

"Tamam, tamam. Merak etme!"

Cankurtaranın kapılan sessizce kapatıldı ve araba bir an sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Şimdi bahçede üç kişi kalmıştı. Vanderbilt binasının tüm pencereleri karanlıktı. Barney saatinin hafifçe parıltı kadranına baktı. Saat, sabahın 3.45'iydi.

Simdi ne yapacağını bilemiyor, odasına dönmek üzere adamların kendisine izin vermeleri gerektiğini her nasılsa duyumsuyordu. Bu yüzden aralarında konuşurlarken onların kararını bekleyen yumuşak başlı bir piyade eri gibi ayakta dikilmekteydi. Ama şimdi onların bazı sözcüklerini yakalamaya başlamıştı.

"Eastman... Babasını tanıyorum... Zeki bir arkadaş... Bazı ayarlamalar yapılması gerekli..."

Sonunda Dr. Rubin kendisine söylenenleri başını öne eğerek onayladı ve Sağlık Servisi'ndeki son birkaç saatlik nöbetini tamamlamak üzere dönüp gitti. Pek olasıydı ki, bu gece rahatsız olmuş diğer bazı öğrencilerin mesajları onu görev yerinde beklemekteydi.

Dr. Holmes, Barney'e doğru yürüdü.

"Üzgünüm, adım alamadım" dedi.

"Livingstone, efendim. Birinci sınıf öğrencisiyim. Maury'nin odasının bulunduğu koridordaki bir odada kalıyorum."

Dekan başını öne eğerek onayladı. "Livingstone, senin doktor olacak bir kişi sıfatıyla bu olayı kimseye açıklamaman gerektiğine ilişkin bir ahlâk kuralı ile bağlı olduğunu anlamanı istiyorum" dedi.

"Kuşkusuz tamam, efendim."

"Olayı en yakın arkadaşlarınla bile konuşmamanı kastediyorum. Bizim mesleğin en güç yanlarından biri budur. Üstelik durum sana sınıf arkadaşların üzerinde bir perküsyon (parmakla

organlara dokunup alınan sese göre belirtileri elde etme Çeviren) olanağı sağlayabilir. Ne demek istediğimi anladığına eminim."

Barney rıza göstermekten daha çok yorgunluk olayı içinde kalarak başını öne eğip onayladı.

"Ama efendim, er ya da geç öğrenciler Maury'nin çevrede olmadığına dikkat edeceklerdir."

"Bırak o işi de ben çözümleyeyim. Küçük bir not yayınlar ve ailesindeki bir hastalığın onun okulu bırakmasına neden olduğunu bildiririm."

"Evet, efendim. Şimdi gitmek üzere izninizi alabilir miyim? Saat çok geç ve ben..."

"Kuşkusuz, Livingstone. Saat pek geç mi?"

"Evet, efendim."

"Dr. Rubin'in bana anlattıklarına göre, sen bu gece pek mertçe davranmışsın. Bunu takdir ediyorum ve eminim ki, Eastman da aynı şekilde değerlendirecektir."

"İyi. Maury tatlı bir insan. Belki biraz aşırı duyarlı ama..."

"Ben, Dr. Eastman'ı, Maury'nin babasını kastetmiştim."

"Oh, evet efendim, iyi geceler, efendim."

Barney beş adım yürümüştü ki, Dekan, "Livingstone!" diye seslendi.

Oğlan dönüp sordu. "Evet, efendim?"

"Genç Eastman'ın söylediği o kâğıtlar nelerdi?"

Barney duraksadı. Sonra öfkeyle bunun da Maury Eastman'ın gizli kal masını isteyebileceği bir şeyi olduğuna karar verdi.

"Bilmiyorum, efendim. Sanırım sayıklama ya da ona benzer bir şey."

Dekan Holmes başını öne eğdi ve Barney bunu bir izin olarak benimsedi. Yorgun adımlarla odasının yolunu tuttu.

Maury'nin odasının önünden geçerken kapının şimdi de aralık olduğunu gördü. Işığı yakıp içeri girdi. Portatif daktiloda

yarısı yazılı bir sayfa takılıydı. Barney yazılanı okumak üzere eğildi. Tıp öğrenimindeki ilk gününden sonra öyküyü anlatanın fikirleri şöyleydi:

Bu bizim, Öteki Dünyanın temsilcisi ile ilk karşılaşmamız oluyor. Merakla onun içine baktık ve her şeyi düzenli olarak gördük... Hiçbir şey eksik değildi. Şu halde Ölüm neyi alıp götürmüştü?

Taş kafalı bilim adamları gidenin yalın biçimde elektrik uyartıları; dinci kişiler ise, kutsal ruh olduğunu söyleyeceklerdir. Ben bir hümanistim ve bugüne kadar gördüklerimle onun ruhunun yokluğunu algıladım.

Adamın ruhu nereye gitmişti?

Barney sınıf arkadaşının "kitabının" bir düzine kadar sayfasını toparladı, ışığı söndürdü ve üzüntüyle odasına yürüdü. Kendi düşüncelerini de söndürüp kapatmaya ne denli gereksiniyordu...

"Tanrım! Sen hasta mısın, Livingstone? Bütün gece uyumamış gibi görünüyorsun."

"Bütün gece ayaktaydım" diye kabaca yanıtlayan Barney, sol elindeki pandispanyanın yangına sağ elindeki kaşıkla reçel doldurmaya çalışıyordu. Tepsisinde bir fincan sade kahve vardı.

"Oturabilir miyim? Yoksa bu masa yalnızca fazla inekçi öğrenciler için mi?"

"Otur, Castellano, otur."

Laura oğlanın tam karşısına oturup parmağıyla masada, trampet çalmaya başladı, "İyi. Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

"Epitel dokusu üzerinde çalışıyordum ve konu öyle heyecanlıydı ki, dalmış gitmişim. Daha sonra başımı kaldırıp çevreme baktığımda güneşin doğmakta olduğunu gördüm."

Laura uzanıp oğlanın kahvesinden kocaman bir yudum aldı ve söylendi "Saçma bu! Ben gerçekte ne olduğunu biliyorum."

Barney'in sarkık göz kapaklan normal genişliğine kadar açıldılar.

"Biliyor musun?" diye sordu.

Kız gülümseyerek başını öne eğdi."Sen, beklenmeyen romantik bir olayla karşılaştın. Şanslı kız kimdi, Livingstone? Bir hemşire mi?"

"Haydi Laura. Ben sana cinsel yaşamını soruyor muyum?"

"Evet. Ve ben genellikle senden gizliyorum."

"İyi. Bu, farklı bir olay. Ben bir tür tıp yemini ettim. Lütfen ısrar etme."

Barney acılı duyumsamaları ve şaşkınlığım kızla paylaşmak istiyordu. Ama, yeminini bozmaya cesaret edemedi. Dr. Holmes'-ten korkusu nedeniyle değil, Hipokrates'e .saygısından ötürüydü bu. Bir yudum kahve alıp konuştu. "Tanrım! Kahve korkunç!"

Laura neşeyle konuştu."Bana göre sen ve Grete sonunda aynı dalga boyunda buluştunuz."

Oğlan zorla gülümsedi. "Bunu da nereden çıkardın?" dedi.

"Mantıksal bir sonuç, Barn. Grete odaya sabaha karşı saat ikiye kadar gelmedi. Sen de yatağım bozmamış bir kişiye benziyorsun. Derim ki, tıraş bile olmamışsın daha..."

"Tıraş olmamış mıyım?" diyen Barney yanaklarını elledi ve sözünü sür dürdü. "Teşekkürler, Laura. Gerçekten dikkat etmemişim. Şimdi, beni huzur içinde bırakıp gitmeden önce bir iyilik yapar mısın?"

"Kuşkusuz yaparım."

"Çaldığın kahvenin yerine koymak üzere bana bir fincan kahve getir."

Kız bir miktar kafein dozu daha getirmek üzere yumuşak başlılıkla ayağa kalktı. Barney'in baş ağrısına şimdi kalp ağrısı da eklenmişti.

Bu gizlilik ne için? diye düşündü. Demek isterim ki, koca dünyadaki en iyi arkadaşımla bile bu konuyu tartışamayacak mıyım?

"Kötü haber, Barney... Alison'u yitirdik."

Başlangıçta Barney şaşırır gibi oldu. Oysa, arkadaşı Bennett Lansmann'ın gözünü kırpması ona, Maury'ninkine benzer kötü bir serüven olmadığı yolunda güvence verdi.

"Belli ki, Seth Lazarus'un masasındaki bir oğlan birdenbire fakülteden ayrılmak zorunda kalmış. Bunu duyar duymaz anatomi ortağımız, Lubar'a koşmuş. Ve Profesör de arkadaşımızı o masaya göndermiş."

"Olasılıkla kız, profesöre kur yapmayacağına söz vermiştir."

"Bu çok gösterişli bir davranış olurdu" diyen Bennett gülümseyerek ekledi. "Anlatılanlara göre, Seth neşteri yalnızca ünlü artist Errol Flynn'in kılıç kullanışından sonra ikinci sırayı alabilecek mükemmellikte kullanıyormuş. Bu nedenle Alison becerisini bir üstadın yanında geliştirmek istiyor olabilir."

"Benim için sorun değil. Kuşkusuz kız bizi Leonardo adb kadavrayla yalnız bıraktığı sürece... Şu kadavranın adını değiştirmemiz gerektiğini düşündün mü?"

Ortağı başını öne eğdi ve, "Frank adına ne dersin?" diye sordu.

"Çok sık rastlanan bir ad" diyen Barney sözünü şöyle sürdürdü. "O ad Başkan Franklin Delano Roosevelt'ten kızarmış sosis frankfurter'e kadar her şeyi akla getirebilir."

"Haydi, Livingstone. Gerçek bir spor meraklısı için tek Frank, ünlü New York Giantların ölümsüz savunma oyuncusu Gifford'dur."

Barney'in yorgun yüzü aydınlandı. "Aslında, sahada adamın üzerine yığıldıklarında Frank bundan daha kötü bir ölümle ölürdü.." dedi.

İki arkadaş artık kaçınılmaz insan eti parçalama işlemini erteleyemezlerdi. Gray'in kitabına dayanarak kadavranın kalbinin dış tabakasını yarmaya başladılar.

Yirmi dakika kadar sessizce çalıştıktan sonra Bennett, "Biliyorsun, dün gece fazla uyuyamadım" diye fısıldadı.

"Sen de mi?"

"Hep şu laboratuvarı düşünüyordum. Neşe ile bağırsaklarını parçaladığımız adamı aklımdan çıkaramadım… Her nasılsa bu işlemin yüzyıllardır neden yasaklanmış olduğunu anlayabiliyorum."

Barney başını öne eğerek onayladı. "Biliyorum. Bir tür adamın mahremiyetine girmek gibi bir şey bu."

"Evet" diyen Bennett ekledi. "Yıkanıp da bir türlü üstümüzden atamadığımız koku, Adem ile Havva'nın kardeş katili olan ilk oğulları Kabil'in markası gibi."

"Rahat ol, Bennett" diyerek yanıtlayan Barney, konuşmasını şöyle sür dürdü. "Adamın ruhunu ele geçirmediğimizi anımsa."

Bennett laboratuvar arkadaşına gönül borcuyla baktı. "Olayı bu açıdan görmek hoş bir bakış yolu, Livingstone. Benim vicdan azabımı hafifletecek" dedi.

Frank'ın dirimsel organlarına doğru acımasızca sızıp girerlerken Barney

tuhaf bir suçluluk duyumsamasıyla düşündü: Üzgünüm Maury. Senin sözlerinden alıntı yapmamalıydım."

"Gerginlik beni baskı altına almaya başladı, Barn."

"Şimdiden mi? Tanrı aşkına, Castellano, başlayalı daha bir hafta oldu ve hayati kimya dersi henüz çok başlı formüllerini ortaya koymadı bile."

İkisi yanlarında başka kimse olmadan öğle yemeklerini yiyorlardı. Önlerinde içindeki kahverengi şeyin ne olduğu görülmeyen jelatinle sarılı yemek paketleri vardı.

Laura, "Neden herkes benim omuzuma dayanmak zorunda kalıyor?" diyerek yakındı.

"Kim dayanıyor?"

"Öyle görünüyor ki tüm Dekanlık."

"İyi. Şimdi kişiler beni itirafçı baba seçseler ne duyumsayacağımı biliyorum."

Kız, "Oysa sen bundan hoşlanırdın" diyerek karşı çıktı. "Evet, kuşkusuz. Aslında ben arkadaşlarımın sorunlarının çözümünde yardımcı olabilirsem bundan gerçekten zevk alırdım. Üstelik böylesi psikiyatrist olmanın bir tür kostümlü provası gibi olurdu."

"Tamam!" diyen Laura kabullendi. "Arkadaşlar bir şey değil. Ancak ben koridordaki her kıza öğüt veremem. Demek istiyorum ki, hele şu Alison Redmond'u pek az tanıyorum."

"Ah, eski aziz arkadaşım Alison. Bizim anatomi masamızdan efsanevi gümüş neşterli Seth Lazarus'un masasına kayıp gitti o..."

"Gerçekten neden bu değil, Barn. Kız... Nasıl diyeyim bilmem ki? Bir kişinin bedeniyle aşırı tahrik oldu."

"Benim bedenimle mi, yoksa kadavranınkiyle mi?" Kız gülümseyerek yanıtladı. "Bennett'inkiyle..."

"Oh, iyi. Aslında onu kıskanamam, çünkü Bennett gerçekten sakin bir adam. Ancak, neden o Alison'u itmiş olabilir?"

"Sen düşün, Bay Freud. Kız, işin içine karışmaktan korkmuş olabilir." "Bu oldukça gerçek dışı bir fantezi. Demek isterim ki, Bennett kıza neden bir

kemirgen gibi görünsün ki?" Laura bu espriyle eğlenememişti.

"Bennett, Harvard'da iki yıl önümdeydi ve ben buna tanıklık edebilirim. Fakat ne şekilde sarılmış olursa olsun, Bennett bir beyin olmanın peşinde."

"Nasıl oldu da oğlan seninle bağlantı kurmadı?"

"Bu senin üstüne görev değil!" diyen Laura hafifçe kızarır gibi olmuştu.

"İyi" diyen Barney ekledi."Eğer Bennett bir ayırım yapmıyorsa (ki bundan kuşkuluyum) Alison'un itiraz ettiği şey ne?"

"Gerçek" diyen Laura sözünü şöyle sürdürdü. "Tanrı'ya karşı dürüst olma gerçeğiyle kız hiçbir şeyin ilgisini çalışmalarından çekmesini istemiyor. Kesinlikle Bir Numara olmak tutkusunda. Daha dönemin başındayız ve kız uyanık kalıp ders çalışmak üzere şimdiden hap almaya başladı."

"Alison ahmağın biri. Her neyse, sen biraz daha ayrıntılı bilgi ver."

Ancak, konuşmaları Hank Dwyer'in yanlarına gelişiyle yanda kesildi.

Dwyer, "Hey, Barn. Bana birkaç dakikanı ayırabilir misin?" diye sordu.

"Kuşkusuz olur" diyen Barney, cana yakın bir tavırla konuşuyordu. "Otur ve bize katıl."

Hank rahatsız olmuş bir tavırla Laura'yı selamladı. "Konu özel bir şey. Bu gece odana uğrasam olur mu?" dedi.

"Bu gece mi? Tamam, pekiyi. Saat on bir buçuk senin için uygun mu?"

"Biraz daha erken olamaz mı? O saate kadar yatmış olmayı istiyordum."

"Üzgünüm, Hank. Bir sürü çalışacak pislik var. Ve ben on bir buçuktan önce gerçekten bir saniyemi bile ayıramam."

Dwyer gönül borcuyla başını öne eğdi ve saygıyla yanlarından uzaklaştı.

O, işitme alanının dışına çıkınca Barney kendince daha hoş bir konuya atladı.

"Şimdi, Castellano. Sana yalın bir evet-hayır yanıtı gerektiren soruyu sormak istiyorum. Grete Andersen tümüyle nimfo-

manyak bir tip değil mi? (Nimfomani, kadınlarda hastalık şeklinde aşırı cinsel ilişki kurma isteği. Çeviren).

Laura başını sallayarak, "Üzgünüm, yalın bir evet-hayır sorusu değil bu" diye yanıtladı.

Sonra ayağa kalktı. Danışmanların birbirlerine danışmaları sona ermişti.

Sözcük anlamı olarak yaşam işlemlerinin incelenmesi anlamına gelen hayati kimya dersinin olasılıkla Tıp Fakültesi'nde bir öğrencinin devam etmesi gereken en öldürücü kurs olduğunu düşünmek biraz tuhaftır. Çünkü, bu derste yaşama işlemi cansız diyagramlarla, karmaşık formüllerle ve öğrencilere dağıtılan sayısız bildirilerle en az düzeyine indirilmiştir.

Profesör Michael Pfeifer, hayati kimya dersine şu sözlerle başladı. "Aminoasit denilen organik bileşikler olmaksızın yaşam olanaksızdır. Onlar, proteinlerin oluşturduğu ve aynı şekilde protein sindiriminin ortaya çıkardığı yapı bloklarıdır."

Daha sonra Pfeifer ağlarını daha geniş olarak atmaya başladı. "Doğada klasik seksen tür aminoasit bulunmaktadır, insan metabolizması ve gereksimesi için bunlardan yalnızca yirmisine gereksinilir. Besinler tarafından sağlanılanlara "temel" aminoasitler adı verilir. Diğerleri, beden tarafından oluşturulurlar ki, bunlara "temel olmayan" ya da "glisin" aminoasitler denilmektedir. Ben, bunların her ikisini de tahtada gruplar halinde sizlere göstereceğim. Ancak, onları defterinize kopya etmekle uğraşmayın. Bu sözler üzerine not tutmaya çalışan öğrenciler rahatladılar. "Yazdıklarımın adlarını da okuyorum" derken Pfeifer'in sesi kayıtsızdı. Ve adam okumaya başladı; "Histidin, Izolökosin, Lökosin, Lizin, Metionin, Sistein, Fenilananin, Tirosin, Treonin, Triptofan, Valin..."

Pfeifer ikinci tahtaya geçti ve "temel olmayan" aminoasitleri de sayarak ekledi. "Kuşkusuz ileride bunlara ayrıntısıyla döneceğiz."

Barney; Hey, bu adam oldukça anlayışlı davranıyor, diye düşündü. Hayati kimya hakkında anlatılanlar dersi bir korku gösterisine dönüştürmüştü. Oysa adam şimdi dersi kolaymış gibi gösteriyordu.

Ama, sonra olan oldu. Profesörün yardımcıları her öğrenciye kalın bir kâğıt tomarını dağıtmaya başladılar. Bu kâğıtlarda Pfeifer'in pek kısa ve dostça sözlerle anlattığı şeyler ayrıntılı yapı şekilleriyle gösteriliyordu.

Birinci sınıf öğrencilerinin morallerini yıkacak tek bir bomba varsa o da şimdi sınıfa düşmüş gibiydi. Salon homurtularla yankılandı ve ardından Pfeifer'in neşeyle uyguladığı öldürücü vuruş geldi.

"Hepinizi tetikte tutabilmek üzere sanırım ilk minik sınavımızı üç hafta sonra yapacağımızı söylemek gerek şimdi..."

Tuhaf bir suskunluk oldu. Bir, iki saniye süreyle her öğrenci soluğunu tutmuş gibiydi. Profesöre dirimsel bir sorunun sorulması gerektiğini biliyor ve bu soruyu soracak olanı görmek üzere çevrelerine bakıyorlardı. O anda Laura elini kaldırdı.

"Evet, Bayan... Adınız nedir, lütfen?"

"Laura Castellano, efendim. Ben yalnızca bizlere dağıtılan kâğıtlardan bilgileri ezberlememizin bizden beklenip beklenmediğini öğrenmeyi istemiştim."

Profesörün yanıtını öğrenmek üzere yüzü aşkın kafa sahibi öne doğru uzandılar.

"İyi, Bayan Castellano. Bu, ateş edilen silahı sektirmeye benziyor. Şimdiden başlayarak uzun süre aminoasitler hakkında pek çok şey öğreneceğiz ve bunlar dirimsel önemdeki bilgiler olacak. Hiç değilse şu anda yirmi aminoasidin kandaki elli sekiz

protein türünden daha ağır bastığını bilmeniz gerekiyor. Bu dersi çok iyi öğrenmelisiniz."

"Teşekkür ederim, Profesör." (Seni sadist orospu çocuğu seni!) Pfeifer yüce gönüllülükle konuştu."Başka sorusu olan var mı?" Barney arka sıralardan birinde Bennett ile birlikte oturuyordu. Laboratuvar arkadaşına doğru eğilip fısıldadı. "Şu adama arabasını nereye park ettiğini sor ki', içine bir bomba koyabilelim."

Sınıf dağılırken Barney seslendi, "İyi gidiyor Castellano. Soru sorman büyük yüreklilikti. Ancak şimdi hiç birimiz gece uykularımızı uyuyamayacağız."

Barney öfkeliydi.

Dekan kendisine Maury olayı hakkında yemin ettirdiği için kızmıştı. Hayati kimya profesörü Pfeifer yorgun belleğine anlamsızca yükler yüklediği için öfkelenmişti. Okulun zaman çizelgesine uymak üzere bazen ders çalışmayı yanda kesmek zorunda kaldığı için burnundan soluyordu. îşte bu nedenlerle, kendisini herhangi birine yumruk atacak kadar öfkeli duyumsamaktaydı. Oysa bunun yerine daha iyi bir şeyi yapmaya karar verdi.

Odasına koştu. Mokasen pabuçlarını, gömleğini ve kot pantolonunu çıkarıp yerlerine fanile, şort ve lastik pabuçlarını giyindi. Ve biraz ısınmak üzere bodrum katındaki spor salonuna indi.

Salonda tam saha basket maçı başlamak üzereydi. Barney salonda Bennett Landsmann'dan başka kimseyi tanımıyordu. Oyuncuların çoğu yaşlı kişiler, olasılıkla stajyer doktorlar ya da uzman doktor adaylarıydı. Oğlan bir süre saha çizgisinin yanında dikildi ve oyunun neredeyse kavga çıkacak kadar sert geçtiğini görerek rahatladı. Belli ki çevrede fiziksel yönden ter atıp rahatlamayı isteyen tek kişi kendisi değildi.

Oyunun ilk beş dakikalık süresi geçince uzunca kızıl saçlı bir oyuncu, özür diler gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Hey, üzgünüm beyler. Glanville için, o bir mesane taşı alma ameliyata yaparken pensleri tutmalıyım" dedikten sonra Barney'e işaret etti. "Biraz sert bir basketbol maçında oynamaya ne dersin?"

Barney hevesle başını öne eğip onayladı.

"Tamam beyler" diyen havuç kafalı sözünü sürdürdü: "Bu zavallı sersem göğüs kafesini kırdırmak istiyor. Ona biraz yumuşak davranın!" Sonra Barney'e dönüp, gülümseyerek ekledi. "Eğlen biraz, arkadaş! Yalnız dikkatli ol, yoksa bu çıkmaz sokak serserileri seni sedyeye uzatırlar!..."

Bir kez daha başını öne eğip, söylenenleri onaylayan Barney ansızın aklına gelen bir gece önceki sedye sahnesini aklından silemedi.

Yarım saat sonra karşı takımın oyuncuları bir cumartesi gecesi, hastane acil servisinin görebildiğinden daha çok yarayla yaralanmıştı. Onlar sendeleyerek saha dışına çıkarken Barney soluksuz kalmış ve terlere bulanmıştı. Ama, oyun iyi gelmişti. Bennett ona az kullanılmış bir havlu atıp, hayranlığını belirtir bir sesle konuştu. "Tanrım! Sen çok pis faullu oynuyorsun,

Livingstone. Bana her zaman senin takımında yer almam gerektiğini anımsat, olmaz mı?"

"Bennett, bu sözler senden gelince gerçek bir övgü oluyor. Onların sahasına en az dört kez dalış yaptın. Bu tür oyun temelini nerede öğrendin sen, Sing Sing hapishanesinde mi?"

"Torino'da öğrendim desem inanır miydin?"

"İtalya'yı mı kastediyorsun? O cehennemde ne arıyordun?"

"Oxford Üniversitesi'ndeyken her hafta sonu uçar ve Fiat Torino takımında oynardım. Oyun başına üç yüz papel alır ve başka türlü hiçbir şekilde göremeyeceğim yerlere yolculuk etme

fırsatım ele geçirmiş olurdum. Ama sana bir şey diyeyim, Avrupa basketbolunda eksik olan inceliktir. Onlar bu oyunu diz ve dirsekleriyle oynarlar. Sanırım Ruslar karşı takım oyuncularından akıttıkları her yarım litre kan için ödül alırlar..."

"Rusya'ya karşı da oynadın mı?"

"Yalnızca Spartak takımıyla, onların sözde amatör olan takımlarıyla oynadım. Ama, o oyunda yerde yattığım süre ayakta kaldığım süreden daha uzundu."

"Kutsal pislik! Ben dondum, sanki karlarla kaplı kalmış gibi dondum."

"Üşüme Livingstone. Çünkü doğruyu konuşmak gerekirse, eğer hemen üşürsen seni Leningrad'da bekleyen bir iş verirler."

Oyundan sonra duş yapıp yemeğini yiyince Barney kendisini kitaplar üzerinde yoğunlaştıramayacak kadar yorgunmuş gibi duyumsadı. Dört, beş saat kesiksiz ezber çalışması yapacaktı. Ama şimdi, bunu başaramayacağım biliyordu.

Bu yüzden koridor boyunca ağır ağır dolaşmaya başladı. Birdenbire Mantovani'nin kemanlarını anımsatan bir ses dalgasının Maury Eastman'ın odasından çevreye yayıldığını işitti, içten içe titrer gibi oldu ve dikkatle odanın kapısına yaklaştı.

Odanın içi gözleri kör edecek kadar aydınlıktı. Tavandan aşağı tiyatro spot lâmbalan sarkıyor ve her lamba bir sanat çalışmasını ve iki dev stereo müzik kolonunu aydınlatıyordu.

Arkasından gelen bariton bir ses, "Ben Uçan Hollandalı değilim, içeri girebilirsin!" diye seslendi. Barney arkasına döndü ve koridorda yirmili yaşların başlangıcında, yüzünde keskin hatlar bulunan ve iyi tıraş olmuş genç bir erkeği gördü. Üstelik genç adam ona, "Sana bir içecek ikram edebilir miyim?" diyordu.

Barney avucunu açıp kulağına dayayarak, "Seni duyamıyorum. Şu aletin sesini biraz kısamaz mısın?" dedi.

"Kısmayı istemem. Çünkü, Mahler hep çok güçlü sesle, fortisimmo dinlenmelidir."

"Şu halde sen kendine bir kulaklık satın al. Burada fortissimmoda ders çalışamayan kişiler var."

Müzik aşığı dostça gülümsedi. Boeing 707'lerin gösterge tablosuna benzeyen tabloya yaklaştı ve odayı titreten müziği hafifletti.

"Teşekkürler" diyen Barney dönüp odadan dışarı çıkmak istedi.

"Biraz kalıp bir şeyler içmez miydin?"

"Üzgünüm. Beni bekleyen bir yığın ders var."

"Tanrım! Burada herkes neden bu denli hareketlerine dikkat ediyor? Dinle, minik bir kadeh Skoç viskisi kimseyi incitmez."

Daha iyileri bile yargılamasına karşın, Barney bu oğlanın kendisini büyülediğini duyumsamıştı. Viski yerine kola istedi.

"Limonla mı, misket limonuyla mı içersin? içine biraz rom koyarsam Küba Libresi gibi olur, ne dersin?"

"Sade kola isterim, teşekkürler. Biraz buz olsun içinde yeter. Sen, tıp öğrencisi misin?"

"Başka nedenlerle şu korkunç yatakhanede kalınabilir mi?"

"Evet, sanırım haklısın. Birkaç gün öncesine kadar bu odada kalan bir başka kişi vardı. Yani, burada bir öğrenci kalıyordu."

"Zavallı piç!" diyen genç adam Barney'e bir bardak kola verdi ve kendisine bir kadehte iki parmak Chivas Regal hazırladı.

"Maury'yi tanır miydin?"

"Yalnızca adı ve numarasıyla... Sanırım bir aile sorunu olmuş. Her neyse, ben öyle durumu yedek listesinde bekliyordum. Ancak bu denli çabuk olacağını ummamıştım. Sen o yoksul dilenciyi tanır miydin?"

Barney sert bir sesle: "Hoş bir insandı" dedi.

"Hoş insanlar en sonunda tükenirler diyen yazar Hemingway miydi?"

"Hayır. O sözü söyleyen eski Brooklyn Dodgers oyuncusu Leo Duroc her'dir."

"Çok tuhaf... Ben Lance Mortimer'im. Şu ana değin Tıp Fakültesi'nde acımasız ve pek tutkulu bir kişiyle tanışmamıştım."

"Kendini de bu söylediklerine katıyor musun?"

"Özellikle katıyorum. Otuz beş yaşına kadar milyoner olmaya niyetliyim."

"Bu durumda Harvard Ticaret Fakültesi'ne gitsen daha iyi olmaz mıydı?"

"Tanrım! Sen tutucu birisin! Nerelisin?"

"Brooklyn'liyim" diyerek yanıtlayan Barney ekledi. "Bunun üzerine bir yargıda bulunmaya ya da sünger çekmeye ne dersin, Lance?"

"Tuhaf olma. Brooklyn'in pek görkemli bir yer olduğunu duymuştum. Sinema yıldızı Laureen Bacall da Brooklynlidir, öyle değil mi?"

"Öyle sanırım."

"İyi. O kadın Bogard için iyiyse benim için de yeterli derecede iyi olabilir" diyen Mortimer büyük espri yapmış gibi gülümsüyordu."Sanırım senin adını unuttum" diye ekledi. .

"Her şey gibi. Neden bunu da olduğu gibi bırakmayalım?"

"Oh, haydi eski arkadaş" diyen Lance tatlı sözlerle inandırmak ister gibi konuşuyordu. "Seni Brooklyn'de hangi adla çağırırlar?"

"Pek çok adla.. Ancak arkadaşlarını bana Barney ya da Livingstone derler. Ben de her iki ada yanıt veririm."

Bu da Lance'nin kahkahayla gülmesine neden oldu. "Bütün hastalarının sana Dr. Livingstone (Yaşayan Taş anlamına gelir-Çeviren) diyerek alay edeceklerini varsayıyorum" dedi.

"Ben varsayımlarda bulunacakları tedavi etmeye niyetli değilim, Lance. Şimdi, eğer sen şu müzik setini sakin bir kükreme düzeyinde çalarsan ben de histoloji (dokubilim) dersi lamlarımı incelemek niyetindeyim."

"Histoloji lamlarını mı inceleyeceksin?" diyen Lance dramatik bir şaşkınlık içinde tepkime göstermişti. Konuşmasını şöyle sürdürdü. "Onlar şu değerli insan dokusu örneklerini laboratuvarlardan çıkarmanıza izin veriyorlar mı?"

"Bir seferinde pek az lam çıkarmamıza izin veriyorlar." "Ve sen, mikroskop olarak neyi kullanıyorsun?"

"Fakültenin AO marka mikroskobunu bir dönem için on dolara kiraladım."

"Ama o tek mercekli. Taş Devri'nden kalmış bir araçtır!" Buna diyeceğim şu, Lance: Burada hiçbir şey senin standartların düzeyinde değil, galiba?"

Lütfen, Dr. Livingstone. Sen, beni yanlış okudun. Yalnızca küçük aracımın kullanılmasını sana önerebilirim" diyen Lance, çalışma masasının üzerinde bulunan çağdaş çift gözlü süper mikroskobun örtüsünü çekip açtı. Barney kendi kendisini önleyemeden şaşkınlıkla, "Vay!" diye bağırdı.

"Nikon markalı... Tokyo'nun o cin gibi akıllı, ufak tefek, dost yüzlü insanlarının oluşturduğu bir sanat yapıtı. Aslında bunlardan bende iki tane var. Ayrıca derste gördüğümüz lamlardan iki tam takıma sahibim." "Onları nasıl ele geçirdin?"

"Benim için düşündüğün o düzeysiz fikrini değiştirene değin, soruna yanıt vermeyeceğim."

"Böyle bir fikrim olduğunu sana ne düşündürdü?"

"Herkes benim için öyle düşünür. Taştan kalbimin iğrenç vurulan dışında çelikten bir beynim olduğunu sezinleyene değin herkes öyle düşünmüştür. Yalın biçimde söylemek gerekirse, ben hep kazanmak için doğmuşum, Barney."

Barney istemeyerek mırıldandı. "Eğer öyle söylüyorsan, öyledir. Şimdi o lamları nasıl ele geçirdiğini söyleyecek misin?"

"Onları nasıl aldığımı tahmin edebilirsin. Sende olmayan tek ayrıntı, projeksiyonu çalıştıran yoksul üçüncü sınıf öğrencisine ne kadar para ödediğimdir. Bu da tıbbın gizlilik kuralları başlığı altında yer alır."

Barney işittiklerim yeterli bulmuştu. Kapıya döndü, omuzlarının üzerinden baştan savma bir tavırla, "Seninle görüşürüz, Lance" dedi. O anda genç adam oturduğu iskemleden fırlayarak Daphne'sini izleyen Apollon gibi Barney'in arkasından koştu. "Bir dakika dur, Livingstone. Mikroskobu istemiyor muydun?" diye sordu.

"Kabaca dürüst olarak, sana borçlu almak durumunda olmayı istemem."

"Ama, sana söylemiştim. Bende o mikroskoptan ve lamlardan ikişer tane var."

Barney dönüp şu soruyu sormaktan kendini alamadı. "Lance, sende her şeyden iki tane mi var?"

"Pekiyi. Evet, çoğu şeyde öyle."

"İki araban var mı?"

Sınıf arkadaşı başını öne eğerek, ''Yalnızca kullanılmış olarak satın aldığım iki Corvette marka arabam var."

"Bahse girerim ki, ikisi de aynı renktedir..."

Lance bir kez daha olumlu anlamda başını öne eğdi."Bana öylesi daha pratik göründü" dedi.

"Oh! Evet, kuşkusuz!" diyen Barney korkunç bir merakla daha derine inmek üzere sordu, "İki kız arkadaşın da var mı?"

"O konuda bir ayrallık uyguluyorum."

"Oh, öyle mi?"

"Kadınları arabalardan daha güvenilmez buluyorum. Bu yüzden etkin listemde her zaman üç ya da dört kız bulunur."

"Oh, iyi. Pek pratik bir uygulama" diyen Barney şimdi kendince haritası çıkarılmamış sularda seyrettiğini anlıyor ama bu kişiliğin neden kendisini eğlendirdiğini keşfetmeye çalışmanın hoş olacağım düşünüyordu.

"Kuşkusuz yalnızca bir annenle bir baban vardır?" dedi.

"Ne bu? Yirmi soru oyunu mu oynuyoruz?"

"Üzgünüm. Biraz ileri gittim galiba. Daha iyi bir deyiş olmadığı için söyleyeceğim. Kıçı Açgözlü birinden mikroskobunu almamam gerekirdi."

"Sen de biraz tuhafsın. Psikiyatrist olacak biri gibi konuşuyorsun" diyen Lance incelikle konuşarak şu sonuca varıyordu. "Bundan hoşlandım. Gereksindiğin anda arabalarımdan birini de ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler" diyen Barney kayıtsız bir tavırla konuşuyor ve Lance'nin süper mikroskobunun parçalarım toparlamaya çalışıyordu. Oğlan kararım değiştirmeden mikroskobu alıp oradan ayrılmak niyetindeydi.

Bir kutu lamı alırken sordu. "Bunları ne zaman geriye istiyorsun?"

"Acelesi yok. Tüm dönem boyunca istediğin kadar tutabilirsin. Ben istediğim anda bir başka lam takımım daha alabilirim."

"Sen inanılmaz bir adamsın, Lance!..."

Mortimer gerçekten şaşırmış gibi sordu. "Gerçekten benden hoşlandığını mı söylüyorsun sen?"

"Kuşkusuz..." diyen Barney, gülümseyerek ekledi. "Sen tuhaf türün biri ya da bir türün ikisisin."

Barney süper mikroskobu uzun saatler boyunca kullanarak lamları inceledi. Bunu yapmak; hematoksisin denilen doku boyası ve reçine lekesiyle renklendirilmiş doku dilimlerine bakmak insanı coşturan bir deneyimdi. Oğlan, parıldayan pembe ve mavi

lekelere, çağdaş ressam Jackson Pollock'un resimlerini anımsatan düzenli renk karmaşasına bakarak şaşkınlıklara düşüyordu.

Gerçekte şimdi laboratuvardaki öğretmenin şu savı geçmişe de dönük bir geçerlilik kazanmaktaydı: "Histoloji ve sanat tarihi tamamlayıcı estetik bilimleridir."

Gece saat on birden sonra Barney bedeninde biraz karbonhidrat pekiştirmesine gereksinim duydu. Alt kattaki otomatik şekerleme makinesine inerken koridordaki telefonun yanında durdu ve o anda heyecanını Laura ile paylaşmak istedi.

Telefonu öfkeli bir kadın sesi yanıtladı.

Eğer bu Laura ya da Grete ise, hemen telefonu kapatabilirim, diye düşünen Barney sesin sahibini tanımıştı.

"Hey, Alison. Benim, Barney. Biliyorsun, seninle Leonardo'nun ölü bedeni üzerinde tanışmıştık" dedi.

"Oh, merhaba" diyen kız ekledi. "Kesip biçme işlerin nasıl gidiyor?" "Muazzam... Ya seninkiler?"

"Pek kötü değil" diyerek yanıtlayan Alison, sözünü sürdürdü. "Sanırım Laura ile görüşmeyi isterdin, öyle değil mi?"

Barney o anda kızın yalnızlığını duyumsadı ve aşırı özveride bulunmaya karar verdi.

"Oh, Alison. Biraz sonra benimle kahve içmekten hoşlanır miydin?" diye sordu.

Kız kendisiyle kişi olarak ilgilenilmesine alışkın olmadığı için dengesini yitirmiş bir sesle. "Oh!" dedi ve ekledi."Bak, Barney. Bu gece çalışmam gerekli pek çok şey var. Neden bunu başka bir zaman yapmayalım?"

"Olur, kuşkusuz olur!" diyen Barney, içinden rahatlamıştı. "Laura, orada mı?" diye sordu.

Alison'un Laura'yı çağırmak üzere telefonu bırakışının sesini duydu. Ve ne tuhaftır ki, Laura da benzeri öfkeyle konuştu. "Hey, ben burada ders çalışmaya uğraşıyorum. Kim arıyor beni?"

"Kimin aramasını beklerdin? Marlon Brando'nun telefonunu mu?"

"Oh, üzgünüm Barney! Ne oldu ki?"

"Komple histoloji lam takımıyla onlara bakacak süper Nikon marka bir mikroskobu ele geçirdiğimi söylesem bana inanır miydin?"

"Tanrım! Nereden buldun onları?"

"Dinle, telefonda anlatılamayacak kadar uzun ve heyecanlı bir öykü bu. Buraya gelip doku dilimlerini sanki bir kaleydoskopla seyreder gibi görmek ister miydin?"

"Kesinlikle isterdim. Şimdi olabilir mi?"

"Hayır, yarım saat sonra olsun, diyelim... Şu anda bir danışmanlık toplantım var."

"Oh, evet. iyi, seni gece yarısına doğru görürüm, danışman..."

"Otur, Hank."

"Çok meşgul olduğunu biliyorum Barn. Ama senin üç dakikadan fazla zamanım almayacağım."

"İyi. Gene de otur. Damarlarımızı varis etme rizikosuna neden girelim ki?"

Dwyer başını öne eğdi ve yatağın bir ucuna ilişti.

"Tamam, Hank bebek. Anlat."

Konuğu yerinde duramaz ve konuşamaz bir hale girmişti. "Barney, bir sorunum var. Bana öğüt verirsen sana büyük gönül borcu duyarım" dedi.

"Tamam, tamam" diyen Barney içinden düşündü. Bu sersem, beni her konuda kendisinden fazla şeyi bilir gibi görerek ne düşünüyor? Ve konuştu. "Sorunun ne ki, Hank?"

Dwyer'in şaşkınlığı odayı dolduruyormuş gibi görünüyordu. Sonunda oğlan sorunu tek sözcüğe sığdırdı. "Cinsellik."

Barney rahatsız olmuş bir sesle sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Cinsellikle ilgili bir sorunum var" diyen Dwyer, şimdi avuç içlerindeki teri süveterine kuruluyordu.

"Oh, hayır!" diye düşünen Barney'in kendini koruma içgüdüsü kendi kendisine komuta ediyordu: Bu oğlanı gerçek bir psikiyatriste gönder. Yoksa, her gece birtakım kişilerin kendini pencereden atması serüvenini yaşayacaksın.

"Eh, Hank. Bilirsin ya, bunu daha ehliyetli kişilerle görüşmenin daha doğru olacağım düşünmez misin?"

"Hayır, hayır, hayır Barney. Senin deneyiminde bir kişinin bana yardımcı olabileceğine eminim."

Barney kendi kendisiyle içten içe alay etti. Oh, iyi. Birisi daha senin Tanrı vergisi ayrıcalıklı güçlerin bulunduğuna inanıyor.

"Pekiyi Dwyer, olanları anlat."

"Biliyorsun, ben rahip olacaktım."

"Evet."

"Ve sanırım neden o okulu bıraktığımı da sana anlatmıştım."

"Evet. Anlattıkların 'dünya, et ve steteskop' üzerine birtakım şeylerdi."

"Sorun Cheryl. Yani, Cheryl De Sanctis. Ben ona karşı arzu duyuyorum. Gece-gündüz o kızla ilgiliyim. Ders çalışamıyorum. Uyuyamıyorum. Bütün yapmak istediğim o olduğu için... anatomi öğrenemiyorum."

Barney önerdi. "O kızla yatmayı mı istiyorsun?"

"Evet, Barney. Durumu anlıyorsun. Anlayacağını biliyordum."

"Doğruyu konuşmak gerekirse ben öyle sanmıyorum. Çünkü şu ana değin ortada bir sorun göremiyorum. Ta ki Cheryl evli ise ya da... Bir rahibe ise. O zaman iş başka."

"Tanrı aşkına sen benim ne olduğumu düşünüyorsun? O yalnızca benim bölgemde oturan bir kız ve anaokulunda öğretmenlik yapıyor. Ailesi de pek dindar."

Oğlan bir an duraladı ve sonra derin özlemini belirtir bir iç çekişten sonra ekledi. "Ve onda şu ana dek gördüğüm en güzel bir çift göğüs var."

Bir sonuca varmak üzere savaşım veren Barney, "Oh!... Ama, kız seni beğenmiyor! Bu mu sorunun, Dwyer?" dedi.

"Hayır, hayır. Kız beni seviyor ve eminim ki o denli inanılmaz bedeni olmasa da ben gene onu çok sevecektim. Ancak, dün gece Cheryl bana telefon etti. Gelecek hafta buraya geleceğini ve odamda kalmak istediğini söyledi."

"Bu sorun değil, Hank. Demek istiyorum ki, bildiğim kadarıyla buradaki odalarımızda bulundurmaya izinli olmadığım şeyler yalnızca ateşli silahlar ve sürüngenler..."

"Sanırım, Cheryl sonuna kadar gitmemizi istiyor." Sabırsız bir sesle. "Muazzam!" diyen Barney düşündü: Keşke benim de böyle bir sorunum olsaydı.

"Şu halde sen de bunu onaylıyorsun, öyle mi? Evlilik dışı bir cinsel ilişkide bulunmalıyız diyorsun ha?"

"Hey, bak Dwyer. Beti, ahlak hocası değilim. Ancak bana göre, iki yetişkin birbirlerini gerçekten seviyorlarsa, bu sevgi cinselliği de içerir gibi geliyor..."

"Evlilik öncesi de mi?"

"Onunla evlenmeyi ciddi olarak düşünüyor musun, Dwyer?" Oğlan başını öne eğerek onayladı. "Onu seviyorum, Barney. Şimdi senin kutsayışıma almalı mıyım?"

"Sanırım sen onu daha dünyevi bir şey olarak... Bir tür yüreklendirme gibi ele almalısın. Demek istiyorum ki, ben bir rahip değilim her nasılsa. Bu da bana bir şeyi anımsatıyor. Sen nasıl oldu da bir rahibe gidip bu konuda onunla görüşmedin?"

"Rahip bana cinsel ilişkide bulunmamamı söylerdi." Barney bu sözlere yanıt veremeden kapıda bir tıkırtı duyuldu. Dwyer kol saatine baktı ve gitmek üzere ayağa kalktı. "Hey, vakit gece yarısını geçiyor. Bu kadar çok zamanını aldığım için üzgünüm" dedi.

Dışarıdan Laura'nın neşeli sesi yükseldi. "Benim Livingstone! Yalnız mısın?"

Dwyer utanmış gibi konuştu. "Hey Tanrım! Keşke bir arka kapı olsaydı burada!"

"Lütfen Hank. O yalnızca Laura."

"Burada 'yalnızca' demekle neyi kastediyorsun? Gece yarısı sınıfın en güzel kızı odana geliyor. Bunu nasıl becerdin?"

Döndü ve kapıyı açtı.

"Merhaba, Hank" diyen Laura gülümseyerek konuşuyordu. "Umut ederim ki, bir konuyu yanda kesmedim."

Oğlan, "Ne gibi?" derken utanmıştı.

"Sorun değil. Ben buraya Livingstone'un mikroskobu söylediği kadar iyi mi diye görmeye geldim."

Tümüyle şaşkınlaşmış durumdaki Dwyer, "Oh, kuşkusuz" dedi ve sonra sevgilisine telefon etmek üzere koştu gitti.

"Oh, oh, oh, bir kızın vaginasına dokunmak ve duyumsamak, ah ne güzel!"

"Laura, Boston'dayız. Bu denli yüksek sesle konuşma lütfen."

Palmer Talbot'un rengi yediği ıstakozunkine dönüşmüştü. Gözleri yuvalarından fırlamış gibi, tiyatro sonrasında Steuben lokantasında yemek yiyen öbür kişileri tarıyordu.

Laura eğleniyordu. Aralarında önemsiz konular üzerinde konuşurlarken Palmer kıza, onun ve sınıf arkadaşlarının kendilerine zorla verilen "bir yığın önemsiz bilgiyi" nasıl sindirdiklerini sormuştu.

Kız, yıllar boyunca tıp fakültesi öğrencilerinin yararlı bellek ipuçları ile dirimsel önemdeki bilgiyi aklın tozlu raflarından

anında bulup ortaya çıkaracak unutulmaz deyişleri düzenlediklerini anlatmıştı.

Talbot, "Ne gibi?" diye sormuştu.

"İyi. On iki kafa sinirini, yani beyinden, bedenin çeşitli bölümlerine elektrik uyartılarını ulaştıran elektrik hatlarını ezberlemek üzere başarı kazanılmaması kesinlikle olanaksız bulunan bir yöntem bulunmaktadır" diyen Laura güzel sarı saçlarını eliyle kabartarak nutuk çeker gibi ekledi. "Oh, oh, oh, bir kızın vaginasına dokunmak ve duyumsamak. Ah, ne güzel!" (Harvardlı tıp öğrencileri kafa sinirlerini bu cümlenin sözcüklerinin ilk harfleri ile anımsarken İngiliz tıp öğrencileri Türkçe'ye şöyle çevrilecek anlamsız bir cümleyi aynı amaçla kullanmaktadır: Yaşlı Olimpos dağının en tepesinde şişman kulaklı Alman bir şerbetçi otunu gözledi. Bu arada sorduk: Türkiye'deki tıp öğrencilerinin böyle bir deyişi uydurmadıklarını öğrendik. Çeviren)

Bu noktada sinirleri bozulan Palmer toplumsal durumu felce uğrarmış gibi konuştu. "Bu deyişi, Barney keşfetmiş gibi görünüyor."

"Hayır, lanet olsun! Sana, bunun folklorun bir bölümü, klasik bir şey olduğunu söyledim. Başlangıcı, ta MS ikinci yüzyılda yaşamış tıp adamı Galen'e (Kalinos) ve hatta Hipokrates'e kadar dayanmış olabilir, inan bana, bu deyiş deha ürünü gibi bir şey. Aksi takdirde ben sana koku, görme, göz oynatıcı, troklea sinirleri ile diğerlerini bir çırpıda nasıl sayabilirdim?"

"Fikrim anlıyorum" diyen Talbot ekledi. "O deyiş kolayca unutulmayacak bir şey." Ve konuyu değiştirerek yumuşak sesle mırıldandı. "Aynı kentte oturduğumuz halde seni yalnızca hafta sonlarında görmeye ve hatta cuma akşamlan seninle buluşmamaya dayanamıyorum."

"Çünkü, cumartesi günü de dersimiz var."

"Bu barbarca, kesinlikle insanlık dışı bir şey, Laura."

"Evet, arkadaşım, iyi. Söylediğin özetle Tıp Fakültesi'dir."

Bir saat sonra Talbot kendini kontrol edemezmiş gibi kahkahalarla gülüyordu.

Laura onun göğsüne bir yastıkla oyun oynarmış gibi vurarak sordu. "Bu denli komik olan ne?"

"Sen, benim yaşamımı yıkıma uğrattın" diyen genç adam kaba bir kahkaha daha atıp konuştu. "Bir kez daha on iki kafa sinirini aklıma getirmeden cinsel ilişkide bulunamayacağım."

Gülümseyen Laura sordu. "Onların adlarını sayabilir misin?"

"Hayır, ama eminim ki o tuhaf deyişi her zaman anımsayacağım" diyen Talbot kızı kucaklamak üzere eğilince kız incelikle ondan uzaklaştı.

"Şansın yok!" diyen Laura kaşlarını çattı. "Biliyorsun, şu anda yatakhaneye gitmeliyim ki,sabah erkenden kalkabileyim ve kafa sinirlerinin geçtiği yerleri Gray'in Anatomi kitabından izleyebileyim."

"Benim anatomimi incelemeye ne dersin? Gece burada kalıp beni incelemek istemez misin? Sabahleyin, ilk iş olarak seni arabayla oraya götürmeye söz veriyorum."

"Üzgünüm. Pazar sabahı ilk iş senin için lanet olası tüm New York Times gazetesini okuman demektir."

Sevgiyle gülümseyen Talbot ekledi. "Ve bir de Boston Globe gazetesini okumak, üstüne bir kez daha seninle sevişmek..."

Laura onu alnından öptü. "Bunu erteleyelim, olmaz mı?" dedi ve giyinmek üzere ayağa kalkıp sözlerini sürdürdü. "Bazen senin, okulu bırakmamı istediğini düşünüyor ve o fikre kapılıyorum."

"İtiraf ederim ki, fikir en tuhaf anlarda aklıma geliyor. Ama sonra, vicdanım senin geleceğine tutkuyla bağlı olduğunu ve benim de bencil davrandığımı anımsatıyor."

"İyi. Ayrıca vicdanın böyle fikirlerinden ötürü seni azarlıyor mu?"

"Pek değil. Çünkü, daha sonra hiç değilse sizin sınıfın üçte birinin daha şimdiden evlenmiş olduğunu anımsıyorum."

"Onlardan hiçbiri kız öğrenci değil. Çünkü bizler pek meşgulüz."

"Ne gibi işler yaparak? Erkeklerle aynı derecede iyi olduğunuzu kanıtlayarak mı?"

"Hayır, öylesi yeterli olmayacaktır. Onlardan daha iyi olduğumuzu kanıtlamak zorundayız. Buna anlaman mümkün müydü?"

Palmer kıza karşı gerçekten dürüst davranmaya çalışıyor ancak altına girdiği yüklenimin derinliğim ölçemiyordu.

Kıza, "Şimdi de sonuç olarak evlenmek ve bir aile sahibi olmak istersin, değil mi?" diye sordu.

"Sonuç olarak o durumdan on yıl kadar uzaktayım," diye yanıtlayan kız yumuşak sesle sözlerini sürdürdü. "Ben yalnızca sıradan bir doktor değil, çok iyi bir doktor olacağım, Palmer."

Genç adam ona baktı ve sevgiyle mırıldandı. "Seni seviyorum, Laura. Zorunlu olduğum sürece bekleyeceğim."

Yaptığı andı mühürlemek ister gibi Laura'yı kucakladı. Kız yanağını onunkine doğru yaslarken birdenbire nedeni açıklanamaz bir acı duyumsadı. Tanrım! diyerek düşündü. Bu muazzam adam, beni çok seviyor. Ve ben de ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama neden ona izin vermiyorum? Bende olan yanlışlık ne ki?...

Porsche marka araba karanlıklar içindeki Vanderbilt binasının önüne yaklaşırken köşeden bir çift kol kola yürüyerek çıktı. Palmer, Laura'yı giriş kapısına doğru götürürken aşık kuşlardan biri seslendi. "Hey, Laura bekle!"

Hank Dwyer yanında kısa boylu, şişmanca bir kızla yaklaşıyordu.

Laura, "Merhaba" diyerek selamlarken içten içe rahibin neden bu denli gecikmiş olduğunu (saat gece yarısı ayinini bile geçmişti) ve yanında şu kızın ne aradığım kendi kendine soruyordu.

Laura" diyerek söze başlayan Hank soluk soluğa kalarak konuştu. Büyük haberi ilk duyan sen olacaksın: Cheryl ve ben evleniyoruz! Oh, sanırım tanışmamıştınız. Laura Castellano, bu benim nişanlım Cheryl De Sanctis. Cheryl, benim hemşehrimdir."

Kuzguni saçlı kız başını eğdi ve utanarak gülümsedi. Ancak, karanlıkta bile gözlerinin parıldadığı ayırt edilebiliyordu.

Laura da Palmer'i onlara tanıştırdı. Palmer karşılarındaki çifte, bağları ne zaman sıkılamaya niyetli olduklarını sordu.

"Noel'de" diyen Cheryl ekledi. "Noel tatilinde evleneceğiz."

"Evet" diyen Hank sırıtarak konuşmasını sürdürdü. "Bu şekilde evlenme yıldönümümüzü hiç unutmayacağım. Muazzam, değil mi?"

"Çok görkemli bir şey bu" diyen Palmer'in sesindeki ince alayı Laura sezinleyerek tamamladı. "Ancak, evlenmen senin tıp çalışmalarına baskı getirmeyecek mi?"

"Vız gelir. Tersine" diyen Hank şişinerek ekledi. "Birlikte olunca şimdi Cheryl'i düşünerek boşa harcadığım zamanı kurtarmış olacağım."

Palmer çarpık bir gülümsemeyle dönüp Laura'ya baktı ve "Bu da insanı rahatlatan bir görüş, değil mi?" diye sordu.

Genç adamın yanağına hafif bir öpüşle dokunur gibi yapan kız, "Farklı insanların farklı yaklaşımları" diyerek geleceğin damat ve gelinine el salladı ve sonra binanın kapısından içeri hızla girdi.

Holün mağara gibi derin boşluğuna dalar dalmaz biraz önceki melankolik ruhsal durumu geriye döner gibi olmuştu. Hank ve Cheryl'in birbirlerine bakışları onda duygusal sellere

neden olmuştu. Belli ki, onlar birbirlerine aşıktılar. Palmer de kendisine karşı aynı durumda değil miydi? Laura ansızın genç adama karşı sempatiyle doldu. Ve nedenini anlayamadan kendisi için üzüntü duyumsadı.

Birdenbire kendisini Barney'in odasının yönünde yürür durumda buldu. Eski arkadaşı şimdi de uyanıksa huzurunu kaçıran şeyi onunla tartışacaktı. Odaya yaklaşınca, Barney'in yorgun sesinin hayati kimya formüllerini ezberlemekle uğraştığını işitti.

Laura olgunlaşmamış şaşkınlıkları, kafa karışıklıkları ve yetişkinlere ilişkin diğer sorunlarıyla oğlanı rahatsız etmemek için orada durdu. Döndü ve odasına doğru yollandı.

Odaya girince kendisini yatağının üzerine bıraktı. Hayati kimya kitabını önüne açtı ve kendini aminoasitlerin insana unutkanlık veren ayrıntılarına gömmeye çalıştı.

Bennett Landsmann'ın beklenmedik ziyaretine değin, Barney tüm akşam boyunca ders çalışmıştı. Bennett spor ceketi, ince mavi çizgili gömleği ve biçimli kravatıyla o denli şıktı ki, Barney onun Exeter sinemasındaki Ingmar Bergman'ın son filmini görmeye gitmiş olduğunu öğrenince şaşırdı.

"Tanrım! Senin insanı şaşırtma hareketin de bu mu, Landsmann? Ben o Yedinci Mühür adlı filmi seyrettikten sonra günlerce karabasanlar görmüştüm.'

Bennett kocaman bir gülüşle gülümsedi. "Aslında filmdeki karakterler öyle mariz tipler ki, kıyaslandığında beni kendime karşı aşırı zinde duyumsatıyorlar. Her neyse, şimdi ders çalışmak daha az asık suratlı bir şey gibi görünüyor. Birkaç soru alışverişi yapalım mı seninle?" dedi.

"Kuşkusuz olur. Aminoasitler üzerinde nasılsın?"

"Fena değilim. Öğleden sonra onlar üzerinde beş saat kafa patlattım."

"Tamam. Şu halde dikkatimizi mide-bağırsak sistemindeki protein üretimi sorununa çevirelim."

"Sen bana yükleniyorsun! Onları da öğrenmek zorunda mıydık?"

"İyi, Bay Landsmann". Profesör Pfeifer'in alçakgönüllü ses tonunu taklit eden Barney ekledi. "Bizler sizin yalnızca 'önemli' şeyleri bilmenizi bekliyoruz. Diğer bir deyişle benim ağzımdan çıkan her şeyi..."

Bu sözlere Bennett'in yanıtı, "Pislik!" şeklinde oldu.

Ve ders çalışmaya koyuldular.

Bir saat kadar çalıştıktan sonra Bennett odasına kadar koşup bir çift Budweizer birası getirdi. Biralarını yudumlarken üniversiteler arası futbol şampiyonluğunu kimin kazanacağından ve yüzmede Yale Üniversitesi'ni yenecek takımın çıkıp çıkmayacağından söz etiler. (Barney, "Onların şimdi bir balığı takımlarına aldıklarını işittim" dedi.) Okullar arası satranç turnuvasını bile söz konusu yaptılar.

Saatler ilerleyince Barney yeni arkadaşını daha rahatlatıcı buldu ve ona kişisel sorular yöneltmeye bile başladı.

"Söyle bana, Landsmann: Tıbbın Jackie Robinson'u olmak nasıl bir şey?"

"Sen insanı pek pohpohluyorsun, Barn. Ben, acemi bir oyuncuyum ve kesinlikle ligin en iyisi değilim."

"Ah, lanet olsun! Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben..."

"Kuşkusuz, ancak burada benim için rahatsız edici bir durum yok, Barney. Ben her zaman kara derili olarak kabul edildim. Doğruyu konuşmak gerekirse, tersi durumu hiç bilmiyorum."

"Nerelisin?"

"Cleveland'da büyüdüm" diyen Bennett ayrıntı vermedi.

Barney onun hakkında öğrendikleriyle büyülenme ile çekingenlik duyma arasında gidip geliyordu. "Annen ve baban ne iş yaparlar?" diye sordu. Bu pek zararsız bir soruydu.

Bennett kayıtsız bir sesle yanıtladı. "Babam ayakkabı yapar."

"Oh!" diyen Barney bu denli gösterişsiz bir geçmişle kazanılan başarının büyüklüğü karşısında derin şaşkınlığa düşüyordu. Ancak, Bennett'in özel yaşamını daha fazla öğrenemeyeceğini biliyordu. Böylece, bir buçuk saat kadar daha ders çalıştılar. Onlar bir keton asidinin metabolizmayı oksitleyişini ezberlemeye çalışırlarken Laura, Barney'in kapısının önüne yaklaşıp geriye dönerek gitmişti.

Kapının önünde kızın oyalanmaması büyük şanstı. Çünkü, onun gidişinden biraz sonra oğlanlar daha dünyevi şeylerden söz açmış, sınıftaki kızları eleştirmeye başlamışlardı.

Bennett şöyle mırıldandı. "Castellano! Ben onu daha Radclifften beri tanıyorum. Kuşkusuz o kız bir bilmece. Güzel, pırıl pırıl aydınlık zekâlı bir bilmece."

Bilmece mi? Olasılıkla bu, Barney'in Laura'da hiç adlandırmadığı bir niteliğiydi. Kendisi Laura'yı gerçekten tanıyordu. Barney ile Laura birbirlerinin yaşam dokumasının birer lifi gibiydiler. Bennett, asıl bilmece olan sensin!

İlk hayati kimya sınavından önce öğrenciler arasında korkusuz ve çılgınca bir soru öne sürülüyordu: Bütün bu karmakarışık bilgilerin hastaları iyileştirmeyle ilgisi nedir?

Bu konuda Laura şöyle yakındı. "Tanrı aşkına, demek istiyorum ki, şu aptalca diyagramlar otomobil mühendisliği ya da TV onarımcılığı eğitimine benziyorlar."

Kız, Barney'in odasında ders çalışıyordu. Birbirlerine sorular yöneltiyor ve sürekli olarak Profesör Pfeifer'in bir gün sonra onlara ne soracağım kestirmeye çalışıyorlardı.

"Rahat olmalısın, Castellano. Kabul ediyorum, durum elli tür karmakarışık şeyi ezberlemeye benziyor. Ancak, öğrendiklerimizin insan bedeniyle belli belirsiz birer bağlantısı var."

"Babamın böyle saçmalıklarla hiç uğraşmamış olduğuna bahse, girerim."

"Ben de bahse girerim ki, o da bunlarla uğraşmıştır, insanlar iki bin yıl önce eski Yunan ve Çin'de de metabolizmayı inceliyorlardı."

"Evet, belki biraz incelemişlerdi ama onlar şu lanet olası ayrıntıları bilmiyorlardı. Üstelik, ben buraya hasta insanları görmeye geldim."

"İyi" diyen Barney, espri yapar gibi sırıtarak konuştu. "Çevrene bak: Pfeifer hasta. Ve hepimiz burada bulunarak biraz çılgınız. Şimdi sana bir Hersley çikolatası getirmeme ne dersin?"

"Hayır, istemem. Ama, beni uyanık tutması için bir kola içerdim. Gidip getireyim ben..."

"Sen yorulma, Castellano. Burada kal ve ikimiz için ders çalış. Kanımı beynime gönderebilmek üzere biraz hareketli olmaya muhtacım ben" diyen Barney alt kâttaki otomatik satış makinelerine koştu. Orada altı majöne yan yana dizilmişti. Her makine besleyici değeri kuşkulu şeyleri satıyordu. Gecenin o saatinde makineler oğlana gülüyor gibiydi. Ve olasılıkla öyleydi; çünkü sigara makinelerini de içermek üzere hepsi boştular.

Barney geriye dönmek üzere ağır ağır merdivenleri tırmanırken kimin odasında elektrik ocağı ve kahve demliği bulunduğunu düşünüyordu. Ah, kuşkusuz Lance Mortimer'in odasında bunların ikisi de olmalıydı.

Lance'nin kapısına vurdu. Yanıt alamadı. Oğlan uyumuş muydu? Kapıya ikinci kez daha sert vurmasına karşı gene yanıt alamayınca Barney kapıyı açmayı denedi. Kilitli değildi ve Lance koltukta, başı geriye devrilmiş, gözleri kapalı ve başına kulak-

lıklar takmış durumda yatıyordu. Kulaklıklar mı? Bu adam böyle bir gecede nasıl müzik dinleyebilirdi? Barney ilerledi ve onun alnına dokundu.

Neşeyle, "Evde kimse yok mu?" diye sordu. Lance gözlerini açtı ve kulaklıklardan birini kulağından çekip çıkardı.

"Oh, Dr. Livingstone. Sen şimdiye değin nerelerde gizleniyordun?"

"Herkes gibi odamdaydım ve lanet olası kimyasal yapılan çalışıyordum. Sen niye aynı şeyi yapmıyorsun? Yoksa yarınki sınava katılmayacak mısın?"

"Siz hepiniz neden böyle heyecanlanıyorsunuz? Oysa, paniğe kapılmaya hiç gerek yok."

"Olabilir. Ama çalışmanın gerekli olduğunu sen de düşünmüyor musun?"

"Düşünüyorum, arkadaş düşünüyorum. Dinle bak."

Barney gönülsüzce kendisine uzatılan kulaklıkları taktı ve şaşkınlıkla bantta Lance'nin ertesi günü sınava girecekleri bazı metabolizma sırlarını yüksek sesle yinelediğini işitti.

"Ben bu bandı tekrar tekrar çalıyorum" diyen Lance, açıklamasını sürdürdü. "Daha sonra uykuya dalsam bile, beynim bilgiyi bilinçaltıyla algılıyor."

'Lance, sen korkunç bir tipsin."

"Öyleyim, değil mi?" diyen komşusu gülümseyerek ekledi. "Ama, sana ödünç verecek fazla bandım olmadığı için üzgünüm. Bu aygıtı daha dün Cambridge Ses Araştırmaları Merkezinden aldım. Sana başka şekilde yardımcı olabilir miyim?"

"İyi, evet. İçinde kafein olan bir şeyin var mı?"

"Kahve*mi, çaymı, yoksa kola mı istersin?"

"Kola. Eğer varsa iki kola verebilir misin?"

"Kendin al" diyen Lance, buzdolabını gösterdi. "Hoşuna giderse orada kamamber peyniri de var" dedikten sonra koltukta

arkasına dayandı ve banda alınmış kendi eğitim sistemine gömüldü.

Barney odasına döndüğünde, Laura onun yatağının üzerine uzanmış ve derin bir uykuya gömülmüş bulunuyordu.

Kızın gözlerinin çevresindeki koyu renkli halkalara bakan Barney onun her şeyden fazla dinlenmeye gereksindiğine karar verdi. Kendisi, çalışma masasına oturdu ve yarım saat daha çalıştı. Yeniden Laura'ya baktı. Kız derin bir uykudaydı ve onu uyandırmak acımasızlık olacaktı. Barney pabuçlarını çıkardı. Bir battaniye aldı. Kullanmadığı ceketlerinden birini katladı ve yastık yaptı. Döşemeye kıvnldı ve hemen uykuya daldı.

Gece ile sabah arasındaki saatlerden birinde Laura birdenbire uyandı. Nerede bulunduğunu sezinlemesi birkaç saniyesini aldı. Sonra, Barney'in yerde yattığını gördü ve gülümsedi. Oğlan öyle huzurlu görünüyordu ki... Laura not defterlerini toparladı. Tam odadan çıkmak üzereydi. Barney'in saatini kurmayı unuttuğunu gördü. Saati yediye kurdu, kapıyı yavaşça açıp kapatarak ve koridorda ayaklarının ucuna basarak yürüdü.

Bazı kapıların altından şimdi de ışık görünüyordu. Ve bir kapı ardına kadar açıktı. Bu odada Lance Mortimer çalışma masasında oturmuş, diyagram çiziyordu. Kız geçerken başını kaldırıp baktı.

"Merhaba, Laura" diyerek sınttı. "Barney nasıl?"

Kız olabildiğince doğal bir sesle yanıtladı. "Uyuyor."

Şehvet dolu bakışlarla bakan Lance, "Şanslı adam" dedi.

Kız ona baktı. Şu anda kızamayacak kadar yorgundu. Fısıldadı. "Mortimer, siktir ol!"

Merdivene yaklaştığında sınıf arkadaşının yanıtını işitti. "Ne zaman istersen, Laura. Ne zaman istersen..."

Öğrenciler şişmiş ve çapaklanmış gözlerle, kalemlerinin ucunu çiğneyerek ya da bedenlerinde birtakım ülserler oluştu-

rarak Profesör Pfeifer'in küçük sınavını bekliyorlardı. Çalkalanan mideler ve hızlı atan nabızlar, Peter Wyman'ın cırtlak tenor sesiyle söylediği, "Oh, ne güzel bir sabah" şarkısını dinlemekten başka her şeyle yataştırılabilirdi.

İyi profesör onları düş kırıklığına uğratmadı, ilk soru son zamanlarda Nobel Ödülü kazanan Sir Hans Krebs'in metabolizma üzerindeki öncü çalışmalarıyla ilgiliydi. Soru şöyleydi:

Satürn gezegeninde yaşadığınızı düşünün. Oksijen yerine azotu kullanarak Krebs'in çevrimini oluşturun. Diyagramı tam olarak çizin.

Sınavın ikinci bölümü Pfeifer'in dediği şekilde, "bir parça daha tatlıydı". Soru glikonejenlerle ilgiliydi. Başka bir deyişle, insan dokularının gereksindiği şekerin dönüşümüne ilişkindi:

Beş molekül glikoz verilmiştir. Glikojen yapmak üzere ne kadar ATP'ye (adenosin trifosfat) ve fosfora gereksinirsiniz? Ne kadar karbon üretirsiniz?

Yanıtınızda aşamaları adım adım formüle ediniz.

Yüz yirmi beş el, belleğin sisleri arasında uygun yanıtlan araştırmaya başlarken, alna ya da kaşın üzerine yaslanmak üzere uzandılar.

Her nasılsa aradan saatler geçmişti. Kurbanlardan çoğu sınav kâğıdını verip salondan dışarı çıkarken geriye kalan birkaç enerji dolu tutkun şimdi de kâğıtlarını karalamayı sürdürüyordu.

Pfeifer sanki anaokulu çocuklarını cezalandırır gibi konuştu. "Şimdi, zaman tamam. Bu kadar zamanda yazamadıysanız, olasılıkla hiçbir şekilde yazamayacaksınız. Kâğıtlar, lütfen."

Sınıfın dışında heyecan düzeyi havadaki iyonların sayısını geride bırakıyordu.

Heri sürülen tipik bir ipotez, "Bu adam sadist bir manyak!" şeklindeydi. Peter Wyman bu tür tepkimeleri tıbbın cehalet bağındaki ekşi üzümlere bakar gibi gözlüyordu.

Sonunda genç adam incelikle konuştu. "Haydi arkadaşlar. Sorular çok fazla yazı yazılarak yanıtlandırmayı gerektiriyordu, ama kesinlikle doğru ve açıktılar."

Judoda kara kuşak kazanmış ve normalde yumuşakbaşlı biri olan Sy Derman, "Sesini kıs, Wyman! Yoksa ben senin temel oksijen alımım çıplak ellerimle sürekli olarak durduracağım!" diye söylendi.

Barney, "Sanırım, Wyman blöf yapıyor" diyerek fikrini ileri sürdü. "Çünkü, kâğıdım en son veren oydu."

"Evet" diyen Laura şakır gibi konuştu. "Ve sen Wyman, domuz gibi terliyordun."

"Terleme, bedenden ısıyı normal yoldan atmadır, Bayan Castellano"

Salon on bir ile yolun ortasındakilerden kırk yedi ve kırk altı olan iki kişinin adlarının bulunduğu yeni yanmış yerlerde şimdi de duman çıkıyordu.

"Buraya ne zaman geldin, Ben?"

"Saat yediye çeyrek kala buraya indim ve bu yanık delikler vardı. Gerçekte sen ve ben Eski Yunan felsefesine göre 'ıneden ağan (fazlalık yok)' temelini izliyoruz. Yani sen yetmiş beş, ben yetmiş dört almışız."

"Nereden biliyorsun? Şu anda aklıma ikimizin adlarının da aynı harflerle başladığı geldi."

"Rahatsız olma. Ben sınavda tam adımı kullanmıştım: Yani, Bennett A. Landsmann. Bu nedenle 74 alan benim."

Barney'in yüzü ansızın solar gibi oldu. "Hey, Landsmann. Oldukça iyi notlar almışız. Ama, buradaki kimliğimizi nasıl gizleyeceğiz?" diye sordu.

"Bende geleneksel araç var."

"Ama, sen de sigara içmiyorsun."

"Kuşkusuz içmiyorum. Oysa, bazen yanında ateşi olmayan kızları dışarıya çıkarıyorum" diyen Bennett ceketinin iç cebine elini soktu ve gümüş bir sigara tabakası çıkardı, içinden ince, uzun bir sigara alarak tabakaya çok uygun bir çakmakla yaktı. Çakmak ve tabakada bazı harf ve süsler kazınmıştı.

"Hey, güzel bir tabaka, Ben. Görebilir miyim?"

Bennett tabakayı Barney'e attı. Tabakanın kapak bölümünde kabartmalı dairesel süsler vardı. Ve bronz süslerin ortasında gümüş bir "A" harfi yer alıyordu.

Barney sordu. "Bu nedir?"

"Oh, tabaka babamındı. Babam, General Patton'un Üçüncü Ordusu'nda subaydı."

"Çok güzel!" diyen Barney hayran kalmıştı. "Benim babam da Büyük Okyanus bölgesinde askerlik yapmış ama böyle güzel bir şey alamamıştı. Baban ne yapmıştı?"

"Hey, bırakalım bunu" diyen Bennett konuşmayı orada kesip önerdi. "Kahvaltı zamanı. Haydi, adlarımızı silip, buradan gidelim."

Barney kendi adlarını gösteren harfleri yakıp yok ederken bir yandan da listede Laura'nın notunu gösteren harfleri arandı.

Ama bulamadı. Daha doğrusu Laura'nın adının ilk harfleri artık listede değildiler. Böylece kız ya çok çok iyi ya da kötü bir not almış bulunuyordu.

Laura en kötü notu almışsa Barney ona ne diyeceğim bilemiyordu. Öte yandan kız listenin en başında yer almışsa (ve Laura, Laura olduğuna göre bu olanaksız değildi) Barney ne duyumsayacağını düşünemiyordu.

"Hayati kimya sınavın nasıl geçti, Laura?"

"Fena değil."

"Bu sözün iyi yaptığın anlamına mı geliyor?"

"Hayır, yalın biçimde söylediğim anlama geliyor: Pena değil."

"Haydi, aramızda giz olmamalı. Ben senin gelecekteki koçanım, öyle değil mi?"

"Yalnızca kayıtlara geçsin diye söyleyeyim, Palmer: Ona da, daha resmi bir yanıt vermemiş bulunuyorum."

"Tamam, doktor tamam. Senin koşullarına uyarak teslim oluyorum. Şimdi, Şükran Günü için ne yapıyorsun?"

"Ders çalışacağım. Başka ne yapabilirim ki?"

"Söylemesen de bunu biliyordum. Ancak arada bir dinlenmelisin. Demek istiyorum ki, Ölüm Hücresi'ndeki hükümlüler bile Şükran Günü hindi yemeği yerler."

"Oh, eminim ki bizim yemekhane selefon kâğıdı ya da plastik torba ile sarılmış olsa bile akla uygun bir Şükran Yemeği benzeriyle kendi kendisini kanıtlayacaktır."

"Şu halde ben de gelir ve hindi yerine geçen o şeyi seninle birlikte yerim."

"Ama, annene ve babana ne olacak? Seni görmeyecekleri için düş kırıklığına uğramayacaklar mı?"

"Benim o gün seni göremememle uğrayacağım düş kırıklığı kadar olmayacak onlarınki."

Palmer birdenbire kendisini sessizliğe gömen düşüncelere itilmişti. Sonunda sordu: 'Yoksa başka planların mı var?" "İyi. Aslında Barney ile benim..."

Palmer onun sözünü keserek. "Ah, şu iyi arkadaşın Dr. Livingstone" dedi.

Laura kaşlarım çatarak konuştu. "Ben şunu diyordum; Barney ile ben ve birkaç arkadaş kafeteryada büyük bir masa kurarak geniş bir aile imişiz gibi davranacaktık. Ama son anda bazı eksilmeler ortaya çıktı."

"Eksilenler kimler?"

"İyi. Önce Bennett. O gün ailesiyle birlikte olmak üzere Cleveland'a uçuyor."

"Bu oldukça gereksiz bir harcama. Oğlan pek zengin olmalı."

Laura başını öne eğerek onayladı. "Öyle sanırım. Gardırobuna bakılırsa onun tek başına servetlere sahip olduğu görülüyor. Daha sonra, Livingstone da oyunbozanlık etti."

"O da Brooklyn'deki aile ocağına mı dönüyor?"

"Bir şey demedi. Aslında Barney birkaç haftadır biraz tuhaf davranıyor."

"Neden? Bazı nedenlerle sana kızdı mı yoksa?"

Kız omuzlarını silkti. "Sanmam. Ancak, hayati kimya dersindeki sınavdan aldığım notu söylemediğim için kızmışsa onu bilemem."

Palmer kızın bokstaki gibi gardının düşmüş olduğunu görerek yeniden sordu. "Sırası gelmişken, o sınavının sonucu ne gerçekten?"

"Sana söylemiştim, Palmer: Fena değil."

Sesi iyice hafifleyip kesilene değin Barney arabanın radyosunda WCRB istasyonunu dinledi. Öyle görünüyordu ki, tüm New England bölgesinde Şükran Günü'nde Noel ilahileri çalmayan tek istasyon buydu. Barney, arkadaşı Lance'nin Corvette markalı arabalarından birinde yalnız başına yolculuk yaptığından, artık o şen lise yıllarından zevkle anımsadığı sarkıları yüksek sesle söyleyebilirdi.

86 numaralı eyaletlerarası yol neredeyse boş gibiydi. Pek çok sürücü hedefine varmış ve şimdiden Şükran Günü ziyafetine oturmuş olmalıydı. Barney, Şükran Günü'nü tek başına geçirmek Noel'de yalnız kalmaktan da kötü diye düşündü. Çünkü TV de gösterilen Macy büyük mağazasının düzenlediği resmi geçitten başka yanınızda size yakın tek kişi bulunmuyordu.

Aslında kendisi de doğal olarak böyle bir günde Brooklyn'e gelmesini bekleyen annesini düş kırıklığına uğratmıştı. Üstelik

annesine özür olarak, "Başı dertte olan bir arkadaşını" ziyaret edeceğini söylemişti.

Meraklanan annesi, "Bu bir kız arkadaş mı?" diye sormuş, o da

"Endişelenecek bir şey yok, anne" şeklinde yanıtlamıştı.

Hartford kentinin kuzeyinde, kentlerarası yola döndü ve artık giderek daralan, ilkelleşen yollarda ilerlemeye başladı.

Sonunda yapraksız ağaçlarla sınırlanmış dar bir toprak yola saptı ve geniş, açık bir alana çıktı. Yüz metre kadar ileride Fransız stili varsıl görünüşlü bir bina vardı. Demir parmaklıklı bahçe kapısındaki pirinç levhada şu yazı okunuyordu:

STRATFORD ENSTİTÜSÜ

Barney, bir an için buranın konuşma dilindeki takma adını düşündü: "Deliler Şatosu". Çünkü, burada toplumun varsıl kesiminin delileri yaşıyordu. Söylentilere göre, buradakiler enstitüye neredeyse haftada bin dolar ödüyorlardı.

Tanrım! Bu kadar parayla onların deli gömlekleri kaşmir kumaşından yapılmış olmalı. Kendi kendisine neden bu kadar zayıf espriler yaptığını anlıyordu. Çünkü ona her zaman akıl hastanesinde yatan paranoya hastalarının ziyaretçilerine karşı neler düşündükleri anlatılmıştı. Böyle yerleri ziyaret eden en kendine güvenen kişilerde bile maskelenemeyen bir endişe oluşuyordu.

Kendisini tanıtmak üzere bahçe kapısının yanındaki kulübenin penceresine yanaştığında muhafızın bir hindi bacağını kıtır kıtır yediğini ve arada bir karşısındaki TV ekranındaki titreşen görüntüye baktığını gördü. Adam, elindeki klipsli tahtadaki her sayfaya yağ lekeleri bırakarak araştırdı.

Sonunda, "Eh, eh" diyerek onayladı. "Dr. Livingstone, Bay Eastman'ı görecek. Buyurun, içeri girin." (Barney telefonda,

"Harvard Tıp Fakültesi'nden telefon ediyorum" demişti. Ancak durum, belli ki onun kabulünü kolaylaştırmıştı.)

Binanın kalın tahta kapısında meleklere benzeyen bir kadınla karşılaştı. Kadın her nasılsa Barney'in Enstitüyü tanıdığını düşünerek incelikle Şükran Gününü kutlamış ve "Eastman adlı gencin" arka bahçede hava aldığını söylemiş ve "Dr. Livingstone'-un onu orada görebileceğini" eklemişti.

Barney başını öne eğip onayladı ve yüksek tavanlı uzun koridorda yürümeye başladı.

Ne yazık ki yanlış yöne dönmüş, beyaz renge boyanmış ve sıkıca kilitlenmiş metal bir kapının önünde bulmuştu kendini. Dikdörtgen şeklindeki telli camdan içeri bakınca orada düşteymiş gibi yaşayan, gezinen, bir yerlere doğru uzanan, homurdanan, belli ki her biri kendi dünyasında bulunan ve yanlarına başkalarını kabul etmeyecek durumdaki birçok inşam gördü. Gördükleri ünlü yönetmen Fellini'nin bir sahnesine benziyordu. Yalnızca burada her şey gerçekti.

Barney, korkarak düşündü: Tanrım! Maury de bunların arasında mıydı?

Sert bir kadın sesi sordu. "Size yardımcı olabilir miyim?" Pek bilinen İskandinav destanında ölen kahramanların ruhlarını Valhalla'ya götüren kızlardan birini görmek üzere arkasına dönen Barney bir hemşireyle karşılaştı.

Kadın bir oktav daha hafif sesle yineledi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Ben… Harvard Tıp Fakültesi'ndenim.,. Ve buraya Eastman adlı genci görmeye geldim."

"İyi, ama o içeridekilerin arasında değil ki…"

Şükürler olsun, Tanrım! diye düşünen Barney, "Bana onun arka bahçede olduğu söylenmişti. Yolu gösterir misiniz, lütfen?" dedi.

Hemşire doğru yönü gösterdi ve Barney başını öne eğerek hızla hare* ketlendi. Şimdi yüzünde var olduğunu duyumsadığı dehşetin görülmemesini umut ediyordu.

Maury'yi taştan yapılmış büyük bir taraçada yalnız başına oturmuş, geniş ve iyi bakımlı bahçeye bakarken buldu. Öyle görünüyordu ki oğlan, Takonik Dağlarında batan güneşi seyrediyordu.

Barney hafif bir sesle, "Merhaba, Maury" dedi.

"Merhaba, Barney" diyen arkadaşının sesi heyecansızdı. Başı-nı bile çevirmeden sözünü sürdürdü. "Geldiğin için teşekkürler. Güneşin batışı güzel, değil mi? Sanki Tanrı parlayan bakır bir parayı deliğe atıp bize yıldız dolu bir gökyüzünü ısmarlıyor gibi." Sözü bittiği halde şimdi de başını döndürmemişti.

"Bu güzel bir değişmece (mecaz). Hemen yazmalısın."

Genç arkadaşı, "Artık yazmıyorum" diye mırıldandı.

Maury dönüp bakmayacağına göre Barney onun iskemlesinin çevresinden dolaşmalı ve taraçanın demir trabzanına yaslanmalıydı. Öyle yaptı ve şimdi arkadaşının göksel ışıklarla neden büyülenmiş olduğunu görebiliyordu. Oğlanın gözleri elektrik duyuna bağlanmış gibi pırıl pırıldı. Gördüğü durum, Barney'i titretti.

"Tıp Fakültesi nasıl? Orayı üzülerek mi özlemeliyim?"

"Gerçekte orası sıkıcı bir yer. Ve ben, seni özlüyorum, Maury. Senin odandaki arkadaş gerçek bir serseri."

"Şimdiden odamda birisi mi var? Ben, orayı karantina ya da başka bir şey olarak kullanacaklarını düşünmüştüm..."

Elini hafifçe Maury'nin omuzuna koyan Barney oğlanın sözünü keserek konuştu. "Kendi kendim suçlamayı bırak. Bahse girerim ki, sen ilkbaharda yanımıza döneceksin."

"Beni sersem yerine koyma, lütfen. Ölünceye kadar burada kalacağım ben."

Barney, buz gibi boş gözlere bakıp düşündü: Bu zavallı piç, manyakken daha iyiydi. Hiç değilse o zaman yaşıyordu.

"Hey, haydi bana inan, lütfen! Pratik olarak ben sekizde bir doktor sayılırım. Sen iyileşeceksin, Maur. Buradan çıkacak ve aynen dediğin gibi bir başka John Keats olacaksın."

"Keats yirmi altı yaşındayken ölmüştü."

"Evet, haklısın" diye yanıtlayan Barney kendini hasta gibi duyumsayarak ekledi. "Bu, pek kötü bir örnek oldu, sanırım. Ama sen ne demek istediğimi anlıyorsun."

Sonra bir sessizlik oldu. Neden diye düşünüyor ve kendi kendine soruyordu Barney: Oğlan ne demek istediğimi çok iyi biliyor. Neden onu neşelendirmeme izin vermiyor? Neden beni de kendisiyle birlikte cehennemin içine çekmek istiyor? Ve başlangıçta neden buraya gelmemi istedi?

Birkaç dakika konuşmadan kaldılar. Daha sonra nereden geldiği belli olmayan çok hafif bir sesle Maury fısıldadı. "Onlar bana vuruyor, öldürüyorlar."

"Ne?" diye soran Barney arkadaşının ne demek istediğini anlıyor ama buna inanmak istemiyordu.

"Doktorlar buna ECT ya da elektroşok tedavisi adım veriyorlar" diyen Maury aynı hüzünlü ses tonuyla konuşuyordu. "Buradaki arkadaşlar ise böyle tedaviye 'vurup öldürme' diyorlar. Beyni kızartmak üzere zorlayan makineleri duymuşsundur."

"Şok tedavisini biliyorum. Sana şok tedavisi uygulandığım mı söylüyorsun?"

Arkadaşı başını öne eğdi.

Barney tiksinerek şaşkınlaştı. O her zaman elektriği bir cezalandırma yolu olarak algılamıştı. Topluma uyum sağlamayan saldırgan tiplere uygulanan şoklar; katillere ya da büyük suç işleyenlere elektrikli sandalye cezası... Ancak böyle zavallı zararsız bir kişiye neden elektrik uygulanıyordu ki?...

Arkadaşının düşüncelerini okumuş gibi, "Depresyonumu iyileştirmek üzere uygulanıyor" diyen Maury ekledi. "Her nasılsa babam şimdi daha iyi olduğumu düşünüyor."

"Buraya gelip seni gördü mü?"

"Hayır, o pek meşgul bir kişidir ve San Francisco şu köşe başındaki bir yer değildir" diyen oğlan konuşmasını şöyle sürdürdü: "Ama, babam telefon ediyor. Baş psikiyatrist Dr. Cunningham ile konuşuyor ve onun bana özen gösterdiğine emin olmayı istiyor... Hey, ben seni o kadar yoldan getirdim... Ve senin... Hatta karının nasıl olduğunuzu sormadım."

"Ben evli değilim" diyen Barney yüreğinde giderek artan bir rahatsızlık duyumsuyordu.

"Oh!" diyen Maury, çocuksu bir ses tonuyla yanıtladı. "Sen, o uzun boylu sarışın kızla ilgili değil miydin?"

"Adı Laura" diye yanıtlayan Barney, başını öne eğerek ekledi. "Laura Castellano, yalnızca benim arkadaşımdır."

"O, güzel bir kızdı. Bunu anımsıyorum."

"İyi" diyen Barney, kendini zorlayarak gülümsedi. "Güzel kızlar hakkında konuşuyorsan o zaman iyileşme yolundasın demektir" dedi.

"Psikiyatride 'iyileşme' diye bir şey yoktur" diyen Maury büyük bir boş vermişlik içinde konuşuyordu. "Sen yalnızca bir hastalıktan ötekine geçersin. Bunu yakında öğreneceğine eminim."

"Hangi salak doktor sana bunu söyledi?" diyen Barney sert bir sesle söylenir gibi konuşmuştu.

Maury mırıldandı. "Babam. Anımsayabildiğim kadarıyla her zaman bunu söylerdi."

86 numaralı eyaletlerarası karayolunda geriye dönerken, Barney kendinde duyumsadığı rahatsızlığı hafifletmek üzere güzel bir müzik bulmak umuduyla sürekli arabanın radyosunu

karıştırıyordu. Ancak net biçimde bulabildiği tek istasyon sürekli müzikallerde parçalar çalan Hartford'un WFDR kot adlı istasyonuydu. Ethel Merman'ın trompete benzer sesi çılgınca yükseliyor ve kulağa Brooklyn müzikali Maury'nin kötü durumuyla alay eder gibi geliyordu.

İlk çıkışta sapan Barney bir Howard Johnson kafeteryasının önünde durdu ve kendisine üç katlı bir hamburger ısmarladı. (Üç katlı hamburger bu gece düş kırıklığı, depresyon ve umutsuzluğu temsil eder gibiydi.) Ve oğlan, kendi kendini hamburgeri yemeğe zorluyordu.

"Hey Tanrım! Sen çok kötümser görünüyorsun!" diye konuşan kıvırcık saçlı kadın garson sordu. "Kız arkadaşını mı yoksa işini mi yitirdin?"

"Hiçbirini" diye yanıtlayan Barney açıkladı. "Ama, sanırım öfkeden kudurmak üzereyim."

Yemeğini yedikten sonra kasiyer kızdan beş dolarlık bozuk para aldı ve bir telefon kulübesine girdi. Cebindeki buruşmuş zarfı çıkararak onda okuduğu San Francisco numarasını çevirdi. Telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Alo. Burası Dr. Eastman'ın muayenehanesi" diyen kişi yanıtlama hizmetlisiydi.

"Oh! Doktora nasıl ulaşacağımı bana söyleyebilir inisiniz? Durum ivedi de..." dedi.

"Hasta mısınız?"

"Hayır, hayır hasta değilim. Gerçekte doktorum. Adım Livingstone."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından tellerin ayrılışını ve birleşişini anımsatan klik sesi geldi.

Ve bir erkeğin dingin bariton sesi duyuldu. "Evet, ben Dr. Eastman'ım."

"Ben de Barney Livingstone'um, doktor. Maury'nin arkadaşıyım. Biliyorsunuz, pencereden atlamadan önce onunla son konuşan kişi bendim."

"Oh, evet. Kuşkusuz anımsadım. Küçük notumu aldınız mı?"

"Evet, teşekkür ederim, doktor" diyerek yanıtlayan Barney bir kez daha o mektubun kısalığı ve duygusallıktan yoksunluğunu düşündü. "Gerçekte numaranızı o mektuptan aldım" diye ekledi. Ancak Eastman, konuşmanın canlı olarak sürmesine yardım etmediğinden Barney insiyatifi ele alarak sözlerini sürdürdü. "Oh, biraz önce Maury'yi ziyaret ettim, efendim."

"Bu, bir görev ziyareti gibi görünmüyor."

"O hoş bir arkadaş, efendim. Ondan hoşlanıyorum."

"Bunu işittiğime sevindim. Maury genellikle yaşıtlarıyla ilişki kurmakta zorlanır. Şimdi ben size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Livingstone?"

"Yardıma gereksinen Maury, efendim."

"Sizi anlayamadım" diyen psikiyatristin sözlerinde şimdi duyumsadığı rahatsızlık işitiliyordu.

Barney dinginliğini korumaya çalışarak konuşmasını sürdürdü. "Dr. Eastman, oğlunuza şok tedavisi uyguladıklarını biliyor musunuz?"

"Kuşkusuz biliyorum."

"İyi. Pervasızlığımı bağışlayın, efendim. Biraz önce oğlunuzu ziyaret ettiğimi söylemiştim. Ve gördüklerime göre, onun durumu eskisinden daha kötü."

"Benim Dr. Cunningham'dan aldığım bilgi öyle değil" diyen Eastman sinirli bir sesle ekledi."

"Üstelik Tıp Fakültesi'nin birinci sınıfı öğrencisine üstlerinin kararlarını yargılama hakkını ne veriyor?"

Barney içtenlikle bir sesle, "Doktor, benim sizden tüm istediğim zamanınızı ayırıp, oğlunuzun yanına gelmeniz ve tedavi-

lerin oğlunuzun beynini nasıl yakıp kül ettiğini görmenizdir" dedi.

"Bu, tümüyle gereksiz olur, Livingstone. Çünkü ben o işleme aşırı derecede aşinayım. Ve Maury'nin duyumsadığı depresyona iyi geleceği kanısındayım."

Dr. Eastman'ın "oğlum" demekten kaçındığı gün gibi açıktı. Adam sanki Maury'nin mutsuz durumunun sorumluluğundan kaçmak ister gibi konuşuyordu.

"Dr. Eastman, size yalvarıyorum. Lütfen, Maury'ye elektroşok uygulatmayın artık. Çocuk iyi olacaktır. Ona yalnızca huzur içinde iyileşme izni verin."

Telefon hatlarında hafif bir kesiklik ve bu nedenle kısa bir sessizlik oldu. Sonra karşı taraf, "Livingstone, ilgine gönül borcu duyuyorum. Ve durumu Dr. Cunningham ile görüşeceğim. Sana mutlu bir Şükran Günü dilerim" dedi.

Barney konuşamadı.

"Şu halde, iyi öğleden sonraları..." diyen doktor dingin ve buz gibi bir sesle vedalaşıyordu.

Telefonu kapayıp kulübenin duvarına yaslanan Barney, kendisini yenilgiye uğramış bir boksör gibi duyumsadı.

Barney akşam saat sekizden sonra Tıp Fakültesi'ne vardı. Hemen elektroşok tedavisi üzerindeki en son yazıları araştırdı. Bulduklarını heyecanla okuyor ve yanındaki karta not alıyordu. Belli ki şok tedavisinin en güçlü göstergeleri şunlardı: (a) İvedi intihar için yüksek riziko düzeyi taşıyordu, (b) akla uyuşukluk veren durgunluk durumu getiriyordu ya da (c) çeşitli nedenlerle fiziksel sağlık üzerinde tehlike doğuruyordu...

Ne yazıktır, bunların üçü de Maury'nin üzerinde söz konusuydu. Ancak, şok işleminin en güçlü taraftarları bile, zaman etkeni çok önemli olduğunda kullanılmasını savunuyordu. Ancak, Maury için acele etmeye ne gerek var? diye Barney kendi kendi-

sine soruyordu. Oğlan şimdi de o verandada oturuyor ve yaşlı kadınların örgü örüşü gibi mecazlar uyduruyordu. Üstelik şok tedavisinin yan etkileri de vardı.

Her olayda geçici olduğu araştırmacılar tarafından savunulsa bile hiç değilse biraz bellek yitimi oluyordu. Üstelik Maury istatistiklere uymazsa ne olacaktı? Bellek gücü tümüyle azalabilir miydi?

Dehayı geçmişteki deneyimlere akıl gücüyle özgürce giriş yapabilme diye yalın biçimde tanımlayan ünlü yazar Thomas Mann değil miydi? Bir sanatçının en değerli varlığı belleği değil miydi?

Maury tam insan olarak gelişmek üzere hiç değilse kendisine dürüstçe şans tanınması gereken zeki, sezgili, duygulu ve yaratıcı bir gençti. Bütün bu değerleriyle özensiz bir Zeus'un şimşekleriyle yaralanacak kratta insan değildi.

Elektroşok tedavisi uygulayan uzmanlar akıl hastalarının beyninde bir kangren varmış gibi kesip atarak iyileştirmeye çalışıyorlardı. Barney ortada bir insan becerisi bulunmuyor, diye düşündü. Ben psikiyatrist olduğumda insanların içindeki yaraları iyileştirip, onları bir bütün haline getirmeye çalışacağım. Ve bunu hiçbir makine yapamaz, diyordu.

Vanderbilt binasının giriş holü neşeyle gevezelik eden öğrencilerle doluydu. Noel ilahileri çalınan piyanonun çevresinde bile kalabalık bir dinleyici grubu bulunuyordu. Belki yarın her zamanki gibi iş vardı, ancak şimdi herkes tatili tüm doluluğuyla yaşamaya kararlıymış gibi görünüyordu.

Kafeteryada Barney elinde linolyum döşemeyle aynı gereçten yapılmış gibi görünen yemeklerle dolu bir tepsiyi taşıyan Grete'yi gördü. Kızın deve tüyünden yapılmış kumaş ceketi sıkı bir süveter gibi bedenini sarıyordu. Barney ona hayranlıkla

bakarak Grete'nin birkaç stajyer doktorla birlikte konuşan Laura'nın bulunduğu yere yaklaştığını gördü.

Kendisi de onlara katılmaya karar verdi.

Yanlarına varınca, "Merhaba beyler!" diyerek selamladı.

Laura seslendi. "Ah, işte esrarb yolcu! Şimdi de devlet sim mı? Yoksa nerede olduğunu bize söyleyecek misin?"

"Uzay üssü Cape Canaveral'deydim. Bir hindinin yörüngeye oturmasına yardım ediyordum."

"Oh yapma Tanrı aşkına, Livingstone!" diye Laura yakındı. "Bizler, Senato Araştırma Komisyonu'nda değiliz."

"Bir arkadaşla birlikteydim, diyelim."

En parlak gülüşlerinden biriyle gülümseyen Grete, şakır gibi konuştu. "O kızın çok cana yakın biri olduğuna bahse girebilirim."

"Tamam!" diyen Barney ekledi, "İtiraf ediyorum. Günümü Jayne Mansfield adlı sarışın bombayla geçirdim. Bir tür anatomi problemi üzerinde uğraştık."

Grete mırıldandı. "Biliyorsun, sana hemen inanmaya hazırım." Sonra yürüyüp uzaklaşırken, sözünü sürdürdü. "Belki de bu yüzden bana hiç telefon etmedin."

Şimdi öğrenciler yavaş yavaş dağılmaya, hücrelerine dönüp yeniden kitaplarıyla baş başa kalmaya başlamışlardı. Sonunda Laura ile Barney yalnız kaldılar.

Kız oğlanın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Bana gerçeği söyleyeceksin, değil mi?"

"Hey, bak!" diye konuşan Barney rahatsız olmuş gibiydi. "Gerçekten söyleyemem. Çünkü söz yerdim" dedi.

Kız taşkınlıkla el hareketleri yaptı ve "Hey, Barn. Biz bir zamanlar arkadaştık" diye yanıtladı.

Barney bir an sessiz kaldı. Sonra, "Sana bir şey söyleyeyim, Castellano. Gerçeği gerçekle değişirim, tamam mı?" diye pazarlık etti.

"Kuşkusuz tamam."

"Sen bana hayati kimya sınavında aldığın notu söylersen ben de sana bugün nerede olduğumu anlatırım."

Laura duraksadı. Savunmasız kalmıştı. Sonra utanarak gülümsedi ve bir gizi söyler gibi sesini alçaltarak; "Sınavda on bir aldığımı söylersem inanır miydin?" dedi.

"Hayır, inanmazdım."

Kız onun omuzuna vurdu ve neşeyle konuştu, "İyi geceler, Barn. Yarınki 'Anatomide Büyük Gün'ü unutma. Grete'nin de diyeceği gibi, bunun için 'ayakta' olmalısın."

"İnsan penisi..." diyerek sözlerine başlayan Profesör Lubar'ın sesinde duyulan neşe, bu konudan ne kadar anlatsa hiç bıkmayacağını gösteriyordu. Ders aracı olarak önünde büyük ölçekte bir erkek cinsel organı bulunuyordu. Daha şimdiden model öğrenciler arasında (bütün sınıf öğrencileri dersteydi ve hatta bazıları sınıfa erken girmişlerdi) tartışmaları kızıştırıyordu.

"Bu erkeklik organı, cinsel ilişki ve memelilerde idrar yapmak içindir. Silindirik ve sarkan biçimdedir. Publis kemerinin önünde ve yanında sarkar. Eğer ona 'Phallus' derseniz yanlış konuşmuş olursunuz. Çünkü bu, penisin kalkma durumunun tanımlamasıdır.

İnsan penisi, uzunluk olarak on iki buçuk ile yirmi santimetre arasında değişir. Ancak, fiziksel boyutun erkek ya da kadında cinsel ilişkiden zevk alma yönünden hiçbir etkisi bulunmamaktadır. Bazılarınız otuz santim uzunluğu geçen penisleri duymuşsunuzdur. Bunlar ya bir efsane, ya da belki karanlıkta bir atla karşılaşan kişinin anlattıklarıdır."

Espriye kimse gülmedi. Çünkü öğrenciler profesöre, kadavralarınkine ve çoğunlukla kendi cinsel organlarına duydukları saygıdan ötürü yüz kaslarını geriyorlardı.

Lubar penis örneğini elinde tutarak üç kas sütununu, üretra deliğini, sünnet derisini ve haya torbasının yaşamı oluşturan içeriğini gösterdi.

Yüzünde çarpık bir gülümseme oluşarak bir an duraladı ve sonra şöyle konuştu: "Umut ederim ki hepiniz bunu izliyorsunuzdur." Ve sonra bir soru sordu. "Aranızdan biri bana, cinsel organlara kan hücumu olup da penisteki gevşek süngersi dokular kanla dolarsa ne olacağım söyleyebilir mi?"

Bir an için öğrenciler hiçbir tepkime gösteremediler... Açıktan açığa o öyleydi. Ama hocaları gerçekten bunu demek istemiş olabilir miydi?... Bunu söylemesi olası mıydı? Sınıfta kimse sesini çıkarmaya cesaret edemiyordu.

İşte bu nedenle, şu anda Profesör Lubar'ın, kız öğrencilerden Laura'nın adını ağzına almasına belirgin bir neden bulunmuyordu.

"Evet, Bayan Castellano. Buraya kan hücumunun sonucu nedir?"

"Penisin kalkması, efendim."

Sınıf rahatlayan bir biçimde derinden iç çekti.

"Neden böyle oluyor?" diyen Lubar ekledi. "Bu sınıfta erkeklerin sayıca fazlalığına karşın, neden pek bilinen penisin kalkması ile ilgili olaya yalnızca Bayan Castellano aşina?"

Kimse soruya yanıt veremedi.

Kız öğrenciler zararına olmak üzere hiçbir espri fırsatını kaçırmak istemeyen Lubar, şimdi Laura'yı sıkı sıkıya sorguya çekiyor gibiydi.

"Buna herhangi bir olası açıklama düşünebilir misiniz, Bayan Castellano?"

Kız kayıtsız bir sesle yanıtladı. "Belki de ben olayı daha çok gördüm, efendim."

Profesör ihtiyatlı bir tavırla Gray'in Anatomi kitabına döndü ve sınıfa günün konusu organı dikkatle kesmeye başlamalarını söyledi. Masasında kadın kadavra bulunan öğrenciler en yakın gruba eklenecekti. Ve öğrenciler çalışmaya başladılar.

Durum pek tuhaftı. Yaklaşık olarak üç aydır insan eti kesmeye alışmalarına karşın, öğrencilerin çoğu bu organı keserken hiç değilse içten içe ürkü duyumsuyorlardı.

Birkaç saat sonra sınıftan çıkarlarken Barney hayranlıkla mırıldandı. "Tanrım! Sınıftaki bütün oğlanların önüne çıktın, Castellano!"

"Önemli değildi!" diye yanıtlayan Laura ekledi. "Pekiyi, sen neden ortaya çıkmadın, cehennem olası?!..."

"Bilmiyorum. Sanırım boynumu ipe uzatmaya dayanamadım."

Laura oğlana gizemli bakışlarla uzun uzun baktı ve, "Boynunu mu?" diye sordu. Gözleri parıldıyordu.

O anda Grete yanlarına yaklaştı.

Ve kaşlarını çatarak, "İnanılmaz derecede tiksindiriciydi, değil mi?" diye sordu.

Ve sonra sınavlar kendilerinden daha önemsiz olayların etkisiyle gölgelenmiş şeyler olarak geçtiler. Çünkü, birinci sınıf öğrencileri sınav hazırlıklarıyla o denli yorgun düşmüşlerdi ki, sınav salonundan çıktıkça odalarına koşup, deliksiz bir uykuya dalıyorlardı. Ertesi gün gene robot gibi sınav salonuna giriyor; midelerim bulandıran, kılı kırk yararcasına müşkülpesentçe hazırlanmış yeni sorularla yüz yüze geliyor, hemen hemen yalnızca refleksleriyle bildiklerim kusuyorlardı.

Sonunda, Noel alışverişine dört gün kala öğrenciler de özgür kaldılar. Laura, söz verdiği şekilde bu süreyi Talbot Palmer'in, Beacon Place'deki evinde geçirdi. Bir günde on sekiz saat uyumanın genç adama ne zevk verdiğine kızın şaşmasına karşın,

Palmer hareket etmeyen bir cisim gibi de olsa kızı kendisine ayırdığı için olaydan zevk alırmış gibi görünüyordu.

Bu arada Hank Dwyer tarihte ilk kez evine otobüsle uçarak giden insan oldu. Çünkü oğlan yedinci cennetin yolundaydı.

Grete Andersen dekanlıktaki herkese veda edip ülkenin kuzeybatısına uçan bir öğrenci uçağına binmek üzere koştu. Dönemin son günlerinde kız, üstü kapalı olarak Portland kentinde kendisini Özel Bir Kişi'nin beklediğini çıtlatmaya başlamıştı. Bu, onun cilve ve koketliğinin olası bir açıklamasıydı: Kız, yalnızca uygulama yapmaktaydı. Kuşkuya gerek yoktu ki, erkek arkadaşı uzun boylu, gelişmiş kaslı bir Kuzeyli idi. Ve olasılıkla adı Lars ya da Olaf'tı. Eğer Bata kıyısının Thor'u sizdeyse, Doğu kıyısının Adonis'ine ne gerek vardı?

Son sınavı izleyen akşam Bennett veda etmek üzere Barney'in odasına geldi.

İyi tatiller, Landsmann" diyen Barney ekledi. "Senin on iki günlük tatilinin her gecesinde farklı Cleveland güzelliğine sahip olacağım varsayıyorum."

"Aslında ben eve gitmiyorum. Bizimkilerle tatil için dağda buluşacağım ve bu da tatilin en güzel yönü olacak."

"Tanrım! Olasılıkla günde iki kez güzelliğe sahip olman demektir bu, Bennett. Kayak etkinliğim nerede yapacaksın?"

"Montana'da."

"Orası oldukça uzak bir yer."

"Evet, ama ben her şeyden önce uzakların adamıyım, Livingstone."

Ve bu arada Peter Wyman'ın planı tüm öğrencilerinkinden daha tutarlıydı. Çünkü, genç adam Profesör Michael Pfeifer ile laboratuvar araştırmaları yapmak üzere Boston'da kalıyordu.

Yirmi üç aralık akşamı Palmer arabasıyla Laura'yı Logan Havaalanı'na getirirken Barney de orada kızla buluşup, Doğu

Havayollarının uçağıyla, birlikte uçmak üzere Laura'yı bekliyordu. (Uçak bileti yalnızca on dört dolardı.) Uçuş, kıyı şeridi üzerinde Beantown ile Gotham arasında aralık ayının sert rüzgârlarının içinde bir saatte tamamlanacaktı.

Palmer kızı sevgiyle kucaklıyor ve ona yılbaşı gecesi New York Av Kulübu nde bulunmak üzere erkenden bir metroya binmesini sıkı sıkıya tembih ediyordu. Kendisi de Laura'ya daha önce anlattığı gibi, Vermont'a kayak yapmaya gidecek ve böylece kıza karşı duyumsadığı gereksinimi kayakta kendini aşırı derecede yorarak hafifletecekti.

Yılan gibi uzayan ve uçağa doğru ilerleyen öğrenci kuyruğunda Laura yerlerini korurken Barney kızdan izin alıp, gazete bayiinden bir Spoils Illustrated dergisi satın almak üzere koştu.

Oysa dönüşünde koşmuyor, bunun yerine şoke olmuş gibi ağır ağır yürüyordu. Yalnızca Laura'nın seslenişi onu harekete geçirebilirdi.

"Kıçını kaldır, Livingstone!... Yoksa lanet olası uçağı kaçıracağız!"

Uçağın sağ tarafında yan yana iki koltuk bulup oturdular ve uçuş kemerlerini bağladılar... Barney tuhaf şekilde sessizdi ve sürekli önünde oturan adamın kel kafasına bakıyordu.

Laura, "Livingstone, sen bir hortlak görmüş gibisin" dedi.

"Öyle gibi bir şey oldu."

Tam o sırada Lockheed Electra türü uçağın pervaneleri büyük gürültüyle dönmeye başladılar.

Uçak pistte ilerler ve sonra Boston limanının soğuk kış göğüne doğru tırmanırken Laura rahatsız tavırlarla yerinde oturuyordu. Sonunda motorun gürültülü sesi hafifledi ve kız bir kez daha bilgi edinmek üzere ısrar etti.

"Ne oldu, Barn?"

Oğlan fena halde rahatsız olmuş gibi başını salladı ve anlattı: "Dergi rafına yaklaşıyordum ki, uçuş kuyruğunda Bennett'i gördüm."

"Ne var ki bunda?"

"Oğlan birinci sınıf biletle yolculuk etmeye hazırlanıyordu."

"Hey, onun parası olduğunu biliyoruz. Giyinişinden de anlaşılıyor. Senin bu kadar şaşırmana neden olan şey nedir ki?"

"Bana, Montana'ya kayak yapmaya gideceğim söylemişti" diye yanıtlayan Barney ekledi: "Oysa gideceği yer kuşkusuz lanet olası Montana değil. Demek istiyorum ki Castellano, oğlan İsviçre Hava Yolları'nın Zürih'e kalkan uçağı için kuyruğa girmişti. Bunu sen de biraz tuhaf bulmaz mısın?"

"Hayır" diyen Laura sözünü şöyle sürdürdü. "Bunu biraz değil, pek tuhaf buluyorum."

ON BİR

İSVİÇRE Hava Yolları'nın hostesi şampanya ve ordövr tabağını sunmak üzere birinci sınıf yolcularının bulunduğu yere geldi. Bennett Landsmann havyar aldı ama içkiyi incelikle reddetti.

Almanca olarak, "Teşekkür ederim, içkiyi belki daha sonra, akşam yemeğiyle birlikte alabilirim" dedi.

Yanında oturan bol mücevherli kırlaşmış saçlı kadın, "Almanca'yı pek güzel konuşuyorsunuz" diyerek sordu. "Nerelisiniz?"

"Ohio eyaletinin egzotik kenti Clevelandlıyım, Bayan."

"Ama, eminim ki orada doğmadınız" diyen kadın gerçekten şaşırmışa benziyordu.

"Hayır, yaşamımın ilk on yılını Georgia'nın Millersburg adlı küçük kentinde geçirdim."

"Ve şimdi tatile Zürih'e mi gidiyorsunuz?"

"Aslında öyle değil. Crans-Montana'da kayak yapmaya giden ebeveynlerimle buluşacağım."

"Valais'te mi? Oh, orası pek güzel bir yerdir."

"Evet, ben de orayı özlüyorum" diyen genç adam gözlerini kapadı ve kendi kendisiyle diyalogu sürdürdü; Avrupa'da kayak yapabilirim ama ben lanet olası bir Alman değilim. Gerçekte ben Bennett Landsmann da değilim. Yani bu ad, bana doğuştan sonra takılan ad değil…

⁂

1945 yılıydı. Müttefikler, Ren nehrini geçmiş ve Almanya'nın kalbine doğru yaklaşıyorlardı. Viyana'nın varoşlarına kadar ulaşan Kızılordu ile durum Nazilerin kaçınılmaz yenilgisini göstermekteydi.

Nisan ayının dördüncü günü, General Patton'un Üçüncü Ordusu'nun tümüyle zencilerden oluşan 386'ncı tank taburu Yarbay Abraham Lincoln Bennett'in komutasında huzurlu görünümdeki Ohrdruf köyüne girdi.

Bir resim kadar güzel olan Alman köyünün dışında terkedilmiş bir Nazi çalışma kampıyla karşı karşıya kaldılar. Burada yaşam da bir kenara itilmişe benziyordu. Çarpuk çurpuk, bir deri bir kemik kalmış cesetler korkunç yığınlar oluşturmuştu. İnsan bedenleri çürümüş ve kokuşmuştu.

Üzerleri bitle doluydu… Ve birbirlerine o denli sarmaş dolaş olmuşlardı ki, ayrılmaları olanaksız gibiydi.

Yarbay Bennett'in adam lan ilk kez Avrupa'da cephe görevine atanan kara derili askerlerdendi. Bir yıl önce haziran ayında Normandiya'ya çıkarılan birliklerde yer almış ve düşmanın kütlesel Ardennes saldırısını karşılamak üzere Müttefik Yüksek Komutanlığı'na ivedi değiştirme birliği olarak gönderilmişlerdi. Meuze Nehri vadisinde çetin bir savaşıma katılmışlar ve basanlarının "ödülü" olarak General Patton'un Üçüncü Ordusu emrine

atanarak Almanya'ya girişte etkili olan Siegfried Hattı'nı doğuya doğru yarmak üzere kışı buzlarla kaplı topraklarda savaşmak üzere görevlendirilmişlerdi. Birliği oluşturan kişiler yakın arkadaşlarının yaralandığını ya da öldüğünü görmüşlerdi. Kalplerini gerektiğinde katılaştırmayı öğrenmiş bulunuyorlardı. Oysa şimdi, en güçlü olanları bile midelerinin bulanmasını önleyemiyordu. Bazıları ise, kusmaktan kendini alamamıştı. Ölüm ve çürümüşlük kokusu içlerine çektikleri her soluğu kirletiyordu.

Kafası karışmış ve adeta şoke olmuş durumdaki Yarbay Bennett birliğinin fotoğrafçısına bu korkunç sahnenin resmini çekmesini emretti. Fotoğrafları General Eisenhower'e göndermekte kararlıydı. Böylece Ike korkunç durumu gözleriyle görebilecekti.

Uzun boylu ve iri yapılı komutan Bennett soykırım sahnesine bakarken teğmenlerinden biri duraksayarak durumu rapor etmek üzere yanına yaklaştı. "Efendim, kampın dışında bir tür toplu mezar bulduk. Orada binlerce ceset olmalı. Bazıları yan gömülmüş durumdalar. Oh! Ne yapmamız gerektiğini düşünürsünüz, efendim?" dedi.

Linc konuşma yeteneğini yeniden kazanmak üzere bir hayli uğraştı. "Onları uygun biçimde gömün" diyen yarbay yumuşak bir sesle ekledi. "Ben de, kişisel bir denetim yapmayı isterim. Rahip dua okusun, orada."

Linc tüm gömülme işinin uygun biçimde yapılışına bakarken birlik bir haftayı aşkın süre Ohrdrufta kaldı. Arada bir rahibin sesi kısılıyor ve adam duaları içinden okuyordu.

Bütün o süre boyunca Linc doğru dürüst uyuyamamıştı. Geriye gelen dondurucu kışla birlikte bedeninde duyumsadığı yüksek ateş ve öksürük başına bela kesilmişti sanki. Pek çok geceyi terleyerek ve soluk almakta güçlük çekerek geçirmesine

karşın, ne zaman bir sağlık görevlisi görse, kendi kendini küçük bir soğuk algınlığı geçirmekte olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

Sonunda, on dört nisan sabahı General Patton'un birliklerinden üçü daha oraya ulaştılar. Bunlardan ilki, kuzeye doğru baskı yapmaları talimatını da yanında getirmişti. Yorgun oldukları halde Bennett'in personeli soykırım atmosferinden bir an önce kurtulmak üzere hemen toplandılar.

Alacakaranlıkta Gotha'ya doğru yola çıkarlarken yolların kenarında hayalete benzer gölgelerin canlanıp ortaya çıktıklarını gördüler. Bunlardan biri, bir zamanlar insanken şimdi iskelete benzeyen kişi titremeler içinde kalarak Yarbay Bennett'in cipindeki beyaz yıldızlı bayrağı göstererek kaba ve titrek bir sesle Almanca olarak seslendi. "Amerikalılar! Siz Amerikalı siniz! Biz yıkıma uğramış durumdayız!"

Birkaç yaşayan hortlak daha ortaya çıktı. Ve Yarbay, konvoya durmasını emretti. Kendisi de cipinden inerek bu soluk, korkak ve bostan korkuluklarına benzeyen insanlardan oluşan insan grubunun üzerine doğru yürüdü. O yaklaştıkça adamlar geriye çekilip büzülüyorlardı.

"Tamam, arkadaşlar! Korkacak bir şey yok! Biz buraya sizlere yardımcı olmak üzere geldik!" diye seslenen yarbay ellerini uzatıp, güven verir gibi hareketler yapıyordu.

Adamlar onun sözlerini anlamamışlardı ama Almanca konuşmadığını algılamış bulunuyorlardı. Aralarından uzun boylu, çökük omuzlu ve yaşı anlaşılamayan bir kişi baş döndürücü ve sevinç verici düşünceyi tek bir deyişle ifade etti. "Siz gerçekten Amerikalı mısınız?"

Linc başını öne eğerek onayladı. "Doğru. Biz Amerika Birleşik Devletleri'ndeniz" dedi.

Yarbayın daha sonra gördüğü ve işittiği, adamın yere kapanarak, ayak bileklerine sarılarak, hıçkırarak ve havlar gibi konu-

şarak, "Tanrı, Amerika'yı kutsasın!" deyişi oldu. Linc adamlarım araçlarından indirip yanlarına bu insan artıklarını bindirtirken gözyaşlarını tutamıyordu.

Uzun boylu yaşlıca adamı da kendi cipine bindirirken, orada neler olduğunu tam olarak öğrenmeyi umut ediyordu. Duraklamalı İngilizcesiyle, "Berlin'de ebeveynlerim bana bir İngilizce öğretmeni tutmuşlardı" diyerek söze başlayan adam, arkadaşları Bergen-Belsen'e gitmek üzere yürüyüşe çıkarken birkaç gün önce kamptan kaçtıklarım anlattı. (Bu durumda her iki yol da ölüme çıkıyordu. Bu nedenle yitirilecek şey bulunmuyordu.) Adam, zavallıların kaç gündür bir şey yememiş olduklarını da söyleyince, Linc adamlarına hemen bunlar için yiyecek bir şey bulmaları komutunu verdi. Hemen her haki gömlek cebinden bir çikolata göründü ve büyük açlık gösterisiyle yutan insancıklara sunuldu.

Askerleri dehşete uğratan biçimde, yarım saat içinde zavallılardan üçü fazla yeme şokundan öldüler.

Yolcuları Gotha dışındaki Kızılhaç istasyonuna geçici önlem olarak teslim ederlerken özellikle uzun boylu adam pek coşkuluydu.

"Tanrı seni kutsasın, General" dedi.

Linc gülmekten kendini alamadı ve; "Övgüne teşekkürler, beyim. Ama ben henüz albay bile değilim" diye karşılık verdi.

"İyi. Siz sevecenliğinizle general olmayı hak ettiniz."

İki adam el sıkışıp ayrıldılar. Linc'in adamları daha sonra köye girip kendilerinden önce oraya gelmiş birlikleri buldular.

Alabama eyaletinin Birmingham kentinden Yüzbaşı Richard Mclntyre, giydiği deri pantolonu onu guguklu saatin kaçağı gibi gösteren şişman ve orta yaşlı bir adamı sorguya çekiyordu.

Yüzbaşı önce bu denli uzak bir yerde kara derili bir adamı görünce şaşırmış ve sonra Linc'in omuzlarındaki gümüş renkli

meşe hevengi rütbe işaretim farkedince hemen refleksle onu selamlamıştı.

"Bu adam kim, Yüzbaşı?" diye ters bir sesle soran Bennett, her zaman kendinden alt rütbeli bir beyaz subay gördüğünde rahatsızlık duyardı.

"Buranın Belediye Başkam, efendim."

"Ona herhangi bir tutuklusu olup olmadığım sordun mu?"

Yüzbaşı başını öne eğdi. "Varmış, efendim. Taşocağında Yahudiler çalışıyormuş. Amâ, iki gün önce yürüyerek gitmişler. Belediye Başkam'na göre onları Buchenwald'a götürmüşler."

"Neden? Orada ne varmış ki?"

Yüzbaşı dönüp adama bir soru sordu. Yanıtı dinledikten sonra Linc'e bakıp açıkladı. "Orada bir çalışma kampı olduğunu sanıyor."

Yarbay, alay eder gibi; "Oh, bütün bildiği bu kadar mı?" diyerek Alman'a baktı. "Yalnızca bir çalışma kampı ha, Lahana?"

Belediye Başkam söyleneni anlamadan ama korkuyla kendi kendine gülümseyerek Almanca bir .şeyler söyledi.

Mclntyre hemen onun söylediklerini İngilizce'ye çevirdi. "Hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Bunlar yalnızca çiftçilik yaparlarmış burada."

"Tamam, tamam" diye mırıldanan Linc, daha sonra subaya adamla birlikte gidebileceğim söyledi. Mclntyre sıkı bir selam verdi ve Bennett aynı resmiyetle yüzbaşıyı selamladı. Sonra kendisi de adamlarının geçici karargâh yaptıkları köyün birahanesine doğru yürüdü.

Tabur komutanı olarak Yarbay Bennett doğallıkla birahanenin bulunduğu binadaki en büyük odada kalıyordu. Odanın dar ve yüksek pencereleri çiçekli bir avluya bakıyordu.

Bennett çalışma masasına oturdu ve birahane sahibinden yetkisini kullanarak parasız aldığı konyak şişesinden bir yudum

içti. Üzerinde iki daire içine alınmış "A" harfi ve Üçüncü Ordu yazısı bulunan bir kâğıdı önüne çekti. Dolmakalemini cebinden çıkardı ve Georgia eyaletinde bulunan dokuz yaşındaki oğluna mektup yazmaya başladı.

*

"Almanya'da bir yer 15 Nisan 1945

Sevgili oğlum Linc,

Sana yazmayalı uzun süre olduğu için üzgünüm. Ancak şimdi işler bizim yönümüzde gelişiyor. Ve sürekli hareket halindeyiz.

Başarılarımızla pek övündüğümüzü söylemek isterdim (adamlarım bir Noel ağacından daha çok ödüllendirilip süslendirildiler) ama yol boyunca birçok iyi arkadaşımızı yitirdik.

Bu hafta içinde sana anlatamayacağım pek çok kötü şey oldu.

Sık sık Rahip Stedman'ın pazar ayinlerinde verdiği vaazlarda 'insanın insana karşı yaptığı yabanılca davranışları' anlatışını düşünürüm. Ama, şimdiye değin bunları Amerika'da insanlara karşı yapılan davranış olarak algılamıştım.

Oysa, Rahip Stedman buradaki çalışma kamplarını görmüş olsa ne derdi acaba? İnsanlar burada hep açlıktan ölmüşler.

Amerika 'da zencilere iyi davranılmadığını ve orduda insana eziyet çektirildiğini biliyorum. Ama oğlum, bizler hiçbir zaman binlerce insanı gaz odalarında ya da kızgın sıcaklıkta fırınlarda öldürmedik..."

*

O anda telefon çaldı. Linc içini çekti. Bir yudum daha konyak içerek telefonu açtı. Konuşan cephede bir yerden telefon eden komutanı Tuğgeneral John Shelton idi. Bağlantı pek zayıf ve bol parazitliydi.

"Bennett, adamların ne durumdalar?"

"Generalim, doğruyu söylemek gerekirse onlar fiziksel ve duygusal yönden pek iyi durumda değiller. Pek çoğu henüz genç yaşta. Ve son günlerde gördükleri yüzünden şoke oldular."

"Ama, siz cehennemi gördünüz mü, Linc? Dünya üzerindeki cehennemi gördünüz mü?"

"Evet, efendim. Gördüğümüze inanıyorum, iki çalışma kampı ve içinde en az sekiz bin ölünün takıldığı bir çukuru gördüm."

"Şu halde, yalnızca eğlence diyarı Coney Island'a gitmişsin. Senin ve adamlarının yarın saat 19'da burada olmanızı istiyorum. Bizler Nordhausen'deyiz."

"Tamam. Sanırım elli kilometre kadar kuzeyimizdesiniz."

"Evet. Adamlarını kontrol et ve onları yarına hazırla."

"Ne için, efendim?"

"Nordhausen bir çalışma kampı değil. Burası tam bir ölüm kampıdır."

Linc özellikle o geceyi pek kötü uyuyarak geçirdi. Bunun nedeni, kısmen göğsündeki ağrı, kısmen de ruhunda oluşan yara yüzündendi. Kendisini ter gölü içinde bırakan karabasandan uyandığında saat sabahın altısıydı… Duşunu yaptı ve kahve içmek üzere alt kata indi.

Orada kendisini bir gün önce Kızılhaç istasyonunda bıraktığı uzun boylu adam bir heykel gibi ayakta hareketsiz durarak bekliyordu. Linc, adamın ne kadar süre orada beklemiş olduğunu merak etti.

Dostça, "Merhaba, bana katılır mısın?" diye sordu.

Adam hevesle başını sallayıp, "Teşekkür ederim, sevinçle" diyerek yanıtladı.

Hemen Linc'in oturduğu masada karşısındaki sandalyeye yerleşip bir ekmek dilimini kemirmeye başladı.

"Hey, neden biraz ağır davranıp ekmeğin üzerine tereyağı da sürmüyorsun, ahbap?"

Adam başını öne eğerek öneriyi onayladı. Ancak elleri aldığı mesajı uygulayamayacak kadar aceleciydiler. Belki de adam tereyağı lüksünü sonraki ekmek diliminde tadacakta.

Line kahvesini yudumlarken arada sordu. "Sizin Kızılhaç istasyonunda bulunmanız gerekmiyor muydu?"

Adam başını inatla iki yana sallayarak, şöyle yanıtladı. "Hayır, hayır, hayır. Kızılhaç istasyonunda Berlin'den tamdığım bir kadınla, bir dostla karşılaştım. Birkaç gün önce karımı Nordhausen'de gördüğünü söyledi. Bugün sizin oraya gideceğinizi işittim. Beni de oraya götürür müsünüz?"

Linc şaşırmıştı. Bu konuda kuralların ne diyeceğini bilmiyordu. Ama böyle bir karabasan içinde herhangi bir protokol kuralının ötesine çıkılabilirdi.

"Yolculuğu yapabilecek kadar güçlü müsünüz, Bay...?" "Adım, Herschel. Bana yalnızca Herschel deyiniz." "Bir soyadınız yok mu?"

"Efendim, düne kadar yalnızca bir numaram vardı. 'Herschel' adı yeterlidir."

"İyi. Herschel, benim ikmal kamyonlarımdan birinde yolculuk yapacak kadar güçlüyseniz, konuğum olun. Ancak, size karınızın orada bulunduğu sözünü veremem."

Oraya varmadan önce kokusunu duyumsadılar. Hatta kilometreler öteden, fırınların etkinliğini durdurmasına karşın, şimdi de havada yanık et kokusu bulunuyordu.

Eğer güneşi bir ölüm bulutu kaplamazsa, günlük işlerine gidecek olan çiftçileri gördüler. Bir kötülük girdabının ortasından kendilerini koparabilirlerse tam zamanında tarlalarını sürüp ekeceklerdi. Linc, çiftçilerden bazısını dürbünüyle gözledi. Hartz dağlarının ortasında kalan verimli vahada çiftçilikle uğraşan bu kişiler gürbüz ve mutlu imiş gibi görünüyorlardı. Böyle bir sahne Beethoven'in Pastoral Senfonisi'nin esin kaynağını oluşturabilirdi.

Aslında Linc öyle meleklere değer müziği yaratan ulusun şeytanlar gibi iğrenç işleri de yapmasına akıl erdiremiyordu.

Yarbay Bennett tarafından yönetilen 386'ncı taburdan hiç kimse o günü unutamayacaktı. O güne değin yeterince ölü ya da ölmek üzere olan insanı görmüşlerdi. Oysa şimdi, gerçekten yaşayan ölülerle karşı karşıya geliyorlardı.

Ve böyle kişilerin sayısı binlerceydi. Zavallılar kâğıt üzerinde ABD ordusu gelmeden bir gün önce özgürlüklerine kavuşmuş gibi görünüyorlarsa da, şu anda soluk almaktan korkacak kadar kendi yıkılmışlıkları içinde tutsak durumdaydılar. Sayılarının çokluğu insanı şaşkınlıktan sersemleticiydi. Ve burada pislik, dışkı, bit ve fareler herhangi bir kanalizasyondan çok daha kötüydü.

Çökük yanakları, dışa doğru çıkmış kaburgaları ve gergin karınlarıyla bunlar güçlükle insan olarak tanımlanabilirdi. Yürüyüşleri ağır aksak, hareketleri titrek ve güçsüzdü.

Konvoy durunca Herschel ağrıyan bacaklarını kamyondan yere sarkıtta ve olabildiğince hızlı adımlarla ileride görünen barakalara doğru yürüdü. O uzaklıktan bile ağrı çekenlerin çığlıkları işitiliyordu.

Line, özgürleşmiş tutsakları yaşatmak üzere sağlık personelini onların arasına gönderdi.

Naziler buradan gitmişti ama Ölüm Meleği şimdi de burada kol geziyordu.

Bazı tutsaklar hafifçe gülümsüyor ve kara derili askerlere hoş geldiniz anlamında zayıf hareketlerle el sallıyorlardı. Ancak mutluluk güçlü olma, yi gerektiriyordu. Ve ne yazıktır ki, bu insanlarda güç en az oranındaydı.

Kötü görüntü ve kokuya dayanabilmek üzere Linc kalın purolarından birini yaktı ve kamptaki karargâha gelişlerini bildirmek üzere yürürken, gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"Dante'nin Cehennemi'ne hoş geldiniz" diyen Tuğgeneral John Shelton kabak kafalı, kırk yaşlarının ortalarında ve ABD'nin orta-batı eyaletlerinde doğmuş bir askerdi. El sıkıştılar ve general sözlerini sürdürdü. "Otur, Linc. Çok kötü görünüyorsun."

"Siz de öylesiniz, general. Buraya gelirken şöyle kısaca çevreme göz attım: Burası, salt bir çöküntü alanı gibi."

"Hey, arkadaş! Buranın kötü olduğunu mu düşünüyorsun? İngilizler bugün Kuzey'de Belsen'e girdiler. Ve eğer inanırsan, orada durum buradakinden de kötü imiş. Fırınları gördün mü?"

"Hayır, efendim. Bu konuda ivedi davranmıyorum."

"Biliyorsun, burada bir gaz odası bulundurmamalarına şaştım. Zavallıları öyle sıkı çalıştırmışlar ki, günün sonunda ölü yakma fırınlarını yirmi dört saat süreyle çalıştıracak sayıda cesede sahip olmuşlar. Kuşkusuz buna dizanteri, verem ve tifüs de yardımcı olmuş. Ancak en çok katkıyı SS izcileri sağlamış."

Linc duyduklarından ötürü bir an için konuşamadı. Sonunda sorabildi. "Şu zavallılara ne şekilde yardımcı olunabilir?"

"Tüm sağlık gereçlerimizi bu işe ayırdık. Burada ve yolda buraya gelmekte olan doktorlarımız var. İngiliz Tıp Fakültelerinden gençler bile buraya gelmek istediler. Ancak, askerimiz buna karşı çıktı. Burada öyle çok salgın hastalık var ki..."

Linc asık suratla, "Biliyorum, general" dedi.

Shelton, Bennett'in yorgun yüzüne baktı ve subayının neşesizliğini duyumsadı. Birdenbire abartılı, resmi bir ifadeyle, "Yarbay Bennett, ayağa kalkar mısınız?" dedi.

Lincoln bir an için Shelton'un niyetim anlayamadan ayağa kalktı. Ama sonra, Shelton çalışma masasının çekmecesine uzandı ve küçük bir kutuyu ortaya çıkardı. Kutuda bir çift altın renkli meşe yaprağı hevengi bulunuyordu.

Yarbay Linc, albay olmak üzereydi.

Shelton bir kez daha resmi ses tonuyla konuştu. "Gümüş meşe yaprağı rütbe işaretini çıkarır mısınız?"

Linc verilen emre uydu.

Altın renkli rütbe işaretini Linc'in geniş omuzlarına takan Shelton şöyle konuştu. "Bu terfiin seni tüm Avrupa'da izledi. Kutlarım, Albay Bennett."

"Ne diyebilirim, John?"

"Sözcükleri kendine sakla, çünkü Tanrı küçük yeşil elmaları yaratırken köşede senin için de yeşil bir yıldız görünüyor."

Linc gülümsedi ve yanıtladı. "Hayır, John. Kara ordusunun benim gibileri general yapmaya hazır olduğunu sanmıyorum."

O gece Albay Bennett oğluna yazdığı mektubu tamamladı. Belki de bugün gördüklerini oğluna betimlemeyi istemiyordu. Küçük çocuk, bunları düşünmeye bile dayanamazdı. Ve albay dindar bir insandı. Şimdi tek düşündüğü Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği yer ile Aziz Matta'nın çarmıhtaki İsa'nın son sözlerini şu şekilde iletişiydi: "Tanrım! Tanrım! Neden beni yüzüstü bıraktın?" Çünkü, belli ki çok gecikmeden cennet ve cehennem bu yıkıma uğramış insanlara sırtını dönecekti.

Albayın başı ağrıyor ve lanet olası ateşi bir kez daha yükseliyordu. Öksürmekten göğsü ağrımaya başlamıştı. En iyisi mektubu bitirip yatmaktı. Oğluna yalnızca Tanrı'ya inanmasını, sevgilerim büyük annesine iletmesini ve bir an önce bir araya gelmeleri için dua etmesini yazdı.

Zarfı kapadı, katlayıp ceket cebine koydu, çizmelerini çıkardı ve seyyar karyolasının üzerine uzandı.

Ertesi sabah yaptığı toplantıda Albay Lincoln Bennett komutasındaki askerleri şimdiden işe girişmiş olan diğer birliklere yardım için ayırıp dağıttı. Kampın kimi gardiyanları çevredeki ormanlara kaçıp saklandığından bazı birlikler onları arıyordu. Diğer askerler ilaç ve yiyecek dağıtıyorlardı. Albay kendisi

de, tüm kampı dolaşacak olan üst subaylara katılmak üzere General Shelton'un yanına gitti.

Tutuklu sakinleri, şimdi dışarı çıkıp güneşte hareketsiz yatarak dinlenmekte olan barakaların yanından geçerlerken üst subaylar bazı askerlerin üstü açık kamyonlara cesetleri yüklemiş olarak taşırlarken gördüler.

Öteki alaydan bir subay General Shelton'a sordu. "Saygılarımla, efendim. Ölüleri taşımak üzere daha uygun bir yol bulunamaz mı?"

General başını sallayarak yanıtladı. "Ben de öyle bir yol bulunmasını çok isterdim ama bizim yaşayanlarla da sorunumuz var. Kampta şimdiden tifüs salgını etkili ve çürümekte olan bu cesetlerin daha ne gibi dertler getireceğini Tanrı bilir. Eğer şu insanların omuzuna elinizi dayasanız, düşüp ölebilecek durumdalar."

Linc, ya da onlara bir çikolata verirseniz böyle olacak, diye düşündü.

Üst subaylar, "Çalışma alanı"nı gördüler. Orada, adamları cesetleri örtmek üzere ağır kaya parçalarım taşıyorlardı. Daha sonra, kırk sekiz saat önceye kadar elektrik akımı verilen dikenli tel çitleri de gördüler.

İnsanların içinde yakılıp kül ve duman haline getirildiği fırınları gördüğünde Bennett'in tek düşünebildiği; Naziler'in eylemleri insan duygularının sınırlı sözcükleri ile tanımlanamaz şeklinde oldu.

Üst subayların kamptaki turları üç saat kadar sürdü. Öğle zamanı geçerken genel karargâha döndüler. General subaylara yemeğin saat 13'te yenileceğini söyledi ve onları özgür bıraktı. Subaylar dağılırken Linc, Shelton'u bekledi.

"Efendim, gardiyanlardan birkaçını yakalattığınızı biliyorum. Onları ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Yahudiler onları yargılayacaklardır, eminim."

"Yargılamakla ne demek istiyorsunuz, efendim?"

"Eh" diyerek söze başlayan general, hiçbir duygu belirtisi göstermeden ekledi. "Bazen buradaki tutuklular, gardiyanları yakalayacaktır. Onların ne denli zayıf ve hasta olurlarsa olsunlar, piçleri nasıl parçaladıklarını görerek şaşıracak ve zavallıları dur-duramayacağız öç alışlarında..."

"Tutukluları durdurmaya çalışmayacak mısınız?"

"Kuşkusuz çalışacağım" diye yanıtlayan Shelton daha alçak bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. "Ancak ivedi davranarak hiçbir yarar sağlayamayız."

İşte o anda Linc heyecanlı bir sesin kendisini çağırdığım işitti. "Albay! Bekleyin efendim! Lütfen bekleyin!"

Döndü ve Herschel'in kendisine doğru topallayarak koşusuna baktı. Adamın gözleri acelecilikle parıldıyordu. "Bana yardım etmelisiniz, Albay Bennett. Lütfen, lütfen, size yalvarıyorum. Hannah için, karım için."

"Onu buldunuz mu?"

Herschel başını öne eğdi ve düşünmeden konuştu. "Karım doktorların yanında. Ama, siz yardım etmelisiniz. Lütfen çabuk gelin."

Linc adamı yatıştırmaya çalıştı. "Hey, dinleyin. Eğer karınız tıbbi bakım altındaysa..."

"Hayır, hayır... Anlamıyorsunuz. Onu tedavi etmiyorlar. Onu, ölmesi için bırakıyorlar. Lütfen gelin."

Linc ve Herschel hastane binasına yaklaşırlarken çöplerin üzerinde yatan ve içeriye alınmayı bekleyen hastaları gördüler. Binadan dışarı, uzaklara kadar varan acı bir antiseptik kokusu yayılıyordu.

İçerisi tam bir şamata halindeydi. Acıyla haykıran hastaların sesi, birbirlerine bağırarak talimat veren doktor ve hasta-

bakıcıların sesine karışmıştı. Gene de Linc, görevli doktoru saptamakta gecikmedi.

Sağlık işlemlerinin başı olan Yarbay Hunter Endicott uzun boylu, gözlüklü bir beyaz adamdı. Aslında Mississippi eyaletinin Jackson kentinde doğmuş bir kişi olarak aşırı derecede beyazdı ve şu anda pek meşguldü. Subay olsalar bile, kara derili konuklarla gevezelik edilecek zamanı bulunmuyordu.

Herschel arkasında heyecanla Almanca bir şeyler anlatırken Linc sakin bir sesle adamın karısının sağlık durumunu sordu. Endicott'un yanıtı incelikten uzakta.

"Üzgünüm, ama o kadın bir kenara ayrılmış durumda" diyerek kayıtsız bir sesle konuşan doktor ekledi. "Şimdi beni bağışlarsanız, yaşamlarını kurtaracağım hastalanın var." Adam dönüp uzaklaşmaya başlarken Linc onun kolunu yakalamak isteğini zorla bastırdı.

Bunun yerine yalın biçimde bağırdı. "Ne demek istiyorsunuz 'Kadın bir yana ayrılmıştır' diyerek?"

"Hey, bakın. Size meşgul olduğumu söyledim."

"Size anımsatabilir miyim?" diye soran Linc sakin ama sert bir sesle sözünü sürdürdü. "Ben sizin üst subayınızım. Size bir emir veriyorum: Bu adamın karısının durumunu bana anlatın."

Endicott içini çektikten sonra konuştu. "Tamam, Albay! 'Hasta bir yana ayrılmış' diyerek savaşta yaralılarımızı sınıflandırmak üzere kullandığımız bir deyişi kullanıyorum. Size burada kaç hastamız olduğunu, kaç kişinin tifüse yakalandığını ya da bu olasılıkla kaç kişinin ölümle yüz yüze olduğunu söylemek zorunda değilim. Ekiplerim hastaları K, OK ve KK kotlu gruplara ayırdılar. Bu size acımasız gelecek ama ilk grup 'kurtarılabilir', sonraki 'olasılıkla kurtarılabilir' ve daha sonraki tahminlerimize göre 'kesinlikle kurtarılamaz' anlamına geliyor. Korkarım ki, bu adamın eşi son gruba giriyor."

"Neden? Nesi var ki?"

Doktor başını salladı. "Bunu gerçekten işitmek istemeyeceğinizi düşünüyorum, albay. Eminim ki, kocası da işitmek istemeyecektir."

"Bir düzeltme yapacağım, Endicott" diyen Linc Herschel'e bakıp ısrarla konuştu. "Bu noktada adamcağız her şeyi duyabilir."

"Pek iyi" diyen doktor bir kez daha her şeyden vazgeçermiş gibi içini çekti.

Yanlarında bir araba vardı. Ve adamlar bu arabanın ne için kullanıldığım akıllarına getirmek istemediler. Endicott arabayı çekip üzerine oturdu ve öteki iki adam yakınında ayakta durdular.

"Şimdi beyler, beni dikkatle dinleyin. Bir toplama kampı olarak burada olağanüstü tıp olanaklarına sahibiz. Bunlar kamp tutuklulan için değil, Nazi 'bilim adamları'nın yararınaydı. Doktorlar burada insanları kobaymış gibi deney yapmak üzere kullanıyorlardı..,"

Bir an duralayan doktor bildiklerini sıraladı, "Öteki kamplar hakkında yarım yamalak raporları okurdum, ancak onların bazı araştırmaları'nın tümüyle sadistçe olduğunu biliyorum. Ancak buradaki işlemleri yürüten Dr. Staengel kendisini tıp biliminde bir başanya ulaşıyormuş gibi görüyordu. Sözde insan ırkının yararına olmak üzere adam öldürüyor, işkence ediyor ve sakat bırakıyordu. Her neyse, o piç Berlin'den cinsel hastalıklarla savaşımda bulunmak üzere daha iyi sülfa ilaçları bulması için emir almıştı.

Görüyorsunuz, burada süpermenler bile tokadı yiyebilirler."

Doktor yüzünü buruşturarak gülümsedi ve iki adam yalnızca başını eğip, onu onayladılar.

"İyi. Staengel kılı kırk yararı bir orospu çocuğuydu ve yaptığı her işlemin kaydını tutuyordu. Bu yüzden o kadına ne yap-

tıklarını tam olarak biliyorum. Mart ayının yirmi sekizinci günü onun vaginasının içine Neisseria belsoğukluğu mikrobunu enjekte ettiler."

Herschel'in yüzü tebeşirden oluşmuş ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü. "Nisan ayının ikinci günü kadını eğer bu sözcük gerçeğe uyarsa söyleyeyim, 'tedavi etmeye' başladılar ve ona RDX 30 adım verdikleri deneysel bir antibiyotik uyguladılar. Staengel o ilacın tam formülünü burada vermiş. Ancak en önemlisi, ilaç küçük ama önemli tutarda sodyum hidroksidi içeriyormuş. Öyle olmasa ona annelerimizin eldivenlerinin üzerine koyup pek güçlü olduğu için lavabo ve borulan temizlemekte kullandıkları külsuyu da denilebilirmiş. Her neyse, bu madde yalnızca bulaşıklığı iyileştirmekle kalmayıp yıprandırıcı bir etki yapmış. Kadının rahminin tüm çeperi iltihaplanarak soyulmuş. Böylece, harika ilaç diye adlandırılan şey epitelyumun yani mukozanın dış tabakasını yakarak alttaki kan damarlarını da çürütmüş. Bu durumda kadın, anemi durumunda, iltihaplı ve ateşi kırk derecede. Onu kurtarmanın bir yolu bulunmuyor."

Doktor duraladı ve sonra hastanın kocasının bir ölüm hükmünü şu anda işitmiş olduğunu sezinledi. Birkaç yatıştırıcı söz söylemek gereğini duydu ve "Üzgünüm, efendim. Kadın şimdi kurtarılamayacak duruma gelmiş. Şu anda bana izin verirseniz..." dedi.

Herschel ansızın yaralı bir hayvan gibi haykırdı ve diz çöktü.

Yürümeye başlayan doktor üçüncü adımını atmadan Linc kükrer gibi konuştu. "Orada dur, doktor. Ben şimdi de burada üst subayım ve henüz gitmen için sana izin vermedim!"

Ses tellerindeki gerilme onu yeniden öksürttü.

Endicott yüzünde zoraki bir gülümsemeyle geriye döndü. Siktir ol, Zenci(!) demek ister gibiydi. Bunun yerine, "Bağışlayın beni, Albay. Başka söylenecek bir şey kalmadığını sanıyorum.

Öksürüğünüz için bir şey vermenin dışında size nasıl yardımcı olabilirim?"

Linc sordu, "Evli misiniz, Endicott?"

Doktor başını öne eğdi ve "Üç çocuğum da var" dedi.

"Bir an için karınızın 'bir yana ayrılmış olduğunu' düşünün. Onu kurtarmak için ne yapardınız?"

Adam bir an duraladı. Aklım yokladığı anlaşılıyordu.

Sonunda, "Dinleyin... Efendim" diyebilen doktor ekledi. "Burada hiç kimsenin bir histerektomi (ameliyatla uterus yani rahmin çıkarılması. Çeviren) uygulayacak zamanı bulunmuyor."

Linc hemen karşılık verdi. "O işlemin kadının yaşamını kurtaracağım mı söylüyorsunuz?"

Endicott'un yüzündeki ifade sonunda albayın onu sıkıştırdığım anlatıyordu. Adam, olabildiğince sakin kalmaya çalışarak karşı çıktı. "Bakın, kadında pek kötü bir kanama var. Olasılıkla ameliyattan sağ çıkmayacaktır."

Linc, "Elinizde kan olmadığım söylemeyin, doktor" dedi.

"Böyle umutsuz vakalar için boşa harcanacak karamız yok, albay. Şimdi beni bağışlarsanız..."

"Henüz size izin vermedim" diyen Linc sert bir sesle konuştu. "Sözlerimi bitirmedim. Bu ameliyatı yapacak birini istiyorum. Tanrı bilir ki, bunlar pek fazla acı çektiler. Hiç değilse bir şans tanımalı."

Meydan okunmuştu artık. Şimdi sorun kimin geri çekileceğiydi. Linc daha uzun boyluydu ve bakışları kışkırtıcıydı.

"Tamam, albay" diyen Endicott tümüyle resmi bir havaya bürünen ses tonuyla sordu. "Bu gereksiz işlemi saat 23'te yapacağımızı varsayalım; gerekli olacak iki, iki buçuk kilo kam nereden bulacağınızı düşünüyorsunuz?"

"Tam olarak ne kadar kan istediğinizi söyleyin, ben getireceğim." Doktor rahatlamıştı. Şimdi söyleyeceklerinin bir tuzak

oluşturacağından emindi. "Albay, sizin durumunuzdaki bir kişi kuşkusuz ABD ordu kurallarından haberlidir. Hiçbir koşul altında biz beyaz hastalarımıza zenci kam vermiyoruz. Bu yüksek bir yerden, Cumhurbaşkanı Franklin Delano Roosevelt'ten gelen bir emir gereğidir. Beni anladınız mı?"

"Doktor, korkarım ki küçük bir ayrıntıyı gözden kaçırdınız. Bu kadın, ABD ordusu üyesi değil. O, Amerikalı bile değil. Üstelik kendi hükümeti tarafından insan bile sayılmıyor. Bu nedenle Washington'un yasası bu duruma uymuyor. Siz de beni anladınız mı?"

Bu sözleri izleyen sessizlikte Linc neredeyse Endicott'un dişlerinin gıcırdatışını işitecekti. Sordu, "Ben buraya yarım düzine insan getirsem, kanlan yeterli olur mu, Doktor?"

"Evet, evet. Ben, kan grubunu bildiririm" diyen Endicott yorgun bir sesle yanıtlamış ve konuşmayı bitirmişti. Linc döndü ve Herschel'in yüzüne baktı. Adamın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

"Haydi adamım, neşelen, işin olacak. Sana, Hannah'ın kurtulacağına ilişkin söz veriyorum."

"Ben... Bense ne diyeceğimi bilemiyorum. Beş yıldır askerler bize eziyet ediyordu. Şimdi sen çıkıp bunu bize yapıyorsun."

Duygulanan Linc bir de utanmıştı. Adam hıçkırırken elini yavaşça onun omuzuna koydu ve "Dr. Staengel kaçığın biri olmalı. Umarım, onu yakalarlar" dedi.

"Onun durumuna aldırış bile etmiyorum" diyen Herschel hıçkırıklar arasında sözünü sürdürdü. "Benim şu anda önem verdiğim tek şey Hannah'ın yaşamasıdır."

Sabaha karşı saat birde Hannah Landsmann'ı taşıyan sedye araba şaşırtıcı derecede iyi donatılmış ve şimdi bir kenarında buz kovasının içinde yedi ünite kan yedeklenmiş olan ameliyathaneye getiriliyordu. Kadının besinsizlikten kurumuş yüzü, onu altmış

yaşlarında gösteriyordu. Oysa Line, Hannah'in otuz yaşlarında olduğunu biliyordu. Kadının kaşlarının üzerindeki ter boncukları bile gri renkte görünüyordu. Söylenenleri anlayamayacak kadar ateşli ve kendinden geçmiş olmasına karşın, kocası onun elini sıkıca tutmuş güven verici sözler söylemeye çalışıyordu.

Olasılıkla şirazeden çıkmış bir öç alma duygusuyla Dr. Endicott karmaşık ameliyatı yapmak üzere en kıdemsiz operatörünü, Dr. Andrew Browning'i görevlendirmişti.

Genç doktoru elinde sayfa uçları bükülmüş bir Operasyon Teknikleri Atlası adlı kitapla gören Linc'in yüreği cız etti. Öğrenci, el kitabına gereksiniyordu.

Bu noktada Browning onlara dönüp, "Korkarım ki, siz incelikli beylerden buradan ayrılmanızı istemek zorundayım" dedi.

Herschel yerinden kımıldamadı. Ansızın bir hemşire göründü. Kadın, Linc'e bakıp güven verir bir ses tonuyla konuştu. "Albay, ben daha önce de Dr. Browning ile birlikte çalıştım. Bu oyunda yeni olabilir, ama neşteri nasıl tutacağını biliyor ve çok çok dikkatli bir adam..."

Linc gönül borcuyla başını öne eğdi ve incelikle Herschel'i ameliyathaneden dışarı çıkardı.

İki adam binanın dışına çıkıp beklemek üzere orada oturdular. Ilık bir geceydi ve yıldızlar huzur dolu bir geceyi ışıklarıdırıyordu.

Albay yanında sigara getirmişti. Üzerinde Üçüncü Ordu'nun simgesi kazınmış ve gümüşten yapılmış ince bir tabakayı cebinden çıkararak içinden iki sigara aldı. ikisini de yakıp birini arkadaşına uzattı. Sigaradan ilk soluğu çekince ondan takırtılı bir öksürük nöbeti geldi. Sağduyusu sigara içmemesi gerektiğini bildiriyordu. Oysa, lanet olsun! Bütün bunları kafasından kovabilmek üzere bir şeye gereksiniyordu. Herschel sordu. "Evli misiniz, albay?"

"Bu, yanıtlandırılması güç bir soru, Herschel" derken adam rahatsız olmuş gibiydi. Ekledi. "Karımla boşanma işlemimiz başlamıştı ki, ben deniz aşırı göreve atandım. Karşılıklı olarak geçimsizlikten mahkemeye başvurmuştuk. Sanırım şimdi karım beni yaşamından söküp atmıştır. Ne olursa olsun, oğlumu anneme bırakmış olmalıdır."

"Bir oğlunuz mu var?"

"Evet. Linc adını verdiğim oğlum bu yaz on yaşına basacak. Doğrusunu söylemek gerekirse, beni buraya kadar getiren onu yeniden görmek düşüncesi oluyor. Pekiyi bu konuda sizden ne haber?"

"Bizim bir kızımız vardı" diyen Herschel duygusuz bir tonla konuştu, "İlk tutuklama kampına getirildiğimizde dört yaşına girmek üzereydi. Onu elimizden alıp bir kreşe götüreceklerini söylediler. Buna inandık, çünkü ikimiz de inanmayı istemiştik. Ama kızımızı öperken bunun bir veda öpüşü olduğunu biliyorduk."

Sigarasından derin bir soluk alan Herschel ekledi. "Tuhaf bir şey oldu, bilirsiniz. O günden sonra Hannah ile ben kızımızın adım ağzımıza alamadık. Birbirimize bakıyor ve bizler şimdi de yaşarken Charlotte'un bir yerlerde ölmüş oluşundan suçluluk duyumsuyorduk." Ardından insana acı veren sessizlik geldi.

Sonra, Herschel sözlerini sürdürdü. "Onların bizi çocuğumuzdan ayırdıktan sonra fazla bir şey olmadı. Eğer inanırsanız, ben bir zamanlar beden eğitimi uzmanı ve bir boğa kadar güçlü idim. Yalnızca Hıristiyanlar'ın girdiği bir spor kulübüne üyeydim. Böyle olduğu için beni köle gibi taş ocağına gönderdiler. Bu haftaya kadar Hannah'ın başına neler geldiğini bilmiyordum."

Dr. Browning önlüğü kan lekeleriyle kaplı, gözlerini ovuşturarak dışarı çıktığında iki adam neredeyse tüm sigaraları içip bitirmiş bulunuyorlardı.

İkisi birden ayağa fırlayıp, tek sesle konuşur gibi, "O nasıl, doktor?" diye sordular.

"Ameliyatı iyi atlattı" diyen genç adam ekledi. "Şimdi iyileşecek kadar güçlü olmasını umut etmek durumundayız."

Herschel telaşla sordu. "Onu görebilir miyim, şimdi?"

"Aslında hastayı uyumaya bırakmak daha iyi olur. Belki de hepimiz için en iyisi uyumak" diyen Browning birkaç hafta öncesine kadar öğrencisi olduğu Oxford Üniversitesi'nin gençlerine özgü ses tonuyla konuşmasını şöyle tamamladı. "Gerçekten bunu diyorum, beyler. Bu kampta her yanda mikroplar yüzerken sağlığımız için yapabileceğimiz en iyi şey yatağa girmek olacak."

Linc, Herschel ile birlikte adamın kaldığı barakaya kadar yürüdü. Çevreden iniltiler duyuluyordu. Bunlar gerçek yaşamlarında özgürlüğe kavuşmuştu ama şimdi de karabasanlarının tutuklularıydı.

Herschel şöyle konuştu. "Size nasıl teşekkür edebilirim, Albay Bennett?"

"Önce bana Linc demeye başlayarak... Ve sanırını şimdi biraz dua edip sonra ayrılarak yatmalıyız."

İnanamayan tavırlarla Herschel sordu. "Dua etmek mi? Kime dua edebilirim ben?"

Tanrıya, sarsılmaz inanca ve kurtuluşumuza" diye yanıtlayan Linc, inanarak ekledi. "Yüz otuzuncu ilahi: 'Derinliklerden sana seslendim, Tanrım... izin ver de Israel Kavimi umut etsin. Çünkü, Tanrı ile birlikte acıma vardır!' Bunu biliyorsun, değil mi Herschel?"

Adam başını öne eğerek onayladı. Bununla birlikte içinde derinden gelen bir ses Linc'in inancına meydan okuması gerektiğini kendisine anımsatıyordu.

"Tanrı'ya mı? Benimle Tanrı hakkında mı konuşuyorsun? Ben bir zamanlar pek sofu ve muti bir Musevi idim. Onurlu bir

yaşamını vardı. Her cumartesi Sebt günü olarak sinagoga gider, ayine katılırdım. Ve aldığım ödüle bak. Şimdi tüm ailemi nedensiz olarak ölüme gönderen Tanrı'ya dua edebileceğimi düşünüyor musun? Ortada hiçbir suç yokken ceza veren Tanrı'ya inanabilir miyim? Üzgünüm, inancım bacadan çıkan dumanlar gibi uçup gitti."

Linc adama verecek uygun bir yanıt bulamıyordu. Bu yüzden elini uzattı ve zayıf Yahudi iki eliyle uzatılan bu eli kavrayarak, gizini açıkladı. "Şimdi inandığım tek şey ne biliyor musun? Senin bana verdiğin şeye; insanın sevecenliğine inanabilirim."

İki adam veda edip ayrıldılar. Linc ağır ağır nöbetçileri geçip onları formalite kabilinden dikkatsizce selamlayarak ve bütün bunları oğluna nasıl açıklayacağım düşünerek yürüdü.

Yatağının kenarına oturdu. Başını ellerinin arasına alarak öne eğdi ve dua etmeye başladı.

Ertesi sabah sarhoşlar gibi sersemlemiş durumda uyandı. Şakakları zonkluyor; sırtı, kolları ve bacakları ağrıyordu. Lanet olası soğuk algınlığını atlatamamıştı. Duş alıp kafasını saydamlaştırmaya çalışırken göğsünde ve göbeğinde bazı mavi lekeler dikkatini çekti.

Kendi kendine tüm gereksindiğim de buydu, yatakta birtakım böcekler olmalıydı, diye düşündü.

İki aspirin aldı. Kalın ceketini giyinip toplantıya katıldı.

Öğleden sonra görevinden birkaç dakikayı çalıp ayırarak Hannah'ın nasıl olduğunu görmeye gitti.

Kadın hastaneden çıkarılıp barakadaki ranzasına yatırılmıştı. Herschel karısının yanında oturuyordu.

Linc sordu. "Nasıl, iyi mi?"

Herschel gülümseyerek yanıtladı. "Sabah boyunca konuştuk. Ateşi düşük ve genç doktor umutlu görünüyor. Lütfen gelin, sizi tanıştırayım."

Adam, Amerikalı kurtarıcıyı uzun Almanca cümlelerle anlatırken, Linc bunları abartılı övgüler olarak algıladı.

Hannah gülümsemeye çalışarak kısık sesle fısıldadı. "Herschel benim için neler yaptığınızı anlatıyor."

"Hayır, bayan. Hepsini o yaptı. Ben yalnızca bir arabulucu idim."

"Hayır, hayır" diyen Herschel ısrarlıydı. Ekledi: "Yemden mutluluğu bulabilirsek size büyük gönül borcu duyacağız."

Linc duygulanmıştı. "Sizlere alıp getirebileceğim bir şey var mı? iyi besliyorlar mı sizi?" diye sordu.

"Her şey çok iyi" diyen Herschel açıkladı. "Şeytanlar gitti ve havayı soluyabiliyoruz artık. Önemli olan da bu."

Ansızın Line Bennett terlemeye başladı. Belki de burası aşırı ısıtılmıştı. Hayır, Naziler barakalan ısıtmak üzere donanım bile yapmamışlardı. Olasılıkla kalın ceketini giymemeliydi. Başı döndü ve temiz havaya gereksindi. Olabildiğince çabuk kapıya doğru yürüdü, açtı ve aydınlık nisan sabahına doğru ilerledi. Sonra yere yığıldı ve toprağın üzerinde hareketsiz kaldı.

Ağır ağır uyanırken şimdi yarı bilinçlilik haline geçiyordu. Bir yastığı duyumsuyor ve yatakta yattığını anlıyor, çevresinde öfkeli konuşmaları işitiyordu.

"Pislik! Sanki çevrede yeterince hasta yokmuş gibi bu sersem albay ortaya çıkıp tifüsü kapmış durumda! Demek istiyorum ki, yan sağlıklı durumda savaşmaya çalışmakla bu adam gerçekten bir şeyler başarmaya didinmiş olmalı!"

"Saygılarımla efendim, eğer röntgen filmlerine bir bakarsanız, onun çektiği bronşitle uzun süre ayakta kaldığını görürsünüz."

"Dinle, Browning. Benim röntgen filmlerine bakmama gerek yok. Lanet olası herifin soluğunu odanın öte yanında duyabiliyorum."

"Dr. Endicott, onun spirometre'si (ciğerlerin soluk alıp verme yeteneğini ölçme aygıtı. Çeviren) aşağı yukarı yüzde elli oranında. Zorlukla soluk alıyor. Ona yardımcı olmak üzere bir şeyler yapabilir miyiz?"

"Tanrı aşkına, ona boyuna sülfametazin veriyoruz. Bildiğim kadarıyla bu da Nazi doktorun RDX 30'undan daha güçlü bir ilaçtır. Gerçekle yüz yüze gel, adamım. Albay, yitirilmiş bir davadır..."

Linc terliyordu. Ve şimdi titremeleri bedenim sarsmaya başlamıştı. Genç doktor hemen onun yanına yaklaştı ve bir hemşireyle birlikte üzerine battaniye örttüler.

Soluğu kesilen Linc sordu.

"Browning, sen misin?"

"Rahat olun, albay. Bu durumu atlatacaksınız" diyen doktor, güven vermek için hastanın omuzuna dokundu.

Göğsü hırıltılı Linc, "Hey, evlat. Ben uzun zamandır savaş içindeyim. Bu yatağı şimdiden başkasına ayırdığınızı söyleyebilirim" dedi.

Deneyim ve huzuru olmayan genç doktor bu söze yanıt bulamadı.

Birdenbire Linc hafif sesle homurdandı. "Pislik!"

"Efendim?"

"Eğer şu lanet olası savaşta öleceksem, hiç değilse neden oğlumun gurur duyacağı biçimde savaş alanında olmadı?"

Genç adam neredeyse ağlayacaktı, "İyileşeceksiniz, efendim" diyebildi.

"Sen kötü bir yalancısın, Browning. Eğer gerçek bir doktor olmak istiyorsan aklım başına topla."

Kapı yavaşça vuruldu ve sessizce açıldı.

Genç doktor ivedi ama incelikle konuştu. "Üzgünüm, buraya konuk giremez."

Herschel söyleneni anlamamış gibi yaparak odaya girdi. Elinde kır çiçeklerinden oluşan küçük bir demet vardı.

"Lütfen, arkadaşımı görmeye geldim" dedi.

Browning omuzlarım silkti, odadan çıkarken Herschel'e doğru başını eğdi ve, "Biraz sonra yanınıza döneceğim, albay. Gerekirse zile basın" diye konuştu.

"Çiçekler sizin için" diyen Herschel onları uzatıyor ve gülümsemeye çalışıyordu. "Şaşırtıcı bir şey var. Dikenli telleri birkaç metre geçince kır çiçekleri açıyor ve ağaçlar şimdi de tomurcuklanıyor. Dünyada şimdi de yaşam var."

'Benim için yaşam yok' diye düşünen Linc sordu. "Hannah nasıl?"

"İyi, iyi" diyen Herschel neşeyle konuştu. "Ateşi tümüyle normale inmiş gibi. Yarın belki de onu biraz yürüteceğim. Sizi ziyarete geleceğiz."

"Evet, iyi. Bu çok hoş olur" diyen Linc birdenbire soluk soluğa kaldı ve, "Oh, Tanrım! Olamaz..." diye söylendi.

Arkadaşının bilincini yitirdiğini anlaması, Herschel'in bir saniyesini aldı ve adam hemen bağırarak yardım istedi. Klinik personeli iyilik meleğini canlandırmaya çalışırken, Herschel irileşmiş gözlerle bakıyor ve titriyordu.

Bir ses, "Şahdamarında vuru alamıyorum" dedi.

Başka bir ses ekledi. "Sırtta da yaşam belirtisi yok."

"Soluma durdu."

"Kalp içine bir ampul adrenalin vermeyi deneyelim."

Dr. Hunter Endicott'un sakin sesi konuşmaları bastırdı. "Bunun gerekli olacağım sanmıyorum. Zatürreenin üzerine bir de tifüs eklenince adamın en ufak yaşama şansı olamazdı."

Yatağın çevresindekiler kıdemli doktorun gelişini ve yaşam belirtilerini kontrol edişini izlemek üzere birer adım geri çekildiler. Sonunda Endicott başhemşireye, "Sheile, evrakı siz tamamlarsınız. Bu odadaki her şeyin dezenfekte edildiğine kesinlikle emin olun" dedi.

Kadın başını öne eğerek onayladı. Birkaç saniye sonra hastaya damardan verilen serum albayın kolundan çıkarılmış, yüzü örtülmüş ve tekerlekli karyola odadan dışarı götürülmüştü.

Odadakilerden hiçbiri zayıf, çökük omuzlu, korkan ve yanaklarından gözyaşı süzülen bir adamın, elinde birkaç kır çiçeğiyle köşeye sinmiş durumda olaya tanık olduğunu görmedi.

Neredeyse hiç düşünmeden adamın dudakları aralandı ve bir dua duyuldu. 'Yişgadal ve Yişgadaş şamay rabah..."

Bu, yakın akrabaların ölümünde edilen İbranice bir dua idi.

İşte o anda Herschel Landsmann çok ciddi bir yemin de etti: Albay Abraham Lincoln Bennett boşuna ölmüş olmayacaktı.

İsviçre Havayollarının 127 sayılı uçuşu 24 Aralık 1958 gününün sabahı pırıl pırıl aydınlık bir havada Zürih havaalanına indi. Birinci sınıf bölümünde oturan uzun boylu, kara derili yolcu ayağa kalktı, spor ceketinin düğmelerini ilikledi. Boyunbağını düzeltti, uçuş çantasını omuzuna astı ve çıkış kapısına doğru yürüdü.

Madeni merdivenlerden inerek canlı hareketlerle bagaj teslim alanına doğru ilerledi. Kısa süre sonra döner aygıtta deri valizleri göründüler. Ancak, yanlarında kayak getirmiş diğer yolcular gibi genç adam da özel yüklerin indirilmesini bekleyecekti.

Cam kapılardan gümrük alanının dışında toplanmış insanlara baktı ve aradığı kişileri gördü. Gülümsedi ve sevgiyle el salladı.

Daha sonra küçük Abraham Lincoln Bennett kendisini evlat edinmiş olan ebeveynleri Hannah ile Herschel Landsmann'a doğru yürüdü.

ON İKİ

KURBANLAR madeni masalara sıkıca bağlanmışlardı. Salya akıtıyor ve göğüsleri inip kalkıyordu. Salonun ortasındaki boncuk gözlü bilim adamı sağ elindeki neşterle salınıyor, genç öğrencilerine bağırları açık olan yaratıklarda nasıl kesme biçme işlemi yapılacağım göstermek üzere hazırlanıyordu. Sarışın, yüzü koroda şarkı söyleyen çocuklarınkine benzer biri olan yardımcısı diğer iki aleti, pens ile uzun makası ellerinde tutmaktaydı.

Masaların üzerine bağlanırken korku refleksiyle içlerini boşaltan hayvanların dışkı ve idrar kokusu havaya yayılmıştı. Uygulama öğretmeninin kolu kırk beş derecelik açıyla aşağı doğru indi ve karın yarılıp açıldı. Olayı izleyen öğrencilerden bazısı duyumsadıkları sempati nedeniyle soluğu kesilmiş durumda kaldı.

Bir ses, "Hayvanın hiçbir şey duymadığına emin misiniz?" diye sordu.

"Size pek çok kez söyledim, Bayan Castellano" diye yanıtlayan Profesör Lloyd Cruitshank ekledi. "Biz, köpeklere olabildiğince insanca davranıyoruz."

Ocak ayı içinde öğrenciler ilk kez yaşayan varlıkların canlı organlarıyla karşılaşmak üzere üniversiteye dönmüşlerdi. Cruikshank onlara köpeklerin bazı dirimsel organlarını kesip çıkarmada rehberlik edecekti.

Aynı zamanda bu, öğrencilerin başkalarının çektiği acıya karşı dayanıklılığını (bazıları olaya bağışıklık diyordu) artırmak üzere yapılan bir uyarlama idi. Ayrıca olaya, kalbi katılaştırırken aklı bilemek de denilebilirdi.

Laura başına geleceklerden öylesine ürkmüştü ki, Noel tatilinde başka şey düşünemiyordu. Çocukken bahçelerine gelen her türlü hayvanı koruması altına alır ye annesi onları görüp yetkililere haber verinceye değin beslerdi.

Öğrencilere bu uygulamada ekip arkadaşlarını seçme hakkı verildiğinden kız Barney'e, "Noel hediyesi olarak" çekeceği işkencede kendisine yardımcı olmasını rica etmişti. Barney onun isteğini kabul etmişti ama şimdi olayın kendisi için de kolay olmadığım görüyordu. Ekipteki üçüncü arkadaşlan olan yeni evli Hank Dwyer, Laura'yı imrendiren işi yapıyor, anestezist (narkozitör. Çeviren) olarak hayvanın kalp ve solunum göstergelerini izlediğinden köpeğin iç organlarına bakmak zorunda kalmıyordu. Ancak Hank da sürekli kendi kendine şöyle mırıldanacak kadar üzgündü. "Üzülme, üzülme. Hayvan iyileşecek. Zaten o bir şey duyumsamıyor."

Kadavraları kesip biçmek farklı bir etkinlik olmuştu. Onlar hiç değilse en gerçek anlamıyla cansız nesnelerdi. Yüzlerinde rahatlatıcı bir adsızlık oluyor, haftalar boyunca böyle sürüyor ve sonunda yüzleri de kesilip biçilince, artık onları eski insan halleriyle tanımak olanaksızlaşıyordu.

Oysa şimdi Laura, Barney ve olasılıkla köpek ameliyatı laboratuvarındaki diğer tüm öğrenciler kendilerim yakın bir arkadaşları üzerinde ameliyat yaparmış gibi duyumsuyorlardı. Çünkü görevleri, deney hayvanlarının bazı iç organlarını kesip çıkarırken onları canlı tutabilmekti.

Bir noktada yakın masada çalışan öğrencilerden biri yüksek sesle yakındı. "Artık bunu yapamayacağım. Şu köpek çok cana yakın bir şey."

Profesör yakınmaya, geleneksel "İnsan Irkının Gelişmesi" konferansı ile yanıt verdi:

"Bizler, her zaman işlemi hayvanlara gaddarlık olsun diye değil, insanlığa iyilik olsun diye yapıyoruz. Canlı varlıklar üzerinde ameliyat yapmayı öğrenmeliyiz." Ve sonra adam daha az gururlu bir ses tonuyla ekledi. "Haydi, şu bıçakları ete sokalım, artık." Bunu söyledikten sonra profesör salondan dışarı çıktı.

Yakınan öğrenci şimdi istemeyerek dikkatini masanın üzerinde yatan ve anestezi etkisi altında bulunan hayvana çevirmişti. Hem ürkmüş, hem de öğretmenin konferansım dinlerken rahatlamıştı. Çünkü arkadaşlarından biri konuşma sırasında önündeki hayvanın karnını yarmıştı. Öğrencinin gözleri şimdi salondaki tüm köpeklerinki gibi masasında yatan köpeğin delinmiş ve bir iğneyle daman içine glukoz ile birkaç tür madeni tuzun eriyiği verilen pençesine takılmıştı.

Köpekler ile kadavralar arasında bir fark daha vardı. Ölü insanlar kanamıyordu. Oysa, tüm öğleden sonra boyunca el yordamıyla ve sinirli, dikkatsizce hareketlerle köpeklerin damarlarını kesen öğrencilerin üzerine kanlar fışkırıyor, onları ve masadaki diğer arkadaşlarını kanlar içinde bırakıyordu.

Laura, yanındaki Barney'e fısıldadı. "Tanrım! Bu işi yapmaktan nefret ediyorum."

"Rahat ol, Castellano. Şu uygulama yalnızca bir, iki hafta sürecek. Aklında yalnızca hayvanları incitmediğimizi tut."

O anda salonu insanın iliklerini donduran bir havlama sesi ve bunu bir kızın haykırışı izledi. İlki Alison Redmond'un masasındaki İskoç çoban köpeğinin havlaması, ikincisi de öfkesi şimdi ekibindeki "anestezist" üzerinde yoğunlaşmış olan Alison'un sesiydi.

"Sana onun uyumadığını söylemiştim. Sana söylemiştim. Söylemiştim!" diyerek arkadaşına çıkışan kız ekledi. "Ona yeterince vermedin!"

Profesörün angaryalarını yüklediği asistanı elinde iğneyle koştu, iğne girer girmez hayvan sustu. Ancak, köpeğin çektiği acı nedeniyle Alison'un duyumsadığı öfke sona ermemişti.

"Sen, köpeği yeterince morfinle hazırlamadın!" diye yakındı.

"Size garanti veriyorum ki, hazırladım, Bayan Redmond" diyen asistan sakin bir sesle sözünü sürdürdü. "Ben, bu işte acemi değilim."

"Şu halde lanet olası hayvan neden uyandı?"

"Uyanmadı" diyen yardımcı şimdi de telaşsız ve sakin bir sesle konuşuyordu. "Senin gördüğün yalnızca bir refleksti!"

"Haydi oradan! Acıyla bağırmak, tekme atmak ve inlemek refleks midir?"

"Düzelteyim, Bayan Redmond. Refleksleriyle inleyen ve tekme atan sizin hayvanınızdı. Haykıran ise siz kendinizdiniz!"

Genç adam arkasını dönüp yürümeye başlayınca, Alison patladı. "Oyun bozan! Bahse girerim ki sen onun acı çekişine aldırış bile etmezsin! Demek istiyorum ki, sen ne tür lanet olası doktorsun?!..."

Genç adam gene sakin bir sesle konuştu. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ben doktor değilim. Tamam, şimdi herkes işine dönsün. Eğer bana gereksinim duyarsanız, Profesör Cruikshank'ın laboratuvarında olacağım."

Çiftli kapı yaylanarak genç adamın ardından kapanır kapanmaz, kafası iyice karışmış olan Hank sınıf arkadaşlarına sordu. "Lanet olası adam doktor olmadığını söyleyerek ne demek istedi?"

"Oh!" diyen Laura açıkladı. "Şimdi de ipucunu alamadın mı? Cruikshank'ın kendisi de doktor değil. Öğretmenlerimizden hiçbiri tıp doktoru değil. Çünkü

onların hepsi, doktora yapmış kişiler. Diğer bir deyişle onlar hastaya bakan pratisyenler değil, tümüyle bilim adamları..."

Son sözü söylemek Alison Redmond'a düşmüştü. O da, "Tümüyle bilim adamlarını siktir et(!)..." dedi.

Laura akşam yemeğinde bile üzgündü.

"Kendimi Leydi Macbeth gibi duyumsuyorum. Ellerimi yıkayıp kandan temizleyemiyormuşum gibi görünüyor bana" dedi.

"Haydi, Laura, fazla abartma!" diyen Barney öğüt verdi. "Bak, ben köpeğimizin tiroit bezini dikkatle kesip çıkardım ve hayvan irkilmedi bile. Gelecek sefer sen onun dalağını alacaksın ve gene bir şey duymayacak. Şu anestezi ilaçları gerçekten pek güçlü şeyler."

Bennett söze karıştı. "Üstelik masadaki hasta, insan olduğunda durumun farklı olacağını sana ne düşündürüyor?"

"İyi. Birincisi, sen bu işi operatör olacağın için yapıyorsun, ikincisi, ameliyat yapman için yasal bir nedenin var. Ve hepsinden önemlisi, hastana yirmi dört saat süreyle özen gösterilecek. Demek istiyorum ki, şu lanet olası köpek laboratuvarında hiçbir gece hastabakıcısı bulunmuyor."

"Çocuk olma!" diyen Peter Wyman kaşlarını çatmıştı. "Her neyse, ne fark ederdi ki? Gelecek cuma günü köpeklerin göğüs kafeslerini açacak ve kalplerini çıkaracağız. O anda her şey bitecek."

"Ben, senin kalbinin ortaya çıkarılışını görmeyi isterdim" diyen Laura, oğlana aynı acımasız ifadeyle karşılık veriyordu. "Ancak bunun için havalı delici aygıtlara gereksinim duyardım". Sonra, kız mutsuz düşüncelerini dile getirdi. "Köpeğimizin kendisine neler olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Onu uyutmak için bir şey vermişler midir?"

"Bu sözleri işittiğime inanamıyorum" diyen Wyman evrene duyurmak ister gibi yüksek sesle konuştu. "Castellano, bahse girerim ki sen Lassie Eve Dönüyor filminde ağlamışsındır."

"Lanet olası Wyman, haklısın. Ağladım."

"Ha ha, ben de seni sınıfımızdaki demir leydi sanmıştım." Daha sonra öğrenciler kitaplarla dolu hücrelerine dönerlerken, Laura üzerine çikolata çentikleri serpilmiş dondurmasıyla oynayarak Barney ile yalnız kaldı. Kız, o akşam yemeğinde hiçbir şey yememişti.

Barney fısıldadı, "Hey Castellano, ne düşünüyorsun biliyorum." Kaşığıyla çikolatalı dondurmasını ezip, pelte haline getiren Laura, yanıtladı. "Bilemezsin."

"Tanrı aşkına, kumlu bahçemizde oyun oynadığımız ilk günden beri, senin aklından geçenleri okuyabiliyorum. Köpeğimizi ziyaret edip nasıl olduğunu görmek istiyorsun sen."

Kız yanıt vermedi.

Barney sordu. "Pekiyi, ne dersin?"

Şimdi Laura başını öne eğiyor ve oğlana hüzünlü bakışlarla bakıyordu. Sonunda, "Senin de oraya gitmek istediğini biliyordum" dedi.

Koridor zifiri karanlıktı. Laura küçük el fenerini yaktı. Işık, koridorda yaracak]an en uzak noktadaki laboratuvara kadar uzanan yolu ince bir aydınlık demeti halinde aydınlattı.

"Hey, bu güzel şeyi nereden buldun, Castellano?"

"Posta kutumdaydı. ilaç fabrikalarından gelen bir hediye. Böyle güzel şeyleri sana da göndermiyorlar mı?"

"Evet, gönderiyorlar. Ama ben kesinlikle paketleri açmıyorum. Bana göre onlar ucuz birer rüşvet çünkü."

Laboratuvara yaklaştıkça içeriden gelen sesleri duyuyorlardı. Bu sesler küçük havlama ve iniltilerin karmaşasıydı. Köpekler acı çekiyordu.

"Haklıymışsın, Castellano" diyen Barney sordu. "Bu konuda ne yapmamız gerektiğini düşünürsün?"

Laura yanıt veremeden linolyum döşemenin üzerinde ses çıkarmadan yürümeye çalışan birisinin ayak seslerini duydular.

Kız, "Sus, biri geliyor" diye fısıldayarak hemen el fenerim söndürdü. Her ikisi de kendilerini birer sütunun arkasına gizlediler.

Ayak sesleri yaklaştı. Şimdi laboratuvarın kapısındaki buzlu cama yansıyan bir siluet vardı. Laura ve Barney soluklarım tutarlarken o kişi kapıyı açtı ve kayar gibi içeri girdi.

Birkaç saniye sonra sessizlik öyle yoğunlaşmıştı ki, Barney neredeyse kalbinin gümbürdeyerek atışım duyabilecekti. Sonra ne olduğunu sezinledi.

"Castellano" diye fısıldadı. "Bir şeye dikkat ettin mi?"

"Evet. Birdenbire içeride her şey sessizleşti."

"Evet. Çok, çok sessizleşti."

Kısa süre sonra o kişi laboratuvardan çıktı. Yanlarından hızla geçerek bu kez at gibi sesli yürüyerek uzaklaştı ve gözden kayboldu.

"Bu kadarı tamam" diyen Laura, derin bir soluk alarak ekledi, "Bir gece için yeterince heyecanlandım."

"Sen istiyorsan geriye dön, ama ben içeride neler döndüğünü görmek istiyorum."

"Şu anda senden ayrılmam olanaksız. Öyle heyecanlıyım ki, erkekler tuvaletine gitsen bile ben de seninle birlikte oraya gireceğim."

Laboratuvarın kapısına kadar olan on iki adımlık yolu ayak uçlarına basarak yürüdüler ve sessizce içeri girdiler. Hayvanların huzur içinde uyuduklarını belirten hafif hırıltılan duydular. Salonda en ufak bir acı çekme belirtisi işitilmiyordu. Laura yeniden el fenerini yaktı ve ışığı köpek kafeslerine doğru çevirdi. Köpeklerin hepsi kafeslerinde rahatça uyur gibiydiler. Bununla

birlikte ikisi de bazı hayvanların hiç hareket etmediklerini fark ettiler.

Barney kafeslerden birini göstererek, "Alison'un köpeğine bak!" diye fısıldadı. Yaklaştılar ve Laura ışığı köpeğin gözlerine tuttu.

"Hey, Barney. Bu köpek ölmüş!" dedi.

Oğlan başını öne eğdi. Sağ taraftaki bir kafesi daha göstererek, "Bana göre, şunun da işi bitik. Bizim köpek nerede?" diye yanıtladı.

"İşte orada..."

Birlikte eğildiler. Hemen kafesin kapağını açan Barney, köpeğin bantlı karnına dokundu.

"Yaşıyor, istersen hemen buradan çıkalım" diye mırıldandı. "Sen benim aklımı okuyorsun, Barney."

Yaşadıkları güvenlikli yere dönünce Barney ortak endişelerini sözcüğe döktü. "Emin değilim, Castellano ama sınıfımızdan biri güçlü şekilde 'acıyarak öldürmeye' (özellikle umutsuz durumda olan hastaların acılarını dindirmek üzere yaşamlarına son veriş. Çeviren) yandaş... Sanırım, o eylemi insancıl olarak adlandırmak üzere tartışmalar sürüyor."

"Evet, ama onu tuhaf uygulama diye adlandıran tartışmalar da var."

Ertesi gün öğleden sonra Profesör Cruikshank sınıfa hitap ederken kaşlarını çatıyordu. "Son ameliyat işlemlerini yürütürken pek çok arkadaşınızın gerekli özeni göstermediğini söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Bir gecede dokuz deney hayvanımızı yitirdik. Bunun anlamı, son olarak yapılacak canlı hayvan açımlamasıyla kalbi ve akciğerleri alabilmeniz için dokuz yeni hayvan daha sağlamam demek oluyor."

"Ama, efendim."

Bütün gözler öğretmene karşı çıkan sesin sahibine döndü.

Profesör, "Evet, bir diyeceğiniz mi var, Bay Landsmann?" diye sordu.

"Daha sevecen bir şekilde, köpeklerini yitirmiş olan öğrenciler diğer masalara katılırsa daha ekonomik olmaz mıydı, efendim?"

"Öyle sanmıyorum" diyen Profesör ekledi. "Bu işlem, sizin tıp öğreniminizin pek önemli bir yanıdır. Hiçbir öğrenci yaşayan dirimsel organları öğrenme fırsatım kaçırmamalıdır. Kitaplardan ve hatta gözlemci olarak izlediklerinizden öğrenemeyeceğiniz bir şeydir."

Bennett başını eğip onayladı. Zaten sorduğu soru soyut kalıyordu. Çünkü, yeni hayvanlar daha şimdiden masalara yatırılmış ve kaşiflerin bıçaklarını beklerken, onlara anestezi uygulanmıştı bile...

Laura ile Barney için o Noel pek tuhaf geçmişti. Yaşama bakış açılarını değiştiren bir yolculuğa çıkmışlardı. O güne değin sahip oldukları yetersiz mesleki bilgi, yaşam denen şaşırtıcı makinenin herhangi bir kişi tarafından anlaşılışı ile kendi anlayışlan arasında fark yaratmaya başlamıştı.

Gene de aile çevresinin insanı saran sıcaklığım duyumsamak pek güzel bir lükstü. Aileleri yalnızca hücre, molekül ve dokuların bir araya toplandığı şeyler değil; sevgi ve sevecenliğin cisimleşmiş şekli idiler. Kendisinden küçük erkek kardeşinin sabah kahvaltısında on altı gözlemeyi oburca yutuşunu gözleyen Barney, kardeşinin metabolizması üzerinde glikojenle yaptığı etkiyi aklına bile getirmeyişine şaşırıyordu. İnsanı kusturucu bilgiler, formüller ya da kimyasal yapılar hakkında konuşmak zorunda olmamak da büyük zevkti.

Warren'in kendine güveni artmış gibi görünüyordu (ancak, durum yeni uzatmaya başladığı bıyığı nedeniyle de olabilirdi). Her ne olursa olsun, Barney'in yokluğunda ailenin erkeği rolünü

hayranlık uyandıracak biçimde yapmış ve annesi Estelle'e evin kaçınılmaz satışı ve güneye taşınma işleminin hazırlıklarında büyük yardımı olmuştu. Warren'in hukuk fakültesini bitirmesine daha iki yıl vardı. Oysa ana oğul daha şimdiden kurdukları düşlerde Brooklyn'den ayrılıp gitmiş gibiydiler.

Yeni bilenmiş gözlem gücüyle Barney şimdi daha önce dikkat etmediği, söz gelişi evde ikinci katın merdivenindeki çatlak gibi şeyleri ayırt edebiliyordu. Belli ki evleri eskime çağına girmişti. Geçen yılın ekim ayındaki büyük fırtınada bahçedeki basketbol potasının on iki yıldır çürümekte olan çemberi çatlamıştı. Potanın tahtaları da toz, çürük ve çatlak içindeydi. Bu arada Brooklyn de eskimiş gibiydi. Daha şimdiden pek çok arkadaşı uzaklara gitmişti.

Dr. Luis de değişmişti. Adam, kendisini şimdi de Cebelitarık Kayası anlamına gelen El Penon sözcükleriyle tanımlıyordu. Oysa, alnında daha derin çizgiler görünüyordu. Ve adam artık geceleri her saatte çağrıldığı hastalara gitmemeye eğilim gösteriyordu.

Durumu kendini işine adamaktan yoksunluk muydu ya da enerjiden yoksun kalışından mıydı? Kendisine sorulsa yanıt olarak zaman bulamamak diyecekti. Bir zamanlar takvimlere zor bakan gözleri şimdi kum saatinden bile etkileniyordu. Artık Dr. Luis hafta sonlarını özler olmuştu. Yaptığı hekimlik görevini paylaşmak üzere yanına aldığı Puerto Rico'lu genç ve enerjik doktora cumartesi ile pazar gününün hastalarım kendine alma iznini vermişti. Çalışma odasında oturup sürekli günlük gazeteleri karıştırırken arkada fon müziği gibi televizyon nerede futbol maçı varsa, o kanala çevrilmiş oluyordu.

Ve doktorun masasındaki kadeh her an içilip boşaltılmış durumda bulunuyordu.

Pazar günleri Inez Castellano için özel bir zaman olmaktan çıkmıştı. Çünkü kadın o günlerini tövbekar duacı olarak geçiriyordu.

Kadının içinde bu konuda yanan ateş, Castro'nun Küba'sından kaçmış anadan doğma bir mülteci olan Rahip Francisco Xavier tarafından körüklenmişti.

Kadın kocasına, "Tanrı'ya şükürler olsun. Ruhlarımızı kurtarmak üzere Rahip tam zamanında geldi" demişti.

"Benim ruhumu değil, sevgilim" diyen kocası kaşlarını çatmıştı. "Benimki kurtarılma evresini aşmış. Francisco Xavier'in Yaradan'la ilk konuşmasında bunu doğrulatabilirsin."

Ama gene, de, Dr. Luis bu konuşmadan zevk almasa bile rahatlamıştı. Karısı cehennem ateşini söz konusu etse bile hiç değilse konuşuyordu. Engizisyon devrindeki ateşe atma cezası bile, aşırı derecede içe kapanıklık durumu olan otizm'den daha iyiydi.

Luis'in böyle ince sakal an bile Inez'in şevkini etkilemiyordu. Kilisede itirafta ya da Kutsal Meryem'i selamlama duasında bulunmuyorsa kadın evde sürgit İspanyolca İncil'ini okuyordu.

Sesinde duyumsadığı rahatsızlık belirtisini gizleyemeden hafifçe gülümseyen Luis kızına, "Senin annen rahibe olmaya çalışıyor" demişti. Aslında bu sözlerde şakanın ötesinde gerçeklik yatıyordu.

Inez tüm zamanını kendisinin, ailesinin ve dünyanın suçlarının bedelini ödemek üzere harcıyordu. Başlangıçta Luis de karısıyla birlikte kiliseye gidip, onun yanında oturarak dua etmeyi denemişti. Ancak, dünyasal bedeni birkaç santim ötesindeyken kadının ruhu başka bir dünyadaydı sanki. Küçük kızları şimdiden Tanrı'nın yanındaydı ve kadın kızının yanına gideceği gün için dua ediyordu.

Castellanolar ve Livingstonelar Noel yemeğini bitirir bitirmez Inez masadan kalkıp mantosunu giyinerek eşarbım taktı. Akşam duası ile ayin sonunda okunacak takdis duasına geç kalamazdı.

Estelle ona, "Seninle birlikte geleyim" diyerek ısrar etti.

"Hayır, hayır. Lütfen kendini buna zorunlu duyumsama."

"Doğrusunu söylemek gerekirse bundan hoşlanacağım. Koro her zaman güzeldir ve ben Latince sözleri dinlemekten hoşlanırım."

Kadın, Latince'yi işitmenin her zaman özellikle yılın şu mevsiminde tümüyle gereksindiği Harold'un anılarım geri getirdiğini söylemedi.

"Pek iyi, Estelle. Acele edelim. Geç kalırsak rahip bundan mutlu olmayacaktır."

İkisi birlikte Noel yemeğinin masasını temizlerlerken, Laura Barney'e,

"Annem iyice keçileri kaçırmış!" dedi.

Bu sırada Warren çok yakın ilişkide bulunduğu bir kız için yanlarından ayrılıp gitmiş ve Dr. Luis Castellano da kutsal sığınağı olan çalışma odasına kaçmışta.

Barney sordu, "Baban bu duruma karşı bir şey yapmıyor mu?"

"Ne yapmasını isterdin, Barn? Anneme elektrik şoku tedavisi uygulamasını mı?"

"Sözüm bir şaka değildi, Laura."

"Benimki de öyle değildi. Gerçekten annemin bir tür çöküntüye gittiğini düşünüyorum."

Kız bir süre sessizleşti. Tabakları üst üste koyduktan sonra birden patladı. "Bende ne tuhaflık var Barney? Kendi annem, varlığımı güçlükle benimsiyor. Babam ise tescilli bir alkolik. Beni şöyle... Düşünmeye başlamak bile incitiyor."

Kızın söylemediği düşüncesini Barney anlamıştı.

"Sana yardımcı olamam. Daha anlayışlı olmam gerektiğini biliyorum. Demek istiyorum ki, profesyonelce konuşursak..."

"Evet, bu işte bir acemilik var, Castellano. Üstelik kendi ailenle ilgili olarak kesinlikle profesyonelce davranamazsın. Demek istiyorum ki, Tıp Fakültesi'nin Dekanı olsan bile, bu evde her zaman sana yeniyetme olarak bakacaklardır."

"Biliyorum" diyen kız, hüzünlü bir sesle gerçeği benimseyerek ekledi, "İşin kötü yanı da bunun beni yeniyetmeymişim gibi duyumsatması. Doğrusunu söylemek gerekirse, seni her zaman Boston'da göreceğime göre, benim bu eve bir daha gelmem için neden bulunmuyor artık."

Ertesi sabah Barney, Castellano'ların emektar Studebaker markalı arabasını sürer ve Laura'yı Brooklyn-Queens ekspres yolu üzerinden La Guardia havaalanına götürürken kız yanında hiç sesini çıkarmadan oturuyordu.

Sonunda Barney konuştu. "Tanrı aşkına neşelen, Castellano. İki saat içinde Boston'da ve ozan Milton'un pek güzel söylediği gibi sevdiğin adamın kollarının arasında 'cennetteymişsin' gibi olacaksın. Neden biraz heveslenip şevke geliniyorsun?"

Laura bir an konuşmadı. Sonra havaalanı çıkışına dönmeden önce akacak gözyaşlarını zorla tutarak söylendi. "Bana bak! Benim iki yararsız ebeveynim var. Biri Tanrı sevgisiyle, öteki alkolle sarhoş olmuş!..."

Daha sonra Barney de Brooklyn'e dönmedi. Bununyerine önce Triborough köprüsünden ve daha sonra da Washington köprüsünden geçerek Jersey paralı yoluna girdi. Bu yol üzerinde uzun bir yolculuk yapıp Pennsylvania eyaletinin Pittsburgh kentine varacak ve orada ertesi sabah Hank Dwyer'e Cheryl De Sanctis'in düğün töreninde bulunacaktı.

Nikah, Amerika Birleşik Devletleri'nin endüstri merkezindeki St. Anthony kilisesinde kıyıldı. Kilisede bulunan her iki tarafın tüm akrabaları da ya madenci ya da çelik endüstrisi işçisiymiş gibi görünüyordu.

Nikahı izleyen parti ise Kolomb'un Şövalyeleri adlı yerel bir salonda Hank'ın akrabalarına Mazarella peyniri, Lazanya, hindi ve domuz eti ile irlanda usulü pişirilmiş güveç sunulmak üzere verildi.

Doksan santim yüksekliğindeki düğün pastası geleneksel gelinle incelikle düşünülmüş bir damat figürünü içeriyordu. Hank'ın minik benzeri geleceğin doktoru olarak beyaz bir önlük giymiş, boynuna steteskop takmıştı.

Ancak, partideki en tatlı şeyler hepsi de gelininin kendisi kadar şık olan Cheryl'in kız kardeşi ile üç kız arkadaşından oluşan nedimelerdi. Kızları görünce Barney'in iç salgı sistemi ona hemen bir önceki yazdan beri cinsel perhizde olduğunu duyumsattı.

Bu nedenle çekiciliğini kızların en güzeli ve en çekici adı taşıyan Gloria Cellini üzerinde sınamaya karar verdi.

Söyleyeceği övgü kendisini bir yere götürecek mi diye görmek üzere kıza, "Benvenuto ile bir akrabalığınız var mı?" diye sordu. (Benvenuto Cellini. Floransalı ünlü mimar ve kuyumcu. Çeviren).

"Evet" diye yanıtlayan kız ekledi. "O, benim Şikago'daki yeğenlerimden biridir."

Barney kızın koyu kahverengi gözleri, fildişi rengindeki düzgün dişleri ve bunların altındaki İtalyan mermerinin arasında bulunan yarığa hayranlıkla bakıp büyüleniyordu. Bir an için cinsel istekleri karşılanmadığı için ölen kişi olarak tıp tarihine geçeceğini bile düşündü.

Beş müzik aletinden oluşan orkestra, "Beni Aya Uçur" adlı şarkıyı çalmaya başlamıştı.

Kız, "Siz de doktor musunuz?" diye sordu.

"Eğer seni etkileyecekse evet, Gloria. Eğer etkilemeyecekse avukat, kızılderili şef ya da beğendiğin neyse o olurum."

Kıkırdayan kız, "Ay! Sen pek tuhafsın" dedi.

"Dans etmek ister miydin?"

"Çok iyi olur" diye yanıtlayan kız, elini uzattı ve oğlana, kalabalık dans pistine ilerlerken rehberlik etti.

İki dans sonra Barney arkadaşı Hank'ın tuvalete doğru gittiğini farketti. Gloria'ya hastalarından birini kontrol etmek zorunda olduğunu ve geriye dönünceye kadar lütfen kimseyle dans etmemesini fısıldadı.

Tuvaletteki tek kişi, saçlarım yağsız ve leke bırakmayan briyantinle tarayan Hank idi. Oğlan, Barney'in içeri girdiğim aynadan gördü ve heyecanla selamladı.

"Hey, Livingstone! Ne düşünüyorsun? Ben, gerçekten evlendim mi?"

"Evet, Hank. Kilisede pek muazzamdın. Şimdi söyle bana, Gloria'yı tanıyor musun?"

"Gloria Cellini, fena kız değil, öyle değil mi?"

"Söylediğin pek hafif bir tanımlama oldu. Biliyorsun Hank, Pittsburgh'da yeniyim. Buradaki adetleri, incelikli davranışlarını bilemem. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır, doğrusunu söylemek gerekirse hangi lanet olası şeyden söz ettiğini anlayamadım."

"Öğrenmek istediğim şey şu: Ben o kızla birlikte yatağa girebilir miyim?"

Melekler gibi gülümseyen Hank, "Kuşkusuz girersin. Kolay bir şey bu" dedi.

"Kolay mı? Tanrım! O iş için ne yapmam gerek?"

Hank saçlarını taramayı tamamladı, tarağı cebine koydu ve dışarı çıkmak üzere yürürken, kayıtsız bir tavırla konuştu. "Yalnızca onunla evlenmen gerekli."

Barney arabayı sürerek Brooklyn'e dönerken karnı acıkmış ve üşümüştü.

Yılbaşı gecesi Palmer Talbot bir yıldırımla çarpılmış gibi oldu.

Av Kulübü'ndeki dansta, uzun boylu ve çarpıcı güzellikteki sevgilisine karşı Boston sosyetesinin duyduğu hayranlık gözle görülür nitelikteydi. Lester Lanin orkestrasının çaldığı tatlı ezgilerle kızı dans pistinde döndürürken, Palmer herkesin önaylayıcı bakışlarım ayırt edebiliyordu. Kendisi de Laura'yı o güne değin böyle güzel ve düşünceli görmediğini itiraf edebilirdi.

Boston sosyetesinin takvimi bugün önemli olaylarla doluydu. Palmer Talbot'un büyük ablası Lavinia, kocası Vikont Robert Aldgate ve bebek yaştaki oğulları saygın Tarquin Aldgate, hepsi birlikte Londra'dan uçakla gelmişlerdi. (Ve minik bebek, saat üçte yediği her şeyi İngiliz Havayolları'nın her zaman gülümseyen baş hostesinin üzerine kusmuştu.)

Büyülü an yaklaştıkça salonda yeme ve içki içme etkinliği artıyordu. Saat on ikiye beş kala tüm kadehler Dom Perignon şampanyası ile doldurulmuştu. Şerefe kadeh kaldırılırken konuşmayı Lord Aldgate'in yapması istendi.

O da şöyle konuştu. "Anne ve Babaya, onların sağlık ve mutluluklarına. Lavinia'ya ve Tarquin'e, onların da sağlık ve mutluluklarına. Palmer ile Laura'ya, sağlık, mutluluk ve eh artık... Evliliklerine içiyorum."

Palmer elindeki kadehi eğerek masanın kenarında klik sesi çıkartıp, anlamlı bakışlarla Laura'ya baktı ve "Buna içeceğim" dedi.

Laura da beklenmedik biçimde konuştu. "Ben de."

Genç adamın ruhu öyle yücelere erişmişti ki, ertesi gün öğleden sonrasına kadar bundan söz etmedi. Yalnızca kızı Tıp Fakültesine bırakırken şöyle konuştu. "Laura, dün gece söylediğini gerçekten kasdettin mi?"

Kız ona baktı ve yanıtladı. "Olabilir."

Çok geçmeden Laura, Vanderbildt kalesinin güvenliğini duyumsamış ve şöyle düşünmeye başlamıştı: 'O sözü söyledim ama evliliği kasdettiğime emin değilim. Şu halde lanet olası sözü neden söyledim?'

●

ON ÜÇ

LANCE Mortimer açıkladı. "Bende kanser var."

"Ne?"

"Bende, tüm bu okuldakilerden fazla kanser var.!"

Arkadaşı Lance'nin, kanserli kişilere ilişkin patoloji lamları hakkında söz ettiğini Barney'in sezinlemesi birkaç saniye sürdü.

"Bu muazzam bir şey, Lance" diye yanıtlayan Barney, konuşmasını şöyle sürdürdü: "Ve her zamanki gibi, arkadaşlarınla paylaşacak gırgırların da vardır."

"Kesinlikle. Böylesi frengi ve belsoğukluğu için de geçerli. Korkunç bir sömestr olacak bu!"

Geçtikleri tüm sonbahar dönemi boyunca öğrenciler müfredat programlarından; anatomide ölü bedenlerden; yaşamdan yoksun kimyasal yapıların ezberlenişinden ve hastalıklarla uzaktan olsun ilginin bulunmayışından yalanmışlardı.

Şimdi de hastalarla yüz yüze gelmeyecek olmalarına karşın, yeni sömestr yakınmalarının gereğine bakacaktı.

"Patoloji, Eski Yunanca'daki acı çekme anlamına gelen pathos sözcüğünden türetilmiştir. Ve histolojinin ürkütücü yönüdür. Geçen dönemde sizler sağlıklı dokuların kesitlerini incelediniz. Bu kursumuzda aynı dokuların hastalandıkları zamanki

durumları incelenecektir. Diğer bir deyişle, patoloji maun ağacının çürümüş kerestesi ya da daha iyilikle konuşursak hıyarın turşusu veya sütün yoğurdu gibidir."

Konuşmasına böyle başlayan Patoloji Profesörü Brendan Boyd, okulun en dinamik ders anlatan öğretmeni olarak ün yapmış ve bir öğrenci tarafından "ölüleri dirilten kişi" olarak tanımlanmıştı.

Profesör konuyu daha tarihsel bakış açısı içine oturtarak şöyle açıklıyordu. "Bununla birlikte, eski Mısırlılar yaklaşık olarak dört bin yıl önce bu bilimi uyguluyorlardı. Biz onların çeşitli travmalara, urlara ve enfeksiyonlara ilişkin yaptıkları kayıtlara sahibiz. Bu yönden Hipokrates gerçekten geç gelen bir neferdi ve o yalnızca hastalıkları sistematik bir sıraya koyduğu için güvenilmeye değer görülebilirdi. Roma imparatoru Marcus Aurelius'un kişisel doktoru olan Galen (Kalinos) idrarda bulunan irini, mesane ya da böbreklerdeki iç iltihapların varlığına işaret saymış ve pek çok değişik gelişimlerin nedenini bulmuştur.

"Biz pataloglar, neredeyse yanılmaz oluşumuzla ün kazanmakta haklıyızdır. Çünkü, meslektaşımız plan doktorlar hastane koğuşlarında bazen tanıda bulunamazlarken, otopsi değişmez biçimde aranan yanıtı vermektedir. Diğer bir deyişle, bizler tedavi edemesek de hiç değilse kişinin neden öldüğünü söyleyebiliriz."

Öğrenciler söyleneni takdir edercesine güldüler.

Lance, yanındaki Barney'e fısıldadı. "Sana söylemiştim. Bu adam gerçekten iyi biri."

"Ben onun yaptığını çok ürkütücü ve hastalıklı bir mizah sayarım."

"İyi. Ne de olsa adam bir patoloji uzmanı."

Boyd dersini anlatmayı şöyle sürdürdü: "Tıbbın ilk zamanlarında

hastalıkların nedeni olarak gözle görülmeyen kötü ruhlar düşünülürdü. Ancak on sekizinci yüzyılın sonunda Van Leeuwenhoek'in mikroskobu buluşuyla bu ruhların şekli, büyüklüğü ve hareketleri olduğu görüldü. Ve bunlar Eski Yunan-Roma kökenli yürüyen sopa sözcüğünden gelen 'bakteri',

Latincedeki zehir sözcüğünden gelen 'virüs' ve gene Latince mantar ya da Eski Yunanca sünger sözcüklerinden gelen 'fungi' adıyla adlandırıldılar. Bu terimleri kullanmak üzere seçiminizi siz yapın ya da daha geniş kapsamlı olan 'mikrop' adını kullanın.

"O gözle görünmez ejderhalara aynı şekilde görünmez silahlarla saldırıp, onları kılıçtan geçiren ilk başarılı çağdaş şövalye Louis Pasteur'dür. Onun pek çok başarısı arasında aşı kullanarak sığırlardaki şarbonun kontrol altına alınması, insanlardaki kuduzun önlenmesi ile bir de kuşkusuz sütün pastörize edilmesi sayılabilir. Alkole büyük eğilimleri neredeyse karaciğerlerindeki siroz olasılığım yüksek oranlara çıkartan Fransızlar, şarap ve birayı oluşturan mayalanmaya gerçekte zararlı maya hücrelerinin neden olduğunu öğrenince çok şaşırmışlardı. Bundan, mikropların bazen insanlığa hizmet ettiklerini de görmüş oluyoruz.

"Bu durumda savaş edilecek cepheler çizilmişti. Mikroplar becerikli, fırsat kollayan, hain, acımasız ve sayısız kılığa girebilen düşmanlardı. Tıpla uğraşan bilim adamları, lökositler gibi beyaz küheylanlara binen iyi kişilerdi. Mikroskop kullanan gözleri düşmanlarının görünmeyen dünyasını görüp temizleyebiliyordu. Böyle sonu gelmez savaşları izlemek üzere hiç değilse Oxford'un Tıbba Arkadaş adlı kitabını okumak yeterlidir.

"Pasteur'den esinlenerek bugün hepimize doğal gelen ameliyathanelerin mikroptan temizlenmesi gerektiğini sezinleyen Sir Joseph Laster'i burada övmeliyiz. Onun büyük başarısı Pasteur'ünkinden aşağı düzeyde tutulmamalıdır.

"Aynı şekilde antiseptik konusunda tek başına orduları ve sivilleri sağlık koşulları içinde rahatlatan Bayan Florence Nightingale! de unutmamalıyız.

"Daha sonra frengi denilen illete büyülü mermiyi fırlatan Erlich gelir. 1908 yılında Nobel Tıp Odülü'nü kimin aldığım sormayın. Kuşkusuz Erlich kazandı."

Bu noktada Profesör Boyd sesini alçalttı ve konuşma biçemini değiştirerek ekledi. "Şu salonda bulunan bir kişinin de bu ödüle değer bulunacağım umut edelim. Benim kuşağımın, çocuk felci denilen illeti Jonas Saik ile yenisi gibi belki aranızdan biri de insanlığın başındaki musibetlerden birisini alt edecektir."

Adamın sözleri Harvard Tıp Fakültesi'ne duyulan inancın kabulü idi. İşte böyle nedenlerle, bu işi yapmak üzere seçilmişlerdi.

Eğer kaba deyişle söylenmiyorsa, doktor olabilmenin büyük oranda pisliği içerdiği birtakım benzetmelerle vurgulanabilirdi. Ancak, ikinci sömestr öğrencileri kısa sürede mesleğe başlayışlarının insan dışkılarıyla uğraşmalarını gerektirdiğini öğrendiler. Dahası, bunlar kendi dışkılarıydı.

Bakteriyoloji öğrenciyi kendi bedeninde, en çok dışkısında ve salyasında olmak üzere sonsuz çeşitlilikte mikroorganizma bulunduğu gerçeğiyle tanıştırır. Gerçekte, profesörleri onlara günde on kez Colgate diş macunu ile dişlerini fırçalasalar bile, ağızlarında yüz milyar bakterinin cümbüş yapacaklarını söylemişti.

Tümüyle demokratik bir düzeni oluşturmak üzere, öğrenciler laboratuvarda çalışmak için çiftler halinde ayrılacaktı. Barney içinden bu pis görevi yaparken iyi arkadaşı Bennett ile birlikte çalışacağını umuyordu. Çünkü sınıfın ad sıralamasında Landsmann, Bennett ile Livingstone, Barney arka arkaya gelecekti.

Oysa Barney o anda Lazarus Seth'in sıralamada aralarına gireceğini düşünememişti.

Aslında Barney, Seth Lazarus'u yalnızca göz aşinalığı ile tanıyordu. Seth bir deri bir kemik, düşük omuzlu, gözlüklü, karmakarışık lepiska şansı saçlı bir öğrenciydi. Ve her derste ön sırada oturuyor, çılgınlar gibi not tutarak sayfalar dolduruyor ama ders sırasında ya da daha sonra kesinlikle elini kaldırmıyor ve soru sormuyordu.

Laboratuvar masasında karşı karşıya geldiklerinde Barney, Seth'i düşündüğünden daha kısa boylu ve çelimsiz buldu. Aslında oğlanın fiziği ona küçükken okuduğu karikatür kitaplarındaki ünlü Charles Atlas'ı anımsatıyordu: Seth, "44.5 kg.lık cılız kişilerden biri olarak plajda ayağıyla kumu eşeleyen kızgın boğa resimlerinin deliğinden kafasını çıkarıp poz veren kişilerden biri olabilirdi.

Seth Lazarus çekingenlikle ders için dışkı örneklerini Vermeyi önerdi. Eğer Barney iğreniyorsa lamları da yapabileceğini söyledi.

"Hayır, hayır, hayır" diyen Barngy olabildiğince çabuk yanıtladı. Çünkü gecikirse kışkırtılacak ve oğlanın önerisine uyacaktı. "Lamların yarısını ben, yarısını da sen yaparsın, Seth" dedi.

Minik ortağı başını eğerek onaylayınca, çalışmaya başladılar. Birkaç dakika içinde, özellikle dışkıya uyguladıkları boyalar onları yeni madde görünümüne soktuğu için mide bulantıları yok oldu. Barney bu karışıma Thayer-Martin ortamını uygulayarak içinde en kötü cinsel hastalıklardan birinin mikroorganizmaları gelişecek mi diye araştırdı. Daha sonra dostça ve biraz da haince bağırsak içinde gram pozitif bakteriler oluşacak mı diye lamlarını hazırlamaya başladı.

Tüm öğleden sonra boyunca ikisi de sessizce çalıştılar.

Saat beşe geldiğinde lamlarını tamamlamış ve gelecekte kullanmak üzere sertleşmiş ve kötü kokuşmuş örnekleri minik tabaklara koymuşlardı. (Profesör'ün laboratuvardaki asistanı, kültürler geliştikçe, "bazıları beni bile hasta edecek kadar kökü kokuyor" demişti.)

Çalışmalarının kalıntısını ellerinden temizlemeye çalışırlarken Seth, "Biliyorsun, ağzımızda tüm evrendeki yıldızların sayısından daha çok mikrop var. inanılmaz bir şey, değil mi?" dedi.

Barney yan şaka ederek yanıtladı. "Eğer onların adi an m ezberlemek zorunda olmasaydık inanırdım."

Ancak ilk okuma parçası görevinde ad ezberleme işinin güçlüğü ortaya çıktı.

Bağırsaklarda pek çok sayıda bulunan gramnegatif çubuklarla tükürükte olasılıkla bulunan grampozitif küresel bakterilerin gizini öğrenmek zorundaydılar. (Gramnegatif; Gram yöntemiyle boyandığında boyayı almayan; grampozitif ise aynı yöntemle boyayı alan maddedir. Çeviren). Bu şekilde bakteriler hevenkler ve lifler halinde gelişiyor ve kültür ortamı içinde bireysel şekiller ortaya koyarak tabağın üzerinde kaynaşıyorlardı.

Barney kendi kendine şu işten kurtuluşun yolu yok, diye düşündü. Çünkü son sınavda tümüyle kimliklerinin tanınması gerekecek bir lam ortaya çıkacaktı. Tamım! Bunların tümünü öğrenmek ne büyük bir zaman kaybı olacaktı?... Herhangi bir kişi, Profesör'ün asistanı Bruce bile bu maddeleri kurstan sonra aklında tutmuş muydu? Yapacakları işlem, yirmi dört saat süreyle çalışma halindeki telefon bilgisini Manhattan Telefon Rehberi'nden ezbere öğrenmeye benziyordu.

O gece yarısı Barney ders çalışmaya çalışırken, kapısı vuruldu. Oğlan morali bozuk kişilere bedava tedavi uygulayacak havada değildi. Çünkü kendisi böyle bir tedaviye gereksiniyordu.

Bu yüzden seslendi, "Livingstone, dışarı çıktı! Yastıklı, yataklan rahat bir hücre bulmak üzere gitti!"

Seslenişine aldırmayan üç konuğu Barney'in hücresine girdiler. Oda çağdaş sanatın karmaşasına benzeyen durumdaydı. Oğlanın düşük omuzlu geniş gömlekleri Gray'in Anatomi kitabının yanına, mikroskop lamları Emily Dickinson'un iyice yıpranmış bir cep kitabının üstüne konulmuştu.

Tip Fakültesi'nin üç müneccimi (Kitabın orijinalinde burada üç Magi deniliyor ki, bunlar da doğuda gördükleri yıldız aracılığıyla yeni doğmuş Peygamber İsa'yı ziyarete gelmiş üç müneccim anlamındadır. Çeviren) uzun boyluluklarıyla dikkati çekiyor ama gene de biri dışında Barney'e tanıdık kişiler gibi görünmüyorlardı, içlerinde yalnızca kızıl saçlı olanını Barney bir yerlerde görmüş gibiydi.

Beyaz önlük giyinmiş, bir steteskop takmış olan grup lideri kendisini,

"Skip Elsas, üçüncü sınıf öğrencisi" diyerek tanıttı ve hemen konuya girdi. "Livingstone, yardımına muhtacız."

Uykusuzluktan yarı bilinçsiz durumdaki Barney mırıldandı. "Anlamadım. Okulla bir ilgisi var mı?"

"İyi" diyerek söze başlayan Skip açıkladı. "Diyelim ki, hem teğet olarak hem de deprem merkezinin üzerinde olmak üzere ilgili."

Kafası daha da karışmış olan Barney, "Sözünüz hiçbir bilimsel anlam taşımıyor" dedi.

Oğlanın yanıtını beklemeden bir yerlere otururlarken Skip, "Oturabilir iniyiz?" diye sordu ve konuşmasını sürdürdü. "Durum şöyle, Livingstone: Her yıl Tıp Fakültesi ile Hukuk Fakültesi arasında dostça bir basketbol maçı yapılır."

Söze karışan kızıl saçlı konuk, "Yalnızca biraz gülünsün diye" dedi.

Skip ekledi. "Yılın Kötü Uygulama Kupası adı altında oynanan bu oyun üzerinde belki biraz da bahse girilir. Bu da sana oyunun ne denli zevkli bir şey olduğunu gösterir. Böyle bir oyunda oynamak ister miydin?"

"İsterdim, evet. Oyun oynamaya uygun durumda değilim, hayır. Öyle çok çalışacak dersim var ki, gelecek üç ay boyunca yemek yeme ve uyku uyuma huylarımdan vazgeçmeyi bile düşünüyorum."

"Bizi anladığını sanmıyorum" diyen Skip, şimdi biraz daha zorlayıcı ses tonuyla konuşuyordu. "Dekanlar bu karşılaşmayı pek ciddiye alıyorlar. Böyle çalışkan ama inekçi bir karşı çıkıcıya sevecenlikle bakacaklarım sanmıyorum."

"Hey, beyler! Siz bu işte bir tür savaş varmış gibi konuşuyorsunuz!"

"Öyle Livingstone. Gerçekten öyle. Profesörlerin ölüm kalım savaşı... Ve şu güne kadar savaşa katılması istenen hiçbir kişi reddetmek yürekliliğini gösteremedi."

Saçları Barney gibi kara, üstelik kıvırcık da olan ikinci konuk, söze karıştı. "Aslında böyle bir davranış intihar etmek demek olur. Eğer Dekan böyle oyun bozanlık edip de görev almayı kaytaran bir kişiyi duyarsa, o adamın şu cehennemde bir kar topu kadar şansı olamaz. Şimdi ne diyorsun,

Livingstone?"

"Diyorum ki, ben sıradan bir oyuncuyum. Eğer klası bulunan birisini arıyorsanız, neden Bennett Landsmann'a öneride bulunmuyorsunuz? Aslında o Fiat-Torino takımında profesyonel olarak top koşturmuş bir arkadaştır."

Skip ünlü aktör Bogart'ın ses tonuyla yanıtladı. "Biliyoruz. Şimdiden onunla konuşmuş durumdayız."

Barney sordu. "Pekiyi. Ne diyor?"

Kızıl saçlı konuk açıkladı. "O da ikircikli. Eğer sen oynarsan o da oynayacağım söylüyor."

Bir kez daha öne çıkan Skip, "Hey beyler, Ben'in odası buradan daha geniş. Neden oraya gidip de sorunu tartışmıyoruz?" diye sordu.

Barney derin bir soluk alıp, ayağa kalktı.

Kıvırcık saçlı konuk konuşmaktan kendini alamadı. "Boyu da fazla uzun değilmiş."

"Rahatsız olma" diyen kızıl saçlı konuk ekledi. "Oyun alanında onu Georgia Mikan olarak düşünebilirsin."

Minneapolis Lakers takımının efsane oyuncusu ile kıyaslanmak, Barney'in bedenindeki adrenalini hızlandırmıştı. Üçlü ile birlikte odadan çıkmadan önce omuzlarına Columbia Üniversitesi basketçi ceketini aldı. Bu ona, şu anda duruma en uygun davranış olarak gelmişti. On dakika sonra hepsi Bennett Landsmann'ın hail kaplı odasında ellerinin ve dizlerinin üzerinde yere çökmüş, çeşitli stratejik belgeleri inceliyorlardı.

Skip açıkladı. "Lanet olası Hukuk Fakültesi'nin sorunu, onların hayvanları da takıma kabul etmesi. Demek istiyorum ki, onlarda profesyonel olmuş iki oyuncu var."

Bennett ekledi. "Üstelik spagetti liginde değil, ABD profesyonel basketbol liginde oynamış Kamyon Mack!"

Skip açıkladı. "Boyu iki metre on santimin üzerinde..." Barney takım ruhunu canlandırmak ister gibi konuştu. "Öte yandan adam emekli. Çünkü yaşlı. Mack en azından otuz iki ya da otuz üç yaşında olmalı."

"Aslında otuz beş yaşında" diyen kıvırcık saçlı ekledi. "Melas gibi hareket ediyor!" (Melas: Pancar ve şekerkamışı ezmesinden billurlaşan şeker alındıktan sonra geriye kalan şekerli sıvı, posadır. Çeviren).

"Belki ondan da kötü" diyen Skip, konuşmasını şöyle sürdürdü: "Adam hareket bile edemiyor." Biraz dural adı ve neşeyle açıkladı. "Hukuk Fakültesine onu izlemek üzere casus gönderdim. Adam şimdi yalnızca ortada durup potaya doğru bükülüyormuş."

Barney yakındı. "Haydi, yaptığınız yasaya uygun bir şey değil."

"Sen onu Hukuk Fakültesine söyle" diyen Skip ekledi. "Hukukçular tüm değerlerin, doğru ve yanlışların tanımını yapıyor."

Kıvırcık saçlı da şöyle konuştu: "Hukukçular şimdiye değin gördüğüm en pis oyuncular. O dev ile birlikte takımlarının alacağı görüntü beni titretiyor. Sen de bunu kabul etmiyor musun, Livingstone?"

Barney artık kendini iyice işin içine kaptırmıştı. "Haydi beyler, o dev hareket edemiyorsa biz de onun yolundan çıkarız. Oyunumuzu köşelerden kurarız" dedi.

"Altmış dakikalık oyun süresince Kamyon Mack ile karşı karşıya gelmeyeceğimizi mi sanıyorsun?" diyen Skip inanamazmış gibi konuşuyordu.

Barney başını öne eğip, onaylayarak yanıtladı ."Eğer zaferlerle dolu mesleğim hakkında söyleyeceğim tek şey varsa, o da Kral Lear'in tam tersi oluşumdur. Bana günah işleyenlere karşı, ben onlardan daha çok günah işlerim."

Bennett, sınıf arkadaşına hoşgörülü bir gülümsemeyle gülümseyip, "Boynun kırık olarak Brigham Hastanesi'ne düşersen sana bunu anımsatırım, Barn!" dedi ve sonra Skip'e sordu. "Takımda yalnızca beş kişi mi olacağız?"

"Üç, dört oyuncu bulma olasılığı daha var, Bennett. Ancak bir umut daha besliyorum. Özür dilerim, bir mecaz olacak; oysa, baş cerrah namussuzca oynarsa, karşı takımda bir, iki ölüme neden olabiliriz. Her neyse takımda yedi en fazla sekiz kişi olacağız. Ama gerçek beklentimiz kupayı şu odaya geri getirmektir.

Şu halde yarından başlayarak gece yarısından sonra Vanderbilt'in spor salonunda buluşacağız."

Bennett siner gibi bir kez daha sordu. "Gece yansından sonra mı?"

"Tek özgür kaldığımız saat o. Başka diyeceğiniz bir şey var mı?"

Takım ruhuyla ateşlenmiş olan Barney, kutsama duasını okudu. "Doktor arkadaşlar, size William Shakespeare'in ölümsüz sözlerim anımsatabilir miyim? Bu sözlerin tam yeri IV. Henry, II. bölümdür. Ve şimdi hep birlikte söyleyelim: 'Haydi, hukukçuları öldürelim'"

Louis Pasteur bulvan üzerinde hafif tempoyla gece koşusu yapanlar Vanderbilt binasının üçüncü katındaki odadan birkaç tutkulu erkek sesinin, "Hukukçulan öldürelim!" diye bağırdıklarını işitince irkildiler. Koşucuların vardıkları en yalın sonuç, Tıp Fakültesi'ndeki birkaç yazgı arkadaşı öğrencinin LSD adlı uyuşturucu üzerinde deneyim yaptığı biçiminde oldu.

Laura, Tıp Fakültesi'nin tüyler ürpertici özelliklerine karşı farklı şekillerde karşılıklar veriyordu. Köpek kesimi laboratuvarında umutsuz şekilde duygusal davranmıştı. Tam tersine, kendisini dışkılarla ve pek kötü kokularla karşı karşıya bırakan patoloji dersinde kız tuhaf biçimde sakin kalabilmişti. Çünkü kendi kendisine sürekli bunun yalnızca birkaç ay süreceğini ve tüm ders saatlerinin de birkaç düzineyi aşmayacağını anımsatıyordu.

Oysa, babası ABD'ye geldiğinde doktorluk izni çıkana değin beş yıl süreyle o iğrenç işi yapmıştı.

Alfabetik ad sıralamasının cilvesi olarak patoloji laboratuvarında Laura ile Grete Andersen yan yana iki masaya düşerken, çalışma arkadaşlan olarak masalarında birer erkek öğrenci bulunuyordu.

Bir gün öğleden sonraki derste geç saatte profesörün gayretli asistanı Bruce elinde süpermarketlerde dondurma taşımaya yarayan dört köşe plastik bir kutuyla onlara yaklaştı.

Neşeyle, "Size görkemli bir sürprizim var!" diyerek ekledi. "İlk taze örnek sizlere. Brigham Hastanesi Onkoloji servisinden şunu bir saat önce aldım."

Laura bıkkın bir sesle sordu. "O nedir ki, Bruce?"

"Kesinlikle korkma, Laura. Bunu tanımak üzere Profesör Boyd olmak zorunda değilsin" diyen genç adam kutuyu masanın üzerine koydu. Kapağını açarken kızlar ve 'çalışma arkadaşlan kutudan çıkacak şeyi görmek üzere yaklaştılar.

Grete bir çığlık atıp geriye çekilirken, iki oğlan da belli ki şoke olmuşlardı. Laura ise, kararlı biçimde kutudaki şeye bakıyordu.

Bu şey belli ki, esmer bir kadından kesilmiş memeydi. Meme başları hafifçe renksizleşmişti. Ama, acıklı görünüşteki sarı minik noktaları ile meme başı şimdi de tanınabiliyordu.

Sırıtan asistan. "İyi" diyerek sözünü sürdürdü. "Sonsuza değin sizin gönül borcunuzu kazanmadım mı? Hiç değilse şu klinik eğitim süresince emin olacağınız nokta, memenin kanseri taşımasıdır. Kanserli dokuya dikkat ettiniz, değil mi?"

Laura'nın masa arkadaşı kısa kesik saçlı ve atletik yapılı bir genç olan Seldon Burns, "Evet, onu gördük" dedi. Burns yeni evliydi ve böyle bir şeyin kendi karısının başına da gelebileceği düşüncesiyle rahatsız olmuştu.

Olabildiğince kayıtsız kalmaya çalışan Laura, kız arkadaşı Grete'nin omuzuna dokundu ve, "Sen de gördün, değil mi Andersen? Oradaki küçük şey bir çakıltaşına benziyor. O bir kanserdir, öyle değil mi, Bruce?" dedi.

"Tam hedefin üzerindesin, Laura. Şu minik pis taş da öyle."

Laura, 'O söylediğin tam sana benziyor, lanet olası' diye düşündü.

Asistan, "İyi" diyerek sabırsız bir tavırla sordu. "Örneği alacak mısınız? Yoksa değerli parçayı rakip masalardan birine vereyim mi?"

Laboratuvarda ortak masayı paylaşanlar birbirlerine baktılar. Grete geri çekildi. Ancak Laura cesaretini toparlayıp uzandı. Sheldon da masanın üzerinden eğilerek jelatine benzeyen dokuyu iki avucuyla yakaladı.

Grete yüksek sesle düşündü. "Zavallı kadıncağız!"

"Haydi, Andersen" diyen Asistan Bruce, kaşlarını çatarak ekledi. "Bu tür şeylerde sanki bir klinikteymiş gibi düşünmelisiniz."

"Kuşkusuz öyle düşüneceğiz" diyen Laura alay eder gibi konuşmasını sürdürdü. "Bu nedenle biz de size gelecek Noel'de kanserli bir yumurtalık (erbezi. Çeviren) hediye edeceğiz!"

Asistan Bruce hemen geriye çekildi.

Davranışlarını bir klinikteymiş gibi sürdüren Laura, "Bakalım kanserli dokudan birazını lam üzerine alabilecek miyiz?" diye sordu.

Sheldon başını ona eğip onaylayarak örneği bir tabağın üzerine yerleştirdi. "Pek üzücü bir şey" dedi.

"Evet" diyen Laura ekledi. "Nasıl duyumsadığını çok merak ediyorum" dedi.

Grete söze karıştı. "Kadın belli ki anestezi altındaydı."

"Hayır" diye karşı çıkan Laura, düşüncesini açıkladı. "Ben kadını değil, memeyi kesen doktorun ne duyumsadığını merak ediyorum."

Sonunda Skip Elsas, Kamyon Mack ile arkadaşlarına karşı sekiz kişilik takımı kurabilmişti. Hukuk Fakültesi'ne karşı daha

önce oynamış tıp öğrencileri bu kez biraz zorla bir araya gelmişlerdi.

O büyük gecede oyuncular Memorial Drive yolunda Howard Johnson lokantalarından birinde biftek, kızarmış patates ve tost ekmeğinden oluşan maç günü yemeğini yediler. Skip yemeğin bedelinin Dekanlık Bürosu

Ve Bennett sordu, "Şu halde bize gerçekten özen gösteriyorlar?"

"Yalnızca ölüm kalım sorunu olduğunda... Gayrı resmi olarak Dekan Holmes'in karşı tarafın dekanıyla büyük bir bahse girdiğini işittim."

Oyunculardan biri çığlık attı. "Tanrım! Bunun anlamı, oyunu yitirirsek Dekan'ın bizi öldüreceği demektir!"

Skip dümdüz bir tavırla yanıtladı. "Şunu şöyle söyleyelim: Eğer biz maçı kazanamazsak, gelecek yıl okula gelecek acemi öğrencilere kadavra olmak üzere her türlü şansa sahip olacağız."

Hemen hemen Spor Salonu ağzına kadar doluydu. Seyircilerden büyük bölümü hukukçular ve onların sevgililerinden oluşuyordu. Çünkü Tıp Fakültesi, Boston'daki nehrin öte yakasında ve oldukça uzak bir yerdeydi. Konuk doktorlar basket alanına çıktığında seyircilerden yuha ve hafif alkışlar duyuldu. Ancak, tipli oyuncular sanki klinikteymiş gibi soğukkanlılıklarını koruyarak ısınma hareketlerine turnike atarak başladılar. Olduğu yerde biraz gerinen ve bedenini ısıtan Barney seyircilerin bulunduğu tribünde birinci sırada yalnızca Dekan Holmes'u değil, Tıp Fakültesi'nin tüm önde gelen kişilerinin de yer almış olduklarını gördü. Kendi kendine, başımıza gelecekleri önceden biliyordum. Karşı takımı oluşturan şu yaşlı osurukçuları beni korkutamazlar. An-cak, iyi ki Laura'ya odasında kalıp ders çalışması için ısrar etmi-şim, diye düşündü.

Ve sonra olanlar oldu.

"Kamyon" Mick Wilkinson öyle iri cüsseliydi ki, salonu üstten aydınlatan ışıkları örtermiş gibi görünüyordu. İki yüz on beş kiloluk bedeniyle, Luksor tapınağının heykelleri bile yanında minyatürler gibi kalabilirdi.

"Tanrım!" diyen Barney yakınındaki Bennett'e fısıldadı: "O adam şişkonun biri! Gerçekten söylediğimi kastediyorum: Klinik bir vaka olacak denli şişko!"

Bennett gülümseyerek aynı ses tonuyla yanıtladı. "Şu sözlerini ona da tekrarlar mısın?"

"Evet, ancak oyundan sonra. Buradan araçlarımıza binip gitmek üzere hareket ederken..."

Tıp Fakültesi takımının oyun planı pek yalındı. Hukukluların formlarım yitirmiş olduklarını varsayarak (bu konuda Wilkinson birincil örnek iken öyle olan yalnızca o değildi) ilk devrede olabildiğince hızlı oynayacak ve ikinci devrede rakibin kaçınılmaz yorgunluğundan yararlanacaklardı.

İlk hava atışında Skip Elsas topu almaya çaba harcamadı ve Kamyon Mack'ın topu tokatlayarak takım arkadaşına kazandırmasına engel olmaya çalışmadı. Ve tıplıları pek üzmeyen biçimde ilk devrenin bitiş düdüğü çaldığı anda takım hukukluların altı sayı gerisinde bulunuyordu.

Soyunma odasında Skip Elsas takım oyuncularıyla profesyonel yöneticiler gibi konuştu. "Çok su içmeye bakın, beyler. Burası hamam gibi sıcak. Hukukçular salonun ısısını kasten yükseltmedilerse şaşarım. Keşke yanımıza birkaç tuz hapı almış olsaydık..."

Soyunma dolaplarının ilerisinden iyi tanıdıkları bir ses, "Bende birkaç hap var" diye seslendi. Bu sesin sahibi elinde kara bir çanta taşıyan Dekan Holmes idi. Kısa süre sonra oyuncular yalnızca sodyum kaybını karşılamakla kalmayıp, tükenmiş enerjilerini de tamamlamak üzere birtakım haplan çiğniyorlardı.

Yaşlı adam babacan bir tavırla sordu. "İşler nasıl gidiyor, beyler?"

"Oynadığımız pek pis bir oyun, efendim" diyen Barney söylediklerini Dekan'ın profesyonelce bir söz olarak algılamadığını görüyordu.

"Buna ben de dikkat ettim, Livingstone!" diyen Dekan Holmes ekledi. "Onlar bu yıl daha da kötülemiş gibi görünüyorlar."

"Evet, efendim" diyen Barney konuşmasını şöyle sürdürdü. "Ve adamlar dev bir kızılağaçmış gibi Kamyon Wilkinson'un arkasına gizleniyorlar."

"Gerçekten öyle" diyen Holmes ekledi. "Ancak, aynı anlamda adam toprağa kök salmış bir ağaç gibi. Skip, onun hareketsizliğini bir avantaj olarak kullanamaz mıyız?"

"Evet efendim, kullanabiliriz. Hızlı atak oyun şeklimizi ikinci devreye saklıyoruz."

"İyi" diyen Dekan başını olur anlamında sallayarak sözünü tamamladı. "Şu halde en iyisi, kararı size bırakmak..."

İkinci devrenin başında her iki takımın da yorulduğu belli oluyordu. Bu nedenle yarış, oyunda daha hızlı olmak yönünde değil, daha az yıpranmak biçiminde gerçekleşecekti. Ve şimdi dakikalar pek işkence edici biçimde ağır ağır ilerliyordu. Basketbol oyunu neredeyse gerekli formaları giyinmemiş iki takım arasında sertlikle geçen bir Amerikan futbolu maçına dönüşmüştü.

Basketbol oynarken topa doğru dalış yapıp yere düşmekten kesinlikle korkmayan Barney oyunda birkaç kez kendini yere düşmüş ve üzerine diğer oyuncuları yığılmış durumda buldu. Dizleri sıyrılmış ve kaburga kemikleri örselenmişti. Oyunun dördüncü çeyreğinin ortalarına doğru sayılar 56-56 berabere duruma gelmiş ve tıp takımında yalnızca beş oyuncu kalarak diğerleri

faullerini doldurup oyundan çıkmışlardı. Ancak, geriye kalan oyuncularda oyunun kalanını sürdürecek yeterli enerji bulunuyordu.

Şimdi seyirciler yer yer ayağa kalkarken tıp takımı yavaş yavaş sayıca öne geçmeye başlıyordu, iki, dört, altı derken yedi sayı öne geçtiler. Hepsinin elleri iyice ısınmış, attıkları şut sayı olmaya başlamıştı. Bu arada Skip kendi potalarına girmeyip geri dönen bir topu kaparak Barney'e fırlattı. Barney neredeyse alanın orta yerindeydi. O da topu savunmada tek başına kalmış olan Mack Wilkinson'un yakınındaki Bennett'e gönderdi.

Bennett topu yakalayıp potaya doğru uzandı. Wilkinson ona hamle etti. Çarpışıp yere yıkıldılar. Bir anda Bennett koca adamın kollarının ve bacaklarının altında görünmez olmuştu.

Pek şaşırtıcı biçimde hakemler Bennett'e hücum faulü yaptı düdüğünü çaldılar. Ancak atıştan önce oyuncuların yerden kaldırılmaları gerekiyordu. Hukuklu üç takım arkadaşı Kamyon'u üzerinden kaldırınca Bennett ortaya çıkabildi. Oğlan ayak bileğini tutuyor ve acı içinde kıvranıyordu.

Barney endişeyle sordu. "İyi misin, Ben?"

"Lanet olsun!" diyen Bennett derin soluklar alıyordu. Yüzü, duyumsadığı acıyla buruşmuştu. "Bir şeyi kırdım diye düşündüm önce. Çünkü pek kötü sancıyor."

"Geri çekilin. Çekilin!" diye seslenen buyurgan bir ses duyuldu. Gelenler Dekan Holmes ile Tıp Fakültesinin iki ünlü kişisiydi.

İkinci doktor, "Şu adama hava alma olanağı sağlayın" dedi.

Barney ile öteki oyuncular bardak bardak su içerlerken, sonlarını düşünüyorlardı. Bennett oynayamazsa ne olacaktı? Oyun durdurulacak mı; yoksa beş oyuncuya karşı dört kişiyle mi oyunu sürdüreceklerdi? Her iki durum da kendileri için kötüydü.

Oyundan daha çok Bennett için endişe duyan Barney arkadaşını görmeye çalıştı. Ancak Tıp Fakültesinin önde gelenleri sakat oyuncunun çevresini sarmışlardı, içlerinden biri Barney'e uzaklaşmasını işaret etti. Hakem bile oyuncunun durumuna bakamıyordu. Sakatlık molası sonuna yaklaşmıştı ve şimdi hakem oyunun sürdürülmesini isteyecekti.

Hakem düdüğünü çalar çalmaz, doktorlar yerdeki oyuncunun başından ayrıldılar. Ve sakat ayağına gerekli bakımı Dekan Holmes ve iki arkadaşı tarafından özenle yapılmışken Bennett göründü. Oğlan hevesle ayağa fırladı ve kendine güvenle sıçramaya başladı. Hakeme iyi olduğunu göstermek üzere başını eğdi ve Barney'e doğru güven verici bir el işareti yaptı.

Şimdi tıplılar olabildiğince oyunu ağırlaştırmak zorundaydılar. Kendilerini mutlu sona alıştırmışlardı. Ve hukukçular tam alan baskı atağı uygularken tipli oyuncular olabildiğince zamanı öldürüp kendileri öldürülmemeye bakıyorlardı.

Masa hakemi oyunun sonunu belirleyen zili çaldığında Kötü Uygulama kupası asıl yeri olan Tıp Fakültesine geliyordu.

Her zaman sakin bir kişi olarak görünen Dekan Holmes yerinden fırlamış ve neşeyle bağırmaya başlamıştı. Sonra, olağan sakinliğine dönüp ağırbaşlı bir tavırla Hukuk Fakültesi dekanına doğru elini sıkmak üzere yürüdü. (Olasılıkla söylentileri süren bahiste kazandığı parayı da bu arada ondan alacaktı.)

Skip ve Barney hemen Bennett'e yardımcı olup, bir arabaya bindirdiler ve onu Mass General Hastanesinin ilk yardım bölümüne doğru yola çıkardılar. Oraya varışları bekleniyordu.

Arabayla giderlerken Bennett inlemeye, çektiği acıdan kıvranmaya ve yüzünü buruşturmaya başlamıştı.

Barney, "Ben, iyi misin?" diye sordu.

"Lanet olsun, iyi değilim" diyen Bennett dişlerini sıkarak ekledi. "Kahrolası Novokain'in etkisi geçiyor."

"Sana Novokain mi verdiler?" diyen Barney, şaşkınlık içinde kalmıştı.

Bennett başını öne eğerek konuştu. "Ve birkaç iğne daha yaptılar. Onların ne kahrolası şeyler olduğunu bilemiyorum."

"İyi" diyen Barney akıllıca bir söz söylemeye çalışarak ekledi. "Eğer bir de oyunu yitirmiş olsaydık, neler olurdu, bir düşün!"

Bennett bu söze gülmedi.

Ve Barney de gülümsemedi. Çünkü, şöyle düşünüyordu: Doktorlar oyunu böyle kötü bir şekilde mi kazanmalıydılar?

●

ON DÖRT

HASTANEYE vardıklarında bir hemşire Bennett'i içeri taşımak üzere tekerlekli sandalye ile bekliyordu. Her zamanki sıkıcı formalite ve bürokrasiyle zaman yitirilmeden sakat oyuncu hemen röntgeni çekilmek üzere radyoloji servisine alındı. Röntgenleri inceleyecek kişi ise, Harvard Üniversitesi'nde eğitim görevlisi ortopedi uzmanı Doktor Christopher Dowling'ten başkası değildi. Birkaç dakika sonra Dekan Holmes de oraya geldi. Dowling dikkatle Bennett'in şişen ayağını muayene ederken Dekan Holmes, "İyi bir oyundu, Landsmann. Hukukçular neye çattıklarını bilemediler" dedi.

"Efendim, doğrusunu söylemek gerekirse bana çarpanın ne olduğunu ben de bilmiyorum. O sıvı ilaçların içinde ne vardı?"

"Ağrı kesici durumdaki Ksenokain ile iltihaplara karşı Tanrı'ya şükürler olsun farmakolojinin son buluşu olan Ducozolidan adlı ilaç..."

Skip ile Barney odanın bir köşesinde seslerini çıkarmadan konuşmayı dinliyorlardı. Bu noktada kıdemli öğrenci birinci sınıf öğrencisine fısıldadı. "Son söylediği ilacı duymuştum. Onu atlar ya da benzeri hayvanlar üzerinde deniyorlarmış. Ancak, henüz piyasaya çıkarıldığını bilmiyordum."

"Sahi mi?" diye yanıtlayan Barney, öfkesini yalanlamaya çalışan sakin bir ses tonuyla konuştu. "Olasılıkla o ilaçların gerçekten kötü yan etkileri vardır. Dowling bunları bir yere yazar ve kitaplarında kullanabilir."

İki doktor odadan çıkınca Skip ile Barney yaralı arkadaşlarına yaklaştılar.

Barney, "İşler nasıl gidiyor, eski arkadaş?" diyerek hatır sordu.

Ağzı kurumuş olan Bennett, "Bana öyle ilaçlar verdiler ki, artık canım acımıyor" diye yanıtladı.

O noktada Barney başka hangi mucize ilacın arkadaşına uygulandığım sormaya cesaret edemedi.

Huzursuzluğunu gizlemek üzere boşuna çaba harcayan Skip, "Peki, sonuçta vardıkları tam ne ki?" diye sordu.

"Asil kirişimde (ökçe kirişi. Çeviren) yırtılma olmuş. Anlaşılıyor ki pek kötü bir yırtık ama bereket versin hiçbir kemik kırılmamış..."

Barney sporcuların yaralanmalarına ilişkin birkaç şey biliyordu. Ancak, Bennett'in Asil kirişi ona iğneleri ilk yaptıklarında yırtılmış olamazdı. Doktorların uyguladıkları ilaçlar şimdi bir ameliyatın gerektiği noktaya kadar yarayı "İyi ederek" oğlanın ayakta kalmasını sağlamış ama durumunun daha da ağırlaşmasına neden olmuştu.

Arkadaşı Bennett'in bedenindeki tüm kemikleri Kamyon Mack kırmış olsa bile, Çağdaş Tıbbın bayraktarlarının onu kötü sonuna vardırmak üzere oyun oynamasını sürdürecek bir yol bulabilecekleri şeklindeki öfke dolu düşünceyi kafasından bir türlü atamıyordu.

Bennett yorgun ve kısık bir sesle, "Hey, siz neden gitmiyorsunuz? Özellikle seri, Livingstone? Yarın ve sonraki günler için

tutacağın notlarına gereksineceğim. Anatomi dersinde beynin açılışı törenini de bu arada kaçırabilirim" dedi.

O sırada yeniden odaya dönmüş olan Dekan Holmes, "Derslerden endişen olmasın" diyerek söze karıştı. "Buradaki bir numaralı sinir uzmanını yarın sabah ilk iş olarak seni o işte ustalaştırmak üzere ayarladım. Sen beyin konusunda rahat ol, Landsmann."

Arkadaşının yarandan ayrılmak zorunda olduğu için şimdiden suçluluk duyumsayan Barney, "İyileşecek misin, Ben?" diye sordu.

"Merak etme. Buradaki en cana yakın hemşirelerin telefon numaralarını toplayacağım."

Sinir uzmanı Barney'in kafatasım ortadan alt kısmına kadar keserek ikiye böldü. Bu hiç değilse, Profesör Francis James'in kadavranın kafatasının ikiye nasıl bölüneceğini uygulamayla anlatırken Barney'in duyumsadığı duyguydu.

Olayı izleyen durum daha az etkileyiciydi. Ortada duran; beyin diye bilinen kutsal organ ve Hamlet'in sözleriyle "hayvanlardaki en yetkin örnek" olan insan beyni, ikiye bölünmüş hindistancevizi kabuğu içindeki küÇük ve küflenmiş bir karnıbahara benziyordu.

Profesör James ivedi anlatımıyla temel yapıyı özetledi. "Gerçekte bizler iki adet beyne sahibizdir. Ya da başka deyişle, beynin sağ ve sol yarım küreleri birbirinin aynadaki yansıması gibidirler. Ve bizler şimdi de bunun nedenini ya da her bir yarının tam işlevini anlayamıyoruz."

Daha sonra Profesör beyni oluşturan lopları göstererek anlatışını sürdürdü: "Şimdi hipotalamusa dikkat edin. Topu topu dört buçuk gram ağırlıkta olan şu küçük organ iştahın, bedendeki bezlerin salgılarının, cinselliğin ve pek çok duygusal durumun, hatta öfkenin kontrol merkezidir..."

Barney bilimin beyinde öfkeyi ateşlendiren merkezi tam olarak bulmasına karşın, aşkı başlatan merkezi tanımlayıp tanımlayamadığını merak etti.

Öğle yemeğinde Barney yemek salonunun en uzak köşesine gizlenmeye çalışmasına karşın Laura hemen onun yerini bulmuştu.

Kız, "Dün gece ne oldu?" diye sordu.

Barney kupkuru bir sesle yanıtladı: "Biz kazandık."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Bennett'e ne oldu?"

"Lütfen ısrar etme, Castellano. Ben onun danışman doktoru değilim. Üstelik kafamdan ayak parmağıma kadar yaralandım ben de... Ruhum da fıtık olmuş gibi."

Laura tam onun karşısına yerleşerek konuştu. "Livingstone, sanırım Tıp Fakültesi seni toplum dışı, paronayalı ve tuhaf bir kişi yapıyor."

"Bu da tam olması gereken bir şey" diyen Barney ekledi. "Ancak böyle bir hızla Amerika Tıp Birliği başkanı olma şansına erişebilirim."

"Lütfen, Barney! Arkadaşımız Bennett'e ne oldu?"

Oğlan, Laura'nın gri halkalı, kan oturmuş gözlerine bakıp yanıtladı. "O şimdi paranın satın alamayacağı tedaviyi görüyor."

Laura gerekli açıklama yapılana değin o durumda kalacağım gösteren kararlı bir davranışla kollarını göğsünde çapraz yaptı.

"Tamam, tamam. Bennett'e yeni çıkmış birtakım ilaçları iğneyle uyguladılar ve onu yırtılmış Asil kirişi ile koşturdular."

"Bunun pek aptalca bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Laura, olayı anlamazmış gibi görünüyorsun. Önemli olan bu oyunu kazanmamız" diyen Barney, içini çekerek konuşmasını sürdürdü. "Şimdi ona neden Kötü Uygulama Kupası denildiğini anlamış bulunuyorum. Eğer Bennett'in Tıp Fakültesi'ni bir milyon dolarlık tazminat almak üzere mahkemeye vermesine yardım

etmezse Mack Wilkinson'a diplomasının verileceğini duyarsam hiç şaşırmayacağım."

"Neden? Bennett sakat ya da ona benzer bir durumda kalmıyor, değil mi?"

"Şu ana değin hayır. Eğer şanslıysa, Bennett birkaç ay içinde koltuk değneğine muhtaç olmadan yürüyebilecektir."

O gece Mass General Hastanesi'ndeki özel odada Barney arkadaşı Bennett'i ziyaret etti. Kapıyı açar açmaz beyaz önlükler giyinmiş iki genç adamın sıra dışı bir şeyi oğlanın yatağının üzerindeki tepsiye koymuş olduklarını gördü. Bu, Profesör James'in derste kullandığı beynin tam benzeri bir modeldi.

Bennett arkadaşını görünce konuklarına, "Şimdi bunu tatil etsek olmaz mı, beyler? Tüm beyin loplarını ağrımaya başladı" dedi.

İki genç doktor başını eğip onayladı ve süslü boyunbağı takmış olanı şöyle konuştu. "Bu gece ikimiz de nöbetçiyiz, Ben. Eğer durumunda bir zorlama olursa, bizi hemen hoparlörle çağırt. Eğer öyle yapmazsan, seni sabaha görürüz. Hoşçakal!..."

Barney arkadaşının odasını gözden geçirdi. Odanın her köşesinde yan açık kitaplar, not defterleri ya da plastik organ modellerinin kesitleri görülüyordu. Belli ki arkadaşı o gün daha fazla bilgi almayı istememişti.

"Kutsal pislik Ben! Şimdi kendi özel Tıp Fakülteni açabilirsin. Sanırım bunlara gereksinmeyeceksin" diyen Barney o gün öğleden sonra tuttuğu notların karbon kopyalarını yatağın üzerine atarak ekledi."Seni kıskanmaya başlıyorum."

"Kıskanma, Ben. Çünkü, kıskanmaya değmeyecek kadar cehennem olası bir durum bu!..."

"Ağrın var mı?"

"Aslında yok. Ama, hastanede böylesine uzun zaman kaldığım için endişeleniyorum."

"Derslerin gerisinde kaldığın için mi dertleniyorsun?"

"Kesinlikle hayır" diyen Bennett gülümseyerek sözünü sürdürdü. "Senin yardımınla o iş yürüyor. Ancak hafta sonuna değin tıp uygulaması için hazır olmalıyım."

O anda telefon çaldı ve Barney açtı.

Altmış yaşlarındakine benzeyen bir erkeğin sesi "İyi akşamlar. Orası Bay Bennett Landsmann'ın odası mı?" dedi.

"Evet, kim arıyor lütfen?"

"Ben, onun Cleveland'daki babasıyım."

Barney telefonu arkadaşına uzattı. Bu arada şöyle düşündü: 'Bu oğlanın babasının neden lanet olası bir Alman aksanı vardı?'

⁂

1945 yılının nisan ayında Nordhausen toplama kampının barakalarını bir alev kasırgası yaladı. ABD kara ordusunun tıp yetkilileri tüm hızıyla süren tifüs salgınının durdurulması için tek önlemin barakaların bütünüyle boşaltılıp yakılması şeklinde gerçekleşebileceğini kararlaştırmışlardı.

Kampta ölümden kurtulmuş olan son kişiler o gece müttefiklerin yeni kurduğu kamplardan birine taşınmak üzere kara ordusunun kamyonlarına bindirilmişti.

Hannah Landsmann kamyona binerken bir askerin yardımına gereksinmesine karşın, tüm yolculuğu oturarak yapacak kadar iyileşmişti. Herschel de karısının yanıbaşındaydı.

Kamyonun içinde sinirli mırıldanmalar ayyuka çıkıyordu. Herkese kendi dilinde barınmaları ve iyileşmeleri için daha iyi bir yere götürüleceği söylenmişti. Oysa, onlar gene de denilenlere inanmıyordu. Önceki yıllarda kaç kez Naziler onlara yalnızca bir "çalışma kampı" ya da bir "hastaneye" götürüleceklerini söylemişti?

Çektikleri sıkıntıyı açıklamak üzere sözsüz bir iletişim dışında aralarında ortak bir dil bulunmuyordu. Bazıları, Eskenazi

dilinde (İbranice ile karışık Alman lehçesi. Çeviren) konuşan Polonya ve Alman Yahudileri'ydi. Ancak Yunanistan'dan gelen liman işçisi Yahudiler, daha önce Viyana'da öğretmenlik yapmış kişilerle nasıl anlaşabilirdi? Onların, Eskenazi diline karşılık gelen iletişim araçları 1492 yılında İspanya'dan kovulup doğuya giden atalarının konuştuğu Ladino diliydi, Ve aralarında Herschel Landsmann gibi pek azı İngilizce konuşabiliyordu.

Böylece yola koyulan konvoy iyi beslenmemiş yolcularını öldürmemek üzere hafif bir öğle yemeği vermek üzere durduğunda Herschel genç bir askere sordu. "Özür dilerim, efendim. Biz tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Sizlere anlatılmadı mı?" diyen onbaşı Kuzey Amerika aksanıyla konuşuyordu. "Biz, sizleri dinlenebileceğiniz, iyileşeceğiniz ve akrabalarınızı bulmakta yardımcı olacağımız bir yere götürüyoruz. Orası bir tür Yer Değiştirme Kampı. Bunun anlamı da..."

"Ne demek istediğinizi biliyorum, efendim. Bana lütfen kampın nerede olduğunu söyler misiniz?"

"Teğmenim kampın BergenBelsen'de olduğunu söyledi." Bu sözcükler Herschel'in zayıf bedenini titretti. Çünkü orada Naziler'in yaptıkları acımasız davranışların boyutlarını (yüz binlerce kişinin ölmesi ya da ölüme çok yaklaşmasını) herkes biliyordu. Bu da onların yazgısının bıçağını bir başka zalimce büküşü müydü? Bir kez daha, tüm ulusu soykırıma uğratanların eline mi düşmüşlerdi?

Herschel ivedi davranıp, kamyona döndü. Tırmanırken bir Amerikan askeri ona biraz çikolata vermek istedi ama o başını sallayarak reddetti.

Hannah endişeyle sordu. "Sorun ne, sevgilim?"

"Yok, bir şey yok" derken Herschel umutsuzluğunu örtmek üzere boşuna zahmet harcıyordu.

Kuşkusuz Herschel yanılmıştı. Çünkü güneydeki Dachau gibi Bergen-Belsen de "ölüm" kampından "yaşama" ortamına dönüştürülme işlemi içindeydi.

Kampta Yahudiler'e yiyecek ve tıbbi özen bol bol sağlanıyordu. Kısa süre içinde çeşitli örgütler onlara kendi ırkından yaşayan ve ölenler hakkında bilgi toplamak üzere büyük etkinlik içine girdiler. Amaçlan, bölünmüş aileleri birleştirmek ve onları, her ne anlama geliyorsa, "ülkelerine" göndermekti. Ancak kendilerini "Nazi'lere teslim edenlerin arasına dönmeye kimin gücü yeterdi? Aslında Yahudiler için iki seçenek kalıyordu: İngilizce konuşulan ülkelere ya da Filistin'e gitmek...

Herschel'in daha önce bin dokuz yüz otuzlu yıllarda ABD'ye göç etmiş ve şimdi Ohio eyaletinde yerleşmiş bir erkek kardeşi vardı. Bu da onu ve karısını Amerika'ya göç etmeye uygun duruma getiriyordu. Şimdi Herschel'in en büyük düşü, karısını ve kendisini kurtaran melekleri yöneten açık elli ülkeye gidip oraların inşam olmaktı. ABD kamp yönetimi bu etkinliğe başlar başlamaz Herschel ve Hannah, Amerika'ya gitmek üzere başvurdular.

Kendileriyle mülakat yapan subay onlara komünist olup olmadıkları konusunu da içermek üzere birkaç ivedi ve yüzeysel soru sordu. Herschel subayı etkilediğini gördüğü esprili bir yanıt verdi. "Efendim, bir zamanlar Almanya'daki en büyük deri eşya fabrikalarının sahibinin kapitalistten başka bir şey olacağını düşünür müsünüz?"

Kamp Yönetimi, Herschel'in kardeşini bulup, onun sorumluluğunu üstlenip üstlenmeyeceğini araştırırken karı kocanın yapacağı tek şey beklemekti artık.

Ve onlar da beklediler.

Yaz ortasında Ohio eyaletinin Cleveland kentinde oturan Stephen Land'den bir mektup geldi. Mektubu yazan, "Hershie" ile

birlikte Berlin'de büyüdüklerini belirtiyordu. Adı, çocukken Stefan Landsmann idi. Ve şimdi durumu şöyle açıklıyordu: "Artık hiçbir şeyimin Alman olmasını istemiyorum. Hatta bir dizi öğretici plak satın alıp dilimdeki tüm Alman aksanından kurtulmaya çalıştım."

Mektupta erkek kardeşi ile yengesinin barbarca soykırımdan kurtuluşunu büyük sevinçle karşılayan kardeşi daha sonra üzücü bir havaya giriyordu: "Bildiğimize göre ailede, fırınlarda yakılmaktan kurtulan yalnızca sizlersiniz. Tüm Katznelsonlar, Spiegeller ve Viyana'daki kuzenlerimiz Auschwitz kampına gönderildiler."

Ancak, mektubun son cümleleri Herschel ve Hannah için hepsinden de kötüydü."Sizin küçük kızınız Charlotte için ağladım. Onun yerinin kalbinizde doldurulamayacağını biliyorum. Ama, hiç değilse yeniden çocuk sahibi olacak kadar gençsiniz. Bu da kutsanacak bir şey."

Bu satırları okurken Hannah o denli yüksek sesle ağlamaya başladı ki, Herschel onu yatıştırmayı başaramadı. Zaten kendisi de ağlarken bunda nasıl başarılı olabilirdi?

Kamptaki bürokratik işlemler uzadıkça uzadı. Sonbahar gelmiş ve Bergen Belsen köyünün sakinleri şimdi dingin ama bazen sinirli bir beklenti içine girmişlerdi. Onlar artık yeni bir toprağa ekilip filizlenecek tohumlar gibi yazgılarım bekliyorlardı.

Aralık ayı geldiğinde kampta aralarında Herschel ve Hannah da olmak üzere birkaç bin kişi kalmıştı.

Askerler için Noel dönemi ve Yahudiler için atalarının İsa'dan iki bin yıl önce barbar Suriyeliler'den kurtuluşunu anma cümbüşü olan Işıklar Bayramı gelmişti.

Barakaların az ısıtılmış ve konforsuz olmasına karşın, kutlama zamanıydı. Rahipler ayinleri yönetiyor, mumlar yakılıyor, şarkılar söylenerek dans ediliyordu.

Hannah sakırdar gibi konuşarak kocasına sordu. "Sorun ne? Neden şarkı söylemiyorsun?"

"O, bize sırtını döndüğü halde ben hasıl 'Tanrı bizi kurtardı' diyebilirim? Bizi Amerikan ordusu kurtardı."

Karısı bir kez daha sordu. "Peki, Amerikalılar'ı kimin gönderdiğini düşünüyorsun?"

1946 kışı sürerken Herschel'in erkek kardeşi onlara düzenli olarak mektup yazıyor, Amerikalı karısı Rochelle ile "İki güzel oğlunun" resimlerini gönderiyordu. Bu mektuplar iyimserlikle doluydu: Kendisi Akron kentinde bir manifatura mağazası kurmuş ve işleri o noktaya gelmişti ki, şimdi evini yaptığı Cleveland kentinde bir şube açmak durumuna erişmişti.

Herschel ile düzenli bağıntı kurduklarına göre Steven ağabeyine ciddi vaazlar vermek zorunluluğunu duyuyor ve sözgelişi, "Amerika'da düşlediğin kadar büyük olabilirsin. Burada eğer çalışırsan sınır gökyüzüdür" diyordu.

Avrupalı ağabeyi ise, toplama kamplarındaki şu duvar yazılarını anımsamaktan kendini alamıyordu: Arbeit macht frei (Çalışmak sizi özgür kılar). Kuşkusuz o durumda sözün anlamı bedenin ruhundan ayrılması demek oluyordu.

Herschel kardeşinden yakınmaya başladığında Hannah onu akıllı davranmaya çağırıyordu. "Yirmi yıldır görmediğin adamdan nasıl hoşlanmazsın? Onlarla tanışmadıkça yengenin hafifmeşrep bir kadın ve yeğenlerinin şımarık çocuklar olduklarını nasıl söyleyebilirsin?"

Bir parmağım alnına koyan Herschel, "Hannah, onları buradan açık seçik görebiliyorum. Ve o ne derse desin Stefan ile birlikte iş yapmayacağım."

"Steven demek istiyorsun, herhalde?"

"O benim için her zaman Stefan idi ve her şeyi bildiğini sanan cahilin biriydi."

"Ama kardeşin savaştan önce Almanya'dan ayrılacak kadar akıllı davranmıştı" diyerek karşı çıkan Hannah, bir anda tartışmanın o noktaya gelişine pişman olmuştu. "Üzgünüm, Herschel. Çok ileri gittim" diye ekledi.

"Hayır, haklısın. Stefan ile birlikte oraya gitmiş olsaydık kızımız Charlotte şimdi de yaşıyor olacaktı. Ve bizler de canlı olacaktık."

"Ama biz..."

"Hayır" derken Herschel pek ciddiydi. Sözlerini şöyle sürdürdü. "Bizler soluk alıyoruz. Oysa, bunca kardeşimizin boğazlandığım gördüğümüz bir dünyada kendimizi yaşıyor sayamayız."

Özgür kalışlarından yaklaşık bir yıl sonra Herschel ile Hannah Amerika kıtasına ayak bastılar. Landsmann ailesi gemiden Cleveland'a kadar otobüsle gitmiş ve yolda kafası karışmış neşeli ama sağ kalmaktan suçluluk duyan kendileri gibi kişilerle arada bir gözyaşı dökmüşlerdi.

Steve ve Rochelle sahibi oldukları "güzel ev ve sevimli bahçenin" bulunduğu Cleveland kentinin Shaker Heights adlı banliyösünde Landsmann'lara küçük ama konforlu bir apartman katı kiralamışlardı.

Gizleyemediği kuşku ve endişelerine karşın Herschel küçük kardeşiyle birlikte çalışmaya başladı. Başka şansı yok gibiydi. Oysa, bağımsız olmayı ve Steven'in karısı Rochelle'e verdiklerini kendisi de Hannah'a vermeyi istiyordu.

Bu arada içini yakan öncelikli bir sorun daha vardı. ABD Savaş Gazileri Örgütü aracılığıyla ölü Albay Abraham Lincoln Bennett'in ev adresini bulmayı başarmıştı. Adres, albayın meslekten bir subay olarak çalıştığı Fort Gordon'a arabayla yarım saat uzaklıktaki, Georgia eyaletinin Millersburg adlı küçük bir köyündeydi.

Herschel, Lincoln'un ailesiyle telefonla bağlantı kurmak istedi ama telefonları olmadığını öğrendi. Oraya kişisel olarak gitmekten başka seçeneği kalmıyordu. Bu yüzden küçük bir valiz hazırlayarak karısı Hannah ile birlikte Amerika'daki ilk yolculuklarına 4 Temmuz tatili haftasında çıktılar.

Yolculukları iki gün sürdü. BİRinci gün akşama doğru Herschel kalabilecekleri bir yer aradı. Tennessee eyaletinin Knoxville kentinin güneyindeki beyaza boyanmış, ahşap binalı Dixie Belle Inn moteli onlara yeterince konforlu bir yer gibi göründü. Herschel, motelin giriş yoluna saptı, boyunbağını düzeltti ve bir oda istemek üzere yürüdü.

Motel katibi inandırıcı derecede incelikliydi ama, "Üzgünüm, efendim. Ancak bu kurum sizin türünüzü kabul etmiyor" diyerek onlara oda vermedi.

Herschel şaşırmıştı. "Tür mü? Ne türü? Ben bir insanım. Param, hem de nakit param var. işte burada" diyerek cüzdanını ortaya çıkardı.

Katip yalnızca gülümsedi ve başını sallayarak konuştu. "Hayır efendim. Korkarım ki, siz bu motelin ilkesini anlayamıyorsunuz. Buraya kesinlikle zenciler ve Yahudiler kabul edilmezler."

"Anlayamıyorum" diyen Herschel kulaklarına inanamıyordu.

"Neyi anlayamıyorsunuz, efendim?" diye soran katip araştırır gibi konuştu. "Zenciler ve Yahudiler arasındaki bağlantıyı mı? Bu bölgede bizler birinin dıştan, ötekinin de içten kara olduklarına inanmaya eğilim gösteririz, iyi akşamlar, efendim."

Kalbinden hastalanmış gibi olan Herschel, arabasına döndü ve olayı karısına anlatarak sordu. "Benim Yahudi olduğumu nereden anladılar?"

"Herschel, sevgilim. Aksanının George Washington' unkine benzemediği konusunda dürüst ol. Şimdi öyle bir yer bulalım ki,

orada "bizim türümüze' yiyecek bir şey versinler ve arabamızın içinde uyuyabilelim."

Ertesi sabah Millersburg'a vardılar. Burası kızgın güneş altında pişen yıkık, uykuya dalmış gibi görünen küçük bir köydü. Herschel geceyi bir lokantanın arkasına çektiği arabada rahatsızlık içinde uyuyamadan geçirmişti. Şimdi de Bennett'lerin evine nasıl gideceğini polisten ya da postaneden sorup öğrenmeyi istiyordu. Onda derin izler bırakmış silah korkusu (özellikle üniformaya asılı silahlara karşı duyduğu ürkü) yüzünden adresi postaneye sormayı yeğledi. Buradaki postane Cleveland'daki büyük taş binanın tam tersine köyün eczanesinin eki olan minik bir odaydı.

Eczacı Güney Amerikalılar'a özgü sıcak bir konukseverlilikle gülümseyerek, "Kuşkusuz Albay'ı anımsıyorum. Ancak, onun ailesinde geriye kalanlardan ne istediğinizi sorabilir miyim?" dedi.

Herschel duraksayarak adama sordu. "Ailenin geriye kalanları diyerek neyi kast ettiniz?"

"Ne mi? Bilirsiniz, Albay'ın kendisi öldü. Onun adını köyün merkezindeki onur levhasında tüm beyaz insanların adlarıyla birlikte görmüş olmalısınız. Ve yıllar önce Albayın karısı Lorraine, Atlantalı tuhaf bir herifle buradan kaçıp gitti. Şimdi köyde yalnızca yaşlı bayan Bennett ile küçük Linc kaldılar."

"Onların nerede yaşadıklarım baha söyleyebilir misiniz?"

"Kendilerine uygun yerde, zenci mahallesinde oturuyorlar."

"Bana yerlerini tanımlar mısınız?"

Eczacı gülümsedi ve, "Arkadaş, yalnızca ana caddenin sonuna doğru yürü ve burnunun doğrusuna git" dedi.

Zenci mahallesi birbirine paralel dizilmiş iki sıra renkleri soluk ve çürümeye başlamış ahşap kulübelerden oluşuyordu. Renkleri bir zamanlar kahverengi, yeşil ve kırmızı olan evlerin

önlerinde, üzerine adlar karalanmış minik posta kutuları bulunuyordu. Bennett adı oldukça temiz yazılmış olanlarından biriydi.

Yakındaki evlerin verandalarına oturmuş sorgulayan insanların bakışları altında Herschel ve Hannah kapıyı çaldılar, iri cüsseli, beyaz saçlarını alnının gerisine doğru toplamış yaşlı bir zenci kadın kapıyı açtı.

Konuklarını merakla inceleyen kadın, "Sizlere yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Herschel yumuşak bir sesle yanıtladı. "Albay Abraham Lincoln Bennett'in evini arıyoruz."

Kadın sesinde hem öfke hem de üzüntü duyularak konuştu. "Sizler, oğlumun öldüğünü bilmiyor musunuz?"

"Evet, biliyoruz hanımefendi. Onu Avrupa'daki son günlerindeki tamdık... Benim adım Herschel Landsmann. Bu da karım Hannah... Oğlunuz beni kurtardı ve karımın kurtuluşu için de doktorlarla savaşımda bulundu. Bizler onun ailesiyle tanışmak ve gönül borcumuzu duyurmak istedik."

Elva Bennett bir an duraksadı, nasıl davranacağını bilemedi. Sonunda, "İçeri girmek ister misiniz?" diye sorabildi.

Landsmanlar başlarım eğip onayladılar. Yaşlı kadın perde şeklindeki kapıyı açtı ve onları içeri buyur etti. "Size buzlu çay verebilir miyim?" dedi.

Oturma odasına doğru ilerlerken, Hannah, "Pek hoş olur" diyerek yanıtladı. Oturma odasındaki şöminenin üzerinde, Linc'in büyük üniformalı bir resmi bulunuyordu. Albay'ın altın renkli meşe yaprağı rütbe işaretleri ve madalyaları minik bir çerçeve içinde duvarda sergilenmekteydi.

Bayan Bennett elinde üç fincanla odaya döndü ve ev sahibesi eski bir koltuğa, konuklar aynı derecede eski bir kanepeye oturdular.

Şimdi daha dostça bir gülümsemeyle gülen Bayan Lincoln, "Eh, demek ki benim Lincoln'ümü tanıyorsunuz?" dedi.

Herschel derin inancım gösteren bir tavırla konuştu. "O, tanıdığımız en iyi insandı..."

Bayan Bennett onunla fikir birliğine varmış gibi yanıtladı: "Eğer oğlum beyaz bir insan olsaydı, dört yıldızlı generalliğe yükseltilirdi. Ve bu bir gerçektir."

Landsmanlar başlarım eğip, onayladılar. Herschel, "Bundan hiç kuşku duymam" diyerek fikrim belirtti.

Ardından rahatsız edici bir sessizlik geldi. Herschel ziyaretlerinin amacını nasıl açıklayabilirdi? Fikrim incelikle öne sürmek niyetindeydi.

"Bayan Bennett, karım ve ben size anlatamayacağım çok zor günler yaşadık" diyerek söze başladı.

Yaşlı kadın sempatik bir sesle yanıtladı. "Bunlardan bazısını Line son mektubunda yazmıştı."

Herschel konuşmasını şöyle sürdürdü: "Oğlunuz bize kutsal bir melek gibi davrandı. Çektiğimiz onca aşağılanmadan sonra Albay bize karşı öyle sevecendi ki... Bize insanmışız gibi davrandı. Ve sonunda biz kurtulduk, o öldü. Albay'ı yitirdiğimiz için ne denli acı çektiğimizi bilemezsiniz."

Herschel şimdi de konuyu açmakta zorlanıyordu. Hannah onun yardımına koştu. "Bizler, size yardımcı olabilir miyiz, diye merak ediyorduk..."

Bayan Bennett, "Sizleri anlayamadım" dedi.

"Albay'ın oğlu..." diye Herschel konuşmasını şöyle sürdürdü. "Lincoln her zaman onun için kurduğu düşlerden ve umutlarından söz ediyordu. Bizler bu düşlerin gerçekleşmesini istiyoruz."

Hannah sordu, "Çocuk iyi mi? Onu ve kuşkusuz annesini soruyorum." Birdenbire gözlerinde öfkeli bir bakış görülen yaşlı kadın, "Korkarım ki, küçük Linc'in annesi yok" dedi.

Hannah, "Anlayamıyorum..." diyerek yanıtladı.

"İyi" diyen Bayan Bennett içini çekip konuştu. "O uzun ve mutsuz bir öykü. Linc denizaşırı görevine gitmeden önce karısıyla bir araya gelmiyordu. Aslında oğlum göreve gittiğinde avukatlar boşanma davasını başlatmıştı. Ancak, gelinim kocasının ölümünü duyar duymaz buraya apar topar geldi."

Herschel, "Herhalde çocuk yüzünden... Kadın oğluyla ilgilenmek istemiş olmalı?" dedi.

Elva Bennett söylenenleri kabul etmez tavırlarla başını salladı ve şöyle konuştu. "Kadın buraya on bin dolar için geldi, Bay Landsmann. O para en yakın akrabaya ödenen askerlik sigortası tazminatıdır. Daha sonra her hafta Atlanta'dan buraya; postaneye çek gelmiş mi diye bakmaya geldi ve sonunda tüm parayı aldı."

Yaşlı kadın öfkesi giderek artarak ve sesi titreyerek ekledi. "Ve biliyor musunuz, Bay Landsmann? Servet avcısı tavırlı yolculuklarında bir kez olsun oğlunu görmek için şu eve uğramadı. Ve ABD hükümeti, kadını en yakın akraba sayıyor! O kadın var ya!..."

Şimdi yaşlı kadın hıçkırmaya ve gözyaşı dökmeye başlamıştı. Hannah kadının omuzuna yumuşak bir el hareketiyle, dokunurken, Herschel yüksek sesle düşündü. "Üzgünüm, Bayan Bennett. Anlamıyorum, başlangıçta çocuk annesiyle birlikte yaşamıyor muydu?" Elva'nın ruhsal durumu üzüntüden öfkeye dönüşmüştü. "Kadın neden kesinlikle istemediği çocukla birlikte yaşasın ki? Çocuk doğmadan ondan kurtulmasına izin vermediği için oğlumdan hep nefret etmişti. Lorraine kendisini büyük bir hanımefendi olarak düşünüyor ve 'bağlanmak' istemiyordu. Askeri üsteki yaşamdan tiksiniyor ve günlerce kalmak üzere Atlanta kentine gidiyordu. Torunumu doğduğu günden beri hep ben büyüttüm."

Hannah'ın kendisine uzattığı mendille gözlerini kurulayan yaşlı kadın, özür diledi. "Üzgünüm, bu şekilde konuşmamalıydım. Tanrı'nın kitabı bize nefret etmenin günah olduğunu söylüyor."

Herschel ziyaretin nedenini tatlılıkla açıklamaya çalıştı. "Bayan Bennett, lütfen gücenmeyin. Ancak sizin ve torununuzun parasal sorunlar içinde olup olmadığınızı sorabilir miyim?" dedi.

Kadın bir an duraksadı ve sonra yanıtladı. "Bizler kendimizi geçindire biliyoruz."

"Lütfen, bunu size sordum çünkü gönül borcumuzu göstermek üzere bir şeyler yapmak istiyoruz" diyen adam hevesi sayesinde kadının güvenini kazanacağım umuyordu.

Yaşlı kadın istemeyerek derdini dökmeye başladı. "Eh, iyi. Doğallıkla oğlum yaşarken maaşının bir bölümünü biz alıyorduk. O her ay saat gibi düzenli bir ödemeydi. Kuşkusuz ödemeler kesilince küçük Linc'in yeterince büyüyüp çalışmaya atılacağı günleri beklemeye başladım."

Hannah sordu. "Torununuz şimdi kaç yaşında?"

"Gelecek ayın yirmi yedinci günü on bir yaşına girecek."

Herschel şu sonuca vardı. "Bunun anlamı, çocuğun çalışmaya başlamasına daha uzun zamanlar bulunduğu demektir."

"Buralarda erkek çocuklar on dört yaşında, uzun boyluysalar daha da erken çalışmaya başlarlar."

"Oysa bu çok üzücü bir şey olur. Babasının, oğlu için çok iyi öğrenim görmesini ve hatta üniversiteye gitmesini istediğini biliyorum."

Yaşlı kadın, "O düş oğlumla birlikte öldü diye hafif bir sesle yanıtladı.

Herschel ile Hannah birbirleriyle bakışırken ikisi de ötekinin ne düşündüğünü biliyordu.

Hannah, "Bayan Bennett" diyerek söze başladı. "Bizler, sizin oğlunuza ederi olmayan yüksek bir bedelle borçluyuz. Bize yardımcı olma fırsatım tanırsanız bundan onur duyacağız."

"Bizler zengin insanlar değiliz" diyen Herschel ekledi. "Bir işim var ve bu işten birikim yapabilirim. Bu nedenle küçük Linc yaşı gelince üniversiteye gidebilir."

Elva Bennett'in, kafası karışmış, kadın iyice şaş kini aşmıştı. O durumunda, "Bay Landsmann, burayla Atlanta kenti arasında zenci çocukları üniversiteye hazırlayan bir zenci okulu olmadığını bilmiyor musunuz? Çocuğumuzun paralı okullara gidecek şansı da bulunmuyor" dedi.

Landsmannlar da ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Hiç düşünmedikleri engeller karşılarına çıkıyordu. Ne söyleyeceklerini bilemedikleri sıkıntılı bir sessizlik anından sonra Herschel konuşmaya başladı. "Ama, Bayan Bennett, bizim yaşadığımız yerde, buranın kuzeyinde okullar, hem de çok iyi okullar bulunduğunu biliyorum. Küçük Linc eminim ki onlara gidebilir. Ve kuşkusuz o okullar öğrenciyi üniversiteye hazırlarlar."

Elva'nın kafası her zamankinden daha da çok karışmıştı. Şu insanlar neden torununun öğrenim harcamalarını ödemek istiyorlardı? Beyaz insanlar neden bunu yapmayı işteşindi? Yaşlı kadın olayı araştırmayı ve Landsmannlan yoklamayı kararlaştırdı.

"Çocuğun kuzeydeki okullardan birine gidebileceğini düşünüyor musunuz? Demek istiyorum ki, bizim buradaki zenci okullarımız ancak okuma ve yazmayı öğretirler. Linc'in sınıfında altmış bir kişi var. Doğruyu konuşmak gerekirse, öğretmeninin torunumun adını bildiğine bile emin değilim."

Yaşlı kadının isteklerini reddetmek üzere olduğundan korkan Herschel düşünmeden konuştu. "Ama biz, ona öğretmen tutabiliriz. Gerçekten Bayan Bennett, en iyi öğretmenleri sağlayabiliriz. Sonra en iyi özel okullara gidebilir."

Herschel karısını bile şaşırttığı, kadının yüzünden anlaşılır tavırlarla konuşmasını sürdürdü. "İkimiz de buna tüm kalbimizle inanıyoruz. Bizler, torununuza oğlunuzun onun için istediği her şeyi kazandırmak üzere inançlı ve istekliyiz."

İşittiği sözler karşısında Elva'nın yüreği parçalanmıştı. Eğer bu insanlar ciddi iseler, eğer Linc'i özel okula göndereceklerse, kendisi ne ile kalacaktı? Fotoğraflarla mı? Gümüş madalyalar ile mi? Anılarla mı? Boş bir evde, yalnız mı kalacaktı?

Yaşlı kadın bu konuda kutsal kitabın ne diyeceğini düşündü. Aklı ansızın Uz. Süleyman'ın Meselleri adlı kitaptaki bir cümleye takıldı: "Akıl yolunu bulan kişi kutsanmıştır... Size neye mal olursa olsun, anlamaya çalışın." Bu sözleri anımsamasını torununa ve hatta oğluna borçluydu. Ancak yaşlı kadın başka sorular sorarak üzücü kararı vermeyi ertelemek istiyordu. "Aklınızda tam olarak ne var?" dedi.

Herschel şöyle açıkladı: "Ben orada "hazırlık okulları' adı verilen ve Linc'in yaşındaki çocukları eğiten, onlarla birlikte yaşamasını sağlayan okulların bulunduğunu işittim. Ve ayrıca bizim yaşadığımız Cleveland bölgesinde 'gündüzcü okullar' var." Sözünü bitiren adam, karısıyla göz göze geldi.

Ve sonra Hannah, "O, yanj Lincoln bizimle kalabilir" dedi.

Elva, küçük Linc'in başka bir aileyle birlikte yaşamasını düşünmeye dayanamıyordu. Üstelik beyaz bir aileyle... Bir de...

"Sizler İsrail kavmindensiniz, değil mi?" diye sordu.

Herschel, "Bizler Yahudi'yiz. Ama çok sofu değiliz" diyerek yanıtladı.

"Her şeye gücü yeten Tanrı'ya inanıyorsunuz, öyle değil mi?"

Herschel inandığı "Bilinemezcilik" felsefesini açıklayamadan karısı araya girdi. "Evet, evet. Kuşkusuz inanıyoruz" dedi.

"Torunum gene Baptist kilisesine gidebilecek mi?"

Hannah yanıtladı."Eminim ki ona çevremizde bir Baptist kilisesi bulabiliriz."

Derin düşüncelere dalan yaşlı kadın bir kez daha sessizliğe gömülmüştü. Sonunda, "Sizin atalarınız bir zamanlar Mısır'da firavunların kölesiydi, değil mi?" diye sordu.

Herschel, başını öne eğdi ve "Uzun zamanlar önce öyleydi" dedi.

"Benim büyükbabam da kısa süre önce köleydi. Başkan Lincoln de bizim Musa Peygamberimizdir. Sanırım bu bize ortak bir yön sağlıyor."

Hannah, "Önerimizin size baskı yaptığını biliyoruz" dedi.

Elva sordu. "Şu halde onu bana nasıl önerdiniz?"

Kendisi de kocasının düşleriyle zehirlenmiş olan Hannah özenle yanıtlamaya çalıştı. "Çocuğu Cleveland'a götürebiliriz. Orada ailemizin bireyi olarak yaşar. Ona..." Sesi biraz pürüzlenir gibi oldu ama ekledi. "Ona... Artık sahibi olamayacağımız kendi çocuğumuzmuş gibi davranırız."

Elva Bennett bir dakika kadar düşündü ve şöyle karşılık verdi. "Önerinize ben kendim karar veremem. Lincoln şimdi kocaman bir çocuk. Kendi kararını kendisi verebilir."

Kalbinin atışları Hızlanan Herschel, "Torununuz okuldan ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Belli olmaz. Bazen geç kalır ve diğer çocuklarla top oynar" diyen kadın gülümseyerek ekledi. "Babası gibi, bilirsiniz o da doğal bir insandı."

"Belki de biz gidip onu görebiliriz" derken Herschel duraksayarak konuşuyordu. "Arabam dışarıda. Siz de gelip yolu göstermek isterseniz?..."

"Tanrım! Oraya arabayla gitmenize gerek yok. Kolay ve kısa bir yol. Zenci okulu tam bulunması gereken yerde, demiryolunun öte yanındadır."

Herschel çocuğu hemen tanımıştı.

Yaşına göre uzun boylu olmasa bile, Linc okulun tozlu bahçesindeki ağı olmayan basket potasının önünde itişip kakışarak oynayan çocukların basketi en iyi becereni olarak hemen dikkati çekebilirdi. Bu çocuk Lincoln Bennett'in evladından başka biri olamazdı. Çünkü çocuğun bakışlarında bir parlaklık, enerji ve dinamizm görülüyordu.

Elva, "Onu yanımıza çağırayım" dedi.

"Hayır" diyen Herschel ekledi. "Bekleyebiliriz." Ve içinden konuştu. 'Bu arada onu gözleriz.' Sonra düşündü. 'Tanrım! Bu oğlan yakışıklı bir çocuk.

Babası görse onunla gurur duyardı.'

Birkaç dakika sonra alandaki oyuncular kendilerine yakından bakan yabancılara dikkat ettiler. Onlar kimdi? Okulu denetlemeye gelen müfettişler mi? Ve neden Elva onlarla birlikteydi? Linc yanlış bir harekette mi bulunmuştu?

Oyun oynamayı kestiler ve Linc şimdi de beceriyle dripling yaparak, topu bir elinden ötekine, daha sonra arkasından geçirerek büyükarınesine doğru yürüdü.

Yaşlı kadın, Herschel ve Hannah'ı, "Senin babanın savaş sırasındaki dostları" diye tanıtınca topu zıplatmayı bırakan çocuk ciddileşti.

"Sahiden onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

Herschel, "Babanı tanıyordum ve o hep senden söz ediyordu. Seninle öyle gurur duyuyordu ki, biz de bu nedenle seninle tanışmayı istedik" diye konuştu.

Çocuk ağlamanın eşiğine gelmiş ve yüzü buruşmuştu.

Hannah, incelikle önerdi. "Neden gidip hep birlikte dondurma yemiyoruz?"

Ötekiler dışarıda beklerken Herschel, "beyazların" mağazasına girerek elinde dördü için satın aldığı üzeri çikolata kaplı

dondurma külahları ile çıktı. Daha sonra tartışacakları konudan sinirli bir tavırla kaçınarak ağır ağır Bennett'lerin evine doğru ilerlediler.

Küçük Linc, Herschel'den hemen hoşlanmış ama adamın yaptığı çağrı onu şaşırtmış ve ürkütmüştü.

Utangaç bir tavırla sordu."Büyükarınemi bırakmamı mı istiyorsunuz?"

"Noel ve diğer tatillerde buraya gelebilirsin" diyen Herschel ivedi sözünü sürdürdü. "Eğer bizimle mutlu olmazsan hemen buraya dönebilirsin de..."

Hannah incelikle ekledi. "Kısa bir süre denemek istemez miydin?"

Kafası iyice karışmış olan Linc, büyükarınesi Elva'ya baktı. Yaşlı kadın Landsmann'lara dönüp, "Sanırım bu torunumla benim aramızda konuşmamız gereken özel bir konu. Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" dedi.

Herschel ve Hannah neredeyse tek bir hareket yapar gibi birlikte başlarını öne eğerek onaylarını belirttiler.

Ve Hannah şöyle konuştu. "Eğer isterseniz yarın sabah buraya gelebiliriz."

"Çok iyi olur. Ben bu arada bizi doğru yola yönlendirmesi için Tanrı'ya dua ederim. Ve sonra torunumla birlikte kalplerimizden geçeni araştırırız."

"Herschel, senin aklından zorun mu var?Artık zengin bir adam olmadı*ğını unuttun mu? Şimdi o sevimli çocuğa özel okul ve öğretmenlerin düşünü kurduracaksın. Böyle fikirler nereden aklına geliyor? Biliyorsun, bankada büyük hesaplarımız yok artık!..."

"Biliyorum, biliyorum" diyen adam alçak sesle sözlerim sürdürdü. "Oysa ben o çocuğa bir şeyler vermeyi öyle çok istiyorum ki..."

"Gerçeklerle yüz yüze gel, sevgilim" diyen Hannah ekledi. "Ona verecek bir şeyimiz bulunmuyor."

Herschel konuşmaya başlamadan iki adım yürüdüler.

"Benim var, Hannah!"

"Ne?"

"Lincoln Bennett için özveride bulunacağım son bir şeyim var'" diyen adam dural adı ve sonra sözünü tamamladı. "Kendi kendime saygım."

Hannah hemen anlamıştı. "Stefan'a gideceğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Yan utanmış, yan yenik durumdaki Herschel omuzlarım silkti. "Biliyorum, ondan kesinlikle borç almamayı kararlaştırmıştık. Çünkü parasını almak kardeşimin değerlerini benimsemek demek olacaktı" dedi.

Ve sonra itiraf etti. "İki ay önce Stefan bizim adlarımıza bir banka hesabı açtırdı ve oraya yirmi bin dolar yatırdı. Onun alacağımız evin peşin ödenecek tutarı olduğunu söyledi. Sana söylememiştim, çünkü kesinlikle o paraya el sürmeyecektim."

Karısının gözlerinin içine bakan Herschel ekledi. "Ama Hannah, yirmi bin dolar Lincoln'ü üniversiteye kadar götürebilir, işte böyle sevgilim. Bunun için kendime saygımı yitirmenin doğru olacağım düşünür müsün?"

Kadın sevgiyle kocasına bakıp yanıtladı. "Sevgilim, sen hiçbir şeyi yitirmeyeceksin. Bizler değerli bir şeyi kazanacağız." Kollarını kocasının omuzlarına dayayıp onu öptü ve yemden konuştu. "Yalnızca, lütfen Tanrım, çocuk evet desin."

Kahvaltı edemeyecek kadar heyecanlıydılar. Bu yüzden Millersburg'da kısa bir tura çıktılar ve yürüyüşleri köyün merkezindeki alanda ikinci Dünya Savaşı'nda ölen yerli askerleri gösteren onur levhasının karşısındaki tahta bir park sırasında sona erdi.

Levhanın üst kısmında ABD'nin ve güney eyaletlerinin geleneksel bayrağı yer alıyordu.

Hannah içini çekip kötümser bir tavırla konuştu. "Çocuk kesinlikle bizimle gelmeyecek."

"Seni böyle konuşturan ne ki?"

"Şu onur levhasına bak. Listenin en üstünde kim var?"

Herschel dikkatim listeye yoğunlaştırdı. Savaşta ölen Millersburglular arasında en yüksek rütbeli kişi Albay Lincoln Bennett idi. Ölüm ona yaşamın hiçbir zaman yadsıyamayacağı saygınlığı sunmuştu.

Kararlaştırdıkları saatte Bennettler'in evine gittiklerinde oturup sinirli havada çocukla büyükarınenin yüzüne baktılar. Sonunda Herschel soru soracak gücü kendinde buldu ve, "Karar verdin mi, Linc?" dedi.

Çocuk soruyu başka bir soruyla yanıtladı. "Arkadaşlarını ne olacak? Orada hiç kimseyi tanımayacağım ve oynayacak kimsem olmayacak."

Herschel dürüstçe yanıt verdi. "Tüm söyleyeceğim sana yeni arkadaşlar bulma yolunda elimden geleni yapacağımızdır."

Hannah da şunları önerdi. "Ve bu arada kendini yalnız gibi duyumsadıkça büyükarıne ve arkadaşlarına telefon edebilirsin."

Çocuk, "Pek üzgünüm efendim, edemem" diyerek yanıtladı. "Burada kimsenin telefonu yok."

"Ama, mektup yazabilirsin" diyen Elva ekledi. "Baban hiçbir zaman Avrupa'dan bize telefon etmedi. Ama, her zaman bağıntılıydı bizimle."

Hannah sordu. "Seni rahatsız eden başka bir şey var mı, Linc?"

Oğlan utangaç bir tavırla başını öne eğdi."Sizi düş kırıklığına uğrattığımı varsayalım... O zaman ne olacak?" diye sordu.

Herschel üzerine basa basa konuştu. "Bizi düş kırıklığına uğratacak tek bir davranışın olabilir, o da, bizimle gelmemendir."

Oğlan büyükarınesine bakarken kısa bir sessizlik oldu. Sonra Elva ikisi için birden konuşarak. "Bizim ikimiz de, yaşasaydı babasının oğlunun sizinle birlikte gitmesini isteyeceğini kabul ediyoruz" dedi.

Herschel neşeyle sıçramak istemesine karşın, sakin ve yalın bir sesle, "Bu çok iyi. Karım ve ben bazı düzenlemeleri yapana değin burada kalacağız" diyerek çocuğa dönüp ekledi. "Sana, pişman olmayacağına söz veriyorum."

Linc verdiği kararla şimdi de dilsiz kalmışken, Landsmannlar Umutla zehirlenmiş gibiydiler.

"Herschel, sen deli misin? Burada yeterli zenci yok da bir başkasını Güney'den getireceğini mi söylüyorsun?"

"Stefan... Yani Steven demek istiyorum; seni böyle konuşmaktan men ederim."

Geceyi geçirmek üzere buldukları taşra otelinden Cleveland'daki kardeşine telefon eden Herschel, Steve'in avukatının gerekli işlemleri yapıp yapamayacağını sormuştu.

Kardeşi bu konuda olabildiğince gönülsüzdü. "Dinle Herschel. Makul olmalısın" diyerek tartışmayı sürdürüyordu. "Seninle Hannah'in bir çocuk istediğinizi biliyorum. Sana burada bir çocuk buluruz, istersen iki ya da üç çocuk bile bulabiliriz."

Herschel kararlı bir sesle yanıtladı. "Ben bu çocuğu istiyorum."

"Tamam, tamam Hersch! Avukatım ayrıntıları araştırsın, sabah sana telefon eder." Ve adam son bir öğüt vermekten kendini alamadı. "Yalnız Şehir Kulübü seni üyeliğe almazsa beni kınama."

Kuzeybatı eyaletlerinin yasalarına sadık genç avukat Landsmannlar'ın sorununa olumlu yaklaştı. Kuşkusuz şimdi de yasal olarak çocuğun vesayetine sahip bir anne vardı. Ancak, Lorraine

hakkında duyduklarıyla genç avukat bir sorun çıkmayacağını düşünüyordu. Yaşlı Bayan Bennett'in çocuğun gerçekte ebeveyni durumunda olduğunu kanıtlamak kolaydı. Bu nedenle küçük Linc'in koruyuculuğu yaşlı kadından Landsmannlar'a devredilebilirdi.

Ortada, Georgia Eyaletinde bulunan bir yasa şirketiyle konuşulacak birkaç küçük ayrıntı daha kalıyordu.

İlk telefon danışmasının kapanışında genç avukat, "Sizler pek olağanüstü bir şey yapıyorsunuz" dedi.

'Oh, evet' diye kendi kendine itirafta bulunan Herschel, 'Hiç değilse bunun bizler için olağanüstü bir şey olacağını düşünüyorum' diye benimsedi.

Bir hafta sonra Herschel karısını bir köşede ağlarken buldu ve, "Neyin var, sevgilim?" diye sordu.

"İnanamıyorum" diyen kadın mırıldanıyordu. "Bizim de evimizde bir çocuk olacak."

Başlangıçta küçük Linc yerel kamu okuluna devam etti. Onun okuma ve matematik derslerinde çok geri olduğunu öğrenince Landsmannlar çocuk için her gün üç saat ders vermek üzere özel öğretmenler tuttular.

Linc böylece uzayan ders saatlerine hiç de aldırış etmiyordu. Çünkü öğrenmeye karşı içinde bastırılmaz bir istek duymaktaydı. Gene de içten konuşmalarının birinde Herschel'e büyükarınesini ve basketbol oynamayı çok özlediğini söylemişti. Birinci sorunu çözmek adamın elinden gelmezdi ama kuşkusuz ikincisini çözümlemek kolaydı. Yirmi dört saat sonra Landsmannlar'ın garajının duvarına çemberi ve ağıyla komple bir basketbol potası takılmıştı.

Bununla birlikte Herschel ile Hannah çocuğu pek sıkıya soktuklarını düşünerek endişeleniyorlardı.

Bir gün öğleden sonra adam karısına, "Küçük Linc'e çok mu baskı yapıyoruz acaba?" diye sordu. O gün işten erken çıkmış ve

eve geldiğinde Linc'i üst katta şimdi de İngilizce öğretmeni Bayan Alsop ile birlikte çalışır durumda bulmuştu. "Bir gün bize karşı, fazladan derslerle kendisini tutukladığımız için çocuk nefret duyacak" diye ekledi.

Karısı ona güven verdi. "Hayır, sevgilim. Linc bu durumdan zevk alıyor. Gözlerinde heyecan var. Çocuk öğrenmeyi istiyor."

"Evet, öyle. istiyorum."

Dönüp baktılar. Küçük Linc odaya girmişti. "Gerçekten öğrenmeyi seviyorum. Pazar günü özel derslerim olsa bile aldırış etmem. Çünkü o zaman daha çabuk sürüye yetişeceğim" diyerek sözünü tamamladı.

Herschel neşeyle ona sordu. "Daha sonra ne olacak?"

Oğlan kendinden emin bir tavırla. "Ve sonra onları geçeceğim" diye yanıtladı.

Ertesi yaz Landsmannlar küçük Linc'i öğrenci adayı olarak Shaker Heights Academy adlı okula götürdüler. Normalde mevsim, okula öğrenci kabulü zamanı değildi. Oysa okul müdürü, çocuğu evlat edinen ebeveynlerin direnişi, okul ve özel öğretmenlerinin tavsiye mektupları ve yerel kongre üyesinden gelen telefondan fazlaca etkilenmişti. (Bu telefon görüşmesini gönülsüz de olsa Steve sağlamıştı.)

Ancak, müdürü en çok etkileyen çocuğun zekâ düzeyi idi. Kendisi için özel olarak düzenlenen sınavlarda küçük Linc şaşırtıcı derecede başarılı olmuştu. Onun için kimse daha birkaç ay önce yalnızca bir okur yazardı diyemezdi.

Dahası, okula öğrenci kabul yetkilisi bunun ilginç bir deneyim olacağını ileri sürüyordu. Böylece kar beyazı öğrenciler arasına kara derili bir çocuk alınacaktı.

Adam, "Bir tür yabancı öğrenci almak gibi" dedi.

"Çok doğru" diyen okul müdürü ekledi. "Tek taşla iki kuşu vurmuş olacağız böylece."

Çalışma arkadaşı sordu. "Anlayamadım efendim, nasıl?"

"İyi, anlatayım. Bu çocuk yalnızca kara derili insan özelliği taşımakla kalmıyor, aynı zamanda onu evlat edinenler Yahudi... Bu da, son zamanlarda aldığımız yakınmaları sona erdirecek bir özellik..."

Adamlar küçük Linc'i okula benimsemenin ne denli önemli sonuçlar doğuracağım bilemezdi. Çünkü, çocuğun olayı önceden gördüğü biçimde, o sınıfın düzeyini yakalamakla kalmamış, onları geçmeye de başlamıştı. Aslında bir dönem sonra okul yönetimi Linc'i İngilizce, Matematik ve Fen Bilgisi derslerinde bir üst sınıfa geçirdi.

Ve iş bu kadarla da kalmadı.

Kimseyi şaşırtmayan biçimde Linc okulun en başarılı sporcularından biri oldu. Ancak bu pek doğal bir olay gibi görülüyordu. Çünkü spor öğretmeni küçük Linc'in ırkının koşulardan yüksek atlamaya kadar her türlü spor dalında beyazlan geçtiğini müdüre bildiriyordu.

Başlangıçta diğer öğrenciler çocuğa başka bir gezegenden gelmiş bir konuk gibi davrandılar. Ama Linc teker teker herkesin gönlünü kazandı.

Gene de çocuğun üzüldüğü anlar oluyordu. Sözgelişi, okulun "daha iyi" kızlarıyla dans etmek istediğinde birkaç beceriksiz çıkıştan sonra okul müdürü ona özenle hitap edip, o tür etkinliklere katılmamasını söylemişti.

Linc okulda kendisini spor takımlarına buyur eden ama evlerine çağırmayan arkadaşlarına karşı kırgınlığını gizlemeye çalışıyordu. Bir aynanın karşısına geçiyor, sık sık başına gelen böyle aşağılanmalara karşı kayıtsız kalabilme eyleminin provalarını yapıyordu.

Gerçek duyumsamalarını yalnızca Herschel ile Hannah'a açmaktaydı. Hannah onu rahatlatıyor; Herschel ise, "Bir gün uzun

boylu ve gururlu biri olacaksın. O zaman arkadaşların utanacaklar. Biliyorum güç ama yürekli olmalısın" diyerek oğluna moral veriyordu.

Böylece Linc o günlerde spor alanlarında oynamak üzere hiçbir yüklenimde bulunmadan hafta sonlarım evde geçiriyordu. Berlin'in en iyi liselerinden birinde okumuş olan Hannah ile Newton'un dinamik sorunlarını konuşabilirdi. Çünkü çocuk şimdi fizik dersinde büyük aşama yapmıştı.

Herschel ona denemelerini okuyor ve ayrıntılı bilgiler veriyordu. Doğallıkla aralarında bazen fikir ayrılıkları çıkıyordu. Ancak, tartışmalar duygusal karmaşaları çözen en gerçekçi yol değil miydi?

Büyükarıne Elva Bennett'e verilen sözler de unutulmamıştı. Linc'i her pazar günü yazılmış olduğu dinsel okula ve ayrıca Baptist kilisesine götürüyorlardı.

Herschel arada bir küçük Linc ile uzun ve içtenlikli konuşmalar yapıyor; ona Berlin'i, Hitler'in güçlenişini, Yahudiler'in ellerinden tüm mallarının alınmasını sağlayan 1935 Nürenberg Yasası'nın ve kendisinin de kardeşi gibi o zamanlar Almanya'dan kaçmış olmayı ne denli özlediğini anlatıyordu. Ancak o dönemde Herschel ile Hannah büyük rahata kavuşmuş ve Alman toplumuyla öyle bütünleşmişlerdi ki, Nazilerin kendilerinden kurtulmak isteyeceklerini akıllarına bile getirmemişlerdi.

Karı koca ister istemez çocuğa, kaldıkları kampları; orada ölecek ve yaşayacakları kararlaştırmak üzere yapılan "seçmeler"i anlatıyorlardı. Naziler yalnızca çalışabilecek kadar güçlü görünenlerin yaşamlarını bağışlamışlardı. Küçük kızlarını nasıl yitirdiklerini anlattıktan sonra Linc bir hafta süreyle karabasanlar gördü. Çocuğun akıl ve havsalası bu denli büyük kini alamıyordu.

Onların yaşadığı büyük belayı büyükarınesinin kendisine telkin ettiği inanç terimleriyle anlamaya çalışan çocuk, "Bu da, Tanrı'nın rızasıyla olamaz mı?" diye sordu.

"Tanrının rızası mı?" diye soruya soruyla karşılık veren Herschel, sözlerini şöyle sürdürdü. "Ailemizin tüm üyelerinin boğazlanması Tanrı'nın rızasıyla olabilir mi?"

"Hayır" diyen çocuk pek duygulanmıştı. "Tanrı'nın rızasıyla sizler sağ kaldınız ve böylece karşılaştık" diye ekledi.

Herschel de duygulanarak ona baktı ve "Evet, ben bile böyle bir Tanrı'ya inanabilirim" dedi.

Sıra kendisine geldikçe Linc de çocukluğunu anlatıyordu. Her gün kendisine kutsal metinleri okuyan "Albay"a ilişkin canlı anılan vardı. (Hepsi Linc'in babasını "Albay" diye adlandırıyordu.) Babası savaşa gitmeden önce çocuk annesini çevresinde pek az görmüştü.

"Anneme ilişkin tüm anımsadıklarını onun süslenip arabasına atlayarak bazı 'toplumsal nedenlerle' Atlanta kentine gidişleriydi. Hepimiz büyükarınemin evinde oturuyorduk. Annem oradan köydeki mağazaya telefon eder ve onlar da bize gece eve dönmeyeceğini bildirirlerdi."

Hannah anlayışlı bir tavırla, "Linc, belki de büyükarınenin sana bir annenin verebileceği sevginin tamamını vermesi en iyisi olmuştur" dedi.

"Oh, büyükarınemi özlemedim demiyorum" diyerek ivedi yanıtlayan çocuk, annesinin bırakıp gidişiyle kendisini her zaman rahatsız eden bir duyumsamayı bastırmaya çalışıyordu. Sonunda Hannah'a bakıp sevecen bir gülüşle gülümseyerek konuştu. "Sorun değil! Şimdi hem büyükarınem hem de sizler varsınız..."

Herschel ile kardeşi Steve iyi geçinemiyorlardı. Steve'in sürekli yükselmeye eğilimi olan karısı Rochelle, Landsmannlar'ı dilindeki aksandan utandığı için olabildiğince seyrek evine çağı-

rıyordu. Steve ise, ağabeyinin öneri ve fikirlerine saygı duymaktaydı. Olsa olsa ağabeyi Herschel varlığına ancak dayanılır bir işçisi idi. Bu durumda Herschel ne yapabilirdi? Eskiden

Almanya'da başarılı bir iş kurmuş ama Hitler'in kaba gücü bu işi elinden almıştı.

Daha sonra, 1951 yılında, Nazi Almanyası'nın hunharca el koyduğu her şey Batı Almanya Cumhuriyeti tarafından eski sahiplerine geri verildi. Şansölye Konrad Adenauer kendinden önceki yönetimin kurbanlarına hükümetinin ödemelerde bulunacağını bildirdi.

Özel olarak kurulmuş Zararları Ödeme Mahkemesi, Königliche Leder gesellschaft'ın eski sahibinin Berlin, Frankfurt ve Köln kentlerindeki işyerlerini geriye almasını ya da bunun yerine yeterli bir tazminata hak kazanmasını karara bağladı.

Hiç de şaşırtıcı olmayan biçimde Herschel, Almanya'ya dönmeme ve tazminatı alma yolunu seçti.

Parayı alır almaz kardeşinin bürosuna koştu ve yirmi bin dolarlık çeki adamın çalışma masasının üzerine koydu. "Teşekkür ederim, Steve. Şimdi bana fakir bir akraba gibi ikramda bulunmak zorunda değilsin artık" dedi.

Yeniden sahibi olduğu işletme sermayesi ile Herschel önce Cleveland'da; sonra Colombus ve Şikago kentlerinde Royal Ledercraft (Kraliyet Dericilik) endüstrisini kurdu, iki yıl içinde "Rob McHahon"un sekiz yüz mağazasına çocuk pabucu veren tek üretici durumuna giriyordu.

Küçük Linc sevgi dolu bir torundu. Her hafta sonunda Herschel'in büyükarınesinin evine koydurduğu telefonla Elva'yı arıyordu. Ayrıca Noel ve Paskalya yortulan ile iki haftalık yaz tatilinde yaşlı kadının yanına gidiyordu.

Büyükarınesiyle ilişkileri karşılıklı olarak pek sağlam kaldığı halde eski arkadaşları Linc'ten kaçınır gibiydiler. Artık Linc onlar gibi giyinmiyor ve konuşmuyordu.

Çocuklardan biri onun yüzüne karşı bağırmıştı."Sen artık zenci değilsin!" ikinci ziyaretinden sonra Linc, Millersbürg ile tek bağlantısının büyükarınesi olduğunu sezinledi.

Ertesi ilkbaharda son bağ da koptu. Linc'i okul müdürünün odasına çağırdılar ve orada Herschel'i kendisine kötü haberi vermek üzere beklerken buldu.

Başlangıçta çocuk hiç ağlamadı. Ama sonra Landsmannlar onun bütün gece yatak odasında hıçkırdığını işittiler. Ldnc'in tek ricası Herschel'in de gelip büyükarınesini gömerlerken yanında bulunması şeklinde oldu. Oğlan kilisenin ön sırasında oturup rahibin sözleriyle büyükarınesini bir azize gibi yüceltişini dinlerken, başını öne eğmişti. Bu konuşma onu hem duygulandırıyor, hem de içinde gizli bir eleştiriyi uyandırıyordu.

Rahip şöyle konuşmaktaydı: "O, değerli bir kadındı. Tek oğlunu ülkemiz için ölmek ve yabancı topraklara gömülmek üzere vermişti. Son Bennett olarak buraya gömülecek Elva için dua etmek üzere başlarımızı öne eğiyoruz."

Küçük Linc yıkılır gibi olmuştu. Evlerine dönmek üzere uzun yolculuğa çıkarlarken Herschel onu avutmaya çalıştı.

"Eminim ki, adam senin düşündüğün anlamda söz etmek istemedi. O yalnızca bir köy rahibi, Linc..."

"Rahip ne dediğini biliyordu. Beni buralardan kovmayı istiyordu. Ve bunu da başardı."

Herschel içini çekti. Çocuğun üzüntüsünü duyumsuyordu. Ancak, rahatlatmak için ona ne diyebilirdi?

Sonunda sessizliği bozan küçük Linc oldu. Adam arabayı sürerken ona bakıp, ansızın sordu."Beni evlat edinir misin?"

"Ne?"

"Rahip haklıydı. Bennettler'in hepsi buradan gitmişlerdi. Doğruyu söylemek gerekirse, ben gerçekten kesinlikle babamı tanımadım. Albay benim için duvardaki resimdi. Ona şimdi de tapıyorum ama benden çok uzaklarda. Bu onun da hatası değil. Ben ona dokunduğumdan çok babamı düşündüm. Siz bana et ve ruh olarak bir aile verdiniz. Sizin adınızı taşımak istiyorum" diyen çocuk dural adı ve sonra ancak işitilebilecek bir sesle yeniden konuşmaya başladı. "Çünkü, aksi takdirde başka Landsmann da kalmayacak."

Herschel arabayı bir kenara çekip durduruncaya değin duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Sonra, çekinmeden ağlayarak oğlunu kucakladı.

Barney, Bennett'in hastanedeki odasında iki saati aşkın süreyle kalırken ikisi de sürekli spordan söz ediyorlardı.

Bu önemsiz konuşmanın kendine ilişkin ucunu aksatmaksızın sürdürürken bir yandan da Barney düşünüyordu: Tıp Fakültesi'ndeki bu en yakın arkadaşı nasıl olur da kesinlikle ailesinden söz etmezdi? Söylediği en fazla şey babasının Cleveland kentinde ayakkabı yapımcısı olduğu şeklindeydi. Bennett hangi lanet olası gerçeği gizliyordu?

Sonunda saat on bire çeyrek kala Barney hemşirelerin kendisine daha fazla kalması için izin vermediklerini fark ederek gitmek için ayağa kalktı.

"Siz aristokratların özel öğretmenleriniz olduğunu biliyorum, Landsmann" diyerek ekledi. "Oysa biz alt sınıfın üyeleri derslere girmeliyiz. Ve benim saat sekizde bir laboratuvar dersim olacak. Yarın sana getirmemi istediğin bir şey var mı?"

"Yalnızca Marilyn Monroe'yu ayarlayabilirsen onu isterim..." diyen Bennett gülümsedi.

"Üzgünüm, Ben. Onunla ben sürekli çıkıyorum. Başka bir seçimin var mı?"

"Eh. Aslında bana bir takım elbise getirsen çok iyi olur. Yarından sonra buradan kaçmayı düşünüyorum."

Komodinin gözüne uzanan Bennett bir anahtar destesi çıkarıp, Barney'e fırlattı.

"Giysini alacaksın" diye yanıtlayan Barney kapıya doğru yürüdü.

Bennett arkasından seslendi. "Castellano ile diğer çocuklara sevgilerimi söyle!..."

Barney arkadaşı Lance Mortimer'in o akşam, için verdiği Corvette markalı arabaya binerken birden kendisini bir savaştan çıkmış gibi duyumsadı. Fena halde uykuya gereksiniyordu. Öyle ya, hiç değilse yarın bir kez daha Tıp Fakültesi'nin kaba gerçekleriyle yüz yüze gelecekti.

Ya da bütün bunlar gerçek dışı mıydılar?

ON BEŞ

ÖĞRENCİLERDEN çoğu birinci sınıfı sağ kalarak tamamladılar.

Ancak, ünlü biyolog Charles Darwin'in doğal seçim kuramına Tıp Fakültesi en iyi örneği sağlıyordu. Çünkü orada en akıllı olanın değil de en formda olanın kurtuluşu acımasız biçimde örnekleniyordu. Formda olan öğrenciler kendilerine karşı olan insanlık dışı baskılarla, beyniyle değil fiziğiyle savaşabiliyordu.

Doktor adayları arasındaki ilk intihar duyurusu ile durum kesinleşmişti. Ve daha da önemlisi, dikkatleri çekmediği halde Dekan Holmes'in yenilerini beklediğini ima eder biçimde "İlk intihar" diye nitelendirmiş olmasıydı.

Yazar Virgil'in kahramanı Dante'ye Cennet yolculuğunda kılavuzluk edişi gibi Profesör James öğrencilerini sinir sistemi içinde yukarılara doğru götürüyordu. İlk olarak, en temel hareketlerimiz için buyruklan gönderen omuriliğin beynin sapına

doğru uzanması ve dolayısıyla çoğu duygularımızı içermesini gördüler. Daha sonra insan bedeni içindeki denge organı olan beyincik'i incelediler. Bu organımız, bir ip cambazını ipin üzerinde, bir balerini ayak parmaklarının ucunda tutuyor ve tüm beden orkestrasının nefis bir senfoniyi uyumla çalmasını sağlıyordu.

Ve son olarak, beyni taçlandıran beyin yarım küreleri tüm deneyimlerimizin oluşturduğu serveti içeriyordu. Pek çoğu uykuya zaman ayıramayan öğrenciler göz kirpimi süresi içinde bir olayda test edilebilirdi. Toplam olarak insan bedeni mikroskopik ve gözle görülemeyen öğelerden oluşuyordu. (Kişi, henüz hiçbir aygıtla görülemeyen virüslerin varlığını aklında tutmalıydı.)

Barney'in arkadaşlık kurabilme yeteneği onu sınıfındakilerin çoğundan daha şanslı duruma getiriyordu. Lance ona mikroskopun yanı sıra lamlarını da ödünç vermişti. Böylece Livingstone uykusuzluktan kan oturmuş gözleriyle kanserin oluşturduğu güzellikleri düşünebiliyordu. Kanserli hücreler iki gözle birden incelendiğinde, Tanrı tarafından tasarlanmış canlı pembe fuşya rengi halı desenleri gibi parıldıyorlardı.

Ve bakteriyoloji dersi için Barney, yalnızca dersi bilmekle kalmayıp başkalarına da öğretmek üzere içinde büyük heves taşıyan Seth Lazarus'un yardımından da yararlanıyordu.

Burada tek sorun Seth'in lanet olası derecede alçak sesle konuşmasıydı. Öyle ki, yanına topladığı arkadaşlarıyla birlikte iken oğlanın yanına iyice yanaşmazsanız, söylediği bir, iki inciyi kaçırabilirdiniz. Seth derslerde not tutuyor ve herkes kendisininkini onun notlarından tamamlıyordu. Bir tuhaflığı bulunmasına karşın arkadaşları kimi zaman Seth'i yüceltip takdir ediyorlardı. Seth Lazarus'un tek tuhaflığı, saat dokuz oldu mu hemen yatmasıydı. Mitoloji kahramanı Romalı Horatius'un Etrüskler'e karşı tek başına savaşıp koruduğu köprüyü elden bırakmayışı gibi Seth de

saat dokuz yerine dokuzu çeyrek geçe yatağa girme konusunda bile ödün vermiyordu.

Bir seferinde durumdan yakınan bir arkadaşı, "Tanrı aşkına, Lazarus!" diye söze başlamıştı."Sen artık bebek değilsin. Saat tam dokuzda yatağa girmezsen annen seni yemekteki tatlıdan yoksun bırakmayacak. Bir kez olsun yüreklilik gösterip saat dokuz yerine onda yatamaz mısın?"

Yalvarmalar boşunaydı. Çünkü oğlan o gün gerçekten özür dileyerek kendine özgü fısıldamayla şöyle konuşmuştu. "Beni bağışlayın. Yirmi dört saatte bir kendini yineleyen bedenin circadien ritmini bilmemiz pek önemlidir. Ve ben, sabah erken saatte pekiyi işlev yaptığımı bilerek beşte çalışmaya başlarım. Yorgun bir beyin, eskimiş ve boşalmış bir akü gibidir. Bu yüzden üzgünüm, beyler. Şimdi gidip beynimi yeniden şarj etmeliyim. îyi geceler!"

Seth odadan çıktıktan sonra Luke Ridgeway küçümser gibi konuştu. "Onun şimdi de oyuncak ayısı ile birlikte yatıp yatmadığını merak ediyorum."

"Hey, yeter be, Ridgeway!" diyen Barney buyurgan bir sesle ekledi. "Çocuk, bizim gibi sersemlere yeterince zaman ayıracak kadar incelikli davranıyor. Ona karşı gönül borcu duymalıyız."

"Evet" diyen Laura şarkı söyler gibi konuştu."Eğer Lazarus kadar zeki olsaydım, saat sekizde yatağa girerdim. Ve sizler de öyle yapardınız."

Luke, "Oh, bu kadar da pislik etme, Castellano!" diyerek sert çıktı.

"Hey, kesin artık!" diyen Barney sözünü sürdürdü. "Hemen öfkelenmeyelim, bakalım!"

"Siktir ol, Livingstone(!) Sen bu kızın muhafızı mısın, nesin?"

"Şimdi beni dinleyin, beyler" diyen Barney daha sonra bir topluluğu yönetebilmek üzere uygulayacağı grup tedavisinin ilk

deneylerinden birini yapar gibi konuştu. "Hepimiz sinir krizi geçirme noktasına geldiğimizi sezinliyoruz. Ben bazen bunu, fakülte yönetiminin bizi dayanıklılaştırmak üzere uyguladıkları planın bir bölümü olarak düşünüyorum. Her neyse, Seth Lazarus erkenden yatmaya giderek ne denli zeki olduğunu gösterdi. Hepimizin gerçekten gereksindiği şey de uykudur."

Odanın köşesinden bir meydan okuyuş sesi yükseldi. "Hey, sen, on iki kafa sinirinin tümünü biliyor musun, Livingstone?"

"Eh, onların adlarını sayabilirim."

"Ama, sinirlerin köklerini ve alt bölümlerini de adlandırabilir misin?"

Barney, "Oh, hepsini ezbere değil" diyerek teslim oldu.

"Şu halde biz onları öğrenirken sen de yat, uyu."

Ayağa kalkan Barney espri dolu bir konuşma yapmaya çalışarak, "Bizi bekleyen işkencelere karşı arkadaşça oturup çalışmaktan daha iyi şey yok. Şimdi ben birkaç yüz basket atıp gevşeyeceğim. Eğer istersen top yerine senin kafanı' zıplatabilirim, Ridgeway?" dedi.

Barney odadan çıkarken Luke, "Tanrım!" diyerek söylendi. "Tam bir çıkmaz sokak serserisi! Böyle ayak takımını Tıp Fakültesi'ne nasıl alırlar bilemem ki?..."

"Sen, kendini becert(!)" Bu sözlerin sahibi Laura Castellano idi.

Kafası daha sakin olan bir arkadaşları şöyle konuştu. "Tamam, pislikler! Birbirimizi öldürmeye başlamadan hemen buradan çıkalım!"

Basketbolla gerçekten hızla boğuşmasına karşın Barney gene de kafasını yoğunlaştıramayınca hafif gece yarısı koşusunu yapmak üzere dışarı çıktı. Sakin bir ilkbahar gecesiydi. Yazın kokuları havayı dolduruyordu. Longwood Bulvarı'nı koşarak geçip, Tıp Fakültesinin dikdörtgen şeklinde iri avlusuna gelmiş ve

avlunun çevresindeki çimler üzerinde uzun adımlar atmaya başlamıştı.

Avlu tümüyle karanlık gibiydi. Yalnızca arada bir, iki laboratuvar penceresinden sızan ışıklar çimin üzerinde birkaç ışık yaması oluşturuyordu.

Beş dakika kadar öyle koştuktan sonra Barney orada yalnız olmadığını anladı. Başlangıçta A Binasının büyük, mermer sütunlarından çıkan bir kişi arkasından yaklaşır gibi olmuştu. Bu kişi enerjik fakülte öğretim üyelerinden birisi miydi? Hayır, o adamlar birbirlerine karşı öldürücü tenis maçlarıyla formda kalıyorlardı. Gecenin bu tanrısal olmayan saatinde koşan kişi kendisi gibi gergin bir öğrenci ya da paranoyanın akla getirdiği şekilde ilk insan avını haklamaya çalışan gizemli bir köpek avcısı olabilirdi.

Arkasındaki kişi iyi bir hızla koşuyor ve Barney yaşamı için koştuğuna kendisini inandırarak aynı biçimde hızlanıyordu. Bunun yararı olmadı ve öbür koşucu oğlanın omuzlarına yakın bir yerde solumaya başladı.

Ve, "Merhaba, Barney." sözü fısıltı şeklinde geldi.

Döndü ve Grete Andersen'i tanıdı.

"Vay, Grete!" derken hızla soluyordu. Ekledi: "Seni bu saatte buraya getiren ne ki?"

"Olasılıkla seninkiyle aynı nedenle buradayım. Fakültede üzerimizdeki baskının kötü olacağını biliyordum ama bu kadar artacağını düşünmemiştim. Sanırım pek çok arkadaşımız keçileri kaçırıyor!"

Barney, "Bazıları kimsenin Tıp Fakültesi'nde sınıfta kalmayacağını sezinleyemiyorlar" dedi.

"Sanırım, sözünü onaylayamayacağım" diyen kızın sesi hafifçe titrer gibiydi. Sözlerini şöyle sürdürdü: "Ben, bütün yıl boyunca başımı su düzeyinin üzerinde tutmaya çalıştım ve bunu başarabildiğimi sanmıyorum."

Ansızın Barney'in aklına bir şey geldi: Hayati kimya sınavında önce on bir; daha sonra sırayla aynı dersten dokuz, on ve on üç alan zavallı Grete miydi yoksa?

"Dinle, Grete. En kötü şey başa gelebilir. Bunu biliyorum. Sana ilk yılı yinelettirebilirler. Yemin ederim ki, önünde sonunda herkes tıp doktoru unvanını kazanır" dedi.

Birkaç adım' birlikte koştular ve Grete sesini yükseltmeden yanıtladı. "Yalnızca kendilerini öldürenlerin dışında durum öyledir. Her sınıfın harakiri yöntemiyle yarım düzine kişiyi yitirdiğim işittim."

Barney'in aklı birdenbire Maury Eastman'a ve geçen sonbahara kaydı. Ve bir anda koşu arkadaşı (ve bir zamanların seks oyuncağı) olan kızın kendi kendini yok ederek ortadan kaldırmayı planlayıp planlamadığım merak etti.

"Biraz dinlenmek ister misin, Grete?" diye sordu. "Benim için iyi fikir."

Yürüme hızına kadar yavaşladılar. Barney ay ışığında kızın terleyen yüzünün nasıl parladığına dikkat etti. Tanrım, kız güzeldi!

"Oh, sana intihan ne düşündürdü?" diye sorarken olabildiğince anlayışlıydı. "Demek istiyorum ki, başı dertte olan... Birisini tanıyor musun?"

"Sınıfta başı belada olmayan kişi göremiyorum" derken kız içtenlikle konuşuyordu. "Bilirsin, öğrenci sağlığı psikologları gece gündüz çalışıyor ve sınıftaki herkes gibi ben de onları ortalarda görüyorum. Dekanlıktaki gerginlik melastan daha katı. Hiç bu denli çok hap kullanılmamıştı bugüne dek..."

"Ne tür haplar?"

"Bilirsin, kişiyi ayakta tutarı amfetaminler ve sakinleştiren fenobarp'lar..."

"O hapları nereden alıyorlar?"

"Oh, akıl hastalıkları uzmanları bazısına reçeteyle veriyor. Ve eğer bir stajyer doktor tanıyorsan istediğini bulma konusunda ipini sağlam kazığa bağlamışsın demektir."

"Sen de hap alıyor musun?"

Kız savunmasız kalarak, "Evet, bazen" diye yanıtladı. "Laura da alıyor mu?"

"Olasılıkla evet... Bilmiyorum. Lanet olsun! Şu sorgulamayı keser misin?"

Gece yarısı rahatlamak üzere basket oynamaya ve koşmaya başlamış olan Barney , şimdi daha da fazla ürküye kapılmıştı.

Tüm yıl boyunca Laura sınavlarda ne yapabildiğini kendisine açıklamamıştı. Kız eğer başarısızsa böyle davranması ona özgü bir hareket şekli değildi. Barney, neden Laura'ya daha fazla ısrar etmedim, Tanrım! diye düşündü. Kendi isteğiyle bana söylemeyecek kadar gururlu olduğunu bilmiyor muydum?

Şimdi Grete ile Barney, Vanderbilt binasına doğru yürüyorlardı. Louis Pasteur Bulvarına bakan ay şekline varınca Barney, "Hey, Grete. Yukarı çıkınca bana Castellano'yu telefon ettirir misin?" dedi. "Kuşkusuz olur. Sorun değil."

Kendisi merdivenleri ikişer ikişer tırmanırken Barney geriye dönüp bedenini gerginleştirme egzersizi yapan Grete'ye baktı. Lanet olsun, Grete. Acele et, Laura'nın iyi olduğunu öğrenmek için içim gidiyor, diye düşündü. Odasına girmesine karşın telefon çalana değin duş yapmayıp bekledi. Yatağın üzerinde oturuyor, tişörtündeki ılık terin sonunda yapışkan ve rahatsız edici soğuk bir baskıya dönüştüğünü duyumsuyordu. Gene de sakin kalmaya çalışmaktaydı.

Telefon çaldı ve odası daha yakın olan Lance Mortimer telefonu açtı.

Barney'in seğirttiğini görünce, "Sen aşırı derecede duyarlı olmalısın. Ya bu kız ya da sınıfın en güzel kızı ve sana inceleme aracı olarak bedenini sunuyor" diyerek takıldı.

Telefonu onun elinden kapan Barney, "Merhaba, Castellano?" dedi.

"Hayır, Barney. Benim Grete."

"Castellano orada mı?"

"Evet, ama onu telefona getiremiyorum."

Şimdi de buz kesen tişörtü içinde titreyen Barney, "Neden gelmiyor?" diye sordu.

"Hapın iyice etkisinde, Barney. Ölü gibi."

"Sen 'hapın etkisinde' diyerek ne demek istiyorsun?" diye soran Barney, iyice telaşlanmıştı."

"O denli derin uykuda ki, deprem dışında hiçbir şeyin onu uyandıracağım düşünemiyorum. Söyleyeceklerin sabahı bekleyemez mi?"

Barney ne diyebilirdi? Grete'ye, Laura'nın nabzını ve soluk alışını kontrol etmesi yolunda talimat mı vermeliydi?

Grete sabırsız bir ses tonuyla, "Barney hepsi bu kadarsa yatmayı istiyorum. Çünkü ben de bir tablet aldım ve kendimi sersemlemiş gibi duyumsuyorum" dedi.

"Lanet olsun. Siz tüm kızlar sanki serserilere özeniyormuş gibi hap alıyorsunuz."

"Hey, kendine gel!" diyen Grete yatıştırır gibi konuştu. "Senin ve belki de Seth Lazarus'un dışında tüm oğlanlar sınavlan geçmek üzere bir şeyleri yutuyorlar. Hey, bak..." Sonra kız esnedi ve ekledi. "Senin aradığını bildirmek üzere Laura'ya not bırakacağım, iyi geceler!"

Barney telefonu yavaşça yerine koyup döndü ve Lance'yi omuzuna kadar yaklaşmış durumda buldu.

Lance, "Haplara ne oluyor, Livingstone?" diye sordu.

"Senin üstüne görev değil!" derken Barney azarlar gibi konuşuyordu. "Her zaman başkalarının telefon konuşmalarını dinler misin?"

Dostça bir tavırla karşı çıkan Lance, "Hey, rahatla biraz. Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum." dedi.

Barney alay eder gibi sordu. "Aklında olan tam anlamıyla ne ki?"

"İyi. Bende kırmızı yardım, yeşil yardım ve beyaz yardım var. Hangisini istersin?"

"Arkadaş, sen tam olarak nesin? Yoksa bir uyuşturucu satıcısı mısın?"

"Gevşe biraz, Livingstone. Ben yalnızca iyi bir komşu gibi davranmaya çaba harcıyorum."

Burnundan soluyarak, "Tanrım!" diyen Barney, koridorun zeminine sert basa basa odasına kadar yürüdü. Yatağının üzerine oturdu ve yarım düzine kez derin soluk aldı. Ve sonra, Lance'nin fenobarplarını reddettiği için pişmanlık duydu.

Vanderbilt binasının önünde çınlayan bir sirenin isterili sesi ve fren yapan arabaların tekerlerinin zeminde çıkardığı gürültülerle uyanan Barney şoke olmuş gibiydi.

Yaşadığı panik içinde yatağından doğruldu, zemine uzanıp, pantolonunu alarak giyindi. Çıplak ayaklarına lastik pabuçlarını takıp koşmaya başladı. Koridoru geçip merdivenlerden aşağı hızla inerken adını bilmediği bir öğrenciyle karşılaştı.

Ona korkuyla sordu. "Neler oluyor, Tanrı aşkına?"

"Sanırım sınıf arkadaşlarımızdan birini yitirdik" diyen oğlan sempati gösterisi yapmaktan daha çok aklı karışmış gibi konuşuyordu. "Küçük kızlarımız için koşulların çok ağırlaşmakta olduklarını düşünüyorum." Barney, "Tanrı aşkına, kimi yitirdik?" diyerek oğlanı zorladı. Kendisine bilgi veren çocuk yalnızca

omuzlarını silkerek konuştu. "Kimbilir? Ben de öğrenmek üzere aşağı inmek niyetindeyim."

Hızlanan Barney onu geçti ve binanın ana girişine vardı, Vanderbilt binasının açık kapısında kaldırıma yanaşmış ve arka kapıları açık bırakılarak bahçe kapısının girişini örtmüş olan bir cankurtaran arabasını görebiliyordu.

Yatakhane girişinin her iki yanında kimisi yan giyinik, kimisi şimdi de pijamalarının içinde bir yığın öğrenci vardı. Yüzlerindeki ifade, Barney'e eski Romalılar'ın gladyatör oyunlarındaki ölümü görme hevesi gibi göründü.

Ansızın Dekanlığın merdivenlerinden aşağı bir sedyeyi taşıyarak indiren beyaz giysili iki adam göründü. Onlar kalabalığa yaklaşırken öğrencilerin ön sırasında yer alan bir görevli, "Yoldan çekilin! Bize yer bırakın, lanet olsun!" diye bağırdı.

Barney kalabalığı elleriyle yarıp sedyeye bakmak üzere ilerledi. Adamların taşıdıkları her kimse belli ki ölmüştü ve tüm bedeni bir battaniye ile örtülmüş olduğu için tanınması olanaksızdı. Barney şimdi sedyeyi taşıyanlardan öndeki adamla karşı karşıyaydı ve adamın yolunu kapatmaktaydı* Adama, "O kim?" diye sordu.

Beyaz giysili adam,"Lanet olası, yolumdan çekil, evladım!" diye homurdanıp, Barney'e omuzuyla vurdu.

Birisi oğlanın koluna dokundu ve, "Barney" dedi.

Bu kişi, hortlaklar gibi soluk yüzlü olan ama şimdi de yaşayan Laura idi.

"Oh, Tanrım! Şükürler olsun, sen misin, Castellano?" diyen Barney içini çekerek ekledi. "Seni gördüğüm için çok sevinçliyim."

Kız da bir tür şoke olmuş durumdaydı."Ölü bedeni bulmak zorunda kalan ben oldum. Ne denli üzüldüğüme inanamazsın..." dedi.

"Ölen kim?" diyen Barney kızın sözünü keserek sormuştu. Şimdi bir kez daha sorusunu yineliyordu."Kim?"

Ölüyü bulduğu anki travmayı bir kez daha yaşayan Laura yüzünde tuhaf bir ifadeyle yanıtladı. "Alison Redmond. Bileklerim kesmek için neşter kullanmış. Tüm yatak odası kanlara bulanmıştı." Sözünü kesen kız içini çekti, ayakta sallanır gibi oldu ve şöyle konuştu. "Pislik!... Başım dönüyor... Bir yere oturmak zorundayım."

Barney kolunu onun beline doladı ve holün köşesindeki sandalyeye doğru yürütmek üzere kıza yardım etti. Sonra, şok dalgaları kendisini de etkisi altına aldı. Tanıdığı bir kişi gerçekten kendi yaşamına elleriyle son vermişti.

"Laura, kızın bunu neden yaptığına ilişkin herhangi bir fikrin var mı?"

"Lanet olsun! Hiçbir ipucu bulunmuyor. Tüm bildiğim..." Sesi kısılır gibi olan Laura zorlanarak sözünü sürdürdü. "Tüm bildiğim, onun orada döşemenin üzerinde kahrolası bir kan gölü içinde yatıyor durumda olmasıydı..." Şimdi tüm denetimini yitirmiş olan kız konuşamayacak kadar yoğun biçimde hıçkırıyordu.

Tamdık bir ses, "Bağışlayın beni, Bayan Castellano" dedi.

Her ikisi de Dekan Holmes'in kendilerine yaklaştığını fark edemeyecek kadar dalgınlaşmışlardı.

Sonunda Barney açıkladı."Ölüyü Laura bulmuş, efendim. Eminim ki, durumu anlarsınız..."

Laura kendisini toparlamaya çalışırken yaşlı adam, "Kuşkusuz anlıyorum" diyerek söze başladı."Alison çok zeki bir kızdı. Başka kızlara gizlerini açıklayacak biri gibi görünmüyordu. Ama, size herkesten daha yakın olduğu söylendi, Laura. Bize yardımcı olabileceğinizi umut ediyordum. Neden kafeteryaya gidip bir şeyler içerek orada konuşmuyoruz ki?"

Laura, Dekan Holmes'e baktı. Adamın yüzü tuhaf biçimde duygusallıktan yoksunmuş gibi görünüyordu. Belki de duyumsamış olsanız bile duygusallık göstermemek doktor olmanın bir parçasıydı...

Kız arkadaşının desteğe gereksindiğini bilen Barney, "Ben de sizinle geleyim mi?" diye sordu.

"Kuşkusuz gel, Livingstone. Belki sen de bu şanssız olay üzerine ışık serpebilirsin."

Aydınlatılmamış olan kafeteryada bir masaya oturdular. (Yan karanlık salon böyle tatsız bir konuşmaya pek uygun düşüyordu.) Ve makineden aldıkları çayı fincanlarda içmeye başladılar. Bir asistan, Alison Redmond'un okul kayıtlarını gösteren dosyayı getirmişti.

Dekan Holmes çayından bir yudum alarak sorgulamaya başladı. "Laura, son günlerde Alison'un davranışlarında olağandışı bir şeye dikkat etmiş miydin?"

Laura omuzlarını silkti. "Derslerini pek ciddiye aldığını biliyorum. Kendini çalışmaya adamış bir öğrenciydi..." dedi.

"Kızın patolojisini, ruhsal durumundaki değişmeleri, tuhaflıklarını ve benzeri şeyleri soruyorum."

"Dr. Holmes" diyen Laura bir kez daha konuşmaya başladı. "Kendini adamış biri dediğimde ben de bunu bir patolojik durum olarak belirtmiştim. Alison çalışmayla ilgili olarak öyle sabit fikirliydi ki..."

"Oh, sabit fikirli" diyen Holmes, uzaktan da olsa tıpla ilgili bir sözcüğü yakalamış bulunmaktan gönül borcu duyar gibiydi.

Barney incelikle söze karışıp,"Ben de buna bir şey ekleyebilirim" dedi ve sözünü şöyle sürdürdü. "Alison, inanılmaz derecede yarışmacı bir tipti. Bunu bilerek söylüyorum, efendim. Kız, patlamayı bekleyen pek kızgın ka zanlı bir buharlı lokomotif gibiydi."

Sözleri bir katkıda bulundu mu diye Barney bir an durup Dekan'a baktı.

"Söylediklerini biraz açıklar mısın, Livingstone?"

"Evet, efendim. Sözgelişi, anatomi masasında onunla birlikte derse başlamıştık. Ama, Seth Lazarus'un bizden daha iyi bir kesici olduğunu gördüğü anda Alison, Seth ile birlikte çalışmak üzere Lubar'a baskı yaptı. Demek istiyorum ki, kız sınıfın en iyisi olmak üzere içinde bir zorlama duyumsuyordu. Bana göre Alison kendisi için inanılmaz derecede yüksek standartlar seçmiş ve Bir Numara olmadığını görünce buna dayanamamıştır."

Dekan bir an sessiz kalıp Barney'in yüzünü inceledi. Sonunda şöyle konuştu. "Alison, Bir Numara idi."

Barney, "Oh, öyle mi?" diyebildi.

Dekan Holmes birkaç belgeyi masanın üzerine yaydı ve. "İşte, onun kayıtlan. Kız, her derste sınıfın önündeydi. Aşırı derecede istemci olan Profesör Pfeifer bile daha önce örneği olmayan biçimde Alison'a doksan dokuz vermişti" dedi.

Kutsal pislik! diye düşündü Barney. Şu halde Hayati Kimya dersinin totem direğinde en yüksekte olan Alison idi.

"Kızın herhangi bir romantik serüveni var mıydı, Laura?" "Hayır" diyen Laura bir an bile duraksamamışta. Ve şimdi bu konuda daha ne kadar konuşması gerektiğini merak ediyordu. Sonunda yeniden söze başladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım Alison erkeklerden korkuyordu. Saldırganlığı sanırım korkunun zıddıydı. Bilmiyorum doğru mu konuşuyorum, ama, demek istiyorum ki, erkeklerden çok daha iyi olmak, onları kendisinden uzakta tutmanın bir yoluydu kuşkusuz..."

Holmes başını öne eğdi ve, "Bu ilginç bir varsayım. Psikiyatristler buna ne diyecekler bir bakacağım. Sanırım Alison, Öğrenci Sağlığı Merkezi'nde birisini sürekli olarak görüyordu" dedi.

Bir ses kafeteryanın ön bölümünden yüksek sesle fısıltı halinde seslendi. "Dekan Holmes, sizinle bir dakika konuşabilir miyim, lütfen!"

Dr. Holmes gümüş renkli yelesini öne eğerek onayladı. Laura ile Barney'e, "Beni bağışlayın, uzun sürmez yanınıza dönerim" dedi.

Karanlıkta kızla oğlan beklediler.

Barney, "Kendimi bir tuhaf hissediyorum" diye söylendi.

Laura, "Barn..." diyerek söze başladı, "İkimiz de aynı şeyleri söyledik. Dekan bize açıklayana değin Alison'un Bir Numara olduğunu nereden bilebilirdik? Demek istiyorum ki, kız içine öyle kapanıktı ki..."

Dekan masalarına döndüğünde elinde, üzerine Tıp Fakültesi amblemi süslü olarak basılmış bir not defteri tutuyordu.

Adam oturmadı ve yalnızca, "Siz ikiniz de bana çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim" dedi.

Belli ki işleri sona ermişti. Oysa Barney oradan uzaklaşarak gizemin çözülmeden kalmasına razı olamıyordu.

"Dekan Holmes... Efendim, neler olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

"Elimdeki ayrıcalıklı bir bilgi, Livingstone."

Barney ısrar etti. "Efendim, iki dakika önce üçümüz 'ayrıcalıklı' bir konuşma yapıyorduk. O zaman bizlere güveniyor idiyseniz, şimdi neden güvenmiyorsunuz?"

"Sanırım bunda haklısın, Livingstone. Eğer sizinle kısa konuşmamız olmasa, Alison'un buraya karaladığı şeylerin ne anlama geldiğini ben de anlayamayacaktım."

"Ne karalaması, efendim?"

"Kendiniz de görün" diyen Dekan, not defterini uzattı ve "Son üç sayfaya bakın" diye ekledi.

Omuzuna uzanan Laura ile birlikte Barney not defterinin son sayfalarım açtı.

Burada sayfalar dolusu, şu üç sözcüklü cümleler yazılmış bulunuyordu:

Onlar bana yetişiyorlar... Onlar bana yetişiyorlar... Onlar bana yetişiyorlar...

Barney'in tüm düşünebildiği, kızın sürekli gördüğü psikiyatri uzmanının durumu yakalayamamasıydı. Birlikte oldukları seanslarda doktor ne yapıyor, yoksa tırnaklarını mı parlatıyordu?

Laura yüksek sesle düşüncelerini dile getirdi. "Benim dikkat etmem gerekirdi. Demek istiyorum ki, kızla yaptığım tüm konuşmalarda onun nereye sürüklendiğine dikkat etmeliydim."

"Lütfen, Laura" diyen Dekan Holmes, incelikle konuştu. "Alison'un kafasından neler geçtiğini olasılıkla kestiremezdin. Demek istiyorum ki, konusunda uzman kişinin bile dikkatinden bunlar kaçabilirdi."

Barney not defterini kendisine iade ettiğinde Dekan yan yarıya kendi kendisiyle konuşur gibi ekledi. "Ve şimdi benim mutsuz görevim, genç kızın ana babasıyla karşı karşıya gelmek olacak." içini çekerek konuşmasını sürdürdü, "İşin en güç yam bu. Yüz yıllık süreyle doktor olabilir ama gene de en yakın akraba ile yüz yüze gelmeye dayanamazsın."

Adam ağır ağır yürüyerek yanlarından uzaklaşırken, Barney ona bakıyor ve düşünüyordu: Dekan Holmes'i ilk kez dengesiz durumda görüyorum. Eğer tıbbın şoklarını o karşılayamazsa, kim karşılayabilir ki?

Bu sorusu da oğlanı, Alison'un psikiyatristinin şu anda neler düşündüğünü merak etmeye yöneltti. O adam (ya da kadın) şimdi başarısızlığını duyumsuyor ve suçluluk duygusuyla içi parçalanır gibi oluyor muydu acaba?

Ve aynı anda Barney kendi kendine sordu: Neden başkalarının endişelerini düşünüyorum? Ve neden hep kendi duygularımdan kaçıyorum?

İçinden gelen bir ses, "Hayır" dedi. Ben Alison'a acıyorum. Ve belki de yalnızca onun arkadaşı değil, psikiyatristi olmayı isterdim.

Alison'un ölümü okuldaki havayı elektriklendirmişti. Şimdi de kendilerini olayın dışında tutmak üzere öğrenciler, arkadaşlarının intiharını uzak bir gezegende gerçekleşmiş gibi söz konusu yapıyorlardı.

Dekan Holmes okulun cenazede temsil edilmesini önermiş ama Alison'un ana ve babası bunu istememişlerdi.

Laura bir grup arkadaşına hitap ederek, "Bunun nedenini merak ediyorum" dedi.

Barney ileriye süreceği varsayımı daha yetkili bir havaya sokmak üzere, sesini iyice hafifleterek: "Benim açık fikrim, onların olasılıkla intihan bir başarısızlık olarak benimsemeleridir. Yani, onlara göre Alison yaşamdan sınıfta kalmış durumda" diye konuştu.

"Onlarla tanışmadığın halde seni böyle belirgin sonuca ne getirdi doktor?" diye soran Hank Dwyer oldu.

"Çünkü Hank, sinir bozuklukları virüslere benzemezler. Onlar çevremizdeki havada yüzer gibi dolaşan diye tanımlanabilir şeyler değillerdir. Onlar belli bir yerden gelirler ve bu yer de dört harfli bir sözcük olan yuvadır."

"Vay vay! Bugün bizler, Papa ya da onun kardinalleri gibi konuşuyoruz" diyerek masanın ucundan söze katılan Peter Wyman ekledi. "Peki, bana ne diyorsun? Benim ebeveynlerim için ne gibi sonuçlara vardın?"

Barney oğlana baktı. Düşündü ve açıkladı. "Eh, Peter, onların aşırı derecede şanssız olduklarını söyleyebilirim."

Hiç bozuntuya vermemeye çalışan Peter arkasını döndü ve masadan kalktı.

Bennett, "İşte şu adam bileklerini jiletle kesmesini yeğleyeceğim kişi olabilirdi şimdi" dedi!

"Endişelenme, Ben" diyen Barney sözünü şöyle sürdürdü: "Gene de haklı çıkabilirsin, istatistikler her sınıftan üç, beş kişinin bu yolda canını yitirdiğini gösteriyor."

Hank Dwyer, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz" diyerek ekledi, "İstatistiksel olarak masamızda oturan birisinin okuldan mezun olmadan toprağın bir buçuk metre altına girmesi demektir bu..."

Masadaki öğrenciler birbirlerine baktılar.

Bennett gülümseyerek konuştu. "Bana öyle bakmayın. Cennette insanlara ırk ayırımı yapılmadığı yazılı olarak garantilenene değin, ben ölmeye karşı çıkıyorum."

"Laura, sözünden dönüyorsun" diye öfkeli bir tavırla konuşan Palmer idi. Ve ikisi Vanderbilt binasının zemin katındaki küçük bir odada oturmuş konuşuyorlardı.

"Sözümden dönmeyeceğim, lanet olsun! Seninle evleneceğimi söyledim. Ama, okulu bitirene değin bunu yapmayacağım."

Ansızın Palmer kıza öfkeyle bakıp sert bir sesle. "Beni dinle, Laura. Bu iş şimdi olmalı" dedi.

Kız onun bu denli buyurganca konuştuğunu hiç işitmemişti. "Bu ani zorlama neden?" diye sordu.

"Lanet olsun, Laura. Şu an şaka etmenin zamanı değil" diyen genç adam kendisini toparlamak üzere derin bir soluk aldı ve sözünü tamamladı." Askerlik şubesinden bir yazı geldi bana..."
"Oh, öyle mi?"

"Altmış günüm var, Laura. Ve gitmeden önce evlenmemizi istiyorum. Bu konuda sana güvenmeye gereksiniyorum da."

"Palmer, benim üzerime haksız bir baskı uyguluyorsun." Şimdi genç adam yalvarır gibi konuşuyordu. "Tanrı aşkına, Laura. Seni sevdiğimi biliyorsun."

Kız, "Evet" diye kendi kendine itiraf etti. 'Beni sevdiğini biliyorum. Oysa seni sevip sevmeyeceğimi ve bir adamı evlenmeye yeterli olarak sevebileceğimi öğrenmek üzere şimdi de zamana muhtacım.'

Sevecen davranmadığının acı çekerek bilincinde olan Laura, "Ve ültimatonu verdiğin zamana bak. Birkaç gün içinde dört final sınavım var. Beni duygusal yönden vurmak üzere bir, iki hafta bekleyemez miydin?" diye sordu.

Palmer'in yüzündeki ifadeden öfkesiyle onu üzdüğünü sezinleyen genç kız birdenbire yaptıklarından pişmanlık duydu.

"Hey, üzgünüm" diyerek incelikle sözünü sürdürdü. "Sanırım pek ileri gittim. Sen de bizlerin özellikle Alison'un ölümünden sonra içinde bulunduğumuz baskıyı bilemezsin."

Palmer başını öne eğerek onayladı. "Özür dilemesi gereken benim. Konuyu gündeme getirmek üzere en kötü zamanı buldum." Bir an duralayan genç adam daha sonra şapkası elinde alçakgönüllü bir davacının tavrıyla sordu. "Oh, son sınav günün olan cuma akşamı için planların var mı?"

"İyi. Geleneklere göre o gün herkes küçük bir fiçı şarap içer ve iyice sarhoş olurmuş" diyen Laura güvence verdi. "Oysa, benim böyle bir şey yapmayacağımı bilirsin. O akşam birlikte neden sessiz bir yere gidip başbaşa yemek yemeyelim ki?"

"Evet, öylesi pek iyi olur. Diyorum ki... İyi olur." Genç adam, Laura'yı alnından öptü. Biraz daha tutkulu olursa, çevrelerini saran duyarlı havayı bozabileceğinden korkuyordu.

O gece saat on ikiyi geçerken Laura, Barney'in odasının kapısında dikiliyordu. Odadaki derin soluklanma seslerinden

Barney'in pek meşgul olduğunu anlamıştı. Lanet olsun, diye düşündü. Şu anda oğlanla konuşmaya gerçekten gereksiniyorum.

Her uğraşı dolu soluk alışın sonunda Barney'in zorlamalı sesi işitiliyordu. "Devam et... Durma... Haydi... Neredeyse oraya varıyorsun..."

Kafası karışan kız, koridor boyunca yürüyüp gözden kayboldu.

Bu arada Barney dinleniyordu. Sonra, yeniden konuştu. "Kırk sekiz... Kırk dokuz... Elli..."

Sonra ayağa kalkan oğlan düşündü. İki gece uyumadığım halde gene de elli sınav çekebiliyorum. Pena değil, Livingstone. Şimdi de sportif yönden formdasın...

Şu anda pek az sınıf arkadaşı bu savı ileri sürebilirdi.

"Gebe mi?"

"Evet. Ama ben inanamıyorum. Cheryl'in bir çocuğu olacak ha?"

Hank iyi haberi duyurmak üzere Vanderbilt binasının önünde karşı kaldırımda yürüyen Barney'e el sallamış ve onu yanına çağırmıştı.

"Kutlarım Hank. Doğum ne zaman?"

"Ağustosta, belki de temmuzun sonundaki hafta içinde. îlk çocuğunda emin olamazsın."

Hank arkasını dönüp yürümeye başlar başlamaz Barney parmaklarıyla saydı ve gülümsedi.

Öğle yemeğinde haberi Laura'ya verdi.

Kız neşelenmişti.

Barney, "Hepsi o kadar değil. Hank büyük bir kadın hastalıkları uzmanı olacak" dedi.

"Sana bunları ne dedirtiyor, Barn?"

"Oğlan altı ay önceden çocuğunun dört haftalık bir prematür bebek olacağını biliyor da..."

ON ALTI

SONUNDA öğrenciler sınavlara girmeye başladılar. O güne kadar oluşmuş ortak bilgi yeniden gerçekleşip kanıtlanıyordu: Sonuçta sınıf arkadaşlarından yalnızca dördü sınavlarda kalacak denli kötü notu aldılar. Bunlardan üçü, ertesi yıl birinci sınıfı yeniden okumak üzere okul yönetimi tarafından çağrıldı. Dördüncü öğrenciye, yirmi dört ay aradan sonra fakülteye gelmesi söylendi.

Başarılı öğrencilerden çoğu yaz mevsimini ezberledikleri yararsız ayrıntıları unutmak ve düşünme aygıtlarını daha önemli bilgilere hazırlamak üzere boş geçireceklerdi. Şimdilik ders kitaplarının oluşturduğu tünelin sonunda bir ışık vardı. Göz içi muayene aracı oftalmoskopunla kadar minik olsa bile bu ışık, iyileştirilmek üzere ileride bekleyen hastaları aydınlatıyordu.

Birçok öğrenci laboratuvarlarda asistanlık görevi alarak kan, üre ve diğer maddelerin lamları üzerinde mikroorganizmaların varlığını saptamak için çalışmaya başladılar. Böylece oradaki şefleri onların çabalarını sömürecek ve tanılarını yapabilecekti.

Peter Wyman gibi deney çalışmalarında başarılı kimi öğrenciler Profesör Pfeifer'in kalkanı altında özgün araştırmalar yapmak üzere okulun laboratuvarında kaldılar.

Seth Lazarus daha önce iki yıl çalışmış olduğu Şikago Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin patoloji bölümünde yeniden sorumlu görev aldı.

Her zamanki gibi, Bennett Landsmann'ın dikkati çeken farklı yaz tatili planları bulunuyordu. Arkadaşlarından yalnızca Barney'e güvenip ona,"Sınıfın geri kalanı tarafından mirasyedi bir erkek gibi görülmeyi istemiyorum" dediği şekilde birincil niyeti Şili'nin dağlarında kayak yapmaktı. Oysa ne yazıktır, oğlanın Asil kirişi şimdi de yeterince çalışmadığından tehlikeli bir girişimi

göze alamazdı. Bu nedenle, ebeveynleriyle birlikte Ege adalarında bir tura çıkmayı planlamıştı. Orada anasıyla babası ören yerlerini incelerlerken, kendisi de skuba (suciğeri aygıtı. Çeviren) ile suların derinliklerim araştıracakta.

Hank Dwyer özel bir sanatoryumda hastane hademeliğine girmişti, işyeri, Boston'da oturduğu apartman katına yakındı ve böylece şimdi gebeliği hayli ilerlemiş olan karısı Cheryl ile birlikte daha çok zaman geçirebilecekti.

Laura Castellano hem iyi, hem de kötü şanslı çıkarak Profesör Pfeifer ile birlikte çalışacak öğrenciler arasına seçilip çağrılmıştı. Bundan dolayı onur duymasının yanı sıra, olasılıkla Peter Wyman patronu durumuna getirileceği için üzgün görünüyordu.

Başlangıçta Barney okulun önde gelen hayati kimya uzmanının ikinci seçenek olarak kızı ileri sürmüş olmasına şaşmıştı.

"Darılma ama, Castellano! Lanet olası Profesör Pfeifer neden seni de seçti?" diye sordu.

Kız hafifçe omuzlarını silkerek yanıtladı, "Hiçbir fikrim yok. Sonuç olarak eve gitmek zorunda kalmayacağım için sevinçliyim."

Oysa sınav notları ve sonuçlar yayınlandığında, her şey belirginleşti. Laura, şaşırtıcı bir A(—) ortalaması tutturmuştu. Bu, özellikle B (+) ortalaması tutturmuş olan Barney için inanılması güç bir durumdu.

Ancak şimdi gerçek ortaya çıkmış bulunuyordu. Ve oğlan şimdi elindeki ipucu ile kızla bir kez daha yüz yüze geliyordu. "Durumu yadsıma, Castellano. Sen o hayati kimya sınavında doksan sekiz alan iki öğrenciden biriydin, doğru mu?" dedi.

"Tamam, müfettiş bey, itiraf ediyorum. Beni can evimden yakaladınız."

"Şu halde başlangıçta onu neden bir giz olarak sakladın?"

Kız omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum. Önce çok şanslıymışım diye düşündüm ve sonra ben..." deyip sustu.

Ancak kızın düşüncesini tamamlamasına gerek yoktu çünkü Barney kafasından okuyabiliyordu. Laura, oğlanı rahatsız etmek istememişti.

Barney Livingstone, bilimsel dünyanın kenar mahallelerinde çalışacak kadar bile lükse sahip değildi. Tıp Fakültesi ertesi yıl için öğrenim harçlarını artırdığını ilan edince, okula daha çok para ödemek için Barney çalışmak zorunda olduğunu anladı.

Bu yüzden Brooklyn'deki evlerinin bulunduğu sokakta oturan ve bir arabası olan Bay Koplowitz'in yanında gece vardiyası işini yapmak üzere taksi şoförü oldu.

Şimdi de duygusal olduğu kadar ekonomik nedenlerle Brooklyn'deki evde kalıyordu. Sonbaharda evlerinin ön yüzüne SATILIK levhası konacak ve bir yabancı kendisinin yıllardır binlerce düş kurduğu odaya kurulacaktı. Haziran ayı sonunda resmen emekliye ayrılan Estelle bütün yaz mevsimini evlerinin arka bahçesinde oturarak geçiriyor, Inez ile birlikte çay içiyor, komşusu konuşabilir durumdaysa onunla iki laf ediyor, kendi dünyasına dalmışsa yalnızca kadının yanında oturuyor ve çevresine bakınarak üç çocuğun bahçede oynadıkları oyunların anısına dalıyordu.

Estelle, Barney henüz eve dönmüşken ve Warren evden ayrılmak üzereyken, oğullarıyla birlikte kahvaltı ediyordu. O sıralarda Warren bir hukuk firmasında çalışmaya hazırlanmaktaydı.

Çoğu gece kadının oğulları dışarıya çıkıyor, Barney takside direksiyon başına geçmek için, Warren ise yeni bir romantik serüveni yaşamak üzere koşuyordu. Giderek artan şekilde komşusu Inez, Estelle'i ziyaret eder olmuştu. Bunun nedeni, arkadaşlık etmekten daha çok sığınacak bir yer bulmaktı.

Şimdi Dr. Luis sessiz sarhoşluk döneminden yüksek sesli ve saldırgan sarhoşluk dönemine geçmişti. Akşam saat dokuza geldiğinde adam öfkeli bir aslan kesiliyordu. Ve son günlerde gerçekten zafer kazanmış ormanlar kralı gibiydi. Çünkü pek sevdiği Fidel Castro, rakibi Batista'yı devirip Küba halkını kurtarmak üzere başa geçmişti. îşte bu durum bir kadeh Küba Libresi içmeyi gerektirmez miydi? Ya da iki... Veya on kadehi? Dahası, adamın böyle duyguları pek çok milliyetçi Brooklyn'liye sevimli gelmiyordu. Çünkü Castro, Küba'daki şeker fabrikalarını devletleştirmişti. "Yaşasın Küba Halkı!" herkesin dudaklarındaki slogan değildi artık.

Komşular adamın durumundan şikayetlerini mırıldanmaya başlamıştı. Bir, iki komşusu Estelle'ye yaklaşıp Dr. Luis'in sakinleştirilmesi ya da susturulması için aracılık etmesini istemeye bile başladılar.

Bir zamanların kendini mesleğine adamış doktoru her gün daha kötüye gidiyordu. Sarhoşken araba kullanmaktan ceza almıştı. Bir sonraki seferde araba kullanması ve belki de doktorluk yapması bile yasaklanacaktı.

Estelle komşusu Inez'e, "Kocana yardımcı olacak bir şey yapamaz mısın?" diye sordu.

Inez başını öne eğip onaylayarak, "Onun için dua ediyorum" dedi ve ekledi. "Kutsal Meryem Anamıza, kocamı acılarından kurtarması için yakarıyorum."

"Oh, öyle mi?" diyen Estelle konuşmasını şöyle sürdürdü. "Kocanla konuşacak bir yakınınız yok mu?"

"Rahip Francisco Xavier daha şimdiden kocamın iyileşmesi yolunda dua etmeye başlamış durumda."

"Gerçekten Luis'i kiliseye gitmeye kandırabildin mi?"

"Hayır. Geçen pazar günü rahibi bizim eve çağırdım."

"Peki, ne oldu?"

"Ay, sorma başıma gelenleri! Luis o gün çıldırmış gibiydi. Rahibe bağırıyor, kiliseye ve Franko'nun çevresini saran İspanyol din adamlarına küfürler yağdırıyordu. Rahip çay içmeye bile kalmadı bizim evde."

Estelle kendi kendine, buna hiç şaşmadım diye düşündü.

Inez ansızın dua etmeye, komşusu Estelle de düşünüp meraklanmaya başlamıştı. Laura neden ailesine yardım etmiyordu? Onların kendisine gereksindiklerini nasıl yadsıyabilirdi?

Ertesi sabah bu konu üzerinde konuştu ve Barney'e, "Sanırım Laura sorumluluğundan kaçıyor" dedi.

"Kız yardımcı olmayı denedi, anne. Sana garanti veririm ki, gerçekten bunu denedi. Ama, geçen sefer konuşurlarken Dr. Luis bağışlanmayacak bir şey söyledi."

Yanlarındaki Warren sordu."Neymiş o, Barn?"

Barney ağır ağır anlattı. "Kıza söylediği pek çok sözün arasında 'Sanki oğlummuşsun gibi bana ders vermeye kalkma!' demiş."

Kahvaltı masasında ansızın bir sessizlik oldu ve sonra Estelle, "Zavallı küçük kız!" dedi.

"Bu durum gerçekten bir kurt kapanı!" diyerek onaylayan Warren ekledi. "Her iki ebeveyni de yaşıyor ama Laura gene de yalnız başına kalmış durumda. Kızın soyadı her ne ise, o Palmer ile evlenebileceğim söyleyebilirim."

Barney kardeşini şöyle yanıtladı. "Aceleci olma! Palmer askere gidiyor. Ve bir süre için ikisi ilişkilerim askıya aldılar."

Estelle ürkmüş gibi konuştu. "Kızın başına neler geleceğini merak ediyorum."

Ben de öyle, diye düşünen Barney içten içe Laura'yı merak ediyordu.

Sıcak bir ağustos gününün sabahı, saat altıda Laura Castellano, Kara Ordusu Boston üssündeki askere alma bürosunda Palmer'e arkadaşlık ediyordu.

Palmer, "Sana yazacağım, Laura. Arada bir zaman ayınp bana posta kartı atarak yaşadığını bildirir misin?" dedi.

"Haydi, bundan daha iyisini yapacağımı biliyorsun. Ancak sen Subay Aday Okulu için planlarından vazgeçmek istediğine emin inisin? Orduya katılışım biraz daha uzatamaz mısın?"

"Laura, eğer seni yitireceksem fazla zaman fark etmeyecektir. Ve hiç değilse subay kulüplerinde üzüntülerime gömülebilirim şimdi."

"Sen, beni yitirmeyeceksin, Palmer. Bir yerlere gitmeyeceğim."

"İyi. Sana sadık kalacağıma söz veriyorum."

"Lütfen saçmalık etme. Senin bir keşiş olmam bekleyemem. Diyeceğim; o zaten doğal bir şey de olamaz."

Bu sözlerden Palmer yokluğunda kızın etkin bir toplumsal yaşamı sürdüreceği sonucunu çıkardı. Ve "Lütfen unutma, Laura. Sana, benden daha çok kendini adamış birini bulamazsın" dedi.

Ve Laura kullandığı arabayı Tıp Fakültesi'ne doğru sürerken (Palmer her zamanki gibi açıkelli davranarak Porsche markalı arabasını kıza bırakmıştı) şöyle düşündü: Palmer olasılıkla haklı. Kimse beni, hem de hiç eleştirmeden emektar Palmer'den daha çok sevemez.

Laura laboratuvara vardığında Peter Wyman çoktan oraya gelmiş ve eski model bir Underwood markalı daktilo makinesinin tuşlarım gagalamaya başlamış bulunuyordu. Genç adamın gözlerinin çevresinde koyu renkli halkalar vardı.

"Günaydın, Laura. Nasılsın?" dedi.

"Vay vay! Seni böyle sabah sabah bu kadar tatlı dilli ne yaptı, Dr. Frankeştayn?"

Büyük Peter daktilo makinesine abanarak, "İyi. Bunu sorman pek tuhaflık oluyor!... Böylece tıp tarihinde önemli bir fırsat doğuyor" dedi.

"Aman, bunu söyleme!" diyen Laura ekledi. "Mesleği mi terkediyorsun?"

Kızın attığı taşa aldırış etmeyen Peter şöyle konuştu: "Bayan Castellano, bugün benim araştırmalarımdaki bulgularımın benimsendiği bir gün olacak. Bütün gece yazılarımı bitirebilmek üzere uyanık kaldım."

"Onların yayınlanacağına emin misin?"

Wyman sırıtarak, "Azizem, yayıncı Profesör Pfeifer'dir" diye yanıtladı.

Ancak sonraki birkaç hafta içinde Laura, Peter'in yazdıklarıyla ilgili böbürlenmelerinde tümüyle haklı olmadığım öğrendi. Çünkü standart olarak benimsenen işlem, bir laboratuvardan çıkan her çalışma metninin kıdemli araştırmacının imzasını taşıması şeklindeydi. Peter'in makalesi de bu nedenle önce Michael Pfeifer'in, sonra geçen yılın baş asistanı Keith MacDonald'ın çalışması olarak görülecek ve en altta, dahi Wyman'in adı bulunacaktı. Bu sefer gene de Peter Wyman şanslıydı. Çünkü kimi makalede yarım düzineden çok imza bulunuyordu.

ABD hükümeti Pfeifer'in çalışmalarına parasal destek vermede o denli açık elliydi ki, Profesör'ün dokuz asistanı bulunuyor ve o yaz mevsiminde "bilim adamı"nın üretimi şaşırtıcı düzeye yükseliyordu. Makalelerden birinde Laura'nın adı bile göründü. Daha önce kız, Wyman'in böbürlenmelerine alayla karşı çıktığı halde kendi sırası geldiğinde aynı abartılı duyumsamaları yaşadı ve bunu birileriyle paylaşmayı istedi. Ana babasına telefon etmeyi bile düşündü ama hemen isteğini bastırdı. Sarhoş bir babanın düşündüklerine kim aldırış ederdi ki? Oysa Laura, Barney'in kendisiyle birlikte sevineceğini biliyordu.

Ve haklıydı da...

Barney telefonda neşeyle konuştu. "Bunun bin başarından ilki olacağını ve o ham adam Peter Wyman'in senin başarını duyunca ülsere yakalanacağını biliyorum."

Kız telefonu kapatırken, 'Oh, Tanrım! Barney beni ne kadar da iyi anlıyor. Şu dünyada hiçbir şey beni Peter Wyman'i yenmekten daha çok sevin diremez. Ve onu yeneceğim de...' diye düşündü.

Seth Lazarus kızgın güneş altında gürültüyle yol almış bulunan otobüs durunca hemen arabadan indi. Sabahın saat yedi buçuğunda bile Şikago dayanılmaz yaz sıcağını yaşıyordu.

Ne büyük şanstır ki, çalıştığı hastane birkaç yüz adım ötedeydi. Ve orada şefi Profesör Thomas ısrarla "hastalarım" diye adlandırdığı bedenlerin çürümelerini önlemek üzere patoloji laboratuvarını aşırı derecede serin tutuyordu. (Profesörün ısrarına eklediği şu cümlesi de ünlüydü: "Üzerlerinde çalışmalarınız bitip de cenaze levazımatçısına gönderdiğinizde onlara ceset diyebilirsiniz artık...")

Çevrede çalışan bazı kişilerin "ölü evi" adım taktıkları yerde Seth'in geçireceği üçüncü yaz mevsimi olacaktı. Burada Seth Lazarus neşteri iyi biçimde tutmayı, dokuları muayene için açmayı ve insan bedenine karşı ölü ya da diri olsunlar gerekli saygıyı göstermeyi öğrenmişti.

Çalıştığı ikinci yaz mevsiminde Dr. Matthews, Seth'e güvenmeye başlamış, onun hastaların organlarını değerlendirmesini ve hatta ölümün olası nedenini kestirmesini istemişti. Kuşkusuz son kararı kendisi veriyordu. Ama çoğu kez Seth kestirilerinde haklı çıkıyordu.

Patoloji laboratuvarının atmosferi, anatomi uygulamalarının yapıldığı salondan tümüyle farklıydı. Belki de ölülere duyulan saygıyla çıt çıkarılmaması buna neden oluyordu. Oysa, okul labo-

ratuvarında öğrenciler duyumsadıkları rahatsızlıktan, acemilik ve korkularını alt edebilmek üzere kaba şakalar yaparak durumu bir pandomim gösterisine çeviriyorlardı.

Seth Lazarus burada rahattı. Ama arada bir kahve molalarında pencereden aşağı kalabalık caddeden geçen kadınlara bakıyor ve kendisinin şu yaşamsız bedenlerle birlikte olmayı seçmiş olması nedeniyle insanlar tarafından bir "tuhafmış" gibi benimsenip benimsenmeyeceğim merak ediyordu.

Lisedeyken bir özrü vardı. Dört yıllık eğitimi üç yıla sığdırmayı ve bir an önce doktor olmayı istiyordu. İşte o nedenle hiçbir toplumsal yaşama karışmaması anlaşılabilirdi.

Böylece her iki cinsle de hiçbir arkadaşlık kuramamıştı. Sınıf arkadaşlarının onu aradıkları tek zaman sınav dönemleri oluyor, küçük odasına doluşarak anlayamadıkları karmaşık konularda Seth'in yardımını istiyorlardı.

Geçen iki yaz boyunca Seth yalnızca iyi havalandırılmış laboratuvarın camına burnunu dayayıp bakmış ve aşağıdan geçenlere katılmayı isterken dışarıdaki yaşamın bir parçası olmadığını duyumsamıştı.

Seth bu nedenlerle mi patolojiyi seçmişti? Acı çeken kişilerin yakınlarına hastanın iyileşemeyeceğini söylemek bunun güvenli bir yolu muydu?

Temmuz ayında bir sabah şefi ona öğle yemeğine kafeteryaya gidip gitmeyeceğini sordu.

"Eğer gidiyorsan, benim için gazeteciden bir Tribune alır mısın? Spor sayfasında on iki yaşındaki oğlumla ilgili yazı vermiş. Bizimki, küçükler liginde oynuyor ve dünkü başarılı beyzbol maçım o yazıda anlatıyorlarmış..." dedi.

"Vay, kutlarım!" diyerek yanıtlayan Seth, hemen ekledi: "Bir nüsha gazete yeterli olacak mı, efendim?"

Yaşlı adam iyi niyetle gülümsedi. "Haydi, Seth. Sana kaç kez Tom demeni söyledim! Artık buradaki hademelerden biri değilsin sen. Evet, tek nüsha gazete yeterli olacak Karım olasılıkla bir düzine gazete satın almıştır şimdi."

"Peki. Teşekkür ederim, Tom."

Öğle zamanı aşağı inen asansör karnı acıkmış hemşirelerle ve hemşirelere karşı açlık duyan doktorlarla doluydu.

Seth zemin katına varınca gazeteciye doğru yürüdü. Şefinin istediği gazeteyi aldıktan sonra New Yorker'un sayfalarını karıştırırken oradan geçen bir grup güzel görünüşlü hemşireye gözü takıldı.

Üç hemşireden biri Seth'e dönüp seslendi. "Oh, Tanrım!" Kız daha sonra gülümsedi ve dahası gerçekten oğlanın adım çağırdı. "Seth... Seth Lazarus! inanamıyorum, gerçekten sen misin?"

Daha sonra kız dönüp arkadaşlarına hitap etti. "Hey, inanır mısınız? Size onu anlatmıştım. Anımsıyor musunuz? Şu genç adam bizim liseyi üç yılda bitirmişti. Ve bakın şimdiden doktor olmuş!"

O anda Seth şimdi de beyaz laboratuvar gömleğim giyinmiş olduğunu ve göğsündeki küçük dikdörtgen şeklindeki ad etiketinde aldatıcı biçimde "Dr. Lazarus" adı yazılmış olduğunu anımsadı.

"Hey, gerçekten karşımdakinin sen olduğuna inanamıyorum!" diyen kız gargara yapar gibi bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Bahse girerim ki, beni anımsamazsın bile. Ama, neden anımsamalısın ki? O sırada ben kimyaya giriş kursunu ikinci kez alıyordum. Çünkü hemşire okuluna gitmeye kararlıydım. Ve sen herkese, özellikle de bana kimya deneylerinde yardımcı oluyordun, işte bak, ben gerçekten hemşire oldum."

Seth kendisine karşı bu tür dikkat ve özen gösterisine alışkın değildi.

Kör gibi değil ama sağır dilsiz gibi duruyordu. Kızın ad etiketim kolayca okumuştu. Sonra çapkın bir erkek gibi davranma beceriklilîğini gösterip, "O eriyip giden gözlü Judy Gordon'u nasıl unutabilirim?" dedi.

Üç hemşire kıkırdadılar. Judy'nin arkadaşlarından biri, "O sözcükler ne anlama geliyor ki?" diye sordu.

"Oh!" diyen Seth, düşünmeden ağzından kaçırdığı sözcük kullanma sanatının kötü örneğiyle biraz şaşırarak ve utanarak, "Kimyada kullandığımız, havadan çektiği suyla bir tür eriyip gitme anlamına gelen bir deyiştir o" diyerek yanıtladı.

Judy gülümseyerek konuştu. "Beni anımsadığın için gerçekten gururlandım. Sırası gelmişken sana arkadaşlarım Lillian ile Maggie'yi tanıştırayım."

"Sizlerle tanışmak çok hoş" diyen Seth ekledi. "Hangi bölümde çalışıyorsunuz?"

Ciddi bir sesle Judy yanıtladı. "Büyük 'K' bölümünde."

"Kanser kaba bir şey olmalı" diyen Seth başını onaylar gibi öne eğerek sözünü sürdürdü. "Pek çok hastanızın geldiği kapıdan yürüyerek çıktıklarını görmediğinizi sanıyorum."

"Haklısın" diyen Judy ekledi. "Bazen o hastalık gerçekten kişiyi ele geçiriyor. Bizim katta hemşirelerde de değişmeler oluyor. Peki, senden ne haber, Seth?"

"Ben patoloji laboratuvarında çalışıyorum. Yeri gelmişken hemen söyleyeyim: Henüz doktor değilim. Yalnızca yaz boyu burada çalışacağım."

Tüm diyalog boyunca Seth beyinsel motorlarım çılgınca çalıştırmıştı. Bu, onun şansıydı ve şansını yitirmeyi hiç istemiyordu.

Kıza, "Öğle yemeğine mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Oh, hayır!" diyen Judy düş kırıklığına uğramış gibiydi. "Biz yemeğimizi bitirdik. Birkaç dakika sonra işbaşı yapmak zorundayız. Belki başka bir zaman..."

Seth kızın sözünü keserek, "Yarınki öğle yemeğine ne dersin?" diye sordu.

ON YEDİ

DOKTORLAR "Çok iyi olur" derken Judy Gordon gülümsüyordu.

Üç hemşire birlikte asansöre doğru yürürlerken, Judy seslendi. "Seninle yarın saat on iki on beşte gazetecide buluşalım, olmaz mı Seth?..."

Oğlan elini sallayarak onayını belirtti. Daha sonra kızlar asansörün açık kapısından içeri girdiler.

Bir an için Seth orada hareketsiz kaldı. Şimdi yalnızca lisedeki günlerinden Judy Gordon'u hatırlamakla kalmıyor, onunla birlikte çıkmak isteyişini, ama bunu kıza teklif bile edemediğini anımsıyordu.

Seth Lazarus her zamanki gibi eve dönmek üzere trafik sıkışıklığının hafiflemesini bekledi. Saat yedi buçukta içi oldukça serin bir otobüse bindi. Oturup kitap okuyacak bir yer de buldu.

Sonunda otobüsten inerken güneş batıyor ve akşamın hafif ışıkları görünüşü hiç de iddialı olmayan banliyö semtindeki evlerin çimlerini ve çiçek tarhlarım aydınlatıyordu. Yörede oturan hemen herkesi, Seth gazete dağıtıcısı olarak çalıştığı ortaokuldaki günlerinden tanırdı. Şimdi bile kendisine karşı açık elli davranan Ebenezer Scrooges semtinin bazı evlerinin sakinlerini ad olarak anımsıyordu.

Lazarus Et ve Bakkaliye Pazarı'nın on dokuzuncu yüzyıldan beri etkin olduğu semtin alışveriş merkezine ulaştı. Mağaza vitrininin önünden geçerken babasının Bayan Schreiber için peynir

kestiğini gördü ve onlara el salladı. Sonra mağazanın arkasına geçip oradaki kapıyı açarak bir kat üstte bulunan evlerine yollandı. Annesi onu görünce sevgiyle selamladı. "Merhaba şekerim. Bugün ne yenilik var?" dedi.

"Anne!" diyerek söze başlayan Seth, yakınır gibi konuşuyordu. "Benim çalıştığım yerde hiçbir yenilik olamaz. Çünkü, patoloji bölümündeki tüm 'hastalar' ölüdür."

"Biliyorum, biliyorum. Ama sen belki ölüme karşı yeni bazı iyileştirme yöntemleri bulmuş olabilirsin. Bu olasıdır."

Oğlan gülümseyerek annesini yanıtladı. "Onu yapsam ilk öğrenen sen olacaksın. Yemekten önce bir duş almama yetecek zamanım var mı?"

Rosie başını eğerek onayladı ve yeniden mutfağa girdi.

Yazlan sık sık su sıkıntısı çekilmesine karşın, uzun sürdürdüğü duşlar Seth için işinin gereklerindendi. Ölüm kokusu oğlanın derisine ve giysilerine öyle siniyordu ki, hastaneden eve her akşam dönüşünde kendisini kazır gibi yıkamak zorunda kalıyordu.

Saat dokuzda Nat Lazarus, mağazasını kapadı ve beş dakika sonra aile yemek masasına oturdu.

Babası da sordu. "Eh oğlum, yeni bir haberin var mı?" Seth asık suratla, "Kansere karşı bir iyileştirme yöntemi buldum" dedi. "Bu pek hoş" diye mırıldanan babasının birincil dikkati bir gece önce oynanan beyzbol maçlarının sonuçları üzerinde yoğunlaşmışta. Adam ansızın yeniden konuşmaya başladı. "Sana bir şey diyeyim: Bizim kentin takımı bir başka başarılı top atıcısı daha alırsa kupayı garanti kazanım. Bu bir gerçek..."

Öğleyin yaşadığı deneyimle kendisini havalarda süzülürmüş gibi duyumsayan Seth sakara bir tavırla, "Kalp hastalığı için bir iyileştirme şekli buldum. Ve yarın sıradan soğuk algınlıkları için,

onları tümüyle ortadan kaldıracak bir yöntemi keşfedeceğim" dedi.

Nat Lazarus ansızın elindeki gazeteyi bir kenara koyarak sordu. "Soğuk algınlığından mı söz ediyorsun? Onu iyileştirecek bir şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Kanseri iyileştirişim gözünü kırpmana bile neden olmazken, soğuk algınlığı konusu seni nasıl böyle ilgilendirebiliyor?"

"Sevgili oğlum" diyerek söze başlayan Nat Lazarus, bilgiç tavırlarla konuşmasını sürdürdü. "Sen işadamı değilsin ve bu dünyada yaşamıyorsun. Bütün kış boyunca işe yaramaz yılan yağlarından ne denli çok sattığıma ilişkin herhangi bir fikrin var mı? Eğer gerçekten o işi becerebilirsen patentini alır ve bundan bir servet kazanırdık."

"Üzgünüm. Ben yalnızca şaka ediyordum, baba. Sıradan soğuk algınlığı son cephedir. Astrofizikçiler için ay neyse onun gibi. Yaşamımız boyunca oraya hiç erişemeyeceğiz."

Nat oğluna bakıp gülümsedi ve "Seth, babana bir şey söyle, olur mu? Kim kimi aldatıyor?" diye sordu.

Bayan Lazarus, "Her zaman oynadığınız şu vodvil ile ikiniz de çılgınsınız! Şimdi yediğinizden ikinci porsiyonları kim ister?" dedi.

Rosie'nin önlerine koyduğu melek pastası ile dondurmalarını yiyorlardı. (Bunlar aşağıdaki mağazadan alınmamış, evde yapılmış yiyeceklerdi.) işte tam bu sırada Seth olabildiğince kayıtsız bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Gerçekte bugün yeni bir şey oldu. Liseden tanıdığım bir kızla karşılaştım."

Bayan Lazarus'un kulaklan dikilmişti. "Oh, öyle mi? Tanıdığımız birisi mi?" diye sordu.

"Adı, Judy Gordon. Hastanedeki kanser servisinde hemşire." Nat kışkırtmak isteyen bakışlarla oğluna bakarak, "Sethie, kızı gebe bırakmamak üzere dikkatli ol!" dedi.

"Lütfen yapma!" diyen Rosie ekledi. "Benim önümde böyle konuşmazsan sana gönül borcu duyarım."

"Beni bağışlayın, Kraliçe Bayan Elizabeth" diye yanıtlayan kocası konuşmasını şöyle sürdürdü: "Ama sana şunu anımsatabilir miyim? Eğer seni gebe bırakmasaydım Seth şu anda burada bulunmayacaktı." Oğluna dönüp, söylediklerini doğrulamasını istedi. "Haklı değil miyim, doktor?"

"Evet, efendim" diyen Seth profesyonelce bir tonla konuşuyordu. "Ancak annem doktorların multiparous dedikleri türden bir kadındır."

"Ve bu sözcük yalın İngilizce'de ne anlama gelir, sorabilir miyim?"

"Anlamı, senin birden çok çocuk sahibi oluşun demektir, anne..."

Birdenbire hepsi sustular. Aralarında buz gibi soğuk bir suskunluk oluştu. Çünkü Seth onlara (ve özellikle en çok kendisine) acı verir biçimde Howie'yi anımsatmıştı.

Yaşamına Seth'in ağabeyi olarak başlayan Howie şimdi de hayattaydı ama yetişkin bir insan olamamıştı. Çünkü yıllar önce arabanın ön koltuğunda annesinin kucağında otururken bir kaza geçirmişlerdi. Arabayı Nat kullanıyordu ve iki otomobilin arasından çıkıp koşan bir çocuğa çarpmamak için frenlere sert basmıştı. O anda Howie annesinin kucağından fırlayıp, arabanın madeni gösterge tablosuna çarparken ayrıca annesinin ağırlığıyla ezilmişti.

Böylece beyninde ağır bir zedelenmeyi yaşayan Howie bedenen gelişmesine karşın, yalnızca yutkunmayı ve kendi kendine dik oturmayı öğrenebilmişti. Anne babasını bazen tanır, kimi zaman hiç tanımazdı. (Ama kim ne diyebilirdi? Çünkü, Howie gün boyunca gülümserdi.)

Sonunda Howie bir hastaneye yatırılmıştı. Her ay anne babası kendilerini zorlayıp, onu unutmamak üzere iki, üç kez Howie'yi ziyaret ederlerken oğlanın acısının her an yaşamlarında var olacağını biliyorlardı. (Yoksa Howie de bu acıyı çekiyor muydu? Bunu kendisine sormak olası değildi.)

Howie aile için sonu gelmez bir suçluluk duyumsaması kaynağı, umutsuz bir sakattı. Oysa kendi tek başına varoluşu içinde sağlıklı ve güçlüydü. Bu yüzden gerçekten yaşamasa bile ölmüyordu da...

Lazaruslar o akşam yemeğini yiyip bitirince Seth annesine masayı temizlemesinde yardımcı olurken, Nat televizyonu izlemeye başladı. Çok şükür ki, Howie'nin kötü durumu yüzünden her zaman acıyan yara yerini uyuşturmak üzere o akşam boyunca TV'de beyzbol yayını yapılıyordu.

Mutfakta Rosie bulaşıkları yıkar ve Seth tabaklan kurularken oğlan sordu. "Sırası gelmişken, Howie nasıl, anne?"

"Nasıl mı? Amma soru ha... Ağabeyin nasıl olabilir? Belki sen gerçekten doktor olduğunda kırık bir beyni onaracak bir yöntem geliştirebilirsin...

Kadın bu kez şaka etmiyordu. Ve Seth, annesinin bir yerde doktorların mucize gerçekleştirecekleri ve bunun da yitik ama yaşayan oğlunu aileye geri getireceğini umut ederek yaşadığını biliyordu. Bu arada kadın Seth'e karşı olan sevgisiyle yaşayacaktı. Çünkü Seth, öbür oğlu Howie gibi değildi. Büyük oğlu her şeyiyle yardıma gereksinirken, Seth yürüyüp konuşabiliyor, giyinip kendi kendisini besleyebiliyordu.

Mutfaktaki işleri bitince Seth sokağa çıkıp biraz gezerek, hastaneden eve getirdiği bazı yazı işlerini bitirebilmek üzere aklını rahatlatmak istedi. Eve döndüğünde annesi yatak odasının kapısını kapamış ve babası da ona yüksek sesle Şikago takımının akşamki beyzbol maçını anlatmaya başlamış bulunuyordu.

Babasının içtiği viskiyle afyonlanmış olduğunu düşünen Seth onları rahatsız etmedi. Bunun yerine kendi ülkesi, krallığı ve şimdi de laboratuvarını oluşturan odasına çıkan merdivenleri tırmandı. Çalışma masasındaki floresan lambayı yaktı ve kendisini patoloji dünyasına gömdü. Çünkü bu da Seth'in ağabeyi Howie'yi unutma yöntemiydi.

"Ton balıklıyı ya da tavuk salatasını öneririm" diyen Judy Gordon ekledi. "Gerçekte her ikisi de aynı tattalar. Birbirlerinden farklı olduklarına sahiden kuşku duyuyorum."

Seth sordu, "İkisinden de birer tane alıp neden kıyaslamıyoruz ki?" Kız başını sallayarak onayladı ve siparişlerini alacak garsona el salladı. Sonra Seth'e dönüp, "Sanırım birbirimize anlatacak pek çok şeyimiz var" dedi.

"Ben de öyle düşünüyordum."

Tat bakımından birbirlerinden ayırt edilemeyen salatalar hakkında espri

yaparlarken bir yandan da geçmişlerindeki olaylardan söz ettiler. Kızda belki de kendine güvençli ve dışa dönük bir hava bulunduğundan Seth'i rahatlatan bir yön bulunuyordu.

Yemekten sonra Seth dondurma siparişi verirken Judy için hafif bir tatlı istedi. (Kız karşı çıkıyor ve "Şimdi bikini sezonu, dikkatli olmalıyım" diyordu.)

Seth, anatomi bilgisiyle kızı çıplak olarak düşünebildiği halde, ne tuhaftır ki, o minik mayo içinde Judy'yi gözünde canlandıramıyordu.

Kahvelerini içip bitirirlerken kız, "Şimdi de annenle babanın evinde mi kalıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Sanırım ben toplumsal yönden bir tür geri kalmış kişiyim. Annem ve babamla birlikteyim, ama yalnızca yaz mevsimi için buradayım."

"Çok kötü" diyen kız yarı yarıya kendisi için mırıldanır gibiydi.

Ve birdenbire Seth merak etti: Kötü olan şey ne? Şimdi de o evde kalışım mı, yoksa Boston'a dönecek oluşum mu?

Birlikte asansörlerin bulunduğu yere doğru yürürlerken, Seth cesaretini toparlayıp sordu. "Birlikte bir akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

"Kuşkusuz olur. Yarın akşama ne dersin?"

"Çok iyi derim."

Kız neşeyle konuşmaya başladı. "Bir arabam var, ama ona araba deni lebilirse kuşkusuz. Hiç değilse beni istediğim yere götürüyor. Sen, işten ne zaman çıkıyorsun?"

"Durum bana kalmış bir şey" diye yanıtlayan Seth ekledi. "Patoloji bölümündeki hastalar işten erken çıkarsam üzülmezler."

"Haydi, altı buçukta buluşalım diyelim, ne dersin? Eğer ivedi bir durum ortaya çıkarsa ben çalıştığın laboratuvara telefon ederim."

Seth, "Tamam, muazzam! Yani, çok iyi olur" diyerek yanıtladı.

İçinde yalnız oldukları asansöre bindiler. Judy kanser servisi için beşinci katın ve patoloji laboratuvarı için sekizinci katın düğmelerine bastı ve sonra sordu. "Bana söyle, Seth: Ölüler üzerinde çalışmak sana dokunuyor mu? Çıldıracağını duyumsar gibi oluyor musun?"

"Hayır. Sanırım senin için durum daha da güç. Çünkü ben hastaları acı bitince alıyorum. Sen onları ölürlerken gözlemek zorundasın. Seninki daha üzücü, değil mi?"

Kız başını öne eğerek onayladı. "Evet. Ve ben her gün eve dönüşümde yaşadığım için ne denli şanslı olduğumu sezinliyorum."

Armando'nun kentin kuzey bölümündeki saygın yerinde akşam yemeği yiyorlardı. Daha önce Seth böyle yerlere hiç gitmemişti. Ve şimdi de parası böyle lokantalara yetmezdi. Ama, özel durumdu bu...

"Ölen bir akrabaları karşısında sıradan insanların şaşkınlaşıp korkudan taş kesildiklerini sanırsın" diyen Judy anlatıyordu. "Utanıp bir köşeye çekiliyorlar. Çünkü her nasılsa ölümün dokunmayla dahi kendilerine geçeceğini düşünüyorlar. Aileler kendilerini hastanın yanına gelmek üzere zorluyor ama eski arkadaşları gelmemek üzere her zaman özür buluyorlar. Böylece benim baktığım hastalar en ufak bir sevecenliğe karşı inanılmaz derecede gönül borcu duyuyor. Her neyse, ben de ölüm yatağında yatan bir hasta olsaydım, son dakikamda elimi tutarı birisine, pek az tanıdığım bir hemşire olsa bile, büyük gönül borcu duyardım. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, senin mesleğine hakaretimi bağışla ama öyle davranmaktan kaçınmayan pek az doktoru bulabilirim."

Kıza karşı hayranlığı her saniye artan Seth, "İyi ama" diyerek sözlerini sürdürdü. "Her tür hemşire olduğu gibi doktorların da çeşitleri vardır." Lanet olsun! diyerek Seth kendi kendine küfretti. Kız, olasılıkla beni hiç de duyarlı olmayan bir piçmiş gibi düşünecek...

Judy sordu. "Patoloji senin her zaman çalışmayı istediğin tıp dalı mı?"

"Dürüst konuşmak gerekirse emin değilim. O dalı Tıp Fakültesi'ne girmemi sağlayacak bir iş olarak düşünmüştüm. Daha sonra baha anatomi dersine herkesten önde başlama olanağını sağladı. Ve geçen yıl bu konuda gerçekten çok şey öğrendim."

Utangaçlığı kendisine Profesör Lubar'ın öğretmenlik mesleğinde ilk kez bir A (+) notu verdiğini söylemesini engelledi ve sözlerini şöyle sürdürdü: "Burada, Dr. Matthews bizim işimizin,

ölüm nedenim bulmayı engelleyen şeyleri ortadan kaldırmakla büyük yarar sağladığını söylüyor."

"Oh, böyle bir düşünceye hayranlık duyuyorum" diyen Judy ekledi. "Ama sizler bir şeyi kaçırmıyor musunuz? Bilirsin, başlangıçta bizi tıbba getiren şeyi, işin duygusal yönünü..." içini çekerek sözünü sürdürdü. "Ben kimi zaman dünyada bir hastanın size 'Teşekkür ederim' demesinden daha çok sevindirici bir şeyi düşünemiyorum."

Seth kendi kendine. 'Bu da aşırı derecede benim işimin lekelenmesi demek olmuyor mu?' diye düşündü. Oysa, kendimi savunmaya cesaret edebilir miyim?

Ve pek uzun zamandır ikinci kez (birincisinde, annesiyle babasına ağabeyi Howie'den söz etmişti) kendini denetleyemeden bir şey söylemeye başladı. "Belki de, ben bir korkağım..." (Neden bunu söylemişti sanki?)

Kız, "Hastalan yitirmekten mi korkuyorsun?" diye sorarak açıkladı. "Birçok doktorun böyle olduğunu biliyorum. Bu da çok insanca bir şeydir, Seth."

Oğlan bir kez daha itirafta bulundu. "O durumdan korkmuyorum. Beni korkutan şey, acı çekme olayı. Sanırım, patoloji dalını insanın acıları tümüyle sona erdiği için seviyorum. Kanserle tüm bedeni sarılmış olsalar bile artık onu duyumsamıyorum. Bütün bedeni ölüp gitmişken bir kişinin makineye bağlanıp soluk almasına dayanamıyorum. Gerçek doktor olacak yüreklilik bende bulunmuyor sanırım;"

Judy kullandığı arabayla onu evine götürürken Seth giderek artan şekilde pek seyrek rastlanan bir saplantıyı, Gilles de la Tourette sendromunu çekmekte olduğunu ve bazı şeyleri söylemekten bilincim engelleyemediğini düşünüyordu. Bunlar olasılıkla dürüstçe açıklanmış düşüncelerdi. Ancak bir kızı etkilemenin dürüstlükle ne ilgisi vardı?

Otobüs terminaline yaklaşırlarken kızdan şu anda ayrılmanın en iyisi olacağını düşündü ve, "Tamam, Judy. Buradan eve kadar yürüyebilirim" dedi.

"Hayır. Doğru olmaz. Benim için bir, iki sokak daha gitmenin ne önemi var ki?"

Seth başını öne eğdi ve aradaki uzaklığı seslerini çıkarmadan geçtiler. Kız arabayı, "Milwauke'yi ünlü yapan Schlitz birasıdır" deyişini taşıyan neon lambalı reklamın binanın ön yüzünü aydınlattığı mağazanın önünde durdurdu.

Oğlan, "Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler. Seni hastanede görürüm" dedi.

"Hayır, Seth. Böylece kolayca gitmene izin vermeyeceğim."

Seth Lazarus tutkunun deneyimsizliğin eksikliğini kapadığını şimdi öğreniyordu. Judy dudaklarını onunkine yaklaştırır ve oğlan da kollarını kıza dolayıp öpüşürlerken onu kendine doğru iyice çekti.

Bir dakika sonra ikisi de hava almak üzere geri çekilirlerken Seth, "Bunu, bazen yeniden yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Hangi bölümünü? Yemeği mi, benim utanmasız davranışımı mı?"

"Onlar birbirinden ayrı şeyler mi?" diye soran Seth ekledi. "Her ne olursa olsun, seni uyarmalıyım. Gelecek sefere ilk davranan ben olacağım."

"Çok iyi. Kimbilir o davranışın nelere yol açabilir? iyi geceler Seth ve bir kez daha teşekkürler..."

Ve annesiyle babası uykuda olmasalar, Seth binanın üçüncü katına kadar Fred Astaire adlı ünlü dansçının kötü bir kopyası olarak dans ederek tırmanacaktı.

Ağustos ayı içinde ABD'de kalınmayacak yerlerin bir listesi yapılsa, kuşkusuz Boston kenti ilk on yerin arasına girerdi. Doğallıkla pek çok bilimsel aygıtın bulunduğu Profesör Pfeifer'in

laboratuvarında havalandırma donanımı vardı. Oysa, Vanderbilt binasında böyle bir rahatlık bulunmuyordu. Ve bu da pek akla uygundu: Fazla ısıtılan bazı tıbbi değeri yüksek örnekler bozulunca yerlerine yenisi konulamazdı. Oysa, laboratuvardaki asistanların düzinesi on sente satın alınabilirdi.

Geceleri geç saate kadar çalışırken Laura Castellano paronaya hastalarına özgü bir fantezi ile kendini eğlendiriyordu: Öyle ya, Profesör Pfeifer araştırmalarını yürütmek üzere kentteki hava koşullarına ve laboratuvarında piyonlarına sağladığı konfora güveniyordu.

Başlangıçta erkek arkadaşı Palmer'i düşünerek acı çekmiş ama sonra hiç değilse savaş durumunda olmadığını kendi kendisine anımsatarak avunmaya çalışmıştı. Gene de genç adamın çizmelerini cilalayıp parlatarak, tüfeğini ve belki de bunun yanısıra barakaların tuvaletlerini temizleyerek yaşamının en iyi yıllarını yitireceğini düşünüyor, ancak subayların öyle işleri yapmak zorunda olup olmadıklarını bilemiyordu.

Daha sonra kendi yaptıklarının uzun süreçte her ikisi için de en iyisi olacağını giderek daha sık düşünmeye başladı: Ve de yeniden erkeklerle buluştu.

Başlangıçta bunlar yalnızca laboratuvardaki asistan arkadaşlarla dışarı çıkıp pizza yemek ve bira içmek üzere yapılan masum buluşmalardı. (Kuşkusuz, Peter Wyman ile buluşmayı kabul etmiyordu. Zaten Wyman da belli bir ayrıcalığı olmayan kişilere babalık etmeyi istemiyordu.)

Laura, nöroloji bölümünden yakışıklı uzman adayı Gary Arnold ile Charles Nehri kıyısında yapılan bir pop müziği konserine gitti. Orada bulunan binlerce çift gibi, nehir kıyısına serdikleri bir battaniyenin üzerine oturdular ve efsane kahramanı Arthur Fiedler en son Broadway müzikallerinden örnekler verir ve birkaç klasik parçayı modernize edip sunarken termosta

getirdikleri şarabı içtiler. Konser sonunda Gary kolunu Laura'nın beline dolayarak kızı kendine doğru çekti. Genç adam uzun boylu, çekici ve şakacı biriydi. Kız da kendisini pek yalnızmış gibi duyumsuyordu. Böylece o geceyi oğlanın Fenway'deki evinde tamamladılar.

Genç adam ertesi gün öğleden sonra laboratuvara gelip Laura'ya "ciddi bir ilişki" kurmaya niyetli olmadığını söyledi. Kız da, arkadaşlıktan başka niyeti bulunmadığını belirtti. Hepsi o kadarda kalmalıydı ve öyle kalacaktı. Laura sözlerini, "Sana hoş bir yaşam dilerim" diyerek bağladı.

"Bak, Gary" diye açıklarken kız dostça ve içtenlikle konuşuyordu. "Dün akşam ben gergin ve istekliydim. Sen de öyleydin. Sabah uyandığımızda ikimizde de o hava kalmamıştı. Sen zaten eylül ayında Wisconsin'e gideceğini de söylüyordun..."

İçinden Laura'nın kendisine sepetliyor gibi davranmasına öfkelenen Gary Arnold, laboratuvardan çıkarken kendi kendisine kızın gerçekten "findıkçı"nın biri olduğunu söylüyordu.

Laura'nın o yaz öbür erkeklerle buluşmaları ne önemli ne de tutkulu oldular. Böylesi kızın daha çok işine geliyordu.

Bazen geç saatlere kadar çalıştığında Laura'ya Barney'den telefon geliyordu. (Bu görüşmeler genellikle indirimli fiyatların uygulandığı saat on birden sonra oluyordu.) Barney çoğu kez Canarsie gibi Brooklyn'in uzak semtlerinden arıyor ve çoğu kez kıza çalıştığı takside götürdüğü müşterilerle ilgili fıkralar anlatıyordu. Sözgelişi, taksi ücretini kendisiyle yatarak ödemek isteyen telekız gibi...

"O iş bana tıptan daha ilgi çekiciymiş gibi görünüyor. Belki de sen taksi sürücülüğünü meslek olarak düşünebilirsin."

"Teşekkür ederim, Laura. Gece boyu ayakta kalmak beni her zaman yorup bitirir." Daha sonra Barney kızın ebeveyni gibi konuşarak "sordu. "Bu konuşmamız senin neden şimdi de o lanet

olası yerde çalışmakta olduğunu bana anımsatmaz mı? Zindandakiler bile senden daha rahat koşullarda yaşıyorlar. Neden gidip biraz uyumuyorsun?"

"Teşekkür ederim, Dr. Livingstone. Sanırım şu dediğini yapacak kadar yorulup bitmiş durumdayım. Sana iyi geceler dilerim."

Telefonu kapayan kız ellerini iyice yıkadı ve tam laboratuvardan çıkarken Peter Wyman'ın rahatsız olmuş gibi konuşan sesini işitti. "Castellano, çalan telefon senin için bir kez daha. Biliyorsun ben senin özel sekreterin değilim."

Laura bir an için duraksadı. Eğer arayan Palmer ise kendisi onunla konuşacak durumda değildi. Oysa gece yarısı başka kim arayabilirdi? Evinde bir terslik mi vardı yoksa?...

Telefonu açıp, "Alo?" dedi.

"Merhaba, Laura. Benim, Hank Dwyer."

Laura biraz rahatlamış sesle konuştu. "Hank mi? Şu saatte beni niçin arıyorsun, Tanrı aşkına?"

"Vanderbilt'teki odanı aradım. Laboratuvarda bulunabileceğini söylediler."

"Bir terslik mi var?"

"Hayır, hayır. Tam tersine. Konuşmak üzere birisine fena halde gereksiniyordum" diyen Hank açıkladı. "Ben bir babayım, Cheryl de bir anne artık..."

"Hey, bu muazzam bir şey! Herkes sağlıklı mı?"

"Evet, Tanrı'ya şükürler olsun! Ama Laura, ben şoke olmuş durumdayım. O ikisini görünce öyle oldum. Ben, ikizlerin babasıyım. Ve ne yapacağımı bilemiyorum."

Laura da doğallıkla onun ne yapmak istediğini bilemezdi. "Sana şunu söyleyeyim, Hank. Bütün grubumuz Boston'a döndüğünde sizin dördünüz için bir hayaletler partisi verebiliriz..."

"Pek hoş bir şey olur" diyen oğlan, birdenbire şaşırtıcı derecede sakinleşmiş bir sesle sözünü sürdürdü. "Ama, daha önemli bir şey daha var. Bu yüzden sana telefon ediyorum. Sen Katoliksin, değil mi Laura?"

"Doğuştan öyleyim. Ama saygısızlığımı hoş görürsen sana çok sofu olmadığımı açıklayabilirim."

Hank sabit fikirliler gibi ısrar etti. "Laura, benimle kiliseye gider misin?"

"Bu gece mi?"

"Kuşkusuz, Tanrı bir mucize gönderdi ve ben sabaha kadar kime teşekkür etmek üzere beklemeliyim?"

"Tamam, Hank" diyen kız alçak sesle ekledi. "Sevinerek sana arkadaşlık ederim."

"Bu çok muazzam işte. Gerçekten muazzam. Bak, Cheryl'in annesi de burada ve onun arabasını kullanabilirim. Birkaç dakika sonra seni almak üzere köşe başına geleceğim."

Kutsal Haç Katedrali'nin geniş boşluğu içindeydiler. Laura ayakta dikilirken Hank diz çökmüş durumda dua ediyordu. Oğlan dualar içinde yitip gitmişken kız da düşüncelere dalmıştı, içinden keşke ben de dindar olsaydım, diyordu. Kiliseye bağlı sofu bir kişiyi murat etmiyorum. Ancak gemimin dümenini tutmada ve bana neyin doğru, neyin yanlış olacağım göstermede yardımcı olacak inanabileceğim üstün bir zekâya inanmayı ister1 dim. Şimdi kuşkular denizinde boğuluyorum. Oh, Tanrım! Hank Dwyer gibi sana inanabilmeyi isterdim.

Vanderbilt binasının dışında kıza veda ederken Hank öyle neşeliydi ki, dayanamayıp kızı kucakladı.

Ve Laura, oğlan kendisini bırakırken onun ellerinden birinin memelerini tümüyle kaza eseri olarak sıvazladığından emindi.

ON SEKİZ

İKİNCİ ders yılı suyla başladı ve kanla sona erdi.

İlk olay (okul öğrenim programında yer almıyordu), Hank ile Cheryl Dwyer'in ikiz kızları Marie ve Michelle'in vaftiz, töreniydi. Rahip kutsal suyu kızların kaşlarının üzerine serper ve Latince olarak, "Babamızın adına, kutsal oğlu ve kutsal bakirenin adına" derken Barney ile Laura kilisenin ön sırasında ayakta duruyorlardı.

Eylül ayının sonuydu ve henüz yaşamakta olan tek bir hastayı göremeden bir yılı aşkın süredir tıp öğrencisi olarak okula devam ediyorlardı. Gelecek ilkbaharda kliniğe giriş ve fiziksel tanı derslerini alana değin daha sekiz ay süreyle dersler bu şekilde sürecekti. Öğrenciler bunun fakültedeki son mutsuz yılları olacağını kabul ederek biraz rahatlığa kavuşmuş gibi görünüyorlardı. İlkbahar onlara hasta insanlarla karşılaşma şansım getirecekti. Oysa şimdilik tıbbın gerçekte nelerden söz ettiğine ilişkin fikirleri bulunmuyordu.

Laura her zaman kendisine sadık kalan Palmer'den her gün bir mektup almasına karşın, mektuplar kızın yalnızlık acılarını dindiremiyordu. Palmer sonunda temel eğitimini bitirmiş ve kendi deyişiyle "Tarzan'dan daha çok kas yapmış" bulunuyordu. Laura toplumsal yaşamını çapkın stajyer doktorlarla, uzman doktor adaylarıyla ve ara sıra biraz hareket isteyen evli doktorlarla çıkma şeklinde sürdürüyordu. Kız, duyarlı arkadaşı Grete Andersen'in cinsel baskı altında yaşamaya nasıl dayanabildiğim merak ediyordu.

Bu konuda Barney de Laura'ya yardımcı olmuyordu. Oğlan, sanki düşman kampa sığınmış gibiydi. Oysa o yıl inanılmaz biçimde birinci sınıfta altı kız vardı. Ve bunlardan biri, Susan Hsiang adlı pırıl pırıl parıldayan Çinli bir kızdı.

Barney iyi bir şeyi görür görmez anlardı. Çünkü Susan, Doğu'nun gelenekleri gereği erkeklere karşı özel davranışları

bulunan bir kızdı. Tıp Fa kültesi'nin acımasız tutkulu kızlarından pek farklıydı. Barney'e, Susan Hsiang için çarpılmıştı demek bile yetersiz olacaktı. Oğlan, nilüfer çiçekleri ve yaseminlerle göklerde uçar gibiydi.

Laura kendi kendisine tanımlayamadığı karmakarışık duyumsamaları yaşarken eski arkadaşı Barney'in yetkin bir eş bulduğunu benimsemek zorunda kalıyordu.

İlk kez bu konuyu Laura'ya açtığında Barney, "O çok farklı bir kız, Castellano. Susan gerçekten başını kaldırıp bana bakıyor" dedi.

"Kuşkusuz öyledir. Çünkü, kızın boyu bir metre elli santimin altında."

"Alay etme, Laura. Ben öylesine bir kızla, (nasıl diyeceğimi bilemiyorum) karşı cinsten bir insanla hiç tanışmamıştım bugüne değin. Çince'de 'Seni seviyorum' nasıl denir, biliyor musun?"

"Hayır, Barney. Ama eminim ki, sen biliyorsundur."

"Çok haklısın: Wo ai nü. Ve Susan bunu günde en aşağı otuz kez söylüyor. Kız beni kendime karşı Adonis, Beb Ruth ve Einstein'ın hepsinin bir araya gelmişi gibi duyumsatıyor."

"Kendi görünüşün içinde bile bu tam bir grubu oluştururdu, Barney. Ancak senin egon ne zaman, bıkıp sıkılsa kız ona iyi bir masaj yapacaktır." Böyle konuşmasına karşın Laura yalnızca Bayan Hsiang'ın üzerinde soru sorulamaz biçimde Barney'in ruhunu ele geçirişine değil, özellikle kızın tapacağı bir adamı bulma yeteneğine imreniyordu.

Oysa bunun tam tersine Laura cinselliğin ötesine gitmek, durumunu hep geliştirmek ve kendisine hayran olunmak üzere yetiştirilmişti.

Bu durumu da, yalnızlığını iyi edecek bir şey değildi.

Güzel Hsiang portatif bir ocak satın aldı. Bununla kendisi ve Barney için laboratuvarlardaki ya da sınıftaki uzun çalışma saatlerinden sonra yemek pişirebilecekti.

Konuşmalarında pek seyrek olarak bambu sürgünleri ile soya fasulyesinin besin değerine değinseler bile, Susan saatlerce Barney'e ırkının geleneksel tıp biliminden nutuklar atıyor ve Hipokrates'ten iki bin yıl önce yaşamış Nei Ching ile onun yaptığı iç hastalıktan konusundaki klasik çalışmaları anlatıyordu.

Çinli kız ayrıca Barney'e Ching ilkesini de açıklamıştı. Bu ilke, tümüyle doğallıktan, iki karşıt güçten oluşuyordu. Bunlardan Yin dişiydi; yumuşak, alımkâr, karanlık ve boştu. Yang erkekti; aydınlatıcı, katı, yaratıcı ve yapıcıydı. Yin dünyada, Yang göklerdeydi. Yin soğuk, karanlık, hastalık ve ölümü; Yang sıcak, ışık, güç, sağlık ve yaşamı temsil ediyordu. Eğer bu iki güç bedenimizde uyum içindeyseler bize sağlık egemen oluyordu. Dengesizlik durumu mutsuzluk, hastalık ve ölümü getiriyordu.

Ve Susan oğlana her şeyin en gizemli yönünü, yaşamı ölümden ayırt eden Qi adlı olayı anlattı.

Pirinç şarabından bir yudum daha içen Barney sevgiyle kıza bakıp, "Sen, şimdi okuyacağın tıptan çok daha fazla uygulamayı biliyorsun" dedi.

Susan utanarak gülümsedi ve yanıtladı. "Çin'de olsam haklıydın. Ama buradayım ve pek tuhaf olan sizin yolunuzu öğrenmeliyim. Bugün Profesör Lubar ile akupunktur hakkında konuştum. Adam bana, "O saçmalıkları unut. Akupunkturun anatomik temeli bulunmuyor' dedi. Oysa profesör her yıl akupunktur yöntemiyle sağlığına kavuşan milyonlarca kişiyi nasıl açıklayabilir ki?"

"Bilmiyorum" diyen Barney ekledi. "Olasılıkla Harvard'da Qi'yi öğretmedikleri içindir bu."

Kızın ailesi Şanghay'dan 1950 yılında Hong Kong'a geçip oradan San Fransisco'ya gelmişti. Babası, onun aklına güvenen ve diploma aramayan kentteki Çin toplumunda hemen gelişen bir uygulama alam bulmuştu. Yaptığı tıp uygulaması şifalı otlardan oluştuğu için reçete yazmak üzere izne gereksinmiyordu.

Üç kız evladından en büyüğü olan Susan babasının insanları iyileştirme isteğine kalıtımla sahip çıkmış ama ufuklarım San Fransisco'daki Çinliler'in yerleşim alanının merkezi olan Grant Bulvarı'ndan daha uzaklara götürmeyi istemişti. Önce Berkeley Üniversitesi'ne gidip orada hayati kimya dalım bitirerek sonra Harvard'a gelmiş ve bu arada Barney ile tanışmıştı.

Olası rakipleri kızı kapmadan önce onu ele geçirmesini Barney sportif reflekslerine borçluydu. Vanderbilt önünde karşılaştığı Bennett'in, dalış yaptığı Ege Denizi sularındaki yitik servetleri ballandıra ballandıra anlatışım dinlerken bîrden başını kaldırıp binanın içine bakan Barney, bir grup birinci sınıf öğrencisinin binaya giriş kayıtlarım yaptırdıklarını ve mini mini Bayan Hsiang'ın kocaman bir bavulu taşımak için uğraştığım görmüştü. Bennett'e bir tek sözcük etmeden olduğu yerde dönüp hole, doğru koşmuş ve taşıyıcı olarak kıza yardım etmeyi önermişti.

Barney iki saat sonra Şusan'a Boston'un en iyi Çin Lokantası olan, Charles Nehri'nin karşı yakasında Massachusetts Teknik Üniversitesi'ne yakın bulunan Joyce Chen'in yeri'ni taratıyordu.

Vanderbilt binasına döndüklerinde Barney, Ytn'ine Yang olmayı ve gerekirse bunun için ölürcesine didinmeyi kararlaştırmış bulunuyordu.

O yıl, sınıfın her öğrencisinin ölümcül bir hastalığa yakalandığı dönem oldu. Ve hastalığın pençesine ilk düşen Lance Mortimer idi.

Lance kapıyı tıklatıp açarak, "Barney, seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Ben, akşam yemeğimin tam ortasındayım, Lance" diyen Barney bir el hareketiyle oda komşusuna, çalışma masasının üzerinde Çinliler'e özgü yemek pişirme kabından dumanı tüten yemeği servis eden Doğulu arkadaşını gösterdi.

"Oh!" diyen Lance Mortimer sözünü şöyle sürdürdü: "Sizi rahatsız edeceğim için üzgünüm, Suzie. Ancak Barney ile biraz görüşürsem üzülür müsün? Konu pek önemli de..."

Kız başını öne eğerek onayladı ve içini çekti. Barney, korkutucu sorunlarım ağzından kaçırmak üzere olan Lance'nin yanına koridora çıktı.

"Onu kaptım, Barney. Ben ne yapacağım?"

"Neyi kaptın, Lance? Anlamlı konuşur musun, lütfen?"

"Ölmek üzereyken anlamlı nasıl konuşabilirim?"

"Bana çok sağlıklıymış gibi görünüyorsun" diyen Barney oğlana güvence verip onu başından savmak ister gibiydi.

Lance karşı çıktı. "Değilim, sağlıklı değilim. Testis'lerimde (erbezi. Çeviren) ur var."

"Bir doktora göründün mü?"

"Buna zorunlu değilim. Ders kitabımda bulunan her belirti bende de var. Yirmi dört yaşındaki genç bir erkekte durumun zirveye tırmanışı neyle perçinlenir? Yaş günüm daha geçen haftaydı ve pastamı keserken ilk sancıyı duyumsadım. Ve sonra erbezimi kontrol ettim. Pislik! Belki de testisimin ameliyatla çıkarılması ya da skrotum'umun (erbezi torbası. Çeviren) kesilip alınması ameliyatım geçirmek gerekecek. Öyleyken bile çok geç kalınmış olabilir, Livingstone. Bana yardım edecek misin?"

"Lance, benden yumurtalıklarım kesip çıkarmamı istiyorsan bir başka doktordan ikinci bir tam alana değin bunu yapamam. Her neyse, Sağlık Servisi'ne gitmeyi düşündün mü?"

"Tanrım, hayır! Çok utanç verici bir durum bu. Pislik! Kanser olmak zorundaysam, bu cinsellikten uzağa düşürücü bir durum

olamaz mı? Yarın geceye kadar Boston'daki herkes hadım olduğumu öğrenecektir. Bu da, eğer yaşarsam gerçekleşecektir."

Henüz tıp uygulaması yapmak üzere yasal izni olmamasına karşın Barney kendisini bu hastalıkla uğraşmaya yeterli duyumsuyordu.

"Tamam, Lance. Odana gitmem, iki tane Bufferin alıp ayrıca testis torban üzerine soğuk kompres yapmam istiyorum" dedi.

"Bende Bufferin yok, Excedrin aynı işi görür mü?"

"Hayır, hayır" diyen Barney ekledi. "Kullanacağın ilaç Bufferin olmalı.

Charles Caddesi'ndeki eczane geç saate kadar açık kalıyor. Oraya telefon edip kendine büyük bir şişe Bufferin almanı öneririm. Seni, saat on birde görürüm, tamam mı?"

Lance büyük gönül borcuyla doluydu. "Livingstone, eğer ölürsem bütün mallarımı sana bırakacağım. Yaşarsam arabalarımdan birini sana vereceğim" dedi.

Arkadaşı koridor boyunca koşarken Barney odasına dönüp kapıyı kapattı.

"Bağışla beni Suzie. Ama Lance'nin bir tıbbi sorunu vardı ve ben onunla uğraşmak zorundaydım" diye konuştu.

Kız hayranlığım ifade eden bir sesle yanıtladı. "Ve arkadaşın sana geliyor ha? Sen, pek zeki biri olmalısın. Benim babam da..."

Barney, kızın sözünü keserek, "Övgüne teşekkürler. Gerçek şu ki, Lance'nin hastalığım tüm yaz boyunca okudum. Buna 'nozofobi' adı veriliyor" dedi.

Barney'in zekâsına hayranlığı gitgide artan Susan, "Böyle bir hastalığı hiç duymamıştım" diye yanıtladı.

"Tıp öğrencileri arasında çok yaygın olan nozofobi sözcük anlamı olarak 'hastalıktan korkmak' demektir. Her tür tuhaf hastalığın içinde yer aldığı Merck Manual adlı kitabı ezberlemek yüzünden meydana gelir. Hepimizde yıl boyunca böyle hastalık-

tan korkma durumu oluşacaktır. Gerçekte ben de göğsümde bir ağrı duyumsuyorum. Ve bu bana silikozlu akciğerin tüberküloz hastalığını kaptığımı düşündürüyor."

Omuzlarını silken Barney konuşmasını sürdürdü. "Demek istiyorum ki, tüm sınıfımızda salgın hastalık var ama işin şaşırtıcı yanı iki kişi bile aynı marazdan yakınmıyor. Sözgelişi, Laura endemetriyom denilen bir tümörü çektiğinden şikayetçi. Ameliyatla iyileşeceğine emin. Aslında nozofobi sınıfımızdaki herkesi hastalık kuruntusuna sokmuş durumda... Ancak, hastalıkla ilgili aklın kabul edebileceği tek durum Bennett'de var. O da Asil kirişi ile topuğu arasındaki yanmaları içeren Albert hastalığına yakalandığını sanıyor. Geçen yıl hukukçularla yaptığımız basketbol dostluk maçından sonra oğlan yürürken hafifçe aksıyor ve gerçekten onda hastalık bulunabilir. Her neyse, ben şu lanet olası öksürüğümü atlatamazsam gelecek hafta akciğerlerimin röntgenini çektireceğim..." Bu sözleri dinleyen Susan yalnızca gülümsedi.

"Laura, bana yardım etmensin. Tek arkadaşım sensin."

Kız gözlerini çalışma masasından kaldırıp hiç de kendine özgü olmayan biçimde saçı başı karmakarışık durumda kapı girişinde, gözleri korku dolu bakışlarla dolu olan Grete Andersen'e baktı.

"Sorun ne? Ne oldu ki?"

"Laura" diyen Grete sızlanan bir sesle konuştu. "Göğsümün kesilip alınması gerekiyor."

"Oh, Grete! Bu korkunç bir şey. Tümörü ne zaman buldular?"

"Şimdi ben duş alırken keşfettim. Oh, Tanrım! Sanki karabasanın gerçekleşmesi gibi bir şey bu, Laura."

"Hemen sonuçlara varma, Grete. Bizler arada bir göğsümüzde küçük yumrular buluruz ve onlar her zaman iyi huylu urdur."

Gene de Grete yatağa oturmuş, yakınmalarım sürdürüyordu: "Oh, Tanrım! Oh Tanrım! Bir tek göğsü olan bir kıza hangi erkek bakar? Eğer bir bedenim olmazsa ben neyim, Laura?"

"Bak, Grete. Neden yarın sabah ilk iş olarak bir doktora görünmeyesin? istersen ben de seninle birlikte giderim."

"Gidemem" diyen Grete ekledi. "Yarın önemli bir laboratuvar dersim var."

"Kötü huylu bir urdan daha mı önemli dersin?"

"Eh, senin dediğin gibi ur iyi huylu da olabilir. Belki işlerin nasıl gideceğine bakmak üzere biraz beklersem daha iyi olacak?"

Laura öfkelenmişti. Şu koca göğüslü bencil sıçan, ciddi bir yumurtalık sorunu çeken birisiyle konuştuğunu sezinlemiyor muydu? Hiç değilse ben koridora çıkıp önüme geleni rahatsız etmiyorum diye düşündü. Derdimi tek açtığım kişi Barney. O da ameliyatıma değin ayakta kalamazsam ne yapacağım bilsin diye...

Öğrenciler arasındaki hastalıklarla ilgili kötü fanteziler Vanderbilt binasının bahçe kapısında da bitmiyordu.

Tersine, belki de en sert biçimiyle Dwyer'lerin evinde Hank'in hastalığı normal ebeveyn endişelerinin yanı sıra gece heyecanlarıyla birleşerek sürüyordu.

İkizlerden bir ağlama, öksürme ya da hapşırma sesi geldiğinde Hank hemen yataktan fırlıyor, el feneri ve çocuk bakımı kitabım kaparak korkuların en kötüsünü yaşıyordu. Ve bazı ender durumlarda onlardan hiç ses gelmediğinde Hank evlatlarının karyolasında havasızlıktan boğulduklarını düşünerek, çocukların odasına küçük bir oksijen tankını koşturuyordu.

Ders aralarında eve telefon ederek Cheryl'in ikizlerin yaşam belirtilerini kontrol etmesini istediği bile oluyordu.

Böyle kütle halindeki isteri nöbeti yatıştığında öğrenciler deneyimden bir ders aldılar. Ama ne yazıktır, gerçekte onların daha sonraki yaşamlarında gerçekten zarar görmelerine neden

olacak bir dersti bu. Çünkü, birincil öğrenimleri başkalarının gözlenmesi, onlardan gelecek işaret ve belirtilerin yakalanması biçiminde gerçekleşen tıp öğrencileri kendilerindeki gerçek hastalıkları algılama gücünü körletmiş oluyorlardı.

Üstelik, gerçek doktor hemen hemen hiçbir zaman başka bir doktorun yardımını aramaz. Çünkü, doktorların hepsi acı çekerek, herhangi bir kişinin hastalıkları iyi etmekten ne kadar az anladığım bilir.

Öğrencilerin ilk hastaları bir Florida portakalıydı. (Kaliforniya eyaleti insan dokusuna daha az uyan portakal üretmektedir.) Ama, olay yalnızca bir gün içindi.

Şırıngayı kullanma sanatı için ikinci kez bir araya geldikten sonra öğrenciler narenciye ürünleriyle sınırlanmış bir özelliğin bulunmasını istediler. Oysa, ilk ders saatinde ne denli yürekliydiler. Sunkist etiketli "hastalara" (yani portakallara) iğneyi duraksamadan birdenbire batırıyor, meyvenin suyunu çekiyor ya da kayıtsız durumdaki meyvelere yaptıkları işten zevk alarak Boston suyunu iğneyle veriyorlardı.

İkinci derste söz konusu olan gerçek kam çekmekti. Öğrencilerden her biri bir ortak seçmek ve karşılıklı sırayla kurban ile işkence eden durumuna geçmek zorundaydılar. O gün öğleden sonra kabadayılık ve kuru sıkı atma gibi davranışlar sınıfta göze çarpar biçimde ortadan yok olmuştu. Mazoşistler ve sadistlerin kıtlığı çekiliyordu. Çünkü, kimse gerçekten iğne yapmayı ve sırası geldiğinde iğnelenmeyi istememekteydi.

Sınıf, şimdi de yüz yirmi güçlü kişiden oluşmasına karşın eğer kişilikleri olmasa bile, hiç değilse önemli yeteneklerinin söz konusu olduğunu biliyordu. Sonunda Seth Lazarus kendini ortaya koydu, isteyen onunla iki kişilik takımı kurabilirdi.

Burada ikincil seçenek kız öğrencilerdi. Çünkü aslında acemi çaylak erkek doktorlar kızları yüceltilmiş hemşirelerden başka bir

şey olarak tasarlamıyor ve gerçekte bu uygulamayı normal olarak hemşire okulunun bir öğesiymiş gibi görüyorlardı.

Kendisine yöneltilen tüm çağrılan reddeden Laura iğneyle delinmeyi Barney ile karşılıklı yapmayı oğlana önerdi. Oysa Barney bu açık elliği benimseyecek gücü kendinde göremedi.

"Yapamam, Castellano" derken, Barney üzüntü içindeydi. "Demek isterim ki, seni acıtmak düşüncesine bile dayanamam."

Bennett gönüllü çıktı ve "Ben incitmekten korkmuyorum, Laura" diyerek küstahça sordu. "Kolunuzu verir misiniz, Bayan Castellano?"

Laura gülümseyerek yanıtladı. "Kuşkusuz tamam. Bu da benim için, senin mavi kana sahip olduğun söylencesini kontrol etme şansı olur."

Neşesini yitirmemeye, çalışan Barney kendine ortak olarak Hank Dwyer'i buldu ve, "Haydi, neden biz de birbirimize bağlanmayalım ki, Hank?" dedi.

İkinci uygulama olan damarın cerrahi olarak delinmesi, öğrencilerin tümü için daha önemliydi. Çünkü tıp öğrenimlerinin bundan sonraki döneminde önemli bir bölüm laboratuvar testleri için kan çekme işlemlerini içerecekti.

Barney olaya bir tür spor egzersizi gibi yaklaşıyordu: Avım (bu seferinde bir atardamardı) gören bir kartalın bakışıyla bakıyor ve sonra kararlılıkla hareket ediyordu. Dwyer'in açık renkli teni ve önkolunun Rokfor peynirine benzeyişi de kendisine yardımcı oluyordu. Ya da başka bir deyişle, oğlanın kolu deri altında bir yol haritası varmış gibi görünüyordu. Oysa zavallı Hank şimdi de din adamlarının ruhunu biraz olsun taşıyor, atak çalışma arkadaşının kendisine yaptığını o arkadaşına yapamıyordu.

Her hareketten sonra, "Canım acıttıysam üzgünüm, Barney. Lütfen bunu kişisel bir sorun olarak alma" diyordu.

Ve Barney kahrolası olayın bir an önce bitmesini ölürcesine isteyerek, arkadaşım yüreklendirmek zorunda kalıyordu. "Haydi Hank, dayan! Şu lanet olası şeyi içeri dürt!"

Ancak bu sözcükleri söylediğine hemen pişman oldu.

Ve işkence sona erince iç hastalıkları öğretmeni, "Hepiniz, yeteneğinizi bileme şansına sahip olacaksınız. Bu yüzden ilk seferinde tam bir ustalığa kavuşmadıysanız endişelenmeyin" dedi.

Gerçekte deneyimleri şunu göstermiş ve genç doktorlar eğitim sırasında o denli çok kan almışlardı ki, eğer Kont Drakula haber alsa Fakülteye girmek için ünlü şatosunu bile satılığa çıkarabilirdi.

Klinik çalışmaları öncesi son Noel tatilinde sınıfın yansından azı evlerine gitti. Öğrencilerin tümünü kötü bir şeker hastalığına esir edecek şekilde, kalan öğrenciler pek çok önemsiz ayrıntıyı şeker biçiminde şimdi de midelerine indirmek zorundaydılar.

Çoğu için şimdi gökteki yıldızlar değil de, gece yarısından sonra yanan lambalar kutsal ışıktı.

Ve bir kez daha Bennett değerli çalışma zamanını feda edip tatilini geçirmek üzere Cleveland'a gitti.

Oğlan ilk kez Hannah'ın kendisi için hazırladığı Noel yemeğini anımsıyordu. Kadın o gün ne yemek vereceğini ve nasıl davranacağını şaşırmıştı.

Ve Herschel on bir yaşındaki evlat edinilmiş oğluna bakarak şöyle konuşmuştu. "Durum pek tuhaf ve üzücü, Line. Hitler'den önce bile Noel ve Paskalya yortulan çoğu kez bize karşı planlı kıyımlar için fırsat sayılırdı. Ve benim babam, bunun ne tuhaf bir şey olduğunu söylerdi. Bizlere göre Isa bütün o şeylerin kendi adına yapıldığını bilse nefret edecek hoş bir Yahudi çocuğuydu."

Bunların gizli bir bilgi olup olmadığından emin olamayan Linc, şöyle sormuştu: "Herkes bunları bilmiyor mu, baba?"

"Herkesin bilmesi gerekir" diyen Herschel eklemişti. "Ama çoğu kimse bilmemeyi yeğliyor ve bu da işleri karıştırıyor."

Benett de itiraf etmişti. "Gerçekten benim kafamı da karıştırıyor. Yahudiler ve Hıristiyanlar arasındaki farkı gerçekten anlayamıyorum."

Hannah söze karışıp, "Çünkü pek çok ortak yönümüz var. Hiç değilse Eski Ahit kitabı bize 'komşumuzu da kendimiz gibi sevmemizi buyurur' " demişti.

Herschel, "Annenin bu sözleri de kitaptan alıntıdır" diye eklemişti. Çünkü adam gençken inançlarına sadık bir kişiydi ve İncil'i neredeyse ezbere biliyordu.

Zaman geçtikçe yeniyetmeliğe yaklaşan oğlanın soruları daha zekice oluyordu.

"Baba, benim Pazar Okulu öğretmenim Bayan Hayes'in dediği gibi, eğer Tanrı adilse ve kötüleri cezalandırıyorsa, neden sizin pek çok insanınızın ölmesine izin verdi? Neden babamın da..."

"Bu..." diyerek söze başlayan Herschel biraz duraksadıktan sonra itiraf etmişti. "Benim de kamptayken her zaman merak ettiğim bir konuydu. Orada pek çok kişi ölüp giderken ben kurtuldum. Şu halde ben de, Tanrı'nın bazılarına karşı taraf tutarı bir ebeveyn olup olmadığı merakı içindeydim."

"Sorularına bir yanıt buldun mu?"

"Yanıt şu oğlum: Böyle bir soruyu soracak kişi olarak ben kimim? Tanrı'ya kardeşlerimin neden telef olduklarını sormaya cesaret edemiyorum. Ben yalnızca Tanrı beni kurtardığı için yaşamaya çalışmalıyım."

Bir zamanlar Herschel'in kendisini Tanrı'ya karşı derinden adamışlığı nın kalıntısı olarak, Musevilerin Kefalet Günü'nde yalın bir tören yapmışlardı. Herschel anlayamadığı nedenlerle

telef olmuş dindaşlarının anısına bir (evet yalnızca tek bir) mum dikip yakmıştı.

Ve Linc'e, "Şu alev senin baban için de yanıyor" demişti.

Bu da küçük çocuğa derinden dokunmuştu.

Herschel kısa törenin son hareketi olarak yas tutanların Kadiş duasını etmişti.

Küçük oğlan da bu tuhaf, hüzünlü dili duyunca şaşırmış ve babası duayı sürdürdükçe şaşkınlığı artarak sonunda, "O nedir?" diye sormuştu.

Hannah açıklamıştı. "Ölüler için okunan geleneksel bir Musevi duasıdır."

Linc bir an düşünüp Herschel'e dönerek sormuştu. "Bunun nasıl söyleneceğini bana öğretir misin?"

"Öğretmek zorunda değilim" diye yanıtlayan Herschel eklemişti. "Çünkü burada, karşı sayfada İngilizcesi var. Bak, 'Tanrı'nın adıyla övülmüş ve kutsanmış...' diye başlıyor."

"Hayır" diyen küçük Linc ısrar etmişti. "O duayı kutsal dilde söylemeyi isterim."

Çocuğun duygusallığı ile sarsılan Hannah, "Bu oldukça güç bir şey" demişti.

"Sevgilim" diye söze başlayan Herschel kananı düzeltmişti. "O, İngiliz abecesindeki harflerle fonetik olarak yazıları tek duadır. Böylece İbranice okuyamayan bir kişi bile duayı okuyabilir."

Elindeki kutsal kitabın son sayfasını çevirip Linc'e uzatarak konuşmuştu. "Haydi, babana oku. Eğer dilin sürçerse ben sana yardımcı olurum."

Oysa Linc mükemmelen okumuştu. 'Yişgadal ve yişkadaş şamay Raboh..." Ve sonra oğlan bunun ne anlama geldiğini öğrenmeyi özlemişti.

Daha sonra duanın çevirisini okuyunca, Herschel'e bir soru daha yöneltmişti.

"Böyle bir duada ölen kimsenin adı nasıl hiç anılmıyor? Tüm övgüler Tanrı'ya yapılıyor."

"Aha" diyen Herschel, soruyu şöyle yanıtlamıştı. "Nedeni, bizim hep Tanrı'nın adım anımsamamızla Tanrı'nın da diğer kişileri anımsayacağıdır."

Küçük Linc'in böyle tuhaf koşullarda yetişmesi (hem seven hem de yabancılayan bir ortamda olması) sık sık kafasının karışmasına neden oluyordu. Özellikle Linc, iki ailenin evladı birden oluşunu yansıtmak üzere adının düzeltilmesi yolunda ısrarlı davranınca durum böyle olmuştu.

"Ben" adı yetkin bir uzlaşma yoluydu. Çünkü, yalnızca Bennett'in kısaltması olmakla kalmıyor, ayrıca İbranice'deki "oğlu" anlamına da geliyordu.

Çocuk bir gün Herschel'e, "Baba, ben tam olarak neyim?" diye sordu.

"Anlayamadım, Ben."

"Oh, kimi zaman okuldaki oğlanlar bana, sizler Musevi olduğunuz için Yahudi miyim diye soruyorlar. Sonra aralarından biri çıkıp bunun olanaksızlığını ve benim 'kara derili' olduğumu şarkı söyler bir sesle anlatıyor. Bütün bunlar beni şaşırtıp kafamı karıştırıyor. Arada bir, öyle duruma giriyorum ki, odama çıkıp kapıyı üstümden kilitlemek geçiyor içimden."

Herschel çocuğun sorusunu uzun uzun düşündü ve açık bir yanıt bulamadı. Sonunda, "Burası Amerika, oğlum. Ne istersen onu olabilirsin" dedi.

"Küçük Linc o sözleri söyleyerek ne demek istedi?" Herschel, gece yatakta yatarlarken karısı Hannah'a böyle soruyordu. 'Toksa bazı olaylar mı oluyor?"

Kadın omuzlarını silkerek kocasına yanıt vermedi. "Hannah, bana böyle baktığında bir şeyi gizlediğini anlıyorum." Ve karısı, Ben'in davranışlarından çıkardığı sonuçları, arada bir söylediği küçük şeylerden önemli olanları vurgulayarak anlattı. Çocuğa söylenen bazı sözleri ve hatta ona sıkılan yumrukları duyumsamıştı. Öyle kötü durumlarda bile oğulları hep inançlı bir kişi olarak dayanmıştı. Olaylar iki nedenden kaynaklanıyordu.

"Üstelik yalnızca okulda olanlar değil, senin tuhaf erkek kardeşin ile çevresi de oğlana iyi davranmıyor" diyen Hannah ekledi. "Bennett okuldaki Noel partilerine çağrılmadığı gibi, erkek kardeşin Steve'in kutsal saydığı evindeki danslarda da istenmeyen kişi oluyor. Geçen yaz Steve'in şehir kulübüne tenis oynamaya çocuğu götürdüğünde üyeler neredeyse isteri nöbetleri geçirip, yumruklarını sıkmaya başlayacaklardı. Oğlanın gerçek bir yuvası yokmuş gibi..."

Herschel, "Peki, biz neyiz?" diye sordu.

"İki yaşlı ve her gün daha da yaşlanan insan. Biz öldüğümüzde bu çocuğa ne olacak?"

Suratım asan Herschel bir kez daha soru sordu. "Çocuğu Georgia'ya göndermemizi mi öneriyorsun?"

"Hayır. Sana yalnızca olaylan anlatıyorum. Oğlumuz mükemmel bir çocuk. Pek sevecen ve tanıdığım en çok sevgiyle dolu insan."

"Ama, bizler onu yaşama hazırlamalı ve güçlendirmeliyiz."

Kadın sordu."Ne için?"

"Yalnızca kara derili olduğu için değil, üstelik Yahudi olduğu için de, Hannah. Dünya Bennett'ten bunlar için korkunç bir bedel isteyecektir."

Durum kaçınılmazdı. Landsmannlar'ın evinde Ben'in yaşamı sürekli Naziler'in yaptığı Musevi kıyımını canlandırmak gibi bir şeydi. Olay konuşulsa ya da konuşulmasa da ortadaydı.

Bir seferinde mutfakta yemek yedikten sonra Bennett, masayı temizlemesinde Hannah'a yardım ediyordu.

Bulaşıklan yıkamak üzere kadın giysisinin kollarını sıvazlarken, çocuk onun kolundaki dövmeleri gördü.

İçtenlikle sordu. "Onlar nedir?"

Konuyu kapamak isteyen Hannah; "Yalnızca benim numaralanın" diye yanıtladı.

Bennett ısrar etti. "O numaralar neye yarar ki?"

"Şöyle anlatayım: Bu numaralar Naziler'in bizleri izlemesi içindi."

"Çok korkunç bir şey. Neden onları bir doktora sildirtmiyorsun?"

"Hayır, olmaz şekerim" diyen Hannah gülümsemeye çalışarak ekledi. "Ben kamplardan kurtuldum ve her zaman şu numaraları koruyacağım. Çünkü onlar benim şanslı sayılarım."

Seth Lazarus okuldan üç gün izin alıp Şikago'ya kadar gitti.

Ders notları pek iyi olduğu için en kötü koşullar altında bir, iki notu feda edip Judy'yi ziyaret etmek istemişti. Karşılıklı birbirlerinin aileleriyle birlikte akşam yemeği de yiyerek olabildiğince uzun süre beraber olmayı istiyorlardı.

Bay ve Bayan Lazarus bu konuda birbirlerinden farklı düşüncedeydiler.

Nat Lazarus, "Hiç de fena bir kız değil. Küçük Seth'imizin eve Rita Hayworth ile geleceğini mi düşünüyordun?" dedi.

Rosie Lazarus daha az iyimserdi. "Gerçekten onun oğlumuza uygun olduğunu mu düşünüyorsun, Nat? Bizim oğlumuz o denli utangaç iken kız ne bileyim ben, saldırganın biri. Seth'in eüni nasıl tuttuğuna dikkat etmedin mi? Bu kızın oğlumuza göre aşırı derecede hızıı olduğunu düşünüyorum ben."

"Seth yirmi yaşını geçti, Rosie. Doktor olacak. Bırakalım da oğlan kendi kalbini dinlemede steteskopunu kullanabilsin."

"Şu halde benimle aynı fikirde değilsin sen?"

"Seninle hiç fikir ayrılığına düştük mü?"

"Kesinlikle, hayır."

"İşte şimdi bizler için büyük fırsat. Çünkü ben kesinlikle seninle aynı fikirde değilim, Nat."

Judy'nin ailesi daha az kararsızdı. Kızının erkek arkadaşını değerlendiren Simon Gordon yaptığı işin deyişiyle şu sonuca varmıştı: "Oğlan kesin olarak yirmi dört ayar."

"Kızımız, hastanede Seth için herkesin onu pek zeki biri olarak düşündüğünü söylüyor" dedikten sonra, Bayan Gordon gururla ekledi. "Ne olağanüstü bir damat!"

"Hey, biraz ağır ol! Oğlan henüz evlenme teklifi yapmadı."

"Dinle: O konuda sorun yok. Eğer o önermezse kızımız oğlana evlenmelerini önerecek."

Lazaruslar'ın mağazasının dışında Seth ile Judy birbirlerini kucaklayarak tutkulu, uzun bir anı yaşadılar.

Seth, fısıldadı. "Yarın için Sonesta'da bir oda ayırttım. Oraya gitmeyi şimdi de istiyor musun?"

Judy de fısıldayarak yanıtladı. "Ben, bu gece için olsaydı isterdim. Neden oraya sabahtan gidip de bütün günden tam olarak yararlanmayalım."

"Olur, tamam. Bizimkilere daha erken kalkan bir uçakla gitmek zorunda olduğumuzu söylerim."

"Pek erken saatte kalkan uçak olsun, Seth. Lütfen."

***

Judy sabah saat dokuz demeden yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mağazanın önüne gelmişti. Seth küçük valizini kızın arabasının bagajına koydu. Her ikisi de oğlanın ana babasına el sallayıp, O'Hare havaalanına doğru yola koyuldular.

Turist oteli standartları yönünden varışları pek tuhaf bir saatte olmuştu. Otel katibi özür diledi, "Dr. ve Bayan A.

Schweitzer, evet. Bizde rezervasyonunuz var. Ama, sizi öğleden sonraya kadar beklemiyorduk."

"Kocamın uçağı erken geldi" diyen Judy, ivedi açıkladı. "Kuyruktan esen rüzgârlar nedeniyle..."

"Oh, öyle mi?" diyen katip, yıllardır süren deneyimiyle gülmemek için yüz kaslarını denetim altında tutabiliyordu. Ekledi, "İyi. Kızlar şu anda 209 numaralı odayı temizliyorlar. Biraz bekleyebilir seniz?"

"Çok iyi" diyen Seth, derinden gelen bir bariton sesle konuşmaya çalışıyordu. (Nobel ödülü kazanmış bir doktorun her nasılsa daha yankılanan bir sese sahip olması gerektiğini düşünmüştü.) "Oda tamam olunca, bagajımızı kendimiz taşırız" dedi.

Açık kapının dışında durup sabırsızlıkla iki geveze kızın yatak örtülerini değiştirmesini beklediler.

Kızlardan biri bilgiç tavırla ve sırıtarak konuştu, "İşimiz çok sürmeyecek, kardeşler. Sizler yeni evli ya da öyle bir şeysiniz galiba, tamam mı?"

Seth sesinde utanma belirtisi duyularak, "Bu hemen görülüyor mu?" diye sordu.

"Her seferinde tahmin edebilirim" diyen kız gizleyemediği bir kinaye ile konuşuyordu. "Uçaktan iner inmez buraya koşan kişiler genellikle balayına çıkan çiftlerdir. Her neyse, işimiz uzun sürmeyecek. Sizler kapınızın üzerine RAHATSIZ ETMEYİNİZ yazısını koymayı unutmayın."

Seth, biraz sinirliydi ama korkmuyordu. Judy'ye bakir olduğunu söylemiş, kız da aynı safiyetle yaşadığı "deneyimi" ona anlatmıştı. Bir yıl önce buluştuğu stajyer bir doktor onu ölümsüz aşkına inandırmıştı. Olay doktorun hastanede kaldığı sürece devam etmiş ve genç adam Teksas'a gittiğinde kıza bir veda mektubu postalamıştı.

Judy, "Endişe etme. Her şey doğalca olacak" dedi.

"Endişeli değilim" diye alçak sesle konuşan Seth, ekledi. "Üstelik, Korku Öğesi Olmayan Aşk adlı kitabı inceledim."

"Dürüstçe Seth, hiçbir kitap onun ne olağanüstü bir olay olduğunu anlatamaz."

"O adamla iyi miydi, diyorsun?"

Kız başını sallayarak yanıtladı. "Hayır sevgilim. Oysa, seninle çok güzel olacağını biliyorum."

Öğle yemeğini bir kafeteryada yediler. Seth iki kulüp sandviç ile büyük bir limonlu pastayı yiyip bitirmişti.

Yemeğin ortasında oğlan ciddileşmiş gibi göründü. Ve kız sordu. "Seni bir şey mi rahatsız ediyor?"

Seth başını öne eğerek onayladı. "Kısa bir araba gezisine ne dersin, Judy?" diye sordu.

"Kuşkusuz olur. Nereye gidiyoruz?"

"Oraya vardığımızda anlayacaksın."

Kızın arabasına atladılar ve Seth ceket cebinden çıkardığı haritayı kullanarak Batı'ya doğru kızı yönlendirmeye başladı. Yarım saat sonra dar bir köy yoluna vardılar.

"Seth, yolda kaybolmuş gibiyiz. Neden böyle gizemli davranıyorsun?"

"Görmek istediğim bir kişi var, Judy" diyen Seth, tuhaf bir melankoli içinde konuşuyordu. "Erkek kardeşim."

"Senin bir erkek kardeşin olduğunu..."

Kızın sözünü kesen Seth, "Evet, var. Aslında ben onu düşünmemeye çalışırım" dedi.

Oğlanın söylediği yana doğru arabayı sürerken Judy'nin şaşkınlığı giderek artıyordu.

Sonunda Seth sağa sapan bir yolu gösterdi ve "Eğer birbirimize yakın olacaksak, ailem hakkında her şeyi bilmelisin" diye konuştu.

Saint Joseph Çocuklar Evinin avlusunda park ettiler ve altmış yaşlarında pembe yanaklı bir hemşire onları selamladı. Sıcak bir sesle, "Mutlu Noeller, Seth" diyerek ekledi. "Howie'ye ziyaret etmek üzere acele ettiğini biliyorum. Hemen benimle gelin."

Çift, yaşlı kadını koridor boyunca birkaç adım arkasından izledi. Geniş taş merdivenleri tırmanırken Judy giderek endişeleniyordu. "Seth, kardeşinin nesi var?" diye sordu.

Oğlan sakin bir sesle, "Göreceksin" dedi.

Hemşire onlara bir kapıyı gösterdi. "Sizi görmekten mutlu olacağına eminim" diyerek yanlarından ayrılırken sözünü sürdürdü. "Eğer bana gerek duyarsanız aşağıdaki oyun salonundayım."

İkisi yalnız kalıncaya kadar Seth bekledi ve sonra Judy'e. "Umarım durum seni çok üzmez. Ama, Howie ile karşılaşmazsan beni anlayamazsın" dedi.

Oda diye tanımlanan minik hücrenin içindeki yatağın üzerinde yatan adam ya da büyük çocuğa (onun adam ya da çocuk oluşunu Judy'nin ayırt edebilmesi pek güçtü) bebeklerin çocuk bezine benzer şeyler takılmıştı. Howie'ye ince yapılı demek görüntüyü hafifsemek olurdu. Öyle deri kemik hale gelmişti ki, soluk ve saydam derisinin altındaki her kaburgası görülüyor gibiydi. Yaşayan bir ölü izlenimini veriyordu. Sırt üstü yatıyor, başı bir sağa bir sola dönüyordu. Gözleri belli bir noktaya odaklanmamıştı ve ağzından tükrüğü sızıyordu.

Hastanede yaşadığı tüm deneyimlere karşın Judy titremesini bastıramadı.

Seth, yumuşak bir sesle: "Merhaba, Howie" dedi.

Genç adam başını çevirip bakmadı bile.

Olabildiğince sakin kalmaya çalışan Judy sordu. "Bizi işitebiliyor mu?"

"Sanırım bir tür işitme olayım yaşıyor ama sözcükleri anlamıyor."

Howie'den çıkan gargaraya benzer seslerin dışında sessizlik oldu.

"Neden bu denli zayıf?" diye soran Judy ekledi. "Demek istiyorum ki, eğer yutkunamazsa bile neden ona serum ya da benzeri yöntemlerle besin vermiyorlar ki?"

"Hayır, durum bilerek uygulanıyor" diyen Seth duygusallıktan kurtulup kliniğe özgü tarafsızlıkla açıklamaya çalıştı. "Gerektiğinde iki hemşirenin yatak örtüsünü değiştirmesi ya da tıraş etmesinde onu kaldırabilmeleri için beden ağırlığını aşağı düzeyde tutmaları gerekiyor."

"Peki, şu çocuk bezine ne oluyor?"

"Ağabeyim yirmi beş yaşında ama şimdi de çocuk bezine gereksiniyor" diyen Seth başını sallayarak ekledi. "Ve durum yirmi yıldır sürüyor. Annemle babam onu özel bir bakımevinde tutabilmek üzere gerçekten büyük özveride bulundular. Eğer kamuya ilişkin bir yerde yatsaydı, ağabeyim şimdiye değin çoktan ölmüş olurdu. Bu da bizim için bir kutsama nedeni oluyor."

Howie'nin çıkardığı tuhaf seslerin dışında oda bir kez daha sessizliğe gömülmüştü. Seth ağabeyine kızın anlamını çıkaramadığı bakışlarla bakarken, orada birkaç dakika daha kaldılar. Sonunda Seth, "Seni görmek iyiydi, Howie. Kendine dikkat et!" dedi.

Arabayla geriye dönerlerken ikisi de sessiz kaldılar. Seth, kızın ne düşündüğünü merak ediyordu. Judy ise el yordamıyla oğlanın olayı neden bilmesini istediğini anlamaya çalışıyordu.

En sonunda dayanamayıp sordu. "Kalıtımsal bir durumdan mı korkuyorsun, Seth?"

Oğlan başını salladı. "Olay kalıtımsal kaynaklı değil. Ağabeyim dört yaşındayken bir araba kazası geçirmiş. Arabanın metal gösterge tablosuna çarpmış" dedi.

Aldığı bilgiyi sindirebilmek üzere kız bir an duraladı. Sonra, "O anda sen de orada mıydın?" diye sordu.

"Evet, ama güvenli bir şekilde yastıklanmış olarak annemin karnın daymışım."

Kız, "Oh!" dedi. Bu yalın hece, kızın olayı şimdi anlamış olduğunu gösteriyordu.

Bir anlık duralamadan sonra Seth pek sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Evet, çılgınca bir şey, ama ben kendimi engelleyemiyorum. Akıl dışı bir suçluluk duyumsamasını taşıyorum, çünkü dışarıda gerçek dünyada işlevimi sürdürürken ağabeyim o odada sonsuzluğa değin kalmak zorunda. İnanır mısın, öyle zamanlar oldu ki, Howie ile yer değiştirmeyi gerçekten istedim." Oğlan şimdi susmuş ve yararsız görüntüyü kafasından silmek ister gibi başını ellerinin arasına gömmüştü.

Ve sonra bakışlarım başka yana çevirerek konuşmasını sürdürdü, "İşin en tuhaf yanı nedir biliyor musun? Ağabeyim benden daha güçlü. Küçükken ben astım geçirmişim. Oysa, lanet olası Howie bir boğanın beden yapısına sahiptir. Ve benden daha uzun yaşayacaktır."

"Ama, onun şimdi de yaşadığım güçlükle söyleyebilirim. Herhangi bir ağrısı var mı?"

"Aslında bu da bir giz" diyen Seth ekledi. "Doktorlar onun bir şey duyumsamadığına annemle babamı inandırdılar. Oysa ağabeyim söylemediğine göre nasıl bu denli emin olurlar bilemiyorum. Ve ben bu yerin gerçek insancıl ilkeleri taşıdığına inanmıyorum. Demek isterim ki, iki yıl önce ağabeyim zatürree olmuştu. O sırada bir antibiyotik grubu olan Tetrasiklin piyasaya yeni çıkarılmıştı. Böyle bir insanın varlığını... Uzatmak üzere

neden o denli zahmete girip harika yeni ilacı kullandılar, bilemiyorum."

"Bu tümüyle yanlış bir uygulama" diyen Judy de fikir birliği durumundaydı. "Ve aramızda kalsın, böyle şeyler benim servisimde de hep oluyor. Orada kanserlilerin acı çektiklerini hepimiz biliyoruz. Gene de doktorlar şu ya da bu yeni ilaçları denemeyi sürdürüyor, hastaları deney hayvanı gibi kullanıyorlar."

"Sanırım sen de daha önce Howie gibi vakaları gördün?"

Kız bir an duraksadı ve sonra acılı bir içtenlikle yanıtladı. "Hayır, bu denli kötü bir olayı görmemiştim. Çünkü, durumu sona varacak gibi görünmüyor."

Seth başını öne eğerek acıyla onayladı. Aklını yakan gizi kıza açmaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Bu giz de, Howie'nin acısına kendisinin son vereceği yolundaki kararıydı.

1959 yılı sonunda Noel tatiline çıkan tıp öğrencileri Fakülte'-ye döndükleri yılın kendileri için büyük bir önem taşıyacağına ilişkin hiçbir fikre sahip değillerdi. Tek bildikleri artık laboratuvarlardaki o tatsız işlerden koşullu olarak salıverilecekleri idi.

Öğrenciler 1960'ın ülkenin güneyindeki beyazlar ve kara derililer arasındaki ırk ayrımının kaldırılması yolunda protestoların başlatılacağı; ünlü hafif müzik sanatçısı Chubby Checker'in "Twist" dansının tüm ülkeye yayılacağı ve İsrail'in katil Nazi Adolf Eichmann'ı ele geçireceği yıl olduğunu bilemezlerdi.

Aynı şekilde 1960 yıh içinde Profesör Theodore Maiman'ın radyasyonun benzeri bir emisyonla ilk ışık büyütme olayım (ya da diğer adıyla LASER'i) yetkin bir hale sokacağım kestiremezlerdi.

O yılın kasım ayında genç bir aydın olan John Fitzgerald Kennedy'nin ABD cumhurbaşkanlığına seçileceğini düşünemezlerdi.

Olasılıkla öğrencilerin sürdürmekte oldukları yaşamın en önemli olayı o yıl gerçekleşecek, ilk doğum kontrol hapları piyasaya çıkacaktı.

Ve dersin adı, bedensel tam idi. Amacı, o ana değin yalnızca kadavralar, laboratuvar tüpleri ve masaya bağlanmış köpekler üzerinde çalışmış olan tıp öğrencilerine hastalarla nasıl uğraşılacağını öğretmekti.

Öğretmeni Profesör Derek Shaw, yüksek dereceden rahiplerin göğüslükleri gibi steteskopunu önüne takmıştı. Adam, beyaz gömleği gibi kolalanmışa benzer katı tavırlar içindeydi. Önce yeni bir hasta üzerinde gerekli işlemlerin nasıl yapılacağını, yani bedensel sistemlerin nasıl denetleneceğini anlatarak derse başladı. Bir hastalıkta, başka alandan önce, geçmişin gerçekten bir girişi ve çocukluktaki hastalıkların yetişkinin hastalığının babası olduğunu gösterdi.

Fizyolojik etkinliklerin hiçbirini; bedensel sistemlerin hepsini; damar, bez ve organları atlamamaları yolunda öğrencileri uyardı. Karşısındaki acemi çaylak tıp öğrencilerine pek önemli bir öğüt verdi: "Pek çok hasta; idrar yapma, dışkılama ve cinsel ilişkide bulunma gibi işlevlerin tıbbi karşılığı olan terimlerden habersizdir. Bu yüzden, eğer siz tümüyle bilimsel yaklaşımla sorular yöneltirseniz, onların sizi anlamasında güçlükle karşılaşırsınız. Eğer beni dinlerseniz, daha çok halk dilinde konuşmanız ve sıradan sözcükleri kullanmanız daha iyi olacaktır derim."

Sınıf tek bir kişi gibi düşünüyordu: Evet, profesör. Kastettiğiniz sözcükleri biliyoruz.

"Böylece bizler solunumu kontrol edip herhangi bir kalp ve damar anormalliği var mı diye karar verir; mide, böbrek, bezler, sinir sistemi ve bedensel geçmişi inceler; idrar yapma ile cinsel ilişkide bulunmada bir sorunu var mı diye sorarız."

Sonunda sıra ellerin kullanılmasına gelmişti.

"Şunu anımsayın" diye Shaw anlattı. "Tıpta yapılan araştırmada herhangi bir teknoloji, röntgen, floroskop aygıtları ve hatta mikroskop hiçbir zaman insanın duygularını eski ve modası geçmiş bir araç haline getiremeyecektir. Tanrı'nın temel aygıtları her zaman gözler, kulaklar, burun (bazı bakterilerin kokusu için) ve ellerimiz olacaktır. Ve şunu da unutmayın; hastanıza elle dokunduğunuz anda onu iyileştirmeye başlıyorsunuz demektir.

"Beden, seslerin bir senfonisidir. Eğer uyum içindeyse canlılık dolu bir ezgiyi çalar. Uyumsuzsa, bedenin içindeki orkestrada bir alet ezgi dışı çalıyor demektir.

"Böylece, Tanı'daki ilk egzersizimiz steteskopla dinlemek ve yalnızca iyi alışmış bir kulakla farkedilebilen ses çeşitliliğini ayırt etmeyi öğrenmek olacaktır.

"Ana damarların üzerinde hırıltılı ve uğultulu seslerin işitilmesi bir damarın daraldığım ya da kısmen engellendiğini gösterir. Akciğerlerin büyük konser salonu Carnegie Hall dediğimiz göğüste kaburgalar görkemli bir akustiği sağlarken obua türü çalgınınkine benzer meleme sesi egofoni diye adlandırılır ve bize akciğeri saran zarlarda bir akıntı bulunduğunu gösterir. Solunumla birlikte duyulan hırıltılar 'çınlama', 'ıslık sesi', 'düdük sesi' ya da 'pes sesli' olarak adlandırılırlar. Bunlar bronşlardaki kötü işlevin başlangıcıdırlar. Ve sonra, bir hastanın göğsünden parmaklarınızı vurarak alacağınız pesten davul sesi alttaki boşlukta bir sıvı ya da enfeksiyonun varlığını gösterir. Daha sonra, kuşkusuz kalbin mırıldanması olan hafif körük sesi göğüs üzerinde aşağı yukarı inip çıkıyorsa bize bir kalp valfının hasara uğramış olduğu varsayımım getirir."

Profesör Shaw, karnın dört çeyrek dairesine elle dokunup muayene ederken artık müzikteki terimlere benzetmeler yapmayı sürdürmedi.

Dersin bu noktasında profesörün mantıksal düşüncesi öğrenciler tarafından muayene edilmeye başlanacak olan bedenlerin gene öğrencilerinki olacağı yolundaydı.

Ama sınıfta hemen bir başkaldırı başladı. Ve bu başkaldırı da kız öğrencilerden gelmedi. Çünkü, şimdi onların sayılan dörttü. Hemen iki gruba ayrılarak karşılıklı doktor ve hasta olabiliyorlardı. Ve sonra, ahlâka uygunluk yönünden kızlar dersanenin yanındaki odaya alınıp orada erkek çoğunluğun gıdıklamaları olmadan rahatça muayene egzersizlerine başlayabiliyorlardı.

Oysa kolayca anlaşılabilir nedenlerle erkek öğrenciler sınıf arkadaşlarına dokunmaktan ve onlarca dokunulmaktan tiksiniyorlardı, iğne yapmak ya da iğnelenmek başka bir şeydi. Acı vermesine karşın yalnızca derinin içine doğru oluyordu. Ama, bedenin muayene edilmesi tümüyle başka bir durumdu.

Sınıfta hangi öğrenci prostatını ya da erbezi torbasını Peter Wyman'in muayene etmesini isteyebilirdi ki?...

Profesör Shaw bu türden kütle direnişlerine geçen yıllardan alışkındı ama şu ölçekteki başkaldırıyla bugüne değin kesinlikle karşılaşmamıştı.

Başkaldırı önce bronşlardan gelen mırıltıyla başladı. Çabucak, "Yolu yok. Kimsenin parmağı benim anüsüme giremez" sözcükleriyle titreyen soluyuşlar düzeyine yükseldi. Ve evet, şimdi, "Lanet olası, Shaw!" sözleri açıktan açığa işitiliyordu. Daha sonra Profesör Shaw birkaç öğrencinin sınıfın arkasındaki kapıdan dışarı çıktıklarını gördü. Şu anda adamın karşısında acemi çaylakların hepsi tarafından tezgâhlanan bir isyan hareketi bulunuyordu.

Tüm sınıfa başarısızlık notu vermek yerine Shaw ilk muayeneler için getirdiği sınırlamaları açıkladı:

"Şimdi belli ki her şeyi tek bir derste yapamayız" derken sesindeki teslimiyetin duyulmamasını ister gibiydi. "Bu nedenle

ilk olarak bir araya gelişimizi kalp sesleriyle, uğultulu, mırıltılı, heyecanlı ve kalbin fazla hızlı ya da zayıf çarpması sesleriyle ilgilenmeye ayıracağız."

Ve iyi niyetim göstermek üzere gelecekteki dersler için de ayartıcı nedenler ileri sürdü. "Kimi zaman onlar da ölüm kalım sorunu yarattığına göre, bu türden bir dersin, kadınların vaginasının doğrudan muayenesini atlayıp geçmesi olası değildir. Doğallıkla o tür dersler için daha deneyimli nitelikte hastaları çağıracağız. Ancak şimdilik kalplerimizi dinleyelim ve onların müziğini öğrenelim."

Elli sekiz steteskop elli sekiz göğsü incelemek üzere kalkarken, sınıf sessizi eşti.

Her zaman tövbekar olan Hank Dwyer, tanısı yapılacak kuzu olarak kendisini önermiş ve Peter Wyman'in ortağı olmuştu. Erdemi ödülünü bulmakta gecikmedi. Her zaman sınıfın ortak baş belası olduğu halde Wyman'in iyi bir gözlem yeteneği bulunuyordu.

Ortağının göğsünü haddinden uzun süre dinleyen Wyman, "Sende taşikardi var, Hank" dedi.

"Haydi oradan, Peter" diye karşı çıkan Hank, ısrarla kendini savundu. "Ben yalnızca yirmi üç yaşındayım. Üstelik zinde ve neşeliyim."

"Üzgünüm, Hank. Tanıma sadık kalıyorum. Eğer ikiz çocuklarının babasız kalmalarım istemiyorsan, iyisi mi sen fakültenin Sağlık Servisi'ne başvurmalısın. Sanırım onlar sana benden çok daha fazla şey söyleyeceklerdir."

"O halde tamam, Peter. Ben oraya gitmeden sen bildiklerini söyle." "İyi" diye söze başlayan Wyman ekledi, "İlk yapacağın şey sigara içmeyi bırakmandır."

"Haydi canım, sen de! Ben günde yalnızca yarım paket sigara içiyorum. Büyük stres altındayım ve sigara bana yardımcı

oluyor. Demek istiyorum ki, sen dersi bitirince küçük, sessiz bir odaya gidiyorsun.. Oysa ben eve, ağlayan çocukların, kirli çocuk bezlerinin, mama artıklarının ve biberonlar ile kendisine yardımcı olmadığım için sürekli bana avaz avaz bağıran bir eşin yanına dönüyorum."

"Bak, Hank. Kalp hastalıklarının sigara içmeyle ilintili olduğuna ilişkin yazılar var. Oysa bu senin yaşamın, benimki değil. Sırası gelmişken söyleyeyim: Tanımın yanı sıra senin aşırı kilolu olduğunu da düşünüyorum."

Hank Dwyer'in atmakta pek direnen bir sigortası vardı, ancak oğlan şimdi öfkesini yatıştırabilmek üzere direnmenin tümüne gereksiniyordu. "Sen de, kendin hakkında benim değerlendirmemi bilmek ister misin, Wyman?" diye sordu.

Peter, "Senin düşüncelerini işitmekle ilgiliyim" diyerek ortağına izin verdi.

"Sana, taştan yapılmış bir kalbe ve ona uygun bir surata sahip olduğunu söyleyeceğim."

Daha sonra kitap ve not defterlerini toparlayan Hank fırtına gibi hışımla sınıftan dışarı çıktı ve hemen orada sinirlerini yatıştırmak üzere bir sigara yaktı.

Noel tatilinde Warren, Miami Beach'teki Ceil teyzesinin "gerçek olanaklar" diye nitelendirdiği üç, dört apartman katandan birini satan almak üzere onlara bakmak için yola çıkan annesine eşlik etti.

Sonunda Carlton Towers apartmanlarında tamamlanmak üzere olan bir kat buldular. Estelle'in katı henüz ortalıkta yoktu, çünkü inşaatta yirminci kat daha yapılmamıştı. Ancak, ana oğul oradan ne güzel bir okyanus manzarası göreceklerini hayal edebiliyorlardı. Ve daha da önemlisi, Warren'in akılcı kestirilerine (tahminlerine) göre burası bir kat mülkiyeti olanağı yaratacaktı.

Geleceğin avukatı annesine güvence veriyor ve, "Burası geleceğin olayı anne. Bana iyi bir yatarım gibi görünüyor" diyordu.

"Ama, ödemeleri biraz yüksekçe değil mi, Warren? Ben, elimdeki ödeme araçlarının ötesinde yaşamaya cesaret edemem."

"Sorun yok, anne. Her şeyi araştırdım. Avukat olup da gerçekten para kazanmama değin, sen emekli aylığınla gösterişsiz bir yaşamı sürdürebilirsin. Er geç emektar Barney de o sonu gelmez derslerini bitirip zengin bir doktor olacaktır. Üstelik Carlton Tower'da ekstra bir yatak odası var. Böylece Barney ya da ben evlenince hafta sonunu senin evinde geçirebiliriz."

Estelle, gülümseyerek konuştu. "Sana kiminle evlenmeye niyetli olduğunu sorabilir miyim, Warren?"

"Kuşkusuz sorabilirsin. Barnard Koleji'nden mezun, Yale Üniversitesi'nde doktora yapmış çok güzel bir kızla evleneceğim. Ayrıca o kız Julia Child gibi yemek pişirecek."

"Ne olağanüstü bir şey bu! Ben o kızla tanıştım mı?" "Hayır" diyen Warren ekledi. "Henüz ben de tanışmadım. Ama, bunlardan daha azına razı olmayacağım."

"Bak!" diye söze başlayan Estelle, sevecen ama esprili bir annenin tavırlarıyla konuştu. "Evleneceğin kişide önemli olan, onunla anlaşabilmen ve arkadaş olabilmendir. Baban ve ben böylesini aramıştık. Senin Einstein'ın beyni ve Betty Grable'in bacaklarına sahip efsane yaratıkları aramana gerek yok."

Warren onaylamasız ama şarkı söyler gibi bir sesle, "Haydi anne; Laura güzel, zeki ve hoş bir kız değil mi?"

Estelle başını öne eğerek onayladı. "Evet, ama ben onun ne olduğunu merak ediyorum." "Neyini anne?"

"İyi söyleyeyim. Kız, ne yazıktır derinde bir yerlerde pek mutlu değil." "Neden?" diye soran Warren gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Bu, belki de onun çok güzel, pek akıllı ve çok hoş oluşu yüzünden."

Laura bile Noel'i tek başına geçirmeye dayanacak güce sahip değildi. Üç saat önce, Lance'in arabalarından biriyle Vermont'taki bir kulübeye doğru yola çıkan ve tüm hafta boyunca kar tipilerine göğüs germeye niyetli olan Barney ile Suzie'yi uğurlayıp onlara neşeyle el sallamıştı.

Şimdi tek başına ıssız kafeteryada oturup plastik süslemelerin tadındaki ılık hindi etini yerken o denli mutsuzdu ki, geçen yılki Noel'i o denli kötü geçmiş olmasına karşın, eve gitmeye bile karar verecek duruma gelmişti.

Brooklyn'in yan erimiş gri renkli karlarla kaplı Lincoln Alanı'na vardığında çocukluğundan kalma önemli şeylerin bile kendisine tümüyle yabancılaşmış olduklarını sezinledi.

Boş pencereleri ve ön tarafındaki yeşil ve kırmızılı SATILIK EV yazısıyla Livingstone'ların binası bile mutsuz ve yalnız kalmış görünümdeydi. Oysa komşular evlerini Noel süsleriyle donatmışlardı.

Kız kendi ayak seslerinden utanç duyarak yürüdü. Ve sevgi dolu kucaklamalarla karşılandığı için şaşırdı. Annesi ve babası gülümsüyorlardı. Daha da iyisi, başka sözcük bulunamazsa hiç değilse ayıktılar.

Ve yemekte Laura bunun nedenini öğrendi.

Castellanolar'ın Noel yemeğinde bir konukları vardı. Kübalı yakışıklı rahip Francisco Xavier de masada oturmuş incelikli tavırlarla konuşuyor ve hepsini kutsuyordu.

Rahip, konuşmaların çoğunu da yapan kişiydi. O konuşmasa yemek boyunca söylenenler yalnızca, "Tuzu uzatır mısınız?", "Biraz daha rosto alır mısınız, Rahip?", "Teşekkür ederim, pek lezzetli olmuş" şeklinde sürecekti.

Yemeği bitirip kahve içerlerken Rahip kıza bakıp şöyle konuştu: "Demek ki sen kadın doktor olacaksın. Öyle anlıyorum."

Laura üstüne basa basa, "Ben bir doktor olacağım, evet" dedi.

"Tıp, Aziz Cosmas ile Aziz Damian'ın kutsadıkları soylu bir meslektir. Belki de sen o azizleri tanımazsın bile."

"Gerçekte tanırım. Onlar, bir tür toplumun tıbbim uygulamış ve az çok doktorların azizi olmuş Hıristiyan şehitlerdir."

"Dinimiz hakkında bu denli çok şey bildiğin için mutluyum."

"Oysa, bunları Bilim Tarihi dersinde öğrendim, Rahip. Aynı şekilde Aziz Benedict ile Filistin'deki Aziz John'un şövalyelerinin hastanesini de . biliyorum. Onlar pek sempatik insanlardı. Özellikle bir manastır kuralı olan 'Hasta efendilerimizi onurlandırın' kuralına hayranlık duyuyorum."

"Bu pek iyi, hoşlandım" diyen Luis gösterişsiz bir gururluluk anını yaşıyordu. "Bizler her zaman acı çeken hastalarımıza saygı göstermeliyiz" diye ekledi.

Laura'nın resmi olmayan sayışına göre bunlar babasının o akşam yemeğinde dördüncü kez ağzını açışında söylenmişti.

Bakışlarını Rahip Xavier'in yüzüne diken Luis sözlerini şöyle sürdürdü: "Aslında ben, Katolik kilisesinin vardığı en olumlu sonucun bu olduğunu düşünüyorum, insanlar çok sıklıkla doktorlara tapar ve biz onlara biraz penisilin verdiğimiz için bizleri aziz yaparlar. Aslında bunun tersi gerçekleşse çok daha iyi olurdu."

"İlginç bir görüş" diyen Rahip incelikle konuşmasını sürdürdü. "Belki de bunu bir vaazımda işleyebilirim."

Laura sordu. "Bu bölgede uzun süre kalacak mısınız, Rahip?"

"Tanrı kalmamı istediği sürece kalacağım" diyen Rahip, yumuşak bir sesle ekledi; "Neden sordun?"

"Oh! Koşullar şimdi biraz düzeldiğine göre, Küba'ya dönüp dönmeyeceğinizi merak etmiştim de."

"Hangi bakımdan düzeldi?"

"Halk yönünden. Çünkü, Batista faşist bir diktatördü."

Rahip onaylamaz bir tavırla yanıtladı. "Ama, Castro denilen arkadaş da bir Komünist."

Bütün gece gösterdiği duygulardan daha çoğunu bu konuşmasına koyan Luis söze karıştı. "Castro benim uğruna çarpıştığım tüm şeylere inanıyor. Fidel'in Küba'sında herkes hakkı olanı alacaktır."

Laura babasına baktı. Babası, böyle bir ruha çok önceleri sahipti. Onu yeniden böyle görebilmek ne şaşırtıcıydı.

Kız babasına gülümsedi. "Sen de orada olmayı istermişsin gibi konuşuyorsun" dedi.

Bu anda Rahip Francisco Xavier rahatsız olmuş gibi öksürdü ve sonra suskunluğunu sürdürdü. Her şey birdenbire ortaya çıkmış, anlaşılmıştı.

Laura babasına baktı ve dümdüz bir sesle konuştu. "Baba, sen ciddi olarak Küba'ya gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Luis ciddi bir suratla onayladı. "Batista rejiminde Küba'dan pek çok doktor dışarı kaçtı ve şimdi orada bana gereksinim duyuluyor."

"Ama sen biraz... Nasıl söyleyeyim, Che Guevera rolünü oynamak için biraz yaşlı değil misin?"

"Devrim sona erdi" diyen Luis ateşli bir sesle yanıt vermişti. "Şimdi yeni bir toplumun kurulmasına yardımcı olmanın tam zamanı."

Rahip Xavier dua eder gibi başını öne eğmişti. Kızın annesi Inez de yüzüne ifadesiz bir maske takmış gibiydi.

Laura belli bir kişiye hitap etmezmiş gibi konuştu. "Bu gerçek mi? Yani babam ciddi mi?"

Luis, sakin bir kararlılıkla; "Ben gidiyorum, azizem" dedi.

"Annem de seninle gidiyor mu?"

Kadının ruhsal babasıymış gibi davranan Rahip, Inez'in yerine konuşmayı yeğledi.

"Annenin başka planları var. O, bize katılıyor."

Şimdi tümüyle kafası karışan Laura, annesine dönüp sordu. "Rahibe mi oluyorsun, anne?"

"Hayır, Laurita" diyen Inez sakin bir sesle açıkladı. "Ben, bir kilise görevlisi olacağım. Una Lega gibi."

Rahip, "Bir tür sıradan hastabakıcı gibi" diyerek açıkladı.

Laura adamı azarlar gibi konuşarak, "İspanyolca'yı anlarını, teşekkürler" dedi.

"Sakinleş biraz!" diyen Inez de kızını azarlar bir tavırla konuştu. "Bana New York eyaletinin kuzeyindeki manastın Rahip buldu. Orada hastaları ziyaret edecek ve sorunlu ailelere yardımcı olacak İspanyolca bilen danışmanlara gerek duyuluyormuş."

Laura haykırmaktan güçlükle kendini alıkoyabiliyordu: Bizim ailemize ne olacak, lanet olasıcalar?

"Ben, Tanrı'nın işini yapacağım" diyen Inez biraz daha açıkladı ."Böylece günahlarını da bağışlanmış olacak."

O an için Laura'nın aldığı bilgi bu kadarda kaldı. Babasına baktı ve adamın gözlerinde yenilgiye uğramış bakışlan gördü. Birdenbire korku ve canı acırcasına kendini yalnızmış gibi duyumsadı.

Ama, şu anda kime dönebilirdi ki? Luis ve Inez ebeveyn olarak rollerini tamamlamış ya da bu rollerinden istifa etmiş gibi görünüyorlardı.

Aynı anda Rahip ayağa kalktı ve izin istedi. Ertesi sabah ayine katılmak zorundaydı. Inez uğurlamak üzere onunla birlikte yürüdü.

Adam giderken, "Buenos Noches (iyi geceler)" dedi.

Inez, "Dikkatli yürüyün!" diyerek onu uyardı.

"Tanrı benimle, korkum yok" diyen Rahip karanlığın içinde kayboldu.

Luis kızına dönüp alaycı bir tavırla konuşmaktan kendini alamadı. "Umut ederim ki Rahip son sözlerinde haklı çıksın. Çünkü, geçen sefer, üç ay kadar önce gece yolda yuvarlanıp da yüzüne beş dikiş attığımda Tanrı yanında değildi."

Şimdi Rahip de gittiğine göre, annesi yanlarına dönünce Laura kendi sine ayrılma nedenini sorabilirdi. Oysa, Inez gözden kaybolmuştu. Kız düşündü: Benimle konuşmayı bile istemiyor mu yoksa?

Babası bilgi verdi: "Annen yarın sabah erkenden gidiyor. Şimdi biraz dua edecek ve sonra yatacaktır. Haydi benim çalışma odama geçelim de sen bir şeyler iç, kızım." Ve hemen ekledi. "Koka kola ya da ona benzer bir içeceği kastediyorum kuşkusuz."

Laura başını öne eğerek onayladı ve babasını, onun özel egemenlik alanına doğru giderken izledi. Odanın şimdi nasıl düzenli bir yer haline gelmiş olduğuna dikkat etmeden geçemedi. Bir zamanlar sonbahar yaprakları gibi yerlere saçılan kitap ve dergiler şimdi raflara düzenli şekilde dizilmişlerdi.

Kızının küçük tepkimesini gören Luis açıkladı. "Komşumuz Estelle bana kitap ve dergilerin nasıl sıralanıp, yerine konacağını gösterdi. Bu şekilde gidişimde onları paketlemek daha da kolay olacak. Kola mı, gazoz mu, yoksa soda mı istersin?"

Başka yerlerdeymiş gibi dalıp gitmiş olan kız, "Hiçbir şey istemem" dedi. Luis bir Canada Dry viskisi açıp bardağa dökerek kızma uzattı. "Otur. Burada yabancıymışsın gibi davranıyorsun." Kız babasını zehirli bir dille doğruladı. "Kendimi öyle duyumsuyorum. Demek isterim ki, şu ailede ne gibi kahrolası şeyler oluyor?"

Luis çalışma masasına geçip oturdu. Döner koltuğunu arkaya devirirken bir puro yaktı ve yanıtladı. "Olanların çoğunu

yemek masasında duydun. Ben, Küba'ya gidiyorum." "Ne kadar bir süre için?"

"Bundan sonra Küba'da yaşayacağım" diyen adam açıkladı. "Bilirsin, en' büyük düşüm, bir gün özgür İspanya'ya geri dönmekti. Ama, Pranco'nun öleceğini görecek kadar uzun yaşayacağımı kim bilir? Pidel'e hayranım ve Guevera da tüm doğru fikirleriyle aydın bir kişi..." Laura ağzını açmadan babasını dinliyordu.

"Üstelik, doktor olarak ben şu günlerde hastalardan çok sigorta belgeleriyle uğraşıyorum. Küba'da tıp parasız. Bana gereksinen hastaları iyileştireceğim."

Adam duraladı ve kız araya girip sordu."Ve sen bunlar için annemi o manastıra bırakıyorsun ha?"

Dr. Luis çaresizliğini göstermek için ellerinin ayasını havaya doğru çevirip yanıtladı. "Bu onun karan, Laura."

İri bedenini öne doğru eğen adam sözünü şöyle sürdürdü. "Bir zamanlar annen ve ben evliydik. Her bakımdan evliydik. Aynı ülkülere, aynı inanışlara ve çocuklarımızı yetiştirmek üzere aynı ilgilere sahiptik. Evlendiğimizde ne denli güç durumda olduğumuzu söylesem bana inanmazsın. Annen bir mermi yarasından canım kurtarıp iyileşmiş ve neşeyle yanımda geliyor, sevdiğimiz topraklardan sürülürken bunu karşılamak üzere bana keyif ve haz vermeye çalışıyordu. Sonra Isobel..."

Adam duraladı, derin bir soluk aldı ve ekledi. "Tüm diğer şeylerden sonra, o olay anneni dizleri üstüne getiren bir darbe oldu. Evet, onun bir değişim olduğunu söyleyebilirim. Artık annen her an dua eder haldeydi. Artık, temel anlamda konuşmuyorduk. Aramızda nefret, kin, anlaşmazlık ve çekişme bulunmuyordu. Ama, daha da kötüsü, bir sessizlik duvarı örülmüştü. Ansızın bir evlilik sıfırlanmıştı...

"Böylece yabancılar gibi yaşadık. Annenin tüm konuşmaları artık Tanrı'ya ilişkindi. Sanki beni tümüyle yalnız bırakmış

gibiydi. Ben de yoğun bir biçimde içmeye başladım .Evet, senin buna dikkat ettiğini biliyorum. Ama kızım, yaşamda inanacağım bir şey kalmamıştı artık..."

Laura içinde derin bir sızı duydu ve kendi kendine sordu: Ben ikinizden biri için olsun, avunç kaynağı değil miydim?

"Sonra, Fidel ortaya çıktı. Onu yaşamımda uğrunda yaşanacak gerçek bir insan gibi gördüm. Yararlı olmayı istedim. Bunu anlıyor musun?" Kız başını öne eğip, yalın biçimde onayladı ve konuşmadı. "Küba Sağlık Bakanlığı beni kabul edince evimdeki tüm içki şişelerini çöpe attım ve o günden beri Jerez markalı ünlü İspanyol şarabını bile ağzıma sürmedim. Yeniden bir hedefim vardı artık..."

Laura gözlerini bir yere odaklanmamış olarak bakarak ve işittiklerini sindirmeye çalışarak sordu. "Şu halde siz ikiniz... Boşanıyorsunuz ha?"

"Üzgünüm, azizem. Olay pek çok yılın sonucudur. Ama ben her nasılsa senin bunları duyumsadığını düşünmüştüm."

"Peki, durumu bana nasıl duyurmayı düşünmüştünüz? Havana'dan küçük bir posta kartı atarak mı?"

Kızın sesi yalnızca öfkesini değil, gücenikliğini de ortaya koyuyordu. "Birkaç gün önceye değin hiçbir şey kesin değildi" diyen Luis, özür diler gibi konuşuyordu. "Üstelik her ikimizin de birlikte benimsediğimiz tek şey, senin kendi kendine bakabilecek denli güçlü bir insan olduğundu. Sen her zaman öyleydin."

Laura bu sözlere karşı nasıl bir tepkime göstereceğini bilemiyordu. Babası tüm düşünüş ve büyük planlamalarında kızım ne zaman ve nasıl göreceğini hiç aklına getirmiş miydi?

Kız şu anda öfkeyle haykırmaya mı ya da gücenip hıçkırmaya mı başlaması gerektiğini bilemiyordu.

Ve ansızın Luis kızının yanında, eli onun omuz başındaydı."Lütfen beni bağışla, Laurita. Biliyorum, benim suçum bun-

lar. Ama anlıyorsun, değil mi? Sana söylemeye korktum, çekindim."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye soran Laura gözyaşları içinde kalmıştı. "Büyüdüğüm için ana babaya gereksinmediğim fikrini size kim verdi?"

"Azizem" diye söze başlayan yaşlı adam, şimdi bebeğini avutur gibi fısıldıyordu. "Kısa süre sonra sen evleneceksin. Ve daha sonra da beni Küba plajında ziyaret edeceksin."

Laura ayağa kalktı ve bağırdı. "Sizi evleneceğime hangi lanet olası neden inandırıyor?"

"Palmer harika bir insan..."

"Şu halde onunla sen evlen!" diye bağıran kız ekledi. "Dr. Castellano, ben sizin kızınız değil de oğlunuz olsaydım bunu yapmayacağınızı pek iyi biliyorum."

"Bu dürüstçe söylenmiş bir söz değil."

"Evet, haklısın. Dürüstçe söylenmemiş bir söz. Tamam, sen şimdi Marx ve Engels'i okuyabilirsin. Ben yatıyorum. Yarın sabah ilk trenle gideceğim. Sabah beni kahvaltıda aramayın. Anneme ona mektup yazmamı beklememesini söyle."

Laura topuklarının üzerinde döndü. Kapıya doğru yürüdü. Ama, kapıdan çıkmadan önce bir şeyler söylemek üzere döndü ve, "Bana bir iyilik yapıp giysi ve kalan eşyalarımı Vanderbilt binasına gönderir misin?" dedi.

Dönüp kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Luis ayakta dururken yıldırımla çarpılmış gibiydi. Şu anda ikinci kızını da yitirmiş bir insan gibi görünüyordu.

Sonunda Laura sendeleyerek Vanderbilt binasının girişine vardığında orası bir mezar gibi boş ve soğuktu. Kız, böyle bir gecede ancak orada olabilecek kadar acıklı durumdaki öbür tek insan tarafından selamlandı.

"Merhaba, Laura. Seni burada gördüğüm için şaşırdım."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de burada olduğum için şaşkınım."

"Noel yemeğini benimle birlikte yemek ister misin?"

"Kuşkusuz olur. Aklında bir planın var mı?"

"Pizza yemeye ne dersin?"

"Tamam, ne olursa olur. Eşyalarımı Dekanlık'a taşımama kadar beni bekle."

On beş dakika sonra Laura kar altında, sığ sular ve çamurlar içinde Jacop'un pizza dükkânına doğru sınıfın çekici genci Peter Wyman ile birlikte yürüyordu.

Dünya bundan keyiflensin şimdi...

Barney kış eğlentisini olabildiğince uzatıyordu. Aslında o ve Suzie tatilin son günü, akşam yemeğinden sonraya değin New Hampshire'dan ayrılmamış ve bu yüzden Vanderbilt binasına tam gece yarısına doğru varmışlardı.

Öpüşüp ayrılırlarken bir haftayı geçkin süredir ilk kez tek başlarına yatacaklardı. Odasına giderken Barney iyice dolmuş posta kutusunu boşalttı. Kutuda her zamanki faturalar ile birkaç Noel kutlama kartı vardı. Hiçbiri önemli değildi. Ancak bu durum, resmi görünüşlü ve sol üst köşesinde "Esterhazy —New York Morgu— New York kenti" adresi yazılı zarfa gözleri takılana değin sürdü.

Kutsal pislik! Birisi benim bir cesedin kimliğini tanımamı mı istiyor?

Ne lanet olası bir şey bu böyle?

Odasına girer girmez zarfı açtı ve dikkatle daktilo edilmiş mektubu okumaya başladı:

*

"Sevgili Barney,

Dizginleri tutmayı öğrendim. Deli hücresinde gerçekte önemli olan şey sizin iyileşmeniz değil (iyileşme sözcüğü tam an-

lamıyla çözümlenmiş bir psikiyatristin kesinlikle telaffuz etmediği bir sözcüktür), ancak rolüne çalışan aktör gibi sizin 'normal' bir kişiliğin karakterini geliştirmenizdir. Ve sonunda rolünüzü tam öğrenince, onlar öyle zevklenirler ki, sizi bir halt daha işlemeniz için dünyaya salıverirler.

İyileşmemem sürerken, Dr. Cunningham gerçekten iyi bir adam olduğunu, özellikle babamın telefonla kendisini arayışından sonra gösterdi. Bana kendim için pek çok şeyi düşünmemde yardımcı oldu.

Şimdi de doktor olmaya niyetliyim. Ama, Harvard Tıp Fakültesi'nde değil de, keşmekeşin daha az yoğun olduğu bir yerde.. Önemli olan uzağa gidebilmek. Ben hiçbir zaman bir hastanın kalkıp da doktora Temel Fenbilgisi notlarının kaç olduğunu sorduğunu duymadım.

Sigmund Freud, hayati kimyayı biliyor muydu?

Her neyse, bu mektubun başlığında göreceğin gibi, düşünülebilecek en korkuya aykırı işi yaparak ölü beden organlarından sinirsel olarak korkma özelliğimi alt etmiş bulunuyorum. İçimde derin bir yerde şimdi de korkuyorum ama bununla boğuşabilirim. Ve bu oyunun adını da Dr. Cunningham'dan öğrendim.

Diğer taraftan babamdan nefret etmem yüzünden duyumsadığım suçluluğu da sona erdirdim. Çünkü babam buna layık biri.

Şu mektubu yazdığım ana değin, babam şimdi nerede ve kim olduğumu bilmiyor. Çünkü, özgün aile adım olan Esterhazy'yi kullanıyorum artık. Bu adı kullanmayı babam tümüyle yasaklamıştı.

Eğer şimdi de şu sıkıcı mektubu okumayı sürdürüyorsun, en çok gereksindiğim anda senin sevecenlik göstermene gönül borcu duyduğumu ve senin her zaman en çok hoşlandığım arkadaşım olacağını söyleyerek mektubu kapayacağım.

Sana mutlu bir Noel diler ve o görkemli Laura Castellano ile şimdiye değin evlenmiş oluğunu umut ederim.

Sevgilerimle, Maury Esterhazy (artık Eastman değil)"

*

Barney kendi kendine, 'Vay!' diyerek düşündü: "Tanrı hepimizi kutsasın!" Maury için ne iyi olmuş. Ondaki ateşi kafasından söküp atamamışlar.

Bu yılbaşı, özellikle Barney'in şimdi yazacağı mektupla hem çok iyi, hem de pek kötü bir başlangıç olacaktı.

Yazmak için kalem kâğıt çıkarırken koridorda telefon zilinin çaldığını işiten Barney, boş ver benim için olamaz, diye düşündü. Sonra kapısı vuruldu. Ve uykulu ama biraz da sinirli bir sesle Lance Mortimer kabaca bildirdi. "Telefon sana, Livingstone. Senin hayranların hiç uyumazlar mı?"

Barney kalemle kâğıdı bir yana bırakıp, telefona koştu.îyi arkadaş Suzie şimdiden beni özlemiş olmalı, diye düşünüyordu. Birkaç saniye içinde telefon elindeydi ve soluğu kesilerek konuştu. "Merhaba, bebek."

Hattın öbür ucunda utangaç ve özür diler bir ses konuşuyordu. "Barney, seni bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Telefondaki kişi Laura idi.

Kız konuşmasını şöyle sürdürdü. "Aslında son bir buçuk saattir sana ulaşmaya çalışıyordum. Uyandırmadığımı umut ederim."

"Tamam, Castellano. Ne oldu?"

"Pek görkemli bir şey değil. Yalnızca benim dünyam yıkılır gibi oluyor. Sanırım söyleyeceklerim sabaha kadar bekleyebilir."

"Öyle şey olur mu? Hemen binanın giriş holünde buluşalım."

Kız kimsesiz kalmış birinin sesiyle, "Sakıncası olmadığına emin misin, Barn?" diye sordu.

"Aptal olma. Bir saniye sonra orada olacağım."

Barney telefonu kapayıp odasına döndü.

Eğilip lastik ayakkabılarının bağcığını bağladı. Bir, iki saniye sonra doğruldu ve koşmaya hazırlanırken, yazmakta olduğu önemli mektubu anımsadı.

Çalışma masasına döndü ve kâğıda baktı: En sevgili Susan, Sana iki sorum var:

1. Sevgilim olur musun?

2. Benimle evlenir misin?

Her şey mektuba yazılmıştı. Bir tek imza eksikti. Mektubu imzalayıp yolda posta kutusuna atmalı mıydı?

Hayır, şimdi o iş için uygun zaman gibi görünmüyordu. Kâğıdı masanın üzerinden aldı. Buruşturup top haline getirdi ve uzman bir basketbolcunun çengel atışıyla çöp sepetinin içine attı.

Ve Laura'yı görmek üzere yürüdü.

ON DOKUZ

"CASTELLANO, sen LSD almadığına emin misin?" Bu saatte binanın girişi holünde yalnızca iki kişi oturuyor ve onların fısıldaşmaları kubbede yansımalar yapıyordu.

"Bana inan, Barn. Keşke LSD denilen o lanet olası uyuşturucuyu almış olsaydım. Sana söylediğim olayı aklımdan silip atacak daha iyi bir şeyi bilmiyorum. Demek istiyorum ki, kim annesinin rahibe olacağım işitmiştir ki?"

"İyi, ama annen tam olarak kutsal buyrukları almıyor ki. Biraz önce sen bana onun bir tür hastabakıcı olacağım söylemedin mi?"

"Lanet olsun! Fark eder mi ki? Önemli olan benim ailemin birdenbire ortadan kaybolması. İki yaşayan ebeveyni ile ben bu dünyadaki tek öksüz olacağım." Kızın umutsuzluğu elle tutulacak denli açıktı. Barney durumu ne kadar da iyi anlıyordu. Çünkü,

kendisi de gençliğinin sevgili evinin yakında elden çıkacak oluşuna yas tutmaktaydı. Ama hiç değilse ailesinin şimdi de kolayca varılacak bir yerde olduğunu bilmenin rahatlığı içindeydi. Oysa şu kızın fakültedeki çirkin ve küçük odadan başka gidecek bir yeri bulunmuyordu.

Yumuşak sesle, "Laura" diyerek söze başladı. "Beni dinle! Her şeyden önce, annenin manastın kentten arabayla birkaç saatlik uzaklıkta. Küba da, Florida kıyısından yüz kırk kilometre kadar ötede. Eğer forma girsen, adaya kadar yüzebilirsin bile..."

Okyanus dalgaları arasında kendisini çırpınır durumda düşünen kız bir an için gülümser gibi oldu.

Barney büyük bir hevesle konuşmasını sürdürdü: "Laura, unutma şimdi de bana sahipsin. Ve her zaman ev diye gelecek bir yerin var. Demek istiyorum ki, annem Estelle geçenlerde Miami kentinde büyük bir apartman katı satın aldı."

Kız başını öne eğdi ve sızlanmaya başladı.

"Dinle küçüğüm. Ben şimdi bir ebeveyn rolünü üstlenecek ve sana kesin bir buyruk vereceğim. Odana çıkmam, bir bardak ıhk süt içip yatağına girmeni istiyorum. Şimdi söylediklerimi yapacak mısın?"

Laura başını öne eğip onaylayarak ayağa kalktı. Barney de kalktı. Bir an için orada, birbirlerinden birkaç santim uzakta kalarak öylece durdular.

"Oh, Tanrım!" diye neşeyle mırıldanan kız ekledi. "Barney, sen olmasan ben ne yapardım?"

"İşte, hiçbir zaman yüz yüze gelmeyeceğin bir sorun o, Castellano."

"Cheryl, lanet olsun! Şu çocukları sessiz durduramıyor musun?"

"Onlar ikiz olabilirler ama birbirlerinden ayrı insanlar, Hank. Farklı zamanlarda uyanıp farklı zamanda acıkıyor, farklı zamanda altlarım..."

"Onu da bana söylemek zorunda mısın, Tanrı aşkına? Bu cehennem karmaşası içinde nasıl ders çalışabilirim?"

"Ve bağırmak zorunda da değilsin, Hank!"

"Oh, olağanüstü bu!" diye alaycı bir tavırla yanıtlayan genç baba ekledi. "Bana susmamı söyleyebilirsin. Ama, iki pis küçüğü susturamıyorsun."

"Çocuklarını böyle mi tanımlıyorsun?"

"Oh, sırtımdan çekilir misin?" diyen Hank kitabını çarparak kapadı, notlarını alıp ceketine uzandı.

Cheryl yalvarır gibi sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Sessiz bir yere, kitaplığa. Yarına kadar fizyolojik muayeneyi en ufak ayrıntısına kadar öğrenmem gerek."

Genç kadın onun arkasından bağırdı ama sesi kapının çarpılışının çıkardığı tangırtı arasında kaynadı gitti.

Harvard Üniversitesi Tıp Fakültesinin yalnızca çalışmayı değil, arada bir oyunu da içerdiği söylenmelidir. Kesin konuşmak gerekirse burası hep çalışma ve bir kez oyunu içermektedir: Bu oyun da yorgun, gerilmiş ve öç almak isteyen kafaların ürettiği saçmalıkların üste çıktığı bir başyapıt olan geleneksel ikinci yıl gösterisidir.

Burada yapılan gösteri, ünlü klasik oyun yazan Aristophanes'ten beri benzersiz bir dramatik deneyime olanak sağlamaktadır. Çünkü, öğrenciler esprilerinin (kuşkusuz bunlara espri denilirse) hedefi olan kişilerin aslında hakaret edilmek üzere o tiyatroda seyirci olarak yer aldığım bilirler.

Bu yılın "Kasık Kemiği ilişkileri" adlı oyunu da her zamanki gibi belin altına yapılan başarılı yumrukları içermekteydi. Anatomi dersi öğretmeni için yazıları şu dörtlükte olduğu gibi:

Lubar bir Ölü düşkünüdür,
Kadavraları kucaklamaya bayılır.
Hocamıza neden bunu yaptığını sorduk,
Ona karısını anımsattıklarını söyledi.

O gece büyük ölçüde zafer, yaratıcı zekâsıyla Lance Mortimer'in oldu. Perde kapandığında Dekan Holmes yazan övmek için koştu.

"Mortimer, pisliğe karşı gerçekten şaşırtıcı yeteneğin var. Doktor değil de, pornografi yazan olsaydın daha uygun düşerdi diye düşünüyorum" dedi.

"Eğer hayati kimya dersini geçemezsem, pornografi yazan olmak zorunda kalabilirim, efendim" diyen Lance o gece onuruna verilen partiye doğru ilerlerken, içgüdüleri nedeniyle kendi kendisini kutluyordu. Gecenin açık saçık piyesi önemli kişilerin kalplerini ve pis akıllarını kazanmıştı.

Öğrencilerin çalışmalarını çevreye ve koşullara uydurmalarında yardımcı olabilmek üzere onlara Toplumsal Tıp başlığı altında bazı kısa konferanslar veriliyordu, tik konuşmacı olan Amerika Tıp Birliği temsilcisi, toplumsal tıbba karşıt ve eleştirir bir havada konuşma yapınca, moralleri yükseltme beklentisi düş kırıklığına dönüşmüştü.

Konuşmacı, "Unutmayalım ki, Lenin Toplumsal Tıbbın sosyalist devletin kemerinde kilit taşı olacağını' söylemişti" diyordu.

Ve adam, maluliyet sigortasını "Tıbbi özenin toptan kamulaştırılması yolunda bir adım olarak" kınamıştı.

Kısa konferans diye nitelendirilmesine karşın, uzun süren ve tutkulu bir konuşma olan konferansın yapıldığı salondan çıkarken Barney, Lance'e, "E, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Oh, bilmiyorum. Adamın bazı ilginç sözleri vardı."

Laura tam Lance'in yanıtım duyacağı anda onlara yetişmişti. "Lance, yoksul insanların zenginlere göre daha sık hasta olduk]an

ve yaşamlarının da daha kısa sürdüğü bir gerçektir. Bunu haklı ve adil buluyor musun? O adam bir tür seçkinlerin tıbbı üzerine vaaz veriyordu. 'Şimdi öde, sonra yaşa' fikrini savunuyordu. Adamın kafasına fırlatmak üzere elimde kokmuş yumurta olsun isterdim" diye konuştu.

Barney kızın patlayışına bakıp gülümserken, Lance zayıf bir sesle karşı çıkıyordu. "İyi, Laura. Farklı insanların farklı dokunduruşları olur" dedi.

"Hayır, Lance. Aynı insanlar için aynı dokunduruşlar olmalı. Ve umut ederim ki sen de burada muhalefetten bir şey işitilmediğine dikkat etmişsindir. Demek istiyorum ki, konferansı düzenleyenler Ulusal Sağlık Komisyonu'ndan bir kişiyi de bulundurmalıydılar. Onlar iyi kişilerdir; yalnızca uğruna savaşımda bulundukları kişiler kadar yoksuldur. Amerika Tıp Birliği her yıl ulusal sağlık sigortasının herhangi bir türünü yalnızca baltalamak üzere milyonlarca dolar harcamaktadır."

Lance, açık fikirli bir tavırla onayladı. "Eh, burası özgür bir ülke, Laura."

"Hayır, öyle değil, Lance. Sağlık özeni yönünden pek pahalı bir ülke."

"Oh, haydi. Üstüne çıkıp nutuk attığın sandıktan iner misin, lütfen?"

Laura bu söze karşı yanıt vermeye tenezzül etmeyerek dönüp yürüdü, gitti.

Lance, Barney'e sordu. "Bu kız bir tür komünist mi?"

"Hayır, arkadaş. O yalnızca gerçek toplum bilinci bulunan duyarlı bir insan."

Mortimer hazırcevaplılıkla yanıtladı. "Eğer öyleyse, Laura yanlış bir yere gelmiş."

Yapacakları bir sonraki sınıf uygulamasından önce erkek öğrencilerden hiçbiri uyuyamadı. Kendi kendilerine ve bazen birbirlerine soruyorlardı. "Neden korkuyorum ben?"

Barney şöyle bir muhakeme yürütüyordu. "Sanki haritası çıkarılmamış bir alana gidiyormuş gibiyiz. Oysa vagina, gerçekten bizim iki yanında da yer aldığımız bedenin bir parçasıdır. Ona bir tür eve geri geliş gibi bakabiliriz."

Odasına bir gün sonra yapacakları alt karın bölgesi muayenesine ilişkin endişelerini paylaşmak ve mümkünse yok etmek üzere toplanan heyete Heineken birası şişelerini dağıtan Bennett, "Olay, birinci sınıf saçmalık" diyerek karşı çıktı.

Kara tenli arkadaşlarını destekleyen Lance, "Evet. Neden kabul etmiyorsun, Livingstone? Sen de korkuyorsun. Herkes korkuyor" dedi.

"Korkmadığımı söylemedim. Sakinleşmemize yardımcı olmaya çalışıyorum. Her neyse, neden deneyimin sesini dinlemiyoruz ki?"

Bir zamanlar takım arkadaşı, şimdi fakültenin dördüncü sınıf öğrencisi ve bu nedenle gerçekten aynı işkenceyi yaşamış olan Skip Elsas'ı gösterdi. Bennett, "Haydi Elsas. Bildiklerini söyle" diyerek ısrar etti. "Tümüyle doğruyu söylemek gerekirse..." diyerek Skip anlatmaya başladı. "İlk alt karın bölgesi muayenesi, yapmak zorunda kalacağınız en korkutucu işlemlerden biridir. Sizlerin ne denli deneyim sahibi olduğunuzu bilmiyorum, ama bal kutusundan birkaç santim uzakta ışık tutup, onu kliniksel olarak hiç muayene etmemiştiniz. Üstelik, yaptığınızın kadına pek çok acı verdiğini de bilmiyorsunuz, ilk anımsanacak şey, lanet olası spekülom denilen aynalı madeni aleti ısıtmaktır. Demek istiyorum ki, deliklerinizden birine soğuk bir madeni çubuk sokulursa ne duyumsardınız?"

Bir el havaya kalktı. Hank Dwyer, "Yağlayıcı madde kullanamaz mıyız?" diye sordu.

"Hayır, hayır. İlk işimiz temiz, lekesiz hücre örnekleri almaktır. Ve bu arada doğallıkla belsoğukluğu kültürünü de..."

Lance fena halde bozulmuş bir tavırla yakındı. "Yani hemen bir cinsel hastalık var mı diye burnumuzu bu işe sokacağız, öyle mi?"

Skip hafifçe gülümseyerek yanıtladı. "Kimse size burnunuzu kullanacağınızı söylemedi."

Bu sözler odada sinirli gülüşlere neden oldu.

"Tamam" diyen Skip ekledi. "Spekülomu içeri sokunca onun ışığını yakın ve eğer doğru yerleştirmişseniz rahim boynunun alt ve geri kısmının görüntüsünü elde edeceksiniz. Onu bulunca tanıyacaksınız. Çünkü; büyük pembe renkli bir göze benzer. Sonra mikroskopta incelenecek örneği alıp, aleti yavaşça dışarı çıkaracaksınız."

Şimdi hepsi ortak olarak iç çekip rahatlamışlardı.

"Bekleyin!" diyen Skip trafiği durduran bir polis memuru gibi kollarını havaya kaldırmıştı. "Bu yalnızca işin yansı. Şimdi muayeneyi yapacak elinizin ikinci ve üçüncü parmaklarına biraz KY jölesi sürerek (Skip bu noktada elleriyle olayın uygulamasını da göstererek) iki elli muayenenizi yapacaksınız. Vagi namn içinde iki parmak, bazılarınıza aşina bir işlem olabilir."

Biraz durup dinleyicilerinin sözlerini değerlendirerek sırıtmalarını bekledi, ama beklediği gülümsemeler bir türlü gelmediler.

"Her neyse, sizler diğer elinizi de kadının karnına koyup normalde bir limon gibi duyum sarı an rahmin büyüklüğünü ve durumunu değerlendirin, işin gizi, yaptığınız işi biliyormuş gibi görünmenizdir. Lanet olay tümüyle beş dakikadan az sürecektir. Oh, son bir şey daha kaldı. Duyumsamalarınızı sıkı bir dizgin

altında tutmanız gerekiyor. Çünkü, ister inanın ister inanmayın, çoğu kez olay... cinsel yönden uyarıcı olabilir."

Biraz duraladı ve sonra sordu. "Aranızda soru soracak var mı?"

Hank'in eli kendinden geçmiş gibi ağır ağır havaya kalktı.

Skip, "Evet, ne var?" dedi.

"Rahim boynu için pembe renklidir demiştin, öyle değil mi?"

"Doğru, öyle demiştim."

"İyi" diyen Hank, biraz duraksayarak konuştu. "Ben de, oh, biraz uygulama yapıyordum. Bilirsiniz, karımla..."

Bir kez daha "Evet" diyen Skip arkadaşını zorladı. "Sana ne gibi bir sorun görünüyor?"

"İyi. Söylediğin şeye aklım takıldı da. Karımın rahim boynu bana maviymiş gibi göründü. Ortada bir sorun bulunabilir mi?"

"Eh!" diyen Wyman ekledi. "Arkadaş, ders kitabını okuyamadığını görebiliyorum. Buna 'Chadwick belirtisi' adı verilir."

Hank'in rengi solmuştu. "Ciddi bir şey midir?" diye sordu.

"İyi" diyen Skip açıkladı. "Bu sana ve karına bağlı bir şey. Mavi renkli rahim boynu kadının gebe olduğunu gösterir."

Bu sözlere sabık rahibin yanıtı, "Ey kutsal pislik!" şeklinde oldu.

Katil bir kez daha öldürücü vuruşunu yapmıştı. Bir yıl önceki ziyaretinden sonra o (kız ya da erkek), gecenin karanlığında köpek laboratuvarına girmiş ve rasgele altı köpeği öldürmüştü.

Fakülte yönetimi polis çağırmak üzere kaynıyor ama Dekan Holmes buna karşı çıkıyordu. Çünkü her zaman insanlık Toplumu denilen bir dernek laboratuvarlarda hayvanların denek olarak kullanılmasına karşıt eylemler içindeydi. Ve bu tatsız olay, şimdi onlara vurucu bir silah sağlayacaktı.

"Sanırım en iyi yol, eskiden olduğu gibi her şeyi yerli yerinde olduğu gibi bırakmak" diyen Holmes, Profesör Lloyd Cruikshank ve onun laboratuvar asistanlarıyla yaptığı toplantıda sözlerini şöyle sürdürdü. "Bu gizi fakülte içinde kendimiz çözümlemeliyiz."

Dekan özellikle şunları vurguluyordu: "Herhangi bir ipucunuz var mı? Katilin normal ağrı kesici ilaçların aşırı dozunu kullandığını biliyoruz. Ancak o karakterin davranış şeklini gösteren özel bir kalıp var mı? Demek istiyorum ki, o her zaman birbirine benzer türleri, hep büyük köpekleri ya da küçük olanları mı öldürüyor?"

Asistanlardan biri olan Mike elini kaldırıp, "İyi. Efendim, köpeklerden hep fena kesilip ağır yaralananlar öldürülüyor." "Anlayamadım."

"Efendim, bildiğiniz gibi öğrencilerden bazısı neşter kullanırken ötekilerden daha iyiler. Kötü olanlar, köpeklerin içini fena halde doğruyor."

Dekan fikrini ileri sürdü. "Ve de hayvanların fazla acı çekmesine neden oluyorlar."

"Evet. Köpekler anestezi altında ama bazı köpekler olasılıkla son işlemler dolayısıyla büyük acı çekmekteler."

"Ne demek istediğini anlıyorum, Mike" diyen Profesör Cruikshank dönüp Dekan'a hitap etti. "Kendine özgü stiliyle çalışan bir acımasız katille karşı karşıya olduğumuzu düşünür müsünüz?"

Holmes başını öne eğip onaylayarak, "Tüm ipuçlarının bu yönü gösterdiğini düşünüyorum" diye yanıtladı.

Profesör Cruikshank şöyle konuştu. "Olay geçen yıl başladı. Şu halde bu işi yapanın ikinci sınıfta olduğunu söylemek yanlış olmayacak."

"Geçen yıldan aşırı özverici çatlak tipleri tanıyor musunuz? Öyle tipler çoğu kez hayvanlara karşı yapılan zulmü bir vaazla anlatarak kendilerini ele verirler."

Cruikshank ve asistanları derin derin düşünmeye daldılar. Sonunda, Mike anımsadı. "Geçen yılki olaydan sonra, kara tenli bir öğrenci Profesör Cruikshank'ın son deneyler için yeni köpekler getirtmesine karşı çıkmıştı."

"O öğrenci Bennett Landsmann olmalı." "Evet, efendim. Sanırım adı öyleydi."

Dekan, "Eğer bu olayları yapan oysa, korkarım ki susmak zorunda kalacağız" dedi.

Cruikshank karşı çıktı. "Haydi Cortney. Oğlan yalnızca zenci diye..."

"Bu sözü işitmedim" diyen Holmes, sert bir tavırla konuştu. "Şimdi Dr. Cruikshank, sizinle özel olarak görüşebilir miyim?"

Profesör yardımcılarına bir işaret yaptı ve onlar hemen toplantının yapıldığı odadan dışarı çıktılar.

Sonra Cruikshank sordu. "Bu lanet olası giz de ne oluyor?"

"Landsmann adının sana bir şey ifade etmediğini anlıyorum. The Wall Street Journal gazetesini okumaz mısın?"

"Kuşkusuz okurum."

"Şu halde tümüyle Bay Herschel Landsmann'ın sahibi olduğu Royal Leather firmasının yirmi sekiz milyon dolara Federated Clothing şirketim satın aldığını da okumuşsundur." .

"Eee, ne oluyor yani?"

"Bay Landsmann, oğlunun üniversite eğitimine karşı gönül borcunu belirtmek ve olayı unutulmaz bir biçimde işaretlemek amacıyla tümüyle gizli kalmak koşuluyla Harvard Üniversitesi'ne bir milyon dolar ödedi."

Cruikshank uzun bir ıslık çaldı ve sordu. "Tanrım! Bu öğrenciyi kişisel olarak tanıyor musun sen?"

"Evet, biraz. Sağlam bir vatandaş. Ve çılgın biri gibi görünmüyor. Onun suçlu olması olanaksız."

"Sanırım bunun anlamı, bizim şimdi de koridorlarda dolaşan bir deliyi aramamız gerekeceğidir."

"O işi sürdürmeyelim, Lloyd. Oğlan şimdiye dek yalnızca birkaç köpeği öldürdü."

Cruikshank uyardı. "Şimdilik öyle, Courtney."

Öğrencilerden bir grup kadın hastalıkları muayene odasının önünde toplanmıştı. Üzerlerine pek de uymayan beyaz önlükleriyle rahatsız görünüşteydiler. Giriş vizesi olmayan ve yabancı ülkede dolaşan turistlere benzemelerine karşın aldatıcı tavırlarla dolaşıyor ve uzmanmış gibi görünmeye çalışıyorlardı.

Yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle Grete Andersen muayene odasından çıktı.

Sinirleri gergin bir sınıf arkadaşı, "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Sorun yok. işin nasıl duyumsanacağım bilen kendi cinsinden bir muayeneci görünce hasta gerçekten mutlu oldu" diyen kız onu muayene etmenin nasıl olacağı fantezisini kuran birkaç erkek öğrencinin bakışları altında poposunu kıvıra kıvıra oradan uzaklaştı.

Barney'in adı çağrıldı. Genç tıp öğrencisi, ağır ağır muayene odasına girdi. Ve bir anda gördükleriyle çarpılmış gibi oldu. Çünkü hastası şimdiden litotomi (mesaneden taş çıkartma ameliyatı. Çeviren) pozisyonunda yatıyordu. Topuklarından üzengiye benzer bağlarla bağlanmıştı. Göğsünden aşağıya doğru bir örtü konulmuştu. Bu durumda Barney onu muayene ederken kadın yapılan işlemi göremeyecekti. Mavi beyaz, küçük bir lambanın ışığı muayene edilecek alanı aydınlatıyordu.

Muayenede doğru tıp işlemlerinin yapıldığını izlemek üzere bir kadın görevli de koruyucu ve asistan olarak muayene odasında bulunuyordu. Bu kadın, Barney'e ameliyat eldivenlerini

eline takmasında yardımcı oldu ve sonra onun muayenesini rahatça yapması için kenara çekildi.

Barney hastaya baktı. Kadın kırk yaşının ortalarında, olasılıkla çok aşırı makyajlı ve saçının rengi oksijenle açılmış bir sarışındı...

Güven verici olduğunu umut ettiği bir ses tonuyla Barney, "Merhaba" dedi ve ekledi. "Ben Dr. Livingstone'um. Ve yalnızca her şeyin normal ve sağlıklı olduğunu görmek üzere rahim boynuna ilişkin çekap yapacağım. Lütfen rahatlayın ve canınız acırsa, hemen bana söyleyin. Demek istiyorum ki, canınızın acımaması gerekir. Bunu binlerce kez yapmış bulunuyorum." (Son söyledikleri Skip'in Barney'e özel olarak verdiği öğüttendi.)

Bu konuşmaya hastanın tepkisi tek sözcük halinde geldi. "Gübre!"

İşittiği söze inanmaya karşı çıkan Barney bir iltihap ya da atrofi var mı diye cinsel organın dış kısımlarını inceledi.

Yavaşça vaginanın dudaklarım ayırıp hemşireye dikte etti. "Vaginal akıntı ile klitoriste anormal bir durum bulunmuyor."

Muayenenin ilerleyişi Barney'e kalçalarda, Venüs tepeciği ile anüs bölgesinde her şeyin tümüyle normal olduğunu gösteriyordu.

Şimdi sıra spekülom'un kullanılışına gelmişti. Pedersen modeli ve kabaca bir ördeğin gagasına benzeyen aleti Barney tepsiden aldı. Madeni soğukmuş gibi duyumsadı ve aletin ısınmasını sağlamak üzere sıcak su altında kısa süreyle tutması için hemşireye verdi.

Bir kez daha hastaya rahatlamasını söyledi. Sonra derin bir soluk alarak sol elinin eldivenli parmaklarıyla cinsel organın dış dudaklarım ayırdı. Spekülom'u vaginanın içine aşağıya doğru olmak ve üretra'dan (idrar yolu. Çeviren) sakınmak üzere soktu.

Hastaya en az rahatsızlık verdiğini düşünerek rahim boynuna erişti. Hiç değilse tüm işittiği "Oh, pislik!" sözcüklerinden ileri gitmemişti. Tamam, oraya varmıştı. Şimdi açık pozisyonda aletin kanatlarım bir vidayı sıkarak sabitleştirmenin zamanıydı. Sonra bir rahim boynu spatülü alarak vaginanın içini hafifçe mukoza almak üzere kazıdı ve bunu özel olarak hazırlanmış lamın üzerine koydu. Daha sonra onu (hiç değilse kuramsal olarak) laboratuvar analizinin yapılması için gönderilmek üzere hemşireye verdi.

Lamı bozulmamış durumda tutabilmek üzere, üzerine bir tür sistolojik sabitleştirici püskürtmesi gerekiyordu. Daha yaşlı ve akıllı görünmek üzere sesini yarım oktav alçaltan Barney, buyurganca konuştu. "Spreyi verir misin, hemşire?"

Başka söze hacet kalmadan hemşire ona bir şişe (hayır olamaz) Revlon saç spreyi uzattı. Barney kadına inanamaz bakışlarla baktı. O da gülümsedi ve içtenlikle yanıtladı. "Tüm doktorlar bunu kullanırlar, efendim."

"Oh!" diyen Barney ekledi. "Evet, kuşkusuz. Çok teşekkürler."

İşin yansını atlatmıştı. Şimdi sıra elle muayenedeydi. Elini uzatınca hemşire parmaklarına yağlayıcı maddeyi bastırdı. Ve Barney bir kez daha yatağın yanında hastasına güvence vermenin iyi bir davranış olacağım düşündü.

Oysa kadının en özel yerlerini muayene ettikten sonra ne tuhaftır ki şimdi onun yüzüne bakmak Barney'e utandırıcı geliyordu.

Gene de kendine güvenerek ama gözlerini başka yöne çevirerek, "Tamam. Eğer rahatlamış durumda kalırsak, muayenenin bu bölümünde canınız hiç acımayacak" dedi.

Bu sözlere hastanın yanıtı, "Ben rahatım" şeklinde oldu. Böylesi yanıt da kendine güveninde harikalar yaratırdı.

Sol elini kadının karnına koyan Barney, yağlanmış parmaklanın kadının vaginasının içine soktu. O anda hastanın hafif soluk alışları düzensiz bir ses olarak işitildi.

Barney endişeyle, "İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Bana yapmam gerektiğini söylemeyi unuttunuz, doktor. Kesik kesik soluk alışlar karın duvarını gerginleştirmekten korur."

"Oh, evet, kuşkusuz. Çok teşekkürler."

Sol eline hastanın incelikle yol gösterisiyle Barney rahmin yerini buldu. Büyüklüğünü, pozisyonunu, yoğunluğunu, dış hatlarını ve devingenliğini inceledi. Sonra yumurtalıkları arandı. Ve henüz doktor olmamış büyük arkadaş Elsas'ın sözlerini içinden yineledi. "Lanet olası yumurtalıkları çıkarılmış!"

Ve Barney viziteyi küstahça tavırla şu sözleriyle bitirdi. "Teşekkür ederim, hanımefendi, iyi bir hasta oldunuz."

"Teşekkürler, evlat. Sen kendin de fena değildin."

En iyi zamanlarda, kafeteryada yenilen yemekler erkek öğrencilere özgü bir toplantı vesilesini oluştururken gene de Laura'nın kurala aykırı davranması ve aralarına katılmasına izin verirdi oğlanlar. Oysa bu gece Laura da kendi cinsinden öğrencilerin oturduğu masaya yerleşip onların arasına katılmıştı.

Doğal bir tepkime idi bu. Çünkü kız öğrenciler topukları bir üzengiye bağlı ve pek özel organları karşı cinsten (şu anda onlara düşman gibi görünen) kişilerin beceriksiz uygulamalarına açık kadınlar için gerçekten sempati duyuyorlardı.

Erkek öğrenciler de geçirdikleri günden pek memnun değildiler. Hele birkaçı hastalarında endişe, rahatsızlık ve acıya neden oldukları için üzgündüler.

içlerinde yaptıklarından en çok rahatsızlık duyanlarından biri Bennett idi. "O kadının canını acıttığımı biliyorum" diye üst üste yineliyordu. "Kadın inlemeye başladı. Çünkü ben bir türlü

rahim boynunu bulamıyordum. Her neyse orayı bulmam saatlerce sürdü gibi geldi bana."

Barney dürüstçe itiraf etti."Senin hastan bana rastlamadığı için memnunum, Landsmann. Demek istiyorum ki, hastam o işten benden daha çok keyifleniyordu. Soluk almasını söylemediğimde neredeyse kahkaha atacaktı. Söyleyin, şu anda kim kadın hastalıkları uzmanı olmayı istiyor?"

"Oh, haydi Livingstone!" diyen Lance karşı çıktı. "O kadınlar Mary Poppins'in bahçede yetişen türleri değil. Onlar profesyonel."

"Profesyonel demekle neyi kastediyorsun, Lance?"

"Sen bir sporcusun, Livingstone. Bu yüzden sana spor terimiyle anlatayım: Bill Russel için basketbol neyse, o kadınlar için de cinsellik öyledir."

Barney'in çenesi düşer gibi olmuştu. "Olamaz, sen bizi işletiyorsun!" dedi.

"Gerçekten öyle" diye güvence verir gibi konuşan Lance sözünü şöyle sürdürdü. "İzcilik onurum üzerine ant içiyorum. Gelecek sefere o kadınlar üzerinde alt karın bölgesi muayenesini yapmak istersen bu sana Berkeley otelinde yirmi beş dolara mal olur."

"Cheryl, bana lanet olası gebeliğini neden söylemedin?"
"Hank, emin değildim. Demek istiyorum ki, sen bunu nereden biliyorsun?"

"İyi. Gebelik gerçekleşince rahim boynundan görebilirsin."
"Anlamıyorum. Gebe olduğuma mı yoksa bunu sana söylemediğime mi kızıyorsun?"

Hank'in yanıt vermesi biraz uzun sürdü. Sonunda, "Sanırım her ikisi de beni kızdırıyor. Demek istiyorum ki, zaten ellerimiz ikizlerle dolu değil mi? Bütün bu çocukların gerekli harcamalarım nasıl yapacağız?"

"Senin Harvard sigortanın annelik bölümü karşılayacaktır. Başka ne özveriler gerekiyor?"

"İyi. Sen öyle düşünmeyebilirsin ama ben cinsel yoksunlukları da bir özveri olarak görüyorum."

"Tüm gebelik süresince değil, Hank. Diyorum ki, çağdaş doğum uzmanları..."

"Doktorların söylediklerini bana yineleme, lanet olsun! Onları söylemek benim hakkım. Ve ikizler doğduktan sonra cinsel yönden hevesli olduğunu da bana söyleme. Her seferinde ırza geçermişim gibi oluyor olay."

"Bir tür doğum kontrol yöntemi kullanmış olsak daha iyi" mi olurdu diyorsun?"

"Evet. Haplar var: Enovid ve Ovral şimdi piyasada satılıyor."

"Biz, Katoliğiz. Unutuyor musun?"

"Oh, haydi şekerim. Yirminci yüzyıla katıl. Bahse girerim ki, John F. Kenndy'nin karısı da hap kullanıyordur."

"Rastlantısal olarak şu anda o da gebe, Hank."

"Tanrım! Her şey için bir yanıtın var, öyle değil mi?"

Ansızın Cheryl'in yanaklarından gözyaşları dökülmeye başladı. "Artık seni hiç tanıyamıyorum, Hank. Her an küfrediyor, bana bağırıp duruyorsun. Ben, bir aziz ile evleniyorum diye düşünmüştüm. Oysa sen, bir hortlağa dönüşüyorsun" dedi.

Hank karısının ağlamasını görmeye dayanamadı. Onu kollarının arasına aldı ve fısıldadı. "Üzgünüm. Çok aşırı çalışıyorum ya da öyle bir şey. Gerçekte gebe oluşun muazzam bir olay. Belki bu sefer bir oğlumuz olur."

Barney çalışmaya dalmıştı ki, odasının kapısında bir dizi tıklatma sesini işitti.

"Hey, yetti artık!" diye homurdandı. "Kapıdaki RAHATSIZ ETMEYİNİZ yazısını görmüyor musunuz?"

Öte yandan, "Hey, gevşe biraz, Barn!" diyen yumuşak bir ses geldi. "Ben senin seçkin arkadaşlarından Dr. Landsmann'ım."

İyi, diyen Barney düşündü: Hiç değilse Bennett şu odaya ruhsal öğütlerimi almaya gelmemişti. (Oysa, düşünülürse neden olmasındı? Buraya öyle nedenle hiç gelmeyen bir tek Landsmann kalmışta.)

Kapıyı açta ve, "Çabuk ol, Ben. Doktor olmaya çalışıyorum. Ne var?" dedi.

"Olimpos dağından dünyayı titretecek haberler aldım."

"Ne hakkında?"

"Kötü Uygulama Kupası."

"Olamaz" diyen Barney üzerine doğru gelen bir mermiyi savmak ister gibi kollarını salladı. "Bu dünyada o maç için hiçbir güç beni alana çıkaramaz" diye ekledi.

"Rahatla, Livingstone" diyen Bennett neşeyle konuşuyordu. "Sana getirdiğim haberi dinle." Ceket cebine uzandı, bir kâğıt parçasını ortaya çıkardı ve kışkırttığı arkadaşına uzatarak yeniden konuştu. "Sanırım, bu yazıdan bir kopya da şu anda senin posta kutunda olmalı. Bu yılın maçı iptal edilmiş."

"Ne?" diyen Barney'in yüzü şimdi düş kırıklığıyla söylediği sözlere ihanet eder bir görünüm almıştı. Bir kez daha sordu. "Niçin?"

"Dekan Holmes'ten gelen resmi yazıya göre, tıbbi çalışmalar böyle önemsiz etkinliklerin yapılmasını engelliyormuş."

"Lanet olsun! Gerçek neden neymiş?"

"Eh! Benim gösterişsiz tahminlerime göre, hukukçular şimdi ikinci sınıfta olan Kamyon Mack'in yam sıra Amerika basketbol liginde basketbol oynamış iki oyuncuyu daha birinci sınıfa almışlar. Dekan Holmes, Shakespeare'in ünlü çapkın ve keyifli tipi Falstaff in yolunu izliyor."

Barney başını öne eğerek onayladı. "Kişisel karar verme yetkisi, kahramanlığın en iyi bölümüdür. Ve sanırım o kupanın maçları Kamyon ve kamyonetler okulu bitirdikten sonra gene sürecektir."

Bennett gülümseyerek önerdi."Sanırım haberi kutlamak için içmemiz gerekir. Senin kapının dışına iki şişe bira saklamıştım."

"İyi adamsın, Benett. Senin gibi daha nice konuğum olsun isterdim."

Ancak Barney kutlamayı kısa kesti. Çünkü, Suzie'yi odasında bekliyordu. Bennett'in gidişinden sonra yarım saat geçmişti ki, kapısı bir kez daha tıklatıldı ve bu tıklamayı Suzie'nin kulağa hoş gelen ahenkli sesi izlemedi.

Oğlan, "Livingstone burada değil!" diye seslendi.

"Lütfen Barney, seni görmem gerek."

Gelen Laura idi. ifadesi ses tonunda duyuluyordu: Kız ağlamak üzereydi.

"Üzgünüm, Barn. Sana gerçek baş ağrısı olduğumu biliyorum. Ama, bekleyemeyecek bir şey var" diyen kız arkasında yeşil bir kitap torbası taşıyarak içeri girdi.

Barney on iki dolara on dördüncü elden satın aldığı koltuğu konukseverlikle göstererek, "Otur" dedi.

Kız başını sallayarak yanıtladı. "Eğer uygunsa ayakta durmayı yeğlerim. Laboratuvarda ekstra çalışma yapıyordum. O yüzden şu saate kadar postamı kutudan almamıştım. Soylu Rahip Francisco Xavier annemin evden ayrılmasına yardımcı olurken kendi deyişiyle babamın yazdıklarından oluşan değerli bir hazine bulmuş ve bana göndermiş, içlerinde bir parça var ki, özellikle o beni çizmelerime kadar titretiyor."

"Görebilir miyim?"

"İspanyolca" diyen Laura, çantasındaki bej renkli bir zarfı araştırıyordu, "İşte. İlk kâğıdı oku. Eğer sorunun olursa sana

çevirisini yaparım" dedi. Ve Barney'e bir tomar sararmış çizgili kâğıdı uzattı. Oğlan ilk kâğıdı açtı ve okudu: "Hanto para un hijo nunca nacido" Başını kaldırıp kıza baktı.

Laura başlığı İngilizce'ye çevirdi: "Doğmamış bir oğul a ağıt." "Anlıyorum" diyen Barney alçak sesle ekledi. "Babanın fantezilerini o noktaya kadar getirmiş olmasına biraz şaştım."

"Bu fantezi değildi. Yazdıkları bir kadından düşürtmek zorunda kaldığı bir oğlan çocuk hakkındaydı." "Senin annenden mi?"

Kız başını öne eğerek onayladı. Sonra konuştu, "Öyle görülüyor ki, annem yaralandığında gebeymiş. Ama ikisi de olayı bana söylemek zahmetine girmediler. Luis çocuğu (oğlunu) feda ederek annemin yaşamını kurtarmış. Oysa, şu şiiri berbat bir şey."

Barney ayağa kalktı. Laura'nın ellerini tuttu ve onu koltuğa doğru yürüterek, "Tanrı aşkına, oturur musun?" dedi.

Kızcağız sesini çıkarmadan bu sözlere uydu. Barney bazı yatıştırıcı sözleri söylemeye çalıştı.

"Durum, pek çok şeyi açıklıyor, Castellano. Diyorum ki, o yalnızca bir oğul babası olmak tutkusuyla yaşamıyor; annenin bir şeyden ötürü ona kızışını duyumsuyormuş. Şimdi olayın nedenlerini biliyoruz."

Laura çevresinde koyu renkli halkalar bulunan mavi gözleriyle ona baktı. "Ve bilmenin ne yararı var? Luis benim yaşamama ve 'oğlu'nun yaşamayışına; annem ise, gene benim yaşamama ve kız kardeşimin ölüşüne kırılıyordu, ikisini de zorladığımı duyumsuyor ve kendimi şu pencereden atmayı düşünüyorum" dedi.

"Yararı olmaz, Castellano. Kişisel deneyimimle bu yüksekten atlamanın yalnızca kemiklerini kıracağım ve seni tımarhaneye göndermeye yeteceğini söyleyebilirim. Profesyonelce öğüdüm, canlı ve sağlıklı kalınandır."

"Ve bu ne için olacak?"

"Şurada otur ve benimle konuş" diyen Barney, hafif sesle söylenmişti. Daha sonra kapıya gitti. RAHATSIZ ETMEYİNİZ yazışım dışarı ast ve Laura'yı sonraki üç saat süreyle dinlemek üzere kızın yanına döndü.

YİRMİ

"SUZIE, dün gece sana ne oldu?"

Sabah kahvaltısındaydılar. Suzie bir köşede oturuyor, arada bir çöreğini kemiriyor ya da kahvesinden bir yudum alıyor, ancak kesinlikle Barney'in yüzüne bakmıyordu.

"Lütfen söyle Suzie!"

Şimdi de ona bakmaktan kaçınan kız, "Sen, beni aptal yerine koydun" dedi.

"Ne yaptım?"

"Odana geldiğimde orada zaten birinin bulunduğunu anladım. Bu pek güzel bir şey değil, Barney. Hiç değilse boksörlerin raunt aralarında yaptıkları gibi sen de biraz ara verseydin."

Barney kızın oturduğu yerin tam karşısına kayarak yalvardı. "Ama anlamıyorsun. O yalnızca Laura idi."

"Sen onun için 'yalnızca' diyerek neyi kastediyorsun? Beni bekler durumda olman gerektiği anda odanda güzel bir kız vardı."

"Lütfen, Susan. Sana kaç kez onun yalnızca bir arkadaş olduğunu söylemedim mi?"

"Şu halde nasıl oldu da kapım çaldığımda bana yanıt vermedin?"

"Seni işitmedim. Belki de kapımı yeterince gürültülü çalmadın."

"Bak, tüm sorundan bir Fransız komedisi çıkarmamak üzere kapıyı hafifçe tıklattım. Bunu yapmak bile benim için yeterince aşağılayıcıydı."

Kafası iyice karışmış olan Barney avucunun ayasını alnına vurdu ve, "Oh, Tanrım! Sana yalan söylemeyeceğimi bilmeliydin, Suzie" dedi. Masanın karşı tarafına bakan gözleri yalvarır gibiydiler. "Suzie, seni seviyorum. Bunu bir milyon kez söylemedim mi?" diye ekledi.

Kız utangaç bir tavırla yanıtladı. "Evet, ben de buna inanmayı istiyorum."

Barney düşünmeden konuşup ağzından kaçırdı. "Seninle evlenmek istediğimi kastetmiştim."

Heyecansız davranışları arasında kızda küçük bir sürpriz dalgacığı görülür gibi oldu.

Yumuşak bir sesle, "İstiyor musun?" diye sordu.

"Evet, Suzie, gerçekten. Gerçekten, gerçekten."

Kız özlemle, "Sana inanmayı çok isterdim" dedi.

"Hangi cehennem olası şey seni durduruyor?"

"Sen pek çok kez 'gerçekten' dedin. Beni değil de, kendini inandırmak ister gibiydin."

Susan o anda yerinden kalktı ve incelikle yürüyerek kafeteryadan ayrıldı.

Barney orada başını ellerinin arasında tutarak bir süre oturdu. Ve sonra edilginleşmiş bir çocuk gibi, aklı başında olmadan Suzie'nin çöreğini yiyip kahvesini içerek bitirdi.

Şu kızı sevmişti. Kendi kendine bu konuda güvenceler veriyordu. Oysa sonra Susan'ı gerçekten, gerçekten, gerçekten sevmediği sonucuna varmak üzere kendi kendisini zorluyordu.

Kliniklerdeki rotasyon başlamış ve doktor olacak öğrenciler Harvard Üniversitesinin birçok eğitim hastanesinde hastalarla yüz yüze gelme olasılığı nedeniyle pek sevinmişlerdi. Bununla birlikte şimdi görevlerinin konuşma dilinde "angarya" denilen türden işleri kapsadığını sezinleyememişlerdi. Henüz doktor ya da hastabakıcı olarak nitelendirilmedikleri için hastanede çalı-

şanların en alt sınıfını oluşturuyor ve bu yüzden sayısız süfli işe koşturuluyorlardı. Sözgelişi, hastanın yatağının yanından laboratuvarlara kan, idrar ve diğer örneklerin taşınması gibi... Böyle ayrıntılarla uğraşmadıkları zaman olayın tarihçesini yazmak zorunda kalıyor ya da en kötüsü sayısız sigorta formlarım dolduruyorlardı. Kısa süre geçmeden öğrenciler, öğrenim giderleri için binlerce doları vasıfsız işçilerin yapacakları işleri üstlerine alıp yaparak Tıp Fakültesi'nin paralarını tasarruf etmek için ödediklerini sezinlediler.

Hastaların kanının alınması işini bile ayrıcalıklı bir görev olarak görüyor ve bazen gecenin tam ortasında, kuşkulu bir onura kavuşup damardan çıkan bir serumu hastanın damarına takma işini yapmak üzere uykularından uyandırılıyorlardı. Ancak bu da, böyle önemsiz bir görev için yataklarından kalkmak istemeyen üst sınıf öğrencilerinin kurnazlığı nedeniyle gerçekleşiyordu.

Kliniklerdeki rotasyonun amacı onları adam iyileştirme sanatının uzmanlık dallarıyla tanıştırmaktı. Bu şekilde ileride seçecekleri uzmanlık dalını kararlaştırmış olacaklardı.

İç hastalıklar ve cerrahi, öğrenciler için devamı zorunlu dallardı. Bundan sonra geniş bir skala üzerinde doğum, çocuk, akıl, sinir, göz, bevliye hastalıkları ile hatta anüs hastalıkları uzmanlık ve alt uzmanlık dalları yer alıyordu.

Bir zamanlar oldukça yapışık durumda olan sınıf şimdi minik gruplara bölünmüştü. Eskiden yüz yirmisi beraberce Profesör Pfeifer gibi zorbaların elinde hep birlikte zulüm gördüklerinin avuntusunu yaşarken şu anda iki ila on kişilik gruplar içinde aynı şekilde korkunç doktor öğretmenlerle boğuşuyorlardı.

Barney ile Bennett birlikte Brigham Hastanesi'ne gönderildikleri için kendilerini şanslı sayıyorlardı. Çoğu kez farklı öğrencilerin gözetimi altında ayrı servislere gönderildikleri halde, hiç

değilse aynı binadaydılar ve birbirlerinin çektiklerim anlıyor, beraberce ferahlıyorlardı. Barney yaptıkları işlere "Ahmaklar Olimpiyatı" adım takmıştı. Olay bazı tuhaf disiplin kurallarım; sözgelişi, öğrenciler için hastane asansörünü kullanma yasağını da içeriyordu.

Önce elleri boş olarak dört katı hızla koşma, kısa mesafe yarısı vardı. Sonra çeşitli aletleri, örnek ve benzerlerini taşıyarak yapılan orta mesafe koşulan yer alıyordu. Bennett "mini mızrak atma yarışı"m bile uydurmuştu. Burada iğnenizle ilk atışta kaç hastanın damarına gireceğiniz ve kan alacağınız yarışma konusu oluyordu. Yarışmayı yitiren "haftanın kazançları"nın konuşulduğu akşam yemeğinin parasını ödüyordu.

Her iki öğrenci de aynı iç hastalıkları rotasyonunda yer almalarına karşın, Barney ile Bennett'in aynı görevleri yaptıklarına inanmak olanaksızdı. Çünkü ikisi de tümüyle karşı görüşlere sahiptiler.

"Hareketlilik yok, Barn" diyen Bennett yakınıyordu. "İç hastalıkları uzmanlarının 'sinek' diye adlandırılmasına şaşmamak gerek. Her zaman dı şanda sürünür ve küçük köşeleri gözetlerler. Demek istiyorum ki, ben yaşam boyunca bir insanın içinde neler olup bittiğini düşünerek bununla ilgili varsayımlar yaparak zamanımı harcayamam."

Barney, deliller ileri sürerek arkadaşının savım çürütmeye çalıştı. "Bense onun büyüleyici bir şey olduğunu düşünüyorum. Çünkü, gizi çözmek üzere küçük ipuçlarını bir araya koymayı içeriyor. Şu halde sen neden radyoloji dalına gitmiyorsun? O zaman tümüyle karanlıkta kalır ve zamanını X (röntgen. Çeviren) ışınlarına harcardın."

"Hayır, teşekkür ederim, Dr. Livingstone. Ben cerrahi için; gerçek aktif yaşam için varım."

"İyi" diyen Barney ekledi. "Çeşitli doktorlar hakkında söylenen espriyi bilirsin: Sinekler her şeyi bilir, hiçbir şey yapmazlar. Cerrahlar bir şey bilmez her şeyi yaparlar."

"Evveeeet. Psikiyatristler ise hiçbir şey bilmez ve hiçbir şey yapmazlar."

Barney güldü. Bennett onun düşüncesinin çizdiği yolu izlemişti. Ve sonra şöyle konuştu. "Neden yaşamının geri kalanım rahat bir koltuğa oturup kıçında(!) yağlı bir doku oluşturmak ve insanlara annelerini sevmemeleri yolunda öğütler vererek geçirmek üzere planlıyorsun?"

"Haydi, Ben. Gerçekte dünyada milyonlarca yürüyen ama yaralı olduğu için yardıma gereksinen insan var. Bazen hepimizin bir akıl hastanesine yatırılması gerektiğini düşünüyorum."

"Ve bizler gerçekten oraya yatırıldık, Doktor" diyen Bennett sırıtarak ekledi. "Bütün gün bir hastanedeyiz."

Her ikisi de akşama doğru saat beş buçukta görevden çıkmışlardı ve ertesi sabah saat yediye kadar hastaneye beklenmiyorlardı. Alacakaranlık çökerken ağır ağır yürüyerek Vanderbilt binasına dönüyorlardı, işte bu sırada Barney arkadaşına şu soruyu sorma rizikosuna girdi. "Bennett, bana tıbba seni neyin getirdiğini hiç söylemedin. Demek istiyorum ki, babanın bir ayakkabı yapımcısı olduğunu söylemiştin. Seni bizim mesleğe getiren annenle babanın bir düşü müydü?"

"Hayır!" diyen Bennett soruyu şöyle yanıtladı. "Onlar beni hiçbir yöne itmediler. Dünyayı bir parça iyi yapacak şeye ben karar verdim."

"Haydi, Landsmann! Seninle üniversiteye kabulün için mülakat yapmıyorum. Daha mantıklı bir nedenle ortaya çıkamaz mısın? Tanrı biliyor ya, Brooklyn'deki çocukluğumun ayrıntılarıyla seni ne kadar sıkmışımdır. Ve senin çocukluğunun da çok ilgi çekici olduğuna bahse girebilirim."

"Tamam, Livingstone" diyen Bennett gülümseyerek ekledi. "Sana özel bir iyilik yaparak ruhumu burada sokağın ortasında arayacağım. Benim tıbba girmemin nedeni sanırım gerçekte genç bir doktordur. O henüz tıp doktoru değil öğrenciydi ve annemi ölümden kurtarmıştı."

"Şimdi oluyor" diye konuşan Barney tutkuyla sözünü sürdürdü. "Ne oldu? annen bir kaza mı geçirmişti?"

Bennett sakin bir ses tonuyla yanıtladı. "Hayır, kuşkusuz Hitler'i bir kaza saymazsak... Führer'in tıp havarilerinden biri annemi kobay olarak kullanmıştı."

Barney soluğunun arasından mırıldandı. "Kutsal pislik!"

"Müttefikler bir kampı özgürleştirdiklerinde annem ağır rahim mukozası iltihabı geçiriyormuş. Bir İngiliz tıp öğrencisi en ilkel koşullarda ameliyat ederek, annemin yaşamını kurtarmış."

"Tanrım!" diyen Barney heyecanla konuştu. "Ama, toplama kampında zencilerin bulunduğunu hiç duymamıştım."

Bennett, "Annem bir Yahudi'dir" diyerek yanıtladı.

Barney, "Aha!" derken gülümsüyordu. Ekledi, "Şimdi her şey açığa çıkıyor. Romantik öykünün gerisini bırak da ben hayalimde canlandırayım. Baban belli ki General Patton'un Üçüncü Ordusu'ndaydı. (Çünkü, sendeki sigara tablasında o amblem vardı.) Baban, kampı özgürleştirdi ve annenle birbirlerine aşık oldular. Doğru muyum?"

"Yarısında doğrusun."

"Hangi yarısında?"

"O da senin kafanı karıştıracak, Barney. Çünkü babam, ebeveynlerimi özgürleştirdi."

"Hey, bir dakika bekle, Ben. Kafam gerçekten karıştı. Söze ilk ilkeyle, doğumla başlayalım mı? Senin baban kim?"

"Babam, ABD kara ordusundan, 1945 yılında ölen Albay Lincoln Bennett'tir. Ebeveynlerim ise, Berlinli, daha sonra Nord-

hausen Toplama Kampı'nda kalan ve şimdi Ohio'nun Cleveland kentinde oturan Herschel ile Hannah Landsmann'lardır. Biliyorsun, Hannah pek kötü bir durumdaydı ve asıl babam sert sözleriyle korkutarak doktorları gayrete getirdi. Ama sonra, ne tuhaftır ki, kendisi tifüsten öldü. Landsmannlar ABD'ye gelince izimi arayıp buldular ve öyküyü kısa kesersek, evlat edinirlerken ben de Bennett'i ilk ad olarak aldım."

"Tamam. Sanırım parçalar şimdi birbirlerine uyuyorlar. Şu anda ayakkabı yapımcısı olarak Bay Landsmann'ı alabilir miyim?"

Bennett başını öne eğerek onayladı.

"Giyinişinden ve mevsime göre eğlenmek üzere kıtalar arası yolculuklar yapışından Bay Landsmann'ın pek başarılı bir mağazası olduğu anlaşılıyor."

"İyi. Gerçekte ayakkabılar onun fabrikalarında yapılıyor. 'Mağazasının' adı Royal Leathercraft'tır."

"Amma öykü be!" diyen Barney birdenbire aklına gelen bir şeyi daha sordu. "Peki, öz annenden ne haber? Bütün bu olaylar arasında o nerede kaldı ki?"

Bennett'in yüzü gerilir gibi oldu. "Bilmiyorum, Barn. O kadına ilişkin tek bir anım bile bulunmuyor" dedi.

"Eh, sen çoğu kişiden daha şanslısın. Gurur duyabileceğin üç ebeveynin olmuş. Çoğu kişinin bir ebeveyni bile bulunmuyor."

Bennett güldü ve kolunu sınıf arkadaşının omuzuna doladı. Barney daha öncesi olmayan bu sevecenlik gösterisi karşısında duygulanmıştı.

Laura, iç hastalıkları rotasyonunu Mass General Hastanesi'nde yapıyordu. Kızcağız, hastalar ve laboratuvarlar arasında atlı ppsta arabaları gibi koşturuyor; nabız ve tansiyon ölçmeyi, ana organlar üzerindeki anormallikleri bulmak üzere elle vurmayı öğreniyor; yeni hastalardan sonu gelmez hastalık tarihçelerini dinleyip kartlara yazıyordu.

Daha şimdiden erkeklerin mesleğinde bir kadın olarak çalışmanın güçlükleriyle boğuşmaya başlamıştı. Böbrek taşı şikâyeti olan bir inşaat işçisinin tıbbi ayrıntılarını kaydederken adamın göbeğinden aşağı hiçbir şey hakkında kendisiyle tartışmamak ve işbirliği yapmamak istediğini gördü.

"Ama, efendim" diyerek karşı çıkan Laura sözlerini şöyle sürdürdü. "Ayrıntıları karta yazmak zorundayım. Aksi takdirde kesinlikle ameliyat olamazsınız. Böbrek ağrısını ömrünüzün sonuna değin çekmeyi ister miydiniz?"

"Bak, bayan! Benim gizleyecek bir şeyim yok. Ama kişisel sorunlarım hakkında konuşmak zorunda isem onu sarışın bir hemşire yerine bir doktora anlatmayı yeğlerim."

"Bağışlayın beni. Ama, sözlerinize güceneceğim."

"Ne yaparsan yap, lanet olsun!" diyen adam ekledi. "Bende yapmana izin vereceğim tek şey, nabzımı saymandır."

Grete Andersen de hastanede güç anlar yaşıyordu. Ancak onun en kötü deneyimi hastalardan değil, bir doktordan geldi.

İlk rotasyonda kıza görev yeri olarak cerrahi dalı seçilmişti. Ve o da her zamanki angarya işleri yapıyor; Koca Bıçak bedene girip onların deyişiyle "keserek iyileştirirken" Grete yaraları açık tutmak için retraktörü tutuyordu. (Retraktör, bir yaranın dudaklarını açık tutmaya yarayan alet. Çeviren)

Pek ender durumlarda burada daha ileri aşamadaki öğrencilere yaraya son dikişleri atma izni veriliyordu. Dr. Malcolm McBride böyle bir yara dikme işinde kızı kendisine yardımcı olmaya çağırınca, Grete o işi yapma şansını buldu. Tam eğitici bir havada doktor kızın ellerini tuttu, iğneyi doğru biçimde eline almasına, yaraya batırmasına ve yangı kapamasına yardımcı oluyordu.

Birdenbire Grete her şeyin yolunda gitmediğinin farkında oldu. Kızcağız yalnızca cerrahın bedenini kendisininkinin ardında

duyumsamakla kalmıyor, adam kollarının her hareketiyle memelerini sıvazlıyordu.

Doktor bunu yaparken kimse olaya dikkat etmiş miydi? Öğretmenin solumasının hızlanışı dikkatleri çekmiş miydi? Yoksa kişiler, dikiş diken ellere bakıp ipnotize olmuşlar mıydı?

"O odaya bir kez daha gidemem. Kesinlikle gidemem" diyen Grete Andersen, Vanderbilt binasına varır varmaz olayı anlatmak için Laura'ya koşmuştu.

Gözyaşları arasında, "Ne yapmam gerekirdi? Kollarıyla memelerimi sıvazlamanın dışında... Kasıklarını arkama doğru dürtüyordu. Adama elimdeki iğneyi batırmak istedim" dedi.

Laura, "Keşke batırsaydın" diyerek yanıtladı.

"Söylemesi kolay" diyen Grete karşı çıktı. "Başkalarının göremeyeceği bir şey için cerrahide çakma rizikosunu sen göze alır miydin?"

Bu soru Laura'ya durup düşünme fırsatı verdi. Hayır, adam kısa bir tecavüzden sonra duracaksa, ben de olasılıkla o rizikoya girmezdim, diye düşündü.

Sonunda Laura güven verici bir tavırla şöyle konuştu. "Olayı şöylece düşün, Grete: Yalnızca pis bir 'temas' idi. Demek istiyorum ki, adam o denli çarpık bir kişiyse, böyle ucuz bir heyecanla doyuma ulaşıyorsa, adama ancak acıyabilirsin. Demek istiyorum ki, önümüzdeki kalan iki yılı bu türden olayları yaşamadan geçirirsek şanslı olacağız."

"Beni kutsayın, Rahip. Çünkü, günah işledim. Son itirafımdan beri zina yaptım."

"Evet, anlat oğlum."

"Ve bunu son zamanlarda sık sık yaptım."

Bir sessizlik oldu.

"Önce olaylar Tıp Fakültesindeki sınıfımın kızları Grete ve Laura ileydi. Laura için kendimi pek fena duyumsuyorum, Peder.

Çünkü o da Katolik. Gerçekte onunla birlikte bu kilisede dua bile ettik. Ne yapmam gerekir, Peder?"

"Oğlum, hepimiz günah fırsatlarından ve özellikle tenin işlediği günahlardan kaçınmalıyız. Ama, her şeyin üzerinde Katolik inancının öğretilerini desteklemek üzere çaba harcamalıyız. Güçlü olmak için dua et, oğlum. Ben de senin için dua edeceğim."

"Evet, Peder."

"Ceza olarak üç kez 'Haç'ın Rütbeleri" duasını oku... Şimdi iyi bir pişmanlık hareketi yap... Absolvo te in nomine patris et filii et spiritus sancti."

"Ama, Rahip efendi. Ben şimdi de korkuyorum."

"Neden dolayı, oğlum?"

"Bütün zinalar hep aklımda kaldılar. Onları gerçekten yaparsam diye korkuyorum."

İtiraf hücresinin öte yarandan bir yarat gelmedi.

Hank Dwyer ruhu temizlenmiş ve morali güçlenmiş olarak katedralden çıktı.

Laura, cerrahi dalından nefret ediyordu.

İşin çok gözüken kan ve bağırsak görüntüsünden değil; kan damarları ya da iç organlar dağıtılır, kesilir, birbirine bağlanır veya bedenden çıkarılırken bir retraktörün başında iki, üç saat nöbet tutarak oluşan fiziksel yorgunluk yüzündendi nefreti. Kız yeterince "ağır iş" de görmüş bulunuyordu: Kınlan bacak kemikleri bir marangozun tahta parçalarını onarışı gibi bir araya getirilmiş, sonra her şey naylon, kanguru bağırsağı ve ipek gibi şeylerle dikilmişti. Olay, her nasılsa Detroit araba fabrikalarındaki üretim zincirine benziyordu.

Kız ameliyat öncesi, ameliyat olmayı bekleyen hastalarla konuşurken kendisini evindeymiş gibi duyumsuyor, onların korkularını yatıştırmaya çalışıyor ve sakinleştirici sözleriyle kendilerini anesteziye bırakmalarını sağlıyordu.

Ameliyat sonrası odası sinir bozucuydu. Laura, arada bir daha önce konuştuğu hastaların orada gülümsediğini, mutlu ve iyileşme yolunda olduklarını görüyordu. Ama genelde işlem başarılı olsa bile oldukça büyük boyutta sancı vardı ve kızın sözlüğündeki sözcüklerden hiçbiri hastaların derdini azaltmıyordu.

Ve sonra kuşkusuz ameliyattan sonra hiç uyanamayan kişiler vardı...

Laura her akşam hastaneden Vanderbilt binasına döndüğünde kalkıp sandviç makinesine gidecek gücü kendinde güçlükle bulabiliyordu.

Hemen hemen her gün kendisini posta kutusunda Palmer'in (ya da şimdi, onun kendi kendine adlandırdığı biçimde Teğmen'-in) bir mektubu bekliyordu.

Kız, "Oh, Tanrım! Bu adamı neden uzaklaştırdım?" diye kendi kendisine soruyordu. İşte şimdi o, Büyük Okyanus bölgesinde egzotik yerlerde olasılıkla her gün düzinelerce uysal ve evlenecek çağda kızla karşılaşıyor.

Mektuplarında genç adam sadakat ve bekaret andı etmesine karşın, Laura onun cinsel yönden zevkli zamanlar yaşadığına emindi.

Kendi açısından Laura Castellano cinsel bağımsızlığını koruyor ve bir, iki stajyer doktorla daha rasgele, sürekli ve zevkli olmayan ilişkilere giriyordu. Ve ardı arkası kesilmeyen baskılarından sonra ısrarlı Gary Arnold ile buluşmaya da razı oldu. Gary itiraz kabul etmek istemeyen ve rahatsız edici bir eğilimdeydi.

Bir pazar akşamı yatakta yatarlarken genç adam bakışlarını tavana dikip,"Seksi sevmiyorsun, öyle değil mi Laura?" diye sordu.

Yarı uykulu kız, "Sen ne diyorsun?" dedi.

"Yalın biçimde, sevişmekten zevk almadığım gözlemledim."

"Bir sorunum olduğunu mu dokunduruyorsun, Gary?"

"İyi. Eğer pek dürüst olmak gerekiyorsa, bir gün senin birisiyle görüşmen gerekiyor."

Giderek uykusu açılan Laura şöyle yanıtladı. "Biliyorsun, sanırım haklısın. Düşündükçe seksin bütünüyle fazla eğlenceli bir şey olmadığım sezinliyorum."

"Aha!" diyen doktor bir zamanlar Arşimed'in ünlü Eureka (Buldum!. Çeviren) sözcüğünü söyleyişine benzer bir tonla konuşmuştu.

"Hayır, Gary. Demek istediğim, seninle seks yapmaktan hoşlanmadığımdı."

Otistik sinir uzmanı uygun bir yanıt ararken Laura yataktan kalktı, giyindi. Ceketim omuzlarına atarak kapıya doğru yürürken doktora iyi bir veda hediyesi bırakmak istedi.

"Sen sorununu biliyorsun, değil mi Gary? Aklını hep penisinle karıştırıyorsun. Bu da pek iyi anlaşılıyor, çünkü her ikisi de acınacak durumdalar."

Ve o anda alçakgönüllülükle gülümseyen kız adamın yaşamından uzaklaştı.

Görev düşkünü Seth Lazarus her hafta sonu eve telefon ederdi.. Ve annesi her zaman, "Bir yenilik var mı?" diye sorardı. Oğlan da bıkkın ve bir vodvilde oynarmış gibi, "Fazla bir şey yok. Kanseri, kalp nöbetini, diş ağrılarını ve sivrisinek ısırıklarını iyileştirdim" derdi. Annesinin buna yanıtı da, "Başka ne yenilik var?" şeklinde olurdu.

Daha sonra babası telefonu eline alır ve o da çeşitli Şikago takımlarının maçlarını oğluna monolog şeklinde anlatırdı.

Bu sıkıcı ve yüreklendirmeyen formül kesinlikle değişmezdi. Seth bunca parayı saçıp neden şehirlerarası telefon açmış olduğunu düşünürdü.

Oysa bir hafta sonu telefonuna yanıt alamadı. Ebeveynleri evde ve mağazada değillerdi. Tatile çıkmış olamazlardı çünkü

bugüne değin bildiği kadarıyla tatile çıkmamışlardı. Gerçekte Howie hastaneye yattıktan sonra annesiyle babası bu konuda sözsüz bir ant yapmış gibiydiler. Artık kendilerini yaşamdan zevk almaya değer görmüyorlardı. Peki, şu anda neredeydiler.

Seth, bu kez Judy'i aradı. Hafta içi günlerinde her gece saat on birde başlayıp sonsuza değin süren telefonu bu kez erken açınca kız onun neden aradığım hemen anlamıştı.

"Üzgünüm, Seth. Ama annenle baban sana haber vermememi söylemişlerdi. Sorun Howie..."

Kız duraladı ve Seth uzun zamandır beklediği ve ağabeyinin acılarından kurtulmuş olduğu haberini almayı umut etti.

Hemen, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir tür beyin kanaması geçirmiş. Gerçekte ölmüş gibi bir durumda."

Seth tümüyle kontrolünü yitirmişti. "Onun şimdi de yaşadığım mı söylüyorsun?" dedi.

"Soluk alıyor. Onu solunum aygıtına bağlamışlar. Annenle baban bütün hafta onun başında oturdular."

Seth Lazarus patlar gibi oldu. "Tanrı aşkına, neden bunu yapıyorlar? Ağabeyim zaten yirmi yıldır yaşamıyordu. Orası ne tür bir hastane ki?"

Judy içini çekerek, yumuşak bir sesle yanıtladı. "Bilmiyorum, Seth. Ancak bildiğim, annenin ağabeyinin 'desteklendiğini' görmek üzere bütün gün boyunca orada oturması."

"Buradaki hastaneden izin alıp yarın ilk uçakla oraya geleceğim" diyen Seth kararlılıkla konuşuyordu."Sanırım ilk uçak saat yedi otuzda kalkıyor."

"Seninle alanda buluşuruz" diye yanıtlayan Judy sevgiyle konuşuyordu. "Pek kötü bir nedenle geliyorsun, ama seni göreceğim için sevinçliyim."

Seth, "Ben de" dedi.

Telefonu kapar kapamaz Seth mavi renkli montunu giyindi. Aşağı koşup Vanderbilt binasından çıkarak ve Longwood Bulvarı'nı geçerek D Binası'na vardı.

Yarım saat sonra gene odasındaydı. Ertesi günkü yolculuğu için gerekli şeyleri küçük valizine koyuyordu: Gömlek, boyunbağı, külotlar, çoraplar, diş fırçası, tuvalet çantası...

Ve son olarak valizine bir derialtı iğnesi koydu.

YİRMİ BİR

"HEY! Çok yorgun görünüyorsun, Seth."

"Bütün gece uyuyamadım, Judy. Yapmak zorunda olduğum pek korkunç bir şey."

"Ben değil, biz şekerim" diyen Judy, O'Hara havaalanının uzun koridorlarından birinde kol kola yürürlerken sevgilisinin sözünü düzelterek ekledi. "O işte birlikteyiz."

İvedi davranan işadamları onların yanından geçerek uçaklarına koşuyorlardı. Seth ile Judy, kızın arabasının bulunduğu garajın üçüncü katına çıktılar ve sesleri çıplak beton labirentte yankılandı. Judy arabasını çalıştırıp geri geri çıkar ve sonra rampadan aşağı ilerlemeye başlarken Seth sessiz kalmıştı.

"Sonradan aklına gelen düşünceler var, değil mi?"

"Onlara ne ad vereceğimi bilemiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, aklıma gelenlerden ötürü ürküyorum."

Karayoluna çıkmışlardı. Kız erkeğine güvence vermeye çalıştı. "Seth, yapacağın doğru olan bir şey."

"Oysa, buna bazıları Tanrı rolünü oynamak diyorlar."

"Tanrı'nın bir insanın gereksiz yere acı çekmesini isteyeceğine ben inanmıyorum. Özellikle, hasta insan teknik olarak 'canlı' olduğundan haberli değilse. Demek istiyorum ki sen durumu düzinelerce kez anlatmıştın."

"Biliyorsun" diyen Seth ekledi. "Ama, suçüstü bir yakalanırsam ne olur?"

Kızın bu soruya verecek yanıtı bulunmuyordu. Aslında, yaşanmaz ve acı dolu bir hayata son verme hakkına ikisinin de inandığını öğrendiğinden beri Judy yapacakları şeyle büyülenmiş bulunuyordu.

Ve Seth daha da ileri gitmiş, kıza ileride böyle olaylarla karşılaşırsa (ve eğer hasta sahipleri isterlerse) "Ölüme yardımcı olacağını" söylemişti.

Seth yüksek sesle kızı uyardı. "Bir şey daha var. Oraya elimde valizle girersem her şey çok açık olur."

"Bunu düşündüm" diyen kız sözünü şöyle sürdürdü. "Benim el çantamda yeterince yer olmalı."

Genç adam başını öne eğerek onaylayıp konuştu. "Yalnızca o solunum aygıtını çekip çıkarmayı isterdim. Demek istiyorum ki, eğer biraz insanlıkları varsa oradaki doktorlar bunu yaparlardı. Atlar acı çektiklerinde, onları yatırıp acılarına son veriliyor. Bunu insanlar için neden yapmazlar ki?"

"Sanırım pek çok kişi, Tanrı'nın insanları atlardan daha çok sevdiğine inanıyor."

"Hayır" diyen Seth kızı düzeltti. "Belli ki, Tanrı atlan daha çok seviyor. Çünkü onların acısına son verilmesine izin veriyor."

Saint Joseph Hastanesi'nin park yerine vardılar ve uzak bir köşeye park ettiler. Seth valizim açtı ve iğneyi çıkardı. Birdenbire iğne gözüne kocaman görünmüştü. Ve sonra cebinden iki küçük şişe sıvıyı çıkardı.

Judy, "Onlar nedir?" diye sordu.

"Potasyum Klorid" diyen Seth açıkladı. "Hepimizin bedeninde pek sık rastlanan bir mineral. Beyindeki elektrolitler için gereklidir. Damar içine pek fazla verilirse kalpte tıkanmaya yol

açar. Kesinlikle kuşkulara neden olmaz, çünkü kimse onun varlığından ötürü soru sormaz."

Küçük şişelerden birinin kapağını söküp açtı ve sıvıyı iğneye çekti. Sonra, "Hiç değilse, son kez Howie'nin acı çekişini görüşüm olacak" dedi.

Howie. O gün ilk kez bu adı söylemişti. Tüm uykusuz gecesi ve uçak yolculuğu boyunca kişisel ilişkisini keserek ona hep "hasta" demişti. Kendi kendine o senin ağabeyin değil, gerçek kimliği olmayan ve acı çeken bir sürü yararsız organdan oluşan bir kütle diye düşünmüştü.

İkinci şişenin içeriğim de şırıngaya aldı ve iğneyi Judy'ye verdi. Kız onu dikkatle mendiline sarıp el çantası içinde yastıklamaya çalıştı.

"Çantadakilerin kalabalığı arasında sıvının bir miktarını yitirebiliriz."

"Endişelenme" diyen Seth, ifadesiz bir sesle ekledi. "Yeterinden çok var."

Kız el çantasını dikkatle kapadı. Arabadan çıkıp yan yana yürüdüler. Ayak sesleri çakıllı avlu zemininde çatırtılı sesler çıkarıyordu.

Tam ana kapıdan içeri girmişlerdi ki, yorgun ve tıraş olmamış Nat Lazarus asansörden dışarı çıktı.

Yaşlı adam kısık bir sesle, "Seth, bu ne sürpriz? Annen seni görmekten çok sevinecek" diyerek Judy'ye döndü ve kinci bir tavırla ekledi. "Ona söylemeyeceğine söz vermiştin sanıyorum..."

Seth adamın sözünü keserek, "Buraya gelişim tümüyle benim sorumluluğumdur, baba. Sizi telefonda bir türlü çıkaramayınca Judy'i aradım ve ona neler olduğunu söylettim. O, şimdi nasıl?"

Babası omuzlarım silkerek yanıtladı. "Nasıl ha? Howie gibi oğlun olursa böyle bir soruya gerçekten yanıt veremezsin. Her-

hangi bir koşul altında onun daha da kötü olduğunu söyleyebilirdim. Ama o zaten eskiden de olabildiğince kötü durumdaydı."
"Annem nasıl?"

Nat içini çekip konuştu, "İşte bu da senin yanıtlayabileceğin bir soru. Onun nasıl olacağım düşünürsün? Bütün gün ve gece boyunca orada oturup oğluna günlük olaylardan, Hollywood'daki diyet heveslerinden, dergilerde ne varsa onlardan söz ediyor. Konuşacak sesi nasıl kaldı, merak ediyorum."

Seth sordu, "Annem hiç uyumuyor mu?"

"Oğlunun yanına bir yatak koydurdu. 'Bana gerekirse' diyor. Bense, o odada soluk alamıyorum. Şimdi motele gidip yatacağım."

"Haklısın baba. Yatmak sana iyi gelir. Öğleyin seninle görüşürüz."

"Tamam, kuşkusuz oğlum" diyen Nat, yorgun bir sesle ekledi."Seni görmek pek hoştu, Judy."

Odaya yaklaşırlarken Seth, Judy'nin elini tuttu.

Onlar ilerledikçe iyice ayırt edilen hava motoru ile ilgili bir vınlama sesi duyuluyordu.

Kapı yan aralıktı ve Rosie Lazarus'un kırlaşmış saçları yeşil kumaş kaplı koltuğun üzerinden görülüyordu. Kadın yatağın ucuna doğru bakıyor ve belli ki orada büyük oğlunun yüzünü görüyordu. Yan tarafta kocaman, metalden yapılmış solunum aygıtı vardı.

Seth hafif bir sesle, "Merhaba, anne" dedi. Karşılık alamadı. Daha yüksek sesle, "Ben geldim, anne" derken şöyle düşünüyordu: Şu lanet olası aygıt öyle gürültülü ki, annem yaşayan oğlunun sesini bile işitemiyor.

Bir adım gerisinde olmak üzere odanın ortasına doğru yürüdü. Ancak elini omuzuna dokunduğunda annesi yerinden sıçradı.

"Oh, Seth! Sen misin?" diyen kadın oğlu kendisini kucaklarken feryat figan konuştu. "Howie pek hasta. Doktorlar onu iyileştiremiyorlâr. Belki de senin hastanende bu hastalığın bir uzmanı vardır, onu çağırabiliriz." Oğlan başını salladı. "Öyle bir uzmanı tanımıyorum, anne." "Şu halde oturup bekleyeceğiz" diyen annesi o anda ikinci ziyaretçiyi farketti ve "Merhaba, Judy azizem. Gelmen ne büyük bir incelik!" dedi.

Şimdi Seth ilk kez ağabeyinin yüzüne bakıyordu. Dev aygıt bu yüzü cüceleştirmişti. Hastanın gözleri kapalı ve alnı terliydi. Seth kendi kendine, acı çekiyor olmalı, dedi. Ve ben bir tek şey biliyorsam, o da Howie'nin acısının sona ermesini isteyeceğimdir.

Yeniden annesine dönen Seth, "Senden ne haber, anne? Kendine özen gösteriyor musun? Yemek yiyor musun bari?" diye üst üste sorular sordu.

"Benim için sorun değil, iyi olacağım."

Judy endişeyle sordu. "Kahvaltınızı ettiniz mi, Bayan Lazarus?"

"Kahvaltı zamanı geldi mi? Ben şimdi de daha dünü yaşıyorum sanıyordum."

"Yol üzerinde bir Howard Johnson mağazası görmüştüm" diyen kız önerdi. "Sizi arabamla oraya götürmek hoşuma gider."

"Hayır, hayır, hayır" diyen Rosie ivedi karşı çıktı. "Howie'yi o denli uzun süre yalnız bırakamam. Lütfen sen şeker bir kız ol ve bana azıcık bir şey getir."

Judy, "Şu halde size ne getirebilirim?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Herhangi bir şey. Gerçekte aç değilim. Doğrusu tüm gereksindiğim bir fincan sade kahve..."

"İyi. Bu durumda, sanırım giriş holünde bir makine var" diyen Judy ekledi. "Biraz bacaklarınızı açmak üzere neden siz de benimle birlikte gelmiyorsunuz?"

Rosie içini çekerek, "Gerçekten belki biraz yürüsem iyi olacak" diyerek ayağa kalkmak üzere koltuğun yanlarına dayanıp güç aldı. Judy'e, "Gel güzelim" dedikten sonra küçük oğluna tembihte bulundu. "Seth, sen Howie'nin yanında kal. Bir şey olursa, hemen hemşireyi çağırırsın."

"Peki, anne" diyen Seth'in sözcükleri şimdi de boğazında tıkılıp kalmıştı. Sonra oğlan cebine elini soktu ve bir avuç bozuk para çıkardı. Paralan Judy'nin avucuna koyarak kıza,"Bir başka makine daha görürsen bana sandviç ya da ona benzer bir şey al" dedi.

"Doğru!" diyen Rosie, onaylar gibi konuştu. "Sen de bir şeyler yemelisin, Seth. Bir sopa gibi incesin."

İki kadın odadan çıkar çıkmaz Seth ivedi kapıyı kapadı ve Judy'nin çantasını bıraktığı yere koştu.

Sonra düş ve fantezilerinde pek çok kez prova etmiş olduğu şeyleri yapmaya başladı. Özellikle son gece uyumadan hep yapacaklarım düşünmüştü.

Yatağın ucuna doğru gitti. Bir doktor ya da hastabakıcının gelmesi olasılığına karşı orada durursa elleri dev solunum aygıtı tarafından gizleniyordu.

Judy'nin el çantasını açtı, içine elini soktu ve bir an duraksadı. Soluk almaya bile cesaret edemeden koridorda ayak sesi var mı, diye dinledi.

Solunum aygıtının çalışmasından gayrı ses işitilmiyordu.

Howie'nin koluna takılmış serumun borusunda bir büret (sıvı ölçmeye yarayan cam tüp. Çeviren) vardı ve doktorun verdiği ilacı göstermeye yarıyordu.

Seth ivedi büreti söktü ve derialtı iğnesini içine soktu, içerdiği ilacı büretin içine boşalttı. Sonra titreyen ellerle büreti yerine takarak serumu eski durumuna getirdi. Derialtı iğnesini Judy'nin el çantasına koydu ve yatağın yanına oturdu.

Biraz sonra ağabeyinin kalbinin atımının duracağını biliyordu. Oysa mekanik solunum aygıtı havayı akciğerlere basmayı sürdürecekti. Ve Howie zaten bilinçsiz olduğundan hastabakıcılar onun en az beş dakika ya da belki bir saatten beri ölmüş olduğunu fark edemeyeceklerdi.

Seth annesinin son kez akıl dışı veda etmesi ya da Howie'nin acılarının sona erişini görmesi için orada bulunmasını isteyip istemediğini bilmiyordu.

Kendisi, bakışlarını hiçbir zaman konuşamamış olan ağabeyinin yüzünden ayırmıyordu. Aklından, Elveda Howie, diye geçirdi. Eğer beni tanıman için bazı doğaüstü niteliklerin olsa, bunu yalnızca seni... Seni sevdiğim için yaptığımı anlardın.

Cenaze töreni Howie'nin yaşamı gibi yalnızca dört kişinin katılımıyla sınırlı kaldı ve törende Judy bile bulunmadı. Çünkü, Rosie'nin dileği, "Ailenin son kez bir arada yalnız kalmaları" yolundaydı.

Seth mezarın yanında duygusuz tavırlarla dikilip rahibin ağabeyinin iyiliklerini sayıp dökmesini dinliyordu. Söylenen sözler içinde oha rahatlık veren şeyler Howie'nin "dinlenmeye yatırıldığı" ve "şimdi huzur içinde olduğu" hakkındaydı.

Mezarlıktan eve büyük arabayla dönerlerken Rosie doktorların söylediği "Howie'yi uyandırmak için boşuna uğraşıp durduk" cümlesini defalarca yineleyerek kendisini avutmaya çalışıyordu.

Sonunda Rosie şunları söyledi: "Tanrı'ya şükürler olsun, hiç değilse ağrı çekmedi. Sancısız bir ölüm oldu ve kalbi duruverdi. Kimsenin yapacak bir şeyi bulunmuyordu."

Judy, Lazarus mağazasının önünde onları bekliyordu. Genç kız, Rosie ile Nat'a başsağlığı diledi. Onlar seslerini çıkarmadan başlarını öne eğip kol kola girmiş durumda arka kapıya doğru yürüdüler.

Seth ve Judy yalnız kalmışlardı.

Kız, "Kendini nasıl duyumsuyorsun?" diye sordu.

Ona iyi olduğunu,söyleyecekti. Oysa, ansızın bir suçluluk duygusu seli, tufan gibi oğlanı alt etti ve mırıldanabildi. "Oh, Judy! Ben ne yaptım? Ben ne yaptım?"

Sonraki rotasyonda farklı hastanelerde çalışıyor ve bu yüzden Barney ile Bennett birbirlerini gece yarısından sonra basketbol alanında faul atışı yapmalarının dışında pek seyrek görebiliyorlardı. Bu yarışmada şu anda Barney 2,568'e karşı 2,560 sayı ile ilerideydi.

Bir sabah erken saatte Barney beş kilometrelik hafif koşu idmanını tamamlamak üzereyken Bennett'in çılgınlar gibi koştuğunu gördü. Oğlan, Gene Kelly'nin Yağmur Altında adlı filmindekine benzer şekilde, Louis Pasteur bulvarının üzerindeki park saatlerinin üstünden kurbağalar gibi sekip atlayarak deliler gibi koşuyordu.

"Hey, Landsmann! Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı.

Soruyu duymamazlığa gelen Bennett aşırı sevinçle düşünmeden konuştu. "Başardım, Livingstone! îlk canlı gerçek bebeği doğurttum."

Barney gülümseyerek arkadaşına yaklaşıp elini uzatü ve şöyle konuştu. "Hey, deme yahu! Kutlarım. Şimdi yalnızca on bir doğum daha kaldı. Sonra okulu bitirebilirsin."

"Bir milyon doğumu daha zevkle yaptırabilirim. Bu işin neye benzediğini hayal edebilir misin Barn? Kanlı bir çamurun içine uzanıyor ve oradan bir insan çıkarıyorsun."

"Gerçek bir doğumu yaptırdığını mı söylüyorsun sen?"

"Aslında şanslıydım. Saat sabahın beşiydi. Doktor ivedi bir ameliyatı yapıyordu. Stajyer doktor ise bütün gece boyunca kanamalı bir hastaya kan nakli yapmıştı. Ve bana, 'Haydi sen o işi kendi başına becer' dedi."

"Muazzam!"

"Kuşkusuz" diyen Bennett ekledi. "Stajyer doktor, annenin Roxbury'den yoksul bir kadın oluşunun etkisi altında kalmış olabilirdi. Her neyse, ben o işi becerdim, ancak hemşirelerin biraz yardım ettiklerini kabul etmeliyim. Ve anne, o işi daha önce yaşamıştı. Sana neler olduğunu söylesem inanır mısın?"

Barney gülümseyerek, "Landsmann, sen ne söylesen inanırım" dedi.

"İyi. Şu halde dinle. Kadın bana baktı; dokuzuncu bebeğini doğurduğunu söyledi. Ve bebeğinin ilk kez 'gerçek zenci doktor' tarafından doğurtulduğunu ekledi. Kızına benim adımı vermek üzere ısrar etti."

"Ona mı? Yani kızına mı senin adını verdi?"

Bennett neşeyle omuzlarını silkti. "Şimdi Beth Israel annelik servisinde yatan üç kilo altı yüz gramlık küçük bayan 'Bennetta Landsmann Jackson' adını taşıyorsa ben ne yapabilirim?"

"Kıza, senin adının Landsmann bölümünü de verdiler mi? İyi ki Abraham Lincoln'den söz etmemişsin,"

"Gerçeği konuşmak gerekirse, o adlan da vermiştim. Ama, annenin aynı adı taşıyan başka çocuğu varmış."

"Doğum ağrıları nasıl geliyor, Laura?"

Kadın ve doğum hastalıkları uzmanı Walter Hewlett doğum odasını gözetleyip Laura'nın otuz altı yaşında ilk kez gebe kalmış Marion Felds adlı hastayla nasıl ilgilendiğini izliyordu.

"Kasılmalar beş dakika aralıklarla geliyor. Rahim boynu, altı santim genişlemiş durumda, yüzde seksen incelme var, eksi üç düzeyde efendim."

"Korkuyor musun?"

"Hayır iyiyim" derken genç tıp öğrencisi kuşkusuz yalan söylüyordu.

Laura, Marion'un doğum kanalındaki bebeğinin gerçek durumunu açıklamak üzere aktardığı bilgilerden doğallıkla emindi. Oysa genç kızın kendisi iyi olmaktan uzaktı:

Şimdiden bebeğin sefalik pozisyonda olduğunun, yani tüm doğan çocukların yüzde doksan beşinde olduğu gibi, Marion'un bebeğinin de başının ilk kez görüneceğini kararlaştırmışlardı. Ancak şu anda Laura'nın Dr. Hewlett'e verdiği bilgiler bebeğin başının daha iki saat gözükmeyeceğini ortaya koyuyordu.

Ve Laura bu arada Hewlett'in sessiz bir yatak bulmak üzere uzaklaşıp gözlerini yumacağından korkuyordu.

"Dinle, Laura" diyen doktor ekledi. "Belli ki çok zamanımız var. Ben çıkıyorum..."

Tamam, diye düşündü Laura. Sen her zamanki otopark yerindeki aynı köşeye sigara içmek üzere gidersin.

Ama sonra doktorun cümlesini şöyle tamamladığını işitti. "... Bir şeyler yemek üzere. Yalnızca Blue Hill Bulvarı'na gidip biftekli sandviç ile bira alacağım."

Blue Hill Bulvarı mı? diye kendi kendine sordu Laura. Buradan kilometrelerce ötede! Tanrı aşkına, Walter. Bu durumda beni yalnız bırakamazsın. Çevrede hemşire bulunduğunu biliyorum ama tek doktor benim. Üstelik doktor bile değilim.

Hewlett gülümseyerek sordu. "Kaleyi koruyabileceğini düşünüyor musun?"

Genç kız korktuğunu göstermeyecekti. "Tamam doktor, sorun yok" derken böyle soluğu kesilmiş durumda sahtelikle konuşmak üzere gerekli gücü nereden bulduğunu bilemiyordu.

Dr. Hewlett, "Muazzam! Sana da bir şey alayım mı?" dedi.

Kız başını sallayıp, "Teşekkür ederim" derken tüm düşündüğü, bana yeterliliği kanıtlanmış bir kadın ve doğum hastalıkları uzmanı alabilirsin şeklinde oluyordu.

Başhemşire kapıdan uzanıp, "Nasılsın?" diye sordu.

Laura, "Çok iyi, teşekkürler" diyerek yanıtladı.

"Bayan Felds'e soruyordum, Doktor Castellano."

"Oh!" diyen genç kız utandığım gizlemeye çalıştı.

Hasta, "Ben iyiyim" dedi.

Başhemşire gülümseyerek konuştu. "Bir şeye gereksinirseniz yalnızca bağırın, yeter."

"Şu lanet olası kasılmalara bir şey yapamaz mısınız?"

Laura söze karıştı. "Rahat olun, Marion. Pek yakında size ilaç verebileceğiz."

"Evet" diyen başhemşire doğruladı, "Sizi ağrısız doğuma almak üzere programladık."

Florance Nightingale sırıtarak kapı girişinden çekildi. Laura düşündü: Beyaz kep yerine beyaz önlük giyindiğime bozulan kendi cinsimden ekip arkadaşlarından böylesine destek almam ne olağanüstü, değil mi? Lütfen, Walter. Şu kadının rahim boynu tam genişlemeden önce lanet olası sandviçini ye de gel!

Hastanın tansiyonunu ölçüp rahim boynunu kontrol ederek Laura kendine güvenini kazanmaya çalıştı. Ancak kadının rahim boynu neredeyse sekiz santimetre olmuştu. Doğum herhangi bir kişinin beklediğinden daha hızlı ilerliyordu.

Kasılmalardan biri biter bitmez Laura kadına incelikle sordu. "Yanılmıyorsam başhemşire size evlenmemiş bayan diye hitap etti, öyle mi?"

Marion bitkin bir tavırla gülümsedi ve güçlükle yarut verdi. "Evet, evlenmeyi istemedim. Özellikle adam başkasıyla evli olduğu için. Şimdi de gençleşmiyorum ve çok geç kalmadan önce bir çocuğum olsun istedim."

Laura, "Ne iş yaparsınız?" diye sordu.

"Globe dergisinde çalışıyorum. Başarılı olmak üzere o denli uğraşıyordum ki, biyolojik saate bakamadım. Siz evli misiniz, doktor?"

"Lütfen bana Laura deyin. Yanıtım, 'Henüz değil' şeklinde olacak."

Ansızın Marion düşünmeden konuştu. "Çabuk, Laura. Elini ver!"

Marion inler ve elini sıkarken Laura mırıldandı. "Rahatla. Normal olarak soluk almaya çalış. Kısa sürede sona erecek."

Soluğunu tutabilince Marion sordu. "Bebeğimi elime alana değin bundan daha ne kadar olacak?"

"Pek fazla değil" diyerek güvence veren Laura, içinden Walter'in Penway Bulvarı boyunca hızla geriye gelmesi için dua ediyordu. Sonra ekledi: "Sizi bir kez daha kontrol edeceğim."

Şaşkınlık ve korku içinde rahim boynunun tümüyle genişlediğini ve bebeğin artı iki düzeyine geldiğini gördü.

Tanrım! İlk gol atılmak üzereydi! Hemşireyi çağırmak üzere zili çaldı ve Marion'a, "Doğum yaklaşıyor" dedi.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Şu kasılmalar beni öldürmeye başlıyordu."

Bir bölük hemşire içeri doldu ve anneyi ameliyathaneye tekerlekli karyola ile taşıdılar. Kısa sürede Marion gitmişti.

Ansızın arkasından bir ses Laura'ya aşırı tatlı bir dille, "Temizlenseniz iyi olmaz mıydı?" dedi.

Pislik! Sesin sahibi şimdi dostça konuşan başhemşireydi.

"Evet, kuşkusuz" diye yanıt veren Laura giderek artan panik durumundaydı. Gene de, "Oh, Dr. Hewlett geri gelince ona nerede olduğumu söylemeyi unutmayın" dedi.

"Kuşkusuz, doktor."

Laura koridora koştu, doğum odasının önündeki lavaboda durdu ve ellerini yıkamaya başladı.

Bu sırada kalbinin hızlı atışını da kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Kapıyı iterek ameliyathaneye girdi. Orada ikinci hemşire kendisine steril elbise ve eldivenleri giydirmek üzere bekliyordu.

Uzaktan Marion'un acı içinde haykırışını duyabiliyordu.

Laura yanandaki hemşireye sordu. "Narkoz uzmanı nerede? Hastaya anestezi yapıyor olmalıydı."

"Nic, Mavi Koftan çağrıldı. Gelmesi biraz uzun sürebilir."

Oh, Tanrım! diye içinden söylenen Laura, Nic'i gene de Mavi Koftan çağırmalıyım; çünkü, ben kendim soluk almayı sürdüreceğimi sanmıyorum ve narkozu kendi başıma uygulayamayacağımı biliyorum, diye düşündü.

Böyle bir durumda gerçek kadın ve doğum hastalıkları uzmanının ne yapacağım anımsamaya çalışarak bir an hareketsiz kaldı. Uzman bir yerel anestezi uygulayarak cinsel bölgenin duyarlılığını ortadan kaldırmak isteyecekti. Bu işlemler yapılırken bir, iki kez gözlemlemiş, ama kendisi hiç uygulamamıştı.

Şimdi seçeneği bulunmuyordu. Derin soluk alıp, ameliyathanenin bol ışıklı kesimine doğru yürüdü.

Ve birdenbire mucize gerçekleşti. Şaşkınlık içinde kalarak artık titremediğini farketti. Kendisini, doğum için Marion'un bacaklarının kayışlarla bağlı, karnının steril havlu ve örtülerle kaplı durumda yatırılmış olduğu masaya doğru yürür durumda buldu. Başhemşire yanda ameliyat aletlerinin düzenli biçimde dizildiği küçük bir masanın yanında ayakta duruyordu.

Laura daha önce ezberler gibi öğrendiği bilgileri hızla kafasından geçirdi, ilk ve en önemli şey, acele etmemelisin. Yoksa anneye ya da bebeğe ciddi biçimde zarar verebilirsin. Perin'i (anüs ile cinsel kesimler arasındaki yumuşak bölüm, apışarası. Çeviren) bastır ki, genişleyebilsin. Ve böylece bebeğin başının vaginadan çıkmasını sağla."

Görüş alanının ötesinden, hemşirelerden birinin çığlık attığım işitti. "Bak, bebeğin tepesi görünüyor!"

Buz gibi soğuk bir dinginlik içinde Laura, başhemşireye on santimetrelik Xylocaine iğnesi hazırlaması yolunda talimat verdi.

Beklerken sol elini bebeğin başının yanından geçirerek Marion'un iskiyum dikenini duyumsamak üzere içeri soktu. Sonra parmağı, edep siniri üzerinde olmak üzere içine yirmi santimlik iğnesini koyup içeri sokabileceği madeni bir boru olan aygıta istedi. Diğer eliyle hemşireden şırıngayı alarak aygıtın içine koydu ve vaginanın yan duvarındaki dokuyu duyumsadı. Sonra iğneyi hafifçe çekip kan olmadığından emin olmayı istedi. Ve sonra ağrı kesici ilacı iğneyle bedene verdi.

O anda Marion canını çok yakan başka bir kasılma ile bir kez daha sarsıldı.

"Pislik!" diyerek soludu ve sonra ekledi. "Lanet olası ilaç işe yaramıyor."

Laura güven verici olduğunu umut ettiği bir ses tonuyla yanıtladı. "Xylocaine'in etkisini göstermesi için iki, üç dakika geçmesi gerekir, Marion."

Gerçekten daha beş dakika geçmeden her şey, hiç değilse Marion için daha iyileşmişti. Laura, epizyotomi (vulvayı yani kadının dış üreme organını kesme ameliyesi. Çeviren) uygulayabilecekti artık. Düz bir Mayo makası ile bebeğin büyük girişini sağlamak üzere vaginanın tabanından rektuma doğru yedi buçuk santimlik bir kesme işlemi yaptı.

Ve Marion en hafif bir acı bile duymamışta.

Henüz her şey açık değildi. Bir kan ve mukoza seli her yana doğru akıyordu. Ama, her nasılsa Laura'nın elleri çocuğu buldular ve onun görünmesini sağladılar. Çocuğun yüzü, çenesi ve sonra sırta göründü.

Bir uçağın otomatik pilotu gibi işlev yaparak Laura dikkatle çocuğu çevirdi ve omuzlarım annenin pelvis girişinden ayırdı.

Yavaşça (genç kız kendi kendine, her hareketin çok yavaş olmalı diye anımsatıyordu) bebeği yüzü aşağı doğru bakmak üzere çevirdi. Şimdi ikinci omuz da serbestti. Geri kalan işler kolay olacaktı. Ama, acele etme, Laura, lanet olası! Kalbin istediği kadar hızlı atabilir, oysa bebeği ağır ağır ve incelikle çıkarmayı sürdür.

Bir süre sonra tüm bebeği ellerinde tutuyordu. Hiç değilse o kaygan sıvı, kan, mukoza ve diğer maddeler yıkanıp temizlendiğinde bir bebeğe benzeyecekti. Tanrım, bebek kayıyor. Elimden düşürürsem ne olur? Hayır, onu topuklarından doğru biçimde tutuyorum. Sonra biri bağırdı. Yoksa bir ağlama mıydı bu? Her ne olursa olsun, haykırış dünyaya yeni gelen bebeğin ilk çıkardığı sesti.

Laura doğru biçimde tuttuğu türlü maddelerle bulalı şeye tavuğa bakar gibi baktı ve, "Kız, Marion. Bir kızın oldu" dedi.

Bebeği annesinin midesinin üzerine koydu ve hemşireler onu ılık havlulara sardılar. Göbek bağındaki nabız atışı kesilir kesilmez Laura onu kesti ve bağladı.

O anda uzun boylu, düşük omuzlu ve üzerine pek uymayan beyaz önlükler giyinmiş bir doktor ameliyathaneye girdi. Bu, anestezi uzmanı Nico idi. "Üzgünüm, Laura. Ama kural kuraldır. Gösteriyi sahneye koyalım mı?" diye konuştu.

"Ben de üzgünüm, Nico" diyen Laura rahatlamadan oluşan coşkuyla yanıtladı. "Korkarım ki, gösteri sona erdi."

"Ağrı kesici olarak ne kullandın?"

"Yerel anestezi uyguladım."

"Kendi başına mı?"

"Hayır, büyükarınem olan bir peri bana yardımcı oldu."

Nico son kez huzur içinde bebeğiyle konuşan anneye ve sonra Laura'ya baktı.

"Hey, Castellano, fena değil!" dedi.

Laura uykudaymış gibi yürümeye başladı.

"Dur, doktor!" diye arkasından seslenen başhemşireyi işitti. "Plazentayı (uterus duvarından çocuğu beslemeye yarayan kam alan parça, son. Çeviren) unutma!" Genç kız masaya döndü ve bir robot gibi son'un gelişini bekledi, sonra yaptığı epizyotomiyi krom katgütle kapattı.

Sonunda, Marion'un genel durumuna baktı. Kanama hafiflemişti. Yırtık ve rahim boynunda hasar bulunmuyordu.

"İyisin Marion" diye fısıldadı.

Bu sözlere yeni annenin aşırı sevinç içindeki yanıtı şöyle oldu. "Sen kendin de iyiydin, Laura. Teşekkürler."

Kadını tekerlekli karyola ile ameliyathaneden çıkarmalarından sonra bile Laura boş salonun ortasında ayakta duruyor, duyumsamaları şimdi rahatlıktan gurur duymaya ve sonra kıskançlığa dönüşüyordu. Marion gerçekten doğru bir bakış açısı içinde istediğine kavuşmuştu.

Ansızın Laura'ya, kadın için en büyük zevkin bir bebeği kollarının arasında tutmak olduğu fikri geldi.

Ve şimdi, başarıyı olduğu kadar onu da istediğini sezinliyordu.

En iyi durumda kendisinden yalnızca pensleri tutmasının isteneceğini bilmesine karşın Barney gene de Birinci Ekiple birlikte ameliyat yapacağı için gurur duyuyordu.

Hiç değilse "cerrahların cerrahı" Thomas Aubrey ve "Hıristiyan ülkelerinde en iyi gaz geçiren" narkoz uzmanı Conrad Nagy ile ekibini çalışırken izlemiş olacaktı.

Bugünkü yapacakları cerrahi uygulama kolesistektomi idi. Safra kesesinin ameliyatla kesilip çıkarılması ameliyatı olan bu sıradan işlemi Dr. Aubrey'in deyişiyle, "biraz ilginçleştiren, hasta Bay Abrahamian'in (kartından okunabileceği gibi) çocuklukta pek karmaşık bir hastalık tarihçesine sahip bulunması, ateşli roma-

tizmadan düşünebileceğiniz her türüne kadar çeşitli alerjileri geçirmiş olmasıydı." Bu yüzden sürprizlerle hazırlıklı olmalıydık.

Dr. Aubrey yapılacak işlemi şöyle sunuyordu; "Dr. Nagy ameliyat öncesi hastaya atropin verdi. Pek etkili bir barbitürat olan Methohexitone'dan altmış miligramı damar içine uyguladı. Ayrıca iyi bir sinirkas uyumunu sağlamak üzere Salcuranium kullandı. Ve şimdi hastayı uykuda tutmak üzere 70/100 oranında diazot monoksit ve oksijen kullanıyor.

"Giriş için bu kadar gevezelik yeter, beyler. Şimdi perdeyi açıyoruz." Neşteri bir viyolonsel sanatçısının yayım tuttuğu gibi tutarı Aubrey, bir Kocher kesişi yaptı. Sonra işaretle bir hemşireyi sağına, diğerini de soluna çağırarak onların karın dreynlerini tutmalarını istedi. Dr. Aubrey sağ eliyle karaciğeri hareket ettirip safra kesesini ortaya çıkarmak üzere bu elini yaraya sokuyordu. Organı bir halka pensle yakalayıp yüzeye doğru kaldırdı.

Başasistanı Dr. Lipson geniş ağızlı bir retraktör ile yaranın ağzını geniş olarak tutmaya çalışırken, kendisi de Barney'e işaret edip oğlanın dar ağızlı bir retraktör almasını ve onu kaburgaların oluşturduğu kafesin alt kenarının bulunduğu yere yerleştirmesini istedi.

Aubrey yeniden konuştu. "Şimdi beyler... En fazla görünme durumunu elde etmiş bulunuyoruz. Dikkatli bir cerrah ortaya çıkan alanı kontrol etmek üzere acele etmemelidir."

Safra kesesini kesip çıkarma işlemine başlamadan önce Dr. Aubrey oradaki damar sistemi üzerinde onları rehberli bir tura çıkarır gibi bilgi verdi. Daha sonra safra kesesini kesip çıkararak olası bir kanama noktası bulunup da bağlamadığı bir yer var mı diye araştırdı. Bu noktada gösteriyi baş asistanı Dr. Lipson'a yarayı kapatması için devrederek kendisi ders anlatımım sürdürdü.

"Lütfen dikkat edin, beyler. Dr. Lipson karaciğer kasım çevreleyen kaslardan dikkatle sakınıyor. Çünkü bu organdan geçecek dikişler kanamaya neden olurlar. Her şey hazır olunca, dreynleri sokacağız."

Ansızın narkoz uzmanı onun huzurlu ders anlatışını kesti ve sesinde endişe duyularak, "Sorun var, Tom" dedi.

Baş cerrah sakin bir tavırla sordu. "Ne oluyor?"

"Adam ateşler içinde yanıyor. Kan basıncı göklere çıktı. Nabız yük seksen."

Dr. Aubrey sakin bir sesle uyardı. "Birisi rektumdan beden ısısını alsın."

Hemşirelerden biri termometreyi hastanın anüsüne sokarken Barney ipnotize olmuş gibi ayakta duruyordu. Terlemeye başlamışta ama tuttuğu retraktör üzerinde yoğunlaştırdığı dikkatini yitirir korkusuyla alnını kurulamaya cesaret edemiyordu. Dr. Nagy'ye baktı. Narkoz uzmanının alnı da derin çizgilerle doluydu ve gözleri duyduğu endişeyi yansıtıyordu. Aubrey sanki çevresindeki panikten kendisini ayırıp ilgisini kesecekmiş gibi sabit bakışlarla açık yarayı gözlüyordu.

Sonsuzluğa değin sürmüş gibi kısa bir aradan sonra hemşire termometreyi çıkardı ve "Tanrım!" diyerek soludu.

Aubrey sessiz bir vuruş yapar gibi konuştu. "Yalnızca sayıyı oku, Helen!"

"Hemen hemen 42 derece, doktor."

"Pislik!" diyen Dr. Nagy haykırdı. "Zarar verici yükseklikte beden ısısı! Biraz buz alalım hemen!"

Barney kapıya doğru çıkan ayakların çıkardığı sesi işitti. Kendisi de bu ivedi durumda bir şeyler yapmalıydı, ama nasıl? Korkmuş ve kafası karışmış durumda başcerraha döndü.

"Buz getirmelerine yardım edeyim mi, doktor?"

"Sana emir verdim mi, genç adam?" diyen Aubrey ilk kez duygu gösterisi yapıp çemkirir gibi konuşarak ekledi. "Yalnızca o retraktörü tut ve yolun üzerinden çekil!"

O anda narkoz uzmanı düşünmeden konuştu. "Tom, elektrokardiyogram çılgınlaştı."

Aubrey yırtar gibi eldivenlerim çıkardı ve uyluktaki vurulan duyumsamak üzere hastanın kasıklarına uzandı. Barney doktorun yüzündeki maskenin üzerinden hemen adamın hiç vuru almadığını söyleyebilirdi.

Bir ses, "Kalp atışı yok" dedi.

Dr. Nagy açıkladı. "EKG (Elektrokardiyogram. Çeviren) düz. Adam öldü."

Birdenbire ameliyathanede sessizlik oldu. Dr. Aubrey ne yapılacağım söyleyinceye kadar kimse ağzını açmaya cesaret edemedi.

Sonunda cerrah buyurganca konuştu. "Dr. Nagy, akciğerleri havalandırmayı sürdürün."

Narkoz uzmanı başını öne eğip verilen talimata uydu.

Bu adam ne yapıyor? diye sorarak meraklanan Barney düşündü: Zavallı hasta öldü...

Cerrah, baş asistanının omuzuna dokundu. Dr. Lipson durumu anladı ve kenara çekilerek Bay Abrahamian'ın dikilmesi işini başcerrahın hızlı ve becerikli ellerine bıraktı.

Barney gitgide artan inanamaz tavırlarla gözledi. Kahrolası yarayı neden bu kadar dikkatle dikiyor? Gerçekten yaranın hepsini dikiyordu... Oysa, otopsi için yarayı yeniden açacaklardı nasıl olsa.

Şu anda Barney de elindeki retraktörü yaradan çekmiş olduğundan, ölü adamın akciğerlerine sürgit oksijen basılırken, umarsız ve kafası karışmış durumda kalmıştı.

Aubrey son düğümü de atarak sakin bir sesle, "Tamam. Hastayı iyileşme odasına götürün. Ben de birkaç dakika sonra oraya geleceğim" dedi.

Ölü Bay Abrahamian tekerlekli karyola ile götürülürken, Dr. Aubrey döndü ve serinkanlı adımlarla yıldızların soyunma odasına doğru yürüdü.

Dr. Lipson ameliyat sonrası odasına girdi ve Barney'in orada hareketsiz kalmış olduğunu görerek, "Ne var?" diye sordu.

Genç öğrenci, "Gördüklerimi anlayamadım" diyerek yanıtladı.

"Hangi bölümünü?"

"Adam ölmüştü ve onlar şimdi de..."

"Oh, o bölümü mü?" diyen Lipson sözlerini şöyle sürdürdü. "Ne kadar zamandır cerrahidesin?"

"Bu benim rotasyondaki ilk haftam" diyen Barney, sonra bilgi istedi. "Şimdi bana lütfen açıklar mısınız; adam öldüğü, kalp atışı ve nabız vuruşları olmadığı halde neden onun akciğerlerine hava pompalama işini sürdürdünüz?"

"Sakinleş, amigo" diyen genç doktor ekledi. "Sen biraz önce hiçbir hastanın Dr. Aubrey'in ameliyat masasında ölmediğini öğrendin. Nagy'nin gaz geçirişine teşekkürler olsun ki, Bay Abrahamian'ın iyileşme odasınca başka bir kişi tarafından ameliyattan sonra öldüğü yolunda bir duyuru yapılacaktır."

Barney şaşkınlıkla sordu. "Sen burada Aubrey'in egoizmasını mı kastediyorsun?"

"Hayır" diyen Lipson karşı çıktı. "Tom bundan daha büyük bir adamdır. Şimdi ne kadar kâğıt işinden bizleri kurtardığım düşünemezsin. Ben genellikle onun için çalışırım. Bütün o lanet olası ölüm raporları, hastane formları, sigorta kartlan ve o bürokratik çöplüğün tamamlanmaları saatler sürer. Şimdi bunları

ameliyat sonrası görevlileri yapacak. Böylece sen bugün bir şey öğrendin, değil mi amigo?"

"Evet" diyen Barney, kararlı bir tavırla ekledi. "Bir cerrah olmak istemeyeceğimi öğrendim."

Öğrencilerin Tıp Fakültesindeki dördüncü ve son yılları başlamadan önce Teğmen Palmer Talbot, United Airlines'ın bir uçağı ve subay indirimli biletiyle Kaliforniya'dan Boston'a uçtu. Bir hafta sonra geriye, uçağa binmeden kendisi kanatlanıp uçabilirdi. Çünkü, Laura'nın yepyeni sevgi dolu davranışlarıyla etkilenen genç adam çarpıcı bir şarabı içip sarhoş olmuş gibiydi.

Laura ise, kendisine yalnızca cinsel nesne değil de genelde saygın biri olarak davranıldığı için pek mutluydu.

Palmer kara ordusundaki yıllarını bir öğrenim deneyimi olarak geçirmeye karar vermişti. Genç adam Monterey kentindeki Ordu Dil Okulu'na kabul edilmiş ve Çince öğrenmeye başlamıştı. Bunun anlamı, orduya fazladan bir yıl daha hizmet etme yüklenimi altına girmesi demekti. Ancak, Laura kendisine karşı özellikle soğuk ve ilgisiz kaldığı zaman bu ek askerlik süresini yaşamak ona doğru gibi geliyordu.

Şimdi genç adamın Beacon Caddesi'ndeki evinde salonda oturmayı ve tıp dışında her şeyden konuşmayı yeğleyen Laura'sı vardı.

Genç kız kendi kendisine, Palmer'in ne kadar bilgili, ne iyi dinleyici ve nasıl da sevgiyle dolu olduğunu unuttuğunu söylüyordu. Laura, dünyada hiç kimsenin Palmer Talbot kadar kendisine özen göstermeyeceğine kendi kendini inandırıyordu. "Bay Uygun" ile henüz karşılaşmadığını düşünerek Palmer'i kaybetme rizikosuna girmekle ne denli aptalca davranmıştı. Şimdi, "Dr. Uygun" diye birisinin olmayacağına karar vermişti.

Ailesi bireylerinin birbirinden kopuşu ile ne kadar incindiğini söyleyerek Palmer'e yük olmak istemiyordu. Aynlık, 1961 yılı

başında ABD Hükümeti, Castro ile tüm diplomatik bağları kestiğinde kesinleşmişti. Ve daha sonra, Domuzlar Körfezi istilası ve Kübalı mülteciler olayı iki ülke arasındaki ilişkileri düşmanlık düzeyine getirmişti.

Laura asık suratla Palmer'e, "Şimdi istesem de Luis'i göremem" dedi.

Palmer önerdi, "İstersen görebilirsin. Şimdi de Meksika'ya gitmek ve oradan Küba'ya uçmak olası."

Genç kız Palmer'e baktı ve kararlı olduğunu göstermek üzere şöyle konuştu. "Küba'yı, Castro'yu ve de babamı görmek üzere içimde istek bulunmuyor."

"Gittiğinden beri babanla hiç bağıntı kurmadın mı?"

"Birkaç kez ondan kısa mektup geldi. Yanıtlamaya zahmet bile etmedim onları. Demek istiyorum ki, adamın o yaşta gönüllü olması için biraz kaçık olması gerek. Yaşamda en büyük hedefinin benim de Küba'da ona katılmam ve orada doktorluk etmem olduğunu yazıyordu."

Palmer başını sallayarak konuştu. "Bir yerlerde onun yaşındaki erkeklerin tuhaflıklar yaptığım ve bunun da bir tür menopoz çılgınlığından kaynaklandığını okumuştum. Sen istesen bile babam izlemene izin vermezdim."

"Endişelenme, böyle bir tehlike ya da annemin dinsel geri çekilişine katılma niyetim yok."

"Sırası gelmişken sorayım, annen nasıl?"

"Onunla birkaç kez telefonla görüştük. Dindarca dediği gibi 'çağrı'yı bulduğundan beri daha mutlu olduğunu ileri sürüyor. Sanırım kendisini ziyaret etmemi bekliyor. Ama ben 'hemşire' olmayı seçen bir anneyi görmek niyetinde değilim."

Genç adam kızın omuzuna dokundu ve "Neler çekmiş olduğunu anlıyorum" dedi.

"Anlayabileceğini sanmam. Bilirsin, iki ebeveynimi de kaçrınca ben de aklımı kaçıracağımdan korktum."

Palmer gülümseyerek, "Benimle kaçmaya ne dersin?" diye sordu.

"Sanırım şimdiden seninle kaçtım" diyen Laura kollarını ona doladı.

Şimdi genç adamı ordunun Boston'a göndermesi gibi iyi bir şans vardı. Ulusal Savunma Öğrenim Yasası gereği, son yılım Uzakdoğu dilleri üzerinde tanınmış kolej ya da üniversitelerde kurslar alarak tamamlaması olasılığı bulunuyordu. Ordu "Harvard"ı tanıdığına göre Palmer bu programı yaşama uygulanışından sorumlu başkan Simon Rybarcahyk ile tartışabilirdi.

Ve kuşkusuz olayların nasıl gelişeceğim Laura'dan öğrenecekti.

Palmer'in geriye gitmek zorunda olduğu günün bir akşam öncesinde birbirlerinin kollarının arasında ve şöminenin karşısında ateşe bakıp yatarlarken genç adam şöyle konuştu. "Bak Laura, ülkenin doğu kesimine gelmeyi ve burada çalışmayı istiyorum. Ancak, ünlü yazarın dediği gibi, 'Senin sevginin banliyösünde yaşayabilirim.' Evlilik için senin henüz hazır olmadığını biliyorum. Bu nedenle oyunu birlikte olduğumuz sürece, senin kurallarına uygun olarak oynamaya istekliyim."

Laura bir an ona baktı ve, "Palmer, evliliğe inanmayan kız artık burada değil. Aslında, Laura Talbot adının kulağa hoş geleceğini düşünüyorum.

"İşittiklerime inanamıyorum. Bana, Dr. Laura Talbot olmaya niyetlendiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır" diyen genç kız oyun oynar gibi gülümseyerek ekledi."Ben, Bayan Talbot ama Dr. Castellano olacağım."

"O saf adamla gerçekten evlenecek misin?"

Genç kız, "Senin Palmer'den hoşlandığını sanmıştım" diyerek karşı çık, ti.

"Dinle, Elvis Presley'den hoşlanırım ama bu onunla evlensen iyi olur demek değildir. Sen bunu yapıyorsun, çünkü birdenbire tümüyle yalnız kaldığın hayaline kapıldın. Ve Palmer senin için en az direnilecek yolda."

"Barney, o beni seviyor."

"Biliyorum, Laura. O soruyu bir an için bile sormam. Soracağım soru; sen içinde derinde bir yerde adamı namusluca seviyor musun, şeklinde olacaktır."

YİRMİ İKİ

TIP Fakültesi dördüncü sınıf öğrencisi o yıl yaşamında büyük bir bunalım geçirir.

Son "seçimlik" rotasyonları yapar ve eğer sinek (iç hastalıklar uzmanı) ya da kasap (cerrah) olmak istiyorsa bir süre daha bu bölümlerin rotasyonunda çalışırken birdenbire takvime bakar ve aynı yılın haziran ayında kendisine resmen Tıp Doktoru unvanı verileceğine dikkat eder.

Ve o anda, kendisine acı veren şekilde, doktor olmaya hazırlıksızlığını sezinler. Kendi kendisine, 'Pislik!' diye söylenir (ya da kişi Seth Lazarus ise yalnızca, Tanrım! der), insanlar, onun ne yaptığını bildiğini düşüneceklerdir. Nasıl bir dertleri olduğunu ve bunun nasıl iyileştirildiğini bildiğini varsayacaklardır.

Şimdi öğrenciler geçmişi düşündüklerinde o yorucu angaryalar kendilerine Yitik Cennet gibi görünecekti. Diğer doktorlar ameliyat yaparken merdivenleri koşarak inip çıkmak ya da yalnızca pensleri tutmak ne kadar iyiydi. O günlerde en kötü şey akşamlan yatağa bir çift yorgunluktan ağrıyan bacakla dönmekti. Oysa, öğrencinin bilinci kesinlikle acı çekmiyordu.

Angarya işleri yaparken öğrenci sorumluluk dışında her şeyi üstüne alırdı.

Ondan hatasız olması da beklenmezdi.

Bu bunalımı atlatanlar dürüst olarak her zaman öğrenci olarak kalacaklarını ve hiçbir zaman yeterince öğrenemeyeceklerini düşünürler. Ancak böylesi açık konuşmalar onları hastaların çektiği ağrılardan koruyamaz. Ve sonuçta aradan on beş, yirmi yıl geçtikten sonra, bazı doktorlar üzerinde gerginlik o denli artar ki, kalpleri mecazi anlamda ve hatta fiziksel olarak kırılır.

Ve böyle ruhu hasara uğramış doktorlar için kaba ve ağır söz söyleme yerine onlar "zarar görmüş doktorlar" terimiyle adlandırılır.

Daha çok görülen diğer durum da, acemi doktorların yadsıma anında bir vahiyle ortaya çıkmalarıdır. Genç doktor, Hipokrates andını içerek kendisini vaftizle eşit görerek aldatır. Diplomayla insanüstü güçlerin gelişi (mikroplar gibi), bu grubun tüm gizlerini bilenler dışındaki kişiler için, onların görünmez özellikleridir.

Ünlü düşünür Dekart'ın "Düşünüyorum, öyleyse varım" sözlerine burada bir kıyas yapılabilir. Ancak tıptaki formül, "Diplomam var, öyleyse doktorum" şeklindedir.

İşte böylece kendini hipnoz etmeyi başarıyla uygulayanlar; dost, ödül, terfi kazanır ve sebat ederlerse bir Mercedes SLC araba sahibi bile olabilirler.

Barney'in de tıpta uzmanlık dalı seçmesinin zamanı gelmişti.

Yeniyetmelikteki anılarından beri yaptığı bir uygulamayı kendi kendisiyle de yürürlüğe koydu. Soru: Seni ne mutlu ediyor, Livingstone? Yanıt: Diğer insanları mutlu etmek.

İyi ama bu pek doyurucu değil; bir büyük mağazada Noel Baba rolü yaparak da insanları mutlu edebilirsin. Düşünceni biraz daha açıklığa kavuşturamaz mısın?

Evet, düşününce amacımı sizin dilinize çevirerek, mutsuz insanları iyileştirip, onların yaşamdan zevk almalarım görmek diyebilirim.

Barney kendi kendini yokladıkça, psikiyatri için yontulmuş olduğuna ilişkin ipuçlarını yakalıyordu. Bunlardan ilki ve en önemlisi, anımsadığı ilk günlerden beri başı derde girmiş insanların yüzünü ona çevirmiş olmalarıydı.

Laura her zaman ağlamak üzere başını koymak için onun omuzunu seçmemiş miydi? Yaz kampında Marvin Amsterdam'ın üzerinde kazandık larıyla büyük doyum elde etmemiş miydi? (Sahi şimdi neredesin, Marvin? iyi ve mutlu musun?) Kolejde ve Tıp Fakültesi'nde kaç sınıf arkadaşının umutsuz anında kendisinden yardım istediğini unutmuştu. Evet, ben hüzünlü durumdaki kişi için mıknatıs gibiyim, diyordu kendi kendine.

Ve bununla birlikte bir psikiyatristin birincil özelliği, onun kendi kendisine karşı dürüst olmasıydı. Bu yüzden haydi Livingstone, verdiğin kararı çözümlemeye çalış. Şimdiden başkalarına ne yapabileceğim biliyorsun. Oysa, psikiyatri sana ne yapabilir? Hoppala, işin en güç yanı bu.

İnsanların ender gördükleri "denge" aslında bir kuruntu, hayal ve aldanma. Herhangi bir kişi kadar ben de defoluyum. Tek sahibi olduğum yeti, defomu kendime saklama ustalığım. Psikiyatri önce bana, kendimi iyileştirmemde yardımcı olacak. Çünkü, haydi yüreklilikle yüz yüze gelelim, Livingstone: Sen yirmi beş yaşına yaklaştın ve yüzeyseli aşan biçimde hiç, bir kadınla ilişki kuramadın. Ve kuşkusuz bunda bir terslik olmalı.

Ayrıca senin insanlara akıl vermek istemendeki tek amaç, bununla kendi kendim koruma yolun olması. Namuslu ol, kendi içine bakıp orada neler olup bittiğini görmekten korkuyorsun. <

Evet, uzmanlık dalım seçmek işi, çoğunlukla bir doktorun gereksinimlerinin yansımasıdır. Ben kendimi herkesin babası olan

bir kişi olarak görmeme izin vermemin nedenini öğrenmek istiyorum. Aslında bu içimde çok derin bir yerde yalnızca baba olmayı istemem olabilir mi?

Psikiyatri dalı üzerinde uzmanlaşmaya karar verince beyin işlevlerinin organik olarak nasıl yürüdüğünü görmek üzere Barney fazladan sinir hastalıkları rotasyonu almasının mantıklı olacağım düşündü.

Genç tıp öğrencisi bir kez daha gerçek anlamda yalnızca sözcükleri elde etmek ve insan beynini araştırmak için yaşamını harcayacaktı.

Gözleri, parıldayan neşter üzerinde sabitleşmiş gibi olan Bennett Landsmann fazladan bir cerrahi rotasyonu alarak Boston bölgesinde cerrahi dalında uzmanlık stajı yapmak üzere form doldurdu.

Onun bu kararı üzerine diplomatik dille konuşmaya çalışan Barney, "Hey bak, Ben" diyerek sözünü şöyle sürdürdü. "Kendi kendine karşı dürüst ol. Eğer adın Bennett X olsa ve dünyadaki tüm Kara Güç'e sahip bulunsaydın bile o sana yardımcı olamayacaktı. Boston'un büyük hastanelerinin hiçbirinde kara derili cerrahi stajyer doktoru kesinlikle bulunmamıştır."

"Kadın cerrah stajyeri de kesinlikle olmamıştır" diyen Bennett karşı çıktı. "Oysa, Grete Andersen de aynı iş için başvuruyor."

"Hey, dinle arkadaşım: Sidney Poitier kadar yakışıklı, Jackie Robinson kadar büyük bir sporcu ve hatta Sammy Davis Jr.'dan daha Yahudi olabilirsin. Oysa şu adamlara göre sen şimdi de farklı renkte bir at'sın. Ve Grete'yi söz konusu yaparsak, o ne kadar kıvırırsa kıvırsın kısa sürede erkek mağazasının kendisine kapalı olduğunu öğrenecektir. Her neyse o, Grete'nin sorunu. Neden sen biraz akıllı davranıp da benimle birlikte New York'ta stajyer doktorluk için başvurmuyorsun?"

"Benim Boston'a karşı duygusal bir bağım var, Barney. Üstelik Boston Senfoni Orkestrası, New York Flarmoni Orkestrası'na tur bindirir. Sanat müzesi bile..."

"Sana gerçeklerden söz etmeye çalışırken bana kültürel pislikleri anlatma. Cerrahi bölümleri geleneklerim bozmayacak ve yalnızca senin kalbini kıracaklardır."

Konuyu değiştirmeye çalışan Bennett, "Peki, senden ne haber, Barn?" diye sorarak ekledi. "Annen eski evinizi satar; güneş, eğlence ve deri kanseri diyarına göç ederse seni şimdi de New York kentine bağlayan ne kalacak?"

"İyi soru. Kardeşim, Warren. O şimdi Columbia Hukuk Fakültesi'nde."

"Ama, bir kızla birlikte yaşıyor, öyle değil mi? Seni, 'Jules ve Jim'de (ünlü Fransız yönetmen Francois Truffaut'un bir kızın iki erkekle birden ilişkisini konu alan filmi. Çeviren) yer almak üzere çağırmadı, değil mi?"

"Haydi, Ben. New York, dünyanın başkentidir. Orası, psikiyatri uzmanlık çalışması için Boston kadar iyidir. Üstelik..."

"Üstelik, senin için New York Laura Castellano'dan beş yüz kilometre kadar uzak olacaktır."

"Bunun ne ilgisi var?"

"Haydi, Barn. Kız resmen nişanlandığından beri sen kötü bir ruhsal durum içindesin."

"Lanet olsun! Adam, yalnızca o kıza layık değil."

"Bütün erkekler bunu kız kardeşleri ve sanırım bir gün kendi kız evlatları için düşünürler. Kimse onlar için yeterince iyi değildir. Oysa, işittiğim kadarıyla Bay Talbot pek iyi birisiymiş."

"Öyledir" diyen Barney itiraf etti. "Laura için yanlış seçim olduğu dışında, genç adama karşıt olarak söyleyeceğim bir şey bulunmuyor."

"Ve sen bunu öyle güçlü duyumsuyorsun ki, çevrede dolanıp kabarcıklar patladıkça kızın acı çekmesini seyretmek istemiyorsun."

Barney yanıt verecek gibi poz aldı ve sonra duraladı. Yüzünde soluk bir gülümseme göründü. "Tanrım! Bunu söylemek beni incitiyor ama sen benim başıma bir tür çivi sokmuş bulunuyorsun, Landsmann" dedi.

"İyi" diyen Bennett durumu kabul etti. "Sanırım bencil davrandım. Eğer ikimiz de Boston'da olsak, bir apartman katını paylaşır ve faul atışları yarışımızı daha yüksek düzeyde bir şeyle, sözgelişi iğfal edeceğimiz genç kız sayısıyla sürdürürdük. Lanet olsun, New York'a gitmenle seni yitirmek istemiyorum" diyerek yanıtladı.

Barney ona baktı ve gülümseyerek, "Şu halde benimle evlen, Bennett" dedi.

"Evlenemem, Barney. Sen Yahudi değilsin."

Barney bir kalp krizi geçirdiğine emindi.

Daha sonra içindeki psikiyatrist ona ölümünün yalnızca istekle gerçekleşmiş bir hayal olacağını sezinletti.

Gerçek onun aklını başından alıp sersemletecekti. Çünkü bu sabah ilk sinir-bilimsel muayene özetim, hastadaki belirtilerin analizim ve hastanın "ayırt edici tanı'sını" sunmak üzereydi. Ve bu sunu, birçok kişiyle birlikte dünyaca tanınmış sinir hastalıkları uzmanı ve acımasız öğretmen Profesör Clifford Marks'ın huzurunda yapılacakta.

Pek yoğun biçimde gözlediği belirtilerin analizi ve yapacağı sunuyla Barney hastanın kurtulacağına emindi. Oysa, genç öğrencinin tek sorunu, kendisinin bu işten yakayı sıyırıp sıyıramayacağıydı.

Şakakları ağarmış heybetli Profesör Marks, çevresi öğrenci ve stajyer doktorlarla sarılmış olarak tam asansörden inerken

Barney de onların bulunduğu dördüncü kata, merdivenleri tırmanarak varmıştı.

Kalabalık danışman grubu sinir hastalıkları servisine girerken Barney'le baştan savma şekilde selamlaştı. Servis hoş bir yer değildi. Yataklarda yatan hastalar iki aykırı aşırılığa bölünmüştüler: Bedenleri ya seğirip titreşiyor, ya da hareketsiz felç durumunda bulunuyordu.

Sonunda grup, orta yaşlı ve kabak kafalı Bay Aldo Moretti'nin yatağına vardı. Adamın görünüşü bu servise uymuyordu. Çünkü el ve ayaklarında bandajlar bulunmasına karşın bedeninde felç ya da titremeler görülmüyordu.

Moretti birçok doktorun kendi şaşırtıcı belirtilerine saygılarını göstermek üzere yanına gelmesine pek sevinerek onları sıcak bir tavırla karşıladı.

Herkes çevresine toplanınca Profesör Marks başını Barney'e doğru sallayarak, "Tamam, Livingstone. Haydi sorunu işitelim" dedi.

Barney gruba doğru döndü ve resmi formlar ile kendisi için hazırladığı bol sayıdaki notu içeren sarı zarfı açtı.

Tam konuşmaya başlayacaktı ki hastası onu neşeli bir karşılamayla selamlayarak konuştu. "Hey, merhaba Barney! Bu sabah kendim nasıl duyumsuyorsun?"

"İyiyim, iyiyim, teşekkürler, Bay Moretti" diyen genç öğrenci yeniden hazırladığı metinlere döndü.

Bu kez diğer tüm beyaz önlüklülere hitap eden hasta, bir defa daha onun sunusunu vermesine engel olup şöyle konuştu: "Bu çocuk dün gece o denli yorgundu ki, bana gözlerini güçlükle açabildiğim söyledi. O, kendini öyle kötü duyumsamasaydı, ben eve dönecek ve onu uyuması için bırakacaktım."

Profesör, "Hımm, evet!" diyerek ekledi. "Devam edin, Livingstone."

Barney gırtlağım temizledi ve anlatmaya başladı. "Hasta kırk iki yaşında, erkek ve bir iş yöneticisidir."

Moretti orada bir dipnotu verir gibi konuştu. "Aslında ben kamyonla taşıma işindeyim. Bir kamyon filom var." Bu noktada Barney'e dönüp anlatması için zorladı. "Devam et, evlat. Devam et."

Barney sözlerim sürdürdü. "Geçeri pazar günü Bay Moretti akrabalarını ağırlıyor ve onlara bir tencere spagetti pişiriyordu."

"Sana kaç kez söylemek zorundayım, Barney. Spagetti değil, Vermiselli pişiriyordum."

Genç öğrenci cesaretini toplayıp neredeyse kendisinin iki katı yaştaki adama sert çıkmayı istedi. "Eğer benim sözlerimi bitirmeme izin verirseniz, size gönül borcu duyacağım, Bay Moretti, Sonra eklemek istediğiniz bir şey olursa siz konuşursunuz."

Hastaya yeniden konuşma fırsatı vermemek üzere Barney hızlı anlatımını sürdürdü. "Kaynamakta olan tencereyi lavaboya taşırken ansızın onu düşürdü ve elleriyle bedeninin alt kesiminde ikinci derecede yaraklara neden oldu."

"Anlayamıyorum" diye yeniden konuşmaya başlayan Moretti ekledi. "Demek istiyorum ki, daha önce böyle bir şey hiç başıma gelmemişti. Bu titremeli el ve ayaklarla ne yapacağımı bilmiyorum, lanet olsun!"

Barney derin bir soluk aldı ve sözlerini sürdürdü, "İvedi yardım servisine alındığında hastanın kafası karışmış durumdaydı ve kaynayan suyu kendi üzerine dökmüş olduğunu bile anımsamıyordu." Moretti, "Evet, gerçek bir sis içindeydim" dedi.

"Yanıklarının derecesi nedeniyle o servise kabul edildi ve damardan serum verildi. O anda hasta hiçbir sinir hastalığı belirtisi göstermiyordu. Oysa, ertesi sabah ateşi olasılıkla yanıkları yüzünden arttı ve hasta geçici olarak bilincini yitirdi. Dudaklarını

şapırdatıyor ve sürekli başını sağa doğru çevirmeye çalışıyordu. Bedeninde bir dakikadan az süren şiddetli kasılmalar oluyordu. Sinir hastalıkları bölümüne durumu bildirildiğinde adam yarım saattir sersemleşmiş durumdaydı."

Yataktan bir ses, "Bu çocuk hiçbir şeyi kaçırmamış!" dedi ve Barney hastanın sözlerim işitmemezlikten geldi.

Ve Profesör, Barney'e sordu. "İlk izlenimin nedir?" "Evet" diye söze başlayan Barney çılgınca araştırmayı sürdürmüş kişi gibi duyulmak isteyen bir sesle şunları öne sürdü. "Yaşadığı yüksek beden ısısı nöbetin nedeni olabilir. Aynı zamanda yanıkları nedeniyle bir bakteriyel bulaşma etkisi altında bulunabilir."

Protokolü izleyen Barney, Bay Moretti'nin gösterdiği belirtilerle, birtakım yanlış anlamalara neden olabilecek hastalıklarla birlikte kendi "farklılıkları ayırt edici tanı"sıra ileri sürdü. Hastada belirgin bir tümör olasılığına ek olarak AVM yani aynı sorunlara neden olabilecek kusurlu dolaşım bozuklukları var olabilirdi. Ve hatta mültiplskleroz (birden fazla doku sertleşmesi olasılığı. Çeviren) bulunabilirdi. Belkemiğinden sıvı alınmadıkça ensefalit (beyin iltihabı. Çeviren) sonucuna varılamazdı.

Ansızın bir haykırma sesi yükseldi. "Kesinlikle olmaz! Kimse benim belkemiğime iğne batıramaz. Bir arkadaşım onu yaptırdı ve çok acıdığını söyledi."

Barney şimdi öfkenin ötesinde ve sakinliğin en üst düzeyindeydi. Adamın çıkışını şöyle yanıtladı. "Bunu aklımızda tutacağız, Bay Moretti."

Sonra beyaz gömleklilere dönerek sözlerini şöyle sürdürdü. "Her neyse, Profesör, siz her zaman bize nöbetlerin hastalığın kendisi değil de belirtisi olduğunu aklımızda tutmamız gerektiğini anımsatırdınız. Söyleyebileceğim kadarıyla, hastanın aile tarihçesinde konuşmada geçen bir olayın dışında böyle nöbet

vakalarına rastlanmamaktadır. O olayda da, hastanın büyükbabası attan düşmüş ve belli ki travma sonrası nöbetini geçirmişti.

"Hastanın sinir-bilimsel yönden muayenesi on iki kafa sinirini de içermek üzere normaldi. Duyu ve diğer motor sinirlerinde herhangi bir anormallik görülmüyordu. Kiriş refleksleri normaldi ve Babinski belirtisi göstermiyordu. Akılsal durumu normal limitler içindeydi."

Bu noktada yatalak yorumcu bağırdı. "Senin tatlı popona bahse girerim ki, ben bir akıl hastası değilim."

Sunuşunun sonuna birkaç sözcük kalmış olduğunu düşünerek rahatlayan Barney, "Sonuç olarak efendim, hastanın nöbeti bir... idyopati gibi görünüyor."

İdyopati tıptaki en yararlı sözcüktür. Bir kişinin hastalığının tanısını yapamayan herhangi bir doktor her zaman bu değerli idyopatik sıfatını kullanabilir. Sözcük yalın olarak eski Yunanca'da, anlamı bilinmeyen kaynak demek olan idyo sözüyle ilgiliydi. Ve diğer bir deyişle doktor gerçeği söylüyor ama hastanın onun bilmediğini itirafını anlamasını önlüyordu.

Profesör başını öne eğerek onayladı. "Çok iyi bir sunu, Livingstone. Aile tarihçesi eksiksiz, hastalıkları ayırt edişin uygun, sinir-bilimsel çalışman tamam. Seni kutlarım" dedi.

Öfkeli hasta, "Hey, benden ne haber?" diye kükredi ve ekledi. "Biraz da bana prim tanışan olmaz mı, ha? Demek istiyorum ki, bu bilgileri Barney'e veren benim. O yalnızca oturup yazdı."

Telaşa kapılmayan Profesör Marks, öğrencisiyle konuşmasını sürdürdü. "Neden bir TLE yargısına varmadığım bana söyleyebilir misin?"

"Evet, efendim" diye söze başlayan Barney, kendi beynini araştırıyordu. Sonunda, "Hasta, temporal lop epilepsisi'nin (şakak lopu sarası. Çeviren) klasik belirtileri olan paramnezi (hastanın geçirmekte olduğu bir deneyimi yanlış olarak daha önce de

geçirmiş olduğunu sanması. Çeviren) ya da mikropsi (eşyayı ufacık görme hastalığı. Çeviren) geçirmiş olsaydı bu olasılık akla gelirdi" dedi.

Bu sözlere karşı önde gelen sinir hastalıkları uzmanının yanıtı, "Hımmm" şeklinde oldu.

Daha sonra profesör eğilip Moretti'nin yüzünü uzun uzun ve dikkatle muayene etti. Sonunda dönüp yanındakilere anlattı. "Baylar, hastanın yüzüne dikkatle bakarsanız, hafif bir asimetriyi göreceksiniz. Aynı zamanda sol gözünün sağdakinden biraz daha yüksekte olduğu dikkatinizi çekecektir. Buna biz 'hafif bir sinirbilimsel belirti' diyoruz. Şimdi Bay Moretti'ye birkaç soru sorabilir miyim?"

"Bana mı?" diyen hastanın benliği el yordamıyla taklalar atar gibi okşanmıştı. 'İstediğiniz soruyu sorabilirsiniz" diye ekledi.

Profesör sordu. "Doğumunuzu anımsıyor musunuz?"

"Kuşkusuz, on iki şubatta doğmuşum..."

Marks onun sözünü kesip konuştu. "Hayır, onu değil; doğum koşullarınızı soruyorum. Annenizin doğumunuzdaki güçlüklerden söz ettiğim anımsıyor musunuz?"

Moretti bir an düşündü ve anlattı. "Aslında söz etmişti. Sanırım beni o maşalarla çıkarmak zorunda kalmışlar."

"Bundan kuşkulanmıştım" diyen Marks memnun olmuş bir tavırla hafifçe gülümsüyordu. "Forsepsle doğum, yüzde asimetri..." diyerek hastanın başının sol tarafını işaret etti. "Nöbetteyken başını sağa çevirdiğine göre, beyindeki lezyon (sakatlık. Çeviren) burada olmalı. Livingstone'un çıkardığı sonuçların ışığı altında ben şakak lopu sarası ile karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum. Bu da, bir EEG (beyin grafisi. Çeviren) ile doğrulanacaktır."

Profesör sonra yardımcısına döndü ve şöyle konuştu. "Hastayı buradan alın, George. Sonuç olumlu çıkarsa, Moretti'ye Dilantin vermeye başlarız."

Marks ve hayranları bir sonraki sinir-bilimsel bilmeceye doğru yürürlerken Profesör Marks, Barney'e dönüp, "Zor bir vakaydı, iyi iş çıkarmışsın. Senin psikiyatri uzmanlık dalım seçmen pek kötü. Gerçek bir doktor olabilirmişsin" dedi.

Son klinik kursları içinde göreceli olarak kısa tutulmasına karşın, farmakoloji tıp mesleğinde basan ya da başarısızlığı kararlaştıracak bir daldı.

Bu derste öğrencilerin yalnızca sayısız ilacın bileşimim değil; etkileri, kullanılışı ve yan etkilerini de öğrenmeleri isteniyordu. Bütün bunlar bir doktorun çalışma masasının arkasındaki raflarda bulunan pahalı ve ciltli başucu kitaplarında bulunabilirdi. Ancak bir doktorun yeteneği gerçekten iyi reçete yazmak ve bunun yanı sıra kalpleri kazanıp akıllan etkilemekte ortaya çıkıyordu.

Hiçbir hasta bir tür reçete almadıkça rahatlamıyordu. Reçete denilen o küçük belge, üzerindeki şifreli karalamalarla doktorun gerçekten özen gösterdiğinin kanıtım oluşturuyordu.

Bu konuda Barney görüşlerini biraz akıldışı bir ifadeyle Profesör Morris Cohen'e şöyle duyurdu: "Reçete, doktorun ödülü gibi, değil mi? Demek istiyorum ki, hasta kendisine elle dokunabilir bir şey verilmedikçe sevilmediğini duyumsuyor. Reçete bir hediye, yatıştırıcı bir şey, sus payı gibi bir nesne."

"Beni bağışlamanı dilerim, Livingstone. Ama sen de bilimsel araştırmalara biraz daha fazla saygı gösterebilirsin. Çocuk felci aşısı ya da penisilin sana göre yatıştırıcı bir şey ya da sus payı mıdır?"

"Lütfen, efendim" diye söze başlayan Barney ivedi geri çekilerek şöyle konuştu: "Kesinlikle saygısızlık etmeye niyetlenmedim. Ama, kimi zaman sıradan bir aspirinin türlü süslü terimler altında hastaya pek etkili bir ilaçmış gibi verildiği doğru değil mi? Demek istiyorum ki, reçete eline verildiği anda hastanın kendisini

iyileşmeye başlarmış gibi duyumsaması gerçekleşmiyor mu? Sanırım, fikrimi destekleyen yazılar var."

"İyi" diyen Cohen kendi önemli konusunun savunmasını yapmaya başladı, "İyi bir doktor daha baştan hastasının durumunun psikosomatik (akıl ile beden arasında ilişki oluşu. Çeviren) türden olup olmadığım anlamalıdır."

Barney'in içinde bir ses kendisini boğup azarlıyordu: Ağzını kapa be sersem! Diplomam almak için şu dersten geçmek zorundasın. Bu yüzden sesini kes artık!

Profesör Cohen şimdiden Barney'in söyleyeceği daha başka şeyler olduğunu duyumsamıştı. "Lütfen, lütfen" diyerek alay eder bir sesle yüreklendirdi. "Konuşmanı sürdür, aklında ne varsa söyle."

"Oh, iyi!" diyen Barney, abartılı bir utangaçlıkla konuştu. "Yalnızca fizyolojik belirtilerin şimdi de iyileştirmeyi gerektiren belirtiler olduğu doğrudur."

Ve sonra genç tıp öğrencisi ivedi öğretmeninin sözlerim aktardı. "Sık sık sizin de söylediğiniz gibi, 'Her tanı'ya bir doz vardır', efendim."

Profesör okşanmış bir kedi gibi durumundan hoşnut tavırla konuştu, "İyi söyledin, Livingstone. Şimdi yeniden kaldığımız yere dönelim. Tamam beyler, şu kısaltmalara bir bakalım."

Cohen şimdi de neden doktorların Latince kısaltmaları reçetelerinde kullandıklarını anlatmayı sürdürdü. "Yüzyıllardır bunlar tıbbın evrensel dili olmuştur. Aslında Latince talimat vermenin de dilini oluşturur."

Oysa sen pislikle dolusun! diye düşündü Barney. Ve bu kez genç öğrenci ne söyleyeceğinden emin değildi. Gizemimizi artırmak için bize Latince'yi öğretiyorlar. Hasta, reçeteye yazıları q.i.d. (quater indie/yi "günde dört kez" ve p.c. (post cibum)'u "yemek-

lerden sonra" diye İngilizceye çeviremez. Bu nedenle de kendisini büyük bir iyileştirme uzmanının ellerindeymiş gibi duyumsar.

Bir doktor hastasının olasılıkla anlayacağı yabancı bir deyişi kesinlikle kullanmamak üzere dikkatli davranmalıdır. Sözgelişi, kesinlikle per rectum yazmamalı ve ilacın anüsten içeri itilerek alınacağım göstermek üzere "p.r." kısaltmasını reçetesine koymalıdır.

O dersten sonra Bennett azarlamak için arkadaşının yanına koştu ve, "Senin neyin var, Barney? O akıl hastası pisliği üzerine sıçratıyorsun. Ve adam seni 'Lucky Strike marka sigaranın iyi tütün anlamına geldiği' gibi çaktıracak lanet olası dersten" dedi.

"Üzülme Landsmann. Sonunda incelikle geriye çekilmedim mi?" "Pek de dikkati çeker şekilde olmadı çekilişin, Banı." "Hey, dinle: Ben geriye çekildim. Park Bulvarı üzerindeki o gösterişli doktorlardan hiçbirinin okunabilir bir reçete yazdıklarını söylemedim. Çünkü öyle yazarlarsa gizemlerini yitireceklerdir..."

"Livingstone, sen giderek alaycı bir tip oluyorsun."

"Lanet olsun! Tıp Fakültesi'nin seni de yapmak istediği bu değil mi, Landsmann?"

Laura çocukları aklından çıkaramıyordu.

Tüm klinik rotasyonları içinde genç kız en çok ilgiyi çocuk hastalıkları görevi sırasında duyumsamıştı. Olasılıkla bu, ondaki gizli annelik içgüdüsündendi. Ama o her gördüğü hastayı (ister tehlikeli şekilde gözünden yaralanmış, ister zatürree geçirmekte ya da korkunç bir araba kazası sonunda hurdahaş bir bedenle kalmış olsun), hep çocuğu ile birlikte düşünüyordu.

Çocuk Hastanesi'nin her servisi onu gözyaşlarına boğacak sahnelerle doluydu. Servislerde kistli fibrosis, hemofili, Coolye anemisi, kas distrofisi ve daha nice kötü hastalıkları had evrede çeken hastalar vardı. Bazı kişilerin kalan yaşamı günlerle, belki

aylarla ya da en iyi durumda yıllarla ölçülüyordu. Ancak bu hastaların çoğu iyileştirilemez durumdaydılar.

Başlangıçta Laura tap mesleğindeki yaşamını laboratuvarlarda geçirmeyi ve orada çocuk ölümlerine yanıt arayacak şeyleri bulmayı ister gibi kendini duyumsamıştı. Oysa sonra, onların ölümlerini biraz daha geciktirmek için bile olsa, çocuklarla birlikte bulunmayı istediğini sezinledi.

Savaş her zaman tek yanlı değildi. Bir çocuk hastalıkları uzmanının galactosemia (Galaktozun glikoza çevrilmemesi ile birlikte seyreden bir metabolizma bozukluğu. Çeviren) gibi hemen hemen hiç farkedilmeyen ama iyileştirilmesi kolay olduğu halde tam zamanında varlığı bulunmazsa öldürücü olan hastalıkları yakalama olasılığı bulunuyordu.

Ancak Laura'nın en derin duyguları prematür yani zamanından on iki ile on dört hafta önce doğan ve kendi kendilerine soluk alamayan bebeklerle birlikteydi. Onlar öyle hafif (bazıları bir kilodan bile az ağırlıkta) ve kırılgan oluyorlardı ki, doktor onlara yalnızca steteskopuyla dokunduğunda bile renkleri maviye dönüşebiliyordu.

Kuvözde yaşayan bu minik hastalar her solukları için acınacak biçimde savaşım veriyor; onları kurtarmak üzere verilen savaş günlerce, hatta haftalarca sürüyordu. Ve bu savaşta şanslı olunursa, dört çocuktan biri kurtarılıyordu.

Barney kızın bu tıp dalı üzerinde duruşunu kız kardeşi Izobel'in ölümünden duyduğu suçlulukla açıklayabilirdi. Oysa Laura böyle bir nedeni aklının ucundan bile geçirmiyordu. Genç kız, yalnızca yaşamını bebeklerin kurtarılmasına adamaya istekli olduğunu biliyordu.

İşte bu nedenlerle Laura, Boston Çocuk Hastanesi'nde çocuk hastalıkları uzmanı olmak için staj yapmak üzere başvurdu ve isteği kabul edildi.

"Laura, kapıyı aç!"

"Çekil git başımdan. Çünkü nöbetten yeni geldim ve uyumak zorundayım."

Kapının vuruluşu daha yüksek sesle ve ısrarlı olmaya başlamıştı.

"Lütfen, Laura. Seninle konuşmalıyım" diyen öfkeli bir kadının sesiydi.

Laura kendi kendisine, "Oh, pislik!" diye homurdandı. Yatakta doğrulup oturdu. Sonra örtüleri atıp kalkarak, kapıya doğru yürüdü. "Bazen oda numaramın listeye konmamış olmasını istiyorum!" diye söylendi.

Kapıyı açınca karşısında gözyaşları içinde ağlayan Grete Andersen'i buldu.

"Laura, ben her Harvard Hastanesinden geriye çekildim. Kendimi öldürmek ister gibiyim."

Laura arkadaşını odaya alıp oturttu ve sakinleştirmeye çalıştı. Önce tazın sistemindeki ağlamayı bitirtmek, sonra onun egosunu canlandırmak üzere ruhunu desteklemek gerekiyordu.

"Olaya şöyle bak: Bu senin değil, Harvard'ın kaybıdır. Demek istiyorum ki, sen düzinelerce hastaneden kabul edildin ve burası iyi bir cerrahın tekeline sahip değildir, istediğin yeri seçebilirsin" dedi.

"İyi. John Hopkins ve Georgetown Üniversitelerinden öneriler aldım. Bu yüzden sonraki birkaç yılımı başkent Washington çevresinde bir yerde geçirebileceğim" diyen Grete gülümseyerek ekledi. "Belki de Başkan Kennedy ile bile buluşabilirim..."

"Kuşkusuz" diyerek Laura şöyle yanıtladı. "John F. Kennedy sıkı programları içinde sana da yer ayıracaktır."

Grete Andersen keyifle kıkırdadı. Kinayeler Kraliçesi kendine gelmişti...

Bennett Landsmann da cerrahi uzmanlık stajı için başvurduğu üç Boston hastanesinden geri çevrildi.

Genç adamın yoksunu olduğu bazı nitelikler nedeniyle yapılmamıştı bu. Çünkü Bennett'in Harvard'daki bitirme derecesi, Oxford Üniversitesi'ndeki daha önceki notları, kliniklerdeki rotasyonu pek başarılı ve yüksek notlarla doluydu. Ancak bir seferinde Barney'in dediği gibi, "Sana söyleyeyim, Landsmann. Bu iş, saç ve ten rengi ile ilgili. Kara tenliler cerrahi dalında güzel durmazlardı."

"Gerçeği ister misin, Barn? Farklı olduğumu düşünerek kendimi aldatmıştım. Birisi bu branşta Jackie Robinson olmalıydı. Ve ben de o kişinin kendim olacağımı düşünmüştüm. Her neyse gerçek, insanı fena halde rencide ediyor."

Barney, arkadaşım kolundan yakaladı ve "Siktir et(!) onları, Bennett.

Hepsini siktir(!) et. Bir milyon yer seni kabul etti. Philadelphia, Şikago ya da Baltimore kentlerinden birine git. Onların elinde büyük kasap olur ve buraya profesör olarak çağrılırsın sonunda..."

Bennett arkadaşına baktı ve, "Sen gerçekten insansın, Livingstone" dedi.

"Bana övgü düzüyorsun, Landsmann. Eğer bu bir anlama geliyorsa, insan olan sensin."

"Ah, evet Dr. Livingstone" diyen Bennett, kocaman bir gülümsemeyle güldü ve ekledi. "Ama ben kara bir insanım."

Sınıfta Grete ve Bennett'in durumları ayrıldı. Çünkü Harvard Üniversitesi 1962 yılı tıp doktorlarının çoğu ilk seçtikleri hastanelerde staj yapmak üzere kabul edildiler.

Okul bitirme kütüğünün en alt sırasında yer alan Lance Mortimer bile Los Angeles kentindeki Mount Hebron Hastanesi tarafından alınmıştı.

Ancak genç doktor bunun gizini Barney'e şöyle açıklamıştı; "Babam senaryo yazan Terence Mortimer, ünlü film yıldızı John Wayne ile görüşmüş. O da hastanenin yönetim kurulu başkanına telefon edip, 'Arkadaşım Terry'nin oğlunu staj için almazsanız bir bölük askerimle hastanenize yürürüm ha!' demiş."

Öğrencilerin tüyleri tam çıkmış doktor durumuna gelmeleri 1962 yılının haziran ayında, Tıp Fakültesi'nin önündeki dört köşe alanda yapılan törenle gerçekleşti. A Binası'nın önüne konulmuş olan kürsü, yarım daire şeklinde dizilmiş tahta iskemlelere oturmuş seyirciler tarafından izleniyordu.

O sıcak ve nemli yaz günü öğleden sonrasında Tıb'bın önemli kişilerinin ve düşlerinin gerçekleştiğine inanan ebeveynlerin huzurunda öğrenciler diplomalarını alacaklardı. Ve hepsinden önemlisi, öğrenciler Hipokrates'in Andı'nı içerek kutsal iyileştirme sanatını uygulamaya başlayacaklardı artık.

Barney'in yalanları olan annesi Estelle ve erkek kardeşi Warren törene gelmişlerdi. Ailenin ileriki kuşakları için Warren törenin filmini çekiyordu.

Oysa, Laura'nın kutsanmasında kimler bulunup töreni izleyecekti?

Kuşkusuz, nişanlısı Palmer ile yaşlı Talbotlar oradaydı. Ama onlardan hiçbiri henüz "aile üyesi" olarak nitelendirilemezdi. Brooklyn'deki evden kimse oraya gelmemişti. Telefonda Laura annesine özellikle gelmemesini söylemişti.

Annesi, "Ama neden kızım?" demişti.

"Sana, Küçük Kırmızı Tavuk masalım anımsatabilir miyim? Sizler bana ekmeği pişirmemde yardımcı olmadınız. Bu yüzden gelip o ekmekten yemenizi istemiyorum."

Genç kız o anda incinmiş bir kişi olarak davranmış ama sonunda suçluluk duyumsamıştı.

Tören başlamadan önce Laura kepi ile tören giysisini düzeltirken iki Katolik rahibi kıza yaklaştılar. Genci, melek yüzlü ve belki de yeni bir rahip adayı idi. Yaşlı olanı ise, koyu renkli gözlüklerinin ardında körmüş gibi görünüyordu.

Genç olanı, "Senyorita Castellano musunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Bayan Castellano. Bu, Rahip Juan Diaz-Pelayo'dur."

Laura yanıt veremeden yaşlı adam kızın ana dili olan İspanyolca'nın en geçerli Kastilya şivesi ile konuştu. "Seni kutsamaya geldim" derken sesi titriyordu. Sözlerini şöyle sürdürdü, "İspanya iç Savaşı sırasında ben senin onur babandım. O günlerden yaşayan pek kimse kalmadı. Ve ben de 'dost olmayan' kişilerin eline düşmek şanssızlığını yaşamıştım. Senin baban, yaşamımı kurtarmıştı. Eminim ki, baban ve annen burada olsalar bu gününde gurur duyarlardı."

Yaşlı adam titrek elleriyle haç işareti yaptı ve dua okudu; "Benedicat te omnipotents Deus, Pater et Filius et Spiritus Sanctus."

Melek yüzlü adam, "Amin!" dedi.

Rahipler geldikleri gibi çabucak ortadan kayboldular. Onları kim göndermişti? Manastır yaşamına çekilen annesi mi? Küba'nın tüm gizli engellerine karşın, mesajlarını geçirebilen babası mı?

Barney bu karşılaşmayı uzaktan farketmiş ve hayalet rahipler yok olur olmaz kızın yanına koşmuştu.

"İyi misin, Castellano?" diye sorup ekledi. "Rengin biraz soluk gibi."

"Gerçeği söylemek gerekirse, bu sabah kahvemle birlikte LSD almış gibiyim. Şu iki adam beni kutsamaya gelmişlerdi." Başını inanamazmış gibi sallayarak konuşmasını sürdürdü. "Bundan sonra bir de alevler içinde iki tekerli savaş arabası gelirse hiç

şaşmayacağım. Onların beni götürmesine izin verme, olur mu Barn?"

"Gözlerim senin üzerinde olacak. Rahat ol, Castellano."

Törende Dwyer ailesi, Hank ve Cheryl'in ana babalarıyla temsil ediliyordu, îki büyüğün kucağında birer ikiz vardı. Küçük oğlan ise, annesinin kucağında oturuyordu. Pittsburghlu basit oğlanın "taç giyişi" ile tüm aile esrime durumuna gelmiş gibiydiler.

Yeni doktor olan kimi öğrenciler salt merakla Bennett'in ebeveynlerini görebilir miyiz diye çevrelerine bakınıyorlardı. Oysa, izleyicilerin arasında tek bir kara tenli insan görülmüyordu.

Barney bir gece önce Şef Jacques'in lokantasında Bennett ve Landsmannlarla birlikte yemek yemişti. Onların birbirlerine karşı sevgileri, "gerçek ebeveynler" ile çocukları arasındaki sevgilerden çok daha güçlüydü.

Oysa gerçekte, Bennett kürsüye çıkıp Dekan ile el sıkışarak diploma alacağı sırada yürekten alkışlamak üzere bekleyen küçük bir zenci topluluğu vardı. Kuşkusuz onlar kutsal yarım daireyi oluşturan iskemle sıralarda değil, diğer binaların pencerelerinde yer almışlardı. Bunlar, kapıcılarla temizleyici kadınlar gibi bina hizmetlileriydi ve Bennett'in tüm okuldaki tek zenci ırkdaşları olduğunu biliyorlardı.

Tören her zamanki kutsama konuşmaları ve türlü ödüllerin sunuluşuyla başladı.

Moleküler biyoloji dalındaki çalışmalarıyla Nobel Tıp Ödülü'nü kazanmış Profesör Georges de la Foret yılda bir kez salt bu tören nedeniyle laboratuvarından dışarı çıkardı. Bu kez de profesör okulu bitiren sınıftan en özgün tıp araştırmasını yapan öğrenciye verilecek John Wintrop Ödülü'nü kazananını açıklayacaktı.

Fransızca, İngilizce ya da uluslararası Esperanto dilinde diye anlanabilecek birkaç zor kavranır sözcüğü mırıldandıktan sonra profesör cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı ve "Bu yıl kazanan..." dedi.

Daha sonra hazırladığı metni kürsüye bırakıp kendi düşüncesini ileri sürdü. "Fikrimce; olasılıkla benden sonra buraya gelen en özgün kafa yapısı..." diyerek "Peter Wyman" adını söyledi.

Büyük zaferi kazanan Wyman kalabalığın gök gürültüsüne benzeyen tezahüratını benimsemek üzere ayağa kalktı. Oysa böyle bir gösteri yapılmadı.

Ebeveynlere ayrılan bölümden incelikli birkaç alkış ile sınıf arkadaşlarının arasından seyrek "Bööö!" sesleri duyuldu. Peter Wyman kürsüye çıkıp Profesör Foretle el sıkışarak bu konudaki ortak fikirlerini ileri sürecekleri sırada sınıftan çıkan aşağılayıcı sesler göklere değin yükseliyordu. Oysa, en yüksek dereceyle okulu bitiren Seth Lazarus daha çok bir futbol stadyumuna yakışır alkışlarla karşılandı.

Nat ve Rosie Lazarus üçüncü sırada Judy Gordon ile birlikte oturuyorlardı. Gururlu olmasına karşın Rosie, diğer oğlum ölmüşken ben nasıl mutlu olabilirim? diyerek kendi kendisini cezalandırıyordu. Aynı anda kocası içten içe seviniyor ve Tanrı'ya şükürler olsun, yaşayan ve pırıl pırıl zekâlı bir oğlum var, diyordu.

Ansızın sanki göksel bir düğmeyle hareketlendirilmiş gibi dekor değişti ve izleyiciler sustular.

Kızıl renkli tören giysileri içinde her zamankinden daha çok rahip gibi görünen Dekan Holmes öğrencilere ayağa kalkmaları ve bir doktorun kutsal amentüsü olan Hipokrates'in Andı'nı kendisinin ardından yinelemelerini istedi.

"Hekim Apollo adına yemin ederim ki..."

"Hekim Apollo adına yemin ederim ki..."

"Hekimlik hocamı kendi annemle babam gibi seveceğim..."
"Hekimlik hocamı kendi annemle babam gibi seveceğim..."

"Onun ailesini, kardeşlerim gibi bilecek, isterlerse hekimliği onlara karşılıksız öğreteceğim..."

Bu son sözleri yinelerken Barney sınıf arkadaşlarından pek çoğunun ne tuhaftır ki böyle misyonerce bir görevi yapacak kişiler olmadıklarını düşündü.

"Hastalarımın tedavisini bütün gücüm ve aklımla onların yararına olmak üzere ayarlayacak ve onlara zarar vermeyeceğim..."

Bennett Landsmann, bu noktada şöyle düşünmekten kendini alamıyordu: Nazi doktorları da bu yemini etmişlerdi. Hannah'a uyguladıklarını nasıl yapmış olabilirlerdi?

"Benden istese bile kimseye öldürücü ilaç vermeyecek ve öyle bir telkinde bulunmayacağım..."

Seth Lazarus dudaklarını kıpırdattı ama sözcükleri söylemedi. Çünkü bu, yemin edemeyeceği bir şeydi.

"Bir kadına çocuk düşürtücü bir alet vermeyeceğim..."

Laura Castellano bir anda kendisini ürküten bir düşünce içinde buldu: Bir süre (çok uzun yıllar) önce Barney ile birlikte andın bu öğretisine uymayan bir doktoru aramışlardı.

"Yaşamımı ve mesleğimi namus ve doğruluk içinde geçireceğim..."

Hank Dwyer şimdiden ter dökmeye başlamıştı. Bu da katlanamadığını rahipçe bir yemin değil mi? Şuradayken bile etin kışkırtmalarıyla test edilmedim mi ben?

"Bedendeki taşları çıkarmak için olsa bile, bıçak kullanmayacağım..."

Geleceğin cerrahlarından çoğu bu yasağa hayret ediyordu. Bununla birlikte yüzyıllarca süreyle insan eti kesmenin süfli bir iş sayıldığını ve çoğu kez berberler tarafından yapıldığını biliyor-

lardı. Belli ki, saç kesme ile bir bacağı kesip çıkarma arasında küçük bir ayırım olmalıydı.

Ama sonra, olasılıkla bu yasağa bir neden getirilmişti. Bu dinsel bir neden olmalıydı. İnsan bedeni kutsal bir tapınaktı. İçine girmeyin, içinden geçmeyin.

"Yetkimi, cinsel aldatmalara girerek kötüye kullanmayacağım..."

İzleyiciler arasında oturan ve bir zamanlar Grete Andersen'e sarkıntılık eden cerrah, uzun süreler önce etmiş olduğu yeminin bu kesin buyruğunu işitmemeye çalışıyordu.

Sonunda Hipokrates Andı şöyle noktalandı:

"... Açıklanması gerekli olmayan hiçbir şeyi açıklamayacak, onları kutsal bir giz olarak benimseyeceğim."

"... Açıklanması gerekli olmayan hiçbir şeyi açıklamayacak, onları kutsal bir giz olarak benimseyeceğim."

Ve sonra Dekan Holmes bildirdi. "Artık doktorsunuz. Gidin ve mesleğinize onur getirecek işler yapın."

Dünyada bu deneyime uyan bir şey bulunmuyordu. Bu andın evlilik yemini ile (ya da kutsal buyruklarla) yarıştığı tartışılabilirdi. Gene de evlilikte boşanma kurumu ya da yüklenimi bozan diğer olasılıklar bulunuyordu.

Oysa, Hipokrates'in Andı kesinlikle yadsınamaz türdendi.

O gün öğleden sonra fakülteyi bitirenler insanlığa hizmet ve acı çekenlere rahatlatıcı türden bir tedavi vermek yolunda geriye dönülmez yüklenimde bulunmuşlardı. Dahası, evlilikte ve dinsel konularda yemin Tanrı'ya karşı yapılmış iken Tıp'ta yemin insanlığa karşı ediliyordu. Eğer dinsel yeminlerden vazgeçilirse cezasını Tanrı verecekti. Ama, o eylemin öteki dünyada olacağını biliyorlardı. Oysa, insanlığa hizmette kusur ederlerse, cezasının bu dünyada gerçekleşeceğinin farkındaydılar.

Ve böylece genç doktorlar hastalıklarla, ölümle (ve birbirleriyle) boğuşmak üzere yola çıktılar.

MESLEKTEKİ YILLAR

"O ki, Yaratıcı'sının huzurunda günah işledi, Bırakın onu doktorların ellerine düşsün."

ESKİ AHİT KİTABI 38:15

YİRMİ ÜÇ

1962 yılında tıptaki ve otomotiv endüstrisindeki gelişmeler birbirine koşut biçimde gerçekleşiyor gibi göründüler. Yeni bir elektrik şok aygıtı yaşamı elden gitmiş kişiyi yaşama geri döndürürken, yeni bir şarj aygıtı da göçmüş bir araba aküsün.e yeniden canlılık kazandırıyordu.

Ve hastanın kalbinin iflas ettiği durumlarda, doktorlar şimdi bozuk kalp kapakçıklarını plastik bir madde olan Dakron ya da benzerlerinden yaptıkları yapay kapakçıklarla değiştirebiliyorlardı.

Aradaki tek fark, araba için yedek parçalar garanti ile takılırken, tıptaki onarımların hiçbir garantiyi içermemesiydi.

Böyle işleri yapan doktorlar Tanrı'nın işlerini mi taklit ediyor yoksa haksız iddialarda mı bulunuyorlardı? Eğer öyle yapıyorlarsa, göksel ateşi çalıp insana veren mitoloji kahramanı Prometheus gibi cezalandırılmalı mıydılar?

Tıp mesleğine karşı bazıları tarafından kutsal öfke diye yorumlanacak başka bir olay da "zararsız" bir sakinleştirici olan Thalidomide adlı ilacın kimi doktorlarca güvenilerek gebe hastalara verilişinde korkunç doğum arızalarına neden oluşu şeklinde görüldü.

Ve bunu bir ahlâk sorunu izledi: Eğer kendilerine doktorları tarafından güvence verilmiş kadınlar masumca davranarak zehirleri midesine indiriyorlarsa, onlar gebeliklerinin sona erdirilmesine hak kazanmıyorlar mıydı? Ya da tıbbın ahlâk sistemi onları, acı ve eşitsizlikle dolu bir yaşamı sürdürecek sakat çocuklarını doğurmaya zorlayacak mıydı?

Yaşamın ta kendisi olan DNA'yı (dioksiribonükleik asit. Çeviren) buluşları nedeniyle James Watson ve Francis Crick'e Nobel ödülünün verilmesiyle Tıp'taki yeni yön çizilmiş oluyordu. Göz korkutucu bir ada sahip olmasına karşın DNA şaşırtıcı derecede basit bir yapıya sahipti. Diğer öğelerle birlikte tiamin ve şekerden oluşan DNA, çifte sarmal eğri biçimindeydi ve bilim adamlarının sonunda gösterişli bir "canlı" insan pişirmelerini sağlayabilirdi. Diğer bir deyişle, laboratuvarda insan yaratılabilirdi.

Bu da Tanrı'nın başlıca işlevlerine aşırı derecede tecavüzde bulunmak değil miydi?

Ve böyle yürekli bir dünya ufukta gel işaretleri yaparken, kısa zamanda tüm dönemlerin en sık reçeteye yazılır ilacı haline gelen bir madde insanlığın hizmetine giriyordu: Ruhları kurtaran ve yatıştıran, Endişeler Çağı'nın vazgeçilmez sakinleştiricisi ve ilaçların mucizesi olan bu madde Valium'du...

Orkestra "İşte Gelin Geliyor" adlı parçayı çalmaya başladı. Laura, Barney'in kolunu tutmuştu ve tüm konuklar onun güzelliği ve koruyucusunun yakışıklılığını söz konusu ediyorlardı.

Fakülteyi bitirme töreninden üç gün sonraydı. Ve güneş masmavi bir gökte ışıldıyordu. Oysa, aslında böylesine parıldayan bir günün olayına bazı gölgeler düşmekteydi. Tüm sevgi dolu akraba ve arkadaşlar, törende kimlerin eksik olduğunu ve bu nedenle yoklukta gelini verme işinin Barney'e düştüğünü üzüntüyle sezinliyorlardı.

Talbotlar'ın evinin bahçesine konulmuş iki grup kiralık iskemlenin arasında bırakılan geçitte ağır ağır ilerlerken Barney, Laura'nın ne duyumsadığını merak ediyordu. Genç kız huzurlu; ağırbaşlı, sakin ve gelinlerin en güzeli gibi görünüyordu.

Ama, kız mutlu muydu?

"Düğün Marşı" yarım düzineden az ölçüde çalınırken hedeflerine, Talbotlar'ın çevresinin rahibi saygın Lloyd'a vardılar. Rahibin solunda zafer kazanmış havadaki damat Palmer ile sağdıcı Tim duruyordu. (Barney sarışın sağdıç Tim'i kişiliksiz bir polo çılgını olarak düşünmüştü. Şimdi at üzerinde olmayan oğlan ne denli sağlıksız görünüyordu.)

Herkes yerine varınca rahip töreni başlattı.

"Aziz sevilenler, buraya Tanrı'nın huzurunda ve şu topluluğun gözleri önünde bu adam ile bu kadını, Kutsal Evlilik bağı içinde birleştirmek üzere toplanmış bulunuyoruz..."

Olayın kutsallığını vurguladıktan sonra Rahip, Laura ile Palmer'in birleşmemesi için neden gösterecek kişinin var olup olmadığını sordu. Böyle bir nedeni ileri sürebileceğine inanan Barney sonuna değin huzuru bozmamaya karar verdi. Ve Rahip kadını kimin vereceğini sorunca, Barney kendisinin vereceğini işaretle gösterdi.

O anda kendisi, Laura'yı nikahlı eşi olarak almaya layıkıyla söz veren Palmer'in koruması altına bıraktı. Ve Laura da, ölüm onları ayırıncaya değin "sevgi, onur ve baş eğme" sözü verdi.

At binicisi sağdıç yüzükleri verdi ve Palmer yüzüğü Laura'nın parmağına taktı. Rahip Lloyd iyi seçilmiş birkaç soğuk söz söyledikten sonra çift, karı koca olarak ilk kez öpüştüler.

Ansızın Mendelssohn'un ölümsüz düğün ezgisinin zorlamasıyla düğünde bulunan konuklar bir şeyler yemek ve içmek zamanının geldiğini duyumsadılar.

Şimdi rolünün ne olacağından tam olarak emin bulunmayan Barney ayakta duruyor ve yeni evlilerin iyi dileklerde bulunan kişilerin arasından geçip uzaklaşışlarını gözlüyordu.

Rahip Lloyd ona, "Güzel bir çift, değil mi?" diye sordu.

"Evet" diye yanıtlayan Barney, tuhaf bir melankoliyle mırıldandı. "Kardeşim Warren onların filmini çekiyordu."

"Siz de evlimisiniz?"

"Oh, hayır efendim."

"Şu halde, doktor" diye söze başlayan Rahip yürekten gelen bir sesle ekledi. "Herhangi bir şansla umarım siz de en kısa zamanda evlenirsiniz."

İşte bu sıralarda Bennett Landsmann kimlik bunalımının acılarını çekmeye başlamıştı.

Daha önce Millersburg'daki ırk ayrımının aşırı uygulamasını ve Cleveland'daki kişiyi hiç yokmuş gibi varsayma olaylarını yaşamış olmasına karşın, Bennett her zaman öylesi vuruşlara karşı ayakta kalabilmişti. Ve şimdi safça Harvard Tıp Doktoru unvanının insanların ona yukarıdan aşağı değil de yukarıya doğru bakmalarını sağlayacağını düşünmüştü.

Oysa yanılmıştı. Kısa süre içinde buradaki hemşehrilerinin şimdi de yalnızca beyaz ceket altındaki kara teni gördüklerini sezinliyordu.

Cerrahi uzmanlığı stajı sırasında New Haven kentinde yaşamak ve tanınmış Yale Üniversitesi'nin New Haven hastanesinde çalışmak, onun gözlerini açıyor ve aklını saydamlığa kavuşturuyordu.

Hastane yalnızca kentin gettosuna (yokluk içinde yaşayan azınlıklar mahallesi. Çeviren) yakın yerde değil, tam gettonun merkezindeydi. Bennett üniversitenin kampusunun civarında klima aygıtı bulunan çağdaş bir apartman katında oturmasına ve Tıp Doktoru plakalı, Jaguar markalı bir otomobil kullanmasına

karşın, gününün hemen hemen her saatini New Haven zencilerinin öfkesi ile karşı karşıya kalmakla geçiriyordu.

Üniversite ile onun tamamına yakın kar beyazı renkteki öğrencileri zengin ve ayrıcalıklı idiler. Burada zenciler aşağılanıyor, ihmal ediliyor ve yoksullukları ile baş başa bırakılıyordu. Üniversite ile getto arasından geçen 95 numaralı karayolu Yale Üniversitesi açısından Makyavelist bir hile olarak düşünülebilirdi. Çünkü yol, değersiz halkı dışarda tutarak kendi vatanseverlerini sakin kalelerinde yaşatıyordu.

Hastanede ırk ayrımı uygulanmamaktaydı. Olanaklardan beyaz ve . zencilerin eşit şekilde yararlandıkları görülüyordu. Tek fark, ameliyatları yapan cerrahların tümünün beyaz oluşu ve daha sonra yerlerdeki kanlan paspasla temizleyen ekibin Lincoln'ün özgürlüğe kavuşturduğu kara tenli kişilerden meydana gelişiydi.

Bennett dengesini ve mizah yeteneğini korumaya çalışıyordu. Ama genç doktor iki ayrı ve birbirine hiç de benzemeyen toplum arasında kaybolmuş gibiydi. Her iki grubun arasında da kendini evindeymiş gibi duyumsamıyordu. Daha kötüsü, her iki toplumun da onu kendindenmiş gibi benimsememesiydi.

Bir tek gün bile, onun bir tür "farklılığının" kendisine anımsatılmadığı gün olarak yaşanmıyordu.

Bir seferinde hastanenin acil servisinde çalışırken araba kazası geçirmiş ve küçük yaralarla berelenmiş bir zenci ailesini hastaneye kabul etti. Ailenin annesi en hafif yaralarla kazayı atlatmış ama şok haline girmişti. Ona bir Demerol iğnesi yapmak uygun olacaktı. Zamandan kazanmak için Bennett reçeteye yazdığı ilacı kendisi almak istedi.

Eczacı reçeteye ve sonra onun yüzüne uzun uzun baktı. "Doktor Landsmann ha? Yeni biri olmalı?" diye sordu. Bennett incelikle, "Bağışlayın, anlayamadım" dedi. "Evladım, kuralları bilmen gerekir. Bu tür ilaçları hastane hizmetlileri değil, yalnızca

doktor ya da hemşiresine veriyoruz. Tembel Landsmann'a söyle, gelip ilacı kendisi alsın."

Sesinin sakin ve ağırbaşlı bir tonda çıktığına inanmak isteyen Bennett, "Ben Doktor Landsmann'ım" derken öfkelenemeyecek kadar utanmış ve düşmanca davranamayacak kadar çok yaralanmıştı. Adamla bakışları buluştu.

"Oh, üzgünüm, Doktor" diyebilen eczacı şimdi saygıyla konuşmaya başlamıştı. "Bilmiyordum. Ama, hastane kadrosunun çoğu..." diye kekeledi.

Pek yumuşak bir sesle, "Anlıyorum" diye yanıtlayan Bennett ekledi. "Reçeteyi ivedi hazırlayın. Çünkü şimdi de acı çeken birçok hastam var.

"Tamam, tamam" diyen eczacı döndü ve Demerol adlı ilacı benzersiz bir çabuklukla dolaptan alıp getirdi.

Ertesi cumartesi günü kentte İtalyan ve zenci toplulukları arasındaki bölge savaşı hastaneye yarım düzine yaralının getirilmesine neden olmuştu. Bunlar arasında minik bir tabanca ile yaralanmış genç bir zenci bulunuyordu.

Bennett, gencin bakımıyla görevlendirilmişti. Hemşiresiyle birlikte yaralı genci koridorun üzerindeki ilk bakım odasına tekerlekli sandalye ile götürdüler. Hemşire iğneyi hazırlarken Bennett mermi yarasını daha yakından görmeyi istedi. Ama uzanıp zencinin gömleğini keserek açmak isterken yaralı soluk soluğa kalarak, haykırdı. "Hey, pislik! Çek elini, dokunma be adam! Bir doktor istiyorum!"

"Ben doktorum" derken Bennett olabildiğince yatıştırıcı bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

"Yalan söyleme bana! Burada zenci doktor bulunmaz! Bana adamımı getir!"

Bennett tam karşı çıkmak üzereydi ki, hastanedeki stajyer çalışma arkadaşı Herb Glass tedavi etmekte olduğu birden çok

bıçak yaralı hastası için Bennett'in tavsiyelerini almak üzere odaya girdi.

Dr. Herb ile alçak sesle diyalogunu sürdürmek üzere Bennett arkasını hastasına döndüğünde kendi hastası bağırdı, "İşte, işte! Ben o doktoru istiyorum! Lanet olası göğsüm beni öldürecek! O doktora gereksindiğimi söyle!"

Bennett alçak sesle durumu arkadaşına anlattı.

Herb, "Siktir et(!) onu" diye fısıldarken ağırbaşlıydı. Şöyle ekledi. "Senin gibi yetenekli elleri olan doktoru bulduğu için serseri kendini şanslı saymalı."

Oysa Bennett'in kendine saygısı o denli yaralanmıştı ki, Herb'e hastalarını değiştirmek üzere ısrar ediyordu artık.

Ve sonra başka bir söz söylemeden Bennett koridoru yürüyerek geçti. Şimdi yaralarını dikmek için daha hoşgörülü ya da daha iyisi kendinden geçmiş bir hastayla karşılaşmayı diliyordu.

"Tanrı aşkına, biraz çaba gösterip akıl yolunu bulamaz mısın?" Tıp Doktoru Henry Dwyer (şimdi Hank yeni durumunda bu şekilde çağrılmasının daha iyi olacağını düşünmekteydi) karısı Cheryl dördüncü çocukları Rose Marie'yi emzirirken karısını makul davranmaya inandırmak üzere böyle konuşuyordu. Alacakaranlık çökmek üzereydi ve genç doktor Boston Memorial hastanesinin servislerinde tuttuğu korkunç otuz dört saatlik nöbetten eve yeni gelmişti.

"Hank, lütfen bağırmayı keser misin? Çocukları uyandıracaksın!"

"Onlara neden özen göstereyim ki? Çocukların ağzına ekmek koyabilmek için köleler gibi bunca saat çalıştıktan sonra onlar beni kesinlikle uyutmuyorlar."

"Hank, onlar minicik çocuk... Stajyer doktor olduğunu bebeklerimize açıklamamı benden nasıl beklersin?"

"Bu senin sorunun, Cheryl. Anne olan sensin. Benim evimde babama her zaman kralmış gibi davranılırdı."

"Oh, beni bağışlayın majesteleri! Seni daha doğduğunda tuvalet terbiyesi almış biri gibi kabul edebilir miyim?"

"Sorun o değil. Sen, önemli sorunu gözden kaçırmaya çalışıyorsun."

"Sevgilim, Katolik kilisesi doğum kontrolünü kesinlikle yasaklıyor. Yoksa inancım tümüyle yitirdin mi?"

"Bak, beni o içi geçmiş papaz ağızlarıyla cezalandırmaya kalkma! Artık kendimi suçluymuşum gibi duyumsamıyorum. Üstelik, bana kutsal kitaptan söz açıyorsan Aziz Paul'e ne dersin? O, 'Evlenmek yanmaktan daha iyidir' diyordu."

"Senin bana söylemek istediğin ne, Hank?" diye soran genç kadının yılgınlığı öyle çarpıcıydı ki, yaptığı jestle memesi küçük Rose Marie'nin ağzından çıkıverdi.

Hank ipin sonuna gelmek üzereydi. Bir zamanlar cinsel istekleri olan (ya da arada bir sevişmek isteyen) Cheryl gibi genç bir kadın, Katolik kadınlar o işi biraz pişmiş gibi görseler bile, kendilerinin birincil gereksinimlerinin düzenli bir cinsel yaşam sürmek olduğunu nasıl anlayamazdı?

Karısının yanına uzandı. Bacakları hastane merdivenlerini inip çıkmaktan ağrıyordu. "Sevgilim, ben yanıyorum. Kalbimi ve ruhumu o lanet olası hastaneye verdim ama özel bir parçamı senin için sakladım. Şimdi beni anlıyor musun?" dedi.

O arada küçük Rose Marie ağlama nöbetine tutuldu. Hank bunu da kendisine bir cezaymış gibi alarak kaşlarım çatta. Cheryl bebeğin küçük kafasını yeniden göğsüne yaklaştırdı.

"Hank, senin gereksinimlerim anlıyorum. Ama sen bir doktorsun. Henüz yeni doğum yapmış "bir kadının ne durumda olduğunu sezinlemiyor musun?"

"Ben gece gündüz doğum yaptırıyorum. Doğum sonrası depresyonlarından (düşkünlük durumu. Çeviren) söz etme bana. Bu, beni kendinden uzak tutma yolu olmalı."

"Haydi, bu kadarı dürüstlük değil. Depresyona uğradığımı ben söylemedim. Eski cinsel hevesimi yeniden kazanacağım."

"Oh, tamam. Sonra hemen gebe kalacaksın."

"Çocuk emzirdiğim sürece değil."

"O, eski kadınların emziren ana gebe kalmaz şeklinde inandıkları bir öyküdür. Ben yalnızca işiyle boğuşan bir doktorun dört çocuğunun olmasını yeterli buluyorum."

"Ama, Hank. Boğuşman neredeyse bitiyor. Yakında stajın sona erer ermez sorunumuz kalmayacak. Üstelik annemle babamın bize şu anda yardım etmek istediklerini biliyorsun."

"Benim bir gururum var" diyen Hank, kutsal bir şeyi gösterir gibi konuştu.

"Karımın ailesinden yardım alamam. Tüm istediğim saygıdır. Her koca saygıya gereksinir."

"Benim sana saygım var, sevgilim. Sana taptığımı biliyorsun."

"Şu halde neden gereksinimlerime saygı göstermiyorsun?"

Cheryl şimdi ağlıyor, gözyaşları yanaklarından akıyor, göğsüne ve bebeğin alnına damlıyordu. Hıçkırıklarının arasında, "Hank, elimden geleni yapacağım. Bu gece herkes uyuyunca..." diyebildi.

"Zayıf bir şans" diyen kocası küçümseyerek alay etti. "Her zaman çocuklardan birisi dikkati çekmek üzere ağlar."

Genç kadın kocasını memnun etmek üzere umutsuzca çaba harcıyordu. "Doğum kontrolünü de uygulayacağız" dedi.

Hank zafer kazanmış gibi gülümsedi, "İyi, işte bu benim kızım. O konudaki tüm yazıları okudum. Öyle iyi bir hap bulmuşlar ki..." diye yanıtladı.

Cheryl duraksayarak kocasının sözünü kesti. "Ben haptan söz etmedim. Katolik aileler yalnızca cinsel ritm yöntemini kullanıyor" dedi.

"Cinsel ritm yöntemi mi?" diye patlar gibi soran Hank şöyle konuştu. "Şu anda memeni emen o çocuk cinsel ritm yöntemi kullandığın halde' dünyaya geldiği halde bunu bana söylemeye nasıl cesaret edebiliyorsun? Üstelik o yöntem cinsel ilişkileri ayda ikiye indirmenin tembelce özrünü oluşturuyor."

Daha sonra Hank sustu. îyice ileri gittiğini sezinlemişti. Şimdi Cheryl kendisini kontrol edemeden ağlıyor ve sanki babasının öfkesinden korumak ister gibi kızı Rose Marie'nin üzerine eğiliyordu.

Genç adam diz çöktü ve mırıldandı. "Hey, üzgünüm şekerim. Ama sen de iki tam günü uyumadan geçirirsen o zaman benim ne kadar gergin olduğumu anlarsın. Gerçekten çok üzgünüm."

"Oh, Hank. Seni seviyorum. Lütfen böyle bir kavgayı etmemize izin verme."

Baba, anne ve küçük çocuk birbirlerine sarılmış olarak bir süre sallandılar.

Ve Cheryl yumuşak bir sesle konuştu. "Kahvaltı ister misin, sevgilim? Rose Marie uyur uyumaz sana biraz Fransız tostu hazırlarım."

"Tamam, şekerim. Hastanede yiyecek biraz pislik var. Stajyer doktorlar keçi gibidir. Biz her şeyi yeriz."

Ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürürken aklına bir düşünce daha geldi. Stajyer doktorlar bir özelliği daha keçilerle paylaşırlar: Biz her zaman şehvetliyizdir...

Bellevue Hastanesi acil servisi cumartesi geceleri sahra hastanelerine benzer. Serviste otuz altı saat süreyle bulundurulmak üzere görevlendirilen Barney'e göre Manhattan adası sokaklarında bir dünya savaşı sürer gibiydi. Ve ne tuhaftır ki, burada

bıçak ve mermi yaralarıyla uğraşmak en kolay konulardı. Barney hastanedeki ilk haftalarının sonuna doğru kilometrelerce yara dikmiş (ya da kendisine öyle gelmişti) ve genç doktor kendini Dr. Luis Castellano'nun bir zamanlar anlattığı İspanya iç Savaşı'ndaymış gibi duyumsamaya başlamıştı. Ve, "Bir doktordan daha çok kadın terzisi gibiyim" diyordu.

Barney giderek bir yarayı uykusuzluktan yarı bilinçsiz haline girmişken dikebiliyor ve böylece aklı dinlenirken kentteki şiddet olaylarının kurbanlarını da rahatlatmaya çalışıyordu.

New York kenti "kesinlikle uyumaz" ününü kazanmışken, Barney'in açısından kendisinin de otuz altı saat süreyle görev başında gerçekten gözü kapalı uyumasına olanak bulunmuyordu.

Stajyer doktorluğun eziyetlerine ilişkin olarak önceden uyardıklarını düşünerek Barney kendisini avutmaya çalışıyor ve kendi kendisine şöyle soruyordu: Ama neden, daha önceki binlerce stajyer doktorun yaptığı gibi, bu denli insanca olmayan uzun nöbetleri tutmak zorundayız?

Kuşkusuz hiçbir havayolu şirketi, pilotunun, Barney'inkinin yarısı kadar süreyle bile uyumadan çalışmaya zorunlu bırakmazdı. Stajyer doktorlar böyle bir cezaya nasıl layık görülmüşlerdi?

İnsan fizyolojisini en iyi bilen doktorların yorulan kişinin normal işlevlerini yapamayacaklarını gözardı etmeleri ne tuhaftı. Hastanelerdeki stajyer doktorlar yorgunluktan neredeyse çökme noktasına getiriliyordu.

Bu durumun nedenini bölümündeki kıdemli bir doktora sorduğunda, yaşlı meslektaşı: "Bizler de aynen bunu yaptık ve ayakta kalabildik" dedi.

Barney yarı uykulu bir sesle. "Hayır, hayır, hayır efendim. Bizim sağlık durumumuzu dikkate almasanız bile uykusuzluktan güçlükle ayakta durabilen bir doktor tarafından bakılan hastayı düşünmeniz gerekir. O hastanın hayalet gibi bir doktor tarafından

tedavi edilmesi yararlı mıdır? Yorgun insanlar daha kolay hata yaparlar..." diyerek yanıtladı.

Kıdemli doktor kaşlarını çatarak Barney'e baktı ve şöyle konuştu: "Barney, bu da sizin öğreniminizin bir parçasıdır. Ne derler bilirsin; 'Sıcağı sevmiyorsan mutfaktan dışarı çık!' Öyle değil mi?"

Ve Barney kanının ağır ağır kahveye ve beyninin üzerinde bir dilim peynir bulunan beyaz ekmeğe dönüştüğünü duyumsa-yarak çalışmasını sürdürüyordu. Burada tek bir avunma nedeni vardı: Tıp konusunda pek az şey bildiğinden endişe duyamayacak kadar yorulmuş ve her zaman güvendiği Merck'in El Kitabım yitirdiğini sezinleyemeyecek kadar ambale olmuştu. Artık neyle karşılaşacağını ve o durumda ne yapacağım bilemiyordu.

İşte bu durumda ve göreceli olarak sakin bir hafta ortası gecesinde hasta kabul masasına bir adam başvurarak. "Kanserden ölmek üzere olduğunu" söyledi. Ancak daha belirgin bir şekilde konuşması istenince, "Yalnızca bir doktora anlatabilirim" diye yanıtladı.

Hemşire olayı Barney'e intikal ettirdi.

Genç doktor Barney, hastayı muayene odalarından birine sokup oturttu, içmeleri için birer fincan kahve alıp, masada karşı-lıklı yerleşmelerini sağladıktan sonra her zamanki bilgileri; has-tanın adım, işini ve hastane için en önemlisi olan sağlık sigorta numarasını sordu.

Hastanın Milton Adler adında otuz beş yaşında bir muhase-beci olduğu anlaşıldı. Adam, hayvanlan koruma derneği üyesiydi.

"Güzel!" diyen Barney, kalemini masaya koyarak adamın yakmış olduğu sert sigaranın dumanından kaçınmaya çalışıp ekledi. "Kahvenize biraz şeker ister miydiniz?"

Adam biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Tanrım! Ne tür lanet olası bir doktorsunuz siz? Ben burada oturmuş ölüyorum, siz

bana kahveme şeker isteyip istemediğimi soruyorsunuz. Beni bir öğrenciye mi yolladılar yoksa? Demek istiyorum ki, konuşabileceğim bir üstünüz yok mu sizin?" dedi.

"Bay Adler," diye söze başlayan Barney kararlı bir sesle yanıtladı. "Ben yeterli bir doktorum. Sizde var olabilecek tüm kanserleri, urlan ve onkolojik hastalıkları biliyorum. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, şimdi de on beş dakika süreyle konuşabilecek zamanınız olduğunu düşünüyorum."

"Hepsi o kadar mı?" diye,soran hasta endişeli bir sesle ekledi. "Bir saatten az yaşayacağımı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Barney'in tavırlarındaki bir şey (belki de kanserle ilgili olarak kullandığı terimleri kolaylıkla telaffuz edişi) Adler'i genç doktorun yeterliliğine inandırmıştı. "Tamam. Bana soru sorun!" diye bir kez daha konuştu.

"Şimdi kanserinizin tam olarak nerenizde bulunduğunu söyler misiniz, Bay Adler?"

Adam biraz düşündükten sonra yanıtladı. "Bilmiyorum. Emin değilim. Lanet olsun! Doktor olan sizsiniz. Hastalığın yerini bulmayı becermeniz gerekir!"

Barney durumu anlamaya başlıyordu.

"Bay Adler, deri kanseri dışında hiçbir şeyi gözle göremeyiz" dedi.

"Şu halde beni röntgene götürün, Tanrı aşkına! Ne bekliyorsunuz?"

Genç doktor eline bir tabaka boş kâğıt aldı ve ilgilenirmiş gibi görünmeye çalışarak konuştu. "Sanırım bu iyi bir fikir, Bay Adler. Ancak onlara daha önce neresinin filminin çekileceğini söylemeliyim. Belli bir yerinizde ağrı var mı?"

"Kalbim, doktor. Sanırım kalbimde kanser var. İyileştirilebilir mi?"

"Daha çok bilgi almadan söyleyemem" diyen Barney sözünü şöyle sürdürdü. "Bana belirtilerin ne zaman başladıklarını söylerseniz..."

"Geçen pazar günü başladı" diyen adam, Barney'in kaleminin hareketsiz kaldığını görünce sordu. "Bunu yazmayacak mısınız?"

"Merak etme, Milton. Anlatmanı sürdür."

"İyi. Olay öyle. Ağrılarım pazar günü başladı."

"Hafta sonunda başka bir şey oldu mu? Demek istiyorum ki, başınıza sıra dışı bir olay geldi mi?"

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum. Kanser şikâyeti yeterli değil mi?" diyen adam bir kez daha kuşkulanmıştı. "Tıp öğrencisi olmadığınıza emin misiniz?" diye sordu.

Barney soruyu duymamış gibi davrandı ve soruyla karşılık verdi. "Evlisin, değil mi Milton?"

Oysa şimdi Adler heyecanlanmışta. Ve şöyle konuşuyordu. "Lanet olası formlarınız için yeterince soru sordunuz. Şimdi ya üstünüzü çağırırsınız ya da ben avukatıma telefon ederim."

Bir süre küçük odada hasta ve doktor, ikisi de konuşmadan oturdular.

Sonra Barney pek incelikle sordu. "Size avukatınızı ne düşündürdü, Bay Milton?"

"Ne demek istiyorsun?" diyen hasta öfkeyle söylenmişti.

"Başka bir doktoru görmek istemiştin. Bunun için neden bir avukata gereksinim duyasın ki?"

Milton yanıt veremeyecek kadar kendini yitirmişti. Ancak gene de baş kaldırır gibi yerinde dikildi.

"Otur, Milton" diyen Barney yumuşak ama kararlı bir sesle konuştu. Adam çocuk gibi baş eğdi.

Barney dirseklerini masaya dayayıp adama doğru eğilerek sordu. "Şimdi, Milton. Başınız bir tür dertte mi?"

"Hayır, kesinlikle değil!"

"Parasal yönden iyi durumda mısınız?"

"Evet, evet" diyen adam susturmak ister gibi kollarını sallayarak ekledi. "Böyle aptalca sorular sormayı bırakın."

Ve sonra Barney, "Peki, evliliğiniz ne durumda?" diye sordu.

"Ne evliliği?" diyen adam birdenbire patlar gibi konuştu. "Şimdi de bir evliliğim olsa, neden avukatıma telefon edeyim ki? Karım New York'taki en yırtıcı balığı kiraladı. Oysa benim avukatım öyle zayıf biri ki. Olasılıkla çocuklarımı görme hakkımı bile bana yitirtecek. Tanrım, ölebilirim!"

Adam başını ellerinin arasına gömdü ve hıçkırmaya başladı.

Bir dakika sonra Barney yumuşak sesle önerdi. "Sen ölmek istediğini söylüyorsun. Demek istediğin bu mu, Milton?"

"Evet, evet" diyen Adler şimdi de elleriyle yüzünü kapatıyordu. "Karımı ve çocuklarımı seviyorum. Onlar giderse neyim kalacak bomboş apartman katında? Ne denli kötü durumda olduğumu düşünebilirsin."

"Evet. Sanırım düşünebilirim" diyen Barney, sempatik bir tavırla ekledi.

"Bunun kalp kanseri çekmek kadar kötü bir şey olduğunu rahatça söyleyebilirim."

Bu vaka Barney'in ilk başarılı psikiyatri tanısı ve de ilk başarısızlığı oldu.

Adama hemen moralini yükseltmek üzere bir reçete yazıp ilaç verebilirdi. Oysa, Adler eve giderse tehlikeye yakın olacaktı.

Barney, psikiyatri servisine telefon edip durumu anlattı. Oradaki pek yorgun ve adı Burton olan servis şefi durumdan rahatsız olmuş gibi konuştu. "Dinle, evladım: Acil servisine başvuran her moralsiz kişiye el koysak, burada Merkez Parkı kadar yerimiz olması gerekirdi. Burası zaten ağzına kadar dolu. Yalnızca ayakta duruluyor. Ona biraz Librium ver ve evine yolla."

"Ama, Doktor Burton" diyen Barney, başkaldırır gibi konuştu. "O adam intihar etmeyi düşünebilir."

"İyi. intihar farklı bir olay" diyen ses telefonda konuşmasını şöyle sürdürdü. "Eğer onu denerse, yemden beni ara."

Barney muayene odasına döndü ve Adler'e iki adet yeşilli siyahlı kapsül ile bir bardak su verdi.

"Bu kapsüllerden birini şimdi, birini de yarın sabah kahvaltıdan sonra alın. Onlar sizi rahatlatıp uyutacaklar. Sabahleyin ilk iş sizi görmek istiyorum, tamam mı?" dedi.

Adam, yumuşakbaşlılıkla başını öne eğdi ve kapsülü yuttu.

Barney onunla birlikte çıkış kapısına yürüdü ve adam için bir taksi çağırdı.

Adler ertesi sabah göründü. Ama, Daily Mirror gazetesinin ön sayfasındaydı. Muhabirin ifadesine göre adam kentin en elit tabakasının yaşadığı Doğu yakasındaki görkemli apartmanlardan birinin on dördüncü katının penceresinden atlayarak intihar etmişti. Kendisiyle röportaj yapılan karısı, hafta sonu için tatile gittiğini söyleyerek ekliyordu. "Bilmem gerekirdi. Zavallı Adler kendisini öyle düşkünmüş gibi duyumsuyordu ki... Bilmem gerekirdi."

Değerli birkaç boş dakikayı uyuyarak geçirmeye çalışan Dr. Ivan Burton hemşirelerin odasında kestiriyordu. Sakallı çenesi ellerinin arasındaydı. Birkaç santim ötesindeki kapının tıkırtısı, kafasına çekiçle vuruluyormuş gibi gelmişti. Başını kaldırdı ve tanımadığı bir tiple yüz yüze geldi.

Saçlarını taramamış genç doktor, "Sen Burton musun?" diye sordu.

Otuz altı saate yakın süredir ayakta olan psikiyatri bölümü şefinin kafası biraz karışmıştı. Rahatsız olmuş bir ifadeyle sordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Barney, Daily Mirror gazetesini ona doğru uzatıp, "Şuna bir bak!" diyerek soludu ve ekledi. "O adam, dün gece beni ciddiye almayıp bakmayı reddettiğin kişidir."

"Hey, hey, ağır ol biraz arkadaş" diyen yaşlı doktor, şimdi organlarının denetimini kazanıyor ve klinikte kullanmaya alıştığı tekniği uygulayarak konuşuyordu. "Sen burada yeni olmalısın."

"Yeni olsam ne fark eder? Eğer dün gece sen Adler'in sorununu ciddiye alsaydın, onda benim gördüğümü görürdün. Adam düşkün ve umutsuz bir durumdaydı."

"Haydi, evlat. Sen de durumdan o denli emin olsan bana daha çok baskı yapardın. Haklı değil miyim?"

"Evet, haklı değilsiniz!" diye böğürür gibi konuşan Barney birdenbire kendi kendine düşündü; olay belki de benim hatam. Zavallı piçin ölümünden olasılıkla ben sorumluyum.

Burton ilgilenmiş gibi görünerek sordu. "O konuda konuşmak ister misin?"

Barney başını sallayarak oradaki iskemleye oturdu. "Aşırı duygusallığa kapıldığım için özür dilerim. Ama bu kesinlikle ilk kez..."

Ve Burton onun düşüncesini tamamladı. "Hastanı yitirişin mi oluyor?"

Genç doktor başını öne eğerek onayladı. "Pek korkunç bir şey bu. Eğer doğru olanı yapabilseydim zavallı adamın yaşamını kurtarmış olacaktım." Sonra susup başını kaldırdı ve sordu. "Hastanızı yitirdiğiniz hiç oldu mu?"

"Evet" diye itiraf eden Burton, sözünü şöyle sürdürdü. "Eğer seni rahatlatacaksa, olay her doktorun başına geliyor ve her seferinde insanı daha fena ediyor."

"Pek çok hastanızı yitirdiğinizi mi söylüyorsunuz?" diye soran Barney şoke olmuş gibi şaşkınlaşmıştı.

"Dinle, evladım, istatistiklere göre, tıp öğrencileri doktor olmadan önce ortalama üç hastayı öldürürler ve kimse bunun izini sürmez."

Barney derin bir acıyla başını sallayarak. "Bunu bir kez daha yaşayamam" dedi.

"Şu halde psikiyatrist olma" diyen Dr. Burton, içtenlikle önerdi. "Deri hastalıkları gibi emin bir uzmanlık dalını seç. Bir ortopedi uzmanının fiziksel yönden güçlü olması gerektiği gibi, akıl hastalıkları uzmanının da içinde esneklik bulunmalıdır. Üzücü gerçek, dünyanın mutsuz kişilerle dolu oluşudur. Psikiyatristler de mutsuz kişiler grubuna girer. Aslında sen, psikiyatristlerin intihar oranını biliyor musun?"

Barney, "Oldukça yüksek olduğunu duymuştum" diye mırıldandı.

"Genel ortalamaya göre dokuz katı fazladır. Pek tehlikeli bir mesleği uzmanlık dalı olarak seçmişsin arkadaşım."

Doktorların her hastayı kurtaramadıklarını Barney biliyordu. Böyle bir sonuçla yüz yüze gelmek üzere hazırlıklıydı. Ameliyatta bulunduğunda da bir hasta ölmemiş miydi?

Oysa şimdi aradaki farkı sezinliyordu. Bir bıçak hızlı hareketliydi. Yaşamın kanı bedenden hızla akıyordu. Oysa psikiyatrist benzeri olaylarla uğraşıyor ama ağır hareketli bir film gibi davranıyordu. Görevi bir bıçağın açtığı yarayı dikmek de değildi.

Psikiyatri bölümü şefi sordu. "Hey, işten ne zaman çıkıyorsun?"

Genç doktor, "Yarım saat önce çalışma saatim bitti" diyerek yanıtladı.

"Bense şu dakikalarda Dr. Sarah Field gelir gelmez işi bırakacağım. Benimle birlikte küçük bir kahvaltı etmeye ne dersin?"

"Hayır, teşekkürler" diyen Barney şimdi de şoke olmuş durumdaydı. Hemen gidip uyumak istiyorum. Yatağa girmek ve

bütün bu olanı aklımdan silmek niyetindeyim" diyerek yerinden kalktı. Kapıyı açmak üzere uzandı.

"Uykuya pek güvenme!" diye seslenen Burton ekledi. "Çoğu stajyer doktor uykudaki ile uyanıklıktaki acıyı birbirinden ayırt edemezler. Aslında bunların tümü de birer karabasandır!"

"Teşekkürler" diyen Barney sözünü, sürdürdü. "Bana gerçekten yardımcı oldunuz."

YİRMİ DÖRT

SETH Lazarus, Fakülteyi bitiren sınıfın en başarılı ve en çok istenir doktoru oldu.

Resmi olmayan onurlan kendisi için düşünen ve Harvard Üniversitesi hastanelerinden öncelikle istenen Peter Wyman bile bu durumu teslim etmek zorunda kalıyordu. Araştırmaları için vazgeçilmez bir eleman olduğundan Profesör Michael Pfeifer, Peter'i yakınında bulundurmak istiyordu. Peter'in de gördüğü gibi, Mike (kuşkusuz şimdi öğretmen ve eski öğrencisi birbirlerine ilk adlarıyla hitap ediyorlardı) kendisinin "kuyruklu yıldızın kuyruğunda" kalmasını istemişti. Böylece Peter, hayati kimya laboratuvarından yürünerek gidilebilen hastanelere başvurmuş ve doğallıkla hepsi onu almayı benimsemişlerdi.

Akıllı öğretmeni de, Peter'in yetersiz stajyer doktorluk gelirinin Ulusal Sağlık Enstitüsü fonlarıyla berkitilmesini sağlamıştı.

Böylece Peter için başlıklı mektup kâğıtlarında şimdi Tıp Doktoru ve Master Yapmış Doktor unvanlarının yer alışından başka hiçbir değişiklik olmamış bulunuyordu.

Seth ise, Harvard Tıp Fakültesi'nin tarihinde daha önce benzeri görülmemiş şekilde basan kazanmış, tüm klinik kurslarında A (+) notları almıştı. Hastaneler genç doktor Seth'i kazanmaya çalışıyor, yüksekokullar da onu eğitim kadrolan için isti-

yorlardı. Dahası, çok yönlü yetenekleri yüzünden Seth'e seçeceği uzmanlık dalı için özel rotasyon görevleri bile öneriliyordu.

Belki yarım düzine operatör ona, "Cerrahinin sana kazandıracağı prestiji düşün. Sende virtüözlerinkine benzer eller var. Jascha Heifetz'in keman çalışı gibi; incelikle, hünerle ve kesin duyarlılıkla kesiyorsun. Bir başka Harvey Cushing olabilirsin" demişti.

Söylenmesi gereksizdir ki, Seth Lazarus Harvard'ın bu efsane kahramanı sinir cerrahı ve fizyologu ile kıyaslanmaktan derin övünç duyuyordu.

Oysa, teşekkür ederek bu öneriyi geri çevirdi.

Kız arkadaşı Judy'ye itiraf ettiği gibi genç doktor Seth, yaşamını edilgin ve bilincini yitirmiş insanları iyileştirmeye ayırmak niyetinde değildi.

Hemen hemen aynı nedenlerle eski patronu Tom Matthews'un patoloji ekibine fultaym olarak katılması için yaptığı çağrıyı da reddetti. Üstelik

Matthews, Seth'e servis şefi olarak kendisinden sonra görev yapacağı garantisini de vermişti. Oysa Seth, patolojiyi yalnızca sonun, yani insan bedeninin ölüm nedeninin araştırması olarak görüyordu. Hastalar bu dalda doktorların eline pek geç ulaşmaktaydı.

Hayır, cerrahi muslukçuların ya da marangozların işi gibiyse, patoloji de arkeologların görevine benziyordu. Dul bir kadına kocasının ölüm nedenini bildirmenin insana vereceği avunç bulunmuyordu. Ama bir de kadına kocasının tüm hastalık belirtilerinin şifresini çözmenin getireceği kıvancı düşünün. Daha sonra zamanınız ve yeteneğiniz varsa o hastanın yaşamını kurtarabilirdiniz.

Bu nedenle Seth orta yerde bir uzmanlık dalını; iç hastalıklarını seçti. Orada başarıyla yapılan tanı, hastayı ameliyat gerek-

liliğinden bile kurtarabilirdi. Bu yüzden cerrahlar iç hastalıklar uzmanlarını "sinek" diye küçümseler bile ne zararı vardı?

San Fransisco, Houston, Miami, kuşkusuz Boston ve New York hastanelerinin albenili çağrılarına karşın Seth kendi kenti Şikago'ya gitmek istiyordu. Eski hastanesine özel bir gönül bağı vardı. Kalbi oradaydı. Üstelik gelecekteki eşi de o hastanede çalışıyordu.

Ne yazıktır, anne ve babasının da o kentte oturduklarını hesaplamamıştı.

Ağabeyi Howie öldükten sonra annesi bir başkalaşım sürecine girmişti. Hastaneye gittiği sıklıkla mezarlığı ziyaret etmesine karşın, şimdi öteki oğlunu kafasına takmıştı.

Tüm saflığı içinde Seth, insanca stratejik bir hata yaptı. Judy ile birlikte ertesi haziran ayında, stajyer doktorluk dönemi bitince evlenmek üzere ideal zamanın o günlerde olacağını kararlaştırdılar. Her ikisi de bunu anne ve babalarına söylemeyecekti. Bu nedenle Seth Lazarus, Fakülte'yi bitirince hemen Şikago'ya döndü ve en az dirençle karşılanacağı yolu tutarak eski evinde yaşamaya başladı.

Bir zamanlar küçük oğlu lisede iken ve geç saate kadar okul kitaplığında ders çalışırken duruma pek az önem veren Rosie Lazarus, şimdi akşam yemeklerinde Seth bulunmazsa kızıp söylenmeye başlamıştı. Her seferinde oğlu hastaneden telefon, edip özrünü bildirmesine karşın, kadın onun yokluğunu sadakatsizlik işareti olarak görmekteydi.

Oğluna düşkünlüğü arttıkça, kadın geceler boyu o eve dönene değin uyuyamaz olmuştu. Bazen Johnny Carson'un programlarından sonra ve

TV"de taş devrinden kalmış filmler titrek ve parlak ışıklarla oynarken, kadın kocası Nat Lazarus'un aygıtı kapaması ve ken-

disini rahatça uyumaya bırakması yalvarmalarına bile aldırış etmemekteydi.

Rosie, "Söz konusu olan senin yaşamın değil!" diyerek kocasını sert bir sesle yanıtlıyor ve Seth'in ayak sesleri üst katın merdivenlerini tırmanırken duyulana değin uyanık kalmaya çaba harcıyordu.

Bir gece pek geç saatte sessiz sinema klasiklerinden biri televizyonda gösterilirken kadın filme ses eklemek ister gibi Nat ile konuşmaya koyuldu.

"Bu saatte oğlumuzun ne yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu.

Kocası önce yanıt vermedi. Çünkü her iki kulağına tek yastığı bastırarak uyumanın yolunu bulmuştu. Rosie bir kez daha bağırmak zorunda kaldı. "Seth'in ne yaptığını düşünüyorsun, Nat?"

Bu soruyu sorduğunda oğlu eve girmiş ve ayaklarının ucuna basa basa merdivenleri tırmanıyordu. Ve böylece genç doktor iki yaşlı kişinin konuşmalarına istemeyerek kulak misafiri oldu. Babası, "Tanrı aşkına Rosie, oğlumuz neredeyse yirmi beş yaşında" dedi.

"Ve o kız, oğlumuzu tuzağa düşürürse ne olacak? Kızların bunu yaptıkları hep bilinen şeydir. Şu anda her şeye çok iyi ya da sinsice mi demeli? Ve puf, birdenbire kız gebe kalacak."

"İyi" diyen Nat ekledi. "Sen de kısa zamanda büyükarıne olursun."

Konuşmayı dinleyen Seth, büyülenmiş gibi merdivenlerde kalmıştı.

Rosie, "Judy yeterince iyi değil. Oğlumuz ondan daha iyisini bulabilir" derken incelikle konuşuyordu.

Nat, dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yanıtladı. "Judy Gordon tatlı bir kız. Ve onlar birbirlerini seviyorlar. Sen, oğlun için neyi bekliyorsun Tanrı aşkına? Prenses Grace'i mi?"

"Daha da iyisini bekliyorum."

"Hey, dinle Rosie. Seth hoş bir çocuk. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var. Ancak o, Prens Rainier değil. Bu kız, oğlumuzu mutlu edecektir. Daha ne istiyorsun?"

Konuşma sırasında gebe kalma sözleri edilirken Seth kendi kendisine yukarı çıkıp, kalan sözleri dinlememesini söylemişti. Oysa, düşünceleri beynindeki motor sistemini harekete geçilmemişti.

Ve daha sonra annesinin hüzün dolu sesini işitti. "Onu yitirmek istemiyorum, Nat. Howie'yi yitirmem yeterince kötüydü. Öteki çocuğumu da yitirmek istemiyorum."

"Kimi yitirmekten söz ediyorsun? Oğlumuzun sağlığı mükemmel. Yalın biçimde bir kızı alıp evlenecek."

"Kızı alıp nereye götürecek, Nat? Benim düşündüğüm hep bu. Seth'imizin o kızla evlenmesine kesinlikle izin veremem. Bu da benim son sözümdür."

O söze karşı kocasının yanıtı şöyle oldu: "İçtenlikle şu anda öyle olmasını dilerim, Rosie. Çünkü uykum iyice geldi, iyi geceler."

Bu konuşmayı izleyen cumartesi günü Seth Lazarus ile Judy Gordon arabayla Evanston'a gittiler. Orada, Tanrı'nın huzurunda ve küçük bir topluluğun önünde (topluluk Sulh Yargıcı Daniel Carrol ile eşi ve beş dolara mal olan ikinci bir tanıktan oluşuyordu); ama, ne yazıktır ki her iki tarafın da ebeveynleri orada bulunmaksızın kutsal evlilik bağıyla birleştiler.

Onları birleştiren Tanrı, kaynanaların bu birliği parçalamalarına izin vermemişti.

Olay, Laura'nın şekilsiz bir bebek doğumuyla ilgili ilk deneyimi olarak gerçekleşti.

On iki saat önce Bayan Kathleen Paley, üç kilo yüz elli gram ağırlığında bir bebek doğurmuştu. Doğuma katılan çocuk hastalıkları uzmanı Dr. Paul Fedorko en beğendiği stajyer doktor Castellano'yu da yeni doğan bebeğe yaşamının ilk anlarında neler yapılacağını göstermek üzere yanına almıştı.

Genç anne hastaneye getirildiğinde panik halindeydi. Doğum uzmanı Dr. Jack Lesley hastası ve kendisinin rahatı için kadına bol miktarda sakinleşirici verilmesinin uygun olacağını düşünüyor, yüz miligram Nembutal uygulayıp onu uyuturken ayrıca yüz mililitre Scopolamine verip kadını uykuda tutmaya çalışıyordu.

Laura şaşırmıştı. Bu kadar ilacın bir fili bile birkaç gün süreyle uyutacağı görülüyordu. Ve Bayan Paley'in kabuğu tümüyle soyulmuş, yalnızca beyninin üst tabakası kapanmış gibiydi. Laura'ya göre kadının bu durumda soluk alması bile mucizeydi.

Ters gelen bebeği Dr. Lesley uzmanca doğurtmuş ama bu da bebekteki Şekil bozukluğunun son dakikaya değin görülmesini engellemişti.

Anne, kendisini bekleyen şoktan habersiz uyuyordu.

Diğer organları mükemmel olan bebek yarık damakla doğmuştu. Ağız ve burnundaki bazı dokular eriyip birbirine kaynaşmış gibiydi. Ayrıca bebek, onu* bir köpek ısırmış ve ağzını yırtmış gibi gösteren tavşan dudağıyla dünyaya gelmişti.

Dr. Fedorko doğumdan önce böyle bir olasılığa karşı hazırlıklı olması için Laura'yı uyarmıştı. Çünkü Kathleen'in aile tarihçesi doğuştan şekil bozukluklarıyla doluydu.

Laura yarım damakla doğmuş bebeklerin resimlerim ders kitaplarında görmüştü. Ve kliniksel olarak olaya duygusal yönden uzak durmaya çalışmasına karşın, bebeği görünce titredi.

Dr. Lesley, çocuk uzmanlarına bebeği alıp uzaklaştırmalarını işaretle anlattı. Laura ile Fedorko bebeği battaniyelere sardılar ve hemşireler onu yoğun bakımdaki küçük kuvöze koşturdular. Bu sırada anne de odasına götürüldü. Aldığı sakinleştiriciler nedeniyle hiç değilse yarım gün bilinçsiz durumda kalacaktı. Bu da, Lesley ile ekibine ana babayla karşılaşmalarından önce yeterli zamanı kazandıracaktı.

Genç doktor Laura o gün önemli bir dersi daha öğrendi. Bir doktorun hastaya vereceği iyi haberi varsa, onu kendisi sunardı. O anda bir tiyatro sanatçısı gibi davranırdı. Sahnenin ortasında durur ve kimsenin katkısı olmadan solo konserini verirdi. Tersine; her şey iyi gitmemişse, olabildiğince çok sesten oluşan farklı bir ezgi, oratoryo gibi seslendirilirdi.

Daha açık konuşmak gerekirse, bunalım zamanında doktorlar sayısal çoklukta güven görürlerdi.

Şimdi doğumu yaptıran Lesley ve çocuğun resmî doktoru Fedorko'dan oluşan uzmanlar kadrosunda bir de Laura göreve çağrılmıştı. Ve doğumdan on iki saat sonra 653 numaralı odanın önünde yeniden bir araya gelmişlerdi.

Lesley sordu. "Her şey hazır mı, Paul?"

Fedorko başını öne eğip, onayladı. "Bende kitap var" dedikten sonra Laura'ya dönüp ekledi. "Sen de iyi misin?"

"Hayır" diyen kız sözlerini şöyle sürdürdü. "Dürüst konuşmak gerekirse, öncelikle burada neden bulunduğumu bilmiyorum."

"Eh, eğer çocuk hastalıkları uzmanı olacaksan, bu da öğrenmen gereken bir şeydir. Ayrıca, böyle durumlar ortada bir de kadın bulunursa daha kolaylaşır doğrusu."

Pislik! diye düşündü Laura. Benim görevim anneyi "kadın gibi davranmaktan" alakoymak, başka bir deyişle isteriye kapılmasını önlemek oluyor. Çok üzülen kadına ne diyeceğim? Benim

de üzüldüğümü mü söyleyeyim? Yoksa bu yalnızca kadınlar arasında dile getirilen klişe bir oyun mudur? Öğreticisine dönüp sordu. "O kitapta ne var Paul?"

"Göreceksin" diyen uzman gülümseyerek ekledi. "Bu, her zaman bizim mutlu sona vardığımız bir durumdur."

Lesley, odanın kapısını vurdu.

Bir erkek sesi içeri gelmelerini bildirdi. Odaya girdiler ve onların sayısı küçük odayı iyice kalabalıklaştırdı. Mort Paley karısının yanında, yastığın üzerine oturmuş ve kadının elini avucuna alıp, sıkıca tutmuştu. Belli ki kadın şimdi de yan bilinçsizlik halindeydi. Ama, doktorlar içeri girer girmez kocası ayağa fırladı.

"Merhaba Mort, sizi kutlarım" diyen doğum uzmanı bilerek adamın ilk adını kullanıyor ve doktora üstünlük sağlayan ebeveyn-çocuk ilişkisini öne sürmüş oluyordu.

Kathleen yattığı yerden seslendi. "Ama, bu işte bir aksaklık var, biliyorum. Çünkü hemşirelere soruyorum. Bana hep, 'Dr. Lesley gelene kadar bekleyin' diyorlar. Bir şey var. Yüzünüzde, hepinizin yüzlerinde bunu görebiliyorum."

Doğum uzmanı yeniden konuştu. "Size çalışma arkadaşlarımı tanıtayım."

Lesley, ekibinin her üyesini adlarıyla ve göreviyle sayarken baba sabırsız bir tavırla onları dinledi. Belli ki onlar olağandışı bir durum nedeniyle odaya gelmişlerdi.

Laura adamın duyumsadıklarını aynen yaşar gibiydi. Neden bu işi böyle uzatıyorlar? diye merak etti. Gerçeği söyleyip zavallı insanları sakinleştiremezler mi? Tanrım! Anneyle baba çocuklarını ölmüş de sanabilirlerdi...

Sonunda Lesley sesinde hiçbir duygu duyulmaksızın, "Küçük bir sorun var" dedi.

Mort, görünmeyi ister gibi. "Ne? Sorun ne? Çocuk hasta, ya da..." diyebildi.

O noktada Lesley işi çocuk hastalıkları uzmanına bıraktı. "Dr. Fedorko durumu açıklayacaktır. Bu, onun uzmanlık alanıdır" dedi.

Paul Fedorko öksürdü ve söze başlarken kendine güvenen bir insanın gösterisini yaptı. "Şimdi, Mort. Kathleen'in aile tarafında bir yarık dudak tarihçesi olduğunu biliyorsun."

"Oh, hayır!" diyen baba hızla soluyarak konuşmasını sürdürdü. "Çocuk, Kathleen'in dayısı gibi mi olacak diyorsun? Adam gerçekten tuhaf bir durumda ve normal konuşamadan yaşıyor."

Karısı sordu.

"Ne oldu, Mort? Bebeğimiz Joe dayım gibi miymiş?"

Kadın ağlamaya başlarken kocası onu rahatlatmak için ellerini avucuna aldı. Kathleen, "Hayır, hayır. Lütfen bunun doğru olmadığını bana söyleyin..." diyebildi.

Doğum uzmanı onların konuşmalarını kesip, "1962 yılındayız. Bu tür doğuştan şekil bozukluklarının nasıl düzeltileceğini biliyoruz artık. Bırakın da Dr. Pedorko size çocuk hastalıkları cerrahi uzmanlarının bu günlerde ne mükemmel basanlar sağladıklarını göstersin" dedi.

Böylece bir kez daha topu arkadaşına atmış oldu. Ve Paul elindeki albümü açarak yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Şu resimlere bir bakın." Mort Paley cam acımış gibi söylendi. "Oh, Tanrım!" "Ancak bunlar 'ilk' durumu gösteren resimler" diyen Fedorko ısrarlıydı. "Aynı çocukların ameliyat geçirdikten sonraki resimlerine bakmaz mısınız? Bunlar çok olağanüstü, değil mi?"

Mort rahatlamamıştı. Adam şimdi de çocuğunun nasıl göründüğünü merak ediyordu. "Lütfen bu resimleri kanma göstermeyin. Hiç değilse bir gün bekleyemez miydiniz?" dedi.

"Hayır, Mort" diyen Lesley sert bir sesle yanıtladı. "Bu ikinizin de hemen karşılaşmanız ve alt etmeye başlamanız gereken bir durum."

Laura, 'Niçin?' diye kendi kendine sordu: Kötü haberi kadına şimdi vermekle ne kazanılabilir? Zavallı kadın yan geceyi doğum yaparak geçirdi. Ve daha haftalar boyu çocuğa ameliyat yapmayacaklar. Neden kadının biraz daha dinlenmesi için izin vermiyorlar?

Ama sonra Paul şekil bozuklukları ile doğan çocukların önceki ve sonraki durumlarını veren resimleri göstermeyi sürdürürken, Laura birdenbire Paul'un acele davranmasının nedenini anladı. Adamın acıya toleransı bulunmuyordu: Aşırı derecede kendisini ana ve baba gibi duyumsamaya başlanıştı. Ve bir an önce bu yükten kurtulmayı istiyordu.

Bu arada ilk kez Laura doktor olmak için (ve de doktor olarak ayakta kalabilmek üzere); "duygularınızın çevresine bir kale oluşturun ve işe duygusallığın karışmasına engel olun" sözlerinin neden söylenmiş olduğunu sezinliyordu.

Hastalarınıza yardımcı olup, acılarını azaltmaya çalışın. Ancak, bu acıları çekmemeye bakın.

Laura kendisinin de bu denli güçlü olup olmayacağını bilemiyordu.

Bir saat sonra Dr. Fedorko önerdi. "Laura, neden hemşire Walker'e yardımcı olup da bebek Paley'i annesine götürmüyorsun? Şimdi Kathleen onu memesinden emzirebilir."

"Anne bunu yapabilir mi, Paul?"

"Fiziksel olarak evet. Bebek, meme emecek durumdadır. Psikolojik olarak durumu bilemiyorum. Burada senin davranışların önem kazanacaktır."

"Ama, Paul. Ben bu işte çok yeniyim ve ne söyleneceğini bilmiyorum." "Anneye, bebeğinin tavşan dudağının altı ayda iyi-

leşeceğim söyle. Her neyse, çocuğu kadının kucağına bir verebilirsen doğa işin geri kalanım çözümleyecektir."

Laura 653 numaralı odanın kapısının önünde durdu ve derin bir soluk aldı. Sonra yanındaki hemşireye, "Sen burada bekle. Ben kadını psikolojik açıdan hazırlamak için ne yapabilirim, bir göreyim" dedi.

"Ama, Dr. Castellano, böylesi bizim her zamanki uygulama şeklimiz değil.

Demek istiyorum ki, normal olarak biz bebeği hemen içeri sokarız."

"İyi. Kusura bakmazsan ben kendi yöntemimle davranmayı istiyorum."

"Peki, doktor" derken hemşire teslim olmuş gibi konuşmuştu.

Kathleen'in ilk tepkimesi, Laura'nın tam da beklediği gibi oldu. "Hey, Tanrım! Onu görmek istemiyorum. Benden uzak tutun!"

Kocası şimdi de oradaydı ve sessiz kalarak yaptığı jestle Laura'ya, 'Bu eziyeti durduramaz mısınız?' der gibiydi.

Üzerine yüklenmiş yükten ürken Laura ısrar etti. "Lütfen, Kathleen. O, kolayca düzeltilebilecek bir, iki şekil bozukluğuyla doğmuş sevimli, küçük bir oğlan."

"Ama, benim Joe dayıma benziyor" diyen kadın karşı çıkıyordu. "Üstelik benim hatam. Mort onu görünce beni sevmeyecektir artık."

"Lütfen, şekerim" diyen kocası fısıldadı. "Senin hatan hiç değil. Ve ben seni sevmeye doğallıkla bırakmayacağım."

Gerginliği hafifletmek üzere Laura konuyu birazcık değiştirdi. "Henüz bir ad seçmediniz mi?"

"Biz ona oğul Mort diyecektik" diye söze başlayan Kathleen, "Ama şimdi..." diyebildi.

Kocası ona güvence verdi. "Ona şimdi de Mort diyeceğiz."

Laura sanki, 'Sen iyi bir adamsın' der gibi Mort'a baktı. Kocası sen olduğun için bu kadın şanslı olmalı.

Kathleen'e dönüp, incelikle konuştu. "Şimdi küçük Mort'u odaya getireceğim. O emzirilmeye hazır. Hiç değilse bir kez denemeniz için bebeği size vereceğim."

Kadın yanıt veremedi. Onun yerine kocası elini karısının omuzuna koyup, Laura'ya bakarak konuştu ve "Haydi, bebeğimizi içeri alın" dedi.

Zırhlarla korunmuş gibi olan bir kural vardır: Bir doktor bebeği tuttuğu sürece çocuk onunmuş gibidir. Ama, anne çocuğuna dokunduğu anda, bebek onun olacaktır. Ve neye benzerse benzesin, annesi için bebeği güzeldir.

Bu kural aynen Kathleen Paley için de doğrulandı.

Laura yeni doğmuş bebeği Kathleen'in kollarının arasına bırakınca, kadın onu göğsüne yaklaştırdı. îçini çekip, sonra konuştu. "Bak, Mort" Sevecenlikle mırıldanıyordu. "Emiyor." Boşta kalan eliyle çocuğunun kafasına dokunup, sordu. "Cana yakın, değil mi Mort?"

"Dünyadaki en cana yakın bebek" diyen adam söylediğini gerçekten murat eder gibi konuşmuştu.

Laura düşündü. İyi ki ağzına bakmadınız. Yoksa burnuna kadar uzanan deliği görecektiniz.

Duygusal bir sesle konuşan Mort, "Teşekkür ederim, doktor. Gerçekten size çok teşekkür ederim. Umarım ki sizi bir kez daha görebileceğiz."

Laura içtenlikle yanıtladı."Ben de onu umarım." Ve aklında Paley adlı bu bebeğin durumunu izlemek üzere not aldı. Onu gerçekten güzelleştirdikleri anda da anne ve babanın yanında olacaktı.

*

John Hopkins Tıp Fakültesi Baltimore, Maryland

"Sevgili Laura,

Mektubuna pek sevindim. Ve yarım damakla doğan bebek öyküsü bana çok dokundu. Eğer çocuk uzmanlarınız buradaki kadar iyi iseler, küçük bebek sağlığına kavuşacaktır.

Benim cerrahi deneyimim (eğer ona deneyim diyebilirsen) hemen hemen tümüyle başkaları kesme biçme işlerini yaparken pens ve retraktörleri tutmayı içeriyor. Stajının ikinci yılındaki bir doktor arkadaşım bana kıskacı tutarken aynı anda ayakta uyumanın hilesini öğreteceğine söz verdi. O arkadaş eziyete ancak böyle dayanılacağını da ileri sürüyor.

Kişisel cephede, yaşamımda bir tür değişiklik meydana geldi. Geçen ay bir gece, evli ve iki çocuk babası bir doktorla buluştum.

Saatin pek geç, tüm dünyanın yatakta olduğu zamanı ve kendi kendine böyle olmasaydı bu olmazdı diye düşündüğün anları sen de bilirsin. Onunla meslekten ve evlilikten konuşuyorduk. Ve o adam bana hiç yalana sapmadan şunları söyledi: Eğer aile yaşamı olmadan ABD Genel Sağlık Servisi'nde başdoktor olma ya da karısı ve çocuklarıyla birlikteyken Grönland'da pratisyen doktor olarak çalışma seçenekleri ile karşı karşıya kalsa o hiç düşünmeden ikinci yolu seçermiş. Bana neden bir eş ve anne olmadığımı sorduğunda, ben de kendime aynı soruları soruyordum. Oysa sorularıma iyi bir yanıt bulamadım. Bu nedenle yeniyetmeliği bırakıp bana gerçekten yardım edecek birine danışayım, dedim.

Sonuçta çok iyi bir psikiyatriste gitmeye başladım. Adını duymuş olabilirsin: Andrew Himmerman. Pek zeki, yarım düzine kitap ile çok sayıda makale yazmış bir adam. Burada tek sorun onun başkent Washington'da çalışması ve Baltimore'dan oraya haftada üç kez sabah beşte kalkıp araba sürerek gitmenin beni genç yaşta mezara gönderecek olması. Ama, sonuçta hiç değilse

işimi de oraya taşımaya karar verdim. Şu anda Washington bölgesinde cerrahi stajımı yapacak bir yer arıyorum. Böylece erkenden kalkıp araba kullanmalardan kurtulabileceğim.

Senin mektubun evlilik yaşamına ilişkin açık seçik haberler vermiyor. Ama, Palmer'i o denli uzun süreden beri tanıdığına göre, yaşamında pek fazla değişiklik olmamıştır sanırım. Diğer yandan, uzun gündüz ve geceler boyu stajyer doktorları hastanelerde çalışır görerek bu durumun evliliğe bir gerginlik getirdiğini sezinliyorum. Ama bazen senin Harika Kadın olduğunu da anımsıyorum.

Şimdi kalkıp angarya işleri yapmak zorundayım.

Lütfen bana hemen yaz.

Sevgilerimle, Grete."

*

Palmer mutfağın kapısında esneyerek ve tıraş olmamış bir yüzle göründüğü anda Laura elindeki mektubu katlayarak, onu öpmek üzere ivedi davrandı.

Ve, "Hey sen, bütün gece yatmamış gibi görünüyorsun" dedi.

"Sen de öyle."

Pek yorgun bir yüzle gülümseyen Laura, "Ben gerçekten yatmadım, iki kişinin yaşamını kurtardım. Bunun ne büyük bir duyumsama olduğunu bilirsin. Peki, senin özrün ne?" diyerek yanıtladı.

"Senin eve gelmeni bekliyordum."

"Nöbette olduğumu unuttun mu? Demek istiyorum ki, sana not bırakmıştım" diyen genç kadın hastaneye gidiş gelişlerini yeşil mürekkepli kalemle yazdığı duvardaki "Mevsimler Boyu Harvard" takvimini gösterdi.

Kendisine uykulu hareketlerle ekspres kahve hazırlayan Palmer, "Okumasını bilirim" diyerek ekledi. "Eski bir ordu üyesi

olarak, saat 23.00'ün gecenin on biri anlamına geldiğini yorumladım ve gece yarısına doğru eve geleceğini düşündüm."

"Oh, lanet olsun!" diyerek alnına vuran Laura, açıkladı. "Manchester bölgesinden ivedi bir telefon geldi. Prematür doğan ikizleri yoğun bakıma almamız isteniyordu. Stajyer doktorlardan biriyle oraya koştuk. Ve inanır mısın, dönüşte arabanın lastiği patladı."

Palmer soğuk bir tavırla yanıtladı. "Hayır, buna inanamam."

"Şanslıyız ki, solunum aygıtları bir üretece bağlıydı. Bu yüzden bebekleri yitirmedik..." diyen Laura, birdenbire Palmer'in sözleri bir yerine batmış gibi anlattıklarını kesip sordu. "Sen bana yalancı mı diyorsun?"

Kocası kayıtsız kalmaya çalışarak konuştu. "Laura, Manchester, New Hampshire denilen farklı eyaletin bir kentidir. Eminim ki, oralıların kendi çocuk uzmanları vardır."

"Kuşkusuz vardır. Ama pek çok kişinin neden New Hampshire'e yerleştiğini bilirsin. Orada ek satış vergileri alınmıyor. Bunun anlamı da, hastanelerinin yalnızca ilkyardım kutularına para yetiştirebilmesidir. O çocukları bizim hastanenin solunum aygıtına koymasaydık yitirirdik."

Palmer'e yalvaran bakışlarla bakıp ekledi. "Her neyse, sana telefon etmem gerektiğini biliyorum. Ama öyle bir koşuşma oldu ki, arayamadım seni. Üzgünüm, sevgilim."

Kocasını öpmek üzere yürüdü ama genç adam onun kucaklayışından kaçınmak üzere yana çekildi.

Genç kadın sevgiyle gülümseyip, "Elde edilmesi güç olan adam rolünü mü oynuyorsun?" diye sordu.

"O rolü yapanın sen olduğunu söyleyebilirim."

"Palmer, sen neyi ima etmek istiyorsun?"

"Birincil olarak, Manchester'deki güçlüklere dayanırlık sağlayan olanaksızlıkların bulunduğuna inanmaya istekliyim. Ama,

öyle şanssız çocukları taşıyacak cankurtaranların olmadığına inanmaya hazır değilim.

"İkincil olarak, bir cankurtaran arabasının iki doktor tarafından sürüldüğünü ve üstelik lastiğinin patladığını hiç duymadım.

"Üçüncül olarak, tıp mesleğindeki arkadaşlarına övgüler düzüyorsun. Othello'daki Bard'ın dediği gibi, zamanla bunun nerelere varacağını bilemem."

Laura'nın beynindeki öfke merkezi patlamak üzere sinyaller gönderiyordu. Ama, beyninin öteki merkezleri aşırı yorgun durumdaydılar.

Karşısındakinin sözlerini delillerle çürütmeye şöyle başladı.

"Birincil olarak, sevgili kocacığım, Othello'nun karısı hakkında yanıldığını anımsamalısın.

"İkincil olarak, Manchester'de taşınabilir solunum aygıtı bulunmuyor. Ve biz bir cankurtaranda değil, bir steyşın arabadaydık.

"Üçüncül olarak, sen bana inanmadığın için paranoyak pis bir kafasın. Demek istiyorum ki, ben de senin dün gece hafifmeşrep bir kadınla birlikte olmadığını nereden bileyim? Şimdi yolumdan çekil. İşe geri dönmeden önce dört saatlik bir dinlenme zamanım var."

Mutfak kapısından geçip giden Laura'nın arkasından Palmer seslendi. "Bana iyi fikir verdin, Dr. Castellano! Ben de kendi özel Yoğun Bakım Ünite'sini başlatabilirim, kendime bakmak üzere!"

Sorunun merkezinde Laura ile Palmer'in evlilikten ayrı ayrı şeyler beklemeleri yatıyordu. Bununla birlikte, Laura olayı açık olarak tartışmak yürekliliğini kendinde bulamıyordu.

Palmer şimdi de kadının bir arkadaş, yardımcı, çocuklarının annesi ve başarılı bir ev sahibesi olarak görmek isteyen geleneksel düşüncelere sahipti. Kendi annesi de, babasına bunları yapa-

rak bir model oluşturmuştu. Ve kuşkusuz Palmer'in ölçütünün her noktasını Laura dol durabiliyordu.

Öte yandan Laura'nın evlilik için gözünde oluşturduğu belli bir örnek bulunmuyordu. Tek bildiği, kendi annesiyle babasınınkine benzer bir ilişkiyi yaşamak istememesiydi. Luis ve Inez ayrılmadan önce yirmi yılı aşkın bir süre birlikte yaşamışlardı. Ama bu onların bir çift olarak birbirlerine kaynak edilmiş gibi bağlandıklarını kanıtlamamıştı.

Aslında Tıp Fakültesi'nin ilk sınıflarında iken Laura uzun süre kendisinin herhangi tür bir evliliğe uygun olup olmadığından kuşku duymuştu. Ana babasının onu yetiştirirken tek başarılı oldukları nokta, kendine güven duygusunu geliştirmiş olmalarıydı. Evlilik karşılıklı bağımlı olma ilişkisi değil miydi? Zayıflıktan doğan bir olay değil ama, iki gücün birleştirilmesiyle daha büyük bir gücün ortaya çıkması, iki kirişin birleşmesiyle daha büyük bir yükün taşınması demek oluyordu.

Birbirlerine tüm kur yapma süreleri boyunca Laura'nın Palmer'de bulduğu en çekici yön, genç adamın onu koruyuşu idi. Tümüyle açık açık görmemesine karşın, Palmer ona öyle babaca davranıyordu ki... Sonunda Laura, Palmer ile evlenmesinin yaşam biçimini değil yalnızca adını değiştireceğine inanmıştı.

Balayım Güney Fransa'nın Saint Tropez kasabasında egzotik Byblos Oteli'nde geçirdiler. Her sabah Pamplon plajında yürüyüşe çıkıyor ve oradaki çıplaklar kampını görmemiş gibi davranıyorlardı.

Aslında Palmer bu türden görüntüleri seyretmekten hoşlandığı gerçeğini gizlemiyor ve karısını sutyenini çıkarması yolunda kışkırtıyordu. Ancak sonunda ikisinin de beklemediği şekilde genç kadın sutyenini çıkaracak kadar özgür davranınca Palmer duruma iyice şaşırdı.

Öğle yemeğinden sonra yatağa giriyor ve siesta yapıyorlardı. Daha sonra güneş portakal rengine bürünürken yat limanına yakın Le Senequier kafeteryasında oturuyor, bronzlaşarak güzelleşmiş insanların önünden geçişlerine bakıyorlardı.

Kafeteryada Pernod içerlerken birkaç yüz metre ilerideki balıkçıların, Lei Mouscardin lokantasındaki akşam yemeğinde yiyecekleri balığı teknelerinden boşaltılışını gözlüyorlardı.

Balayı yolculukları bir düş gibi geçmiş, ancak Logan Havaalanı'na dönüşte rahatsız edici bir uyanışla düşten uyanmışlardı. Laura sanki öteki kadını Güney Fransa'daki plajda bırakmış gibi hemen sutyenini takıp beyaz önlüğünü giyerek Çocuk Hastanesine gitmek üzere arabayla yola çıktı. Palmer ise yazın geri kalan yansını nasıl geçireceğini ve sonbahar dönemine kadar neyle uğraşacağını bilemeden evde kalmıştı. Genç adam önce gene Çince öğrenmeye çalışmış ama aynı sözcüğün çeşitli telaffuzuyla ayrı anlamı vermeye uğraşırken, kendi sesini duydukça çıldınr gibi olmuştu.

Kimi zaman eline bir kitap alıp George Nehri boyunca yürüyüşe çıkıyor ve okumak üzere gölge bir yer arıyordu. Sonra, akşın insanlara benzeyen yelkenlilerin nehrin dingin sularında bir oraya, bir buraya hamle edişlerine bakıyordu.

Akşam olup da karanlık basınca Beacon caddesindeki evine dönüyor; buzdolabındaki donuk yemeğini ısıtıp yerken bir şişe Chablis şarabı açıyor, stereo pikabında çalan Vivaldi plağını dinleyip Laura ile buluşmalarını hayal ediyordu.

Palmer, sabırlı bir insandı. Ve Laura, görevli olduğu gecelerin yokluğunun acısını, sonraki gecelerde, balayında kazandığı zindelik parıltıları ve sevecenliğiyle çıkarmak ister davranışlar içindeydi.

Ama, stajyer doktorluğun yükü giderek genç kadının omuzlarına çöküyor ve yorgunluk geliyordu. Sonralan eve gelip koca-

sını öpmeye, duş alıp birkaç lokma bir şey yedikten sonra derin su dalgıcı gibi uykunun derinliklerine gömülmeye başladı.

Daha sonra genç doktor akşam yemeklerini yemeği ihmale başladı.

Duş almayı da sabaha bırakıyor, kocasını öpüp pabuçlarını bir yana fırlatıyor ve giysilerini bile çıkarmadan yatağa koşuyordu.

Oysa unutulmamalıydı ki, Laura her zaman önce kocasına öpüyordu. Bir seferinde mucizelerin mucizesi gerçekleşti ve Laura ordudakinin eşleniği olan iki günlük bir izin aldı.

Palmer bu izne pek keyiflenmişti. Karısına, arabayla Vermont'a doğru yola çıkıp sonbahar yapraklarında doğanın boyama işlevini görmeyi, rahat bir meyhanede akşam yemeği yemeyi ve sonra ozan Edgar Allan Poe'nin dediği gibi, aşkı aşkla ve her şeyden daha çok aşkla yapmayı önerdi.

Laura yorgun bir gülümseyişle gülerek, "Bunlardan sonuncusuna varım. Ama bunu eve biraz yakın bir yerde, sözgelişi kendi yatağımızda yatarak yapamaz mıyız?" diye yanıtladı.

"Haydi Laura, senin serüven duygun nereye gitti?"

"Sanırım onu tüm gece boyunca süren bir ameliyatta yitirdim."

"Laura, sevgilim. Gerçekten bütün bunlara değer mi?" Genç kadın kocasının gözlerinde hüznü gördü. Onun duyum sadığı yalnızlığı bilerek yanıtladı. "Evet, Palmer. Benim için değer."

Telefon çaldı.

Bennett Landsmann tüm bedenini uykuda tutmaya çalışırken yalnızca bir gözünü açtı. Saat gecenin ikisiydi ve acil serviste otuz saat çalıştıktan sonra biraz önce yatağa girip uykuya dalmıştı. Ama telefonun sürekli çalışı amansızdı. Sonunda yenilmiş insanların iç çekişiyle uzanıp, telefonu açtı.

Boğuk bir sesle, "Dr. Landsmann" dedi.

"Ben de Dr. Livingstone'um. Ama, Barney diyebilirsin."

Bennett öteki gözünü de açıp doğruldu. "Hey, gece yarısını biraz geçmiş olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır" diyen Barney ekledi. "Ama sen an gibi vızıldayarak bana söyleyebilirsin."

"Hey sen, hap ya da uyuşturucu mu aldın?"

"Neskafe ya da çikolatayı saymazsan bir şey almadım. Hayır, Landsmann, bir aya yakın zamandır ilk kez dinlenmek üzere bir yere oturuyorum. Birkaç milyona yakın hasta ile mülakat yapıp her birinin tarihçelerini karta yazdım. Diktiğim yara ve yarıkların sayısını unuttum. Sonunda o denli bilinçsizleştim ki, servis şefi biraz yatıp dinlenmemi söyledi. Her neyse, bundan sonraki on beş dakikayı boş geçirecek biri olarak sana Yale Üniversitesi'nde nasıl davrandıklarını öğrenmeyi düşündüm. Gerçekten uyuyor muydun, Landsmann?"

"Hayır, doğallıkla uyumuyordum. Boş zamanımda fazladan araştırma yapıyordum. Pislik için tedavi şekli bulmaya çalışıyordum. Neyse, senin popondan(!) ne haber?"

"Her yerim gibi oram da ağrıyor. Senden ne haber, eski arkadaş? Hiç değilse yatakta yatay dans ediyor musun?"

"Birkaç hemşire bana uygun davrandılar. Ama, bu bölümde tavukların gagalama sırasına benzer bir hiyerarşi var. Ve kıdemli doktorlar bu konuda en büyük yetenekler. Her neyse, ben kurtulacağım. Sen Castellano'dan haber alıyor musun?"

"Hiçbir haber alamadım. Demek istiyorum ki, ne haber almamı bekliyorsun? O da bizler kadar sıkı çalışıyor. Ve ben ne zaman ona telefon etsem, emektar Palmer, karısının dışarıda olduğunu söylüyor. Bunların yansında beni savmak istediğini düşünüyorum."

Şimdi arkadaşlar, birbirlerine hastanedeki olayları aktarıyorlardı. Olaylardan bazısı o denli tüyler ürperticiydi ki, bunları dayanılır hale yalnızca darağacı mizah öyküleri getirebilirdi.

Sonunda Barney masum bir soruyla arkadaşının yarasına dokundu. "Eh, başka bir deyişle yorgunluk ve cinsel yoksunluğun dışında New Haven'de mutlu musun?"

Hatta bir sessizlik oldu.

"Hey, Landsmann, şimdi de orada mısın?"

Bennett duraksadı ve, "... O uzun bir hikâye" diyebildi.

Ve sonra bir dizi çirkin olayı anlattı.

Sözlerini bitirince Barney, "Ne duyumsadığım hayal edebiliyorum" dedi.

"Gerçekten hayal edebiliyor musun?"

"Ruhsal durumunun oldukça karanlık olduğunu söyleyebilirim."

"Haklısın, Livingstone. Her an daha da kararıyor."

●

YİRMİ BEŞ

AMERİKA Birleşik Devletleri'nin yaşamını izleyen aydın gözlemciler 1963 yılını 'Kara Farkında Oluş' yılı olarak öngörmüşlerdi. Ancak durum o yılın kasım ayının yirmi ikinci günündeki olaylara kadar böyleydi. O gün, yılın olayı olarak Cumhurbaşkanı John F. Kennedy'nin öldürülüşü benimsendi.

1963 yılı ülkede yalnızca siyasal bünyedeki çalkantılarla değil, insan bedeninin haberlerde önde gelen öğe olarak anıldığı bir yıl olarak görülüyordu. Düzinelerce insan başkalarının böbreği kendilerine takılınca yaşamın armağanını kazanmışlardı.

O yıl Mississippi Üniversitesinde ilk akciğer nakli ameliyatı yapılmıştı. Houston kentinde Dr. Michael De Bakey, kalp ameliyatı sırasında hastanın kan dolaşımını sürdürmek üzere ilk kez yapay bir kalp kullanmıştı.

Ve organ verici insanlardan yoksun kalındığında, insan yaşamını kurtarmak üzere laboratuvarlar öne çıkıyordu. İnsan eliyle yapılmış gözün saydam tabakaları sayesinde bazı körler yeniden görmeye başlamıştı.

Ancak o yılki tıbbi haberlerin tümü böyle iyi değildi. Çünkü Amerika Hastaneler Birliği hasta başına ortalama günlük harcama tutarının beş kısa yıl içinde 18,35 dolardan 36,83 dolara; yani iki katına çıktığını bildiriyordu.

Ve o yıl Cumhurbaşkanı Kennedy'den önce başka bir Kennedy daha ölmüştü. Ağustos ayının yedinci günü Başkan'ın normal gebelik süresinden beş buçuk hafta önce, bir kilo sekiz yüz gram ağırlıkta prematür bebeği ve ikinci oğlu olan Patrick dünyaya gelmişti. Yeni doğan bebek solunum güçlüğü illetini çekiyordu ve çocuğun akciğerleri yeterince oluşmamıştı. Akciğerlerini şişirebiliyor ama içinde hava tutamıyordu.

Mavi renkli bir battaniyeye sarılan ve küçük plastik bir kutuya konulan bebek hemen Hyanns Port'tan Boston Çocuk Hastanesi'ne koşturulmuş ve orada tüm hastane personeli çocuğu kurtarmak üzere seferber olmuştu. Hastanede dünyada benzeri olmayan dokuz metre uzunluğunda ve iki buçuk metre genişlikte oksijen odasını içeren bir aygıt vardı. Aygıtın içindeki iki insan bebeğin solunum sistemini oksijen girişini zorlamak üzere sürekli olarak tüm güçleriyle çalışıyorlardı.

Ama, başarılı olunamadı. Otuz dokuz saat yaşadıktan sonra bebek öldü.

(Ne tuhaftır ki, yalnızca bir yıl sonra, solunum güçlüğü çeken bebekleri sağlıklarına kavuşturmak üzere yeni bir teknik Kentucky eyaletinin Louisville kentindeki Çocuk Hastanesi'nde geliştirilecekti.)

1963 yılının sonuna doğru, Harvard Tıp Fakültesi'nden bir yıl önce diploma almış olan sınıf, Amerika'da tıp uygulaması

yapmaya yeterli hale geliyordu. Genç doktorların çoğunun yaşı, yirmi dört ile yirmi dokuz arasında değişmekteydi. Ancak onlardan çoğu tıp uygulaması yapmaya hazır olmaktan uzaktılar. Çünkü, stajyer doktorluğun sonu çoğu kez başka bir başlayışının işareti olmaktaydı.

Gerçek uzmanlaşma tıbbın belirgin bir cephesinde yoğun çabalar harcanmasını gerektirmekteydi. (Anestezi ya da farmakoloji dalında; bir doku, deri ya da kan üzerinde; bedenin göğüs ya da karın gibi bir bölgesinde; göz ya da kalp gibi belli bir organ üzerinde; ya da cerrahi sanatının belli bir tekniği üzerinde veya bir gizi oluşturan ama bazılarının bilim değil diye ısrarlı oldukları akıl üzerindeki çalışmaları içeren psikiyatri dalı üzerinde çalışarak uzmanlaşmak gerekmekteydi.)

Böylece, Tıp Doktoru Barney Livingstone stajyer doktorluğun tüm gereklerini yerine getirmiş biri olarak ve psikoanalist olmayı isteyerek üç yıl daha psikiyatri uzman adaylığında çalışması gerekiyordu. (Ve bunun ardından isteğe bağlı on iki aylık bir çalışma süresi daha yer alıyordu.)

Ve eğer Barney bir psikiyatri enstitüsünün tam yetkili üyesi olmak isterse, kendi kafasının içinin bir kıdemli analist tarafından incelenmesine katlanmak zorundaydı. Bu da, onun bilinciyle daha iyi temasta olması ve hastalarıyla daha iyi bir iletişim kurması amacına yönelikti.

Bu şekilde yol boyunca hiç tökezlemezse Barney tüm öğrenimiyle ilgili gereksinimlerim altı ya da yedi yılda tamamlayıp özgür kalacaktı. Çalışmaları onu 1970 yılına ve otuz yaşına kadar getirecekti. Diğer bir deyişle, başka bir alanda profesyonelce işe atılmış olsa (sözgelişi o yıl üniversite diplomasını alıp hukuk alanında işe atılan küçük kardeşi Warren gibi davransa), on yıla yakın süredir gerçek bir yaşamı sürdürmek bir yana, iyi bir kazanç da sağlamış olacaktı.

Ve bunlar her zaman Barney'in askeri yükümlülüklerini de bu arada bir yerde yapması durumunu içeriyordu.

Gene de Barney'in tutacağı yol, tıptaki en uzun olan yol değildi. Cerrahi dalım seçen Bennett (şimdi Yale Üniversitesi'nin hastanesinde kalması istenmişti) ile Grete (bayan doktor sonunda başkent Washington'daki Georgetown Hastanesi'ne geçmişti) daha en az beş yıl süreyle mezuniyet sonrası çalışması yapmak zorundaydılar. Bu sürenin bir yılı stajyer doktorlukta geçmişti. Şimdi iki yılı yardımcı uzman adayı bir yılım birinci asistan ve sonunda çökmezlerse son yılı da baş asistan olarak geçireceklerdi. Kuşkusuz çocuk cerrahisi gibi bir alt uzmanlık dalına girmeye niyetliyseler önlerinde daha didinecekleri yıllar olacaktı.

Doktorlar sık sık duygusallıktan yoksunlukları, rüşvetle ilgili kokuşmuşlukları ve aptalca ya da aşırı tutkululukları yüzünden kınanırlar. Ancak onlar bize yaşamlarının ilkbaharını feda ettiklerini; öbür insanlara yararlı olmak üzere yirmili ve otuzlu yaşlarındaki en değerli yılları tümüyle yitirdiklerini anımsatırlar.

Dahası pek çok yokluğa göğüs germiş, çoğu doktor bütün bu zaman dilimleri içinde bir düzine geceyi bile gerçek uykuyla geçilmemiştir. Pek çoğu bu yolda evliliklerini kurban etmiş ve çocuklarının büyümesini izlemenin benzersiz fırsatını kaçırmışlardır.

Bu nedenle doktorlar dünyanın kendilerine zenginlik, saygınlık ya da toplumsal yeri sağlamak gibi bir bedeli borçlu olduğunu savunduklarında onların bu istekleri tümüyle nedensiz değildir.

Ayrıca asık suratlı üzücü istatistikler göstermektedir ki, doktorlar sık sık hastalarından daha kötü acılan çekerler. Çünkü kimse yıkılan bir evliliği onaramaz ya da babasının sürekli savsaklamaları yüzünden yıkıma uğramış çocukların ahlâkını düzeltemez.

Kennedy'lerin bebeği hastaneye getirildiğinde Laura da oradaydı. Genç doktorun vaka ile doğrudan ilgisi olmamasına karşın, çoğu personel ile birlikte bir tür kütle ruhuna uyarak Laura da hastanede kaldı.

Beyaz Saray'ın Basın Sekreteri Pierre Salinger ağlamaklı bir sesle, "Patrick Bouvier Kennedy bu sabah saat 4.04'te öldü. Bebeğin solunumu sürdürmek için verilen savaşım onun kalbine çok fazla geldi" diyerek açıklamasını yaparken Laura kırk sekiz saattir uykusuz durumda bulunuyordu.

Sonunda o da hastanenin tüm koridorlarını saran ortak yas ve başarısız kalma duygusunu yaşamıştı.

Yeni stajyer doktorlardan birinin arkadaşına, "Hiç değilse Kennedy'lerin iki çocukları daha var. Olay, onlar için o kadar korkunç değil" dediğini duyunca dönüp genç adama baktı.

Ve, "Ne lanet olası bir konuşma şekli bu? Önemli olan, onların daha önce neleri olduğu değil, şimdi neyi yitirdikleridir!" dedi. Utanan stajyer doktor yanıt veremeden geri çekildi.

Çocuk hastalıkları dalında birinci uzman adaylığı yılı çalışmasında Laura'nın hiç değilse bazı ciddi sorumlulukları bulunuyordu. Sözgelişi, Kathleen ile Mort altı aylık bebeklerinin dudağının onarımına geldiklerinde (çocuğa damak ameliyatı daha sonra yapılacaktı), Laura cerrahın yam başında bulunuyordu. Dr. Fedorko çirkin yırtığı diker ve neredeyse mikroskopik naylon iplerle dış deriyi birbirine yapıştırırken genç doktor patronunu hevesle izliyordu. Çirkin şekil neredeyse tümüyle ortadan kalkmıştı.

Anne ve baba Paleyler çılgınca sevinç içindeydiler. Üç gün sonra Kathleen bebeğinin ceketini ve şapkasını giydirirken Mort, Laura'ya "Her şey tam da sizin söz verdiğiniz gibi gerçekleşti, Dr. Castellano. Üçümüz de size sonsuz gönül borcu duyuyoruz" dedi.

El sıkışırlarken Laura düşündü: işte böyle sözler, bizim çoğumuzu tıp mesleğine getiriyor.

Ancak, Laura yirmi dört saatlik rotasyon görevinden sonra eve dönerken uykuda gezen biri gibi oluyordu. Beynindeki şimdi de çalışır durumdaki birkaç sinir hücresi, yaşamın temel işlevleri için bedenine yiyecek gereksindiğini duyumsuyordu.

Genç kadın buzdolabını açtı ve iki kutu yoğurt çıkardı. Mutfaktaki küçük masaya oturarak sessizce zorunlu beslenmeye başladı. Yakınında duran gazeteyi okuyamayacak kadar yorgundu. Çoğu faturalardan oluşan küçük mektup destesine uzandı. Onları amaçsızca elden geçirdi. Üzerinde "Georgetown Tıp Merkezi Başkent Washington" başlığı bulunan zarftan başka uykusuz kalmaya değer bir mektup bulunmuyordu. Bir bıçak aldı ve zarfı cerrahların duyarlılığıyla açtı.

*

"Sevgili Laura,

Büyük haberlerim var: Dün gerçekten kendi başıma bir ameliyat yaptım. Tamam, yaptığım yalnızca sıradan bir apandisit ameliyatıydı. Ama, ameliyat olan on sekiz yaşında alkış kaptanı tipinde, güzel bir kızdı ve tek endişesi ameliyattan sonra bikini mayosunu giyip giyemeyeceğiydi Her. neyse, ben tekniğimi genellikle portakal ve şeftaliler üzerinde geliştirmeye çalıştığımdan şefim birdenbire dönüp bıçağı bana vererek, "Haydi, sen yap" deyince kendimi gerçekten hazırmış gibi duyumsadım.

Neşteri aldım, elimi yere doğru döndürdüm. İndirdim ve gerçekten temiz çapraz, bir ensizyon (yarma işlemi. Çeviren) yaptım. Ya da ben öyle yaptığımı düşünüyorum. Ve sonra şefim karın zarını kesene değin yarma işlemini yapmama izin verdi. Kendimi öylesine moralliymişim gibi duyumsuyordum ki... Sonunda işime başlamıştım.

Kendi tedavimde de gelişmeler oluyor gibi görünmekte. Andy hemen hemen her tıp öğrencisinin şu ya da bu zamanda psikiyatrik bir yardım arandığını söylüyor. Ve bana Markle Vakfı'nın yaptığı bir incelemeyi anlattı. Kitaplığa gidip bu araştırmayı buldum: Şu ülkedeki 219.000 doktordan yalnızca zavallı sayıdaki 11.000'inin kadın olduğuna inanabilir misin?

Ve beni gerçekten şoke eden kadın doktorların boşanma oranının erkeklerinkine göre beş kati fazla oluşudur. Onların neden bu yolda başarısız kaldıklarını Tanrı bilir. Süper bir erkek olan Andy bile, eşi için oldukça antipatik bir yaratık haline gelmiş bulunuyor.

Şu anda üç dakikalık bir sürem daha var ve bu mektubu sana alacakargalar gibi çırılçıplakken yazıyorum. Bu yüzden mektubumu kesip ivedi davranmam ve giyinmem gerekli. Lütfen bana yaz ve nasıl olduğunu bildir.

Sevgilerimle, Grete."

*

Laura mektubun son satırlarını okurken gülümsedi. Hep aynı Grete Andersen, her zaman kendi bedenine döner. Akıl hastalıkları uzmanının ne zaman tedavide bu yöne döneceğini merak ediyorum doğrusu, diye düşündü.

Ve sonra aklına mektuptan bir şey takıldı: "Andy" mi? Genç kız psikiyatri doktorunu ilk adıyla mı çağırıyordu? Ve adamın evliliğinin gidişini nereden biliyordu? O da, tedavi süresinde tartıştıkları bir şey miydi? Ama, şimdi Laura hiçbir konuda düşünemeyecek kadar yorgundu.

Pabuçlarını salonda çıkardı ve ayaklarının ucuna basa basa üst kattaki yatak odasına doğru yürüdü. Yatak odasının ışıkları şimdi de yanıyordu ve yatak boştu. İçinde yatılmamıştı.

Laura duruma üzülmesi gerektiğini duyumsadı. Oysa öyle yorgundu ki, ortalıkta görünmeyen kocasının hayali, Düşler

Tanrısı Morfeus'un el işaretleriyle çağırışının bile hakkından gelemeyecekti.

Genç kadın ancak ertesi sabah saat sekizde Palmer'in ortadan kaybolduğu gerçeğini kavrayacak duruma gelebildi. Kocası geriye hiçbir not ve açıklama bırakmamıştı. Laura bir dizi olasılık üzerinde akıl yordu. Belki de kocası bir kaza geçirmişti. Ya da soygun için yapılan silahlı saldırıya uğramıştı. Bilinçsiz durumda yakındaki bir hastanede yatıyor olabilirdi.

Palmer'in annesiyle babasına telefon etmek istedi arna onları da paniğe düşürebileceği kaygısıyla bundan vazgeçti.

Kendisine bir fincan kahve hazırladıktan sonra üzerinde her ikisinin de kişisel zamanlarının programım yazdıkları mutfaktaki ilan tabelasını inceledi.

Gözü bir gün öncenin programına takıldı. Palmer akşam saat yedi ile dokuz arasında "Anglosakson-Çin'in Diplomatik Tarihi" adlı bir seminere katılacakta. Laura konferansı düzenleyen yetkili Profesöre telefon edip Palmer'in orada olup olmadığını sormayı düşünürken araştırma konusu kişi birdenbire ortaya çıkıverdi.

Genç adam neşeyle, "Günaydın, Laura" dedi. "Palmer, beni öldürürcesine meraklandırdın." "Sahi mi? Bana özen gösterdiğin için sevindim."

Laura bu sözlerin bir kavgayı başlatmak için kışkırtma sözleri olarak söylendiğinin farkındaydı. Duymamış gibi davranıp sordu. "Bütün gece, lanet olası neredeydin?"

Palmer kızdırmak ister gibi, "Arkadaşlarımla birlikteydim" diyerek yanıtladı.

"Öyle mi? Tüm açıklaman bu kadar mı?"

"Ben sana ev dışındaki ekinliklerinin ayrıntısını hiç sordum mu? Sen bana hep hastanede olduğunu söyledin ve tümü o kadarda kaldı."

"Dün gece bir seminere katıldın, değil mi?"

"Evet, gerçekten öyle."

"Ve sonra?"

"Hepsi o kadar."

"Tartışmanın bütün gece sürdüğüne inanmamı bekleyemezsin, öyle değil mi?"

Palmer sırıtarak konuştu. "Laura sevgilim, senden her seferinde aldığım bildiriye benziyor. Senin sevimli el yazın saat on birde işinin biteceğini söylüyor ama sen şafakta eve dönüyor ve ivedi bir durum çıktığını özür olarak ileri sürüyorsun. Ve şimdi ben de küçük bir bunalım çıktığını, Profesör Fairbank'ın kitabının apandisitlerinin fırladığım ve bizim onu dikmek için kahramanca çabalar harcadığımızı söylersem ne olur ki?..."

"Sözlerin bir espri olarak söylendiyse ben gülemeyeceğim."

"Laura, senin uzmanlık öğreniminin ikinci haftasından beri gülmüyorum. Çünkü ben doğuştan insanlarla birlikte yaşamayı seven bir insanım. Kuşkusuz çevremde bulunanların içinde en çok hoşlanacağım kişi sensin ama ortalıkta pek az görünüyorsun. Bu nedenle, seminerdeki gençlerden bazıları birkaç bardak bira içelim deyince onlara katıldım."

"Bana telefon etmeyi denedin mi?"

"Evet, sevgilim, onu denedim. On bir buçuktan sonra her yarım saatte bir seni aradım. Evden yanıt alamadım ve hastanenin santralı senin yerini bulamadı. Sonunda telefon etmekten vazgeçtim ve arkadaşlardan birinin kanepesinde uyuma çağrısını benimsedim."

"O öğrencinin cinsiyeti konusunda pek belirsiz konuşuyorsun, Palmer."

"Ben sana doktor arkadaşlarının cinsiyetini soruyor muyum?" Genç kadın patlar gibi konuştu. "Kes şu safsatayı, lanet olası! Benim işimin bütün gece boyunca nöbette olmamı gerektirdiğini biliyorsun! Bunlar aynı şeyler değil!"

"Özür dilerim ama benim açımdan aynı şeyler. Dün gece yalnız yatmaktan hoşlandın mı?"

"Kuşkusuz hoşlanmadım. Ben..."

Genç adam karısının sözünü kesip, "Evet, sen benim her gece duyumsadıklarımı duyumsadın" dedi.

"Haydi, Palmer. Stajyer doktorların ve uzmanlık eğitimi yapan tıp mensuplarının nasıl yaşadıklarını (eğer buna yaşam denirse, kuşkusuz) bilmediğini söyleme. Benim uykusuzluk nedeniyle başımın dönmesinden ve çevreyi düz bile görememekten hoşlandığımı mı sanıyorsun sen? Ben, mazoşist değilim."

"Bizler iki kişiyiz, Laura" diyen Palmer ekledi. "Sen hastanedeki nöbetlerinden zevk almıyorsan ben de onlardan hiç hoşlanmıyorum. Sınıf arkadaşlarımdan hepsi evlendi, çocuk sahibi oldu ve yaşamdan zevk alıyorlar. Bu arada ben tüm iyi niyet ve önerilerime karşın bir keşiş gibi yaşıyorum. Sanki bir ceviz kabuğu içindeymişim gibi, Laura. Ve ben bunu sürdürmeyeceğim."

Orada, geniş bir nehrin yakasındaki insanlar gibi karşı karşıya ayakta duruyorlardı.

Sonunda genç kadın konuştu. Sesi yorgundu. "Belli ki, ben hastaneden vazgeçmeyeceğim."

"O belli bir şey."

"Şu halde sen seçenek olarak neyi öneriyorsun?"

"İyi, eğer bizler birlikte kalmayı istersek, beraberce bir karara varmalı ve bir tür geçici çözüm üzerinde anlaşmalıyız."

"Bunun tam tersi bir durum oluşuyor, Palmer. Sanırım sen şimdiden ikimiz için bir karara varmışsın bile" diyen Laura derin bir soluk aldıktan' sonra sordu. "Şu halde sen dün gece tam olarak neredeydin?"

Genç adam hiçbir duygusallık göstermeden yanıtladı. "Bir kadınla yattım."

Tıp sözlüğünde "tedavi edilemez" her nedense tabu bir deyiş gibidir. Doktorların çoğu "ölümcül" ya da benzeri sözcükleri kullanmalarına karşın "tedavi edilemez" deyişine karşı özel bir alerjileri varmış gibi görünür. Bu deyişi kullanmak onlara yalan yere yemin etmek gibi gelir. Üstelik rizikoludur da: Şanssız hastanın akrabaları doktora şöyle bir soruyu sorma cüretini bile kendilerinde bulabilirler. "Neden onu iyi edemiyorsun, doktor?"

Geçmişte cüzzama tutulan şanssız kişiler sürgüne gönderilir ve tüm insanlardan yalıtılırlardı. Bu, yalnızca bulaşma korkusuyla ortaya çıkan bir durum değil, aynı zamanda toplumun ortadan kalkmayacak hataları gizlemesi nedeniyleydi.

Günümüzde cüzzam, Dapsone adlı sülfon türevi bir ilaçla kolayca iyileştirilmektedir. Ancak, cüzzamın akıl hastalıklarında çağdaş bir paraleli bulunmaktadır.

Üstelik bu konuda psikiyatri daha tutkuludur. Psikiyatri servisleri özenle "tedavi edilebilir" ve "kronik" hastalara özel diye ayrılmışlardır.

Barney Livingstone, psikiyatri dalındaki uzman adaylığı çalışmalarına 1963 yılının temmuz ayında Bellevue Hastanesi'nin psikozlu (anlamı, tedavi edilemez, kronik) hastalar kesiminde başladı. Her acemi gibi o da hasta ruhlara yardımcı olmak umudundaydı. Bu nedenle, Blenheim adı verilmiş servisin kapısını açmak üzere eliyle iterken içerideki balmumu figürlerden oluşan kalabalık grubu farketmemiş, her biri kendi özel dünyasında yaşayan beş düzine inşam görmemişti. Bunun yerine araftaki (din kitaplarında cennet ile cehennem arasında bulunduğu bildirilen yer. Çeviren) kişilere bakan ünlü yazar Dante gibi davranıyor ve onları özgürlüklerine kavuşturmayı kararlaştırıyordu.

Ansızın aklına bir şey takıldı: O anda Manhattan'ın caddeleri asfaltı eritmeye yeterli olarak kızgın sıcakken hastalardan büyük

çoğunluğu fırtına varmışçasına ve Kral Lear gibi sıkı sıkıya giyinmişlerdi.

Genç doktor kendi kendine, kronik şizofrenide hastaların tüm yıl boyunca çalınacakmış ya da yitecekmiş gibi kışlık giysilerim giyindiklerini anımsadı.

Psikiyatri çoğu kez, "tedaviyi konuşma" diye adlandırılır. Oysa Barney şu yamalı yorgun tipli insanların neden bir araya konulmuş olduklarını sezinliyordu.

Hastalar sessizdiler.

Arada bir, ayak sürüme ya da hapşırma sesi işitiliyordu. Ama bunlar bile seyrektiler. Servisin sakinleri dilsiz gibiydiler ya da başka dünyanın mistik bir formülüyle kendi kendilerine mırıldanıyorlardı.

Hastalardan hiç birinin ötekinin varlığını bilir gibi davranmaması tuhaftı. Barney'in salona girişi bir tek çift gözün bile dikkatini çekmemişti. Genç doktor, Büyük Tanrım! insanlar böyle duruma nasıl gelirler? diye düşündü.

Boynu açık beyaz bir gömlek giyinmiş olan iri yan, güçlü kaslı bedeni olan bir zenci yanına yaklaşıp tatlılıkla, "Biraz kaybolmuş gibi görünüyorsunuz, doktor" dedi.

Belli ki servisin hizmetlisi olan bu kişiye Barney, "Merhaba, ben Doktor Livingstone'um" diyerek yanıtladı.

"Evet, doktor. Gelişinizi bekliyorduk, izin verin de sizi hemşirelerin odasına götüreyim."

Gözlerini hızla sağa sola çeviren Barney, "Teşekkürler" diyerek yanıt verdi.

Bir dizi kapıdan geçerek giderlerken sağlarında başı sağa doğru eğik, sol elinin parmaklan dans eden, sağ eli ise aşağı inip yukarı çıkan kır saçlı bir adamı gördüler.

"Bu, Ignatz" diyen kara derili hizmetli açıkladı. "Pratik yapıyor,"

"Oh, öyle mi?" diyen Barney bir soru sormak cesaretini daha kendinde buldu. "Neyin pratiğini yapıyor?"

"Nasıl olur doktor, onun Stradivarius kemanım görmüyor musunuz?"

"Oh tamam, tamam. Yalnızca küçük bir duyma sorunum vardı."

"Ah, ama doktor. Duyulan ezgiler tatlıdır/Oysa duyulmayanlar/Daha tatlıdırlar..."

Barney takdir ederek gülümsedi ve "Pek zekice" diyerek ekledi. "John Keats'den bu dizeler. Kendisi de doktordu." Sonra elini uzatarak, "Ama, şimdi de ben senin adını bilmiyorum" dedi.

"Oh, öyle mi?" diyen zenci sözlerini şöyle sürdürdü. "Sana sarayda adımı söylemiş olacaklarını düşünmüştüm."

"Anlayamadım, bağışla beni."

"Pontius Pilate'nin beni çarmıha germeyi planladığını bilmiyor musun?"

Bir an dengesini yitirir gibi olan Barney, "Hey Tanrım!" dedi.

"Evet, evladım. Cuma gecesi babamı gördüğümde senin için iyi bir söz söyleyeceğim."

Birdenbire öfkeli bir kadın sesi duyuldu. "Bay Johnson! Genç doktora ne anlatıyordun?"

İki adam döndü ve Barney'in görünce onu servis hemşiresi olarak düşündüğü kişiye baktı. Kadın işaret parmağını suçlar gibi zenciye doğru uzatmıştı.

Kara tenli adam Barney'e fısıldadı. "Kendini koru evladım! Bu kadın şeytandır! Şeytanın kadın kılığına girmiş olanıdır!"

Aynı anda hemşire onlara yaklaştı. "İyi günler. Ben, Jane Herridge'im. Siz de Dr. Livingstone olmalısınız" dedi.

Zenci büyülenmiş gibi konuştu. "Dr. Livingstone ha? Şu halde ben de Henry Stanley olmalıyım."

"Haydi, Bay Johnson dışarı çık ve öykülerine dön. Bana da doktorla konuşma olanağı sağla. Daha sonra doktor gelip seni görecektir, eminim."

Hemşire doktora yol gösterirken bir yandan da Bay Johnson'un çok yönlü kuruntularının tümüyle zararsız olduğunu anlatıyordu.

"Aslında o, şu servisin hastalarından değil. Hareketli hastalar servisinden. Ve burada gayrıresmi olarak hastane hizmetlisi gibi bulunuyor. Elemanımız pek az. Ve Johnson pek sempatik tavırları olan bir kişi. İnsanlara değişik bir davranışı var."

Belki de bu yüzden pek çok kişiliği var diye düşünen Barney omuzunun üzerinden baktı ve Bay Johnson'un veda eder gibi kolunu havaya kaldırmış olduğunu gördü.

Zenci, "Oh şimdi ve her zaman, sakin kafalara elveda" diyordu. Barney hemşireye doğru eğilip sır verir gibi konuştu. "Bu Shakespeare'den bir dize ama lanet olası hangi oyundan olduğunu anımsayamıyorum" dedi.

İriyarı adam seslendi. "Othello, perde üç, perde üç! Üç yüz elli birinci dize!..."

Bir dakika sonra hemşire bölümünün ses geçirmez camının ardına geçmiş ve plastik saplı kâğıt bardaklardaki kahveyi yudumluyorlardı. Barney, "O adam bir dahi olmalı" diyerek fikrini belirtti. Hemşire şöyle yanıtladı. "Doktor, burada en acıklı şey, ziyan olmuş yeteneklerin serviste hapsedilmeleridir. Serviste demir parmaklıklar yok ama onlar içlerinde derin bir yerde tutuklanmış durumdalar. Ve bu konuda yapacak bir şey bulunmuyor." "Emin misiniz? Bu konuda..." Bayan Herridge doktorun sözünü keserek konuştu. "Doktor Livingstone, saygısızlık etmeyi istemem. Ancak her yaz buraya yeni bir uzman adayı gelir ve servisi daha yüksek düzeyde bir enstitü durumuna yükselteceğini düşünür. Oysa gerçek, buranın bir akıl hastalıkları servisi olduğu

ve hastalarımızın da dış dünyada kendilerini savunamayacakları yolundadır."

Daha sonra hemşire genç doktoru serviste bir tura çıkardı. Odalardaki hapishane pencerelerinin benzerleri ile duvarlardaki yastık gibi koruyucular artık Barney'e pek yeni şeylermiş gibi görünmüyordu. Burayı bir cezaevi hücresi olarak düşünmekten kendini alamıyordu. Ancak kendisini en çok şaşırtan hastaların nerede yattıkları sorunuydu. Yatakhaneler bir yaz kampının ranzalarına benziyordu. Ancak orada da yalnızca yarım düzine yatak vardı. Sonunda dayanamayıp sordu. "Burada kaç hasta var?"

"Altmış" diyen hemşire ekledi. "Aslında kırk hasta için kurulmuştu. Ama sorunlarımızı bilirsiniz."

Barney o sorunları bilip bilemeyeceğini merak ediyordu. Yoksa tüm dünyada delilik salgını mı hüküm sürmekteydi?

"Onları nasıl tedavi ediyorsunuz?" diye sordu.

"Aslında biz onları tedavi etmiyoruz, doktor. Yalnızca günlerini geçirmelerini sağlamaya çalışıyoruz. Bana inanın, altmış hastayla, altmış ayrı gezegenden gelmiş kişiyle uğraşmak ve onları sabah kahvaltısına uygun adımla yürütmek güç bir görevdir."

"Uygun adım yürütmek mi?"

"Eh, tam o anlamda değil. Ancak hastaların ikili sıralar halinde ayakta durmalarını ve yürümelerini istiyoruz. Bu şekilde yönetilmeleri daha kolay oluyor."

"Nuh'un Gemisi'ndekiler gibi" diyen Barney dalgın bir tavırla konuşuyordu. Ve sonra birdenbire sordu. "Daha sonra ne oluyor?"

"Aralarında iletişim kurabilenleri için el sanatı çalışmalarımız var. Arada bir dans dersleri yapmayı bile deniyoruz. Ama, hastalardan çoğu ayakta durur ve öğle yemeğine kadar sizin de gördüğünüz o hareketleri durup dinlenmeden yaparlar. Ve sonra ilaçlarını alırlar. Hepsi o kadardır."

"O kadar mı?"

Hemşirenin yüzünden sabırsızlık gösteren bir ifade geçer gibi oldu. Kadın sonunda, "Onlar altmış kişiler, doktor. Biz ise yalnızca sekiz kişiyiz. Bu sayıya Bay Johnson da giriyor. Hastalan sakinleştirici ilacın etkisi altında tutmalıyız. Yoksa burada her gün büyük kargaşalar çıkar" dedi.

Barney başını öne eğerek onayladı. "Eğer büyük zahmet olmazsa hastaların tarihçe kartlarını görebilir miyim?" diye sordu.

"Doğallıkla" diyen hemşire onu yeniden büroya götürdü.

İçinden, Kutsal Pislik! diye söylenen Barney şöyle kısa bir bakışta bile hastaların almakta oldukları ilaçların çokluğu karşısında şaşkınlığa düşmüştü.

"Tanrım!" diyerek hemşireye dönüp konuştu. "Şu zavallı insanlara verdiğiniz dozla supermen bile uykuya dalabilir."

Bayan Herridge yanıt vermeden gözünün ucuyla baktı. Barney, kadının kendisinde de akıl hastalığının izini arandığını fark ediyordu. "Bir şey hatalı mı, Bayan Herridge?" diye sordu. "Hayır, doktor. Kartlan okuyarak böyle çok zaman harcamak istemenize şaştım yalnızca..."

"İyi. Bu da benim işim, öyle değil mi?"

"Eh, herkesin kartını okumaya kalkarsanız rotasyon göreviniz şu büroda sona erecektir. Bu hastalardan çoğu uzun zamandan beri bizimle birlikteler. Eğer kendisine bir şey anlatabilme şansına sahip olsaydık, Bayan Ridley burada bulunuşunun yirmi beşinci yılını kutlardı."

Ve Barney, belki de onları buraya getiren şey burada bulunmalarından daha kötü değildi, diye düşündü.

"Bayan Herridge, bana söyleyebilir misiniz? Kimse bu servisten dışarıya özgürlüğe bırakıldı mı?"

"Tam hastaneden taburcu edilmek anlamında değil, doktor. Demek istiyorum ki, onlar çoğunlukla yaşlı kişilerdir ve..."

"Dışarı çıkmak için ölürler ha?"

Kadının yüz kaslarında bir hareketi, tipik bir gülümsemenin kayar gibi geçişini fark etti.

Ancak hemşire şimdi sabırsızlıkla saatine bakıyordu. Sonunda dayanamadı ve, "Beni bağışlarsanız doktor, her şeyin yerli yerinde olduğunu görmeliyim" dedi.

Barney başını öne eğerek onayladı, tüm hastalar göz kürelerine kadar ilaçla doldurulmuş olmalı ve bu da yerinde incelenmeli diye düşündü.

Genç adam da incelikle yerinden kalktı. "Ben de gitmeliyim. Yarın sabah erkenden gelip taze bir başlangıç yapacağım" diyerek yanıtladı.

Aslında gerçeği saklıyordu: Yaşayan bu hortlakların arasında yalnız kalmaktan gerçekten korkmuştu.

Baş hemşireyi birkaç adım gerisinden izlerken bakışlarını hep kadının bastığı yere çeviriyordu.

Dev holün ucuna varmak üzerelerken vınlamaya benzer bir ses duydu. Sözcüklerden yoksun olmasına karşın bu ses ona bir yalvarma gibi gelmişti. Durdu ve dönüp sol tarafa baktı. Orada genç ve hiç değilse ötekiler kadar antika görünüşlü olmayan bir adam vardı.

Hareketsiz duran genç adam ara vermeden tuhaf bir ses çıkarıyor ve sabit bakışlarla boşluğa bakıyordu

Sonra bir şey oldu.

İki gencin gözleri buluştular. Hiç değilse Barney bir değişin varlığım duyumsadı.

Ve çok kısa bir süre içinde genç doktor hastanın gözlerinde tanıyan bir bakışı fark etti.

Bu adam kendisini tanıyor muydu? Şu duvarların dışında daha önce karşılaşmışlar mıydı?

Barney böyle şaşkın kalınca Bayan Herridge de durup arkasına dönerek ancak işitilebilecek bir sesle konuştu, "O adama

aldırış etmeyin, doktor. Pek ağır bir vakadır. Karısını ve çocuklarını öldürmeye kalkışmış. Korkunç bir öykü. Gidelim mi?"

Kapıdaki koruyucuya doğru yürümeye başladılar. Ancak Barney dışarı çıkmak üzereyken hafifçe dönüp inleyen adama baktı ve kendi kendine yineledi: Tanrıya yemin ederim ki ben şu adamı tanıyorum.

Kuramsal olarak Bennett Landsmann ağustos ayında iki hafta süreyle özgür kalacak, biraz uyuyup dinlenecek ve hatta bir, iki balık tutabilecekti.

Yıllar önce Herschel ile Hannah, Cod Burnu'ndaki Truro'da yazlık bir ev satın almışlardı. Evi satın alırken oğullarının bir kız arkadaşı ile birlikte geldiğinde rahat olması için bir de konuk kulübesini içermesini öngörmüşlerdi.

Oxford'dan dönüp Tıp Fakültesi'ne başlayacağı yılın ağustos ayının son haftasını Bennett bu yazlık evde geçirmişti.

Landsmannlar Ben'in uzun süre mektuplarında sözünü ettiği Robin Winslow adlı kızı da beraberinde yazlık eve getirdiğini görerek çok sevinmişlerdi. Anlayabildikleri kadarıyla bu kız Ben'in evlenmek üzere seçtiği kişiydi.

Arada bir, Ben ile Robin bölgeyi tanımak üzere New England'da yolculuklara çıkıyorlardı. Hannah bu arada kızın da Harvard Üniversitesi'ne naklini yaptırmak üzere yöneticilerle görüştüğünden emindi.

Robin simsiyah saçları olan bir Oxford Üniversitesi öğrencisiydi. Ve okulun binalarından birinin önünde Fizyoloji kitabını okurken pek çok kişinin de dikkatini çekiyordu.

Kızı ilginç bir kişilik haline getiren özelliklerinden biri de Güney Afrikalı oluşuydu. Ve hiç değilse Bennett'in gözünde tek ortak özelliği paylaşıyorlardı: Robin, ne siyah ne de beyazdı. Çünkü, o da ırksal olarak insanların birbirlerine karıştığı bir yerde doğmuştu.

Landsmannlar kızı pek sevmişlerdi. Robin espriyle doluydu ve başından geçen tüm kötü olaylara karşın yaşama hiç de küskün değildi. Ve belli ki, Bennett kızın fena halde etkisi altındaydı.

Hep birlikte Robin'i eylülde Logan havaalanına arabayla götürürlerken kızla oğlan Noel'i beraberce geçirmek üzere sevecenlikle birbirlerine söz vermişlerdi. Hannah ile Herschel o tatilin bir nişan partisiyle birlikte gerçekleşeceğini düşünüyorlardı.

Bununla birlikte, onları şaşırtan ve üzen biçimde Tıp Fakültesi'ne girdikten birkaç hafta sonra Bennett Robin'le ayrıldıklarını hiçbir duygu izi göstermeden açıkladı ve ayrıntılı bilgi vermedi. Onlar da bu konuda hiçbir soru sormadılar.

Herschel, "O yetişkin bir insan" diyerek şu sonuca varıyordu, "Bize karşı açıklama yapmak zorunda değil."

Daha sonra her ağustos ayında Cod Burnu'na gitmelerine karşın Bennett orada hep arkadaşsız kalmıştı. Bir kez daha Herschel ile Hannah bunun nedenini oğullarına sormadılar. Ancak, 1963 yazında Bennett oraya hiç gelmedi.

Telefonda onlara, "Washington'daki, Doktor King'in düzenlediği yürüyüşe katılacağım" demişti.

Bu sözleri bir sessizlik izledi. Ebeveynlerinden ikisi de nasıl bir tepki göstereceklerini bilmiyordu. Gazeteler o yürüyüşe karşı beyazlardan oluşan aşırı uçların hazırladığı sayısız tehdidi bildiren yazılarla doluydu.

Landsmannlar oğullarının ilk taşı atmayacağını bildikleri halde karşı taraftan bir taş geldiğinde ilk harekete geçenin Bennett olacağına aynı derecede emindiler.

Sonunda Herschel yanıt verebildi. "Ben Dr. King'e hayranım ve senin yürüyüşe katılmanla gurur duyuyorum. Ancak Bennett, dikkatli olacağına söz verir misin?"

"Dikkatli olacağım. Siz merak etmeyin" diye yanıtlayan Bennett ekledi, "Bizden olduğunu bilmediğim hiç kimseyle konuşmayacağım."

Herschel sinirli bir kahkaha atıp sonra konuştu, "Güle güle oğlum. Bize telefon et ve iyi olduğunu bildir."

"Edeceğim. Her ikinizi de seviyorum."

Telefonu kapatıp mutfakta buluştuklarında Herschel karısına, "Biraz yürüyüşe çıkalım mı?" diye sordu.

"Bu saatte, karanlıkta mı?"

"Haydi" diyen Herschel onu zorladı, "Ay ışığı var ve denizin üzerinde parıldadığında hiç değilse Cleveland'ın kışları gibi görünüyor."

Kazaklarını giyerek dışarı çıktılar ve bomboş plajda el ele tutuşup yürüdüler.

Sonunda Hannah, "Tamam, Herschel. Aklında ne var?" diye sordu.

Adam geriye çekilen bir dalgacığın hareketini izlerken ağır ağır konuşarak yanıt verdi, "Pekiyi, bir gün bunun olacağını biliyordum."

"Ne?"

Herschel, "Oğlanı yitirdik" diye fısıldadı.

"Yitirdik mi? Yirmi sekiz yaşındaki genç bir adam gelip de ebeveynlerini plajda görmediği için mi bunu söylüyorsun?"

"Evlat edinmiş olan ana babasını, Hannah. Şimdi Bennett yuvasına gidiyor."

"Onun yuvası bizimkidir."

"Hayır sevgilim. Bugüne kadar olanlara şükür etmeliyiz. Oğlanı ödünç almıştık. Onun yuvası kendi insanlarının arasında..."

1963 yılı ağustos ayının yirmi sekizinci günü güneşin kızgın sıcağı altında başkent Washington'daki Lincoln anıtının önünde oturan kalabalık halk kütlesinin toplamı çeyrek milyona yaklaşıyordu. Kentin altı bin polisi de harekete geçirilmişti. Ayrıca dört bin deniz piyadesi yardıma hazır bekliyordu. Ancak, yürüyüş en ufak bir olay yaşanmadan gerçekleşmişti. Bu büyüklükteki bir kalabalık başkaldırıcı bir güruhu değil, Martin Luther King'in deyişiyle "Ülkenin vicdanını harekete geçirmeye çalışan" idealist bir topluluğu oluşturuyordu.

Çeşitli ilerici gruplar adına konuşmalar yapılmıştı. Ancak, kanıları ne olursa olsun tüm gruplar Dr. King'in şu tutkulu sözleriyle harekete geçiriliyordu:

Benim bir düşüm var ki, bir gün bu ülkenin ulusu kalkacak ve bir inancının gerçek anlamıyla yaşayacaktır: "Bizler tam insanların eşit olarak yaratıldığı gerçeğine inanıyoruz."... Benim bir düşüm var ki, dört çocuğum bir gün derilerinin rengiyle değil, karakterlerinin içeriğiyle yargılandıkları bir ülkede yaşayacaklardır.

Luther'in bu sözleri kendisini alkışlayan kalabalığı ayağa kaldırmıştı. Duygulanan pek çok kişi ağlıyordu. Bennett Landsmann'ın kırk metre kadar uzağında ayakta duran genç bir zenci kadın kavurucu güneşin ve yaşadığı heyecanın ateşiyle bayılıp olduğu yere yığıldı.

Bennett kalabalığı yararak kadına yaklaşırken, "Ben doktorum, ben doktorum!" diye bağırıyordu. Bir anda kızın yanına gelip diz çöküverdi.

Çevredeki birkaç kişi, "Kız iyi mi?" diye sordular.

Genç doktor başını öne eğip onaylayarak konuştu. "Onu ilkyardım istasyonlarından birine götürmek zorundayız"

Genç bir kız, Başkan Lincoln'un mermer koltuğunun ilerisini göstererek, "Orada, anıtın yanında sağlık istasyonu var. size yolu göstereyim" dedi.

Bennett hastanın başını yüksekte tutmaya çalışarak onu kaldırdı ve kalabalığın kendisine, yol açmasını istedi. Bir, iki dakika sonra üzerinde kızılhaç bayrağı dalgalanan beyaz bir çadırın gölgesine varmışlardı.

"Hey, arkadaşlar. Ağır bir hipertermi (fazla ateşlilik hali. Çeviren) vakası var. Tuzlu serum ile soğuk havlular istiyorum. Ve hemen tansiyonu ölçelim."

"Rahat ol, arkadaş" diyen bir ilkyardım gönüllüsü kız ekledi, "Kadını şu yatağa yatır ve ben doktoru çağırayım."

"Sen de rahatla, kız" diyen Bennett konuşmasını şöyle sürdürdü, "Ben doktorum. Bana yardım edecek misin, ha?"

Gönüllü kız yardım ederken birlikte bilinçsiz kadını seyyar yatağa yatırıyorlardı. O anda Bennett şöyle düşünmekten kendini alamadı: Tanrı'ın! Tam şurada, Abe Lincoln'un gölgesinde ve Martin Luther King'in sözleri havada yankılanırken kendi ırkımdan şu kız beni gerçek bir doktor olarak algılayanı adı.

O anda toplantının resmi doktorlarından biri çağrıya yanıt verip koşarak geldi ve gülmeye başladı.

"Landsmann, bütün öğleden sonra hangi cehennemdeydin? Yardımından gerçekten yararlanabilirdim."

Kocaman bir gülümseyişle gülen Doktor Laura idi.

"Castellano, senin gibi hoş bir kız böyle bir yerde ne yapıyor?"

"Yaptığım iş neye benziyor? Çörek pişirmeye mi?"

O anda Laura'nın öğrenci yardımcılarından biri koşarak serumu getirdi. Ve Laura serumun borusundaki damlardı durumunu ayarlarken Bennett bilinçsiz hastanın önkoluna iğneyi soktu. Ardından, "Tıpkı eski günlerdeki gibi" dedi.

"Evet ama portakallara iğne batırdığımızdan bu yana milyonlarca yıl geçmiş gibi görünüyor bana."

Laura baygın düşmüş kızın sağ koluna naylon bir kolluk takıp steteskobunu dirseğinin iç kısmını bastırdı. Ve, "Tanrı'm! Kızın tansiyonu çok yüksek! Onu yaş bezle sarmalıyız!" diye bağırdı.

"Beziniz var mı?"

"Bizde bir yığın havlu ile birkaç kova soğuk su var. Onlar işe yarar: Ben suyla havluları getirirken sen de kızın giysilerini çıkar."

Laura koşarak çadırdan çıktı ve Bennett dönüp yatmakta olan kıza baktı. Koluna serumun borusu takılmış durumda kızın tişörtünü çıkarmak olanaksızdı. Tişörtün boyun kısmını tutup yırttı.

Kız sutyen takmamıştı. Göğüsleri şimdi tümüyle görünüyordu. Bennett bir an için utanır gibi oldu.

Islak havluları yanında getirince Laura ile beraberce genç kadının göğsünü arkadan öne doğru sardılar.

"Pantolonu ne olacak?" diye soran Laura sabırsız tavırlarla ekledi, "Bacaklarını da ıslak havluyla sarmamız gerek. Çabuk ol ve kızın kot pantolonunu da çıkart."

"Pekiyi, olur" diyen genç adam klinikteki ilgisizliğini yeniden kazanmaya çalışıyordu.

"Haydi, Landsmann" diyen Laura zorlar gibi konuşuyordu, "Bu havlulardan her yanım ıslanıyor."

Bennett kızın kot pantolonunun önündeki bakır düğmeyi zorlayıp iliğinden çıkardı, fermuarını açıp pantolonu aşağı doğru çekmeye başladı. Pantolonun paçaları bedeni öyle sarıyordu ki, külotu da aşağı çekiyordu. Bir an içinde kız çırıl çıplak kalacaktı. Kızın karnı gergin ve düzdü. Kahverenginin tonundaki kasıkları pek düzgün biçimdeydiler.

Genç adam kendisini profesyonelce düşüncelerle cezalandırmadan önce Laura ellerine birkaç ıslak havlu atıp buyurganca konuştu, "Tamam, Ben! Kıza bakmayı tamamla da sonra onu ıslak havlularla iyice sardığımıza emin olalım. Bende yarım düzine derialtı iğnesi var ve henüz işe başlayamadım."

Bennett yanıt veremeden Laura gene oradan uzaklaşmıştı. Genç adam Uyuyan Güzel'in yanına diz çöktü ve Tıp Fakültesi'nde ezberlediği ısı çarpması durumunda ne yapılacağına ilişkin bilgileri aklından geçirdi.

Önemli önlemler alınmıştı. Ama gene de, kadının durumuna bağlı olarak bazı şeyler ortaya çıkabilir ve hasta kusmaya başlayabilirdi. Serumu kontrol etti çünkü kız tuzlu ilaca ve sıvıya fena halde gereksiniyordu. Sonra bir kez daha diz çöküp kızın ıslak havluyla sarılmamış tek yerleri olan ayak ve ellerine masaj yapmaya başladı.

Birkaç dakika sonra ilkyardım önlemleri işe yaramaya başladı. Genç kadın kendisini bilinçsizlikten çekip kurtarmak ister gibi başını iki yana salladı ve sonra uyandı.

"Neredeyim ben?" diye mırıldanırken şaşkın durumdaydı. Aynı ses tonuyla konuşmasını sürdürdü, "Çevreme sarılan bütün bu şeyler ne? Üşüdüm ben."

"İyi" diyen Bennett sözünü şöyle tamamladı, "Bu, iyi bir belirti."

"Sen kimsin?"

"Korkma, Kızılhaç çadırındasın. Son anımsadığın şey ne?"

"Dr. King... 'Benim bir düşüm var ki' diyordu... Sonra ne oldu?"

Bennett gülümseyerek yanıtladı, "Sanırım sen de düş gördün."

"Başka bir deyişle bayıldım, ha?"

Genç doktor başını öne eğerek onayladı, "Kötü bir ısı çarpması olayını yaşadın. Şimdi de olayın etkisi altındasın. Bu nedenle yat bakalım. Ağızdan sıvı alabileceğini düşünüyor musun?" dedi.

Kız da biraz gülümseyerek yanıtladı, "İnsanlar sıvıyı başka nasıl alırlar ki?"

"İşte" diyen Bennett şöyle konuştu, "Koluna bir bak. Orası yarım saattir sıvıyı alıyor. Ancak sen küstahça davranmaya başladığına göre sanırım iyileşmekte olmalısın. Sırası gelmişken adın ne?"

"Adım, Anita. Ve şu anda bir bardak su içmek pek hoşuma gidecek. Pek iyi senin adın ne?"

"Şimdilik Gunga Din. Rahat ol sana H2O getireyim." Bennett koştu ve beş, on saniye sonra elinde bardakla döndü. Kızı sol eliyle destekleyip kaldırarak, "İşte, iç şunu. içinde elektrolit var" dedi. "İçinde ne var?"

"Yitirdiğin mineralleri yerine koymak üzere her tür iyon var." Kız, "Sen doktorlar gibi konuşuyorsun" dedi. "Eh, belki ben de bir doktorum" diyen Bennett şaka eder gibiydi. "Burada böyle mumyalar gibi daha ne kadar süre kalmalıyım?"

"İyileştiğine emin oluşumuza kadar kalacaksın. Bu arada sana giysi bulsam iyi olacak."

"Giysi mi bulacaksın? Söyle bana, üzerimdeki giysilere ne oldu?"

"Üzgünüm. Klinik görevlerimi yapmak üzere onları yırtmak zorunda kaldım."

"Öyle mi?" diyen kız kışkırtır gibi konuştu, "O işi yaparken beni iyice seyretmiş olmalısın?"

"Sen ne dersen öyle olsun" diyen Bennett bir kez daha gülümsedi. "Ama, pantolonunu kurtarmayı başardım. Burada seninle olan bir arkadaş grubun var mıydı?" diye ekledi.

Kız başını öne eğerek yanıtladı, "Bir grup öğrenci olarak Atlanta kentinin Spelman Koleji'nden gelmiştik."

"İyi. Sanırım onlar yakında bir yerdeler. Bir grup kız öğrencinin okul flamasını salladıklarını gördüm. Onlardan birinde giyebileceğin bir gömlek var mı diye soracağım."

Çadırın dışında öğleden sonranın sıcağı azalmaya başlamıştı. Bennett, Anita'nın arkadaşlarından oluşan grubu buldu. Kız bayıldığında arkadaşlarından biri sırt çantasını almıştı ve şimdi onu uzatıyordu.

Bennett çadıra girince, "İşte sırt çantan" diyerek ekledi, "Sen iyice kendine gelmiş ve hazırlanmışsın. Beyaz Saray'a çağrılmayı mı bekliyorsun?"

"Benimle dalga geçme, arkadaş! Hareket kendini kabul ettirdiğinde orada Oval Büro'da pek çok soydaşımız bulunacak. Ve ben, onların yerleri süpüreceklerini kast etmiyorum bunu söylerken..."

Genç doktor içtenlikle sordu, "Sahiden bunu göreceğimize inanıyor musun?"

"Arkadaş, eğer yüz yaşıma, kadar sürünsem bile bunu görmeden ölemem. Pekiyi, senin düşün ne?"

"Eh, mesleğimin şu aşamasında tek düşümün iyi bir gece uykusu uyumak olduğunu söyleyebilirim."

"Hepsi o kadar mı, Doktor?"

"Adım Bennett. Ve evet, eğer cerrahide istediğim yere gerçekten ulaşmayı istiyorsam, önümüzdeki beş yıl süreyle haftada toplam yirmi saat uyuyabilirsem şanslı sayılacağım. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda da görevde olduğum varsayılıyor. Ancak yerime uzman adayı bir arkadaşımı bıraktım. Bunun anlamı, bu gece oraya dönersem elli saat uykusuz kalarak çalışmam demek olacaktır."

Böyle konuşan Bennett ayağa kalktı ve sözlerini söyle sürdürdü, "Söylediklerim bana yedi buçuk uçağına yetişmem gerektiğim anımsatıyor. Seni de bir yere bırakabilir miyim, Anita?"

"Uçakla mı?"

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun? Yoksa her zaman böyle neşeli mi olursun?"

"Yalnızca ısı çarpması nöbeti geçirdiğimde böyle neşeli biri olurum."

Bennett saatine baktı. Sonra yeniden kızı gözden geçirerek olası seçenekleri aklında saydı: Uçağa yetişirse kızı yitirecekti. Eğer burada kalırsa, hastahane kendisini "yitirebilirdi."

Kolejli iki arkadaşının Anita'ya tişörtünü giydirişine baktı. Anita güzel bir kızdı.

Bennett, Oh ne cehennem olası bir durum bu; diye düşündü. Böyle şansı bir daha elde edemeyebilirim. Ve sonra şöyle konuştu, "Ah, Anita. Seni ve kuşkusuz arkadaşlarını ayrılmamızdan önce bir veda yemeğine çağırabilir miyim? Sanırım sana göz kulak olmalı ve zorla olsa da fazla sıvı aldığını görmeliyim."

Anita, "Evet, olur" derken arkadaşları ondan daha hevesliydiler.

"Bu muazzam bir şey!" diyen Bennett ekledi, "Buradaki çalışma arkadaşıma durumu söylemem gerek."

İçeri koştu ve Laura'yı yeni bir serumu hazırlarken buldu.

Laura, "Tanrı'ya şükürler olsun, güneş batmak üzere" diyerek konuşmasını sürdürdü, "Biraz daha bekleyebilir misin, Ben? Sonra oturup seninle bir şey içeriz."

"Üzgünüm, Laura" diyen Bennett açıkladı: "Biraz önce bir söz verdim..."

"Tamam. Senin verdiğin sözlerin ne denli ciddi olduğunu bilirim. Bir başka sefere olur" diyen Laura anlayışla gülümsüyordu.

"Tamam, tamam. Sırası gelmişken Palmer nasıl?"

Laura onun gitmek üzere ivedi davrandığını sezinledi ve, "Palmer iyi. Ona selamlarını söylerim" dedi.

Bennett hızla çıkarken Laura düşündü, Palmer iyi ve ben de iyiyim. Ancak, hasta olan bizim evliliğimiz...

Yakındaki yıkık dökük Joe'nun Yeri'nde akşam yemeklerini yerken Bennett, Anita'nın neden arkadaşlarını yanına ve kendisini de tam karşısına yerleştirdiğini merak ediyordu.

Bu bilmecenin dışında her şey çok eğlenceliydi. Öğleden sonraki gösteri pek etkili olmuştu. Şimdi hepsinin gurur duyacakları bir şeyi vardı. Bennett bir kez daha saatine baktı. Son uçak da kalkmıştı. Geceyi Washington'da geçirmek zorundaydı.

Ama, yalnız olarak mı?

Spelman Koleji'nin kızları incelikle Bennett'in yalnızlığını paylaşabileceklerini dokunduruyor ama Anita kendisine uzak duruyordu.

Kızları otobüse götürürken son bir kez daha denemede bulunmaya karar verdi. Bir manevra yapıp Anita'nın yanına yaklaşarak kolunu tutup konuştu, "Hey, beni anımsıyorsun, değil mi? Bugün öğleden sonra senin yaşamını kurtardım. Gönül borcuna karşılık olarak telefon numaram alamaz mıyım?"

Kız ilk kez rahatsız olmuş gibi göründü ve, "Hey Bennett. Sen çok hoş bir insansın ve ben de sana gerçekten büyük gönül borcu duyuyorum. Ama, bir nişanlım var" dedi.

"Oh," diyen Bennett düş kırıklığını gizlemeye çalışarak sordu: "O şanslı adam ne iş yapıyor?"

"Nişanlım deniz piyade birliklerinde. Şimdi subay adayı okulunda. Okulu bitirir bitirmez evleneceğiz."

"Oh, iyi. Belki beni de düğüne çağırırsınız?"

"Doğallıkla çağırırım" derken Anita gülümsüyordu. ikisi de bunun boş bir gevezelik olduğunu biliyorlardı şimdi.

Kızların otobüsü kaldırımın yanından uzaklaşır uzaklaşmaz bir taksiye atlayan Bennett tren istasyonuna gitti ve New Haven'e kalkan yolcu trenine bilet aldı. Böylece ağır ağır giden trende geçecek uzun yolculukta biraz kestirmeye çalışıyor ama çeşitli düşünceler arasında çok gereksindiği uykuya bir an bile kendini kaptıramıyordu.

Barney bütün gece uyanık kalmıştı. Şimdi de aklı Blenheim Servisi'nde son gördüğü hastaya takılmış bulunuyordu. Ertesi sabah tüm servis personeli genel yöneticinin başkanlığında toplanacaktı. Olasılıkla orada hastanın kimliğini öğrenebilirdi.

Olabildiğince uzun süre yatakta kaldı. Gene de sabah beş buçukta adamın kim olduğunu öğrenmek üzere yataktan kalktı. Giyindi ve esneyerek yürümeye başladı. "Tedavi edilemez" hastaların bulunduğu servise gidiyordu.

Kapıdaki koruyucu onu merakla inceledi. Barney o anda saçlarının taranmamış ve gömleğinin pantolonunun içine sokulmamış olduğunu fark etti. Bu durumuyla adamı doktor olduğuna nasıl inandırabilirdi?

Koruyucu dostça gülümsedi ve, "Günaydın, doktor" dedi.

Barney ona sormaktan kendim alamadı, "Doktor olduğumu nasıl söyleyebilirsin? Demek istiyorum ki, şu halimle serserilere benziyorum." Böyle söylerken bir yandan da ivedi gömlek uçlarını pantolonunun içine sokmaya çalışıyordu.

Adam dostça gülümseyerek, "Pantolon fermuarınız açık kalmış, doktor. Aslında tüm doktorlar gece nöbetinden sonra böyle olur. ilaç kullanan hastalar bile sizden daha rahat giyinme olanağına sahiptirler."

Barney servise girdi ve olabildiğince ses çıkarmamaya çalışarak geniş holü geçip hemşire bölümündeki "Etkinlikler Odası" na vardı. Orada etiketinden adının N. VALDEZ olduğu anlaşılan genç, hoş bir Portro Ricolu kadın oturuyordu. Barney'in kapıyı

yavaşça vurmasına karşın kadın ürkmüştü. Gri bölgede alarm zilinin çalması dışında gece ile sabah arasında kimse buraya gelmezdi.

Görevli kadın, 'Tardıma olabilir miyim, doktor?" diye sordu.

"Evet, hastalardan birinin dosyasını görmek istiyordum."

"Şimdi mi?" diyen kadın saatine bakarak ekledi. "Demek istiyorum ki, komite toplantısında..."

"Ben yeni uzman adayıyım" diyen Barney sözlerini sürdürdü, "Bir an önce işe başlamak için acele ediyorum."

"Kuşkusuz yardımcı olurum" diyen görevli kadın şimdi de genç doktorun istediği şeyin nedenini kestiremiyordu. "Hangi hastanın dosyasını istiyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Oh, kesin olarak bilemiyorum. Ama, yatakhaneye gidersek onu size gösterebilirim."

Valdez hemşire bu isteğe uydu. Akıl hastaları servisinde geçirdiği yedi yıldan sonra hasta ya da personelden herhangi birinin hiçbir eylemi onu şaşırtmıyordu artık.

Geniş yatakhaneye girdiklerinde tüm hastalar uyuyordu. Salonda horlama, mırıldanma ve inlemeler korkunç bir gece müziğini oluşturuyordu. Hemşire el fenerinin ışığını sırasıyla yastıkların üzerine çevirmeye başladı. Ansızın Barney onun koluna dokundu ve "İşte, bu hasta. Adı ne?" dedi.

Kadın onu yatağın ayak ucuna doğru yönlendirdi. Orada hastanın tabelası asılıydı. Barney eğildi ve hemşirenin tuttuğu ışıkta okudu, "CASSIDY, Kenneth. Doğum tarihi: 17 Temmuz 1932."

Barney sendeler gibi oldu. Şu hayalet, Columbia basketbol takımının . oğlan çocuk suratlı Koçu Ken Cassidy olabilir miydi?

Ancak kendisi de, adamın tanıdığı o kişi olması gerektiğini biliyordu.

"Teşekkür ederim" diye dingin bir tavırla fısıldayarak ekledi. "Şimdi onun kayıtlarım görmek istiyorum, lütfen."

Barney hemşirelerin odasında oturmuş çok acı kahveyi şekerle tatlandırmaya çalıştıktan sonra içiyor bir yandan da Ken Cassidy'nin raporlarını okuyordu.

Hasta iki yıl önce bir dizi yabanıl davranışının ardından hastahaneye yatırılmıştı. Daha önceleri akıl hastalığı belirtileri göstermemesine karşın o gün eline geçirdiği bir baltayla evini yıkıma uğratmaya başlamış, karısı ile kızlarının mutfağa kaçırıp sinmelerine neden olmuştu. Eğer komşuları tarafından çağrılan polisler tam zamanında yetişmese adam kuşkusuz ailesine de kıyacaktı. Hastaya daha önce genel yönetici Profesör Stanley Avery'nin görevlendirdiği adının ilk harfleri VM olan ve Barney'-in tanımadığı uzman adayı bir doktor bakmıştı.

"Günaydın, Doktor Livingstone. Erken kalkmışsınız!"

Bu sözleri söyleyen, işe gelmiş ve hemşire Valdez ile hastaları yataktan kaldırmaya başlamış olan Başhemşire Herridge idi.

Birkaç saniye sonra çok yüzlü hizmetli de yanlarına geldi.

Barney, "Günaydın, Bay Johnson" dedi.

İriyarı adamın yüzünden hüzünlü bir ifade geçer gibi oldu. "Bay Cumhurbaşkanı, sizi düş kırıklığına uğrattığım için pek üzgünüm" diyerek karşılık verdi.

"Neden böyle oldu?"

"Büyük Okyanus hareket bölgesinde ABD Kara Kuvvetleri komutanı olarak Okinava adasını elimde tutmalıydım. Ama, bana inanın efendim, oraya geri döneceğim."

"Eminim döneceksiniz. General Mac Arthur" diyen Barney ekledi, "Savaşçıların kalkmaları için ne diyeceğiz?"

Johnson dikkat durumuna geçti ve komutanını selamladı, "Evet, efendim. Hemen efendim!" diye buyurganca konuştu.

Barney hastaların uyandırılma olayını gözlüyor elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu. (Gerçekte tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.) Cassidy tatlı sözlerle suratını yıkamaya ve dişlerini fırçalamaya kandırıldıktan sonra (bugün traş olmayacaktı. Traş işini, dönüşümlü olarak iki günde bir Bay Johnson yapıyordu) Barney Cassidy'i kolundan tutup sakin bir köşeye çekti.

"Bay Cassidy, dün beni tanır gibi oldunuz. Anımsadınız beni, değil mi? Ben sizin başınızı Columbia basketbol takımında ağrıtan baş belası oyuncunuzdum. Siz şimdi de basketbolu seviyorsunuz, değil mi, Ken?" dedi.

Cassidy granit bir heykel gibi devinimsiz duruyordu. Gözleri bir noktaya odaklanmamıştı. Yüzündeki ifadeden kendisine söylenenleri anlamamış gibiydi. Barney adamın omuzunu tutup uyandırmak ister gibi onu silkti.

"Basketbol, Ken" diyerek yineledi, "Topu bir çembere atış, potaya çarpış ve çembere giriş!.."

Genç doktor sözleriyle hiçbir yere yaramıyordu. Hastaîî3n kafatasının içine sokabilmek ister gibi sesini yükseltti, "Kükre, aslan kükre, haydi Columbia!"

Barney'in taşkın tezahüratı etkisini gösteriyordu. Cassidy ansızın tasmasından kurtulmuş gibi davranıp iki elini genç doktorun yakasına dayayarak ve onu hızla itip yere devirerek koridorun yansına kadar sürükledi.

Tetikte bekleyen Bay Johnson koşup yöneticiyi kurtarmak için yanlarına geldi. Harman döveni gibi tuttuğu doktoru sürükleyen Cassidy'i karşı konulamaz bir ayının kucaklayışıyla kavrayarak uyardı, "Yaptıklarına dikkat et, Cassidy. Ringten emekliye ayrılmış biri olabilirim ben ama emektar Joe Louis'de şimdi de kavga edecek güç vardır. Hiç yenilgi tatmadan kazandığım şampiyonlukları düşün!"

Bay Johnson kendisini tutmasına karşın Cassidy yumruk atmayı sürdürdü, Johnson yerden doğrulmakta olan Barney'e merakla baktı, "İyi misiniz, Doktor?" diye sordu. "Evet" diyen Barney ekledi. "Teşekkürler. Beni kurtardığınız için Bay... Louis."

"Bir şey değil" diyen Johnson sözlerini şöyle sürdürdü: "O, Max Schmeling değilmiş. Hemşireye ona bir iğne yaptırtayım mı?"

"Evet, sanırım iyi olur" diyen Barney zavallı adamın feveranına neden olduğu için kendisini sorumlu duyumsuyordu.

Yirmi dakika sonra Cassidy'e yüksek dozda sakinleştirici verilirken adamın yatağının yanında duran Barney, Johnson ve Bayan Herridge hastaya bakıyorlardı.

Barney suçluluk duyumsayarak, "Adamcağız kahvaltıyı kaçıracak" dedi.

"Üzülmeyin doktor" diyen hemşire güvence verdi, "Uyanır uyanmaz iyice beslendiğini kontrol edeceğim."

"Ne zaman kendine geleceğini düşünürsünüz?"

"Sanırım bir saat sonra bilinçli ama sakin duruma gelecektir."

"İyi" diyen Barney ekledi, "Ben de bu arada kafeteryaya gider dönerim."

Bayan Herridge uyardı. "Saat on birde yöneticiler toplantısı olduğunu unutmayın, doktor."

Barney yanıtladı, "İşte ben de o nedenle saat ondan önce geri geleceğim."

Bir saat içinde traş olmuş, saçlarını taramış ve çalışma arkadaşlarıyla bir arada buluşacak şekle girmiş olarak geriye dönüyordu. Bu arada biraz profesyonelce araştırma da yapmış, yanında Başhemşire olmak üzere Cassidy'nin yatağının baş ucuna uğramıştı.

Kadının öngördüğü şekilde hasta yavaş yavaş kendine geliyordu. Barney cebinden oftalmoskobunu çıkarıp Cassidy'nin göz-

lerinin içine baktı. Sırayla önce sol, sonra sağ gözünün içini uzun uzun inceledi.

"Ne yapmayı düşündüğünüzü sorabilir miyim, Doktor Livingstone?" diye soran Bayan Herridge bir parça sabırsızlanılmış gibi konuşmasını sürdürdü, "Bu adam baştan aşağı fiziksel muayeneden geçti."

Barney, "Ne kadar önce?" diye sordu.

Kadın bir dosya uzattı ve, "Kendiniz okuyun" dedi.

Genç doktor dosyadaki sayfaları karıştırdı. Bulup ilgili bölümü okudu. Sonra, "On sekiz ay önce! Tanrım, hiç şaşmamalı!" diye söylendi.

"Ne dediniz, anlayamadım, doktor?"

Barney doğruldu. "Teşekkür ederim, Bayan Herridge. Çok yardıma oldunuz. Sizinle yöneticiler toplantısında görüşürüz" diye karşılık verdi.

Toplantıda yedi kişi vardı. Bunlar, Barney; uzman adaylığının ikinci yılındaki Joseph Leder; baş uzman adayı dümdüz sırtlı kocaman gözlüklü Vera Mihalic; Profesör Avery ile üç hemşireden oluşuyordu. Bir yıl önce kendisini Sigmund Freud ilan etmiş olduğu halde Bay Johnson bu toplantılara katılmaya uygun görülmüyordu.

Profesör Avery çalışma arkadaşlarına önce Barney'i tanıştırdı. Daha sonra servise yeniden kabul edilen hastaları (gene şizofrenili iki kişiyi) ve onlar için bulmak zorunda oldukları iki ekstra yatağı açıkladı.

Bu sözlere Hemşire Herridge karşı çıktı. "Saygılarımla Profesör, şimdiden çok kalabalık olduğumuzu söyleyeceğim. Eğer servise böyle sür-git yatak sıkıştırmayı devam ettirirsek yakında Kalküta'nın Kara Mağaraları'na benzeyeceğiz."

Avery, "Görüşünüz dikkate alındı, Jane" dedikten sonra tüm çalışma arkadaşlarına sordu. "Naklini yapabileceğimiz herhangi bir hasta var mı?"

Barney'in eli havaya kalktı.

"Evet, Barney."

"Bay Cassidy'nin yatağını başka birisine verebileceğimizi düşünüyorum, efendim."

Herkes sabahki velveleyi işitmiş olduğundan odada hafif bir şaşkınlık havası esti.

"Ciddi misin?" diye karşı çıkan Avery ekledi."Onun bugünkü davranışlan durumunun ciddi oluşunu fazlasıyla kanıtlamıyor mu?"

"Evet, efendim" diyen Barney açıkladı. "Ama o adam bir akıl hastası değil."

"Bağışla beni, anlayamadım Barney" diyen Profesör, şimdi ayak parmağına basılmış bir profesyonelin sesiyle konuşuyordu. "Peki, bu kurulmuş yay gibi olan fiziksel yabanıllığın yerinin hangi servis olduğunu düşünüyorsun?"

"Sinir Hastalıkları Servisi efendim. Onun toplum dışı davranışları kafatası içindeki bir baskının sonucudur."

"Kuşkusuz bunun bir muayene ile saptanması gerekir, Dr. Livingstone. Yoksa sizin röntgen ışınlarını içeren gözleriniz mi var?"

"Hayır, efendim" diyerek yanıtlayan Barney sözünü şöyle sürdürdü. "Bu bulgumu biraz önce bir oftalmoskopla doğruladım."

"İyi" diyen Avery anlattı. "Ben ve Dr. Mihalic de o hastayı buraya alışımızda aynı şeyi yapmıştık. Sanırım bir yıldan az süre önce Dr. Vera adamı bir kez daha muayene etti. Sen, bizlere ne gibi yeni bilgi getiriyorsun?"

"Efendim" diye söze başlayan Barney, kendine güvenerek konuşuyordu. "Hastanın sağ gözündeki meninks tümörü o sıralarda belirgin olmayabilirdi."

Vera Mihalic hemen karşı çıktı. "Ben aynı zamanda sinir hastalıkları uzmanlık çalışması da yaptım ve izin verin de size garanti vereyim ki Dr. Livingstone, hastanın beyin fonksiyonlarında kafatası içine baskı yapan en küçük bir gelişmenin bulunmadığım size söyleyeyim. Adam, suçluluk eğilimleri olan bir paranoid şizofreni vakasıdır."

Barney kendi kendine, 'Ve sen de hatalı olduğunun yüzüne söylenilme sinden korkan koca kıçlı(!) pis bir cadısın!' dedi.

Profesör, personeli arasında artan uyumsuzluğun dışında kalmaya çalışarak sordu. "Bu işi bir karara bağlamak üzere deneysel muayene en iyi yol olmaz mıydı?"

"Kuşkusuz olur" diyen Barney ile Vera hemen hemen aynı zamanda yanıt vermişlerdi.

Saat on bir buçukta Bay Johnson, Cassidy'nin terleyen ellerini arkasına büküp sıkıca tutarken önce Profesör Avery, sonra Dr. Mihalic, daha sonra Dr. Leder ve son olarak Barney hastanın beynine sağ gözünün ardından baktılar. Hiçbiri burada bir tümörün varlığını yadsıyamazdı.

O gün öğleyin Ken Cassidy, sinir hastalıkları servisine nakledilmiş ve ertesi sabah için ameliyatı programlanmış bulunuyordu. Yirmi dört saat sonra beyninin şakak lobundaki tümör alınmış ve birkaç gün sonra da uzmanlar hastanın iyileşme yolunda olduğunu bildirmişlerdi.

Barney kısa zamanda tıptaki hiyerarşinin ayrıcalıkları hakkında bir başka dirimsel ders daha almış bulunuyordu: Sinir cerrahının yanında hastanın odasına giren Profesör Avery, Ken Cassidy'e iyi haber vermek üzere "gönüllü" olmuştu. Hasta şimdi yeni odasında yatıyor ve karısının ellerini tutuyordu.

Barney, Ken'in odasına o akşam ziyaret saatinin sonrasında gizlice uğradı. Kendisini daha tanıtmadan Cassidy hafifçe gülümseyerek mırıldandı, "Hey Livingston, seni sıradan piç, seni! Burada ne işler çeviriyorsun?"

"Tıpta en son akla gelecek şeyi yapıyorum, Ken. Tüm hastahaneler Yatak Lazımlığı Ligi için basketbol oyuncusu topluyorlar. Sen de benim kurduğum hastahanemiz takımının koçu olmayı ister misin?"

"Kuşkusuz kabul ederim" diye fısıldayan adam başından ağırlık (bu vakada kafatası tümörü) kalkmış kişinin gülüşüyle sırıttı.

Barney gece nöbetine başlamak üzere odadan çıkarken bedeni o denli çok adrenalinle doluydu ki, gece boyu bir yudum kahve almadan ertesi güne kadar uykusuz kalabilecekti.

Genç çalışma arkadaşı Barney'i sonsuzluğa dek sürecek suskunlukla cezalandırmadan önce Dr. Vera Mihalic ona pek çok adla hitap edip olabildiğince hakaret ediyordu. Bu sözlerden bazılarıyla genç doktor hiçbir kitapta ve Brooklyn'in arka sokaklarında bile karşılaşmamıştı.

Vera'ya, "Neden bu kadar öfkelisin?" diye soran Barney ekledi, "Demek istiyorum ki, kuşkusuz bana bir Nobel tıp ödülü vermek zorunda değilsin. Ancak, sanırım bir adamın yaşamını kurtardığım için hiç değilse omuzumun sıvazlanmasına değerim. Ben, hangi lanet olası hatayı işledim ki?"

Genç adama tehdit eder gibi bakan Vera Mihalic "Her şeyden önce gelip beni görmen gerekirdi" dedi.

"Oh, Tanrı aşkına! Adamın durumunu sabah saat onda keşfettim ve toplantı da saat on birdeydi. Üstelik yaptığım tam doğruydu. Önemli olan bu değil midir?"

"Senin gibi saf budalaları bu programa nasıl kabul ediyorlar bilemem ki!" diyen Vera karşısındakini küçümseyerek sözlerini

sürdürdü, "Küçük oğlan, eğer bu oyunu kazanmak istiyorsan burada bir gagalama sırası (yazar burada kümeslerdeki tavukların güçlü olanının kendisinden zayıfı her fırsatta gagalamasını kast ediyor. Çeviren) bulunduğunu öğrensen iyi olur." Daha sonra Barney yanıt vermeden kadın doktor topuklarının üzerinde dönüp yürüdü, gitti.

Küçük oğlan, oyun ve gagalama sırası mı? Bunlar ne demek oluyordu? Sonraki perşembe günü toplantılarında ancak deha ürünü diye adlandırılabilecek beceriklilikle Vera Mihalic herhangi bir konuda Barney'e hitap etmekten sakınmaya çalıştı. En kötü durumda kaldığında kadın üçüncü kişiden söz eder gibi davranıyor ve, "Belki de Dr. Livingstone sezinleyememiştir ki..." diyerek konuşmasını sürdürüyordu.

YİRMİ ALTI

1964 her şeyde olduğu gibi tıpta da çekişmeler yılı oldu.

İkinci Dünya Savaşı'nda ülkelerinde cephelerde hizmet etmiş Amerikalı doktorlar yuvaya döndüklerinde bir başka savaşla yüz yüze kaldıklarını gördüler. Bu kez düşman Hitler ya da Tojo değil, Amerika Birleşik Devletleri Cumhurbaşkanı Harry S. Truman idi. Başkan, toplumun her bireyine parasız sağlık özeni sağlayacak bir programı oluşturmakta kararlıydı. Bu düşünceye Amerika Tıp Birliği olanca gücüyle karşı çıkıyordu. Onlara göre olay sürüngence bir sosyalizm türü idi ve doktorlar sonuna değin savaşımlarını sürdürecekti.

Savaşım aşağı yukarı yirmi yıl sürdü. 1964 yılında Cumhurbaşkanı Lyndon Johnson, ABD kongresine baskı yaparak altmış beş yaşın üzerindeki tüm kişilerle bütün sakatlara parasız tıbbi özeni sağlayacak Devlet Sağlık Sigortası Yasası'nı meclislerden geçirtti.

Başkan'ın başarısı destansı nitelikteydi. Çünkü Amerikan Tıp Birliği yasaya karşı çıkmak üzere milyonlarca dolar para harcamış ve en az yirmi üç lobici üyesini başkent Washington'da fultaym tutarak doktorların yaşam ve gelirlerine tecavüz diye gördükleri yasayı engellemeye çalışmıştı.

Gene 1964 yılında, ABD Genel Sağlık Servisi Baş Doktoru uzun zamandır beklenen raporunu; sigara içmenin sağlık üzerindeki etkilerini akciğer kanseri, kalp hastalıkları ve çeşitli solunum zorlukları ile ilgili kanıtları vererek yayınladı.

Ancak, sigara endüstrisinin de kendi bilimsel ekipleri vardı. Onlar da karşı saldırıya geçip aynı derecede etkili ipuçlarını vererek sigaranın stres altındaki kişiler için "gevşetici" olarak gerçekten yararlı olduğunu ileri sürdüler.

Aynı yıl bir başka cephede ABD Halk Sağlığı Servisi, haşere öldürücü ilaçların Missisippi nehrinde binlerce balığın ölümüne neden olduğunu açıklıyor ve doğadaki kirlenmeyi oluşturan bu işlemler durdurulmazsa çevre koşullarında büyük yıkıma neden olunacağını bildiriyordu.

Bunlardan daha önemsiz ve uzak bir cephede uzun süreli bir anlaşmazlık Tıp Doktoru Henry Dwyer ile karısı Cherly arasında pek de huzurlu olmayan bir ateşkesle çözüme bağlanıyordu. Genç doktor bilimsel kanıtların salt ağırlığı, yanıltmaca ve bağışlanamaz sözlü rahatsız etmelerle karısını doğum kontrol hapı kullanmaya inandırmıştı.

Ama, Cherly dinsel inancının kendisine dikte ettiği ilkeleri izlemek istiyordu. Sonunda Hank'in önerdiklerinden en geride kalan, estrojen ile projesteron hormonlarını içeren ve zaten kadının iç salgı sisteminde bulunan maddelerin eşleniği bir ilacı kullanmayı kabul etmişti. Böylece o ana dek bulunan doğum kontrol yöntemlerinden Tanrı'nın buyruklarına en yakın olanını seçmiş olduğuna inanıyordu.

Bu arada Hank, Pittsburg kentine dönmüş ve orada St. Damien hasta hanesinde kadın hastalıkları servisinde uzman adaylığı çalışmasının birinci yılına başlamıştı. Böylece karı koca yeniden eski arkadaşları ile torunlarına bakmak üzere hevesli davranan büyük anne ve babalara yakın olmuşlardı.

Söylenmesi gereksizdir ki, genç doktor gecelerinin yansından çoğunu hastahane nöbetlerinde geçiriyordu. Yeni yaşamları dünyaya getirmekten büyük zevk alıyor; ameliyat masasını aydınlatan parlak ve şenlikle ışıkların altında doğan bebeği tutup havaya kaldırarak Tanrı'nın baş teşrifatçısı imiş gibi gösterişli pozlarla sözgelişi, "Bayan Jones, güzel bir oğlunuz/kızınız/ikizleriniz... oldu" gibi haberler veriyordu.

Uzman adaylığı dönemindeki genç doktorlardan pek çoğu evliydi ve kendilerini eş ve çocuklarından uzakta bırakan gece görevlerinden nefret ediyorlardı. Oysa arkadaşlan Hank'in seve seve kendi yerlerine nöbete kaldığını görüyorlardı. Onlar böylesine gönül borcu duyduklarına göre, Hank de bu işten zevk alanın kendisi olduğunu onlara söylemek zorunda kalmıyordu.

Çünkü hastahanede görevli olmak ona evinde bulamadığı sessiz bir oda ile bir ranza yatağında rahatça yatmak olanağını sağlıyordu. (Oysa, çocuklar belli saate kurulan çalar saate hiç benzemezdi.)

Dahası, Hank bebeklerin sabahın erken saatte doğdukları efsanesinin doğru olduğunu öğrenmişti. (Hiç kimse bunun nedenini bilemiyor ancak bedendeki kortizon düzeyinin dorukta oluşuyla ilintili olduğu vurgulanıyordu.) Böylece bebeği getiren leylekle gece yarısı randevusu olsa bile, genç doktor gene de rahatsız edilmeden hiç değilse bir, iki saat uyku kestirebiliyordu.

Ayrıca Hank Dwyer eğer uygun ses tonuyla, gecenin uygun saatinde ve en uygun durumdaki hemşireye, "Bayan....sizin güzel

bir poponuz/göğüsleriniz/bacaklarınız/.....var" derse manastır yaşamın yokluklarını en aza indirgeyebileceğim de öğrenmişti.

Pek çok uzman doktor adayı hastahane programlarının gereği, hastahaneyi evlerinin uzağındaki evi gibi görmeye başlamışlardı. Oysa bunun tersine Hank Dwyer yaşamının gerçek dramı içinde evini yalnızca bir perde arası gibi görüyordu artık.

Eski rahip adayı, yanmaktansa haylazlık edip oyalanmak daha iyi olur diye düşünmekteydi.

Martin Luther King, Nobel Barış ödülü'nü bir yıl önce kazanmış olmasına karşın, 1965 yılında onun tüm felsefesi medeni haklar hareketinin yeni savaşçıları tarafından ateş altına sokulmuştu.

Siyah Milliyetçiler Partisi'ni kurarken Malcolm X, "Şiddet uygulanmadan direnmenin yapıldığı günlerin sona erdiğini" tartışıyordu. Ne tuhaftır ki, bir kaç ay sonra Malcolm'ün kendisi, onun yeterince sert olmadığını ileri süren bir kara derili devrimci tarafından tabancayla vurularak öldürülecekti.

Zenci yazar James Baldwin, "Gelecek sefer silahlar patlayacak" diyerek yaptığı öngörülü konuşmasında haklı çıkmıştı.

Laura ile Palmer arasındaki ilişkiler de dövüşken bir ortama dönüşmüştü. Genç kadın aralarında geçenin bir savaş olduğunu bile düşünüyordu. Ve ilk kez genç adam gerçekten üniforma giyiyordu.

Olay Laura'nın giderek insanı yiyip bitiren otuz altı saatlik hastahane görevlerinin birinden eve döndüğü anda gerçekleşti.

Genç kadın kocasını o kıyafetle görünce, "Oh Palmer! Kıyafet balosuna mı gidiyorsun? Yoksa Kadın Yardımcı Servisi'nde çalışan birisiyle mi buluşacaksın?" diye sordu.

"Uygar koşullarda belli belirsiz anlaştığımız günlerden anımsayabilirsin, Laura. Ordu yedek gücü haftada bir gece ve ayda bir hafta sonu beni göreve çağırıyor, tik kez anlaşmayı imzaladı-

ğımda bunun bir özveri olduğunu düşünmüştüm. Oysa şimdi, doğrusunu söylemek gerekirse büyük rahatlık oluyor."

"Peki, git de o işi becer, Palmer!"

"Olur" diyen genç adam alay eder gibi yanıt verdi: "Evet sen yapamazsan, yapacak kişiler bulunur."

Laura derin derin iç çekti. Evlilik içinde böylesine kaba konuşmalardan bıkmıştı. "Palmer, Çince'ni mükemmelleştirmek üzere çalıştığından gazete bile okuyamadığını biliyorum. Ancak, karşılıklı anlaşmayla "kusursuz boşanma' diye yeni bir kavram ortaya çıktı ve bizler bu vakayı evlilikte ölü katılığı diye tanımladığımıza göre neden kendimizi şu durumdan çekip sıyırmıyoruz ki?"

"Saçmalık etme!" diyen Palmer ekledi, "Biz geçici olarak yollarımızın ayrılmasına karşın, birbirimizi sevmiş olan istek dolu iki kişiyiz. Karşılıklı ilişkili olduğumuz için ben her zaman beklemeye kararlıyım."

"Bu nedenle mi çevrede sürtüp duruyorsun?"

"Ve sen de aynı şeyi yapmıyor musun? O istek dolu stajyer ve uzman adayı doktorlara ne oluyor?"

Laura üzüldüğü için değil ama kafası karışıp iyice şaşkınlaştığından ağlamaya başlamıştı. "Oh Tanrı'm! Palmer, hasta bebekleri kurtarmak için canımıza kıyarcasına çalıştığımızı görmüyor musun? Ve eğer arada beş dakika bir yatağın üzerine kıvrılıyorsak, o beş dakikayı da uyumak için kullanıyoruz. Senin o şehvet düşkünü beynin 'yüklenimde bulunmak' nedir, anlayamaz mı?"

"İyi ama, Laura" diyen Palmer bıkkın bir tavırla konuşuyordu. "Sana hormon uyartıları üzerine ders vermeye kuşkusuz yetkili değilim. Ancak, bir parça benim tarafıma dönüp yatmış olsan sana karşı daha çok saygı duyacaktım."

Genç adam karısını yaralıyordu. Ve her ikisi de durumu biliyorlardı.

Laura kendi kendisine sordu: Neden bu durumu çekiyorum ki?

Dr. Vera Mihalic, Barney'e şaşırtıcı bir öneride bulundu.

İki aydan beri baş uzman adayı kendisinden sürekli uzak durduğu halde bir sabah vizitasından sonra hiç beklenmedik şekilde genç adamın yanına gelip onu bir fincan kahve içmeye çağırdı.

Aralarındaki bahçe çitini onarmak için istekli olan Barney öneriyi hemen benimsedi. Ve hatta genç kadına bir Danimarka pastası ikram etmeyi istedi. Oysa Vera o pastayı da ödedikten başka tüm ısmarladıkları şeylerin parasını vermekte kararlıydı. ("Hiç değilse senden daha yüksek bir gelir dilimi içindeyim" diyerek şaka ediyordu.)

Barney incelikle teşekkür etti. Ve sonra hastahane kafeteryasında bir masaya yerleştiklerinde kendisini yeterli derecede yürekli duyumsayınca sözlerini şöyle sürdürdü, "Benim bağırsaklarımdan bile nefret ettiğini sanıyordum, Vera."

"Saçmalama, Barney. Ben ruh çözümlemesindeyim. Böyle durumların nasıl çözümleneceğini öğreniyorum."

"Oh, senin adına sevinçliyim. Ben de ruh çözümlemesi öğrenimimi yapmayı öyle büyük bir zevkle bekliyorum ki..."

O noktada genç kadın ivedi konuşarak sözlerini tamamladı, "Ama, söylediklerimle senden hoşlandığımı da kast etmedim. Senden neden hoşlanmadığımı biliyorum. Çünkü, benden daha zekisin." Vera tüm içtenliğiyle açıklamasını şöyle sürdürdü, "Yalnızca o kadar da değil. Hastalarla daha iyi bir ilişki kuruyorsun. Onlar üzerinde gerçekleştirdiğin ilerlemelerden dolayı kendinle gurur duymalısın. Çünkü bizler özellikle umutsuz vakaları genç

arkadaşlara devrederiz. Demek istiyorum ki, daha ilk yılda hepimizin kalbi kırılır. Oysa sen, öyle olmayacaksın."

Barney tatlılıkla gülümseyerek konuştu, "Sözünün bir yerinde sana teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Ama, teşekkürün nereye uygun düşeceğini kestiremiyorum. Bütün övgülerin için belli bir nedenin var mı? Belki de benim uzman adaylığı programından atıldığımı haber vermek istiyorsun, kim bilir?"

"Oh, hayır! Kesinlikle öyle değil."

"Öyle mi?" diyen Barney şimdi neden birlikte kahve içme çağrısını aldığını bütün bütün anlayamıyordu. Vera'nın bir sonraki sorusu da ona yardımcı olamadı.

"Görevli olmadığın zaman nerede yatıyorsun?"

Şu kararsız, sinir hastası tipli kadın tarafından bir tuzağın içine mi çekiliyordu?

"Öğrenci yatakhanesinde küçük bir odam var. Aslında yalnızca gömlek değiştirmeye yeterli bir yer. Ancak orada öyle az kalıyorum ki..." diyerek yanıtladı.

Genç kadın bir soru daha sordu, "Bir apartman kata tutmayı hiç düşündün mü?"

"Kuşkusuz, Waldorf Astoria Oteli'nde kalmayı da düşündüm. Ama, uzman adaylarına saatte otuz dört sent gibi bir ücret verildiği düşünülürse..."

Genç kadın onun sözünü kesip, "Ben, bir apartman katını paylaşmaktan söz ediyorum" dedi.

"Seninle mi?"

"Hayır. Aslında iki kız ve iki erkek, dört kişiyiz. Biri sinir cerrahı uzman adayı, biri çocuk hastalıkları uzman adayı, Wall Street'te çalışan bir kız arkadaşım ve ben. Ama şimdi bir boş yerimiz var. Çünkü sinir cerrahı uzman adayı aramızdan ayrıldı."

"Dönemin ortasında mı? Neden?"

"Pencereden dışarı atladı."

"Tanrı'm!" diyen Barney şaşırmış gibi konuşuyordu, "İntihar ettiğini mi söylüyorsun yani?"

"Bizler on dördüncü katta oturuyoruz, Barney tahmini sen yap. Her neyse, kira payın yirmi yedi dolar yetmiş beş sent ve bir de haftada bir mutfağı temizlemek oluyor. Ne dersin?"

"Oh, Vera. Bugün bana övgüler yağdırdın."

"Bunun anlamı evet mi yoksa hayır mı?"

"Ben o sinir cerrahı uzman adayının yatağında mı yatacağım?"

"Eğer yerde yatmayı istemezsen evet öyle olacak."

"İyi, tamam" diyen Barney teslim olmuş gibi konuştu, "Örtüleri sen değiştirdiğin sürece o iş olur. Ancak neden bunu bana önerdiğini şimdi de anlayamıyorum."

"Onu ben de bilmiyorum. Akıl hastalıkları uzmanımla bu durum üzerinde kafa yoracağız."

Seth Lazarus'un iç ha'stalıklan uzmanlık rotasyonu görevlerinden biri de kanser servisindeydi.

Yayınlanmış istatistikler tüm kanser kurbanlarından üçte birinin kurtarıldığım belirtmesine karşın (kurtulma, beş yıl ya da daha uzun süreyle yaşama şeklinde tanımlanıyordu), kanser servisi gene de bir işkence odası gibi görünüyordu. Tartışılmaz derecede ölümle karşı karşıya olmayan vakalar bile kanser "tedavisinin" korkunç rahatsızlıklarından acı çekiyorlardı. Işın ya da ilaç tedavisi onları öyle hasta ediyordu ki, hastalar ölümden daha kötü bir yaptırım ile cezalandırıldıklarım duyumsuyordu.

Seth için yaşamı dayanılır kılan şimdi serviste eşi Judy'nin ikinci kıdem derecesindeki hemşire oluşu ve birlikte öğle yemeği yemek, kahve içmek ve hiç değilse arada bir öpüşmek üzere zamanı çalabilmeleriydi.

İyileştirilemez bir kemik kanseri hastası olan Bayan Alpert, bir seferinde doktorla hemşirenin birbirlerini kucakladıklarını

görüverdi. Seth ve Judy kadından utanmış, özür diliyorlardı. Oysa hasta onları pek şaşırttı.

Hasta kadın gülümseyerek, "Devam edin çocuklar. Yaşamın sürdüğünü görmek bana zevk veriyor" dedi.

Ancak bazıları için yaşam gereğinden uzun sürüyordu.

Çelik endüstrisi işçisi olan Mel Gatkowicz, ABD Sağlık Servisi Baş

Doktoru'nun raporunun geçerliliğini kanıtlamak üzere yaşıyor, daha doğrusu ölüyordu. Çünkü günde iki paket sigara içmesi ona akciğer kanseri, angina pectoris (göğüs anjiniçeviren) ve Raynaud hastalığını kazandırmışta. Bu hastalıklardan sonuncusu kan dolaşımında aksamalara ve kanın organ uçlarına varışının önlenmesine neden oluyordu. Bunun anlamı da, hastanın el ve ayak parmaklarında kangrenlerin oluşması ve bu organların kesilip çıkarılması zorunluluğunun doğması demekti.

Adam şimdi sigara içemeyecek ve yemek yiyemeyecek kadar hastaydı. Ve sağlığı giderek daha tutarsız hale giriyordu. Hasta hakkında duyarlılıkla söylenecek tek şey, ona verilen ilaçların hiçbirinin zavallı adamın acısını hafifletemediği gerçeğiydi.

ABD Sağlık Bakanlığı'nın onayıyla yürütülen kontrol altındaki bir deneyimle hastaya morfin özü veriliyor ama bu ilaç dahi adamın acısını dindir emiyordu.

Mel'in karısı onları koridorda çevirdiği anda Seth Lazarus, Dr. Bart Nelson'a asistanlık ediyor ve onunla birlikte bulunuyordu.

Kadın hıçkırarak, "Kocamı böyle durumda görmeye dayanamıyorum, doktor. O denli çok acı çekiyor ki. Neden ona bir şey yapmıyorsunuz?" dedi.

Kadının üç oğlu arkasında, üç gelini de yanında üzüntü nakaratı veren bir tür eski Yunan korosu gibi dikiliyorlardı.

Dr. Nelson elinden geldiğince tutkulu bir sesle yanıtladı. "Korkarım ki, birler elimizden gelebileceklerin tümünü yaptık. Şimdi yalın olarak doğanın işlemlerini sürdürmesini beklemek zorundayız."

Büyük oğul endişeyle sordu, "Daha ne kadar sürecek bu, doktor?"

Nelson omuzlarını silkerek konuştu. "Doğrusu bilemiyorum. Her an gidebilir. Öte yandan bedeni öyle dayanıklı ki, birkaç gün ve hatta bir hafta daha yaşayabilir."

Doris şimdi Seth'e dönmüş yalvarıyordu. "Öyle güçlü bir adamın böyle bir sona varmasını, görmenin insanlık dışı olduğunu düşünmüyor musunuz? Yatakta yatan benim Mel'im değil artık. O, benim otuz beş yıl önce evlendiğim erkek değil. Kendisi de böyle sürmesini istemezdi, biliyorum. Onun çektiği acıyı bir köpek bile çekmemelidir."

Seth bu sözleri onaylayarak başını öne eğdi.

Doris yeniden Dr. Nelson'a dönüp konuştu, "Biliyorsunuz, hastahaneden çıkınca her gece kiliseye gidiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp şöyle dua ediyorum: 'Tanrı'm, bu adamı al. O, senin kollarına gitmeyi istiyor. O, kimseye kötülük etmedi. Neden onu öpüp yaşam soluğunu alıp götürmüyorsun, Tanrı'm?"

İki doktor da bu sözlere üzülmüşlerdi. Ancak Dr. Nelson o güne dek pek çok Doris Gatkowiz'i görmüş ve kendi duygusal bağışıklığını oluşturmuştu. "Sanırım hepimiz de bunun için dua ediyoruz" derken pek sakindi. Üzüntülü kadının omuzuna hafifçe dokundu, aileyi selamladı ve yere bakarak yürüdü.

Oysa Seth kendisini acıyla yan çılgına dönmüş olan bu gruptan, çekip alamıyordu.

Doris'in büyük oğlu annesini yatıştırmaya çalışmaktaydı, "Tamam, anne. Durum uzun sürmeyecek."

"Hayır, hayır. Şu durumda bir dakika bile pek uzun süre. Neden Tanrı bana yanıt vermiyor? Neden kocamı acıdan kurtarıp ölmesine izin vermiyor? Ben şimdi içeri girip kolundaki boruları çekip koparmayı istiyorum."

"Yavaş ol anne, yavaş ol" derken oğlu mırıldanır gibi konuşmuştu.

"Aldırış etmiyorum, hiçbir şeye aldırış bile etmiyorum!" diyen kadın şimdi bağırıyordu, "Kocamın acısının durdurulmasını istiyorum!"

Gatkowicz ailesi sanki babalarının yatağından çıkan acıdan annelerini yalıtmak ister gibi kadının çevresini sardılar.

Ve bu insancıklar genç bir doktorun sesini çıkarmadan o acılı sahneye tanık olduğunu göremediler.

Seth çalışma programını öyle ayarlamıştı ki, nöbetçi olduğu geceler Judy'ninkilerle çakışmaya başlamıştı. Şu anda Seth görev yerinde oturup uzman adayı arkadaşı Joel Fischer'i sigara içtiği için kınıyordu.

"Şu kattaki her oda senin bedenine yaptığının kanıtlarıyla dolu iken kahrolası şeyi nasıl yaparsın, Joel?"

"Elimden gelmiyor, Seth. Gerçekten sigarayı bırakmak elimden gelmiyor" diyen genç doktor şöyle karşı çıkıyordu, "Sözlerim sana aptalca gelebilir. Oysa, beni acıdan kurtarıp rahatlatan tek şey şu mereti birkaç soluk içime çekmek oluyor."

"Tamam" diyen Seth biraz temiz hava almak üzere ayağa kalktı ve ekledi, "Ama burada oturup beni de erkenden mezara götürmene izin vermeyeceğim."

Karanlık koridorda ilerlerken öteki uçtan Judy çıkıp geldi ve fısıldadı, "Hemşire arkadaşım Francine yemeğe indi. Şu anda yalnızız."

"Joel ne olacak?" diyen Seth biraz önce odada yalnız bıraktığı nikotin edilginleştiricisi ile kendini eğlendiren arkadaşını eliyle gösterir gibi işaret yaptı.

"Ben onunla gevezelik ederim" diyen Judy sordu. "En çok hangi konuda konuşmaktan hoşlanıyor?"

"Cinsellik" diye yanıtlarken sırıtan Seth sözlerini sürdürdü, "Şu anda boşanma işlemi sürüyor. Onunla buluşturabileceğin rasgele cinsel ilişkide bulunan kızlardan söz edersin."

"Ama böyle bir kızı tanımıyorum bile."

'Şu halde öyle birini hayalinde yarat ve bana beş, on dakika zaman sağla."

Judy başını öne eğerek onayladı. Ancak arkasını dönüp gitmeden önce Seth onu kolundan yakaladı ve fısıldadı. "Doğru olanı yapıyor muyum? Çok korkuyorum da..."

"Biliyorum" diyen genç hemşire ekledi. "Ama, zavallı adam bu denli acı çekmemeli."

"Ancak, hasta rızasını gösterecek kadar bilinçli .değilse o işi yapmayacağım. Bana rızasını göstermek zorunda."

Her ikisi de ayrı yöne doğru yürüdüler.

Hemşire odasında Seth, Bay Gatkowicz için gece yarısı ve sabah saat üçte verilmesi için hazırlanmış ilaçları yerinden aldı ve beyaz ceketinin cebine fazladan küçük bir ampulü daha koydu.

Hastanın odasına girdi. Adamın uyanık mı uykuda mı olduğunu söylemek zordu. Çünkü hasta her iki durumun da sağlayacağı rahatlıklardan uzak bir tür ilaçla oluşturulmuş gri bölgedeydi şu anda.

Seth yatağa yaklaştı. Hastanın her iki koluna bağlanmış serumları vardı. Ancak sağ eli yatak örtüsünün dışında duruyordu. Seth bu eli tuttu ve fısıldadı, "Bay Gatkowicz, beni işitiyorsanız lütfen elimi sıkınız."

Adamın sertleşmiş parmaklarının kendi elini sıkıca kavradığım duyumsadı Seth.

"Şimdi Mel, sana yalın bir soru soracağım. Eğer yanıtın evet ise elimi bir kez, hayır ise iki kez sık. Anlıyor musun, Mel?

Hastanın parmaklan bir kez... sıkılandı.

"Mel" diyen Seth soru-yanıt işlemim sürdürdü, "Doktorlar sana öleceğini söylediler mi?"

"Hastanın parmakları bir kez Seth'in elini sıktı.

"Ölmekten korkuyor musun?"

İki kez sıkış adamın ölüme hazır olduğunu gösterdi.

"Çok acı çekiyor musun?"

Hasta bu sefer elini bir kez ama her zamankinden çok daha fazla sıktı.

"Sana yardımcı olmamı ister misin? Seni sonsuzluğa kadar uyutmamı ve artık acı çekmemeyi ister misin."

Hasta adam Seth'in elini sıktı ve bırakmadı. Genç doktora göre adam, "Beni bu dünya azabından kurtar. Tanrı adına gitmeme izin ver" diyordu.

"Seni anlıyorum, Mel" diyen Seth fısıldayarak konuşuyordu.

Derialtı iğnesini kullanmak sorun değildi. Seth geçici olarak serumlardan birini yerinden çıkardı ve yerine gece yarısı verilecek morfini uyguladı.

Hasta bir an içinde bilinçsizlik durumuna girdi. Sonra Seth sabah saat üçün morfin dozunu ve en sonunda da cebine gizlediği üçüncü ampulü hastaya uyguladı. Üç boş ampulü cebine koydu ve hastanın huzurlu yüzüne bakarak fısıldadı. "Tanrı seni kutsasın, Bay Gatkowicz."

Ve sonra ayaklarının ucuna basarak odadan dışarı çıktı.

O gece daha geç saatlerde Mel Gatkowicz'in öldüğü anlaşıldı. Hazırlanan raporda birden fazla tümör kütlesi ile bunlara eşlik

eden solunum güçlüğü belirtiliyordu. Ölüm raporunu Tıp Doktoru Joel Fischer ile Tıp Doktoru Seth Lazarus imzalamıştı.

Kendisine telefonla haber verildiğinde dul bayan Doris Gatkowicz hüngür hüngür ağlayarak, "Teşekkürler, Tanrı'm! Sana şükürler olsun!" diye bağırdı.

Kronik hastalara uyku ilaçları verilince Dr. Barney Livingstone'un gece nöbetlerinde yapılacak oldukça az işi kalıyordu. Kuşkusuz acil serviste ara sıra ortaya çıkacak felaketler bulunabilirdi. Ancak bunlar çoğu kez cumartesi gecesi fazla içki alımından kaynaklanan Vakalardı. Böyle bir ortamda uyuyamayan genç doktor, uyumaya kalksa karabasanlar göreceğini biliyordu, işte bu yüzden böyle gecelerde boş saatlerini okumaya ayırdı ve kısa sürede yeni etkinlikler buldu.

Önce, kendisi gibi mezarlık vardiyasında bulunan çeşitli sınıf arkadaşlarına telefon etmeye başladı. (Laura da, gece nöbetlerim Barney'inkilerle çakıştırmayı başarmıştı.) Ayrıca Barney bu saatlerde ülkenin Batı Kıyısı ile de telefonla konuşabilirdi. Ve aradaki saat farkı nedeniyle orada bazı kişiler görev dışında ve artık efsanelerde kalmış iyi bir gece uykusunda olabilirlerdi.

Yaptıkları bu türden telefon konuşmalarından birinde Lance Mortimer üzerinde fazla durmadan haber verdi. "Barney, sırası gelmişken sana söyleyeyim. Adım, Lindsay Hudson'a verdim."

"O kişi bir kadın mı yoksa erkek mi?"

"Eh, Lindsay'in durumunda adam henüz ne alacağına karar vermiş değil. Ama her heyse, o benimle birlikte koleje gitmişti. Ve şimdi Village Voice (Köyün Sesi. Çeviren) adlı derginin yayıncılığım yapıyor. Bana okur yazar bir doktoru tarayıp tanımadığımı sormuştu. Bilirsin böyle doktorlar iyi huylu tümörler kadar ender bulunur. Ben de ona senin adını verdim."

"Hey, teşekkürler, Lance" diye yanıtlayan Barney gerçekten övüldüğü nü duyumsamıştı. Ama sonra şaka yapar gibi konuştu. "Nasıl oldu da adama iki doktorun adını vermedin?"

"Dr. Livingstone, dürüst olarak yanıt vereyim sana. Böyle bir ikinci doktoru bulup çıkartmadım."

Lance'in sözü doğru çıktı ve iki gün sonra Village Voice adlı dergiden Lindsay Hudson telefonla arayarak Barney'den, Albee'nin Kim Korkar Hain Kurttan? adlı yapıtının psikodinamiği üzerine kısa bir yazı hazırlayıp hazırlamayacağım sordu.

Barney bu görevi pek sevdi ve aynı türden çağrılara açık olacağını duyurdu.

Genç doktor hazırladığı yazıda belli ki yönetmen John Huston'un sinemada Freud'u anımsatan basanlarım övüyor ancak son filmi için, "Üstadın olasılıkla en az başarılı elli dakikalık saatleri" diyordu.

Bu yazı son zamanlarda çıkmaya başlamış olan "New York Review of Books (New York Kitap Eleştirileri. Çeviren) adlı derginin yayıncısının dikkatini çekmiş olacak ki, adam Barney'i Dört Mevsim lokantasına öğle yemeğine çağırdı. Öneri öyle şaşırtıcıydı ki, Vera o saatlerde Barney'in görevini üstlenmeyi bile benimsedi.

Ertesi gün Pasternak'ın Doktor Jivago adlı romanından bir nüshası haberciyle genç doktora iletildi. Kitaba eklenen notta, Jivago bir atlama tahtası gibi düşünülerek edebiyatta yer alan doktorlar hakkında bir "düşün yazısı" hazırlaması Barney'den isteniyordu.

O akşam durumu Laura'ya telefonla bildiren Barney, "Böyle bir görevi almakla çıldırmış olmalıyım, iş, gerçekten aydınların kendine beğenmişliğine eşit bir şey" dedi.

"Haydi, Barn. Okuduğum pek az sayısıyla o eleştiri dergisi tümüyle söylediklerinin üzerine kurulmuş. Üstelik senin çok mükemmel bir iş çıkaracağını biliyorum."

Konuşmanın sonuna doğru Laura birden dural adı ve sonra ekledi. "Hey, bu ilk kez oluyor, Livingstone."

"Ne demek istiyorsun, anlayamadım."

"İlk kez senin kendine güvenmene destek oluyorum ben."

Vera Mihalic aynı lavabo, duş ve ara sıra aynı diş macununu paylaştığı okur yazar çalışma arkadaşı Barney ile giderek daha az görüşüyor ve iş ilişkileri de gitgide zayıflıyordu.

Genç kadının kendi üzerinde yaptırdığı ruh çözümlemesi testlerinde kuşkusuz cinsellikten söz etmek Moby Dick adlı romanda çok geçen balinanın rolünü söylemek kadar gereksizdi. Vera'nın erkeklerden korkma gibi önemli bir sorunu vardı. Doktorunu etkilemek için genç kadın durumunu şöyle özetliyordu. "Onlar benim için ya erkeklik organlarıyla pek ilgili ya da aşırı çok beyin sahibiler. Yani ya nefret edeceğim düzeyde ya da erişemeyeceğim yükseklikteler..."

Böylece Vera kadınca bir "çocukluktan kalma ikili, ana ya da baba hayatı karmaşasını" kuramlaştırıyor ve bu da erkeğin kadınlar hakkındaki görüşlerine karşıt tezi oluşturuyordu.

Vera fikirlerini birleştirici nitelikte ve onların bir dergide yayınlanmaya değer olup olmayacağım sorarken doktoru bu kavramlara oldukça ilgi gösterdi. Vera Mihalic, genç doktor arkadaşı Barney Livingstone'de sezinlediği normallik örneklerini bile yazısında öne sürmeyi istiyordu.

Böylece araştırmanın've merağın hatırı için, ayrıca bir de otuz yaşına bakire girmemek amacıyla Vera bedeniyle ruhunu Barney'e vermeyi kararlaştırdı. (Bu şekilde kendisini yatak için hazırlıyordu.)

Doğallıkla Vera apartman katındaki centilmenlik anlaşmasını bozmayacaktı. Bu nedenle kendisini Barney'e bir gece nöbetinde vermeye karar verdi.

Oda arkadaşı Peggy, saat on bir haberleri başlarken Vera'nın dışarı çıkmak üzere hazırlandığım görerek çok şaştı ve, "Bu gece görevli olmadığım sanıyordum" dedi.

Kulaklarının arkasına Joy parfümünü süren arkadaşı, "Kronik hastalar servisinde bir deli var" diyerek yanıtladı.

"Onların hepsi deli değiller mi? Bu nedenle orada bulunmuyorlar mı?"

Vera, "Bu özel bir vaka" diye yanıtladı.

Peggy ilgilenerek, "Sorun ne, Vera?" dedi.

"Çocukluktan kalma ikili ana ya da baba hayali karmaşası."

"Öyle bir kavramı hiç duymamıştım."

"Pek yeni bir şey de..." diye açıklayan Vera ekledi. "Aslında o konu hakkında bir makale yazmayı düşünüyorum."

"Oh, Tanrı'm! Sen işten başka bir şey düşünmez misin, Mihalic? Neden cana yakın genç doktorlardan birini baştan çıkarmıyorsun? Onların cinsellikten yana pek aç oldukları varsayılıyor..."

"Nereden biliyorsun bunu?"

"Laf arasında Barney söyledi."

"Öyle mi dedi?" diyen Vera pek kuşkucu bir tavırla konuşuyordu, "Ne zaman söyledi?"

"Bu sabah, kahvaltıda. Mısır gevreğimizi yerken."

"Oh, mısır gevreklerinizi yerken mi? Güzel... Seni sonra görürüm."

"Geriye gelişin uzun sürecek mi?"

"Biliyorum. Benim böyle bir vaka üzerinde ilk deneyimim olacak bu..."

Barney hastahanedeki bir seyyar yatağın üzerine uzanmıştı. Biraz önce servisteki kronik hastalardan biri yatıştırıcı ilaç almaya karşı mantığa aykırı bir tepki göstermiş ve kendisine fazla

dozda Thorazine verilirken el ve ayaklarının bağlanması gerekmişti.

Olay yerine ilk gelen Barney olduğundan güvenlik görevlileri yetişene değin genç doktor, hasta ile boğuşmak zorunda kalmıştı. Daha sonra nöbet yerine dönünce kendisini artık daktilo ile yazı yazamayacak denli yorgun duyumsadı ve oradaki yatağın üzerine yattı. Telefonu açıp santral dan Boston Çocuk Hastahanesi'ni bağlamasını istedi.

Gerçeği söylemek gerekirse kuşkusuz Barney'in orada kişisel telefon görüşmesi yapması ahlak ilkelerine uygun değildi. Ancak bunlar doktor doktora görüşmeler değil miydiler?

Yorgun bir ses onu, "Ben Dr. Castellano'yum" diyerek yanıtladı. "Hey" diyen Barney şöyle konuştu. "Sesin benim kadar yorgun olduğunu hemen ele veriyor."

"Oh, Barney. Bu akşamın nasıl geçtiğini anlatsam bana inanabilir misin? Neden bebekler her zaman ateşini gece yarısı artırır gibi görünüyorlar?"

"Kimbilir?" diyen Barney ekledi, "Belki de telefonda olduğu gibi o saatte daha düşük tarifeler uygulanıyordur?"

"Hayır" diyen genç kadın bilgi verdi, "Çocuklar o saatte beni işbaşında yakalıyorlar. Korkarım ki, vardiyamdaki en iyi uzman adayıyım. Şaka etmiyor, gerçeği söylüyorum. Bu da uzman adayı arkadaşlarımın gerçekten sersem oluşlarından kaynaklanıyor."

Laura, tam Barney'e eleştiri dergisinde yayınlanan yazılarından ötürü Palmer'in ona beslediği saygıyı anlatırken Vera Mihalic, Barney'in bulunduğu katta asansörden iniyordu.

"Tam saf kişilere göre bir davranış bu" diyen Barney takılır gibi konuştu. "Kocan gibiler hep kişinin dış görünüşünden etkilenir. Sen neden değerinin bilineceği New York'a geri geliniyorsun? Aslında neden ilk özgür hafta sonunda buraya geliniyorsun ki? Seni burada konuk edebilirim." Vera görünmüyordu. Ama,

konuşmayı işitecek uzaklıkta durmuştu. Laura, "Senin bir başkasıyla birlikte yaşadığını sanıyordum" dedi.

"Oh, ama o kesinlikle bir iş anlaşması" diyen Barney açıkladı, "Demek istiyorum ki, Vera Mihalic'e göre cinsellik karıncaların pikniğe gitmeleri gibi bir şeydir."

Asansöre doğru hızla geri dönerken Vera'nın gözleri ıslanmıştı. Oradan ayrılışı yüzünden Barney'in kendisi hakkında hafifletici sözlerim işitmedi.

"Oysa, o iyi bir insan, Lâura. Demek istediğim, önemli olanın yalnızca görünüş olmadığıdır."

"Ama bu senden gelen devrimci bir ifade, Barn."

"Dinle, Castellano. Ben yakında öğrenimimle ilgili ruh çözümlemesine başlıyorum. Bu nedenle psikoanalizi yapacak adamın hemen bana yakınlaşmasını sağlamak üzere eylemlerimi temizlemek istiyorum. Şehvet duyumsamalarımı da geçici olarak azaltmaya çalışıyorum."

Laura güldü.

"Sana tuhaf gelen ne, Castallano?"

"Senin şehvet duyumsamaların balık kavağa çıktığında azalacaktır, Dr. Livingstone."

"Bu bir övgü mü yoksa eleştiri mi?"

"Bir gerçek, Barney. Hey dinle, şu anda beni çağıran ışık yanıyor. Acil serviste bana gereksiniyorlar. Sen, perşembe günü gece yarısından sonra beni ara."

"Olur. Palmer'e sevgilerimi söyle."

"Neden olmasın?" diyen Laura bir an düşünürmüş gibi duraladıktan sonra sözlerini sürdürdü. "O, benim sevgilerimi istemiyormuş gibi görünüyor zaten."

Barney telefonu kapadıktan sonra şaşkınlıkla başını salladı. Neden Laura o soğuk hazırlık sınıfı öğrencisi çılgınla yaşamayı sürdürüyordu ki?

Sabah saat yedide hastahaneden çıktığında Barney oradan bir kilometre uzaklıktaki oturduğu apartman katına kadar yürüyerek akciğerlerine biraz hava ve bacaklarına da kan almayı istedi.

Eve vardığında kat boştu ve genç adam yatmadan önce dişlerini fırçalamak üzere banyoya girdi.

Banyo cam kırıklarıyla doluydu. Kendisine ilişkin tüm tuvalet gereçleri, özellikle cinsel istek uyandıran traş sonunda kullandığı Old Spice erkek kolonyası, koku giderici ve benzerleri ya parçalanmış ya da yerlere fırlatılmıştı. Traş kremiyle aynaya, "Öl de kal!" yazılmıştı.

Barney bütün bunları Vera'dan gelen kışkırtılmamış bir düşmanlık ifadesi olarak algıladı.

Genç doktor banyodaki cam kırıklarını süpürüp her şeyi yerli yerine koyarken telefon çaldı.

Tanrı'm! diye söylenen Barney hastahaneden arandığını ve Mihalic'e deli gömleği giydirildiği haberini alacağını umut ederek telefonu açtı ve, "Alo, ben Dr. Livingstone'um" dedi.

"Barney, tüm psikiyatristlerin neden çılgın olduklarını bana söyleyebilir misin?" diye soran Laura idi. Ve genç kadının sesinden bir şeyden rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

"Castellano, benim tüm şişelerimi hangi cehennem olası yaratık kırdı?"

"Sen neden söz ediyorsun, Barn? Şimdi senin de öteki meslektaşların kadar çılgın biri olduğunu biliyorum."

"Hey, Laura, iki gündür neredeyse sürekli ayaktaydım. Banyoma bir atom bombası düşmüş. Ve ben şu anda öyle tuhaf bir ruhsal durum içindeyim ki, eşyalarımı kapıp en yakın Hıristiyan Gençler topluluğu yatakhanelerinden birine taşınmak üzereyim."

"Livingstone, yola çıkmadan önce Grete Andersen'den aldığım son mektubu dinlemeni istiyorum."

"Geçer misin o mektubu? Dinleyecek durumda değilim."

"Hayır" diyen Laura ısrarla konuştu. "Sus ve dinle."

"Sevgili Laura, İyi olduğunu umut ederim. Benim ruhum korkularım yenmiş ve tüyleri çıkarak insan ırkına katılmış biri olarak Dört Temmuz günü direklere çekilen bir bayrak gibi yücelerde..."

"Tanrı aşkına, Laura" diyen Barney karşı çıkar gibi konuşuyordu: "Kızın dünyasının nasıl hareket ettiğine ilişkin coşkulu sözlerini dinlemek zorunda mıyım?"

"Geri kalanı da dinle" diyen Laura okumasını sürdürdü:

"Dahası var: Sanırım bu gerçek bir aşk. Andy benim kadar olağanüstü birisini tanımadığını söylüyor..."

Barney sordu. "Bu Andy de kim oluyor?"

Laura dümdüz bir sesle yanıtladı. "Andrew Himmerman."

"Andrew Himmerman mı? Yeniyetmelerde benliğin gelişmesi hakkında o büyük kitabı yazan kişiden mi söz ediyorsun?"

"Evet. ikimiz de aynı adamdan söz ediyoruz. Belli ki o adam, Grete'nin benliğiyle ilgili olarak dizden yukarda çalışıyor."

"Ne?" diyen Barney öfkelenmiş bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Bu kesinlikle meslek dışı ve isterik Grete Andersen'den bekleyeceğim bir olay. Sen Tıp Fakültesi'nde Psikiyatri rotasyonu yapmıştın. Duyguların psikolojik olarak bir başka kişiye yönelmesini işitmedin mi?"

"Beni bağışla, Barney. Ama bu, bir yönelmeden daha çok bir yerden başka yere taşınma olayı. Belli ki, Grete ile Andy bir hafta sonunu Güney Carolina'da birlikte geçirmişler."

"O aptalca fanteziye inandın mı?"

"Grete bana mektubunu Hilton başlıklı bir kağıda yazmış."

"Şu halde kız oraya gidişinin fantezisini kuruyor."

"Ve sanırım ikisini birlikte havuz kenarında gösteren Polaroid resim de kızın hayalinin bir uydurması."

"Bir konferansa katılmak için oraya gitmiş olabilirler."

"Peki ama neden birbirlerine üstü tuzlu bir tür halka gibi sarılıp kucak kucağa poz vermişler?"

"Tanrı'm, bu korkunç bir şey! Böyle şeylerin bazen olduğunu işittim. Demek istiyorum ki, o adam Hipokrates'in Andı'nı çiğneyen ilk kişi değil."

"Evet. Ancak o, Grete'yi çiğneyen ilk kişi olmadı ve kızın başına daha kötüsü de geldi."

"Castellano, gene de bu gerçek bir olay ise, Himmerman meslekten atılmalı. Ayrıca senin bana bağırdığım da düşünüyorum. Çünkü, o kişi saf bir kadını yanlış yola ittiği için benden iyi bir neden istiyorsun."

Laura bir an sustu ve düşündü. Sonra sakin bir sesle, "Sanırım haklısın, Barn" dedi.

"Palmer de çevrede sürtüp duruyor mu?"

"Eh, şu anda onun rasgele cinsel ilişkilerle amatörce uğraştığım söyleyebilirim."

Barney yumuşak bir sesle: "Sen buna layık değilsin, Laura" diyerek karşılık verdi.

"Unut onu, Barney. Grete'den söz etmek için sana telefon açmıştım."

"Üzgünüm ama Andersen kendi kendine sahip çıkabilir. O büyük bir kız."

"Ben de büyük bir kızım, Barn."

"Hayır, değilsin" diyen Barney sevecenlikle konuşuyordu: "Sana özen gösterecek birisine gereksiniyorsun."

Hattın öteki ucunda ansızın bir sessizlik oldu.

"Tamam, Laura. Ağlamakta haklısın. Arkadaşlar böyle günler içindir."

"Oh, Tanrı'm!" diyen Laura ekledi. "Senin gibi bir arkadaşım olmasaydı ne yapardım, Barney?"

Genç adam neşeyle yanıtladı. "Brooklyn'e taşınırdın. Şimdi git, yat ve uyu. Geceleyin bir kez daha konuşuruz."

YİRMİ YEDİ

PSİKANALİZ (Ruh Çözümlemesi. Çeviren), tıbbin tüm diğer dallarından bir bakıma büyük farklılık gösterir. Sözgelişi, acemilikten kurtulup tüylenmeye başlayan kalp hastalıkları uzmanları bir masaya yatıp göğüslerini açarak meslek için uygun olup olmadıklarının muayene edilmesine rıza göstermeye zorunlu olmazken, psikanalist analizin yapıldığı divanın üzerinde yatma ile divanın yanında oturmanın nasıl duyumsandığım öğrenmek zorundadır. Bir kez daha, cerrahların masada yatan pasif (edilgin) hasta ile uğraşmalarının tersine, psikanalist kendisiyle bütün gücüyle savaşım veren aktif (etkin) bir hasta ile uğraşmaktadır.

En iyi durumda ruh çözümlemesi tıptaki en heyecanlı ve insanca uzmanlık dalı iken, en kötü durumda soru götürmez biçimde en yıkıcı olanıdır.

Barney, uzman adayı olarak Psikiyatri Enstitüsü'ne kabul edilmiş ve bu konudaki açık seçik yazılarıyla uluslararası alanda tanınan ve hastalarınca akıllı ve özenli tedavisiyle saygı gören enstitü başkanı Dr. Fritz Baumann ile birlikte ruh çözümlemesi öğrenimine başlamıştı.

Ancak, Barney ruh çözümlemesinin zevkli bir şey olmadığını pek kısa sürede öğrenecekti.

Dr. Baumann'ın açıklamalarına göre, Freud çözümlemesi iki aktör arkadaşın repertuvarlan gibiydi. Burada hasta kendisini çeşitli yıllarında yaşarmış gibi oynarken psikanalist de onun psikolojik gelişmesinde (ya da bunun yokluğunda) diğer tüm rolleri oynuyordu. Doktor, çözümlemeyle geçmişteki sahneleri yemden oluştururken hasta o anda çok önceleri gerçekleşmiş olayların

kendi yaşamının geri kalanında davranış biçimim nasıl etkilemiş olduğunu görüyordu.

Kuramsal olarak durum Barney'e eğlence gibi görünüyordu. Ama, kısa zamanda tüm bastırılmış düşüncelerin acı dolu olduğu ortaya çıktı. Ve gene kısa sürede görünüşte dengeli bir aday olan ve kendisini de öyle biri olarak benimseyen Barney için ruh çözümlemesinin elde bıçak bulunmaksızın yapılan bir beyin ameliyatı olduğu anlaşıldı.

Barney ilk ruh çözümlemesi seansına kaygılardan azade ve neşeli olarak gelirken Dr. Baumann'ı o ana dek adamın gördüğü en kararlı bir hasta olarak etkileyeceğine emindi. Genç doktor geleneksel olarak maraton diye bilinen yarışı yüz metre hız koşusuna çevireceğini umut ediyordu.

Bir anlamda Barney böyle bir sınav için ta Hiawatha yaz okulundaki gecelerinde okumak üzere Brooklyn Kitaplığı'ndan Freud'un Düşlerin Yorumu adlı kitabı ödünç olarak aldığı andan beri hazırlanmıştı. O günden bu yana bilinçli olarak kendi yaşamındaki önemli eylemleri çözümlemişti. Ve şimdi Dr. Baumann'a kendisini neyin gerçekten saat gibi ayarlı yaptığını göstermek istiyordu..

Kahverengi halılı, duvarlan lambri kaplı ve uzaktaki duvarın yanına deri örtülü bir divanın konulmuş olduğu büroya girdi ve iç keşifler işine başladı.

Dr. Baumann Barney'e sıradan şeyleri; aile tarihçesini, çocuklukta geçirmiş olduğu hastalıkları ve benzerlerini sorarak işe başladı. Sonra bu çözümlemenin ücretim (öğrenciler için indirimli olmak üzere) içeren bir makbuzun aylık olarak, Barney'e gönderileceğini söyledi. Sonunda tüm işlemi anlayıp anlamadığım genç doktora sordu.

"Evet, efendim" diye yanıtlayan Barney ekledi. "Her şeyi ve aklıma gelenleri söylemek, hiçbir şeyi içimde bastırmamak ve birincil gereçlere değin inmek zorundayım."

Daha sonra genç adam divanın üzerine çıkarak baskı altında tuttuğu (ya da öyle yaptığım sandığı) gizlerini, bir yeniyetme olarak yaptığı "utanç çevirici" cinsel olaylan açıklamak üzere hazırlandı. Anaokulundaki öğretmeni için kurduğu erotik fantazileri de bunlar arasında yer alıyordu. Kuşkusuz böyle şeyler hastanın beynine çimento bir mühürle çakılmış gibi yerleşmişse, inatçı bir hastadan psikanalist tarafından çekilip alınması güç bilgilerdi.

Ve böylece Barney, ilk elli dakikalık seansı Krafft-Ebing'in Psikopatik Cinsellik adlı yapıtından bu yana en cömertçe yaptığı şehevi etkinliklerinin açıklamalarıyla doldurdu.

Genç doktor seans süresince bilgi verirken Dr. Baumann bir, iki incelikli imada bulunuyor ve böylece Barney kendisinin "İyi bir çözümleme uygulanan" hasta olduğunu göstermek üzere tadı tuzu yerinde açıklamalar da bulunduğunu ve bu arada çözümlemeyi yapan enstitü başkanı için baharlı bir pilavı hazırlamakta olduğunu sezinliyordu.

Sonunda Dr. Baumann'a sordu. "Salt benden hoşlanmanız için neden böyle lanet olası biçimde tutucu ve sinirli olmalıyım ki? Demek istediğim, ben mükemmelen normal birisiyim, öyle değil mi?"

Barney ansızın klimalı bir odada bulunmalarına k'arşın soğuk terlerin alnında kabardığım duyum şadı.

Sorusunu yineledi. "Bunu bana açıklayabilir imsiniz, Dr. Baumann?" Üstat psikanalistten şimdi de yanıt gelmeyince çırak, ruh çözümlemesinde çamura saplanmış olduklarını sezinledi. Bu noktada kazmayı kendisi kullanmalı ve toprağı kendisi kür eki em eliydi.

Baumann'ın suskunluğu sırasında Barney giderek şaşırtıcı biçimde yaşamındaki en sorunlu ilişkiyi oluşturduğunu anlamaya başladı. Ve keşfi onu öfkelendirdi. "Neden, lanet olsun! Bir şey söylemiyorsunuz?" diye sorusunu tekrarlarken kafası iyice karışmıştı. Sözlerini şöyle sürdürdü. "Demek istiyorum ki, ben size iyi bir para ödüyorum ve siz benimle konuşmuyorsunuz. Sabahleyin bana 'Günaydın' bile demediğinize dikkat etmediğimi sanmayın. Tanrı'm, şimdi bana tek söyleyeceğiniz söz, 'Zamanınız doldu' şeklinde olacak. Bu durumda ne yapmam gerekir? Lanet olsun!" Dr. Baumann yanıt vermedi.

"Tamam, şimdi anlıyorum, Fritz" diyen Barney gizlemediği bir düşmanlıkla (bu da doktorun ilk adım saygısızca kullanışından ortaya çıkıyor ve kanıtlanıyordu) ekledi, "Siz gerçekten benim kızmamı istediniz, iyi, ben de kızdım işte."

Dr. Baumann gene yanıt vermedi.

"Tamam, tamam. Şimdi bilgi vereceğim. Demek istiyorum ki, bu konuda tüm yazılanları okudum. Bundan sonra neyin gele-ceğini biliyorum. Benim size değil, sizi dönüştürdüğüm kişiye kızdığımı söylemem gerekli. Haklı olduğumu biliyorsun, Fritz. Hiç değilse bana kendimden haberli olduğum için biraz güven vermelisin."

Dr. Baumann bu sözlere de yanıt vermedi.

Barney tek yanlı konuşmasını çemkirir gibi sürdürdü. "Kuşkusuz şunu söylememi istersin..." durdu ve cümlesini tamamlayamadı. Çünkü yaşamında ilk kez Dr. Baumann'ın ona şimdi davrandığı gibi kimsenin davranmamış olduğunu anlıyordu.

Kendi kendine, oh, pislik! diyerek belki de deri hastalıkları uzmanlık dalına gitseydim daha iyi olurdu diye düşündü. Orada, bir isilik lekesi olmanıza gerek kalmazdı. Neden böyle aptalca bir uygulamaya kendimi sokuyorum? Baumann benden hoşlansa ya

da hoşlanmazsa ne kazanırım? O yalnızca şişman, kafası kelleşen yaşlı bir adam.

Baumann sordu: "Ne düşünüyorsun?"

Başlangıçta Barney doktorun bu beklenmeyen sesiyle şaşırdı. Ama sonra, kendisini bağırsakları müshille temizlenmiş gibi duyumsayarak saldırganca yanıtladı. "Sizin yalnızca şişman, kabak kafalı yaşlı biri olduğunuzu düşünüyordum."

Bir suskunluk oldu. Sonra Dr. Baumann sakin bir sesle sordu "Burada bir fikir bağı var mı?"

"Yok, yok. Öyle bir fikir bağlantım yok" diyen Barney şimdi kurduğu utandırıcı ilintiyi açıklayamıyordu. Sonunda, "Sanırım bu tür konuşmalar bizi hiçbir yere götürmeyecek, Fritz" dedi.

Bu sözleri yeni bir suskunluk izledi. Ve sonunda Dr. Baumann, "Zamanımız bitti" diye haber verdi.

Bir ay süreli günlük seanslarla ve aynı sahnenin çeşitli aldatıcı görünüşleri altında yinelenişinden sonra Barney Dr. Baumann'a, kullandığı deyiş şekliyle psikanalistine iftira etmesi arasında bir fikir bağı bulunduğunu söyleyecek yürekliliği kendinde buldu.

"Evet, evet" diyen genç doktor sözünü şöyle sürdürdü. "Benim ne düşündüğümü bildiğini sanıyorsun. Sana söylediğim o 'yaşlı biri' sözü argoda 'baba' anlamına geliyor. Ancak sen hatalısın. Bu aptalca bir fikir bağı."

Dr. Baumann'ın suskunluğu yüzünden bir kez daha onun ne düşündüğünü anlayamamıştı.

Ve ansızın Barney şöyle düşünmeye başladı: Neden ders kitabınızdaki tipik bir hastanın benzeri imişim gibi davranıyorum?" Neden şu seanslar için ödediğim paradan ötürü bu denli yakınıyorum? Bunlar öyle klasik olaylar ki, ben neden farklı biri olayım?"

Yeni fikri kendisine pek çarpıcı gelmişti: Belki de Fritz her zaman rastlanan sıradan bir kişi olursam benden daha çok hoşlanır diye düşünüyordu artık.

Güneydoğu Asya'da beklenen fırtına sonunda 1965 yılında koptu. Gerçekte, Başkan Lyndon Johnson'un oradaki ilk dizi bombardımanları tehdit edici biçimde "Yuvarlanan gökgürültüsü" kod adıyla adlandırılıyordu."

Haziran ayında Beyaz Saray, General Westmoreland'in uygun gördüğü ABD Kara Kuvvetleri birliklerini savaşa götüreceğim açıkladı.

Bunu söylemek küçük bir alevin büyük bir yangını başlatacağı anlamına geliyordu. Aynı yıl içinde ilk kez ülkede savaş karşıtı gösteriler yapılmaya başlamıştı. Sözgelişi, genç bir adam cüzdanına uzanıp içinden bir kağıdı çıkararak kibritiyle ateşliyordu. Olay ilk kez askere çağrı kartının yakılışıydı ama daha pek çok kez yinelenecek olayların başlangıcıydı.

Tıp Fakültesi dışında kalan sınıf arkadaşları piyade olarak görev yapamayacak kadar yaşlansalar bile, Harvard mezunu doktorlarımız şimdi de silahlı kuvvetlere hizmet borçluydular. Ve onlar, giderek artan sayıda Vietnam'da hizmet vererek onurlandırılmak üzere askere çağrılıyorlardı.

Başlangıçta bu çağrılara karşı herhangi bir direnme olmadı. Belki de ülke yönetimi bu küçük Asya devletinin işlerine çok fazla karışacağını halktan iyi gizlemişti.

Ne tuhaftır ki, 1962 Harvard Tıp Fakültesi mezunlarını oluşturan sınıftan askerliğe çağrılması en az olası kişi hizmet vermeye en çok istekli olanıydı. Evet, Hank Dwyer gönüllü olarak askere yazılıyordu. Genç adamın evdeki durumu dayanılmaz hale gelmişti. Yuvasında gerçek barış ve huzur bulunmadığına göre, genç doktor savaşın olduğu yere gitmek istiyordu. Karısı Cheryl onun kararına karşı çıkmadı. Aslında Cheryl ve yakınları Hank'in

vatanseverliğine hayran kalmışlardı. Ve üstelik genç kadın kocasının seçmiş olduğu uzmanlık dalı nedeniyle, Hank'in cepheye yakın bir askeri üste subay eşlerinin hastalıklarıyla ilgileneceğini düşünüyordu. Karısı ile Hank'in yakınlarından hiçbiri, genç doktorun bu konudaki hevesini; cephede görev yapmak ve savaş yaralarını sarmak üzere yürüteceği hizmetle ilgili kısa bir kurs görmek için özel bir ordu anlaşması imzalaması gerektiğini önceden tahmin edememişlerdi.

Doktorların verecekleri hizmete hazırlık amacıyla kara ordusunun keskin nişancıları kısmen duyulan iptal edilmiş koyunlara ateş ediyor ve doktorlar koyunları "kurtarmak" üzere koşturuyorlardı. Olay özellikle "Mary'nin küçük bir kuzusu var" gibi sevecen şarkılarla yetiştirilmiş genç doktorlar için başlangıçta güç bir uygulamaydı.

Sonuçta Hank'in yalnızca ateşli bir vatanseverlikle bu işe kalkışmadığı anlaşılıyordu. Massachusetts eyaletindeki Deven askeri üssünde bulunan subay kulübünde genç doktor Saygon'un egzotik zevkleri hakkında büyüleyici sözleri dinleyerek pek seviniyordu.

Deneyimli bir muvazzaf kara yüzbaşısı daha önce Güneydoğu Asya'da yaptığı kısa bir denetim turunda elde ettiği izlenimleri şöyle özetliyordu:

"Sizler, sakallı diktatör tüm eğlenceleri sona erdirmeden önce Havana'nın nasıl bir yer olduğunu anımsarsınız, değil mi? Demek istiyorum ki durum büyüleyici, uzun bir parti gibiydi Küba'da... Orası, içkinin ve cinsel zevkin birincil kaynağı gibi bir yerdi. Yani şu ana değin gördüğünüz en güzel kızlar oradaydılar. Fidel denilen pislik oraya egemen olunca bütün bunlara ne olduğunu hep merak edip duruyordum. Şimdi olanları biliyorum: Onlar, işlemlerini stok edip biriktirerek Saygon'a taşıdılar..."

Duyduklarından ötürü gözleri irileşmiş bir dinleyici yüzbaşıya sordu: "Gerçekten o denli iyiler mi?"

"Evet" diyen yüzbaşı konuşmasında ısrarlıydı. "Bunlar belki de on kez daha iyiler. Şunları size anlatırken bile kendimi cinsel yönden kışkırtılmış gibi duyumsuyorum. Haydi, birer bira daha içelim."

"Şimdi ısmarlama sırası bende" diyerek öne çıkan ABD Kara Kuvvetleri sağlık sınıfından asteğmen rütbesindeki tıp doktoru Hank Dwyer idi. Genç doktor, barmenin üç büyük bardağa bira koyusunu gözlerken uzun boylu bir yüzbaşı geniş adımlarla yürüyüp bara geldi ve barmene siparişini verdi. "İki cintonik, Horatio. Ancak tonikleri koyarken ağır elli ol."

Barmen, "Emredersiniz, efendim" derken incelikle konuşuyordu.

Hank dönüp baktı ve aşina bulduğu ama adını çıkaramadığı yüzü gördü. "Bağışlayın beni, sizi bir yerden tanıyor gibiyim" dedi.

Yüzbaşı Hank'a baktı ve hemen ilgilenerek sordu. "Sağlık sınıfındansın, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Şu halde benim Harvardlı kanını tanıman gerek."

O anda her şey Hank için aydınlanır gibi olmuştu. Ve genç doktor şöyle konuştu: "Şimdi anımsıyorum. Siz, Laura Castellano'nun kocasısınız, öyle değil mi?"

Palmer, "Olayı söylemenin bir yolu da bu..." diyerek yanıtladı.

İki adam bir kez daha kendilerini tanıtıp el sıkıştılar.

"Seni buraya ne getirdi, Palmer? Otuz günlük yedek-subaylık görevi mi?"

"Hayır, aktif göreve geri döndüm."

"Vay!" diyen Hank ekledi, "Laura bu işe pek sevinmemiştir, ha?"

"Eh, doğrusunu söylemek gerekirse, karım hastalanın iyileştirmekle o denli meşgul ki, gittiğimden en az bir ay sonra haberi olacaktır."

"Evet. Benim karım da, hastahanede çok zaman harcamamdan ve ara sıra çocuklarımın neye benzediğimi unutmalarından yakınıyor."

Palmer, "Evet, o duyumsamayı ben de iyi bilirim" dedi.

"Çocuğunuz var mı?"

"Oh, hayır."

"İyi. Pek zekice davranıyorsunuz" diyen Hank sözlerini şöyle sürdürdü. Bizim evde bir yabanıl hayvan kafesimiz var gibi. Ben evde hiçbir şey yapamıyorum. Doğrusu sana gıpta ediyorum. Birkaç yıl süreyle karım Cheryl ile başbaşa geçirseydik ne iyi olurdu. Anlarsın ya, her gece cumartesi gecesine benzerdi. Ne dediğimi anlıyorsun; kuşkusuz."

Palmer kabaca yanıtladı: "Ne dediğini anlıyorum."

Aldığı karşılıktan yılmayan Hank, "Eşin Laura olağanüstü bir kadın. Herhangi bir kapak kızı kadar güzel. Ve bunu gerçek anlamda kast ederek söylüyorum" dedi.

"Teşekkürler. Eminim ki öyledir. Söylediklerim ona aktaracağım" diyen Palmer o anda elinde içkilerle yanlarına gelen Horatio'nun sayesinde bu anlamsız konuşmayı sürdürmekten kurtuldu.

Barney, So-Ho'daki bir çatı katına taşı nalı iki ay olduğu halde şimdi de Vera Mihalic'in o günkü şişe kırma çılgınlığını neyin kışkırttığım bilemiyordu.

Olaydan sonraki akşam öfkeyle sorduğunda Vera, "Çünkü senin kafanı elime geçiremedim" diye zehirli iğnesini sokar gibi yanıtlamıştı. Öğrenim görmüş bir psikanalistin davranışı olabilir

miydi bu? Barney, Dr. Vera Mihalic hastalarının beynini çekiç ve keskiyle mi araştıracak diye merak ediyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun, şu çılgın kadın doktor birkaç ay sonra hasta haneden ayrılacak ve Barney onun cinayet işlemeye hevesli bakışlarına katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Bu arada Barney edebiyat yaşamıyla ilgili olarak kendisine sunulan beleş ikramların gitgide artmasından çocukça zevk alıyordu. Bunlardan en okkalısı ünlü Lutece Lokantası'nda bir akşam yemeği çağrısı olarak gerçekleşti. (Oradaki bir şişe şarabın ederi, Barney'in bir aylık uzman adaylığı ücretini aşıyordu.) Kendisini yemeğe çağıran Berkeley House Yayınevi'nin baş editörü ve adı yayın yaşamındaki kişileri baskı niteliğinde etkileyen Bill Chaplin idi.

Genç doktor, Bill Chaplin'in okuduklarım iyice sindirmiş ve Plato (Eflatun) ile yeni edebiyatı aynı rahatlıkta tartışabilecek bir kişi olarak gördü. Ancak, Barney, Chaplin'in yanında getirmiş olduğu gerçek sansın, uzun lüle saçlı, ince ve zarif, güzel genç kızı da kaliteli ve yetenekli bir yardımcı olarak niteledi. Barney lokantaya vardığında editör ile genç kız bir masaya yerleşmişlerdi bile.

Bill saygılı bir sesle: "Eğer rahatsız olmazsanız, biz burada oturup gevezelik ederken yardımcım Sally de bizimle birlikte olacak" dedi.

Her nasılsa Barney, Sally Sheffield'in etekliğinin altında gizlenmiş ve etekliği de masanın altında kalmış olsa bile bacaklarının inanılmaz güzellikte olduklarını kesinlikle biliyordu.

Göreceli olarak deneyimsizliğine karşın, Barney saf değildi. Konuşmalar Flaubert, Proust ve Faulkner hakkında sürdüğü halde Chaplin'in kendisini bu yazarları tartışmak için çağırmadığını biliyordu. Ancak, sıra iş konusuna gelmeden önce sufle, brandi ve

ithal malı Havana purolarının sunulmasının beklenmesi gerekecekti.

Genç doktor işin güç yanı gelince atik Bayan Sheffield'in erken kalkmak zorunda kaldığım ve çekicilikle, "Patronum bir köle tüccarıdır. Bana evde yapılacak bir yığın iş yükledi, sizinle birlikte olmak hoştu, Dr. Livingstone" deyişini anlıyordu.

Barney'in gözleri, salonda gözden kayboluncaya değin altın renkli saç lüleleri üzerinde sabit kaldılar. Tanrı'm! Kızın saçları, Laura"nınkilerden bile daha sarı renkte diye düşündü.

Chaplin ilgisini yeniden bir noktada odaklayarak konuşmaya başladı. "Barney, yazın alanında yaptığın işlerden etkilendiğimi sana duyurabileceğimi umut ederim. Yakılarında yaptığın yepyeni, taze bir yaklaşım. Okumayı heyecanlı bir hale sokuyor. Çünkü sen psikiyatri ile ilgili o anlaşılması güç sözcükleri kullanmıyorsun."

Genç doktor içtenlikle yanıtladı. "Sözlerinizden övünç duydum, Bill." Editör gülümseyerek konuştu. "Senin yazdıklarını yayınlamaktan çok hoşlanacağım."

Barney de, "Sizin tarafınızdan yayınlanmak da bana zevk verecek" diyerek yanıt verdi.

"Yazmak üzere herhangi bir konu üzerinde kafa yoruyor musun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse evet. Çocukluğumdan beri spor beni büyülemiştir. Dünyada herkesin şu ya da bu zamanda bir şampiyon olmanın düşünü kurduğunu düşünürüm."

Bill başını öne eğerek onayladı. "Ben, Amerikan futbolu yılın karmasında orta saha oyuncusu olacaktım. Ama, boyum bir metre yetmiş santimin altında kaldı" dedi.

"Ben de profesyonel olarak basketbol oynamak isterdim" diyen Barney sözlerini şöyle sürdürdü: "Ancak gerçek şu ki, bazı insanlar bu fanteziyi gerçek yaşamlarıyla bağdaştırırlar. Çek

Lokomotifi Emil Zatopek gibi bir adamın kafasında onu insanın sınırları dışına süren özel bir şey olmalı. Ayrıca böyle düzinelerce örnek var."

Bill, "Kahverengi Bombacı da bir başka mantıklı seçenek" diyerek bir örnek sundu.

"Kesinlikle öyle. Joe Louis büyüleyici bir olaydır. Yedi yaşına değin konuşmasını bile beceremeyen kişi sonunda boksta ağır sıklet dünya şampiyonu oluyor..."

'"Ve spora bedensel özürlü olarak başlayan birtakım atletler var. Söz gelişi, Hal Connoly gibi. Düşün onu, sakat bir sol kolla spora başlamış ve en güç dalı, çekiç atmayı seçmiş. Bu, onun sakatlığının altını çizen bir atletizm dalı. Adam, 1956'da olimpiyatlarda altın madalya kazandı ve yedi kez dünya rekorunu kırdı."

Barney düşüncesiyle ısınmış gibi, "Evet, o örnek de görkemli bir şeydir" dedi.

Şef garson elinde hesapla geldi; Barney'in lokantadaki ev sahibi onu çabucak imzaladı ve geri verdi. Hafifçe eğilen ve sesinde diz çökme izi bulunan başgarson, "Teşekkür ederim, Bay Chaplin" diyerek uzaklaştı. İki adam yeniden yalnız kalmışlardı.

Bill konuşmaları özetler gibi konuştu. "İyi. Sanırım olağanüstü bir konuya sahipsin. Eminim ki biz onu senin insanlarınla doyurucu bir şekilde organize edebileceğiz."

'İnsanlarım mı?' diye Barney kendi kendine sordu. Adam bunu diyerek ne demek istemişti?

Chaplin'in sonraki sözleri sorunu açıklığa kavuşturdu.

"Onların yarın sabah beni aramalarını sağla. Dinle, seni böyle bırakıp gideceğim için üzgünüm. Ama, bu gece incelemesini bitirmem gereken uzun bir müsvedde var elimde. Sen burada kalıp bir brandi ya da daha başka ne istersen onu alabilirsin. Sırası gelmişken sorayım, seni kim temsil ediyor?"

Barney, Bordo şarabıyla buğulanmış belleğim kazırmış gibi yapıp kendine bile uzun gelen bir süre düşündü ve sonra yanıtladı. "Ah; Chapman, Rutledge ve Strauss..."

"Oh, avukatlar ha?" diyen Bill onaylar gibi konuştu, "Tanrı'ya şükürler olsun ki, o alçak yüzde oncu telif hakkı ajanslarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağız. Hoşçakal!"

Şef garson bir kez daha masaya gelip sordu: "Size bir şey daha getirebilir miyim, Dr. Livingstone?"

"Oh, evet. Doğrusu bir bardak maden suyu getirirseniz gönül borcu duyacağım. Telefonunuz var mı?"

"Hemen efendim" diyen garson gözden kayboldu.

Şef garson bana bir telefon mu getirecek? Bana, bir zamanlar New York'un Brooklyn semtinde oturan ve telefon deliklerine hep beş ya da on sent atan Barney Livingstone'e telefon gümüş bir tepsi üzerinde mi getirilecek? Tanrı'm! Sabırsızlığımdan bunu Pritz'e anlatmayı bekleyemeyeceğim.

Ancak şu anda önünde onu yapması için sıkılayan bir iş vardı. Hemen numarayı çevirdi.

Uykulu bir ses, "Kim arıyor?" diye sordu.

"Warren, benim. Seni uyandırdığım için üzgünüm."

"Barn, başın derde mi girdi yoksa?"

"Bir tür öyle oldu. Ama bu hoş bir dert. 'insanlara' gereksiniyorum."

"Uykusuzluktan sapıtmadığına emin misin?"

"Hayır, hayır. Ama yalnızca senin çalıştığın şirketin adını unuttum."

"Chapman, Rutledge ve..."

"İyi, iyi" diyerek kardeşinin sözünü kesen Barney ekledi: "Beynim şimdi de pek bozulmamış durumda. Dinle, Warren: Şirketinizdeki en iyi anlaşma hazırlayan adamı bul ve bana hastaneye telefon ettir. Biraz önce yazacağım bir kitabımı sattım."

"Hey, vay! Kutlarım, Barn! Annem bunu duyunca ne kadar sevinecek. Sen şimdi cennetin yedinci katanda olmalısın."

"Gerçekte Lutoce lokantasındayım. Burası da benim cennete en yaklaştığım yer. Teşekkür ederim kardeşim, iyi geceler."

Doktorların genellikle Çukur diye adlandırdıkları acil servis her zamanki kırık kemikli insanlar, ateşli bebekler ve trafik kazası geçirmiş kişilerin bulunmaması nedeniyle o gün oldukça sakindi. Ancak durum hasta kabul hemşiresinin silahlı soygun kurbanı ve bıçak yarası almış iki kişinin hastahaneye varmak üzere oldukları uyarışım alana değin sürdü.

Birkaç dakika içinde Seth Lazarus cankurtaran ve polis arabalarının gelişinde çıkardığı gürültüleri işitti. Ve üç, dört saniye sonra acil servis bir karmaşa ortamına döndü. Gerçekten olayda iki kişi yaralanmıştı ama onları sedye ile koşturan hizmetli ve polisler kan lekeleriyle bulanmışlardı. Çavuş rütbesini taşıyan polis bağırdı: "Burada sorumlu kim?"

"Sorumlu benim" diyen Seth ekledi. "Olanları bana çabuk anlatın. Sanırım yitirecek zaman bulunmuyor."

"Üzgünüm doktor, üzgünüm. Görebildiğim kadarıyla en kötü yaralanan kadın olmuş. Daha çok yarası var ve sanırım ırzına da geçilmiş."

"Teşekkürler, çavuş, kendim bakar ve görürüm" diyen Seth iki hemşire ile travma odasındaki stajyer doktora işaret etti. Bu arada kendisi de bir başka stajyer doktor ve hemşireyle birlikte kadın üzerinde 4 numaralı odada çalışacaktı.

Daha devriye arabasının üzerindeki ışığın dönüşü durmadan önce Seth'in yardımcısı stajyer doktor serumu hazırlamış ve Seth Lazarus da hemşire ile birlikte yaralı kadına kan verme hazırlıklarına başlamışta.

Hemşire yaralı kadının giysilerinden üzerinde kalan parçaları kesip atmıştı. Kadın, bedeninin her yanından kanamasına

karşın, geçirmiş olduğu şok durumuyla öyle bir koma durumuna girmişti ki, acı çekermiş gibi görünmüyordu.

Seth kadının yaralarının sayısını ve durumun ciddiyetini saptarken masanın çevresinde öfkeli ve yüksek sesli şu konuşmaları işitti: "Hayvanlar, kesinlikle hayvanlar! insan böyle şeyi nasıl yapabilir?"

"Bu kadın belli ki korkunç bir kavganın ortasında kalmış" diyen Seth sözlerini şöyle sürdürdü: "En çok kol ve omuzları yaralanmış. Kârnında yalnızca iki kesik var ve onlar da kalbin uzağındalar. Ayrıca bir organa zarar vermeyecek kadar yüzeysel yara bunlar."

Kendinden kıdemsiz doktora dönüp, "İç kanamaları kontrol et ve dış yaraları dikmeye başla. Öteki odada Tim'in ne yaptığına bakıp hemen sana yardıma geleceğim" dedi.

Koridoru geçip öbür odaya girdi ve orada tuhaf şekilde hareketsiz kalmış ekibi gördü.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Stajyer doktor Tim Bluestone boğuk sesle yanıtladı. "Kalbinden yaralanan adam ölmüş."

Seth kalp izleme ve gözleme aygıtına baktı. Aygıttan çıkan yazılı bilgi düz bir çizgi biçimindeydi. Olayın kurbanı masada hareketsiz yatıyor ve göğsünün sol yanındaki kesikten ağır ağır kan sızıyordu.

Adamın gözüne bakmak üzere cebinden bir el feneri çıkaran Seth, "Tansiyonunu ölçün" dedi.

Bluestone, "Onların hepsini kontrol etmiş bulunuyorum" diyerek ekledi, "Gözbebekleri genişlemiş durumda ve hiçbir tepkime göstermiyorlar." Bu sözleri hiç duymamış gibi davranan Seth, "Tansiyonu kaç?" diye sordu.

"Sıfır" diyen Bluestone öfkeyle ekledi: "Sana söyledim, adam ölmüş!"

Bir kez daha Seth çalışma arkadaşının kararına aldırış etmezmiş gibi konuştu. "Bana bir şırınga ile iğne verin."

Baş hemşire sordu: "İğnede ne bulunsun, doktor?"

"Yalnızca derialtı iğnesi istiyorum. Boş olsun."

Ucunda iğne takılı bulunan şırınga doktorun eline verildi. Orada bulunan herkesin ve özellikle Dr. Bluestone'un şaşkın bakışları altında Seth çabucak iğneyi adamın göğsüne ve kalp ile yaranın yakınına bastırdı. Şırıngayı çekip yavaş yavaş kanla doldururken adamın kalbinin çevresindeki basıncı azaltıyordu.

Kalbi izleyen aygıtın başındaki hemşire inanamaz tavırlarla, "Kalp vuruşunu almaya başladım" dedi.

Seth onun bildirisini anladığını gösterir biçimde başını öne eğerek onayladı ve diğer hemşireye dönüp konuştu: "Dr. Bluestone'a on miligram adrenalin verin." Ve sonra stajyer arkadaşına talimat verdi. "Adrenalini tam kalbe uygula, Tim."

Daha sonra başka bir şey demeden Seth alet tepsisine uzandı. Bir neşter aldı ve adamın göğsünü yarıp açtı. Geniş bir retraktörle iki kaburgayı çekip ayırdı. Şimdi odadaki tüm gözler kalbin vuru yaptığını görüyordu.

Dr. Seth Lazarus bıçak yarasını bir eliyle örterek öteki eliyle kalbi kavradı. Başhemşire Seth'in başladığı işi tamamlamak ve cerrahlara gelmelerini telefonla bildirmek üzere telefona koştu.

Bluestone güçlükle konuşabiliyordu. Tüm söylediği,

"Tanrı'm, bu olay çabuk düşünebilmenin eseri" şeklinde olabildi. Daha sonra aklına geleni de söyledi. "Ama, hastahane kurallarına göre bir hastanın kalbini ancak cerrah açabilir."

"Biliyorum" diyen Seth rahatsız olmuş gibiydi. Gene de sakin bir tavırla konuştu: "Oysa bunu bir de adamın dul kalacak karısına söylemeyi dene..."

Seth'in elleri yaralı adamın kalbinin atışına yardımcı olurken gözleri adamın yüzüne sabit bakışlarla bakıyordu.

Birkaç dakika sonra yaralı inlemeye başladı. "Ellen, benim Ellen'im nerede?"

"Karınız iyi" diyen Seth fısıldayarak sözlerini sürdürdü. "Ben Dr. Lazarus'um. Karınız yandaki odada, ikiniz de iyileşeceksiniz."

Bir saat sonra iki doktor ellerindeki kanları yıkamaya zaman bulabilmiş (ancak şimdi de ceketleri kan lekeleriyle bulaşmış durumdaydı) ve olan biteni düşünmek şansını ele geçirmişlerdi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Seth. Kendimi öyle suçluymuş gibi duyumsuyorum ki... Eğer sen oraya gelmemiş olsaydın..."

"Unut onu, Tim. Bazen hepimiz işleri bozarız."

"Sen öyle yapmazsın. Bütün bir yıldır seni gözlüyorum ve en ufak bir ayrıntıyı kaçırdığını görmedim şu ana dek."

Seth gülümseyerek yanıt verdi. "Bu sana Tıp Fakültesi'nde kesinlikle öğretmedikleri bir işlemdir, Tim. Adına K.K.Ö. denir."

"O da nedir ki?"

"Kıçını Kendi Örtmek (!) işlemi."

YİRMİ SEKİZ

1966 başkaldırı yılı oldu. o yıl içinde Amerika en az kırk üç ırkçı ayaklanma olayı ile huzursuzlaştı.

Ve New Haven kentindeki zenci toplumu da kendi kimliğini bulmak ve devir olunmaz haklarına sahip çıkmak üzere planlar yapmaya başladı. Bununla birlikte, ne yazıktır ki Martin Luther King artık onların planlama toplantılarında istenmeyen bir konuk durumuna gelmişti. Çünkü New Haven kentindeki savaşım birçok kuzey kentindeki gibi kanlı ve ateşli geçecekti.

Ve Bennett Landsmann da kaçınılmaz biçimde kasırgaya kapılacaktı.

Kıdemsiz cerrahi uzman adayı olarak şimdi Bennett'in sorumlulukları artmış ve bir büroya bile sahip olmuştu. (Eğer kişi bu ufacık yere büro derse, orayı övmüş olurdu.)

Genç doktor biraz önce hastahaneye yatırılan bir kasık fıtığı hastasının kartlarını doldururken kapısı vuruldu. Kapıyı çalan genç doktorun adım yalnızca Jack diye bildiği iri kıyım, gelişmiş kaslı bedene sahip kara tenli bir hizmetliydi.

Adam, "Seni rahatsız ediyor muyum, doktor?" diye sordu. "Hayır, etmiyorsun. îçeri gir ve otur."

Jack odaya girdi ama oturmadı. Bennett çalışma masasına döndü ve adamın endişeli yüzüne bakıp sordu. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Öyle diyebilirsiniz, doktor."

"Lütfen bana Bennett de. Şimdi sorun nedir?"

"Sorun, tüm bizlere ilişkin bir konu" diyen hizmetli utanarak yanıt veriyordu. "Ben bu hastahane personelinden erkek ve kız kardeşlerimizin bir tür vekili olarak seçildim. Bununla kapıcılık ve hizmetlilik dışındaki etkinlikleri kast ediyorum doğallıkla."

"Yaptığın önemli bir iş."

"Gerçekte öyle değil, Bennett. Burada kaç tane zenci doktor ve zenci stajyer doktor bulunduğunu öğrenmeyi ister misin?"

Bennett gülümseyerek yanıtladı, "El ve ayak parmaklarımın sayısını aşmayacağına ilişkin bir his var içimde."

"Yalnızca ellerindeki parmakların sayısını aşmayacaktır, nokta. Dinle, Bennett. Bizim çoğumuz burada popolarımızın üzerinde oturup Kongre üyelerine mektup yazmaktan ve New Haven'in yeşil alanlarında izciler gibi yürüyüş yapmaktan sıkıldık, hasta olduk. Şimdi ne olacaksa olsun. Bunu istiyoruz. Anladın mı?"

Bennett, "Anladım" diyerek yanıtladı.

"Perşembe gecesi bir tür vuruşlu toplantı olacak. Saat yedi buçukta oraya gelebilir misin?"

"Sanırım gelirim. Hangi adreste olacak toplantı?"

Jack ayağa kalktı, cebinden küçük bir kağıt parçasını çıkarıp Bennett'e uzattı. "Olayı gözleri açan bir deneyim olarak düşüneceğini sanıyorum" diyerek gitmek üzere döndü.

Bennett adamın arkasından seslendi. "Sırası gelmişken sorayım! Grubunuzun bir adı var mı?"

"Evet" diyen Jack açıkladı. "Biz kendimize, kara panterler diyoruz."

Adam yumruk şeklinde sikilmiş elini havaya kaldırıp selamladı ve odadan çıktı.

"Her şeyi düşündüm, Fritz" diyen Barney uyanık ve dinleme durumunda olduğunu umut ettiği Dr. Baumann'a açıklamalarını sürdürdü. "Babam savaş nedeniyle uzaklara gitmişti. Bu yüzden doğal olarak ben onun fantezilerini kuruyor ve arada bir olasılıkla babamın benim yüzümden uzaklara gidip gitmediğini merak ediyordum."

Yaşlı doktor durumu ne onayladı ne de yadsıdı.

"Biliyorsun, Fritz. Sana sürekli benim doğru mu yanlış mı davranmış olduğumu bildirirsen büyük ölçüde yardımcı olacağını söylüyorum" diyen genç adam biraz duraladıktan sonra ekledi, "Üzgünüm, doktor. Kafamdaki karışıklıkları senin üzerine yüklemek zorunda değilim. Ne düşündüysem onu sana söylemenin doğru olacağım anlıyorum. Doğru değil mi?"

Dr. Baumann şimdi de yanıt vermiyordu.

"Doğal olarak çocukluğumun başında hep bir baba figürünü özledim. Ve orada yirmi metre ötedeki bir evde Luis Castellano vardı. İriyarı, ayı gibi kıllı ve babacan bir adam. Sanırım içimdeki bir parça, salt onun gibi bir doktor olmayı istedi. Oysa Luis psikiyatriye pek inanmıyordu. Psikiyatri ile alay eder ve 'Suç olmaksızın itiraf ediş' derdi."

O ana değin söze pek az karışan Dr. Baumann. "O söz, G.K. Chesterton'undur" dedi.

"İyi, olabilir" diyerek yanıtlayan Barney sözünü şöyle sürdürdü. "Ama, aynı zamanda Castellano'nun da sözüdür. Eminim ki Luis, tümüyle tutucu bir Katolik propagandacısı olan Chesterton'u okumamıştır. Çünkü Luis bu özelliklerin tam tersini taşıyordu."

Barney bir aylık seansların oldukça uzun bir süresinde babasının yerine geçen vekil babayı yumuşak sözlerle eleştirerek anlatıyordu, işte bu arada Dr. Baumann olaya karışmak gerektiğini duyumsadı ve, "Oysa, se. nin gerçek bir baban vardı" dedi.

"Evet, evet. Onun hakkında konuşmaktan sakındığımı mı sanıyorsun? Oh, haydi, Fritz. Hiç de sinirli değilim" diyen Barney durdu ve yumuşak bir sesle. "Biraz sinirliyim, ha?" dedi.

Sonra doktorun suskunluğunu bir onay olarak yorumladı.

"Babam uzaklardayken onun düşünü görürdüm. Ama bu, babamın neye benzediğini unutana değin sürdü. Demek istiyorum ki, savaş filmlerindeki bütün o kahraman askerleri gördükçe babamın da bir tür Audie Murphy tipinde olduğu fantezisini kurmaya başladım."

Barney bir an durdu. Aklı, babası Harold ile istasyonda karşılaştığı ana döndü ve o anki düş kırıklığını bir kez daha yaşadı.

"Babamı iriyarı ve uzun boylu biri olarak hayal etmiştim. Oysa bize doğru aksayarak gelen adam öyle ufak tefek ve sıskaydı ki..."

Birdenbire sustu. Gözyaşlarının akma noktasına gelir gibi olduğunu duyumsamıştı. Sözlerini sürdürmeden önce birkaç derin soluk aldı.

"Ama gene de o adam babamdı ve onu sevindirmek için var gücümle uğraşıyordum. Demek istiyorum ki, salt babamın dersini verdiği konu ile ilgilenmek üzere Latince dersi aldığıma inanır mısın? Oysa, o büyük bir uğraş değildi." Susan genç doktor şimdi giderek öfkeleniyordu.

"Sana bir milyon kez söylediğimi biliyorum, Fritz. Lisedeyken iyi bir basketbol oyuncusuydum. Ve gerçekten Midwood Lisesi taraftarlarını hızlı atak ve benzeri oyunlarla heyecanlandırdım. Babamın beni eylem içinde görmesini ve kalabalığın alkışını izlemesini istiyordum... Ama babam maçlara hiç gelmedi..." Genç adam bir süre durup duygularını kontrol altında tutmaya çalıştıktan sonra konuşmasını sürdürdü. "Bazen babamdan nefret ediyorum... Benim büyüdüğümü görmeden öldüğü için..."

Ve artık Barney konuşmadı. Çünkü, ağlıyordu.

Bazılarına haftada bir, ötekilerine ise iki haftada bir kez olmak üzere Barney düzenli aralıklarla hayır yapmak üzere hastahanede kimi hastalara bakıyor ve aldığı sonuçlarla, ünlü Amerikalı yazar Henry David Thoreau'nun dediği gibi; erkeklerin çoğunun sessiz bir umutsuzluk ortamı içinde yaşadıkları görüşü doğrulanmış oluyordu.

Barney'in Tıp Fakültesi'nde okuduğu ders kitapları insanlığın yüzde yirmisinin depresif (durgunluk hali. Çeviren) hastalık belirtilerinden yakındığını belirtiyordu. Oysa Barney kimi zaman korkarak ve umutsuzluğa düşerek her saat başı bu oranın bile düşük kalacağını görüyordu. New York kentinde umutsuzluk hali sanki bir salgın hastalık gibi yaygındı.

İnsanların pek azı da iki kutuplu hastalık izleri göstermekteydi. Böyle kişiler aşırı öfori (insanın kendisini aşırı zinde duyumsaması hali. Çeviren) ile aynı derecede aşırı düşük düzeyde umutsuzluk ve vehim duyumsamalarını yaşıyorlardı.

Diğer yandan ders kitaplan bu illetin kadınlarda daha sık görüldüğünü belirtmekte haklıydı. Kadınlar daha çok "İncinmeye hazır" niteliklere sahiptiler. Pek çok kadın (çocuğu olmasa bile) için ev bir yalnızlığa kapanış ve "güven verici" ilişkilerin desteğinden tam bir uzaklaşıştı.

Kimi zaman uzun bir çalışma gününü yaşayıp gecenin karabasanına gömüldüğünde Barney mutlu evlilik diye bir şey bulunmadığı sonucuna varıyordu. Ama daha sonra akılcı bir düşünceyle mutlu evliliği yaşayanların kendisine tedavi için gelmeyeceği sonucuna varıyordu.

Şimdi de Freud'un Melankoli ve Yas adlı yapıtı ruhsal çöküntünün açıklanmasında en kapsamlı bilgiyi sunuyordu. Bir anlamda kendine karşı öz saygısını yitirmekten dolayı acı çekenler, yaşama karşı yükümlülüklerini de yitirir gibi oluyorlardı.

Ve Barney Livingstone, arkadaşı Laura'nın durumuna üzüldüğü için bu sorunla zihnen uğraştığını Dr. Baumann'a anlattı:

"O kızın her şeyi var: Genç, güzel, zeki, açık elli ve espri yeteneğine sahip. Bununla birlikte kendini değersizmiş gibi düşünerek o orospu çocuğu (!) kocasının kendisini ezmesine şimdi de izin veriyor. Tanrı'm! Laura'nın bir doktora görünmesini isterdim" dedi.

Aslında Laura da bir doktora görünüyordu. Daha doğrusu, Çocuk Hastahanesi'nde bir hastaya ilişkin özel bir danışma yapmak üzere gelen psikolog Robbie Waid ile tanıştıktan sonra genç adamla buluşmaya başlamıştı. Laura'ya göre Robbie kendi özel bazı niteliklerinin dışında Barney'in çekicilik ve iyimserliğine sahipti. Genç adam aynı zamanda New England konservatuvarını bitirmiş bir piyanistti.

Ve ne zaman birlikte bir caz klübüne gitseler sonunda Robbie piyanistin iskemlesine oturuyor ve oradakilere bir müzik şöleni çekiyordu.

Robbie sıcakkanlı ve özenli bir insandı. Sık sık Laura'nın gece nöbetlerinin en kötü saatlerinde Ken'den aldığı bir tür tatlı ekmeklerle ya da Baskin Robbins dondurmalarının karışık türleriyle oluşan kocaman bir kutuyla hastahaneye geliyordu. Genç adam Laura'nın zevklerine uyan pek çok şeyi bulup ortaya çıka-

rıyordu. Bunlar da, Laura'ya evliliğinin kötü giden yanlarım vurgulayarak göstermekteydi.

Gene de Robbie ile kurduğu ilişki genç kadını rahatsız ediyordu. Palmerle yaşadığı uzun süren kur yapma döneminde erkeklerle kurduğu ilişkilerden rahatsız olmamıştı, oysa şimdi evliydi ve suçluluk duyumsuyordu. Çünkü evlilik andının kutsallığına inanıyor ya da buna inanmayı istiyordu.

Sonunda Robbie'nin artan ilgisi üstün geldi. Üstelik genç kadın yalnızlık çekiyordu. Barney ile yaptığı telefon görüşmelerinin dışında konuşacak kimsesi yoktu. Mektupları bile çoğunlukla ödenecek faturalardan, Palmer'den seyrek gelen posta kartlarından ve Grete'nin arada bir yazdığı itiraf mektuplarından oluşuyordu.

Giderek Robbie ile birlikte oluşlarında daha çok rahatladığım duyum sayarak genç adama Grete'in sorunundan da söz etmeye başlamıştı.

Robbie, "Bir düzeltme yapacağım" diyerek açıkladı, "O kızın en büyük sorunu, akıl hastalıkları doktorunun kendisidir. Andy Himmerman yeni yetmeler üzerinde dünyanın en büyük uzmanı olabilir ve profili de Cary Grant' a benzeyebilir. Ama, o adamın kendisi çılgının biridir."

Laura, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım Himmerman kendi erkekliğinden emin değil. Ama, neden durumunu kötüye kullanıyor ve tedavi ettiği bir hastayı iğfal ediyor? Bunu anlamıyorum."

Genç kadın şaşırmıştı. "Onun hakkında bu denli çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben meslek ahlakım kötüye kullanamam. Ama diyelim ki, bir hastayı tedavi ettim ve Himerman hastamı kandırıp perişan etti."

"Oysa Grete, adamın kendisiyle evlenmek istediğine yemin ediyor."

Robbie gülümsedi ve şöyle konuştu. "Dorothy Parker'in sözleri başka şekilde ifade edilirse, "Eğer Andy'nin evlenme sözü verdiği kadınlar uc uca gelmek üzere yatmış olsalar ortaya çıkan uzunluğa şaşardınız."

"Oh, Robbie! Bu olay alay edilecek bir konu değil. Grete erkekler hakkında birincil şeyi bilmiyor; bu yüzden Himmerman'a görünüyordu."

"Oh, Tanrı'm!" diye mırıldanan Robbie yanıt vermeyip suskunluğa gömüldü.

Sonunda Laura ona sormak zorunda kaldı. "Himmerman'ın o hastasını sen iyileştirdin mi? Yani şimdi o kız iyi mi?"

Robbie kıvranır gibi konuştu. "O pek hasta bir kızdı."

Laura konuşmada geçen di'li geçmiş zamanı yakalamıştı. "...kızdı mı? Ne demek istiyorsun?"

Genç adam ciddi bir tavırla başını öne eğdi. "Şimdi ölüm nedenine ilişkin raporu veren bir doktor gibi konuşuyorum: 'Neden, Tıp Doktoru Andrew Himmerman'dır" dedi.

"Tanrı'm!" diye çığlık atan Laura sordu. "Öyleyse neden Himmerman'ı ihbar etmiyorsun ki?"

"Onu da yapmayı denedim" diyen Robbie üzüntülü bir sesle ekledi. "Ancak bu konuda tek tanık ifade vermeyecek durumdaydı. Çünkü ölmüştü."

Bennett Landsmann iki miligram Valium almasına karşın uyumakta güçlük çekiyordu. Oysa onun için uyku dirimsel önem taşımaktaydı. Çünkü insan bedenini kesebilmek için yeterince dikkatli olmak üzere uyuması gerekliydi. Cerrahların pazartesi sabahı mahmurluğu hoş görülmezdi.

Sonunda istemeyerek uyumaktan vazgeçti ve telefonu açıp numarayı çevirdi.

"Dr. Livingstone burada değil" diyen ses, tam Barney Livingstone'un sesine benziyordu.

"Hey arkadaş, ben Bennett'im. Seni uyandırdım mı yoksa?"

"Ah, Dr. Landsmann mı?" diye soran Barney şimdi profesyonel bir tiyatrocunun tonuyla konuşuyorlardı: "Ben sizi daha sonra arayabilir miyim? Şu anda tam bir hastayı muayene ediyorum."

"Gecenin ortasında ve evinde mi? Hastahaneyi aradım; senin gece görevin olmadığım söylediler."

"Dr. Landsmann, korkarım ki yarın sabah beni normal çalışma saatleri içinde büromdan aramak zorunda kalacaksınız." Bennett sonunda durumu kavramıştı; Sakin bir sesle sordu, "Bir kadınla birlikte misin?"

"Evet, doktor" diyen Barney yol gösterir gibi yanıtladı. "Hastamın hemen ye ciddi bir bakıma gereksinimi var."

"Üzgünüm. Tıbbın işini yapmasına engel olmama izin verme, Barney!" Barney telefonu kapattı, yatak odasına döndü ve rol yapmayı sürdürerek mırıldandı. "Tanrı'm! Bu işin sonu yok gibidir. Doktorlar danışmak üzere gündüz ve geceler boyu telefon ederler. Demek istiyorum ki, şimdi Avrupa'da sabah saati diye beni rahatsız etmeye hakları yok ki." Sonra genç adam hastasına sordu. "Nerede kalmıştık?"

Sally Sheffield, "Tam burada" diyerek göğüslerini gösterdi.

Bennett gözlerine inanamıyordu. Dixwell Bulvarı'na yakın bir sokakta, iki ailelik bir evin üst katındaki duvarlarına parlak renkte afişler yapıştırılmış küçük oturma odasına iki düzineyi aşkın kişi iyice sıkışarak yerleşmişti. Bunlardan yarısı saçları Afro biçimine sokulmuş kadınlardı. Erkeklerin çoğu fetişistler ya da fırtına ekipleri (veya bu iki türün karışımı) giysisini giyinmişti. Çünkü resmi Panter üniforması kara renkli deri ceket, bere, gömlek, pantolon ile kuşkusuz kara çizmeleri içeriyordu.

Odanın duvarları boydan boya olmak üzere Malcolm X, Che Guevera, Stokely Carmichael ve Ron Karenga gibi en çok kargayı seven kara tenli milliyetçilerin resimleriyle kaplıydı.

Bütün bu afişler hep bir ağızdan devrimci sözleri haykırır gibiydiler. Sözgelişi, "Penis'leri yakın (!)" ya da "Beyazları öldürün!" gibi.

Bennett odaya girince kendisini rahatsızlanır gibi duyumsadı. Ancak, Jack'ı görünce iriyarı adama gönül borcu duyar gibi oldu. Hastahane hizmetlisi onu hevesle selamladı. Yanına geldi ve odanın ortasına götürerek kalabalığa, "Bennett kardeşimiz" diyerek tanıttı.

Üniversite amblemli süeteri, yakası açık gömleği ve kot pantolonu ile Bennett kendisini burada yabancıymış gibi duyumsuyordu.

Ülkede hüküm süren adaletsizliğe karşı önlemi, yabanılca niyetlerini ortaya koymakta bulan şu insanlara kendisini uy-durmaya çalıştı. Ancak ne tuhaftır ki durum ona Barney'in babası Herschel'e okutmak üzere verdiği bir öyküyü anımsatıyordu. "Aşırı durumlarda" insanların davranışlarını ortaya koyan o öykü, Bruna Bettelheim'ındı. Öyküdeki olay toplama kamplarında geçiyordu ancak ilkeler aynı idiler. Aşırı baskı, uygulandığı gruplar üzerinde şaşırtıcı tepkimeler oluşturmaktaydı.

Jack konuşmak üzere ayağa kalktı. Ama burada kölelik adını değil, Cemal Kardeş adım kullanıyordu. Ve şöyle konuştu, "Askerlik yapmış ve bizlere gerilla savaşım öğretecek kardeşlerimiz var. Silah kullanamayacak çocuklar için karate kurslan düzenleyeceğiz. Evden eve savaş için kurslar da açacağız. Eğer beyaz adam savaşa hazırlanıyorsa, ona istediği savaşı sağlayacağız."

Bir alkış koptu ve hevesli mırıltılar, "Tamam, devam" şeklinde yükseldi.

Cemal kardeş, "Sorusu olan var mı?" diye sordu.

Bennett duraksadı ve sonra elini kaldırdı. "Sorabilir miyim, oh, beyazların savaşa hazırlandığına ilişkin ne gibi kanıtlarınız var?" dedi.

Cemal Jack yanıtladı: "ABD Kara Kuvvetleri'nin yedi tane özel görev gücüne eğitim yaptırdığına ilişkin elimde yazılı karat var, beni anlıyorsun değil mi? Yedi özel görev gücü bizden bekledikleri "küstahça" durumlarla savaşmak üzere hazırlanıyor. Bizim tek niyetimiz ise, onları ezmek."

Bu sözler de topluluktan bir kez daha, "Tamam devam!" sözlerinin yükselmesine neden oldu.

Konuşmacı, Bennett'e bakarak sözlerini sürdürdü. "Doğrusunu söylemek gerekirse, senin bize ilkyardım konusunu öğretmeni istiyoruz. Çünkü sen bir cerrahsın ve bir gruba silah yaralarını iyileştirmeyi öğretecek durumdasın. Şimdi sen bizimle birliktesin, değil mi kardeş?" Bennett şaşırmıştı. Yanıt veremedi.

Cemal Jack onu sivri bir şeyle dürtükler gibi konuştu. "Haydi, kardeş. Eldridge'nin söylediği şu sözü bilirsin: 'Eğer çözümde yer almazsan, sen sorunun bir parçasısın: Şimdi sen nerede duruyorsun, Bennett kardeş?"

Bennett Landsmann ayağa kalktı ve olabildiğince sakin kalmaya çalışarak konuştu. "Burada olasılıkla en yaşlı kişi benim. Ve belki de eşitlik savaşımını (bizim savaşımızı) iyi bir perspektif içine oturtabilirim. Doğup büyüdüğüm Georgia eyaletinin küçük kentinde beyazlar için güzel bir ortaokul, 'zenciler' için berbat bir kulübe vardı. O zamandan beri güney eyaletlerinde okullar ve hatta üniversiteler ırka göre ikiye ayrılmışlardı. Oysa şimdi burada

Massachusetts'in kara tenli bir senatörü var." Öfkeli bir ses, "Orada dur, Tom amca!" diye bağırdı. Bağıran Joma Simba (Swahili dilinde bu ad "Arslan" anlamına geliyordu) sözlerini şöyle

sürdürdü. "Seran kafanın nerede olduğunu biliyoruz, bayım! Tam beyaz adamın kıçının (!) yakınında!"

Panterlerden alaycı bir takım sesler yükselirken Simba ekledi. "Biz buradayız çünkü anlamsız, bakın nereden nereye geldiniz? sözlerinden bıkmış durumdayız. Biraz doğrul ve çevrene bakarak uç be adam! Aksi takdirde dumanlar çekildiğinde sen siyah bir toz kırıntısı olarak kalacaksın!"

Kalabalıktan, "Tamam, doğrudur. Devam!" sesleri yükseldi. "Tamam, akıllı adam" diyen Bennett şöyle konuştu: "Bakalım biraz ağır sorulara nasıl yarat vereceksin? Bir: Watts'i ya da iç kentteki diğer yerleri yakarsak, yani kendi ev ve işyerlerimizi ateşe verirsek bunun ne yararı olacak? İki: Evinize yakın olan Yale Üniversitesi'nin New Haven Hastâhanesi'nde aranızdan hiçbiri tedavi oldu mu? Eğer o hastahaneyi yakarsanız iyileşmek için nereye gideceksiniz?"

"O hastahanenin tap hekimleri kadrosunda iki buçuk zenci doktor var!" diye bağıran tiz sesli bir kadındı.

Aynı kadın, "Bu ne tür bir lanet olası gelişme ki?" diye sordu. Bennett sesini alçalttı ve incelemiş olduğunu göstermek istediği bir konuyu üzerine basa basa anlattı: "Bana. biraz izin verin de size kısa bir öykü sunayım: Kan nakli konusundaki tekniğe öncülük eden ve pek çok yeteneği bulunan kişi, Charlie Drew adlı bir zenci doktordu. 1950 yılında bu adama Alabama eyaletinde bir araba çarptı. Zenci olduğu için hastahaneye yatırılmayan bu doktora kan nakli yapılmış olsa adamın yaşamı kurtulacaktı. Anlıyor musunuz? Sizin böyle bir sorununuz var mı?" Bu sözlere odada kimse yanıt veremedi.

Bennett sözlerini şöyle sürdürdü: "Benim demek istediğim, arkanızdaki köprüleri yakmak isterseniz bunu anlayabileceğimdir. Oysa, insan neden önündeki köprüleri yakmak istesin ki?"

Kalabalık, bu sözler karşısında şaşırmış ve susmuştu. Sonunda odanın karşı yanından bir ses suskunluğu bozdu, "Biz senin kahrolası düşüncelerine gereksinmiyoruz. Biz, ön sıralarda savaşacak olan bedenine muhtacız!"

Bennett şahneden olabildiğince sakin ayrılmak istiyordu. "Hey, bakın arkadaşlar" diyerek sözlerini sürdürdü: "Üzerime ağır bir yük yüklediniz. Ve ben düşünmek üzere zamana gereksiniyorum. İlkyardımı gettolarda öğretmek isterim ve orada gerçekten yararlı olurum. Ama, Başkan Lyndon Johnson'un koltuğunun altına bomba koymaya hazır değilim."

Sonra hastanedeki görevini ileri sürerek özür diledi ve kapıya doğru yürüdü. Cemal Jack ona koridorda yetişdi.

"Dinle, Bennett" diyen iriyarı adam durumdan rahatsız olmuş gibiydi. Fısıldayarak konuştu: "Hastahanedeki işim bana vergiler kesildikten sonra haftada altmış sekiz buçuk dolar getiriyor. Desteklemem gereken karım ve çocuklarım var. Buradan kimseye söz etme."

"Kuşkusuz hiçbir şey söylemem, Jack. Sen rahatsız olma." Bennett döndü ve merdivenleri hızlı hızlı inerek caddeye koştu. Çünkü, orada dokuz bin dolarlık Jaguar markalı bir araba içinde görülmekten utanıyordu.

YİRMİ DOKUZ

1967-1968 yıllarında, Tıp Fakültesini beş yıl kadar önce bitirmiş doktorlar sonunda yönetim altında bulunmaktan kurtularak kendi başlarına her şeyi yapmaya muktedir olmanın tacıyla onurlandırılıyor ama gene de bu gençler kendi kapasite ve yanılabilirliklerini bilerek lanet okuyorlardı.

O sırada askeri liderler yaşamın değerini vurgularken, doktorlar da ölüm anının ne olduğunu yemden tanımlıyorlardı. Ah-

lak değerlerde şizofreni (kişiliğin ikiye bölünmesi şeklinde görülen akıl hastalığı. Çeviren) salgın durumdaydı.

General Westmore Land basına demeç veriyor ve emri altındaki kıtaların Vietnam'da yok etmeye çalıştığı kişiler gibi olan Doğuluların insan yaşamına aydın Batılılardan daha az önem verdiklerini anlatıyordu.

Ülkede zenciler isyanlar çıkarıyor ve beyaz adamın öfkesine hedef oluyorlardı. Ve ne tuhaftır ki, aynı kara derili Amerikalılar Vietkong'da haki üniformayı giyip makineli tüfekle silahlanınca, beyaz tenli Amerikalı generaller tarafından göğüslerine madalya takılıyordu.

Bu çelişki, şiddet kullanmaya karşı kişiliğin ikiye bölünerek uygulanışıyla ilgili davranışlar şeklinde Cassius Clay (beyaz adamın ünlü boksörü çağırışı böyleydi) ya da Muhammed Ali (soydaşları ve bir avuç özgür solcu onu böyle adlandırmaktan hoşlanıyordu) olayı ile özetlenebilirdi. Büyük şampiyon, olaylarda sonuç çıkacak yerde dikiliyor ve Tanrı'nın kendisine verdiği dövüş yeteneğim Vietnamlılar üzerinde kullanmayacağını bildiriyordu. Rakiplerine her zaman saldıran ve onları dördüncü raundun sonuna kadar yere yıkmak üzere hevesle ringe çıkan boksör, bir boks eldiveninin parasını bile ödeyemeyecek insanların yıkıma uğratılması kararına karşı çıkıyordu.

Muhammed Ali sonunda Silahlı Kuvvetler görevi için akıl yönünden yetersiz bulundu. Ama o, "Ben en büyüğüm; oysa en akıllıyım demedim ki" diyerek kendisini savunuyordu. Zamanlar değişmekteydi.

Bu arada doktorlar şu soruyu soruyorlardı şimdi: "Ölüm nedir?" Başka bir deyişle, ölen adamın organlarını hasta bir adamın kusurlu organının yerine takmak üzere ne zaman çıkaracaklardı?

Bazen kutuptaki Güney Işığı ile aydınlanacak kadar Güney Kutbu'na yakın bir ülkede Dr. Christian Barnard ölünün kalbim başka bir kişiye aşılamak üzere, ölüm kararının verilmesini bekliyordu.

Capetown yakınındaki Groote Schuur hastahanesinde cerrahlar kimin yaşadığına ilişkin tartışmaya yeni bir boyut daha ekliyorlardı. Dr. Barnard'ın üçüncü hastası olan Capetown diş hekimi, kara derili bir insanın hediyesiyle ölümden kurtulmuştu. Güney Afrika'daki ırk ayrımı taraftan hikmet sahibi kişiler şimdi bu hastayı nasıl sınıflandıracaklardı? Otobüsün hangi bölümü, hangi tuvalet ve gerçekte hangi semt Barnard'ın en başarılı ve en tartışmalı hastası olan Philip Blaiberg'in yeri ve yuvası olacaktı?

Şimdi de dünyada iyi bir prognoz (bir hastalığın sonu hakkında doktorun tahmini. Çeviren) hüküm sürmekteydi. Bir insanın göğsünden öbür kişinin göğsüne kalbin nakli 1967 yılında gazetelerin manşetlerini doldururken aynı yıl içinde Ohio eyaletinin Cleveland kentindeki gösterişsiz bir laboratuvarda Dr. Robart White bir maymunun tüm beynini kafatasından çıkarıyor ve başka bir maymunun kafatasına takıyordu. Beklentiler, her şeye inanmaya meydan okuyordu artık.

Psikanalizde bir bitirme günü bulunmamaktadır. Çünkü, bir anlamda bu bilim dalı kesinlikle sona ermez. Gerçekte tedavinin en önemli bölümü kişinin yalnızca yasaklamalarından bir anka kuşu (ölümsüzlük simgesi gir bi benimsenen ve Arabistan çöllerinde yaşadığı varsayılan çok güzel bir kuş. Çeviren) gibi kalkıp ayakta durması ve sonra günlük yaşamın labirentlerine doğru yürümesiyle başlar. Şimdi hastanın ruhu bir pusula gibi, (umut edelim ki) ona doğru yönü gösterecektir.

Barney kararsız duygularla (üzüntü ve endişe şimdi karşılıklı olarak yerlerini gurur ve rahatlığa bırakıyordu) son kez psikanaliz seansında Dr. Baumann ile karşı karşıya geliyordu.

Ruhsal çözümleme resmen sona ermesine karşın, genç adam üzerinde karar vermediği duygularını her zaman beraberinde taşıyacaktı.

Aslında kendi içine doğru yaptığı bu yolculukta anıdan anıya geçerken Barney, babası Harold'un hastalığı ile ölümünün umutsuzca gereksindiği babasını kendisinden çaldığını öğrenmişti. Artık bunun değişmesine olanak bulunmuyordu.

Dr. Baumann'ın yardımı ayrıca Barney'e ne yaptığını ya da hiç değilse onu neden yaptığını anlamasını öğretmişti. Artık genç adam bir ruhsal çözümlemenin verebileceği en büyük hediyenin, seyrek rastlanan olgun adam gibi davranma yeteneğini kazanma olduğunu umabilirdi.

İşin iyi yanı buydu. Oysa şimdi de onda sınır dışı kalan bir bölge vardı: Barney'in yaşamının her dramında ve hemen hemen her sahnede görülen kişinin işlevi kesinlikle öğrenilememişti. Ve Dr. Baumann, Laura Castella no'nun üzerinde pek az yürünmüş önemli bir rolü olduğunu tam olarak biliyordu.

Hastası, Laura'yı yalnızca erdemleriyle değil, sorunlu ruhuyla öyle canlı biçimde betimlemişti ki, Dr. Baumann kendisi de kızın nasıl bir insan olduğunu merak ediyordu. Bununla birlikte kendisinin, genç doktora bu efsane kişinin ne ifade ettiğini açıklaması için yardımcı olmakta başarısız kaldığını da biliyordu.

Son seansın geri kalan en son birkaç dakikasında Barney otuz yaşına girişiyle ilgili düşüncelerini rahatça söyledi, "İyi, Castellano da otuz yaşına giriyor. Onun o denli mutsuz olduğunu düşündükçe iyimser olabildiğim için suçluluk duyumsuyorum."

O anda Fritz söze karıştı. "Laura hakkında..."

Barney de onun lafını kesti. "Sanırım sen onun hakkında kendimi tuttuğum ve belki de korkuyla Laura'ya karşı romantik duygular beslemekte olduğumu söylemek istemediğimi düşünüyorsun. Ama durum hiç de öyle değil" dedi.

Dr. Baumann yanıt vermedi.

"Demek istiyorum ki, ben size karşı tümüyle dürüst davrandım, doktor. Laura'yı tanıdığım onca yıl içinde yalnızca bir, iki kez ona karşı cinsel diyebileceğim düşünceler beslediğimi söyledim."

Bu sözleri bir suskunluk izledi.

Sonunda Dr. Baumann: "Bir şeyi gizlemediğinden emin misin?" diye sordu.

"Eminim, eminim. Ama saygılarımla şunu söyleyeyim efendim: Dünya artık yeni bir dünya. Bugünlerde kadın ve erkekler arasında iyi arkadaşlıklar kurmak olası."

"O her zaman olasıydı" diyen Baumann ekledi: "Ben seninle Laura arasındaki duyguların öyle olup olmadığını merak ediyorum."

"Laura'nın benim hakkımda duyumsadıkları öyle. Bundan eminim."

"Peki. Seninkilerden ne haber?"

"Bilmiyorum. Gerçekten, yemin ederim ki bilmiyorum."

"İyi. Bu belki de senin üzerinde sabahlayacağın bir çalışma alanı olur."

Enstitü'ye kabul edilmek üzere gerekli denetim altındaki iki analizi henüz tamamlamış olmamasına karşın, komite tarafından Barney'in genel psikiyatri uygulaması yapmasına izin verilmişti. Genç doktor şimdi hastalarını hastahane dışındaki özel muayenehanesinde muayene ve tedavi edebilirdi.

Kendinden daha yaşlı meslek arkadaşları arasında genişleyen ilişkilerle Barney kıdemli doktorlardan Brice Wiseman'ın muayenehanesini paylaştığı genç psikiyatri uzmanını son zamanlarda Ordu'ya kaptırdığını öğrenmişti.

Ve şimdi Barney kendisini bir dağdağa içinde bulmuştu. Yeni satın alınmış Eames markalı bir koltukta oturmuş, gözlerini

kapamış ve içinde kendisini rahatsız eden şeyi bulmak üzere içine bakmaya çalışıyordu.

Belki de neden, Brice Wiseman'in muayenehanesinin New York kentinin en seçkin semti Doğu yakası'nda ve efsane caddenin çağrıştırdığı ayrıcalıklarla birlikte Park Bulvarı'na yeterince yakın oluşu değil miydi? Evet, bu kısmen doğruydu.

Ve bir de muayenehanedeki mobilyalar göz önüne alınmalıydı. Kendinden önceki gelen kişi, yani selefi muayenehaneyi bir tür yoksul kişinin müzesi yapacak şekilde egzotik sanat ve el sanatı ürünleriyle doldurmuştu.

Ah, ancak sorun bu değil miydi yoksa? Barney kendi kendine hiçbir yoksul adam olasılıkla böyle görkemli bir debdebe içinde tedavi edilmez diyordu. Ben, Brooklyn'de çocukken yardıma gereksinim duymuş olsam iyi niyetli Dr. Livingstone'a Madison ve Park Bulvarları arasındaki muayenehanesinde görünme şansım olabilir miydi? Sonra Barney, kendini savunmak üzere ansızın şöyle düşündü: Kendisi, aynı zamanda karşılıksız olarak sorunlu kişileri hastahanede de muayene ediyordu. Daha sonra, o anki hoşnutsuzluğunun nedenlerini bulabilmek üzere uzun uzun düşündü.

Ve sonunda gerçeği buldu.

Sorun muayenehanenin adresi, görkemli dekoru ya da duvarlarına asılmış resimler değildi. Sorun, işin ederiydi Barney gönül bulantısının en altındaki düzeyin kendisini rahatsız ettiğini öğrenmişti. Evet, genç doktor kendi kendine bir fiyat biçmişti.

Yüzeyde bunu daha önce hiç düşünmemesi saçma görünüyordu. Oysa genç doktorun şu ana değin tek istediği ödül, iyi bir gece uykusu uyumak olmuştu. Hastahane ona bir maaş (eğer buna bir maaş denilirse kuşkusuz...) ödüyordu. Ve yazdığı yazılar da kendisine dergilerden biraz ekstra para getiriyordu. Ancak,

bütün bunlarda yapılan iş, ödenecek paranın tutarını belirlemekteydi.

Ama şimdi genç doktor kendi kendini nasıl değerlendirebilirdi? Beyniyle mi? Ve eğer dertli oldukları için bir psikiyatriste görünüyorlarsa, hastaların üzerine kendisine nasılda yükmüş gibi bir kez daha yükleyebilirdi? Aslında Freud parasal özverilerin başarılı tedavide harekete geçirici bir öğe olduğuna inanmıştı. Ancak, üstadın her söylediği de doğru değildi. Çünkü hiç değilse kendini ruhsal çözümlemeye soktuğunda belli ki o kendisine bir fatura göndermemişti.

Barney bir anda kendisini çocuklukta başından geçen olayları anımsar durumda buldu. Sözgelişi, komşuları Dr. Luis Castellano'nun, kolunu kırmış olan bir çocuğun annesiyle konuşmalarını işittiği günkü gibi...

(Luis Castellano kolu bağladıktan sonra kadın, "Size ne kadar para borçluyum, doktor? demişti.

"Beş dolar sizin için çok mudur?"

"Hayır, hayır" diyen kadın duraksayarak eklemişti. "Ama, şimdi bu paranın birazını ve sonra geri kalanını ödesem olur mu?"

Ve Dr. Luis kadına güvence vermişti. "Haftada elli sent ödemeniz iş görür. Ama ben acele etmeyeceğim. Çocuğun kolundaki alçıyı çıkardıktan sonra ödeme şeklini konuşuruz.)

Ancak, o sıralarda Dr. Luis Castellano okkalı bir muayenehane kirasıyla hasta kabul görevlisinin yan ücretini ödemek durumunda değildi.

Gene de bir doktor bunları düşünmek ve böyle tuzaklara düşmek zorunda kalmalı mıydı?

Ertesi gün Brice Wiseman, "Senin neler duyumsadığını biliyorum" diyerek söze başladı. "Dünyanın sayılı zenginlerinden Bay Rockefeller'in yerinde olsan ve tüm gezegenimizin en iyi

niyetli kişisi de sen olsan gene hastalarından para istemek zorunda kalacaktın. Çünkü para alman, hastalarının seni daha çok ciddiye almalarına yol açar. Bu yalnız Freud değil, Ferenezi ve diğer ünlü kişiler tarafından kaleme alınan yazılarla belgelenmiştir. Kuşkusuz söz konusu ilkel insan olsa durum değişirdi. Ancak, diğer tüm durumlarda ben senin yerinde olsam vizite ücretimi seans başına yirmi ile otuz dolar arasında bir sayıda belirlerdim."

Oysa şimdi de Barney'in vicdanı rahatlamamıştı. "Eski çağların Babil'inde bir doktora yalnızca o hastası iyileştiğinde para ödenirdi" dedi.

Wiseman gülerek yanıtladı. "Hammurabi o kuralı İsa'dan önce 1800 yıllarında koymuştu. Bugünlerde sanırım Amerika Tıp Birliği öyle bir yasayı modası geçmiş sayacaktır."

Ve kıdemli doktor bir kez daha amaca varmak üzere konuşup şunları ekledi: "Sen, bir hizmet yapıyorsun, Barney. Olaya şöyle bakarsan göreceksin, bir taksi sürücüsü olarak kişiyi hastalıktan sağlıklı duruma taşıyorsun. Bu durumda taksimetre çalışmalı, değil mi?"

Wiseman bilmeden Barney'in yaşamındaki gerçek bir deneyime, benzetme yapmıştı. Genç doktor bir zamanlar taksi şoförlüğü yaptığını nasıl unutabilirdi?

Cin gibi gülümsemeyle yüzü aydınlanan genç adam "Ama onlarla aramızdaki tek fark, bizim bahşiş almayışımız, değil mi Brice?" diye sordu.

Brice de gülümseyerek yanıtladı, "Yalnızca hisse senedi ya da atların üzerine oynadığımızda bahşiş almayız, genç adam!"

1967 yılının ilkbaharında Vietnam'da yaklaşık yarım milyon Amerikan askeri vardı. Ve bunlardan pek azı tam olarak ne için çarpıştığını biliyordu. Bu arada tüm Amerika Birleşik Devletleri toprakları içinde en az bu sayıdaki protestocu ülkenin Güney-

doğu Asya'nın sorunlarına karışmasını kınayan yürüyüşler düzenlemekteydi.

Aynı dönemde pek çok doktor da, askerlik hizmetini Vietnam'da yapması istenirse bir moral kararı vermek durumundaydı.

Askere çağrılan büyük sayıdaki Amerikalı gençler ise, kendi kendilerini mülteci durumuna sokuyor ve ülkeden kaçıyorlardı. Kanada ve İsveç birdenbire askerlikten kaçan Amerikalı gençlerin merkezi durumuna gelmişti. Ancak üniforma giymekten sakınmanın başka yolları da vardı. Sözgelişi, bir doktorun genç adamın hizmete uygun olmadığına ilişkin olarak yazacağı bir not gibi... Akılsal dengesizliğin belgelenmesi en etkili askerliği engelleyici yol olduğuna göre o dönemde Barney de kendisini aşırı baskı altında imiş gibi duyumsuyordu.

Çünkü sağlıklı bir inşam hasta diye nitelerse ne türden bir doktor olurdu? Laura ile Barney bu konuyu geç saatlerde, yaptıkları o sonu gelmez" danışmalarda" tartışıyorlardı.

Bu konuşmalardan birinde, "Tanrı'ya şükürler olsun ki, benim uğraştığım erkek çocuklar yalnızca birkaç günlük oluyor" diyen Laura ekledi, "Bu yüzden böyle olaylar hakkında huzursuz olmama gerek bulunmuyor."

"Durumdan o denli emin olma, Castellano. îş sürüp gidiyor. Bu gidişle, savaş sürerken o çocuklar da büyüyüp askere gidebilirler."

"Her nedense, şu anda kızgın oturağın üzerinde oturan sensin. Bu işle nasıl baş edeceksin?"

"General Westmoreland'i deli ve bütün bu savaşı da çılgınlık olarak ilan edeceğim."

"Seninle aynı fikirdeyim" diyen Laura sözlerini şöyle sürdürdü: "Ben şimdiden zorunlu yürüyüşe geçmiş bulunuyor ve senin tutumuna sempati duyuyorum. Demek istiyorum ki, Hipokrates'in Andı'nın hiçbir yerinde bir doktorun hastasını savaştan

korumak üzere yalan söyleyeceği yazılı değildir. Ancak böyle ahlaksal örnek de bulunmuyor."

"Öyle bir örnek var" diyen Barney açıkladı: "Ünlü Nurnberg duruşmaları ahlakın, milliyetçiliğin ötesine gidip onu aştığım kanıtlamıştır. Ve unutma, bu çocuklar şurada oturup kendilerim askere çağıran kartları yırtarlarsa hapse atılacaktır. Şimdi böylesi ahlak dışı bir şey değil mi? Üstelik doktorların insan yaşamını kurtaracağı varsayılmıştır. Ve ben kime bu askerliğe uygun değil dersem, o Vietnam'a gidip insanları öldürmeyecektir."

"Tanrı'm! Sen gerçekten büyük bir rizikoyu göze alıyorsun, Barn. Sana hayranlık duyuyorum. O gençlerin ne derdi olduğunu söyleyeceksin sen."

"Onlara uygun olan her şeyi söyleyecek; sözgelişi şu adam ayak fetişisti, şizofreni vakası ya da cinayete eğilimli bir kişidir diyeceğim."

"Oh, adamlar cinayet işlemeye eğilimli gençleri sevecek-lerdir"

"Evet, söz cinayet işlemeye eğilimden söz açılmışken aklıma geldi: Senin orospu çocuğu (!) kocan nerede?"

"O şimdi Washington'da bir şeyler yapıyor."

"Benim sorum öyle değildi. İkinizin arası nasıl?"

"Oh, bilmiyorum" diyen Laura ekledi. "Diyelim ki, evliliğimiz sürüyor. Her neyse, Palmer bugün uçakla buraya geliyor."

"Onun seni bir yo yo oyuncağı imişsin gibi elinde yeterince zıplattığını düşünmüyor musun? Bu kişiliği oldukça yıkıma uğratıcı bir şey, Castellano. Neden kocana bir tür ültimatom vermiyorsun?"

"Bak, Barney. Daha şimdiden ona incelikle bir boşanma çağ-rısı yaptım. Ama, kocam kabul etmedi. İşin böyle sürüncemede kalmasından hoşlandığını söylüyor. Doğrusunu konuşmak gere-

kirse ben de olaya fazla dikkat etmeyecek kadar böyle bir ilişkiden bıkmış bulunuyorum."

Laura telefon görüşmesine kendim öyle kaptırmıştı ki, o anda kapının açıldığını ve Palmer'in odaya girdiğini fark etmedi.

"Dürüst konuşmak gerekirse, kocamın böyle sürtmesinden dolayı kınanacak olan benim. Demek istiyorum ki, belki de onun bu serüvenleri biz evlenmeden önce benim 'özgürlük' politikası istediğim günlere kadar dayanıyor."

"Tanrı'm! Sen her zaman kendi kendim suçlu çıkarmak gibi tuhaf bir yeteneğe sahipsin, Castellano!"

O anda Laura bir çığlık attı.

Barney, "Hey, lanet olsun, orada neler oluyor?" dedi.

Genç kadın dönmüş ve ensesine dudaklarıyla dokunanın Palmer olduğunu görerek rahatlamıştı. Kocası kollarını memelerinin üzerine sararken Laura, Barney'e güvence verdi, "Benim kötü niyetli kocam şu anda Drakula rolünü oynamaya çalışıyor. Şu anda telefonu kapasam iyi olacak."

"Tamam, Castellano. Ona kendine gelmesini söyleme yürekliliğini içinde bulmalısın yalnızca..."

Genç kadın telefonu kapattı.

Birdenbire Palmer onun bluzunun düğmelerini çözmeye ve yıllardır duymadığı bir tonla mırıldanmaya başlamıştı. "Seni gerçekten özlemişim, Laura"...

Yarım saat sonra ateşin karşısında oturmuşlardı. Laura kocasını öptü ve, "Bu, Aziz Paul'un Şam'a katatonik durumda (dış ortamla ilişkinin kesilmiş olduğu bir tür şizofreni durum. Çeviren) giderken yaptığı konuşmayla kıyaslanabilecek bir konuşma oldu" dedi.

"Seni her zaman sevdiğimi bilirsin, Laura. Gecikmiş bir yeniyetmelik gibi bir şey bu. Demek istiyorum ki, Washington'da evli değilmiş gibi davrandığımı söylemek istemem. Orası bir cin-

sellik cümbüşü gibiydi. Benimle o Jessica Forbes hakkındaki dedikodu sütunlarını görmemiş olduğunu umut ederim. Bir akşam yemeğinde ansızın kendimi o kadının yanında oturur buldum. Ancak, bir Senatörün kızının her yaptığı, dedikodu değirmenleri için öğütülecek bir tahıl kümesidir."

Laura kocasının bu "İtirafını" aynı zamanda zavallıca gizlenmiş bir öğünme olup olmadığını da merak etti. Ama, kocasının yenilenmiş sevgi ifadelerine inanmayı o denli istiyordu ki...

"Bak, Palmer" diyerek yanıtladı, "Bana ad, adres ve sutyen büyüklüğünü vermek zorunda değilsin. Haydi, ikimizin de tek eşli evliliği bir süre için tatile çıkardığımızı söyleyelim."

O anda kocası dikkatle sordu: "Yaşamına özel biri mi girdi?"

"Neden konuyu değiştirmiyoruz ki?" diyerek incelikle konuşan genç kadın Robbie hakkında dürüstçe konuşsa Palmer'in benliğini yaralayacağım biliyordu. Kocasına bir soru daha sordu: "Burada ne kadar kalacaksın?"

"İki haftalık iznim var" diyen Palmer yumuşak bir sesle sözlerini sürdürdü: "Sen de biraz işlerini kaytarabilsen!... Birlikte ne kadar kalabilsek o denli çok sevineceğim."

"Bir, iki gün ayarlayabilirim sanıyorum."

O anda telefon çaldı. Karı koca ikisi de hareket etmediler.

Palmer mırıldandı, "Telefon belki de senin için?"

"Unut telefonu. Şu anın büyüsünü bozmayı istemiyorum."

Telefonun çalışı ısrarlıydı.

"Haydi, Laura" diyen Palmer zorladı. "Sen doktorsun ve telefonda verecekleri önemli bir haber olabilir."

Genç kadın telefona doğru yürürken kocasının bakışlarının kendisini izlediğini biliyordu.

"Alo. Ben, Dr. Castellano'yum" dedi.

"Merhaba, Laura. Ben de seni her zaman sevecek olan Robbie. Şu anda seni bir geç saat içkisi içmek ve birkaç müzik parçasını dinlemek üzere kışkırtabilir miyim?"

"Üzgünüm, yığılan işlerin altında kalmış durumdayım. Seni, yarın sabah vizitesinden sonra görebilirim."

"Tamam, tamam" diyen Robbie neşesiz bir sesle ekledi, "Yarın görüşürüz."

Laura bu seste büyük bir düş kırıklığını işitmişti.

Genç kadın ateşin karşısına dönerken Palmer sordu. "Arayan kimdi?"

"Önemsiz" diyen Laura açıkladı. "Hiçbir şey önemli bir şey değildir."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Doğallıkla sorabilirsin."

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Genç kadın gülümsedi ve "Beni gebe bırakacağından endişe duyduğunu söyleme. Her neyse aklın rahat olsun. Hapı her zaman sadıkane biçimde kullanıyorum."

Palmer'in yüzünden soru soran bir ifade kayar gibi gelip geçti. Bütün bu aylar boyunca kimin çıkarına olmak üzere doğum kontrol önlemlerini uyguluyorsun? diye sorar gibiydi.

"Eğer hap almayı kesersen, gebe kalman ne kadar zamanı alabilir?"

Laura bir an konuşmadı. Sonunda refleksleriyle ders kitabını okur gibi konuştu: "Bedenin iç salgı sistemi önceden bilinmez bir şeydir. İlacın kimi zaman altı, yedi ay etkisini sürdürdüğü görülür. Kimi zaman da ilacı bırakmanın hemen doğurganlığı kamçıladığı saptanır."

Genç adam, "Umut edelim ki sen bunlardan ikinci kategori kadınlar arasında olasın" dedi.

Laura birdenbire hafif bir şok geçirir gibi olmuştu. Sonunda kendini toparlayıp sordu: "Neden böyle ansızın babalığa özen duydun?"

"İyi. İkimiz de her gün daha gençleşmiyoruz. Kadınlar ilk bebeklerini otuz yaşlarının başlarında doğurmalıdırlar. Uzmanlık eğitimi dönemin bu yıl biteceğine göre, artık kendini cezalandırır gibi olan çalışma dönemini atlatacaksın."

Genç kadın ısrarla sordu: "Gerçek nedenin ne, Palmer?"

"Eh, aile adını taşıyacak bir varis istiyorum."

"Hayır" diyen Laura bir kez daha sordu. "Senin salt gerçek nedenini istiyorum. Tümüyle gerçeği duymayı diliyorum."

Genç adam karısının gözlerinin içine baktı ve sanki bir an korku dokunmuş gibi konuştu: "Atanmam çıktı. Ne zaman olacağını bilmiyorum ama Vietnam'a gideceğim."

"Laura, şaka ediyor olmalısın." "Üzgünüm, ama bunu yapmak zorundayım."

"Ama o, sana pisliksin gibi davranmış bir adam... Ve sen, onun yaşamına dönmesine ve kafam bir kez daha ütülenmesine izin verecek misin?" Robbie ile birlikteydiler. Kahve içerlerken Laura genç adama artık birbirlerini yalnızca bir arkadaş gibi görebileceklerini söylemişti. Robbie kadının bildirisine karşı savaşım vermeye çalışıyordu. Kendisi olgun bir yetişkindi. Yaşa-mın çeşitli aşamalarında kazanmış ve yitirmişti. Boşanmış olduğu bir karısı ile kötü yetişmiş iki çocuğu durumun kanıtıydılar.

Ancak Laura gibi bir kadının, kendisine öyle biçimsiz şekilde davranan. Palmer gibi bir adama geri dönmesi Robbie'nin aklını tümüyle karıştırıyordu. Çünkü birinci elden, onları bir arada tutması gereken duyumsamaların karşılıklı olarak kendi benliklerini yıkıcı duruma getirdiğini görmüş ve saptamıştı.

Robbie kendisinin Laura için, kocası Palmer'den daha iyi biri olduğunu biliyordu. Çünkü genç kadının içindeki küçük kızı

görebiliyor ve Laura her an Robbie'nin koruyucu içgüdülerini harekete geçirebiliyordu.

Ve şimdi Palmer denilen piç vals yaparak geliyor, parmağını şıklatı, yor ve bunun üzerine genç kadın bir kez daha cezalandırılmaya dönüyordu. Düşünülürse belki de Laura gerçekten cezalandırılmayı istiyordu. Tamam. Robbie, dedi kendi kendine. Bırak şu kadını gitsin. Senin çektiğin üzüntü belki de kendine acımanla bitecektir.

Genç adam bütün bunları aklından geçirirken hastahanenin hemşire odasında ayakta duruyor ve kafeinle besleniyorlardı. Robbie genç kadının sözlerine karşı ilk uyartısına uyup Laura'ya kaşlarım çatmadığı için sevinçliydi. Şimdi kendisini daha sakin ve akılcı olarak duyumsuyordu. "Doğru kararı verdiğine emin misin" diye sordu. "Ben hiçbir karar vermedim ki, Rob."

"Benimle Palmer arasında seçim yapman bir yarışma kararı değil miydi?"

"Hayır durum bir seçim değildi, Rob. Palmer benim kocam. Onunla evlenmeden önce uzun uzun ve pek sıkı düşünmüştüm."

"Bir seçeneğin var, Laura. Çok iyi biliyorsun: Seninle evlenebilirim." Laura genç adamın elini sevecen bir tavırla tuttu. "Robbie dinle. Paylaştığımız şey güzeldi ve senden çok hoşlandım. Ama doğrusu sen, bensiz daha iyisin. Ben kötü bir serüven değildim ama gerçekten iyi bir eş gereci de olamayacağım."

Robbie bu sözlerle kendisi için olduğu kadar Laura için de inciniyordu.

"Sonunda, "Laura, beni dinle; bu benim kapanış konuşmam olacak" dedi. Duraladı, derin soluk aldı ve hafif sesle sözlerini sürdürdü: "Tanrı sana kötü bir oyun oynamış: Pek çok güzel şeyi vermiş ama ortaya çıkan sonuçla her şeyi öylesine karla örtmüş ki, son dokunuş olarak sana kendine güven duyma niteliğini eklemeyi unutmuş. Tamam, ben öylesi bir adam değilim. Bununla

başa çıkmak pek güç; ama uğraşacağım. Yani; seni unutmaya çalışacağım. Oysa günün birinde, o görkemli kafana birisinin çıkıp yumruk çakmasını ve senin biraz kendine dönmem sağlamasını umut ederim.

Sonra genç adam arkasını döndü. Gözyaşlarının görülmesinden utanır gibiydi.

Ve yürüdü gitti.

OTUZ

1968 sonbaharının başlarında Kara Güç hareketi gerçek anlamda Olimpiyat'ların doruğuna tırmanıyordu.

Denizden bin beş yüz metre kadar yükseklikteki Meksiko kentinde yapılan olimpiyatlarda iki yüz metre hız yansında altın ve gümüş madalyayı kazanan Amerikalı Tommie Smith ve John Carlos adlı atletler derece kürsüsüne çıktıklarında, Amerikan milli marşı çalınırken kara eldivenli yumruklarını, beyaz Amerika'nın kardeşlerine yaptıklarını protesto eder anlamda havaya kaldırmışlardı..

Bu yeni öfke dalgası bir yıl önce Rap Brown, Öğrenci Şiddet Dışı Koordinasyon Komitesi Başkanı olduğunda kaynaşmaya başlamışta. Brown, etkinliğine başlarken yaptığı konuşmada, Cumhurbaşkanının karısı Bayan Bird Johnson'un suikastle öldürülmesini öneriyor ve başkanı olduğu komitenin adının anlamım ne kadar hafife aldığını da açıklamış oluyordu.

Ve şimdi. Rap Brown kara derili savaşçılarının savaş hedefine Yahudi karşıtlığı tezini de eklemekteydi. Bir anda Amerikalı Yahudiler zencilere beyazların yaptığı baskıların gerçek etkeni gibi gösterilmeye başlanmıştı. Böylece bir zamanlar gerçek anlamda gettolarda yaşayan Yahudilerin; zencilerin kurtuluş hareketini destekledikleri halde şiddet olaylarında boy hedefi olarak gösterilmeleri ilginçti.

Olay Herschel Landsmann'ı kalbinden bıçakla yaralamış gibiydi. Çünkü o güne değin kara derili insanların yaptığı tüm protestolan tutkuyla ve açık ellilikle desteklemiş olan Herschel ve Hannah kendilerim ihanete uğramış gibi duyumsuyorlardı. Ama, onların asıl endişesi başka nedenle ortaya çıkıyordu. Landsmanlar bu konuda o denli rahatsızdılar ki, konuyu aralarında tartışmayı bile istemiyorlardı. Şimdi tüm dertleri, olayın Bennett'le ilişkilerim nasıl etkileyeceği sorusuydu.

Bu arada Barney yazmakta olduğu Bir Şampiyonun Aklı adlı kitabının iki yüz sayfayı aşkın bölümünü tamamlamıştı. Ve yayıncı Bill Chaplin'in müsveddeyi gözden geçirme yolundaki ricalarına karşı çıkamıyordu artık. Genç adam yüreğinde büyük bir korkuyla dosyayı Berkeley House yayınevine gönderdi.

O gün sabah saat dokuzdan akşama kadar en az iki saatte bir Bill Chaplin'e telefon ederek adamın kitabı hakkındaki fikrini öğrenmek üzere savaşım verdi.

"Kitap iyi mi, Bili? Gerçekten iyi mi? Demek istiyorum ki, tamam olmuş mu? Yoksa korkunç mu? Özentili mi? Yüzeysel mi olmuş?" diye sorup duruyordu.

Sonunda kafası karışan yayıncı genç yazan şöyle yanıtladı: "Sen benim dikkatimi böyle dağıtırsan onu okuyamam ki! Neden bir hap alıp da yatarak uyumuyorsun?"

"Hap almak istemem, lanet olsun! Yalnızca ne düşündüğünü öğrenmeyi diliyorum!"

Bill'e verdiği sayfalar hız koşucusu Jesse Owens'i, ağır sıklet boks şampiyonu Joe Louis'i ve bir mili ilk kez dört dakikanın altında koşan ünlü atlet Roger Bannister'i ruhsal çözümlemeleriyle anlatıyordu.

Ayrıca karada ve denizde hız rekorlarını kırmış olan Donald Campbell'le ölümünden bir hafta önce yapılan röportajları da içermekteydi. Bu bölüm özellikle ilgi çekiciydi. Çünkü Campbell'-

in babası da bu "hız oyununda" yer almıştı. Sonucun babadan oğul a geçen genlerle bir ilgisi var mıydı? Bunun şampiyonların akılsal yetenekleriyle ilintisi neydi? Ve oğul, kırdığı rekorla babasını geçtiğinde ne duyumsamıştı?"

Ancak Barney, o ana değin yazdığı sayfalar içinde en iyi şekilde çocukluktan beri kahraman saydığı, bir kölenin torunu olan ve beyzbol oyununda ten rengi engelini ilk kez aşan zenci Jackie Robinson'u anlattığını düşünüyordu.

Gece saat on bir buçukta Bill genç doktora telefon etti ve "Müsvedde muazzam!" dedi.

Barney inanamazmış gibi sordu. "Kitaptan hoşlandığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, bu duygu hoşlanmak değil... onu çok sevdim. Kitabın kalanım ne zaman bitireceksin?"

"Hey dinle, Bili" diyen Barney ekledi. "Kimi zaman benim tıp uygulaması yaptığımı unutuyorsun sen!"

"Biliyorum, biliyorum" diyen yayıncı teslim olmuş gibi konuştu. "Ancak, kitabını ilkbahar yayın listemize koymalıyız. Eğer para yönünü merak ediyorsan sana biraz daha avans veririz. Ve sen de hastalarına karşı yüklenimlerinde bir süre tatile girer ve kitap üzerindeki çalışmalarını yoğunlaştırırsın."

Bu sözleri karşı tarafın suskunluğu izledi.

Bill'e göre telefon görüşmesi kesilmiş gibiydi. Sonunda, "Barney, şimdi de orada mısın?" diye sormak zorunda kaldı.

Barney gücenikliğini ortaya koyan bir ses tonuyla konuştu. "Bill. izin ver de sana bir milyonuncu kez söyleyeyim: Psikiyatrist, geniş bir ailenin babası gibidir. Hastalarımız ameliyata gelen ve bir hafta sonra iyileşip giden kişiler gibi değildir. Onlar bana karşı bir yükümlülük altına girince ben de onlara yükümlülük borçlanırım. Belki de yıllarca süreyle bana gereksinim duyduklarında orada olacağım şeklindedir yükümlülüğüm. Sen;

Atlas Okyanusu üzerinde uçarken; uçak pilotunun tatile girmesini ister miydin?"

Bill utanmıştı. "Üzgünüm, Barn. Gerçekten üzgünüm. Sözlerimi geriye alıyorum. Senin verdiğin önceliklere karşı saygılıyım. Üzülme. Önerimi geri çekiyorum" dedi.

"Tamam, Bill. Rahatsız olma artık."

"İyi, Barney. Telefonu kapatıyorum" diyen yayıncı geri çekilmek üzere telaşlıydı. Gene de şu sözleri söylemeden edemedi. "Eğer şimdi de kitabını ağustos ayına kadar bitirebilirsen?..."

"İyi geceler, Bill."

"Ben, biraz önce bir kişiyi öldürdüm. Ne yapacağım?"

Saat sabahın ikisiydi ve iç hastalıkları servisindeki kıdemsiz uzman adayı Tim Bluestone yıkıma uğramış görünümdeydi. Servisteki üstü onu yatıştırmaya çalıştı.

"Hey, rahat ol, Tim. Kendini toparlamaya çalış. Şuraya otur ve bana neler olduğunu anlat."

Genç doktor bir robot gibi kendisine söylenene uydu. Sonra başını öne eğip ellerinin arasına alarak konuştu. "Oh, Tanrı'm! Ben bir katilim." Başım kaldırdı ve gözlerini beyaz önlüğünün kollarına kurularken ekledi. "Ölen, Bayan McNaughton'dur. Bu kadın..."

"Biliyorum" diyen Seth Lazarus genç doktorun sözünü keserek açıkladı: "Bu sabah inceden inceye muayene için programa alınmıştı. Sen anlatışını sürdür."

"Hemşire yaşam belirtilerinin sıradan kontrolünü yapıyordu ve yaşlı kadının tansiyonunun ansızın çok kötü biçimde düştüğünü saptamıştı. Hemen beni bulunduğum nöbet odasından çağırdı. Koştum, kadının yanına gelip daha aleti koluna takmadan pek düşük tansiyonu olduğunu gördüm. Çünkü, kadının yüzü mavi bir renge dönüşmüştü..."

Anlatışını bir süre kesen genç doktor daha sonra "Şimdi kendimi çok kötülemiş gibi duyumsuyorum. O anda seni çağırmalıydım, Seth. Seni de bu işe karıştırmalıydım" dedi.

Genç adam üzüntüyle kendinden kıdemli arkadaşına bakıyordu.

Seth Lazarus, "Anlatmanı sürdür" diye konuştu.

"İyi, o anda ne yapacağımı bildiğimi sandım. Demek istiyorum ki, yapacağımı bilerek yaptım. Yalnızca..."

Tam söylediği sözün ortasında susmuştu. Çünkü ölümcül hatasını itiraf etmek üzereydi.

"Hastanın küçük tansiyonu üçe inmişti. Bu yüzden hemşireye hemen aramine getirmesini söyledim. Hacın anında kan basıncını artıracağını biliyordum."

"Doğru" diyen Seth ekledi: "Vazopresör öğenin bu özelliği bilinir. Senin yaptığında kural dışı bir durum göremiyorum."

"İyi. Hemşire bana alta ampul ilaç getirmişti. Kadın, ilaçları bırakıp hemen kanamalı bir hastanın yanına koştu. Hatanın bir bölümü de hemşirenin. Demek istiyorum ki, Aramine'i bana sulandırılmış ve yoğunluğu azaltılmış olarak getirmeliydi. Evet, biliyorum. Pisliğe dikkatle bakmalıydım! Evet, biliyorum. Pisliğe dikkatle bakmalıydım! Ama, o denli yorgundum ki, gerçekten ne yaptığımı bilmiyordum...

"Her neyse, on miligram ilacı derialtı iğnesine çekip Bayan McNaughton'a uyguladım ve kadının ilaca vereceği karşılığı bekledim. Önce hiç karşılık vermedi. Sonra kan basıncı fırladı ve ben paniğe kapıldım. Beyin karıncığında bir yetmezlik, enfarktüs ya da kanama olmasından korktum."

Seth genç doktordan önce davranıp durumu kestirdi. "Bu yüzden serinkanlılığını yitirip ona bir ampul ilaç daha verdin. Öyle değil nıi?"

Tim başını öne eğerek onayladı. "Ve birdenbire kadın duruverdi." Genç adam biraz duraladı ve sonra mırıldandı. "Ölmüştü. Sonunda ben, başlangıçta yapmam gereken şeyi yaptım ve hastanın tabelasını alıp baktım. Onun ileri aşamada bir şeker hastası olduğunu öğrendim."

Seth olayın gidişine kendisini kaptırmış bir tavırla, "Kötü yapmışsın" diyerek sözünü sürdürdü: "Aramine, şeker hastaları için uygulanması engel oluşturan bir ilaçtır. Çünkü, zaten hasta olan kan damarlarını büzer ve kan dolaşımım durdurabilir."

Tim çalışma masasına yumruk vurmaya başlamıştı.

Seth ayağa kalktı ve sakin bir sesle sordu. "Benden başka birisine olayı anlattın mı?"

Artık bir şey demeyen Seth, Bayan McNaughton'un yatağına doğru yürürken Tim de onu izledi. Karyolanın her iki yanındaki yataklarda yatan hastalar horluyorlardı. Bayan McNaughton hareketsizdi.

Seth kadının yaşamsal belirtilerini dikkatle inceledi ve el fenerini yakıp gözlerine baktı. Sonunda Tim'e dönüp şöyle konuştu: "Haklısın. Bu kadının beyninde şiddetli bir enfarktüs (damarın pıhtı ile tıkanması. Çeviren) geçirmiş olduğunu söyleyebilirim."

Tim suçluluk duyumsamsayarak felce uğramış gibi hareketsiz dururken Seth sözünü şöyle sürdürdü: "Büroya git ve orada beni bekle. Nöbetçi hemşireye gerekenleri yapmasını söyleyeceğim. Sonra seninle birlikte ölüm raporunu yazarız."

Çok kısa bir an için her ikisi de konuşmadılar. Daha sonra Tim korkmuş gibi alçak sesle: "Kadını öldürdüm, Seth. öyle değil mi?" dedi.

Bu sözlere Seth Lazarus'un yanıtı pek yalın oldu. "Seni büroda görürüm, Tim..." Ve arkasını dönüp yürüdü.

Seth nöbetçi doktor odasına on beş dakika sonra vardığında odadaki hava Londra'nın sisi kadar yoğundu. Bluestone aynı anda iki sigarayı birden içiyor olmalı diye düşündü.

Tim'e mürekkepli bir kalem ile belgeyi uzattı. Çalışma arkadaşı kağıda dilsizmiş gibi baktı.

Seth onu zorladı. "Yalnızca imzalar mısın, Bluestone?"

"Ölüm nedenini beyinde yoğun kan pıhtılaşması diye mi yazdın?"

"Öyle değil miydi? Gerçekten doğruydu o..."

Tim kıdemli çalışma arkadaşı Seth'e bakarken yüz kasları donmuş gibi gergindiler. "Lanet olası durumu pek iyi biliyorsun. Ölümün gerçek nedeni benim" dedi.

"Dinle, Bluestone: insan hataları nedeniyle hastasını yitirmemiş doktor dünyada bulunmamaktadır. Özellikle sen bu denli uzun sürelerle uykusuz kalıp çalıştığın sürece bağışlanırsın. Ölüm raporu gerçeği ortaya koymaktadır." Bir an duralayan Seth sonra ekledi. "Kuşkusuz rapor tüm gerçeği belirtmek zorunda değildir."

Tim kendinden kıdemli uzman adayına bakıp gönül borcunu dile getirdi. "Teşekkürler, Seth. Bunu kesinlikle unutmayacağım."

Bir an ikisi de konuşmadılar. Daha sonra Tim duraksayarak sordu: "Bana söyle, Seth. Sen hiç kimseyi hatan sonucu öldürdün mü?"

OTUZ BİR

CİLDİYE uzmanı, Beverley Hills'deki muyanehanesini beş minik danışma yerine her biri süpürgelikten büyük olmayan odacıklara bölmüştü. Her an bir odacıktan ötekine koşuyor; hastalarının derisindeki lekelere, siğillere ya da diğer belirtilere çıplak gözle ya da büyüteçle bakıp inceliyordu. Sonra, anında tanı yaparak hastalarım hoşnut edecek sözler söylüyordu. Daha sonra bir hemşire gerekli form ve reçeteleri odacıklardaki hastalara

dağıtarak sonraki hafta için herkese birer randevu daha ayarlıyordu.

Lance'e göre burada tek sorun, cildiye uzmanlık dalının pek sıkıcı oluşuydu. Derideki aynı lakeyi çok küçük farklarla yüzüncü kez görmek tüm zamanlar boyunca tek bir tabloya bakmak gibiydi. Eğer saatlerce bakmaya zorunlu bırakılırsanız sonunda Mona Lisa'nın gülümsemesi bile sinirinize dokunabilirdi.

Genç doktor Lance Mortimer için bir sonraki seçenek bevliye uzmanlık dalıydı. Tıp Ekonomisindeki son araştırmalar tenasül ve bevliye hastalıkları uzmanlarının ülkede yıllık kazanç ortalamasında başı çeken kişilerden olduklarını gösteriyordu. Ve uzmanlık dalında da kesinlikle evlere çağrılmak söz konusu olamazdı. Bu iyi bir şeydi. Saat başına düşen hasta sayısı da iyiydi. Ve cildiye gibi bevliyede de kesinlikle hasta yitirmezdiniz. (Çünkü, hastada kanser gibi bir hastalığı saptarsanız olayı hemen bir cerraha ya da kanser uzmanına aktarırdınız.)

Ama daha sonra Lance; bevliye dalında da işin güç ve sorumluluğun oldukça büyük olduğunu kendi kendisine söyledi. Bu konuda yeni yayınları izlemeli, yeni teknikleri öğrenmeli ve mesleğinizi ciddiye almalıydınız. Dahası, hastalarınızdan bazısı gerçek hasta olup başkasının ameliyat masasında olsa bile ölebilirdi. Ve bütün günü bir sistoskop (mesane içinin gözlenmesine özgü aygıt. Çeviren) ile insanların pek özel yerlerine bakarak geçirmek tümüyle heyecanlandırıcı bir olay değildi.

Anestezist'in (anesteziyoloji uzmanı ki, Türkçemizde narkozcu da denilmektedir. Çeviren) görevi şu bakımlardan Lance'e çok daha çekici görünüyordu: Hastayı kaslarını gevşeterek daha rahat bir duruma indirgemek ve onun soluk alışım kararlı hale getirmek zevkliydi. Bu arada masanın öbür ucunda cerrah sabit bir baskı altında zahmet çekerek kesip biçiyor, yaralı yere parçalar ekliyor; yarayı dikiyor ve her zaman rizikoyu üzerine

alıyordu. Eğer ameliyat başarısızlıkla sonuçlanırsa, tüm kınama hemen her zaman cerraha yöneltiliyordu.

Bütün bir ameliyat boyunca dost "gaz sevkedicisi" yalnızca hastanın soluk alışını ve tansiyonunu dengelemek üzere birtakım göstergeleri kontrol ediyordu. Ve sonra ameliyat başarılı olur da hasta uyanırsa anestezi uzmanı yeni yaşam hediyesinden gönül borcunu fazlasıyla alıyordu.

Dahası, anesteziyoloji uzmanlık dalı iyi para getiriyordu. Çalışma saatleri esnekti. Hastalar sizden yakınacak, sizi yalanlayacak ve hatta size soru soracak durumda değildi. Ve eğer çalışma saatlerinizi kendiniz seçerseniz, size normal ve varlıklı bir yaşam içinde en fazla özgür zamanı sağlayacak bir çalışma programı ayarlayabilirdiniz.

Daha sonra çekiciliğiniz ve diazot monoksit tankınızla birlikte A düzeyinde partilere çağrılar da alabilirdiniz.

Barney'in günleri şimdi öyle doluydu ki, Resimli Spor dergisinin, kitabından Jackie Robinson ile ilgili kesimi alıp yayınlayacağını yarı yarıya unutur gibi olmuştu. Şubat ayının sonlarına doğru bir cumartesi sabahı, ailesindeki ölüm nedeniyle paniğe uğramış bir hastaya yaptığı iki saatlik viziteden eve yeni dönmüştü. Tam giysilerini çıkarıp ozmozla (kimyadaki geçişme olayı. Çeviren) kendisine sinmiş olan ölüm havasını dağıtmak üzere, hafif koşu yapmak için spor giysilerini giyinirken telefonu çaldı.

"Alo, sizi cumartesi sabahı rahatsız ettiğim için üzgünüm. Adım, Emily Greenwood. Resimli Spor dergisinde çalışıyorum. Sizi neden aradığımı sanırım biliyorsunuz?"

"Oh, kuşkusuz biliyorum. Derginiz amputasyon (bir organın kesilip bedenden çıkarılması işlemi. Çeviren) yapıyor. Ya da kitabımdan bir bölümü kesip yayınlayacak desem daha iyi mi olur?"

"Olayı şöyle söylesek: Kesmek zorundayız. Ama önemli bölümleri kesip çıkararak onu bozmak zorunda değiliz. Eğer

bizim baskı için önerdiğimiz yazı kopyasını sizin evinize getirsem, size uygun olur muydu? Yazının son teslim tarihi için neredeyse bir tür yarış içinde gibiyiz."

"Benim, iş için ne kadar zamanım olacak?"

"İyi" diyen kadın sesi duraksadı ve özür diler gibi sözlerini sürdürdü. "Bu, sıcak bir haber olduğuna göre, olabildiğince ivedi davranmalıyız. Başka bir deyişle pazartesi günü derginin baskısına geçiyoruz."

"Ne? Bu kadan saçma ama!" (Kadın "sıcak" demişti ama gerçekten saçmalık oluyordu bu kadarı!..)

"Lütfen, Dr. Livingstone, biz yeni bir dergiyiz ve sizin parçanız dergide yer bulur bulmaz hemen yayınlanmalı. Üstelik sanının siz de yazınızın kesiliş şeklinden memnun kalacaksınız."

"İyi, bu durumda yazıyı bana bir haberciyle gönderebilirsiniz."

Kadın, "Sorun yok. Yazı yarım saatte sizin orada olacaktır" diye yanıtladı.

Yirmi beş dakika sonra kapının zili çaldı. Barney kapıyı açınca iri kahverengi gözleri ve kırmızı kahverengi kısa kesik saçlan olan ufak tefek genç bir kadınla yüz yüze geldi.

"Merhaba, ben Emily Greenwood'um. Doktor siz misiniz?" "O adam benim" diyen Barney bir yayıncı yardımcısıyla birlikte çalışmak üzere kendisine ikinci sınıf bir yazar gibi davranılmış olmasından ötürü duyduğu düş kırıklığını gizlemeye çalışıyordu.

Elindeki sarı renkli zarfı havaya kaldıran genç kadın neşeyle, "Müsvedde bende" dedi.

"Muazzam! Oh, bir kahve içmek üzere içeriye gelmek ister miydiniz?"

"İyi olur" diyen genç kadın gülümseyerek ekledi. "Baskı için hazırladığım yazıya holde bakmayı düşünmezseniz sanırım içeri gelmek zorundayım."

"Benim yayıncım ve düzeltmenim siz misiniz?"

"O konuda bahse girebilirsiniz. Böyle bir yazının yanına yardımcılarımın yaklaşmalarına izin veremezdim. Sanırım, o büyük bir yazı."

Eğer bu sözler bir övgü iseler, Barney'in kabaran tüylerini düzeltiyorlardı.

"İçeri gelin... içeri gelin" diyen genç doktor abartılı bir eğilişle el hareketi yaptı. Sonra konuşmasını şöyle sürdürdü: "Ben biraz su kaynatırken her zaman abartarak yemek masası dediğim şu masaya yerleşir misiniz?"

"Çok iyi" diyen Emily, Barney'in oturma odasına girdi. Her biri belli bir spor etkinliğinin sonunu gösteren koşu eşofmanı ve papuçları, onlara uygun çoraplar ve hatta tenis raketleri odanın her bir tarafına yayılmışlardı.

Barney mutfaktan, "Umut ederim ki bir neskafeye hayır demezsiniz?" diye seslendi.

Onayını belirten kadın, "Doktor olan sizsiniz" diyerek yanıtladı.

Kısa süre sonra iki büyük fincanı elinde taşıyarak odaya giren Barney masaya oturur oturmaz şöyle konuştu. "Sanırım, sizden özür dileme borcum var."

"Üzülmeyin o her zaman olur. Herkes beni sekreterim sanır. Belki de bu, spora karşı çocukça hevesim yüzündendir. Bir kadın neden ikinci bir Grantland Rice olmasın? Ünlü kadın yazar Virginia Woolf'un 'iki cinsellikli akıl' hakkında dediklerine inanıyorum ben."

Kinayeyi hemen kavrayan Barney düşündü ve o sözün kaynağını bildiğini göstermek üzere konuştu: "Kendine Ait Bir Oda, gerçekte kadın yazarlar için dönüm noktası olacak bir deneme kitabıdır. Ve her birimizin karşı cinselliğin işlevlerini yaratıcı

olarak başarabilmesine gereksinimini gösteren pek çok klinik vaka bulunmaktadır."

"İyi" diyen Emily ekledi. "Ama, ben tam olarak bir Virginia Woolf değilim."

"Tamam, ben de tam olarak Sigmund Freud değilim."

"İyi, çok iyi" diyen genç kadın gülümseyerek sözlerini sürdürdü. "Karşılıklı olarak alçakgönüllülük gösterisi yaptıktan sonra haydi eldivenlerimizi giyelim ve yazı üzerindeki kesintiler için dövüşmeye başlayalım."

Ve dövüştüler. Barney'e göre yazıda her kesip çıkarma tıptaki yanp deşmeler gibi duyumsanıyordu.

Konuşmaları ise şöyle sıralanıyordu:

"Emily, hayır hayır... Bu hepsinden daha acımasız bir kesme oldu..."

"Haydi, Barney" diyen genç kadın karşı çıktı. "Robinson'un büyük ligdeki ilk gününde sindirim sistemindeki duyumsamalarını ana hareket noktamız olarak almalıyız. Kabul etmez misin bunu?" Genç kadın o iri kahverengi gözleriyle doktora bakıyordu.

Barney itirafta bulundu. "Doğrusun, Emily. Sen bana öyle bakıyorsun ki, sonunda senin telefon numarana karşılık lanet olası şeyin tamamının kesilmesine bile rıza göstereceğim."

"Haydi" diyen genç kadın minyatür bir futbol antrenörü gibi şarkı söylercesine konuştu: "Şu işi bitirelim önce."

"Dinle, Em. Sana Em dersem darılır mısın?"

"Hayır hiç kızmam. Öylesi, İngilizce anne sözcüğünün ilk harfinin okunuşu gibi olur ve eminim ki sana da ruhsal bir önem ifade eder. Ancak, işi bitirene değin onu bana hiç söyleme. Şimdi, Robinson'un ilk kez Branch Rickey'in bürosuna adım attığı yerden başlayalım. Sanırım orası yazının en şaşırtıcı bölümüdür."

"Neden öyle?"

"Demek isterim ki, seni bilemem ama herkesin belleğinde Jackie'nin o ilk inanılmaz yılı yatar. Herkes ona yağdırdığı hakaretlerle birlikte ayakta durduğu beyzbol atıcısının tümseğine doğru ağartıcı maddeler fırlatırdı. Ve Robinson, kesinlikle öfke duymadan ve misillemede bulunmadan orada soylu bir biçimde dikilirdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve Rickey'in ona üç mevsim boyunca duygularını kilitlemesi için yemin ettirdiğini Robinson bana anlattığında çarpılır gibi oldum. O kadar süreyle yalnızca azizler sakin kalabilirdi."

Ortaya çıkan yazının kendisininkinden daha iyi olduğunu Barney'in kabul etmesi bir saatten az bir zamanı aldı. Tanrı'm, bu kadın zekiydi. Ve görünüşü de fena değildi.

Hayır, hayır. Kendi kendine yalan söylemeyi bırak, o güzel bir insan diyerek Barney durumu kabulleniyordu. Gerçekten pek güzeldi. Tanrı cezasını versin! Böyle bir kızın doğallıkla erkek arkadaşı olmalıydı. Onu akşam yemeğine davet etmemek daha iyi olacaktı. Çünkü aramızdaki yazar-yayıncı ilişkisi zedelenmeyecekti.

Dramatik pozla not defterine bir tokat atıp kapayan Emily, "Şimdi, senin seçeceğin bir lokantada geç saatte yenecek öğle yemeğinde arkadaşlık etme zevkini bana vereceğini umut ederim" dedi. Barney sordu. "Beni, sen mi davet ediyorsun?"

"İyi. Ben davet ediyorum, diyelim. Ve dergimiz parayı ödüyor. Bu nedenle iştahının dinginlerini gevşek bırakabilirsin."
"Pekiyi, tamam. Klüp 21'e ne dersin?"

"Olur. Şu halde Klüp 21'de. Oradaki Kreindler adlı genci tanıyorum. Pekiyi, kararımız tamamsa, senin telefonunu kullanıp oraya geleceğimizi bildireyim."

Cumartesi öğleden sonrası için bile geç saatte ve üst kattaki salonda olmalarına karşın, lokanta kalabalıktı. Ancak salon daha çok masaları temizleyen garson ve yardımcılarıyla doluydu.

Herkesten uzak bir köşeye oturan çift genellikle spordan konuşuyor ve konudan konuya atlıyorlardı. Söz. Brooklyn Dodgers takımına gelince Emily, Barney'in meydan okuyuşunu kabul etti ve forma numaralarıyla oyuncuları saymaya başladı.

"Bir numaralı oyuncu kimdi?"

"Pee Wee Reese, beyzbolda ikinci ve üçüncü minder arasında oynardı, iyi bir eldivendi, orta karar sopa tutardı ve tüm zamanlarının ortalaması. 261 sayıydı."

"Dört numara kimdi?"

"Edwin 'Dük' Snider, orta alanda oynuyordu. Topa çok iyi vururdu. En iyi mevsiminde ortalaması 136 sayıydı."

"Altı numara?"

"Cari 'Okuyan Tüfek' Purillo. Sağ alanda oynuyordu. Beyzbolda en iyi top atıcılardan biriydi. Spor yaşamı ortalaması 299 ve 1953 yılı ortalaması 344 idi."

Aralarındaki spor bilgi yarışması tüm sorulanları bilerek ve hiç hata yapmadan beraberlikle sonuçlandı. Daha sonra sayısaldan sözcükleri gerektiren konulara geçtiler ve bu arada Barney'in aklına bir şey geldi.

"Sezinleyebiliyor musun, Emily? Başlangıçta Dodgers takımının kahramanları hep tek sayılı formaları giyiyorlardı. Ve sonra Jackie Robinson ortaya çıktı ve ona kırk iki numaralı formayı verdiler. Bunun bir rastlantı olduğunu düşünür müsün?"

"Evet, haklısın" diyerek yanıtlayan genç kadın ekledi. "Çünkü Dodgerlerde ikinci zenci olan Campy'e otuz dokuz numaralı formayı verdiler. Bir ruh hastalıkları doktoru olarak bundan ne sonuç çıkarıyorsun?"

"Şey" diyerek başlayan Barney sözlerini şöyle sürdürdü: "Mesleki kanım, bunun kesinlikle bir anlam ifade etmediğidir. Ben de oynadığım oyunlarda hep on numaralı formayı isterdim. Hemen söylemeliyim, büyük liglerde hiçbir zaman oynamadım."

Emily Greenwood neşeli bir tavırla, "Biliyorum" dedi. "Neyi biliyorsun?"

"Bu denli aydın bir kişi olmadan önce senin basketbol oynadığını biliyorum. Aslında sana bir itirazım var: Bundan ötürü bana fazla bir ruhsal çözümleme yapmayacağım umut ederim. "Bir an duralayan kadın sonra gizini açıkladı. "Senin bacaklarına ilişkin benim bir tutkum vardı."

Barney bu sözlere karşılık olarak nasıl bir tepki göstereceğini bilemedi. Son modayı izler gibi kulağa gelen ifade şekli, kentin Doğu Yakası'nda çılgınlar gibi yaşayan bir kişinin sözleri miydi? (Şimdi diz kapaklarımı görmek ister miydin?" şeklinde mi olmalıydı?) Genç adam karşısındakinin sözlerine benzeyen bir ifadeyle yanıtladı, "Bu, pek övgü dolu bir söz, Em. Demek istiyorum ki, eğer bir alay değilse kimse böyle hoş bir sözü şu ana değin bana söylememişti."

"Merak etme, alay etmiyorum ama bir fetişist de değilim. Midwood lisesinde senden iki yıl sonraki sınıfta öğrenciydim."

"Sen de Midwood'da miydin? Nasıl oldu da sana dikkat etmedim?"

"Eh, sanırım sen o zamanlar alkış kaptanı amigo kızlarla aşk yapmakla pek meşguldün. Her neyse, ben de o zamanlar okulun dergisi Argus'a fotoğraf çekiyordum. Gerçekte her zaman lisenin son sınıfında neden basket oynamadığını merak ederim. O sıralarda rahatlıkla liseler karmasında yer alabilirdin. Belki hücumda iyi değildin ama savunmada bir kaplan gibiydin. Neler olmuştu o zaman?"

Kızın bu ilgisine hayran kalan Barney, Gary Cooper modasına uyarak ve en az sözü söyleyerek yanıtladı. "Çok uzun ve üzücü bir öykü, Emily, işitmek isteyeceğini sanmıyorum" dedi.

Genç kadın, "Zamanım çok" diyerek yanıtladı.

Kadının masum sözü Barney'i kol saatine baktırdı. Saat epey gecikmişti.

"Hey, Em. Kaptan bize çok kötü bakıyor. Eğer buradan hemen çıkmazsak bizi öldürecek."

"O denli paronaya hastası olma, Barney. Dmitri burada sonsuza değin kalmama izin verir. Onun, Süper Kupa'ya bilet alması için bağlantılarım var.

"Bir sözün ya da işin yok mu?"

"Sorunun ilk şıkkına hayır, ikinci şıkkına evet. Peki senden ne haber?"

"Benim durumum da aynı. Kitapta henüz yazılmamış sayfaları unutabiliriz. Latin ozan ne demiş, 'Günü kap, yakala.'"

"Haklısın, 'Carpe Diem' (Latince deyişin Türkçesi, Gününü gün et, yarım düşünme! Demektir. Çeviren)"

Lokantadan çıkarlarken Barney düşündü. Ben de seni kapmak, yakalamak isterdim.

Birkaç sokak boyunca yaptıkları yüce ruhlu konuşmadan sonra Barney şimdi zinde olmak gerçekten ne demektir anlıyorum diye düşündü.

OTUZ İKİ

KASIM ayında bir cumartesi sabahı Yale Üniversitesi'nin normalde kahverengi ve taş grisi renkli binalarla kaplı kampusu, üniversitenin futbol takımının mavi beyaz renklerini taşıyan eşarpları, sarışın Vassar kızları ve futbolun heyecanı, soğuk havadan yanakları kızarmış öğrenci taraftarlarıyla pek canlanmışta.

Bennett Landsmann sabah saat onda nöbetten ayrılmıştı; Dr. Rick Zeltman'a sekiz saat süreyle asistanlık etmiş ve "su tesisata" işinde çalışmışta. (Kıdemli cerrah Rick Zeltman, karmaşık tenasül ve bevliye işlemine bedenin au tesisata adını takmışta.) Bennett bu denli yoğun çabadan sonra aklen olduğu kadar harcadığı bedensel çaba ile o denli yorgun düşmüştü ki, şimdi doğrudan yatağa girmek üzere sabırsızlanıyordu.

Üniversite kampüsünde ağır ağır yürürken tek düşüncesi bir kitapçı dükkanına uğramak ve aklını kan ve insan etinden başka yöne çekebilmek üzere kitap seçip almaktı.

Sokak satıcılan yolda balon, rozet ve taraftarları ilgilendiren diğer bir takım gereçleri satıyordu. Üniversite öğrencileri şimdi Bennett'e çocukmuş gibi görünüyordu. Tanrı'm! diyerek düşündü: Bu denli çabuk mu büyüdüm? Gündüz, gece ve mevsim farklarını sezinleyemediği bir küçük hücreye takılıp çılgınca ders çalıştığı o Tıp Fakültesi öğrencilik günlerinden bu yana ne kadar zaman geçti? On yıl önce sokakta genç bir aslan gibi yürüyordum. Şimdi kendimi yaşlı bir keçi gibi duyumsuyorum.

Chapel caddesini geçip Broadway'e gelirken gazete satan genç bir zenci yanına yaklaştı. "Haberin var mı? Kendini bu işlere hazırladın mı? Eğer hazırlamadıysan, şu belgeyi al! Yalnızca iki bölüm. Ancak onda aradığını bulacaksın!"

Bennett elini cebine soktu. Genç zenciye yirmi beş sent verip gazeteyi alarak kolunun altına sıkıştırdı ve yürüdü.

Yanın saat sonra kucağında on beş dolar değerindeki kitaplarla eve dönmüştü. Eğer şanslıysa bu kitaplar o gün öğleden sonra ile ertesi temmuz ayı arasında okunmuş olacaktılar. Stereo müzik setini açtı, mokasen papuçlarını ayağından çıkardı ve oturup okumaya başladı.

Ancak genç adam kesip biçmekten, kan damarlarını bağlamaktan, yara dikmekten ama en çok her şeyi doğru olarak yapıp

yapmadığını merak etmekten o denli yorgun düşmüştü ki, Thomas Wolfe'un biçemci romanı Zaman ve Irmak Üzerine bile ilgisini çekmiyordu. Son çare olarak, Panter Haberlerini gözden geçirmeye başladı.

Gazetenin sözcükleri kulağa kaba gelen biçimde ve ölümcül şekilde beyazlara karşıtta. Lanet olsun! diyen Bennett ağır yazıları geçeyim, belki gazetenin spor bölümü vardır diye düşündü.

Son sayfaya doğru yaprakları çevirirken bazı karikatür ve resimli dizilere rastladığı için sevindi, işte şu anda gereksindiğim bunlardı diye aklından geçirdi.

Ve dizilerden birini okumaya başladı. "Pis Yahudi Domuzlan, Zencileri Parçalıyor" adlı terbiyesizce düzenlenmiş ilk diziyi okuyunca gazeteyi yere fırlattı ve evden dışarı, New Haven'in soğuk rüzgârına doğru koştu.

Hastanede Jack'i hizmetliler odasında buldu.

Öbür hizmetliler Bennett'i az çok "kendilerinden" saydıkları için Jack da hastahane saygı kurallarını unutarak. "Merhaba, Bennett bebek" diyerek genç doktoru selamladı.

Bennett sert bir sesle karşılık verdi. "Sana bir şey diyeceğim."
"Tamam, doktor."

İki adam koridora çıkıp yürüdüler. Bennett hastahaneye gelirken kafasında hazırladığı konferansa başlayarak patlamak üzereydi. (Sözgelişi, "Şu paçavrada diyebileceğiniz yalnızca bu mu?..." diye soracakta.)

Ama sonra öfkesini zavallı Jack'ın üzerine boşaltmasının hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini düşündü. Bu adam ne gazetenin yayıncısı ne de bir liderdi. O yalnızca Amerika diye bilinen yabancılar ülkesindeki basit bir piyade neferiydi.

Bu nedenle Bennett öfkesini dizginleyip yalnızca, "Sizin gelecek toplantınıza katılmak istiyorum" dedi.

"Fikrini mi değiştirdin, doktor?"

"Öyle diyebilirsin."

"Tamam, sana toplantı zamanını bildireceğim."

Boston Çocuk Hastahanesi'nin acil servisindeki uzman adayı, dokuz yaşındaki bir çocuğu KBYA (Kaynağı Bilinmeyen Yüksek Ateş) nedeniyle hastahaneye yatırırken hastada kalbin iç zan yangısından kuşkulanmaktaydı.

Laura hastahaneye kabul ile ilgili tüm kayıtları bitirdiğinde saat gece yarısı olmuştu. Nöbetçi doktor odasına gidip oradaki divanda biraz uzanmak üzere koridorda yürürken normalde sessiz bir yer olan hemşire odasından olağanüstü yüksek sesli ve heyecanlı konuşmaların geldiğini işitti.

Hemşirelerden biri ona seslendi. "Laura, bu gece on bir haberlerini izledin mi?"

"Hayır" diyen genç doktor, Dördüncü Dünya Savaşı'nın ilanından gayrı nedenle kışkırtılamayacağına emindi. (Ve genç kadın, Üçüncü Dünya Savaşı'nı hep uyuyarak geçirecek kadar yorgundu.) Grene de dayanamayıp sordu. "Haberlerde neyi kaçırdım ki?"

"Olay, pek heyecanlandırıcıydı. Kesinlikle öyleydi" diyen hemşirelerin en genci ve sessiz olanı idi. Genç hemşire ekledi. "Washington'daki iki doktor arasındaki skandal gerçekten pek pis bir olay. Doktorlardan kadın cerrah, Harvard Üniversitesi'ni bitirmiş ve yaklaşık sizin yaşınızda..."

Laura söylenilen kişinin kim olabileceğini anında bildi. Kalbi çarpmaya başladı ve heyecanla sordu. "İkisinden biri intihar etmiş mi?"

"İntiharı denemiş ve üç yüz miligram Valium almış. Ama, midesine pompayı tam zamanında sarkıtmışlar. Kadın doktor çok güzelmiş."

Tam anlamıyla şoke olmuş durumdaki Laura mırıldandı. "Adı Grete Andersen miymiş?"

"Evet" diyen hemşire ekledi. "Adı öyleydi. Onu tanıyor musunuz?"

Laura kafasını dik tutmaya çalıştı; oysa, başı dönüyormuş gibiydi.

Nida adlı hemşire onun yanına geldi ve ilgilenerek sordu. "Laura, iyi misin? Yoksa Dr. Himmerman senin de arkadaşın mıydı?"

"Hayır, hayır" diyen genç doktorun kafası şimdi de karışıktı. Bekleme salonunda plastik koltuklardan birine doğru hemşirenin yardımıyla ilerlerken, "Haberlerde neler söylendiğini biri bana anlatırsa, ona gönül borcu duyacağım" dedi.

Nida, "Olur" diyerek anlatmaya başladı. "Erkek doktor, yeniyetmeler üzerinde dünya çapında bir yetkiliymiş."

"Övgüleri yinelemeyi bırak. Adam ne yapmış?"

"İşi hafifleterek konuşursak, adam bir hastasına yapmaması gereken şeyi yapmış. Arkadaşın olanları açıklarken pek sakindi..."

Bir başka hemşire, "Hem de çok yürekliydi" diye ekledi.

"Kadın doktor, Georgetown Hastahanesi'nde bir basın toplantısı düzenlemişti."

"Ne yapmıştı?" diyen Laura şimdi her şeyi hayal gücüyle canlandırabiliyordu. "Lanet olası basın mensupları neden bir cerrahi uzman adayını dinlemeye gelmişler ki?" diye sordu.

"Her şeyden önce kadın güzel" diyen Nida sözlerini şöyle sürdürdü. "Ve en önemlisi, gazeteciler bu tür skandallan severler. Her neyse, kadın doktor Himmerman'a tedaviye gittiğini söyledi. Ve sonunda adam işi onunla yatakta bitirmiş."

"Ama, kadın doktor bunu basın toplantısında nasıl kanıtlayabildi ki?"

"Oh, işin ilginç yanı da bu. Dr. Himmerman (sırası gelmişken söyleyeyim, adam da çok yakışıklı biriydi), başlangıçta her şeyi yadsıdı. Zavallı kızın paronaya kuruntusu içinde olduğunu ve akıl

hastahanesine yatırılması gerektiğini kameralara söyledi. Ve konuşmalara pek inandırıcıydı."

Laura mırıldandı. "Bahse girerim ki öyleydi."

Nida'nın sonraki sözleri bir yıldırımın çakışından hüzünlü bir konuşma şekline dönüştü. "Ve sonra adam yürüdü, George-town'daki güzel bir evin merdivenlerini tırmandı. Üst kata çıkmış ve sonra o haplan yutmuş."

"Oh" diyen Laura şimdi neşelenmişti; "Böylece, orospu çocuğu (!) psikiyatrist kendi kendisinin düşmanı oldu. Yaşa, Andersen!" diye ekledi.

"Grete, iyi misin? iki haftadır her gün sana telefon etmeye çalıştım."

"Üzgünüm, Laura. Bir kız arkadaşımın evine taşınmak zorunda kaldım. Ve telefonum sürekli çaldığından fişten çektim. Sana daha önce telefon etmeliydim. Üzgünüm."

"O ahlaksız herifin bağırsaklarını nasıl da dışarı döktün? Sana bunu ne yaptırdı?"

"Birisi bunu ona yapmalıydı. Andy'nin karısını bırakıp benimle evleneceğine yemin ettiğini biliyor musun? Daha sonra bu sözleri bir milyon kıza söylemiş olduğunu öğrendim."

"Nasıl öğrendin bunu?"

"Başka birisinden değil de bayan Himmerman'ın kendisinden işittim.

Benim ruh çözümleme seanslarımdan birisinden çıkarken kadınla karşılaştık. Baştan aşağı beni süzdü ve birden parlayarak şöyle konuştu, 'Sen, Andy'nin son Barbie bebeği olmalısın.' Sonra kadın fırtına gibi kocasının muyenehanesine koşup haykırmaya başladı. Daha sonraki olaylar büyük olasılıkla National Enquirer dergisinin yeni sayısında yer alacaktır."

"Oh, Grete. Senin için çok üzülüyorum. Bu pis deneyimin seni genelde erkeklere karşı döndürmeyeceğini umut ederim."

"İyi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onlar şu anda en sevdiğim cinsi oluşturmuyorlar. Ve iş erkek doktorlara gelince, onlar benim için insanlığın en alt düzeyindeler. Şimdi sana skandalın sonucu olarak şu kentten ayrılması gereken üç kişinin adını bulman için bir tahmin yapmamı isteyeceğim."

"Neden söz ediyorsun, Tanrı aşkına?"

"Eh" diyerek lafa başlayan Grete şöyle yanıtladı. "Hastahanemizin cerrahi bölümü benim ameliyatta iyi kesip biçemediğimi söylüyor. Bu yüzden cerrahide kıdemli uzman adaylığım başkasına önermişler. Bana da 'hasta hanede kalabileceğimi' söylediler. Ancak burada artık burs alamayacağım ve gönüllü olarak böyle zahmetli bir işi yapamam."

"Başka bir deyişle seni kovdular, öyle mi?"

"Eh" diyen Grete alay eder gibi konuştu. "Öyle de diyebilirsin. Gerçekte onların kullanmadıkları tek sözcük 'Kovmak' oldu. O doktorlar sanki bir erkek öğrenci kuruluşu ya da bir tür gizli dernek gibiler. Belli ki; benim günahım ırzıma geçilmesine izin vermem değil de bunu basına açıklamam oldu."

"Grete şu anda kesinlikle konuşamaz duruma geldim. O sürüngenin olaydan sağ salim, zararsız çıktığını mı söylüyorsun sen?"

"Olasılıkla öyle. Demek istiyorum ki, adamı birtakım işlere sokacaklar. Onu ilçe kurulunda ifade vermek zorunda bıraktılar bile. Ancak adam şimdi de benim isterik olduğumu ve olayın fantezisini kurduğumu savunuyor. Her neyse, ben de bu durumda hastahaneden istifa ettim. Ve şimdi buradan Honululu'ya kadar yazıp hemen hemen her hastahaneden iş istiyorum. Eğer hiçbir sonuç çıkmazsa Ordu'ya katılacağım." Laura inanamaz bir sesle sordu. "Ne? Ne yapacaksın?"

"Çok ciddiyim. Ordu, cerrahlara fena halde gereksiniyor. Belki beni de Vietnam'a gönderirler." Ve genç kadın duyduğu

üzüntüyü sesinde duyarak ekledi. "Laura, doğrusu kafamdan mermi yarası almış olsaydım şimdi canımın yandığı kadar acı çekmezdim."

Evlendiklerinden bu yana ilk kez Laura ile Palmer çalışma programlarından eşit şekilde eziyet çekiyorlardı. Artık karısı sabah saat dörtte eve geldiğinde Palmer yakınmıyordu. Çünkü kendisi de o saate kadar yoğun biçimde Vietnam diline çalışarak uyanık kalıyordu.

Gene öyle bir gece Laura odaya girince Palmer okuma gözlüğünü çıkarıp karısına baktı ve gülümseyerek, "Biliyorsun, sevgilim. Senin yaşadığın deneyime saygı göstermeye başladım. Demek istiyorum ki, uykusuzluk beni kesinlikle öldürüyor."

"Gerçekte o durum savaş esirlerim yıkıma uğratmak üzere denenmiş gerçek bir tekniktir, Palmer. Güneydoğu Asya'da bu tekniğin pek popüler olduğu bana anlatıldı."

"Oh, öyle mi? Kim anlattı?"

"The New York Times gazetesi."

"Ve sen de o komünist paçavrasına inandın, öyle mi?"

"Tanrı'm!" diyen genç kadın yan yarıya jestle ifade ederek konuştu. "Palmer, bazen sen Barry Goldwater'i bir Berkeley Radikal'i gibi konuşturursun."

Laura kendisine bir bardak portakal suyu koydu, oraya oturdu ve, "Siz erkekleri savaş yapmaya ve birbirinizi öldürmeye iten şeyin ne olduğunu öğrenmek isterdim. Belki de bu, tümüyle erkeklik hormonu testosteron yüzündendir. Kuşkusuz, erkeklik karakterini sağlayacak androgen'in etkili bir uyarıcı oluşunu kast ediyorum" dedi.

Palmer gülümseyerek yanıtladı. "Ben o maddenin cinselliği uyardığım düşünürüm."

"İyi ya, her zaman sevişmek ile savaşmak arasında belli belirsiz bir ilinti olmuştur, öyle değil mi? Örneğin, Troyah Helen'i ele al..."

"Bu noktada seni almayı yeğlerim... Laura" diyen Palmer çalışma masasından kalktı.

"Bu gecenin öyle bir gece olduğunu düşünüyor musun?"

Yatakta yan yana yatıyor ve pinekleyerek rahatlıyorlardı.

Genç kadın uykulu bir sesle yanıtladı, "Palmer, eğer tıp bilimi kadında yumurtlama zamanım saptayan bir makine geliştirmiş olsaydı, onu hastahaneden aşınr ve yağmurluğumun altında sokup eve getirirdim."

"İyi, herneyse onu yapmak zorunda değilsin" diyen Palmer akılcı bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Demek istiyorum ki, eğer her gece sevişirsek sonunda uygun zamanı yakalarız, değil mi?"

"Profesyonelce konuşursak, 'olimpik' dediğimiz her gece sevişen çiftler de annenin bir bebeğe gebe kalması kimi zaman dört ile altı ay kadar sürebilir. Eğer kadın doğum kontrol hapı kullanmışsa olay daha uzun bir zamanı da alabilir, Palmer."

"Bunun bir kısmının psikolojik olduğunu düşünürüm" diyen kocası ekledi. "Eğer aklını gerçekten o işe takarsan, hemen başaracağına inanıyorum. Sözgelişi, annemle babamı ele alalım. Onların tüm evlilikleri boyunca yarım düzine kezden daha fazla seviştiklerinden kuşku duyarım. Ama onlar yaptığını çevreye kanıtlamak üzere kız kardeşimle bana sahiptiler. Herneyse, oğlana ne ad vermeyi düşünüyorsun?"

"Oğlana mı? O da kim?"

"Çocuğumuz, oğlumuz. Gebe kalman için uğraştığımız kişi."
"Mucize adına ne dersin? O ad pek uygun düşer." Ve sonra Laura ivedi ekledi, "Kız olursa da aynı adı koyabiliriz."

Palmer güvence verdi. "Kız çocuğumuz olmayacak." Genç kadın, "Çocuk olmayabilir de..." dedi.

"İyi, eğer zorunlu kalırsak o sorunla yüz yüze gelebilirim. Bu arada sen de döllenmen için yaptığımız küçük egzersizlere bozulmazsın, değil mi?"

"Evet" diyen Laura sözlerini şöyle sürdürdü, "Ama ben, yaptığımızı sevişmek diye düşünmeyi yeğlerim."

"Kuşkusuz öyle yapıyoruz. Egzersizin tüm güzelliği de odur." Laura bir an duraladı. Uzun süredir ilk kez mutluydu ve bu aran büyüsünü bozmak istemiyordu. Gene de kocasına sormaktan kendini alamadı, "Palmer, çocuk sahibi olmak için zorlanman niye? Demek istiyorum ki, seni Vietnam'a gönderilmekten alakoymak üzere çocuk sahibi olmak için pek geç kalmış durumdayız..."

"Benim için o durum söz konusu değil, sevgilim. İncelikten uzak kalarak işin doğrusunu konuşursak, geriye dönememekten korkuyorum."

On beş gün sonra Laura arabayı kullanarak kocasını havaalanına götürüyordu.

"Biliyorsun, oraya gidince ne yapacağını bana tam olarak anlatmadın, Palmer" dedi.

"Çünkü, ben de ne yapacağımı biliyorum, Laura. Bu yüzden bir haftalık kısa bir eğitim için Washington'a gidiyorum. Aslında eğitim Washington'un dışında senatör Sam Forbes'in ünlü malikhanesinde yapılacak. Ve ben sana bu kadarını söylememeliydim."

Genç kadın söylendi, "Forbes, atmacaların atmacasıdır."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum. Herneyse, lütfen bunu gizli tut. Yapılacak işlemin adım bile ağzımıza almaya izinli değiliz."

"Oh, peki, senatörün sosyeteye tanıştırılan güzel kızı Jessica da orada bulunacak mı?"

"Sevgilim, o kız boş kafalı bir toplum kelebeği ve iki vatlık bir mumdur."

"Evet, ama diğer değerlerinden ne haber?"

"Buna yanıt vermeye bile gerek görmem, Laura."

Bir süre suskun kalarak ve öylece arabayla ilerlemeyi sürdürerek Storrow Caddesinin sonuna varıp Calîahan tüneline girdiler. Burası az aydınlatılmış duvar çinileriyle sonsuza doğru uzanan bir banyoyu andırıyordu. Palmer sonunda günün en zorlayıcı sorununa dönerek sordu. "Çocuğumuza Palmer adını koyacak mıyız?"

Laura başını öne eğerek onayladı ve sakin bir sesle yanıtladı. "Kuşkusuz, erkek olursa..."

Washinton'a 261 numaralı uçuşu yapacak olan uçak yolcularını bindirmeye başlamıştı. Şimdi yalnızca ivedi bir vedalaşmaya ve son anda akla gelenleri söylemeye yeterli zaman kalmıştı.

Palmer sordu. "Laura söyle bana: Gerçekten doğum kontrol hapım kullanmayı bıraktın mı?"

"Evet, yemin ederim,ki bıraktım."

Genç adam gülümseyerek döndü ve uçağa doğru yürüdü.

Küçük apartman katı her zamankinden daha kalabalıktı. Panterler yalnızca yeni üye kazanmakla kalmamış; ama o gün asıl konuşmacının "ırkdaş cerrah" olacağını öğrenen birçok başka üye de konuşmayı dinlemek üzere oraya koşmuştu.

Bennett'in kalbi gümbürdeyerek atıyordu. Panterlerin karşısında ayağa kalktığında söze nasıl başlayacağından bile emin değildi. Ama, neredeyse doğaüstü bir ses sözcükleri getirdi.

"İnanıyorum ki, Amerika'da her zenci eşit şansa ve eşit işleme değer görülmelidir. Anayasanın da dediği gibi, 'Tüm insanlar eşit yaratılmışlardır.'" Ve şimdi genç doktor mayın tarlasına yaklaşmıştı. Ekledi. "Ancak bu eşitlik üstünlük duygusunu

yaratmamalıdır. Biz kimseden kötü olmadığımız gibi, onlardan iyi de değiliz."

Bir ses, "Sen, lanet olası hangi konudan söz ediyorsun?" diye sordu.

"Bizim gazetemiz dediğimiz gazetede yazıları ve zencilerin sorunlarına Yahudi Domuzları Faşist Siyonistlerin neden oluşundan..."

Kalabalıktan onaylayan alkışlar ve "Tamam arkadaş!", "Yahudilere ölüm!" sözleri yükseldi.

Bennett sakin kalmaya çaba harcayarak konuştu. "Neden yok etmek üzere yalnızca bir tek etnik grubu seçtiniz?"

Salonun karşı köşesinden öfkeli bir ses yükseldi. "Of be adam, anlamıyor musun? Yahudi domuzu fakir mahallenin efendisi; tefeci ve rehinecidir. Eğer ödemelerinde biraz gecikirsen arabanı alır ve götürür!..."

Genç doktor kendi üzerindeki denetimini yitirmiş gibiydi. O da öfkeyle bağırarak yanıtladı. "Şimdi o noktada dur, arkadaş!"

Bennett'in patlaması bir anda salonda suskunluğa neden olmuştu. Ancak suskunluk yeni bir patlayışla sona erebilirdi. Genç adam yeniden konuşmaya başladı. "Şunu şöylece ortaya koyalım. Bazı yoksul mahallelerin efendisi Yahudilerdir. Kabul! Ama lanet olsun! Diğer kimilerinin efendisi de zencidir! Bizlerin durumumuza yardımcı olmaya çalışan pek çok Yahudi var. Missisippi eyaletinde Klan tarafından öldürülen Goodman ile Schwerner adlı Yahudilere ne dersiniz?"

Salonda şimdi genel bir rahatsızlık havası esiyordu. Toplantıya başkanlık eden Simba aklı başındaymış gibi resmi bir tavırla konuştu. "Dr. Landsmann, arkadaşlarımızın senin nereli olduğunu bildiklerini sanmıyorum."

Sözlerini sürdürmeye çalışırken Bennett ter içinde kaldığını duyumsadı ve anlattı. "Babam, ikinci Dünya Savaşı'nda savaştı ve

öldü. Çünkü yaşadığı şu ülkeye saygı duyuyordu. Ve o, sizlerin hepinizin düşünebileceğinden çok daha fazla sıkıntı çekti. Yalnızca ırk ayrımı uygulanan yerleri, 'zencilere özgü' tuvaletleri kullanmakla kalmadı; askerlerinden biri vurulduğunda Kızılhaç'ın ırk ayrımı yaparak verdiği kan yüzünden acı çekti... Gene de babam ölmeden önce bana bir mektup yazmış ve bizim halkımızın gördüklerinden çok daha korkunç gaddarlık sahnelerine tanık olduğunu bildirmişti. Çünkü, Nazi ölüm kamplarını görmüştü.."

Genç adamın sözleri öfkeli haykırışlar tarafından bir kez daha kesildi. "Senin söylediklerin bir sürü pislik!...", "Hitler yeterince Yahudi öldürmedi!..."

Bennett kendi üzerindeki denetimini hemen yitiriyordu. Ama, sözlerini bitirmek zorundaydı. "Babam öldükten sonra o kamplardan kurtulabilen bir Yahudi çift tarafından evlat edinildim. Onlar gözlerinin önünde kendi kızlarının alınıp gaz odasına götürülmesine ve tüm aile bireylerinin fırınlarda yakılmasına tanık olmuşlardı. Burada hiç kimse böyle bir olayı yaşadı mı?" Ağzı kurumuş ve yanakları ter içinde kalmıştı. Gene de sözlerim tamamlamayı başardı. "Ben buraya, biz zencilerin çektiğimiz eziyetler üzerinde yanlış oy vermeye hakkımız olmadığım söylemeye geldim. Her Yahudi bizim düşmanımız değildir. Çünkü, eğer buna inanırsak, biz kendimizin en kotu düşmanı oluruz."

Duraladı ve sonra sakin tavırla bir kez daha konuştu. 'Yalnızca bunları duşunun, kardeşler...

Genç doktor bakışlarını çevresinde dolaştırdı ve dinleyicilerinin tepkisini anlamaya çalıştı. Salondakiler hareketsizdi. Aslında salondaki tek hareket duygulanmasıyla titremeye başlamış olan kendi ellerinde görülüyordu

Başkan ifadesiz bir sesle sordu, "Bu sözlere ekleyecek yorumu olan var mı?"

Arka sırada oturan bir kişinin eli havaya kalktı ve elin sahibi, "Saygıdeğer konuğumuza tek sözüm var: Yahudileri ve seni becerelim (!)" diye bağırdı.

Kalabalık gene de hareketsiz kalmasına karşın Bennett ansızın korkuya kapıldı. Öteki kişilerin kendisini görüntüsü bozulmuş bir aynada gördüklerine ilişkin tuhaf bir duyumsamayı yaşamaktaydı.

Ve kapıya doğru hızla yürürken salondaki insanlar Kızıl Deniz gibi iki yana çekilip ona yol açıyorlardı.

Barney haberi hastahaneye geldiğinde öğrendi.

Kıdemsiz uzman adayı asistanlarından biri olan John Warner ona doğru koşarken bir yandan da bağırıyordu. "Dr. Livingstone, bugünün Times gazetesini gördünüz mü?"

"Hayır" diyen Barney kuru bir sesle yanıtladı. "Çocukları Napalm bombasıyla yok etmede yeni bir rekor mu kırmışız?"

Atmaca gibi Cumhuriyetçi olan John, Barney'in kinayesini duymazlıktan gelerek sordu. "Üniversitede Peter Wyman ile birlikte miydiniz?"

"Evet, ama o birliktelik kıvanç duyduğum bir şey değildir."

"Şimdi göreceksin, bak" diyen kıdemsiz uzman adayı iddiacı bir tavırla gazeteyi uzattı.

On sayfanın sol alt köşesinde beyaz önlüklü Peter'in bir resmi vardı. Başında pek az saçı kalmış olmasına karşın, genç adamın yüzünde o her zamanki kendini beğenmiş gülümseyiş görülüyordu.

Resmin altındaki yazı, "Kanser Oluşumunda Yeni ipuçları Bulundu" başlığım taşıyor ve "Harvardlı genç araştırmacı genetik mühendisliğinde öncü teknikleri buluyor..." şeklinde sürüyordu.

Barney gazeteyi inceledi ve düşündü: Bu adam bize hep ne denli zeki olduğunu söylerdi. Belki de ona inanmamız gereki-

yordu. Ne de olsa onun bugüne değin on altı sayfa bilimsel yazı ile bir milyon soyut şeyi yayınladığı belirtiliyor.

Ama, belki de adam reklamdan pek hoşlanıyor? Demek istiyorum ki, buluşları altı ay süreyle yayınlanmayacakmış. Şu halde bu yaptığı basın toplantısı yalnızca Nobel ödüllü kişilere adım daha iyi taratmak için düzenlenmiş olmalı, değil mi?

Her neyse, Peter her şeye sahip değil henüz. Yani burada karısından ve çocuklarından söz edilmiyor.

Oysa, o anda Barney'in süper egosu kendi kendine meydan okudu. Elaleme taş atıyorsun ama sen kimsin Dr. Livingstone? Seni Sırça Köşkü'nde bekleyen karın ve çocukların nerede? Bu sorulara egosu, bana biraz süre tanı, şu uzman adaylığımı bitireyim ve işe başlayayım; hem zaten ben hemen hemen evli gibiyim şeklinde yanıt verdi.

Ve Barney, o akşam konuyu Emily'e açmayı kararlaştırdı. Aralarındaki ilişki tüm Amerikan spor yaşamının üzerinde dolanan kasırgalı bir kur biçiminde sürüyordu: Sürekli Amerikan futbolu, basketbol, boks, beyzbol, hokey, tenis ile ülkedeki ve Avrupa'daki atletizm etkinliklerinden söz açıyorlardı. (O ağustos ayında İsveç'in Malmö kentinde yapılan bir atletizm yarışmasından Barney şimdi emekliye ayrılmış "Çek Lokomotifi" Emil Zatopek ile röportaj yapmak ve bunu kitabının son bölümünde kullanmak üzere iki gün ayırma fırsatını bile bulabilmişti.)

Emily ile Barney yaşamlarım eşzamanlı hale sokmuşlar ve ortak yaşar duruma gelmişlerdi. Hafif koşularını bile aynı yerde yapıyorlardı.

Sürekli olarak diğer kişilerin mutluluğu için çalışmaktan yorulan Barney şimdi mutluluğu kendisi için elde etmek kararındaydı. Üstelik bir yıl önce kardeşi Warren'in, şimdi o da avukat olma yolunda yan yerde ilerleyen Bernice Bunny (Tavşancık)

Lipton ile evlenme törenlerinde Barney kendisine atılan pek çok taşa ve kinayeye dayanmak zorunda kalmıştı.

Sözgelişi, düğün partisinde Houston kentinden gelen dayısı da onu azarlayarak sormuştu. "Aynı zevki senden ne zaman alacağız, Barney?"

O anda kendisi de psikiyatrist olarak şu sözleri söylemek üzere içinde dayanılmaz bir kışkırtmayı duyumsamıştı: Eğer her evlilik dayımın tablosunu çizdiği gibi bir pastoral şeklinde sürse, şizofreni hastaları için muayenehanemde bulunan divan boş kalmaz mıydı?

Aslında kendisi Çağdaş Tıp Dergisi'nde yazdığı bir yazıda, evlilik ilişkilerinde sorunlu zamanların da hemen hemen dış dünyadaki keyifsizliklerin aynadaki yansıması gibi göründüğünü belirtmişti. Oysa Barney'in profesyonel yanı, evliliğin Dr. Johnson tarafından betimlenen "deneyim üzerinde umudun zaferi" biçiminde olduğunu pek iyi biliyordu.

Her ne olursa olsun kendisi ve Emily farklı olacaklardı. Çok açık ve hilesiz, olağanüstü bir ilişkileri vardı. Birbirlerinden çok zevk alarak birlikte bulundukları gibi evin dışında da her ikisinin ayrı bir bütünü oluşturan yaşamı bulunuyordu. Evliliğin aradığı ve pek seyrek olarak bulduğu mükemmel dengeye sahiptiler.

Lakers takımının Knicks'i ezerek yendiğini izledikten sonra Barney konuyu Emily'e açtı. Yemekleri Zabar Lokantasından aldıkları paket edilmiş yiyeceklerden oluşuyordu. Bunun anlamı da, Barney'in yapacağı tek şeyin şarap şişesini serinletmek ve tıpasını açmak şeklinde olacağıydı. Emily'in ve kendisinin kadehini doldurduktan sonra şerefe kaldırdı.

"Bundan sonraki mutluluğumuza ve daha uygun biçimde söylenirse Emily'e" dedi.

Genç kadın gülümseyerek, "Ve sonra?" diye sordu.

Barney, "Evliliğimize" diyerek yanıtladı.

Genç kadının kaldırdığı kadeh ağzına yakın bir yerde durdu. Ve gizlemeye çalışmasına karşın, Barney onun tavırlarında bir melankoli havasım yakaladı. Hemen sordu, "Bir sorun mu var, Em? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Genç kadın başını öne eğerek onayladı. "Evlilik'ten söz ettin" dedi.

Barney düşündüklerini tamamlar gibi konuştu, "Yanlış bir sözcük mü?"

"Benim için öyle. Yoksa sen çok iyi bir koca olurdun."

"İyi. Şu halde senin için neden çok iyi bir koca olmayayım?"

Emily başını sallarken bakışları yere çakılmış gibi, gözleri hep yere bakıyordu. "Hayır, Barney hayır. O iş yürümez" diye yineledi. "

Şimdi korkutucu bir düşünce aklına gelmiş olan Barney sordu. "Yoksa başka birisi mi var?"

Genç kadın, "Hayır, hayır" diyerek karşı çıktı.

"Ve hiç olmazsa bana özen gösteremez misin?"

"Kuşkusuz gösteririm. Bir kez sorman yeterli olur."

"Şu halde neden, Emily, neden?"

Genç kadın şarabından bir yudum aldıktan sonra yanıtladı. "Ben iyi bir eş olamam, Barney. Acımasız, egoist ve birtakım hedefleri olan bir kadınım."

Oysa kendine değer gördüğü duygusuz ve sert özelliklerine karşın, Emily hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ve hıçkırıklarının arasında ekledi, "Sen benden çok daha iyilerine layıksın, Barney."

"Saçma!"

"Hayır, doğru!"

Barney şimdi kendisini bahçeye gül fidanı dikmeye giden ve küreğini iyi bir toprağa daldırdığında ansızın aman vermez bir kaya parçasına rastlayan kişiymiş gibi duyumsuyordu.

Bu durumda yanılmasına olanak bulunmuyordu. Emily'nin "Hayır"ı kesinlikle "Hayır" anlamındaydı.

"Hey, bak. Benim tüm önerimi unut. Onu geriye alıyorum. Önerim yasaklandığı yere kadar geçerliydi. Ancak sana şimdi daha alçak düzeyde bir anlaşma yapalım diyebilir miyim?"

"Ne gibi?"

"Benim evime taşın. Sana ekstra bir yatak odası ile büro hazırlanın. Gündüzleri tek, geceleri çift oluruz. Ve sen herhangi bir nedenle eve gelmek istemezsen ana babanın mektubunu getirmek zorunda kalmazsın. Bu yeterince dürüst bir öneri değil mi? Küçük kuşum kafese kapatılmayacak."

Emily yanıt vermedi. Yerinden kalkıp kollarım genç adama dolarken hep hıçkırmaktaydı.

Barney de onu aynı sevecenlikle sararken aklı çalışma odasının kapısını kapamış değildi. Ruh çözümlemesi yapan algılayıcı bir ses, bu tuhaf bir şey. Şimdi; Doktor, bunun ne olduğunu bulabilir misin, diyordu.

Ve bir an bu düşüncesini tatile sokup Emily'e, "Yarın settin eve gelir ve eşyalarını toplamana yardımcı olurum" dedi. '

Derin bir gönül borcu içindeki kadın fısıldayarak yanıtladı. "Anlayışın için çok çok teşekkürler, Barney."

Ayakta durup birbirlerini sıkıca kucaklarken Barney merak etmekten kendini alamadı: Neyi anlayışla karşılıyorum ben?

Peter Wyman çelişkilerle dolu bir kişiydi. Belki de o, Harvard Tıp Fakültesi'nden doktorluk diploması alan kişi olduğu halde sözünü sakınmadan hastalardan nefret ettiğini bile söyleyebilirdi.

Tıp Fakültesi'ni bitirdikten sonraki ilk yılında master yaparken Peter laboratuvardaki arkadaşlarına hor görerek bakmış ve yalnızca patron ve amiri Profesör Pfeifer'in inceliğini örnek aldığını çevresine göstermekle yetinmişti. Pfeifer ise, genç adamı

yalnızca çekici oluşu nedeniyle yardımcı olarak kiralamamıştı. Wyman'in değerli bir kaynak ve düşmanları kaleye yaklaştırmayacak yılmaz bir kovucu olduğunu biliyordu. (O çalışma alanında herkes birbirine düşman olabilirdi.)

Ancak Pfeifer, Peter gibi akıllı bir gencin oyunun kurallarını bileceğini var saymıştı: Sen bana kürsüde yardımcı oldun. Ve senin zamanın da gelince ben sana eğilip yukarıya çekeceğim. Bu arada yardımcı profesör olarak federal yardımlarla rahat yaşadığını ve tartışılmaz şekilde dünyanın en iyi hayati kimya laboratuvarında çalıştığını görecek, kollayacağım.

Peter doğuştan kuşkucu bir insandı. Kendi vicdansızlığını bilerek, herkesin de eşit derecede vicdansız olacağını varsayıyordu. Diğer bir deyişle, kendisinin en iyi dostu ve en kötü düşmanıydı.

Profesör Pfeifer'in ipotezlerinden biri üzerinde araştırma yaparken Peter herhangi bir bilim adamına "zafer kazandırıcı" olabilecek bir etkeni buldu. Ve bunun kendisini, yalnızca kendisinin olduğunu duyumsadı. Deney üzerinde ilk kontrol incelemelerini yapıp olumlu sonucu alır almaz durumu Tıp Fakültesi'nin borazan başı bürosuna, Basın Ofisi'ne bildirdi.

Basın Ofisi müdürü Nicholas Kazan, Peter'in söylediklerine pek sevinmişti. Bu iş için bir basın toplantısı düzenlemek yerine, The New York Times gazetesinin tıp yayıncısını Ritz'e yemeğe çağırmak ve orada gazeteye özel olarak durumu açıklamak yönteminin daha uygun olacağını genç adama öğütledi. Ve, "Onun, haberi ilk sayfada vereceğini sana garanti edebilirim. Daha sonrası çocuk oyuncağı gibi kolaylaşacaktır" dedi.

Burada Peter'in de tek sorunu kalıyordu. Basın Ofisi müdürüne, "Resim çekilirken kontak lenslerini takmam gerekir mi?" diye sordu.

Nicholas Kazan, akıllı bir sahne amiri olduğunu kanıtlamıştı. Times gazetesinde ilk yazı görüldükten sonra televizyonda görüntü çıkmasını da sağladı. NBC televizyon istasyonu 'Bugün' programında genç doktora ve buluşuna yer vermek üzere Bayan Barbara Walters'ı Boston'a yolladı.

Peter Wyman önemli bir basan kazanmış, kanserin kontrolünde öncü bir adımın atılmasını sağlamıştı. Oysa, buluşu bir tedavi yöntemi değildi.

Çalışması en iyi biçimde toprak altına gömülü hazineye yol gösteren haritaya benzetilebilirdi. Şimdi yol bulunmuş olmasına karşın, diğer bilim adamlarının oraya yolculuk etmeleri gerekiyordu.

TV'deki yayından bir hafta sonra şimdi de bazı kişiler heyecanla Tıp Fakültesi'nin santralini arıyor ve ailesindeki hasta için geç kalınmadan Wyman'in buluşundan yararlanılmak üzere çalışmalar yapılmasını istiyorlardı.

Televizyon yayını sırasında Bayan Walters doğallıkla Profesör Pfeifer'in yorumunu da ekrana getirmişti. Ve Profesör kameraya karşı, "Peter dikkate değer bir gençtir. Pek dikkate değer bir adamdır" diyordu.

Kameranın kırmızı ışığı söner sönmez Pfeifer kendi klübünde birlikte kahvaltı etmeleri için çömezini çağırdı. Ve orada ikinci kahvelerini yudumlayıncaya değin önemli konuşmayı başlatmadı.

Sonra kayıtsız bir tavırla, "Peter söyle bana, seni neden buraya çağırdığıma ilişkin fikrin var mı?" diye sordu. "Belki de olayı kutlamak için."

"Pekiyi, neşe dolu olay ne olabilir?"

"İyi, tüm projenin açıklanması. Harvard Üniversitesi'nin elde ettiği büyük reklam..." derken genç doktorun sesi hafif çıkmıştı.

"Ben Harvard'dan daha çok senin kendini reklam ettiğini düşünüyorum."

"Çizgiden dışarı çıktığımı mı ima ediyorsunuz, efendim?" diye soran Peter dikkatli bir tavırla konuşarak ekledi. "Protokole uydum ve yayınlanan makaleye sizin adınızı koydum. Ben, hiyerarşiye saygı gösteririm, efendim."

Pfeifer, "Bundan aşırı derecede övülmüş gibi duyumsuyorum kendimi. Laboratuvarın direktörü olarak olaydan biraz da ben yararlandım, değil mi?" diyerek yanıtladı.

"Oh, efendim" diyen Peter inandırıcı bir ısrarla sözlerini sürdürdü. "Siz bundan çok fazlasını yaptınız. Bildiğim her şeyi bana siz öğrettiniz."

Bu noktada Pfeifer ses tonunu değiştirerek sertçe konuşmaya başladı. "Alçakgönüllülük göstermeyi bırak, Wyman! O konuda pek iyi değilsin! Ben yazıdan ortak yazar olarak yararlandığımı biliyorum. Ancak o sırada derginin yayıncısıydım ve sen 'unutsan' bile adımı oraya koyduracaktım. Beni asıl şaşırtan konu, senin orada andığın diğer iki bilim adamı oldu." Peter'in yulaf ezmesi rengindeki yüzü giderek sararmaya başlamıştı. Pfeifer konuşmasını şöyle sürdürdü. "Bizim alanımızdaki büyük kişileri taramaktan hoşlanırım ve fırsat elime geçtikçe onlardan bazılarıyla işbirliği yaparım. Ancak Lyon'da Fransa Tıp Araştırmaları Enstitüsü'ndeki Bay Charpentier ile Amsterdamlı Bay van Steen'i taramamam pek tuhaf. Hele bunlar bu işte bizimle işbirliği yapmışlarsa..."

"Oh... Aslında onların ikisi de yükselen yıldızlar. Pek gençler ve yayınlarda adlan çok sık çıkmamış durumda."

"Şu halde onlarla ilişki kurmakla sen pek şanslıydın. Çünkü, kendi deneylerini yapabilir ve seninle bağımsız olarak bilgi alışverişinde bulunurlar."

"Evet, efendim. Doğru."

Ve birdenbire aralarında bir suskunluk oldu. Şimdi yalnızca salondaki bazı seçkin Bostonlu kibar beylerin ülkenin geleceği, dünya ekonomisi ve Harvard'ın Yale Üniversitesine karşı savunma tartışmaları ve belki de durumu kararlaştıran mırıltıları duyuluyordu.

Bu sırada Profesör Pfeifer, Peter'in karşısında oturuyor ve genç adamın yüzüne sabit bakışlarla bakıyordu.

Yaşlı adam sabırlıydı. Bekleyebilirdi. Oysa, Wyman'ın da dikkate değer bir dayanıklılığı vardı. Böylece sonunda Pfeifer teslim olmuş gibi konuşmaya başladı. "Eğer son iki hafta içinde kurulmamışsa Lyon'da bir Tıp Araştırmaları Enstitüsü bulunmuyor. Ve bu durumda Bay 'Charpentier'in' böyle bir yerde çalışması oldukça güç. Kuşkusuz, Amsterdam'da bir üniversite var. işte bu nedenle iyi arkadaşım Bay Harry Joost'a telefon ettim ve masal kahramanı Bay van Steen'i soruşturdum..."

Yaşlı adam Peter'e baktı ve onun yalanlarının ortaya çıkışından sonra hiç de sarsılmadan olayı dinleyişine şaştı.

"Dr. Wyman, Amsterdam ve Lyons'da büyük ölçekte yapılmış incelemeler olmazsa, iyi ve daha yumuşak bir deyişle ortaya koyalım: Senin bulduğun sonuçlar zamansız ve sağlıksız kalıyorlar..."

"Benim kuramım doğru, Profesör Pfeifer" diyen genç doktor yumuşak bir sesle ekledi. "Siz de bir düzine deney yapabilirsiniz. Sonuçlar aynı çıkacaktır."

"Ama, Peter. Eğer bu denli eminsen yolunu kanıtlayacak gerçek araştırmaları niçin yapmadın? Neden bu kadar aceleci davrandın?"

"Üzerimdeki baskı yüzünden, efendim. Hiç kimsenin bunda bizi yenmesini istemedim, işte o nedenlerle rizikoyu göze aldım."

Patronu bu sözlere tepki göstermedi. Ve Peter özür diler gibi konuşmasını sürdürdü."Siz bilimsel araştırma dünyasının nasıl bir

yer olduğunu bilirsiniz, efendim. Bir dipnotunda kısa bir teşekkür ifadesi için neden bir doktor bana yardım etsin ki?"

Pfeifer yarat vermeden önce bir an düşündü ve "Peter, tıptaki araştırmaların bir sokak kavgasındaki gibi çok şeyin ortaya konularak yapıldığını bilirim. Ancak burada iki yol bulunmaktadır: Ya birlikten yana olursun ya da namussuzluğa muhatap olur ve ortadan kalkarsın. Korkarım ki sen bunlardan iki yolu da seçmedin."

Peter, buz gibi olmuş orada oturuyor ve patronunun kararını bildirmesini bekliyordu.

Profesör bu işlemi öyle alçak sesle yaptı ki, seçkin kişiler kahvaltı masalarında hiç de rahatsız olmadılar.

"Dikkatle dinle beni, Peter. Laboratuvara gidip sana ilişkin her şeyi ama her şeyi oradan almam istiyorum. Ve akşama kadar ortadan yok ol. istifam yazman için bir saat zamanın var. Ve Fakülte'nin Dekara üzülerek öğleden sonra istifam kabul edecektir. Sem kentten dışarı atamam. Ama öğüdüm, yaşamının sonuna değin Boston tıp toplumundan uzak dumandır."

Peter kendisini bir odun kadar sert ve kurumuş duyumsuyordu.

Soluk almak üzere kendisini zorladı ve sonunda sordu. "Bu konuda herhangi bir açıklama yapılacak mı?"

Profesör gülümsedi. Gizlemediği bir hoşnutsuzluğu ortaya koyarak yanıtladı. "Olayın basına yansımasına izin verirsek Harvard Üniversitesi'ne sonuç pek fena biçimde yansıyacaktır. Üstelik bizler kirli deney tüplerimizi kamunun önünde yıkamayız, değil mi?"

"Peki, makale ne olacak?"

"Yazın, tam zamanında yayınlanacak. Çünkü, bazı eksikliklerine karşın, önemli bir çalışma parçası. Merak etme, çıkarını

koruyacaksın. Ben kolayca Charpentier ve Van Steen'in yerine geçecek gerçek bilim adamlan bulabilirim."

Yaşlı adam ayağa kalktı. Peter iskemlesine tutkallanmış gibiydi.

"Elveda,Wyman. Sana seçeceğin meslekte iyi şanslar..."

●

OTUZ ÜÇ

BÖYLECE 1969 yılında Grete Andersen ile Peter Wyman birbirine tümüyle zıt nedenlerle ve tıp mesleği uygulamasının tartışmalı doğası yüzünden işlerini yitirmiş bulunuyorlardı. Kadın cerrah, profesyonel ahlâkın korunmasını sağlamaya çalışırken Peter meslek ahlâkı kurallarına karşı çıkmıştı. Ancak her ne olursa olsun, iki doktor benzeri yazgıyı paylaşmışlardı.

Kuşkusuz Grete yaralanmış taraf olmanın önemi yadsınamaz avantajlarına sahipti. Bu nedenle ahlâkın tıp diplomasının üzerine çıkamayacağına inanan Amerikalı doktorların ilgisini çekiyordu.

Washington kentindeki tıp kuruluşları kadın doktoru istenmeyen kişi ilan edebilirlerdi. Oysa geçmişi yeniden yazmak ellerinden gelmezdi. Onun Tıp Fakültesi ve kliniklerde aldığı yüksek notları; hastanelerde yaptığı hevesli çalışmalarda elde ettiği olumlu sonuçları değiştiremezlerdi.

Sonunda Grete Andersen, Houston Üniversitesi Hastanesi'nin çok önemli işler başaran ve son zamanlarda insan kalbini onarıp değiştiren cerrahi bölümü tarafından göreve çağrıldı.

Kendi düşüncesine göre namussuzca davranmamış ama daha çok kendi çıkarını düşünmüş olan Peter Wyman tarihin kendisini haklı çıkaracağına inanıyordu. Eskimiş bürokrasi makinesi bilimsel kanıtların doğruluğunu kanıtlamaya uğraşmakla değerli zamanların kaybına yol açmaktaydı. Genç doktor yayınlanmış yirmi bilimsel makalesini, MİT Üniversitesi'ndeki güvenilir hocalarından aldığı referanslan ve hatta Profesör Pfeifer'in yazmış

olduğu "dayanıklı bir araştırma beynine sahiptir" notunu dosyasına koyduğu halde bir başka akademik görevi bulmakta güçlük çekiyordu.

Ancak durum ona şaşırtıcı gelmiyordu. Çünkü mektupla yapılanın, bir telefon konuşmasıyla hemen bozulabileceğini biliyordu. Ve Harvard'ı aklamaya çalışan Profesör Pfeifer belli ki genç adamı toplum dışı bırakıyordu.

Bu nedenle Peter Wyman kendisini benimseyecek bir laboratuvar bulmak üzere özel sektörü de yoklamaya başladı. Son zamanlarda Stanford Üniversitesi'ni bitirmiş olan Dale Woodburn ile Art Nagra, Kaliforniya Eyaleti'nin Palo Alto kentinde araştırma ve geliştirme işleri yapmak üzere özel bir hayati kimya laboratuvarı kurmuşlardı.

İki kurucu ortak Peter'in fikirlerinden, ünvanlarından ve duvarında asılı diplomalarından hoşlandılar. Kendisini sevmeseler bile, onda kazanan bir kişinin varlığını gördüler.

Woodburn ile Nagra, eskiden yeni zamanlara kadar tıbbın suskunlukla geçiştirdiği olaylara kulaklarını açmışlardı, incelemeler sürdükçe ve dergilerdeki yazılar çıktıkça bir kişinin korkutucu biçimde dile getirdiği biçimde, "Penisilin şu anda ölmediyse bile, gelecek on yıl içinde ölecekti."

Ve son on yıl içinde ülkede cinsel hastalık çekenler sayı yönünden dört katma çıkmıştı. Öbür bakteriler de, bir kuşak öncesinin mucize yaratan antibiyotiklerine karşı güçlü direnç göstermeye başlamışlardı. Aslında yalnızca geçen bir yıl içinde yetmiş beş bin hasta, hastahanelerde yakalandıkları bulaşmalar yüzünden ölmüştü.

İşte hastalıklar böyle güçlü düşmanımızdı.

"Laura, beni işitebiliyor musun?"

"Bağlantı mükemmel, Palmer. Köşebaşından arıyormuşsun gibi sesin pek iyi geliyor. Neredesin?"

"Senin bulunmaktan hoşlanmayacağın bir yerde" diyen genç adam o konuda konuşmaktan kaçınır gibiydi, ekledi, "Orada her şeyin nasıl olduğunu öğrenmek üzere telefon etmiştim."

"Burada her şey çok iyi, Palmer. Sana mektup yazdım."

"İyi. Ben, çok fazla haberleşme yapmadığım için üzgünüm. Ancak burada işlere daldığımı söyleyebilirim. Bana verecek başka bir haberin olmadığına emin misin?"

Kocasının ne demek istediğini anladığı halde Laura soruyu anlamazlıktan gelerek konuştu. "Palmer, bu sabah saat beşte kalktım, hastahaneye kadar araba sürdüm. Hastalanan ve iyileşen kişileri gördüm. Sonra eve döndüm ve yorgunluktan çöküp kaldım. Sana söyleyeceğim tek önemli şey, hastahanede neonatoloji (yeni doğan bebeklerle ilgili. Çeviren) servisi için bir uzman adaylığı kadrosu açıyorlar ve ben bu yeni program için seçilmiş bulunuyorum."

"Oh, çok olağanüstü bir haber. Bebekler üzerinde çalışmayı özlüyor olmalısın."

"Evet. Aynı zamanda insanın kalbini kırsa da bu pek heyecanlandırıcı bir konu."

"Anlıyorum. Oh, aynı konu üzerindeyken merak ediyordum ki..."

"Hayır, Palmer" diyen Laura alçak sesle konuşmasını sürdürdü, "Gebe değilim."

"Oh, öyle mi?"

"Sana ilk seferinde olayın otomatikman işlemediğini söyledim. Olasılıklar buna şiddetle karşı çıkarlar."

Palmer'in sesi ansızın yalnızca bir iş görüşmesi yapıyormuş gibi duyuldu. "Ben, oh, bu telefonu gerçekten böyle uzun süre işgal etmemeliyim. Burada pek fazla hat yok ve öyle çok bekleyen var ki..."

"Yalnızca güvenlik içinde olduğunu bildirmekle sınırlı kalsa bile bana yazacağına söz ver, Palmer. Aksi takdirde kendimi tek, yönlü posta kutu suymuş gibi evli duyumsayacağım."

"Her zaman aklımdasın, Laura. Buna inanacağını umut ederim."

"Palmer, sen de benim için öylesin."

Laura'nın kafası her zamankinden daha çok karışmıştı. Kocası için, gebe kalamaması yüzünden kendisini azarlıyordu bile. Belki de Palmer'in istediği bu yolla ilişkilerini pekiştirmekti. Ve genç kadın da kocasının kendisini yıllar öncesinde olduğu gibi sevmesini istiyordu, "İyi, şimdilik veda etme zamanı."

"Evet, kuşkusuz. Güle güle."

EDEBİYAT DIŞI TAHMİNLER:

Puplishers Weekly (Haftalık Yayıncılar Dergisi) 6 mart 1970 sayısından:

BİR ŞAMPİYONUN AKLI: Tıp uygulaması yapan bir psikiyatristin sporun büyüklerine bakışı, yazan Tıp Doktoru Barney Livingstone, Berkeley House yayınlan, 7.95 dolar.

Tıp uygulaması yapan bir psikiyatrist olimpiyatlardan profesyonel boks ve beyzbola kadar çeşitli spor dallarındaki büyük şampiyonların akılsal durumlarını inceliyor. Bu girişimin içine dev araştırmalar ve röportajlar da giriyor. Ve böylece Dr. Livingstone'un deyişiyle "sıradan bir sporcu ile olağanüstü şampiyonlar arasındaki farklar ortaya çıkıyor."

Kitaptaki on iki bölümün her biri büyük bir şampiyona ayrılmış durumda: Sözgelişi, Jesse Owens ("Jess'i koşturan neydi?), Sandy Koufax ("Sol Elli Mermi"), Doktor Roger Bannister ("Dört Dakikanın Fizyolojisi") gibi...

Livingstone yapıtında kışkırtıcı gözlemler ileri sürüyor ve bazı atletler için, yansırlarken içlerinde kardeş yarışmacı varmış gibi bir fanteziyi benimsediklerini vurguluyor.

Kolay anlaşılır, anlaşılmaz bilimsel sözleri içermeyen bir kitap. Sporseverlere olduğu kadar, insanları dayanıklı kılan nedenleri merak edenlere de hitap etmektedir.

Kitabın bir bölümü ilk kez Resimli Spor Dergisinde seri yazı şeklinde sunulmuştu. (20 Nisan)

Yayıncı Bill Chaplin, kitap satışlarının İncil'i sayılan dergide yayınlanan bu yazıyı okuyunca öyle heyecana kapılmıştı ki, hemen çalışma arkadaşlarını kitabın ilk baskısını on binden on beş bin nüshaya artırmaya inandırdı.

Yayınevi yöneticileri ayrıca seçkin yazara ülkede bir tur yaptırmak ve "umulmadık başarı kazanan yapıtı için kitabın satışa çıkışı nedeniyle bir parti vermek üzere reklam kampanyasını açmayı kararlaştırdılar.

Ancak Bill Chaplin şimdi yazar Barney Livingstone'un bütün bunları neşeyle onaylamamasından ötürü büyük düş kırıklığına uğruyordu.

Telefonda Barney şöyle konuşmaktaydı. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor, Bili? Ben sirk sahibi P.T. Barnum yararına değil, üstad Sigmund Freud için çalışıyorum. Yeni bir deterjan gibi piyasaya sürülmeyi istemem. Ciddi bir kitap yazdım ve onun ciddiye alınmasını istiyorum."

"Barney, bu arada kitabının okunmasını da istersin, değil mi? Bunu sağlamamız için haberi çevreye duyurmamız gerekiyor. Biz yalnızca bir, iki kez televizyonda görünmeni; Washington ile Boston'a..."

Barney yayıncının sözünü keserek konuştu. "Tanrı aşkına Bill, ben bir psikiyatristim. Hastalarım, rafadan yumurtalarını yerken beni TV'de görünce yeterince sıkıntı çekeceklerdir."

Chaplin şaşkınlıkla içini çekerek yanıtladı. "Hiç değilse bir kez olsun St. Regis'te vereceğimiz ciddi bir partide önemli kişi ve

gazetecilerle tanışarak röportaj yapmanı isterim. Beni işitiyor musun?"

"Neden onlardan herhangi biri benim gibi taranmamış bir kişiyle tanışmak istesin ki?"

"Tamam" diyen Bill sözlerini şöyle sürdürdü. "Benim kafam da bugün hep buna çalıştı. Partiyi senin kitabın için değil, kitaptaki kişiler şerefine vereceğiz. Bütün o yaşayan efsanelerin bir salonda toplanmaları olağanüstü bir olayı oluşturmaz mı?"

Bu düşünce Barney'i de pek heyecanlandırmıştı. Ama, gene de kendisini bir sirk ringinde kıstırılmış durumda görmekten korkuyordu.

Telefonda ağızlık kısmını kapayıp Emily'e döndü ve "Yayıncı Bill benden şunu istiyor..." dedi.

"Biliyorum. Adam o denli yüksek sesle konuşuyor ki, her sözcüğünü işitebiliyorum."

"Bu konuda ne düşünürsün, Em?"

"Belli oranda yayın ortamına çıkmanı önermekte haklıdır. Ancak, sırasında reklam edilme dozunu veto etmek hakkını kendinde saklamalısın."

Barney telefona hitap ederek, "Tamam, Bill. Benim ruhsal danışmanım en iyisini senin bileceğini söylüyor. Ama, her şeyi benim onaylamam gerektiğini de bilmelisin. Olayı saygıya değer bir düzeyde tut. Demek istiyorum ki, erkekçe dergileriyle röportajlara olumsuz bir çizgi çekiyorum" dedi.

"Sen onu bana bırak!" diyen Bill'in sesi şimdi gönül borcuyla dolu olarak duyuluyordu.

Barney telefonu kapatıp Emily'e bakarak, "Oldukça iyi haberler, değil mi?" diye sordu.

"Ben bunlara inanılmaz haber derim. Sen neden hiç de heyecanlanmış gibi görünmüyorsun?"

Genç adam, aslında heyecanlıyım, ama beni bir kutlamadan neyin ala koyduğunu da biliyorum, diye düşündü.

Emily birlikte yaşamak üzere Barney'in evine taşındığında o konuyu açmamak üzere kendi kendisine söz veren genç doktor gene de arada bir küçük imalarda bulunmaktan kendini alamıyordu.

Daha sonra parkta hafif koşu egzersizi yaparlarken genç adam balonlarla oynayan küçük çocukları ve anneleri tarafından pusetlerde itilen minik bebekleri gösteriyor ve, "Bizim de bir bebeğimiz olacak ve sen o zaman benimle evlenmek zorunda kalacaksın" diyordu.

Oysa Emily her zamanki karşılığı veriyordu. "Biz böyle de mutluyuz, Barn. Birlikte bunun tadını olabildiğince uzun süreyle çıkaralım."

Genç kadın bu sözleri nakarat gibi yinelediğinden Barney, "Olabildiğince uzun süreyle" deyişinin onun için ne anlama geldiğini merak etmeye başlamıştı: Çocuk sahibi olmanın sorumluluğunu yüklenmeden önce olabildiğince uzun süreyle yaşamın tadını çıkaralım ya da birlikte olduğumuz sürece yaşamın tadını çıkaralım mı? demek istiyordu Emily...

Saygon'daki Tudoh Caddesi pek çok Amerikalı asker arasında "Keyif Sokağı" olarak bilinmekteydi. Caddenin her iki yanında yer alan cicili bicili pembe ve mavi neon ışıkları, manastır yaşamıyla isteklerini uzun süre bastırmış olan eski rahibin tüm yabanıl duygusal düşlerini gerçekleştirecekmiş gibi görünüyordu.

Böylece Tıp Doktoru Yüzbaşı Hank Dwyer kendisini hiç solmayacak duygusal bir Disneyland'da imiş gibi duyumsuyordu. Ve genç doktor subay her fırsatta şu insan eti cennetine geri gelecekti.

Bu cennette kızlar öyle güzel, ince ve fildişi heykel gibiydiler ki, onların bir dokunuşu bile erkeği tutkuyla kışkırtabilirdi.

Evet, kızlar erkeklerle yaptıkları arkadaşlık için para alıyor ama karşılık olarak fiziksel zevkin ötesinde şeyler de veriyorlardı... Erkeklerin cinsel isteklerini karşılamak için olduğu kadar yalnızlıklarını da iyileştirmek için kendilerini aradıklarını biliyorlardı. Erkeklere rahatlık, arkadaşlık ve bu kavram için daha uygun bir sözcük bulunmuyordu, bir tür saygıyı sunuyorlardı.

Büyük oranda fiziksel iştahı ve güvenceye karşı açlığı olan erkekler için, kızların onları kral ve ya da yönetici cins olarak düşünmeleri büyük şeydi. Ve erkekler ister New York'un ünlü Wall Caddesi'nin cengel ormanı isterse Vietnam'ın çeltik tarlaları içinde bulunsunlar, eve her gün aç olarak dönüyor ve heykel kaidesinin üzerinde ayakta durdurulmayı, yeniden canlandırılmayı bekliyorlardı.

Oysa Güneydoğu Asya'daki Amerikalılar ülkelerinde yer alan bir değişikliğin haberi kulaklarına geldiğinde gizliden gizliye üzüldüler: Söylentiye göre onların üzerinde durduğu heykel kaidesi yontulup budanıyordu.

Evet, Vietnam'da askerler silahlanın ateşlerken ABD'de başka bir tür savaş sürüyordu. Anavatanda köylerin ateşe verilmesi yerine, savaşanlar sutyenlerini ateşe atıp yakıyorlardı.

Cephedeki askerler için, Kadınların Özgürlüğü Hareketi huzur kaçıncı bir olaydı. Eğer askerler eve dönüşlerinde hortlakla yüz yüze geleceklerse, şimdi yabancı bir ülkeyi özgürleştirmek üzere nasıl savaşabilirlerdi?

Böylece, Keyif Sokağı'ndaki askerler o güne değin gördükleri en büyüleyici kadınların kolları arasında sığınacak yeri bulmuş oluyorlardı. Koyu siyah saç ve gözleriyle, akıl çelici gülümsemeleriyle, henüz tomurcuklanan göğüsleriyle ve her şeyin ötesinde çocukça duygusallıklarıyla şu kızların pek çoğu yeni açmış çiçeklere benziyorlardı.

Ya buradaki bal özü ve insana ölümsüzlük veren diğer yiyeceklerle içkilere ne demeli? Vietnam, başkentinin ötesinde yakılmış ve yıkılmış olarak kanlar içinde sendelerken, burada en iyi Fransız yemekleriyle şarapları nasıl bulunuyordu? Köylerdeki insanlar açlıktan ölürken, Saygon'un içinde en seçkin yemeklerle şampanyanın yokluğu çekilmemekteydi. Aslında barış ve huzurun dışında, Paris'te elde edeceğiniz her şeyi burada Saygon'da bulabilirdiniz.

Keyif sokağının otuz, kırk kilometre uzağında on sekiz yaşındaki genç askerler, Dakota eyaletinin çiftçi çocukları ya da Şikago ile Detroit'in zenci evlatları neden öldürüldüklerini veya sakat bırakıldıklarını ve neden savaştıklarını kesinlikle anlayamıyorlardı.

Bu arada ülkelerinde pek çok vatandaş onları, bayraklarını izleyip ülkeleri için öldüklerinden ötürü kınamaktaydı.

Bir doktor için savaşın korkunç yaralarıyla yüz yüze gelebilmek ve ayakta kalmak üzere yalnızca iki yol bulunmaktadır: Bunlar, kişinin duygularını katılaştırması ya da savaşı desteklemesidir.

Yüzbaşı Hank Dwyer de birinci yolu seçmişti. Savaş şiddetlendikçe (doktor yüzbaşı yalnızca bir günde gizlenmiş mayınların patlaması sonucu on askerin bacaklarının parçalandığını görebiliyordu artık), kanın içine öyle gömülüyordu ki, duygusuzlaşıyor ve yalnızca Mai-Ling'in kollarının arasında kendisini yaşıyormuş gibi duyumsuyordu.

Mai-Ling adlı bu genç kadınla, et ticareti koşulları içinde yaşarken Keyif Sokağı'nda tanışmışlardı. Ama genç doktor, porselen tanrıçanın eğitimi tam bir ailenin dağılmasıyla ya da yok olmasıyla oraya düştüğünü ve kadının da gerçek bir arkadaşlığa gereksindiğini duyumsamıştı. Bir hafta süreyle her gece onu Keyif Sokağı'nda ziyaret ettikten sonra Hank, Mai-Ling'i diğer iki

subay arkadaşı ve "gelinlerinin" yaşadığı klimalı bir villada kendisiyle birlikte oturmaya kandırmıştı.

Aslında üç çift küçük bir komünü oluşturuyorlardı. Çünkü, diğer kadınlardan birinin şimdiden bebeği olmuştu, ikinci kadın da gebeydi. Ve Mai-Ling kısa sürede eğer bir ABD kara ordusu subayından çocuk doğurursa Amerika ile ilgisinin güçleneceğini öğrenecekti.

Sonunda Hank Dwyer kadının kendisine verdiği haberi vurdumduymaz bir tavırla karşıladı. Eğer aynı haber eşi Cheryl vermiş olsa, sinirleri bozulacak ve gebeliğin sona erdirilmesi için ısrarlı davranacaktı.

Oysa Güneydoğu Asya'da koşullar tümüyle farklıydı... Çocuklara özen gösterme salt olarak kadınların yetki alanı içine giriyordu. Üstelik Mai-Ling bir erkeğin doğası gereği çok eşli olduğunu anlıyor ve her gece Hank eve gelinceye değin onu bekliyordu... Ve erkeği, çoğu kez Keyif Sokağı'na uğrayıp sonra eve geliyordu.

Tıp Doktoru Barney Livingstone 16 Haziran 1937 tarihinde Brooklyn'deki King Bölgesi hastahanesinde dünyaya gelmişti. Ve şimdi 20 Nisan 1970'de St. Regis Oteli'nin Varsailles Salonu'nda roketi havaya fırlatılıyor ya da başka deyişle kitabının reklam kampanyası başlatılıyordu.

Ancak, kitaptan alınan yazı dizisinin dergide çıkışı ile kitabın aslının yayınlanış tarihi arasındaki sürede Berkeley House yayınevi yapıtın karton kapaklı cep kitabı şeklinde başka bir yayınevince basılması hakkını on beş bin dolar karşılığında satmıştı. Yayıncı Bill Chaplin parayı gösterişsiz bir toplam olarak düşünmüş ancak Barney yarım gününü on beş bin dolar sözcüklerini not defterine alt alta düzinelerce kez yazarak geçirmişti.

İşte böyle neşeli ruhsal durum içinde genç adam bir takım ısmarlama elbise yaptırmak üzere ünlü bir terziye gitti. Ve adam

düşünülebilecek her açıdan kendisini ölçerken Barney, Tanrı'm! Bu adam bir doktordan çok daha fazla dört başı mamur çalışıyor diye düşündü.

Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Hatta üstad terzi ona şu soruyu bile sordu. "Hangi yönde giyinirsiniz, Dr. Livingstone?"

Soru, tümüyle genç adamın kafasını karıştırmıştı. insan hangi yönden giyinir ki? diye düşünerek yanıt vermedi.

"Bağışlayın beni, efendim" diyen terzi saygıyla ekledi. "Yanıtınızı duymadım!"

"Ben de gerçekten sorunuzu anlayamadım."

Terzi sorusunu yeniden bir başka şekilde sordu. "Sizin organınızın ne şekilde aşağı indiği, efendim?"

"Benim neyim?"

"Sizin organınız, efendim" diye yanıtlayan adam olabildiğince küstahça davranmadan Barney'in kasıklarını işaret etti ve ekledi. "Erkeklerin çoğunda onlar sol tarafta durur, efendim."

Durum gerçek olmaz! Şu adam bana cinsel organımın ne tarafa sarktığını soruyor diye düşünen Barney, "Haydi onun sol tarafta olduğunu düşünelim" diyerek istatistiklere uymayı benimsedi ve artık ölçü vermenin daha derin ayrıntılara girmeyi gerektirmemesini umut etti.

"Tanrı'm! Pek muazzam görünüyorsun, Barney" diyen Emily konuşmasını şöyle sürdürdü. "Partide seni gözlemeliyim yoksa kadınlardan biri seni orada iğfal edecektir."

Barney genç kadını kollarının arasına alarak yanıtladı. "Dinle, bebek. Sen benimle birlikte iken ben dönüp Raquel Welch'e bile bakamam."

"Bill Chaplin'in yeni 'Yılın Kızı' da partiye gelecek mi?"

"Evet" diyen Barney gülümseyerek konuştu, "Adamın yayın asistanı tüm hazırlıkları yaptı."

"O kızın insanı oyun dışında bırakan bir yaratık olduğuna bahse girerim."

Barney içini çekerek yarat verdi. "Oh Em, sen benim tek eşliliği benimseyen biri olduğumu bilirsin. Senin sol elinden yakalayıp oraya bir yüzük takmayı istiyorum ben."

Emily böyle sözlere karşın güvence kazanmamıştı. Genç kadın sahne ışıkları üzerine çevrildiğinde bazı erkeklerin hemen cinsel organının sertleştiğine emindi. "Ayrıca orada, doktorların tanrıçası sarışın kadın da bulunacak herhalde?" dedi.

"Laura'yı mı kast ediyorsun?"

"Sonunda o yaratıkla karşılaşacak mıyım? Yoksa Laura beni kıskandırmak için düşünde yarattığın birisi mi?"

"Eminim ki, o çok meşguldür ve gelemeyecektir" diyen Barney kayıtsız bir tavırla ekledi, "Ama, Bill'e söyledim. Laura'ya da bir çağrı göndersin diye. Böylece onun da partide bulunmasını istediğimi göstermiş oldum."

Yirmi dakika sonra Barney ile Emily partinin verileceği St. Regis oteline varmışlardı. Estelle Warren ve gebeliği iyice görünür hale gelmiş olan Bunny sinirli tavırlarla otelin kapısında bekliyorlardı.

Barney neşeli bir tavırla, "Neden yukarı çıkmadınız. Erken gelenler ordövrün en iyisini alacaklar" dedi.

Genç adam parti şerefine o sabah Florida'dan gelen annesini kucakladı ve, "Buraya kadar benim yüzümden uçtuğun için teşekkürler" diye konuştu.

"Oh, Barney! Böyle büyük bir olayı kaçıracağımı düşünür müydün? Benim eskiden bir kütüphaneci olduğumu unutuyor musun? Bana göre bir insanın yapabileceği en büyük şey kitap yazmaktır."

Warren içinde çakan kıskançlık şimşeklerini alt edebilmek üzere şöyle konuştu. "Haydi yukarı çıkalım da Berkeley House

Yayınevi'nin bir yazarın onuruna neleri ikram ettiğini görelim. Eğer durumu yeterli bulmazsak yarın onların karşıtı bir dava açarım."

Partiye ilk gelenler onlar değildi. Aslında şampiyonların çoğu salondaki yerlerini almıştı. Heyecandan soluğu kesilen Barney spor alanındaki ölümsüz devlere annesini, kardeşini, yengesini ve Emily'i tanıttı.

Estelle, Barney'in kulağına eğilip fısıldadı. "Şu Rafer Johnson şimdiye değin gördüğüm en yakışıklı erkek..."

Ve başka bir ağır sıklet boks şampiyonu (ve basılı yayın organlarının kahramanı) salonun kapısında görününce dördüncü kattaki salona karlar yağıyormuş gibi oldu.

Gelişi pek de umulmayan bir başka konuk salona vardığında ise, partideki cümbüş doruk noktasına varmış bulunuyordu.

Ve Emily, son gelenin Laura olduğunu sezinledi. Koyu renkli basit bir denizci kıyafeti giymiş olan kadın doktor yalnızca altın renkli saçlarıyla bezenmiş olmasına karşın soluk kesici güzellikteydi.

Barney, "Hoşgeldin" demek üzere ona doğru koştu. Öpüştüler ve genç adam ivedi konuğu getirip sevgilisine tanıştırdı. Sonra diğer konuklarla tanışmak üzere yanlarından ayrıldı.

Her iki kadın da ağız birliği etmişler gibi birbirlerini, "Sizin hakkınızda o denli çok şey duydum ki..." dediler.

Sonra, "Gelebildiğiniz için sevindim" diyen Emily ekledi. "Ne denli meşgul olduğunuzu biliyordum."

"Yer yerinden oynasa böyle bir olayı kaçırmazdım. Barney en iyi arkadaşımdır. Ve Bir Şampiyonun Aklı adlı çalışmasını pek parlak bir yapıt olarak düşünüyorum."

"Ben de öyle" diyen Emily sözlerini şöyle sürdürdü. "Eğer Resimli Spor dergisinde yayınlanan yazı dizisinden hoşlandıysa-

nız, asıl kitabı okuduğunuzda çok daha fazlasını onda bulacak ve beğeneceksiniz."

"Ama, ben kitabın tamamını okudum. Barney bana ilk düzeltme kopyalarından gönderdi."

Emily'nin en büyük korkusu doğrulanıyordu. Genç kadın başlangıçtan beri Barney'in en derin duygularının, genç adam kaç kez arkadaşlıklarının platonik olduğunu söyleyerek karşı çıksa bile, yan efsane kadın Laura adına rehine konulmuş olduğunu duyumsamıştı.

Onunla konuşmayı sürdürecek gücü kendinde bulamayan Emily, Resimli Spor dergisinden bir yardımcı yayıncıyı partide uzaktan görüp ona bir şeyler söylemek üzere izin aldı ve Barney ile Laura'nın yarandan ayrıldı

"Bu çok muazzam bir şey, değil mi?" diyen ses hemen Laura'nın ardından gelmişti.

Genç kadın ivedi arkasını döndü ve oradakinin yakışıklı, her zamanki gibi iyi giyimli olan kişinin Bennett Landsmann'dan başkası olmadığını gördü. "Bennett" diye bağırdı ve sıcak bir tavırla kucaklaşırlarken sordu. "Nasılsın?"

"Böyle bir soruya yanıtımın nasıl olacağını biliyorsun" diyen genç adam gülümsüyordu. Ekledi, "Bir cerrahi uzman adayı nasıl olabilir? Yan yaşar ya da yan ölür haldedir. Oysa pek ayral durumlarda, benim olduğum gibi yan sarhoş ve mutlu durumda bulunabilir."

"Peki, ortak arkadaşımızın başarısına sen ne diyorsun?"

"Sen ve ben, böyle bir olayın daha hoş birisine rastlamayacağını biliyoruz" diye yanıtlayan Bennett sordu. "Emily için ne düşünüyorsun? O da çok şanslı, değil mi?"

"Güzel bir kadın" diyen Laura gözlerim şöyle sürdürdü: "Onunla uzun süre konuşmak fırsatını bulamadık henüz. Ama, bana pek hareketli bir insan gibi göründü. Mutlular mı?"

"Barney onu seviyor, biliyorum" diyen Bennett biraz duralayıp ekledi. "Emily ile evlenmeyi istiyor. Ancak, bilinmeyen bir nedenle oluşuyor tanı'sını yapacağımız biçimde genç kadın hep 'hayır' diyor. Oysa Barney onu bıktırıp 'evet' dedirtinceye değin birlikte aynı evde ve odada yaşayacaklarını söylüyor."

"Hey, dinle, Landsmann" diyen Laura sanki şarkı söylermiş gibi bir tonla konuşmasını sürdürdü: "Gücenme ama ben ta Bostan'dan bir sınıf toplantısına katılmak için buraya uçmadım. Partideki yıldızlarla tanışmayı istiyorum. Sözgelişi, Jackie Robinson nerede?"

Bennett şampiyonu göstererek, "Salonun köşesindeki kalabalığı görüyor musun? Oradaki kişi Robinson'dur. Onunla ben de tanışmadım henüz. Partinin gözdesine söyleyelim de bizleri Robinson ile taraşlarsın" dedi.

Laura, "Tamam. Sen kalabalığı yararken ben de tam arkanda olacağım" diye yanıtladı ve yürümeye başladılar.

Yayıncı Bill Chaplin coşku içindeydi. Parti, onun beklentilerini aşar şekilde başarılıydı. Bir köşede Jesse Owens kendisi gibi başarılı bir atlet olan Roger Bannister ile konuşuyordu. Öte yanda Joe Louis ile Muhammed Ali kameralara boksla ilgili poz veriyorlardı. Tanrı'm! Kahverengi Bombacı ile en büyük ringde karşılaşsalar ne güzel bir boks maçı olurdu kim bilir?

Bill şimdi de Londra'da sinir uzmanı olarak çalışan Dr. Bannister'in yanına yaklaşıp ondan şerefe kadeh kaldırmasını ve birkaç söz söylemesini istedi.

Eski atlet konuşmalarında kısa ve özlü sözcüklerle hemen söyleyeceği noktaya varıyordu. "Her iki deneyimi de yaşamış biri olarak güvenerek söyleyebilirim ki, dört saat boyunca Dr. Livingstone ile konuşmak pistte bir mili dört dakikanın altında koşmaktan daha kamçılayıcıydı...

"Sanırım, Barney hayal gücü ve olayın içyüzünü anlayıp ortaya çıkarma yetisinden ötürü kutlanmalıdır. Ve bunlar, sporcunun bedeni olduğu kadar bir ruhu olduğunu da ortaya koymuştur."

Şampiyonun sözleri değerbilir alkışlarla karşılandı ve iki doktor (Bannister ile Barney) el sıkışırlarken Muhammed Ali şöyle bağırdı:" Hey doktor, kitabında benden söz etmeyi unutmuşsun. Bu salondakilerin hepsinden fazla bende ruh var."

Barney yakınlarına baktı: Erkek kardeşi Warren gururla kabarmış gibiydi. Annesi Estelle gözyaşlarını kuruluyordu.

Tanrı'm! diyerek düşündü: Ah, bir de babam burada olsaydı.

"Herkesin el yazısını ve imzasını aldım!"

"Oh, Bunny olamaz. Çok bayağı bir şey bu!" derken kocası Warren şarkı söyler gibi konuşuyordu.

"Ama, şampiyonlar öyle düşünmediler. Hatta Ali bir peçeteye benim için şiir bile karaladı."

Barney, evine birlikte gidip lezzetli sandviçler yiyerek şampanya içmek üzere küçük bir grup oluşturmuştu. (Genç adam bunu "Ev takımı" diyordu.)

Warren onun için kadehi doldururken Laura, "Hey Bun, çok olağanüstü bir şey. Şiiri dinleyebilir miyiz?" dedi.

Bunny kumaş peçeteyi cebinden çıkarıp coşkulu bir tavırla konuştu. "Kısa ama tam Ali'ye özgü bir parça. Dinleyin: Livingstone en son yıldız olabilir/Ama, Ali şimdi de en iyi olanıdır."

Şiiri yüksek sesli kahkahalar izledi.

Barney fikir verdi. "Şiiri sakla Bunny, bir gün değerli bir şey olacaktır."

Genç kadın mutlulukla yanıtladı. "Daha fazlasını yapacağım. Onu çerçeveletmek niyetindeyim."

Emily kocaman bir tepsi içinde Carnegie pastanesinin en iyi soğuk sandiviçlerini getirmiş konuklara sunuyordu. Herkes

sandviçleri yerken şampanyayı da Dr. Brown'un toniği gibi içmeyi sürdürmekteydi.

Hafifçe çakırkeyfleşen Laura sordu. "Hey Barney, yalnızca buradaki kişiler arasında kalmak üzere açıklar mısın? Röportaj yaptığın kişiler arasında en etkileyici olanı hangisiydi?"

Laura'dan daha da içkili olan Barney, "Doğrusu bilmiyorum" diye yanıtlayarak ekledi. "Ama sizlere bir şey diyeceğim: Şu dünyada akşam yemeğini birlikte yemek üzere tek kişi seçmem istense..." biraz duraladı ve sonra sözünü tamamladı. "O da, Emily olurdu."

Küçük grup mest olmuş gibi bu sözleri alkışladı.

Bunny, "Şu halde düğün ne zaman, Barn?" diye sordu. Barney'in aklı o denli karışmıştı ki, hemen yanıtlamayınca Emily onun yerine konuşmak zorunda kaldı ve sahte bir neşeyle, "Bunny, haberi ilk öğrenen sen olacaksın" dedi.

Barney karşı çıktı. "Hayır hayır. Onu ilk öğrenen ben olacağım."

O gece saat onu geçiyordu ki, Laura ayağa kalktı.

"Partiyi bozup dağıtan kişi olmaktan nefret ederim. Ama Boston'a kalkan son uçağa yetişmek zorundayım" dedi.

Bennett de kalkıp konuştu. "Genç cerrah için de yatma zamanı geldi sanırım. Ama, Laura seni havaalanına bırakabilirim. La Guardia Havaalanı tam Yale Üniversitesi yolu üzerinde."

"Çok iyi, Ben. Yolda bana son zamanlarda nasıl kesip biçtiğini de anlatırsın."

İkisi de, herkesle vedalaştılar. Laura, Barney'in yanına vardığında genç adamın kulağına fısıldadı. "Emily muazzam bir kadın. Bunun kaçmasına izin verme."

Barney de fısıldayarak yanıtladı, "İzin vermeyeceğim." Sonra kapıya kadar Bennett ile Laura'yı götürdü. Salona döndüğünde Warren ceketini giyiniyordu.

"Sizleri bilmem ama" diyerek bir jest yapan Warren ekledi. "Ben bir işte çalışıp para kazanmak zorundayım. Bunny de çocukları okula götürecek. Annem ise, yorgun görünüyor. Bu durumda bizler ikinizi zaferin tadını çıkarmak üzere yalnız bırakacağız."

Sonra Emily'e dönüp sözlerini sürdürdü. "Ağabeyimi pazar akşamı yemeğe bize getirir misin, lütfen? Barney bazen öyle sorumsuzdur ki."

Sonunda evdeki nüfus ikiye inmişti.

"İyi" diyen Barney Emily'e doğru sevecenlikle eğilip sordu. "Bu geceden hoşlandın mı, Em?"

"O, kesinlikle görkemli bir kadın."

"Ne?"

"Laura'nın bu denli güzel olduğunu nasıl oldu da bana söylemedin?"

"Çünkü, o güzel değil de ondan" diyen Barney dobra dobra konuşuyordu. "Demek istiyorum ki, seninle kıyaslandığında..."

"Haydi, onunla kıyaslanırsam ben hiçbir şey olamam. Seninle dürüst olacağım Barney. Laura ile yalnızca konuşmak bile kendime güvenimi sarsıyor benim."

"Ama neden?" O, Palmer Talbot ile evli ve biz yalnızca..." "Bana gene 'platonik' ilgi masalını anlatma, Barney, ikinizin arasında özel bir bağ olduğunu neden kabul etmiyorsun? Demek istiyorum ki, kitabının düzeltme kopyasını bile ona göndermişsin."

"O hem doktor, hem de sporseverdir. Sana güvence vermek için ne söyleyeyim, Em?"

"Bir şey söyleyemezsin."

"Eğer benimle evlenirsen bir daha Laura Castellano ile görüşmeyeceğimi söylesem senin için yeterli olur mu? Onu düğünümüze bile çağırmam."

"Oh, Barn" diyen genç kadın bıkkın bir sesle inler gibi konuştu: "Gene o konuyu açmayalım."

"Şu halde peki" diyen Barney sert bir sesle ekledi. "O konuyu bir kez daha ve son defalık konuşalım: Neden benimle evlenemezsin? Hangi lanet olası şey seni engelliyor?"

Emily ağlamaya başlamıştı. "Biliyordum, bir gün şu noktaya geleceğimizi" dedi.

"Hangi lanet olası noktaya?" diye sorarken genç adam Emily'nin yakasını bu kez bırakmak niyetinde değildi.

"Ben seni tanıyorum, Barney. Belki de senin kendini tanıdığından çok daha fazla tanıyorum. Sen yalnızca bir eş değil, bir aile istiyorsun."

"Ne var bunda? Bir adam ve bir kadın birbirlerini severlerse, doğal değil midir?"

Yaşadığı hüzün içinde genç kadın bir makinelitüfek gibi hızlı konuştu. "Barney, ben çocuk doğuramam."

Bir an soluk bile alınmadan suskunluk içinde geçti.

Sonunda genç adam yumuşacık bir sesle sordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kolejde öğrenci iken bazı sorunlarım oldu ve doktorlar Laparoskopi (karın duvarından geçirilen ve iç organların görülmesini sağlayan ucu ışıklı aygıtla yapılan saptama işlemi. Çeviren) yaptılar. Yumurtalık borularımın kapalı, tümüyle kapalı olduğunu gördüler. Ve sen sormadan yanıtlayayım: Ameliyatla iyileştirilmeleri de olanaksız..."

Barney o anda ne duyumsadığını bilmiyordu. Ama ne söylemesi gerektiğinin farkındaydı.

Genç kadının oturduğu kolluğun yanına diz çöktü ve fısıldadı. "Emily, sevdiğim kişi sensin. Henüz karşılaşmadığım çocuk değil."

"Bak, Barn. Ben seninle birlikte yaşadım ve senin yaşamında en çok istediğin şeyin çocuklarına babalık etmek olduğunu biliyorum."

Genç kadının hıçkırıkları artmıştı. Son sözleri güçlükle ayırt edildiler:

"Ve ben, seni baba yapamam..."

"Em, bana inan" diyen Barney yalvardı. "O durum hiç de sorun değil. Her zaman bir çocuğu evlat..."

Genç kadın onun sözlerim keserek minik bir öfkeyle konuştu. "Öyle 'soylu' jesti yapsan bile, bir gün benden nefret edersin. Bana bağlı kalır ama kendi çocukların olmadığı için acı çekersin."

Sonra ikisi de sessiz kaldılar.

Bir anlamda Emily haklı olduğunu kanıtlamıştı. Barney daha şimdiden acı çekmeye başlıyordu

Genç adam hafif sesle sordu. "Beni bırakmayacaksın, değil mi Em?"

"Hayır, Barn. Sen kovana değin burada kalacağım."

Barney, hiç değilse onunla ve kendimle bir kez daha konuşma şansına sahibim diye düşündü.

Her zamanki gibi, Amerika Psikiyatristler Birliği'nin yıllık toplantısı olaylarla, huysuzluk nöbetleriyle pek çok olağandışı, topluma aykırı hareketlerle bir karmaşa halinde geçti. (Hiç değilse bunlar psikiyatristlerin çalışma alanı içinde sayılıyorlardı.)

Barney toplantının "Moby Dick ve Amerikalılar'ın akılsal durumlan" adını taşıyan ruh çözümlemesi bölümünde önündeki bir kartı okudu ve yalnızca toplantıya katıldığı için kullanılan sıcak hoşgeldiniz ifadesine değil, birliğin dergisinde yazı yazabilmek üzere yapılan çağrıya de pek sevindi.

Ancak sevinci kursağında kaldı. Çünkü, kurulun tüm üyelerinin hazır bulunduğu toplantıda yeniyetmelerin ruhsal durum-

ları üzerine seçkin çalışmayı yapmış bulunan kötü ünlü Andrew Himmerman'a bir ödül verileceği açıklanmıştı. Eğer adam, zekice yazılmış tek bir monografiyi kaleme almışsa ne oluyordu? Temel ilkesi çarpık akılları düzeltmek olan bir topluluk, kendi ilkesine o denli ihanette bulunmuş bir üyesini nasıl onurlandırabilirdi?

Dr. Barney Livingstone, belki de her şey politika kazanında kaynatılıyor, diye düşündü. Ancak o ahlaksız herifle nasıl yüz yüze gelebilirim; hemen düşündüklerimi onun yüzüne karşı söylerim diyordu.

Yazgının tutarlı bir kaprisi vardı: Bir tuvalette diyelim ki yirmi, elli ya da daha fazla kişi için yer bulunsa ve burada yalnızca iki kişi varsa, bu iki kişinin yan yana düşmesine pes denirdi.

Ve işte böylece, o gün öğleden sonra saat 4.38'de Barney ile Andrew

Himmerman toplantının yapıldığı binanın tuvaletinde karşı karşıya geldiler.

Yaşlı psikiyatrist gencine, "Kitabını pek beğendim, Dr. Livingstone" dedi.

Barney adamın sözlerini duymamazlıktan geldi.

Himmerman tatlılıkla sözlerini sürdürdü. "Sanırım doğru yöndesin. Topluluğun dergisinde yazılarının çıkacağına inanıyorum."

Barney elinden geleni yapıyor ve şu tatsız durumdan bir an önce uzaklaşmaya çalışıyordu. Bu nedenle yanıt vermedi.

Andrew Himmerman'ın kafası karışmıştı; incelikle sordu. "Sizi gücendirecek bir şey mi yaptım?"

Sonunda konuşmak zorunda kalan Barney, "Hayır. Bana değil ama arkadaşıma bir şey yaptınız" dedi.

"Oh, öyle mi?" diyen yaşlı adam sordu. "Arkadaşınız kim olabilir?"

"Üzgünüm" diyen Barney alaycı bir sesle ekledi. "Sanırım yaşamınız boyunca izini süremeyeceğiniz kadar çok serüveniniz olmuştur. Ben, özellikle

Tıp Doktoru Grete Andersen'den söz etmeyi istiyorum."

Himmerman inler gibi konuştu. "Oh, Tanrı'm!"

Şimdi tuvalette ellerini yıkıyorlardı. Ama bu kez birbirlerinden arada ikisi boş olmak üzere üç lavabo uzaklıktaydılar.

"Her şeyi dosdoğru ortaya koymayı isterim, Dr. Livingstone."

Barney yanıt vermemeyi yeğledi.

Himmerman anlatmakta ısrarlıydı. "Söyleyeceklerime inanmayabilirsiniz. Ancak, ben o kıza elimi bile sürmedim. Yıllar önce uygunsuz biçimde davrandığımı yadsımıyorum, ama..."

Barney adamın sözünü Marlowe'un bir dizisini yineleyerek kesti. "Ama o başka bir ülkedeydi ve üstelik fahişe öldü."

Himmerman bembeyaz olmuştu. Sonunda yanıt verebildiğinde sözcükleri bulmakta güçlük çektiği belli oluyordu.

"Bir kızın ölümünün üzerime nasıl kılıç gibi asıldığım size anlatamam. Evliliğim yıkıntı durumunda... Çekici bir kadınla ne zaman konuşsam karım paronaya hastası oluyor. Ben de rahat uyuyamıyorum."

"Ancak, Grete ile kolayca yattığınız görülüyor."

"Hayır, hayır! O kızla hiçbir ilişkim olmadı. Grete Andersen tümüyle isterik bir kadındı. Kafasında hep fanteziler kuruyordu.

"Dr. Himmerman!" diye söze başlayan ve kendi ruhsal kararlılığım ortaya koymak üzere öfkesini denetim altına almaya çalışan Barney şöyle konuştu, "İkinizi birlikte gösteren fotoğrafı gördüm. Siz üzerinize tenis şortu giymiştiniz. Kızın üzerinde minicik bir bikini vardı. Ve kollarınızı birbirinize dolamıştınız. Eastman Kodak fantezi filmleri satmıyor."

Himmerman soluğunun arasında, "Oh, hayır!" diye mırıldanıp sonunda öfkelenerek sordu. "O resmi dikkatle incelemiş miydiniz?"

"Mikroskop altında değil ama fotoğrafa uzun uzun bakmıştım."

"Şu halde kızın kollarım bana sardığım, benim hiç de öyle bir şey yapmadığımı görmüş olmalıydınız."

"Peki, bir hafta sonu buluşma yeri olarak kızı Hilton Oteli'ne götürdüğünüzü yadsıyor musunuz?"

"Dr. Livingston, olayın bir buluşma olmadığını, kızın kendi başına oraya geldiğini ve bildiğim kadarıyla şimdi de bakire olduğunu size söylesem bana inanır mıydınız?"

Barney, "Pek güç olurdu" dedi.

"İyi. Şimdi size doğruluğu çürütülemez bazı şeyler söyleyeceğim" diyen yaşlı psikiyatrist sesinde öfkenin izleri duyularak ısrar ediyordu. "Güney eyaletleri Psikiyatri Topluluğu yıllık toplantısını 1966 yılının nisan ayının on yedinci gününe rastlamak üzere, hafta sonunda Hilton Oteli'nde yaptı. O sırada ben toplantının başkanıyım. Böyle bir yere özel hastamla gidersem çılgınlık etmiş olurdum, değil mi?"

Barney şimdi de yaşlı meslektaşı hakkındaki yargısından vazgeçmiyordu.

Himmerman anlatışını sürdürdü. "Öğle yemeği paydosunda havuza inmiştim. Ansızın o isterik yaratık taflanların arasından fırlayıp beni kucakladı. Daha önce havuzun cankurtaranlardan biriyle tatlı tatlı konuşup onu resmimizi çekmeye kandırmış. Ben hemen orada, kıza mesleki ilişkimizin sona erdiğini ve pazartesi günkü ruh çözümlemesi randevüsüne gelmemesini söyledim."

Sonra yaşlı adam tatsız bir olayı anımsamış gibi dural adı ve sordu. "Bütün bunlar sizce üzerinde düşünülecek şeyler değil mi. Dr. Livingstone?"

"Evet" diyen Barney teslim olmuş gibi konuştu. "Ama neden olaydan sonra o hapları aldınız?"

Himmerman başını öne eğerek yanıtladı. "Pek kaba biçimde dürüst olmaya çalışıyorum. Bu pek kolay da değil, doktor."

"Biliyorum" diyen Barney sempatik bir tavırla yanıtlamıştı. "Şimdi doktor doktora söyleşelim: O tazın sorunu, erkeklerden hastalık derecesinde korkmasıdır. Grete, klasik bir isteri vakasıdır. Ve o bir erkeğin duygularını gıcıkladığında hemen korkuya kapılıp kaçmaktadır."

Andrew Himmerman bir kez daha duraladı ve sonra sözlerini sürdürdü. "O konuda tahminim şu ki, (sözlerimin kendime çok hizmet ediyor gibi duyulmamasını umut ederim) duyguların psikolojik olarak bir başka kişiye yönelmesi işe yaramıyor. O kız bana karşı duyumsadıklarıyla sersemleşiyordu. Tek kaçış yolu, beni bir aşk objesi olarak gözden düşürmek olacaktı. Nasıl başardı bilmiyorum ama Birlik'teki dosyamı gözden geçirmişti, o ana değin her şey dosyadaki kağıtların üzerinde kalmıştı. Birliğe Ahlak Komitesi önünde yemin ederek tedaviye sokulmamı istediğimi söyledim. Bu da, karımın benimle birlikte kalmak üzere ileri sürdüğü tek koşuldu. Şimdi o pek hasta kız bir basın toplantısı yapıyor ve kendisini benim cinsel kurbanlar zincirimin son halkası olarak gösteriyordu."

Yaşlı doktor, Barney'in gözlerinin içine baktı ve sakin bir sesle sordu. "Eğer bu olay sana karşı gerçekleşse; senin mesleğine, evliliğine ve her şeyine karşı meydana gelse ve her şey duman gibi uçup gitmekte olsa; bütün bunlar bir yalan yüzünden olsa, geçici bir an için gerçekleşse aklını yitirir miydin? Ve kendi üzerindeki denetimin yok olur muydu?"

Yaşlı doktorun sesi şimdi söyledikleriyle ardından sürüklenir gibiydi.

Barney incelikle, "Evet" diye yanıtladı. Himmerman'a inanıyordu. Ekledi, "Sanırım, ben de öyle yapardım. Üzgünüm, doktor."

OTUZ DÖRT

ÖLÜM, dünyadan topladığı ürünü 1972 yılında büyük oranda artırdı.

O yıl içinde prensler, prensesler ve ozanlar; dondurmacılar ile sporcular bu dünyadan göçüp gittiler.

Dahi, vatan haini ve çılgın ozan Ezra Pound dünyadan ayrılırken kendi dizeleriyle, belki de şöyle diyordu. "Ölümsüz bir süs / yıllarla eskimeyecek bir ad."

Yaşama kırk dört kiloluk cılız bir kişi olarak atılan ve sonra kaslı insan örneği olarak tüm yeniyetmelere esin kaynağı haline gelen Charles Atlas, zorba ölüm yüzüne kumları püskürttüğünde ondan kaçamadı. Bir zamanlar dünyayı tutup yerinden kaldıran kişi şimdi onu bırakıp gitmek zorundaydı.

Hırçın Cumhurbaşkanı Harry Truman (ki bir zamanlar kızının şarkı söyleyişini eleştiren tenkitçiyi dövmekle tehdit etmişti) yaşamındaki son savaşımı yitiriyordu.

Fransızların ünlü şarkıcısı ve çekici bir insan olan Maurice Chevalier, belki de adının akla getirdiğinden daha az şövalyece davranmış ve bir zamanlar Nazi askerlerini bile eğlendirmişti. Ve şimdi o da yalnızca Tanrı'nın bildiği yere götürülüyordu.

Kral rolünü bırakıp aşkın kölesi olmayı yeğleyen Windsor Dükü yaşamaktan da özveride bulunmaktaydı.

Aynı yıl içinde F.B.I'ın başkanı J. Edgar Hoover'den daha güçlü bir Yaratık ona zamanının dolduğunu söylüyordu.

Bu arada gerçekten önemli bir kişi daha, peşmelba'nın kaşifi Howard Johnson aynı yıl içinde öldü ve kuşkusuz yirmi sekiz sesten aşağı olmayan bir melekler korosu tarafından uğurlandı.

Hemen ardından Orakçı bu kez elli üç yaşındaki ünlü beyzbol yıldızı Jeckie Robinson'u da biçti.

Ve bu arada yaşlan çok daha küçük olan Vietnam'daki ABD askerlerinin ölüler listesi sayısal olarak elli bin çizgisine yaklaşıyordu.

Bu sakım yılı içinde ünlü Life dergisinin kapanışı da bir rastlantı değildi.

Ve aynı yıl içinde Dr. Barney Livingstone'un aldığı yaralar (her ne kadar benzetme olsalar da) iyileşmemişti.

Puplishers Weekly dergisinde yayınlanmış olan yazı Bir Şampiyonun Aklı adlı yapıtı üzerinde onu daha başka eleştirilerin çıkacağı beklentisi içine sokmuştu.

Ama beklentisi gerçekleşmedi. Basında kitaba ilişkin hiçbir övgü çıkmadığı gibi eleştiri de yapılmadı. Barney'in kitabının üzerine yazgıların en kötüsü geliyordu: Yapıt tümüyle bilmezlikten geliniyordu.

Yayın tarihinden üç ay sonra Barney yayıncıya sordu, "Bill, lütfen bana doğruyu söyle: Kitabım da boğuldu mu?"

Bill Chaplin, "Olayı şöyle formüle edelim" diyerek yanıtladı. "Kitabınızın satışları umduğumuzdan daha ağır gidiyor. Ancak, karton kapaklı cep kitabı daha geniş bir okuyucu kütlesine ulaşabilir."

Chaplin bir an duraladı. Kafasının içinde daha uygun ve yatıştırıcı sözleri arandı. Ama sonra, gerçeği söylemekten kaçış yolu olmadığını acı çekerek sezinledi. "Evet" dedi ve ekledi. "Kitabınızda ölüm katılığının başladığını söyleyebilirim."

Micheline Rehber Kitapları'nın uzmanları Saygon'un merkezinde ve Fransız Hastahanesi'ne yakın bir yerde bulunan La Renaissance adlı lokantada yemek yemiş olsalar kuşkusuz oraya üç yıldız verirlerdi.

Hiç değilse o lokantada sık sık yemek yiyen ve özellikle kenti ziyaret eden yabancı devlet görevlilerini ve önemli gazetecileri orada ağırlayan Binbaşı Palmer Tablot'un düşüncesi böyleydi.

"Tuhaf değil mi, Binbaşı? Evet, en iyi Fransız lokantalarından birini yerkürenin neredeyse öbür tarafında bulmak tuhaf değil mi? Savaşın, lokanta usta ahçısının stilini krampa uğratacağını düşünürsünüz. Çünkü bilirsiniz ki, usta pişireceği yemek için gerekli malzemeyi bulmakta zorlanacaktır."

"Sanırım sol kanadın basım, gazetelerini satmak uğruna durumu abartıyorlar. Demek istiyorum ki, biz burada koşulları oldukça denetim altında tutabiliyoruz. Ve umut ederim ki, birkaç ay içinde bu güzel ama karanlıklar içinde kalmış ülkeye barış ve huzuru getirebileceğimize inandınız."

"İyi. Doğrusu ben etkilendim, izlenimlerimi Tepe'deki arkadaşlarla paylaşacağım."

Savaşın cehenneme benzediği sık sık yinelenir. Gene de savaşın ayrıcalıklarıyla bazı kişilerin çok iyi zaman geçirdikleri de benimsenir.

Kuşkusuz Binbaşı Palmer Talbot'un Vietnam'daki durumu, böyle pek tatlı zaman geçirten görevlerden biriydi. Genç adam, Vietnam dilini uzak Vietkong köylerine gidip çevrede Ho Chi Minh'in askerleri var mı diye sormak için öğrenmemişti. Görevi, ABD birlikleri ile Güney Vietnam ordusu arasında yüksek komuta düzeyinde bağıntıyı sağlamaktı.

Genç adam ülkeye sürekli gelen ve gerçekleri arayan seçkin konukların aklım çelmek ve kalplerini çalmak gibi imrenilecek bir görevi de yürütüyordu. Konuklar çevrede neler görmüş olursa olsun, Palmer onlara da Renaissance gibi bir yerin şimdi de işletilmekte oluşunun gösterilmesinin konuklara savaşın hiç de kötü olmadığını düşündüreceğini biliyordu.

Bu nedenle bir sabah karargâha geldiğinde Senato Silahlı Kuvvetler Başkanı'nın kendisini telefonla araması yolunda verdiği mesajı alınca pek de şaşmadı.

Avrasya asıllı sekreteri Marie Claire'e, "Beni Senatör Forbes'e bağlar mısın?" Konuşmayı büromda yapacağım" dedi.

"Olur, Binbaşı. Ama senatör özellikle 'güvenlikli' telefonumuzdan birini kullanmanızı rica etti. Yüksek düzeyde güvenlik konularına giren bir sorun hakkında konuşacak herhalde."

Palmer güvenlikli telefonun bulunduğu ses geçirmez odaya girerken sekreterinin verdiği nota ivedi baktı. Bağıntı kuracağı işyerinin değil, Senatörün evinin numarasıydı.

Birkaç saniye içinde numarayı çevirmiş ve bağıntıyı kurmuştu.

"Merhaba, Senatör. Ben, Saygon'dan Palmer Talbot'um" dedi.
"Oh, Palmer, iyi adamsın. Aradığın için teşekkürler. Senin bulunduğun yerde şimdi sabah olmuştur, değil mi?"

"Evet, efendim. Size yardımcı olabilir miyim, Senatör?"

"Doğ-rusunu söylemek gerekirse olabilirsin, Binbaşı. Bana çok büyük bir iyilik yapabilirsin."

"Nedir o, efendim?"

Senatör bir an durdu ve sonra pek özlü bir yanıt verdi. "Jessica ile evlen."

Dengesini yitirir gibi olan Palmer, "Jessica ile evleneyim mi?" diye sordu. "Doğrusun, Binbaşı Talbot. Malikhanemde sana brifing yapıldığı sırada gebe bıraktığın kızım Jessica. Eğer senin için uygunsa durumu hemen basına bildireceğim."

"Ama, olamaz, efendim" diyen genç adam kekeliyordu. Ben zaten evliyim. Ve karımı bırakamam."

"Senin bu denli koruyucu olduğunu işitmek pek hoş. Binbaşı. Oysa ben de küçük kızım için aynı şeyleri duyumsuyorum. Her

şeyi benim yolumda ve koşullarımda görmeni sana şiddetle öğüt veririm."

Telefonda konuşulmayan mesaj yüksek sesli ve açıktı. Forbes, genç binbaşıyı subayların ölüm oranının her dakika arttığı cephenin ileri hatlarına gönderebilecek kadar güçlüydü.

Senatör sözlerini şöyle sürdürdü. "Şimdi merak etme, binbaşı Talbot. Evlilik yolunda seni engelleyecek bir, iki şey var. Şimdiki Bayan Talbot açık elli birisiyse ki eminim öyledir, ivedi bir Meksika türü boşanmaya razı olacak ve biz de rahatlayacağız."

Palmer sarsılmıştı. Karısı Laura'yı incitmek istemiyordu. Özellikle onun öfkeli İspanyol ruhsal durumuyla yüz yüze gelme niyetinde değildi.

"Ah, Senatör, saygılarımı sunarım ama siz bana pek çirkin bir şeyi yapmamı söylüyorsunuz" diyebildi.

"Ve siz, Jessica'ya yaptığınız çok çirkin bir şey olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Palmer oyunda partiyi yitirmişti. Şöyle konuştu. "Harekete geçmeden önce kafamı toparlamak üzere bana biraz zaman vermenizi..."

"Tümüyle aynı fikirdeyim", diyen yasama meclisi üyesi ekledi, "İşte o nedenle bugün saat 09.00'dan başlamak üzere on gün süreyle izinlisiniz. Eğer ivedi davranırsanız (öyle yapacağınızı içtenlikle umut ederim) yarın sabaha kadar San Francisco'ya ve öbür gün Boston'a varırsınız. Bu arada işleri hızlandırmak üzere eski ortağım olan hukukçular gerekli belgeleri hazırlarlar. Size uygun mu, Binbaşı?"

"Ah, evet efendim. Çok iyi olur."

Ancak konuşma sona erdiğinde, Palmer bir süre şoke olmuş ve oturduğu yerde başı ellerine gömülmüş durumda kaldı. Sürekli kendi kendine mırıldanıyordu. "Laura, oh Laura! Ne yapabilirdim?"

Yaygın inanışın tersine, bir insan için New York kentinde geceleyin normal yaşamak olasıdır.

Çünkü, gökyüzü kararmaya başlayınca kentin metabolizması ağırlaşır, yüksek tansiyonlu nabız vurulan alçalır ve genel durumu gündüzün manyakça havasından oldukça uzak; sakin, ruhsal tutkuları olan bir yer haline iner.

Barney Livingstone evinin terasına çıkıp akşam karanlığında ateşböceklerinin kovanına benzeyen kente baktı.

Emily, dergisi adına Avrupa kayak şampiyonasını izlemek üzere İsviçre'ye gitmişti. Genç adam yalnız geçecek saatlerini doldurmak üzere şizofrenik düşünce karmaşası hakkında yazdığı makaleyi tamamlamayı planlamıştı. Oysa, daha sonra Laura telefon etmiş ve genç adam şimdi kafası allak bullak olmuş durumda aklını hiçbir şeye yoğunlaştıramaz duruma gelmişti.

Telefon görüşmesinde arkadaşı Laura o denli şaşkın bir havadaydı ki, anlattıkları açık seçik olamıyordu. Barney'in o telefon konuşmasından tüm anlayabildiği genç kadınla Palmer'in arasında çok korkunç bir şeyin geçtiği ve artık Laura'nın Boston kentinde tek başına yaşamaya dayanamayacağı şeklindeydi.

Doğallıkla Barney onun olabildiğince çabuk New York'a uçmasında ısrarlı olmuştu. Laura, Emily'nin bundan hoşlanamayacağını söyleyerek karşı çıkmıştı. Ancak Emily'nin görevle kent dışına çıktığını öğrenince Boston'dan kalkan son trene yetişebileceğini eklemişti.

Gece saat on birde apartman kapıcısı Barney'e telefon etti ve Bayan

Cestellano'nun asansörle yukarı çıkmakta olduğunu bildirdi.

Onun gözleri...

Barney kapıyı açtığında kendisine ilk dokunan ve duygulandıran şey, Laura'nın gözleri oldular. Bu gözler, bir kavgada yaralanmış gibi, kocaman kırmızı halkalar halindeydi, belli ki

genç kadın birkaç saattir ağlıyordu. Sesi de tüm gücünü yitirmiş gibi kısıktı.

Laura alçak sesle, "Merhaba" dedi.

Barney valizi onun elinden alırken konuştu. "İçeri gir, otur. Sanırım sert bir içki içebilirsin."

Genç kadın başını öne eğerek onayladı.

"Tanrı aşkına, Laura. Sorun ne?"

"Palmer çıkıp geldi..." diyen genç kadın ağlamaya başladı ve gözyaşları yeniden boşandılar. "Anlatamıyorum, Barn. Her şey öyle inanılmaz ki" dedi.

"Kocanın Vietnam'da olduğunu sanıyordum. Böyle ansızın ülkeye nasıl gelebildi? Yaralı ya da öyle bir durumda mı?"

"Hayır, Barney" diyen Laura soruyu şöyle yanıtladı. 'Taralı olan benim: Palmer benden boşanmak istiyor."

"Lanet olsun! Bir süredir bunun olacağını düşünüyordum. Sen de ondan boşanmayı istersin sanırım?"

Genç kadın başını salladı. "Hayır, hayır. Biz bir süredir bir mutabakata varmıştık. Her şey çok iyiydi ve sonra Palmer ortaya çıkıp bana birtakım belgeleri uzattı."

"Ne tür belgeler bunlar?"

"İvedi Meksika türü boşanma için imzamı istiyordu."

"Hey, bu çılgınca bir şey, Castellano. Lanet olası neden acele ediyormuş?"

Laura duraklaya duraklaya olanları anlattı.

Barney profesyonel tarafsızlığını korumakta güçlük çekiyordu. "Biliyor musun, Castellano? O piçten kurtuluşun iyi bir yolu da bu. Sana sadık kalmayan bir erkek, gerçekten kocan olmaya da yeterli değildir."

Genç kadın omuzlarını silkti ve "Belki de ben onun karısı olacak kadar iyi değilim" dedi.

Barney Laura'yı konuk odasına yatmaya gönderdi. Sonra ona bir bardak su ile iki hap verdi. Ve genç kadının yanına oturarak, "Bana inanmayacağını biliyorum. Oysa sana yarın sabah güneşin doğacağına söz veriyorum. Ve bunun anlamı da, senin bir gün iyi olacağındır" dedi.

Genç kadın duygusal yönden bitmiş durumdaydı. Uyku haplarını içti ve yastığın üzerine başını koyarken, "Teşekkür ederim, Barn" diye fısıldadı.

Genç kadın uyuyuncaya değin Barney onun yanında oturdu ve sonra ayaklarının ucuna basa basa odadan dışarı çıktı.

Daha sonra daktilosunun başına döndü. Şaryoya takılı yan kalmış şizofreni yazısını çekip çıkardı. Yeni bir kağıt takıp daktilo etmeye başladı:

*

NOT:

Tıp Doktoru L. Castellano'ya. Tıp Doktoru B. Livingstone'-dan.

Konu: Yaşamın şimdi de niçin yaşanmaya değer olduğuna ilişkin 101 neden.

*

Ve ertesi sabah yazdığı bu notu genç kadına bir fincan kah-veyle birlikte götürdü.

Laura salonu girdiğinde Barney telefon görüşmesi yapıyor-du. Konuşmasını hemen bitirip gülümseyerek, "Şimdiden daha iyi görünüyorsun, Castellano" dedi.

"O konuda bahse girerim" diyen genç kadın suratını buruş-turarak ekledi. "Aynada kendime şöyle bir baktım. Muhammed Ali ile on raundluk bir maç yapmış gibi görünüyorum."

"Hayır, öyle değilsin" diyen Barney onu düzeltti. "Ali temiz bir kavgacıdır" Sonra Laura'ya koltuğu gösterip buyurgan bir tavırla konuştu: "Şuraya otur!"

Genç kadın karşı çıkmadan sözüne uyunca Barney anlattı. "Hastahanedeki servis şefinle konuştum ve gerçekte hiçbir şey açıklamadan ona hasta olduğunu, iyileşmek üzere bir haftalık süreye gereksindiğini açıkladım. Adam pek anlayışlıydı."

"Peki, ben bu arada ne yapacağım?"

"Uzun yürüyüşler yap, güzel şeyler düşün. Aslında neden kendine yeni giysiler almıyorsun?"

"Bunlar profesyonelce öğütlere pek benzemiyor, Barn."

"Dinle Castellano. Yalnızca bu sabaha özgü, geçici olarak rolleri değiştirdim. Bana bir doktor ve hatta arkadaş gibi değil de, ebeveyn gibi bak. Beni dinleyecek ve kendin için en iyi olanı yapacaksın."

"Evet, efendim" diyen Laura soluk yüzüyle gülümsemeye çalışarak ekledi. "Ama siz tıp mesleğinden emekliye mi ayrıldınız? Demek istiyorum ki, bugün göreceğiniz hiç hastanız yok mu?"

"Sekreterime telefon edip sabahki randevuleri iptal ettirtim. Ama, sen iyileştiysen öğleden sonraki hastalarımı göreceğim."

"İyiyim, Barn, iyiyim. Benim yaşamını karıştığı için seninkinin de karışmasına gerek yok!"

"Ve küstahça konuşup karşılık vermek de yok. Bugün ebeveynin olduğumu unutma."

Laura'nın yeterince iyileştiğim ve diyelim ki Çağdaş Sanat Müzesi'ne kadar yolculuğa çıkabileceğini görünce Barney öğle yemeğinden sonra muayenehanesine gitmek üzere evden çıktı.

Akşam saat yedi buçukta eve döndüğünde genç kadının yemeği hazırlamış olduğunu görerek şaşkınlık içinde kaldı.

Laura açıkladı, "Aslında yemekleri ısıtmaktan başka bir şey yapmadım, Barn. Elli yedinci sokaktaki satıcıdan önceden pişirilmiş yemekleri almak pek güzel. Sen de otur ve gününün nasıl geçtiğini bana anlat."

Barney o gün öğleden sonra tedavi ettiği dört hasta ile yaptıkları ruhsal çözümlemeleri özetledi ve hastahanede katıldığı gürültülü toplantıyı anlattı.

"Demek istiyorum ki, eğer üstad bir psikiyatrist olsan ve bizim hasta hanedeki yöneticiler toplantısına gelsen, kimin hasta kimin doktor olduğunu anlayamazdın, Castellano."

"Boston'daki toplantılarımız da aynen öyledir" diyen Laura ekledi. "Sırası gelmişken söyleyeyim, yazdığın yazı çok muazzam bir parça."

"Şizofreni hastalarıyla ilgili makaleyi mi söylüyorsun?"

"O yazı pek çok yeni görüşü içeriyor. Ne zaman bitireceksin?"

"Eh, şimdiden belli zamanı geçirdim. Ancak bu denli geç kaldığıma göre, birkaç gün sonra yazıyı teslim etsem de olur."

"Hayır, Barn" diyen Laura sert bir sesle konuştu, "İzin ver de şimdi ebeveyn ben olayım. Şu görkemli ziyafet bitince senin daktilona gitmeni ve makaleyi bitirmeni istiyorum. Ve bu, bir emirdir!"

Barney, "Olur, anne" dedi.

Üç saat sonra Laura yazının son sayfalarını da okuyor ve onayım ifade ediyordu.

"İyi iş başarmışsın, Livingstone. Sanırım tıpta sana gelecek var" dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum, evlat. Şimdi kalktığına ve yazı müsveddesi okuduğuna göre, gidip gene iyi bir uyku çekmeni istiyorum."

Genç kadın yumuşak başlı bir çocuk gibi ayağa kalktı, Barney'i alnından öperek yatmaya gitti.

Ertesi sabah Barney tüm günlük çalışmasını yapmak üzere erkenden kalkıp Laura ile birlikte kahvaltısını yaptı.

Ve işte o sırada genç kadın, "Boston'a geri dönmeyeceğim" dedi. "Ne diyorsun?"

"Oraya gidemem artık, Barn. O eve giremem ve kendimi küçümsenmiş gibi duyumsamadan Çocuk Hastahanesi'nde çalışamam. Bunu anlayabilir misin?"

"Özellikle söylediklerinden evle ilgili olanı anlayabiliyorum. Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Sen gider gitmez çalışma masana kurulup çeşitli hastahanelere telefon açacak ve yeni doğan çocuğun hastalıklarıyla ilgili boş kadroları var mı diye soracağım."

"Yılın bu mevsiminde boş kadro bulunmaz, Castellano. Tüm kadrolar dolu olmalıdır."

"Ah, Barney" diye lafa başlayan Laura sözlerini şöyle tamamladı. "Belli ki sen hastahane dünyası hakkında bir şey bilmiyorsun. Şimdi biz şurada oturup konuşurken bile bazı doktorlar bileğini kesiyor ya da başına bir şey geliyor olabilir. Demek isterim ki, benim durumuma bak!"

Barney öğleyin muayenehanesinden Laura'ya telefon etti. Genç kadının sesi mutluymuş gibi duyuluyordu.

"Bana inanmayabilirsin ama sanırım bir iş buldum" dedi.

"İşin pek çabuk olmuş. Nasıl başardın bunu?"

"İyi. Aslında benim eski uzmanım Toronto'daki Kraliçe Hastahanesi'ne telefon etti. Ve onlar programı gelecek yıla kadar başlatmayacakları halde, şimdiden bir bütçe ödenekleri varmış. Bu yüzden her an işe başlayabilirim."

"İnanılmaz bir şey."

"Ben de inanamıyorum" diyen genç kadın ekledi. "Ama, işi kaçırmamak için bu gece Toronto'ya uçacağım!"

"Haydi, Castellano. Bu denli acele etme" diyen Barney uyardı. "Üstüne bir atom bombası düştü. Dengeni kazanmak üzere hiç

değilse yirmi dört saate daha gereksiniyorsun. Üstelik ben, bu akşam için büyük kızılderili lokantasında yer ayırttım."

"Oraya gelebileceğimi sanmıyo..."

"Bu tümüyle doğru bir şey olur, Laura. Benim tıbbi özenimden (tıbbi yaptırım tavsiyemden) ayrılıncaya değin söylediklerimi yap, lütfen. Bu yüzden saat yedi buçukta çıkmak üzere hazır ol."

Laura genç adamın haklı olduğuna karar verdi. Gücünü tam olarak kazanması ve Toronto'nun sert iklimine karşı hazırlanması için en az bir gün daha gereksiniyordu.

On beş dakika sonra genç kadın satın alacağı şeylerin listesini tamamlamak üzereyken evin sokak kapısı açıldı.

İçeri giren elindeki kocaman bavulu eve sokmaya çabalayan Emily idi. Ve kadın başını kaldırıp Barney'in çalışma masasında rahatça oturan Laura'yı görünce çarpılmış gibi hareketsiz kaldı.

Sonunda Laura yalın bir soru sordu. "Sana bavulunu taşımanda yardımcı olabilir miyim, Emily?"

"Hayır, teşekkür ederim" diyen genç kadının yüz kasları donmuş gibiydiler.

Emily bavulunu yatak odasına taşırken Laura bir kez daha konuştu.

"Barney seni yarına kadar beklemiyordu."

"Bunu görebiliyorum" diyen Emily sakin bir sesle ekledi. "ABC Hava Yolları'nın uçağına son anda yetiştim. Ancak bir gün önce eve gelirsem işleri böylesine karıştıran biri olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Emily, anlamıyorsun."

"Korkarım ki çok iyi anlıyorum."

"Demek istiyordum ki, Palmer ile ben boşanıyoruz. Gerçekte Meksika hükümetine şükürler olsun, şu anda boşanmış durumdayız."

Emily buz gibi bir sesle yanıtladı. "Bu da, şu andaki duruma bir neden oluşturuyor."

"Yarın sabah buradan gidecektim" diyen Laura Emily'nin önyargı kilitlerini açmaya çalışarak konuşmuştu.

"İyi. Gidişine neden ben oluyorsam hiç acele etme."

Barney adına ortaya çıkan felaketi önlemek üzere Laura tüm gücünü toparladı ve bağırdı, "Lanet olsun! Biraz bekleyemez misin? Sana bir şeyler söylemek istiyordum!..."

Kapıyı çıkmak üzere yarı açmış durumdaki Emily, Laura'ya dönüp,

"Tamam, konuş" dedi.

Laura yumuşak bir sesle anlatmaya başladı. "Başım belaya girmişti. Pek kötü belaydı bu. O anda dünyada Barney'den başka telefon edecek kimsem yoktu. O, beni kendime acıma belasından çekip çıkardı. Hepsi o kadar. Bu geceyi konuk odasında geçirdim. Yalnız başıma. Lütfen beni anla Emily, dönüp konuşabileceğim tek kişi Barney'di."

Bir an tüm sözcükleri söyleyip bitirmiş gibi duyumsadı kendini Laura. Şu durumda gerçeğin en yabanıl hayal ürünüymüş gibi işitildiğini sezinlemişti. Emily söylediklerinin ne kadarını yalan, ne kadarını doğru kabul edebilirdi?

"Hey, Laura" diyen Emily sakin bir tavırla sözlerini sürdürdü. "Seninle tümüyle dürüstçe konuşmama izin ver: Barney ile evlenmemem için iki neden vardı. Ve bunlardan biri de sendin."

Genç kadın bu noktada döndü. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

"Castellano, durum senin hatan yüzünden meydana gelmedi. Emily'e bir milyon kez seninle arkadaş olduğumuzu söyledim ve şimdi de bunu anlamazsa durum pek kötüdür."

"Şimdi sen kimin şehit olduğuna bak, Barney."

"Ben, şehit değilim, kesinlikle değilim. Çünkü, bizim geleceğimiz yoktu. Emily kesinlikle benimle evlenemeyecekti."

"Haydi, sizler çok mükemmel bir çifttiniz. Demek istiyorum ki, onu seviyordun öyle değil mi?"

"Evet, seviyordum."

"Şimdi de onu seviyor musun?"

"Evet. Ama bu bir şeyi değiştirmez. Daha sonra yerine ayrılışımızın acısını şimdi unutmaya çalışıyorum."

"Emily seninle evlenmemesinin bir nedeninin ben olduğumu söyledi. Öteki neden neydi?"

"Sanırım bu özel bir sorun, Laura."

"Barney, başka koşullar altında olsaydı kesinlikle saha sormazdım. Oysa, bütün bunların beni vicdanımın rahatlamasına yardım edeceğini düşünerek bana diğer nedeni söylemelisin."

Barney bir an duraladı ve sonra konuştu. "Emily çocuk doğuramıyor. Bunun aramızda bir sorun oluşturmayacağım söyledim. Bütün istediğimin evlenmemiz olduğunu belirttim."

"Sonra ne oldu?"

"Bana inanmadı" diye yumuşak bir sesle yanıt veren Barney bir an düşünceye daldı. Sonunda ekledi. "Bir şeyi bilmek ister misin, Castellano: Bunu söylemeye utanıyorum, ama söyleyeceğim; bir yerde Emily haklıydı."

Seth günün son hastasının kimliğini hemşiresi kendisine söyleyemediğinde şaşırmıştı. Aslında bu bir hasta değildi. Odasına giren grup altmış yaşında bir adam ile oğlu ve kızından oluşuyordu.

Üç kişi bir şey demeden doktorun muayenehanesine girdiler ve Seth onlara oturmalarım işaret edinceye değin bir şey söylemediler.

Sonunda yaşlı adam, "Siz Dr. Lazarus musunuz?" diye sordu.

"Evet, ama siz kimsiniz? Adlarınızı neden hemşireye vermediniz?"

Üç kişi birbirlerine bakışırken Seth yanıtı bekledi.

Rahatsız olmuş gibi görünen baba sonunda şöyle konuştu. "Hiç kimsenin buraya geldiğimizi bilmesini istemiyoruz. Demek istiyorum ki, her şey , gizli kalacak, öyle değil mi?'

"Bütün doktorlar Hipokrates Andı içmiş ve onlara söylenecek sözlerin gizli kalacağına yemin etmişlerdir."

Adamın kızı söze karıştı. "Bu söylediğiniz, her zaman doğru değildir."

"Anda saygısız doktorların bulunduğunu kabul ediyorum, bayan. Ancak size onlardan biri olmadığımı garanti edebilirim. Şimdi adlarınızı öğrenebilir miyim?"

"Carson. Johnny Carson gibi ama onunla hiçbir akrabalığımız bulunmuyor" diyerek açıklama yapan yaşlı adam sanki doğası gereğiymiş gibi gülümsedi ve ekledi. "Asıl adım, Irwin. Bu oğlum Chuck, bu da kızım Pam."

Seth onlara baktı ve yüksek sesle merak ediyormuş gibi sordu. "Sevindim; ancak, hasta olan hanginiz?"

Babaları, genç doktoru şaşırtacak biçimde "Hepimiz hastayız" dedi. Bu noktada yaşlı adam oturduğu koltukta öne çıkıp alçak sesle konuştu. "Aslında sorunu olan karım, yani bunların anneleridir. O pek hastadır."

Seth sordu. "Kendisi nerede?"

"Evde kaldı. Yolculuk yapamayacak kadar hasta."

"Eviniz nerede?"

"Hammond kentinde."

"Ta Indiana eyaletinden kalkıp buraya mı geldiniz? Peki, Bayan Carson'un gerçek derdi ne?"

Yaşlı adam dudaklarını ısırdı. Önce kızına ve sonra oğluna baktı. Her ikisi de başlarını öne eğip babalarının ricasını söylemesine rızalarını belirttiler.

"Bir yıl önce karımın midesinde kötücül bir ur buldular. Ameliyat edip uru aldılar."

Seth sordu. "Sonra ne oldu?"

"Eh, başta durum zordu ama sonra karımın bir tür kendisini yaşama adapte etmesine yardımcı olduk. Bir süre her şey pek iyi gibiydi. Onu evlenme yıldönümümüzde Karayipler'e bile götürdüm."

Duralayan yaşlı adam derin soluk aldı ve sonra sözlerini sürdürdü. "Sonra, her şey yeniden başladı. Gene doktoru görmeye gittik. Karımın röntgeni çekildi. Görmek ister imsiniz?"

"Evet, kuşkusuz isterim."

Seth büyük zarfı aldı, filmleri çıkardı ve ışıklı zeminde onlara bakar bakmaz durumu gördü. "Doğrusunu söylemek gerekirse filmler pek iyi değil" dedi.

Genç oğul. "Biliyoruz" diyerek yanıtladı.

O noktada baba yeniden anlatışını sürdürdü. "Doktora karımı yeniden ameliyat edip etmeyeceğini sordum. Adam dedi ki..."

Yaşlı adam bir anda gözyaşlarına boğuldu.

Ve sonra hıçkırarak konuştu. "Üzgünüm, Dr. Lazarus. Gerçekten üzgünüm. Doktorun yanıtlama biçimi öyle korkunç ve kabaca idi ki. Adam düpedüz 'sıkıntı çekmeye değmez' dedi bizlere."

"O durumda daha incelikli konuşmak güçtür" diyen Seth ekledi. "Ancak şu filmler eşinizini ameliyat edildiği sindirim tübündeki büyük yarayı gösteriyorlar."

Bu noktada yaşlı adam gene gözyaşları içinde kalarak yineledi. "Doktora yalvardığımda yalnızca beni başından savar gibi jestler yaptı."

"Uru iyileştirmek üzere diğer olasılıkları söylemedi mi sizlere?"

"İyi, bir de ışın tedavisi vardı. Ama, pratisyen doktorumuz mide kanserinde bunun hemen hemen yararsız olduğunu bize anlatmıştı."

Seth onayladı. "Korkarım ki, pratisyen doktorunuz haklı, efendim."

Bay Carson şimdi daha hızlı hızlı konuşuyordu, "İş şimyoterapiye (bedende bulunan bakterileri organizmaya zarar vermeden kimyasal maddelerle öldürme ya da üremelerine engel olma ve bu şekilde hastalığın iyileştirilmesi ki, çoğu kez terim Türkçe'de Kemoterapi olarak kullanılmaktadır. Çeviren) gelince, o da yararsız bir işlemdi. Demek isterim ki, bizlere garanti edilen tek şey karımın saçlarının dökülmesi ve bedeninin yorgun bir iskelete dönüşmesi oluyordu."

Seth'e yalnızca başını öne eğip bu sözleri onaylamak kalıyordu.

"Şu halde geriye ne kalmıştı: Hiç. Karımı ölmesi için eve gönderdiler."

Yaşlı adam sözlerini sürdürdükçe konuşma bir yalvarışa dönüşmekteydi. "Doktor, karım artık güçlükle yutkunabiliyor. Onu bebek mamalarıyla beslemek zorunda kalıyoruz. Gerber'in elma sosları gibi şeylerle."

Kızı ekledi. "Ve bunu yapmamız bile giderek güçleşiyor."

Oğlu da konuştu. "Şimdi, annem şekerli suyu yutmak için bile antis pazmodik (sinir nöbetlerini giderici. Çeviren) ve sakinleştirici ilaçlara gereksinim duyuyor."

Öyküyü anlatmayı yeniden ele alan yaşlı Carson şöyle konuştu. "Bu durumda bir kez daha doktora gittik ve ansızın adam yeni bir ameliyata gerek gördü: Gastro... Adını bile doğru olarak söyleyemiyorum."

Seth açıkladı. "Gastronomi (iyi yemek yeme sanatı ya da midebilim demektir. Çeviren) ameliyatı. Yani, tüm sindirim yolunda yemden boru döşeme ve besini doğrudan bağırsaklara getirme işlemi diyebilirsiniz buna..."

Ve sonra ayrıntılan dinlemek üzere Dr. Lazarus sustu.

"Evet doktor, size söylemek zorunda değilim" diyen yaşlı adam sesini yükselterek ve artık duyduğu öfkeyi gizlemeden konuşuyordu. "Bu pek geç bir ameliyattı ve doktor da ameliyatın kanseri durduramayacağını kabul ediyordu. Karımın duyumsadığı ağrıyı keseceğinden bile emin değildi. Yalnızca ona biraz zaman kazandıracağını söylüyordu."

Seth sorunun merkezine inmeyi isteyerek konuştu. "Üzgünüm ama şu ana değin bana anlattıklarınızdan hastayı kurtaracak olasılığı çıkaramıyorum. Demek istiyorum ki, benim bildiklerimin sınırları içinde iyileşmesi olanaksızdır,"

Baba, "Biz bunu biliyoruz" derken kızı ve oğlu onu yankılar gibi konuştular. "Biz biliyoruz", "Biz biliyoruz."

Yaşlı adam, "İşte bu yüzden yardımınızı dilenmeye geldik" dedi.

Ansızın içine kötü bir şey doğmuş gibi olan Seth. "Anlayamıyorum" diyerek yanıtladı.

"Doktor, orada karımın öyle oturup yarısı plastik borularla kaplı insanaltı bir yaratık haline düşmesine izin vermeyin. O böyle acılar çekmesin. Yaşamı şimdi birazcık soyluluk taşırken bırakın onu ölsün doktor. Çünkü o da ölmeyi istiyor." Bir an duralayan Carson anlatışım bitiren sözcükleri de şöyle sıraladı.

"Lütfen bize yardım edin, doktor. Demek istiyorum ki, Lütfen karıma yardım edin."

Sonra aile ağızlarını açmadı. Söyleyeceklerini söylemişlerdi.

Seth sağır dilsiz gibi olmuştu. Uzun süre önce Bay Mel Gatkowicz'e gösterdiği "Sevecenlik eylemi"nin her nasılsa hastahane dışına çıkması ve eyalet sınırlarını bile aşmış olması genç doktoru şaşırtmış ve aklını başından almış gibiydi.

Olabildiğince sakin kalmaya çalışarak sordu. "Adımı kimden aldınız?"

"Hastanemizdeki yeni iç hastalıkları uzmanı Dr. Bluestone'-dan aldık."

"Bu gece Dr. Bluestone'un beni evimden aramasını sağlayın" diyen

Seth ayağa kalktı.

Aile üyeleri de ayağa kalktılar ve sanki bir kilisenin piskoposunun yanından geçiyormuş gibi saygıyla yürüyüp dışarı çıkarak karanlıkta kayboldular.

Seth muayenehanenin ışıklarım söndürdü. Kapıyı kilitleyip arabasına doğru yürürken yapmaya söz verdiği şeyin sonuçlarını düşünüyordu.

Şimdi ölümle evinden bir telefon görüşmesi yapacaktı.

●

OTUZ BEŞ

SETH Lazarus evine vardığı anda tüm olayı kendisini anlayışla dinleyen karısı Judy'e anlattı.

Genç kadın öfkeyle sordu. "Eğer Timin istediği bunun yapılması ise, neden kendisi uygulamıyor?" Biraz duralayıp ekledi. "Adam bizim yaşamımızı tehlikeye sokuyor."

Karısının sözlerini başını öne eğerek onaylayan Seth, kendilerinin yalnızca acıma olarak görecekleri eylemi başkalarının cinayet sayacaklarını biliyordu.

"Tim bu gece bana telefon edecek. Gerçekte ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum" dedi.

"Ona, Cehennem'e gitmesini söyle!"

Seth derin düşüncelere dalmıştı. Sonunda sakin bir sesle sordu. "Peki, Carsonlara ne diyeyim?"

Judy çektiği acıyla kafası karışmış bir tavırla yanıtladı. "Oh, Tanrı'm! Tim'in senden istediği şeyi yapmayı düşünmüyorsun ya?..."

"Bluestone'a değer verdiğim yok" diyen Seth'in gözleri bir yere takılmış gibi hep aynı noktaya bakıyordu. O durumda sözlerini sürdürdü: "Tüm aile işkence çekiyor ve bunun sonu da ufukta görülmüyor şu anda" dedi.

"Hayır, Seth" diyen Judy karşı çıktı. "Rizikoyu üzerine alma!..." derken kadının sesi kısılır gibi oldu. Çünkü genç kadın, kocasının Bay Carson'a sempati duyduğunu ve daha şimdiden kararını vermiş gibi olduğunu duyumsamıştı.

Gece saat dokuzu birkaç dakika geçmişti ki telefon çaldı. Dr. Bluestone, Indiana eyaletinden arıyordu.

"Seth" diye başlayan Tim ekledi. "Sana açıklama yapsam iyi olacak..."

Kendinden daha genç olan doktorun sözünü kesen Seth, "Olanı açıklamış durumdasın, Tim. Şimdi senin Carsonlar'a neyi, ne kadar ve niçin söylediğini bilmek istiyorum."

"Onlara senin pek sevecen bir doktor olduğunu ve belki de yardım edebileceğini söyledim. Bende o işi yapacak yüreklilik yok, Seth. Üstelik, Mel Gatkowicz'in öldüğü gece seni onun odasından çıkarken görmüştüm. Ve daha sonraları durumu hep merak ettim."

Seth, genç doktora yanıt veremedi. Carsonlar'a başka neler söylediğini sormaya da cesaret edemedi.

Yeniden söze başlayan Tim yalvarır gibi konuşuyordu. "Bu vakada özel durumlar var, Seth. Carsonlar iyi ve namuslu insanlar. Marge (hasta olan kadın) şimdi yalnızca bir insanın bölük pörçük parçalanmış kalıntısı durumunda. Ağrılar içinde kıvranıyor. Önemli bilgileri sana bir mektuba ekleyerek gönderdim. Mektubumu yarınki postadan alırsın sanırım. Bak, üzüntü içindeki aile bunu ben yapamazsam yapabilecek başkasını tanıyor musun? diye bana sordu. Önce onların düşüncelerine karşı direndim. Oysa, birkaç gün geçip de Marge'in çöküşünü görünce onların haklı olduğuna inandım." Bir an duralayan genç doktor sonra açık seçik konuştu. "O işi birlikte yapabilir miyiz diye düşündüm, Seth. Bu da, bir tür yükü paylaşmak gibi olacaktır."

Aptal Tim diye düşündü Seth. Bunun paylaşılmayacak bir şey olmadığım bilmiyor musun? Eğer benimle yapsa bile tüm yük şimdi de omuzlarında olacaktı.

"Pekiyi, vakayla ilgili tüm raporları okuyayım. Sonra seni bir kez daha ararım."

"Evimden ara, muayenehaneme telefon etme, Seth. Lütfen" "Kuşkusuz" diye yanıtlayan Seth duyumsadığı rahatsızlığı sesinde de gizleyemiyordu.

Dosya ertesi sabah gelen postanın arasından çıktı ve Seth saat ona doğru Tim'e telefon etti.

"Haklısın" diyerek ekledi. "Kimse bu denli çok acı çekmemelidir. Senin önerine... uyacağız. Ancak, olay hafta sonunda gerçekleşmelidir."

"Evet, kuşkusuz."

"Şimdi onların evlerine nasıl gelebileceğimi anlat."

Evin bulunduğu yeri tarif ettikten sonra Tim sözlerini şöyle sürdürdü. "Teşekkürler, Seth. Tanrı'm! Bütün bu işler ne denli korkutucu..."

Seth, Tim'in bu ifadesine yanıt vermedi. Çünkü yanıt verse kendi düşlerinde gördüğü hortlakları uzun uzun anlatması gerekecekti. Bluestone ona korkmanın ne demek olduğunu öğretmezdi.

"Dinle, Tim. Carsonların evlatları olan kızla oğlan ne yapar ve nerede otururlar?"

"Genç adam Kuzeybatı Üniversitesi'nde mühendislik dalında lisansüstü eğitim yapıyor. Genç kadın bir lokanta sahibiyle evli ve kimi zaman kocasına kasiyer olarak yardım ediyor."

"İyi. Onların pazar günü ebeveynlerinin evinde hiçbir şekilde görülmemelerini sağla. Bunu yapabilir misin?"

"Kuşkusuz yaparım."

"Şimdi bir şeyi daha öğrenmek istiyorum: Hasta kadının bilinci yerinde mi?"

"Çoğu zaman bilinci yerinde. Ancak, ağrılarım kesmek için kadına pek çok ilaç yüklemek zorunda kalıyoruz."

"Kadınla konuşmak zorundayım. Bu nedenle onun pazar akşamı aklı başında kalmasını da sağla. Saat dokuzda ben orada olacağım."

Seth'in arabayla vardığı semt, önlerinde aynı tür süs bitkileri ve ağaçlan olan bahçeleriyle her biri iki aile için yapılmış iki katlı evlerden oluşan tipik bir orta sınıf banliyösüydü. Saat gecenin 9.05'iydi. Evin girişi zifiri karanlıktı. Ve Seth eski arkadaşını tanıdığında Dr. Tim Bluestone sinirli adımlarla

Carsonların evinin önünde gezinmekteydi.

Yumuşak sesle, "Bluestone!" dedi.

"Merhaba, Seth. Arabana ne oldu?"

"Boş ver arabayı! Uygun bir yere park ettim. Haydi içeri girelim."

Seth, karısının üzerinde "Tıp Doktoru" etiketi bulunmayan arabasını aldığını söylemek istememişti.

Evin ön kapısının dışından bile TV'de yayınlanan beyzbol maçının gürültüsü işitiliyordu. Seth bununla Carson'un karısının çektiği acıyı aklıyla olmasa bile kulağıyla duymamayı amaçladığını düşündü.

Duygusallıktan uzak bir sesle Irwin Carson. "Merhaba, doktor" diyerek ekledi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Bayan Carson nerede?"

"Üst katta. Onun odası yukardadır. Karım da sizi bekliyordu."

Seth başını öne eğip onaylayarak, "Siz de çıkıp karınızla görüşmek ister miydiniz?" diye sordu.

Kadının kocası bir an dura]adı ve sonra yanıtladı. "Bütün gün öğleden sonra hiçbir şey yapmadım. Hep onunla konuştuk. Vedalaştık. Şimdi görebileceğimi sanmıyorum..." Adamın sesi giderek hafifleyerek çıkıyordu. İki doktor başını öne eğip onaylayarak merdivenleri tırmandılar.

Tim, "İyi akşamlar, Marge. Bu, Dr. Lazarus" dedi.

Kadın iskelete, yüzü de kafatasına benzemişti. Kolundaki serum, damla damla akan sıvıyla onu yaşama bağlıyordu.

Kemikli elini Seth'e uzatarak büyük bir çabayla fısıldadı. "Geldiğiniz için teşekkürler, doktor."

Seth başını öne eğdi. Ağrılar çeken kadınla birkaç sözcükle olsa bile konuşmak üzere oraya oturdu.

"Bayan Carson, sizin için konuşmak güç olmalı. Ancak bilmem gereken şeyler var. Bizim bu gece neden sizin evinizde olduğumuzdan haberli misiniz?"

"Evet, doktor."

"Dr. Bluestone'dan istediğiniz şeyden kesinlikle emin misiniz? Demek istiyorum ki, o zamandan bu yana fikrinizi değiştirdiniz mi?"

"Hayır, ölmeyi istiyorum" diyen kadın inler gibi sesle sözünü sürdürdü.

"Lütfen bunu yapın, doktor!"

O anda Seth'in gözleri komodinin üzerindeki haça gerilmiş küçük Isa heykeline takıldı. Kadın, Katolikti. Ve bu gece kendisini buraya çağırarak ölümcül bir günahı, intihar etmeyi istemişti.

Marge daha o sormadan yanıt verdi. "Merak etme, doktor." Mırıldanarak konuşuyordu. "Yapacağınız şey, yapılması gereken bir eylem. Geri kalanıyla ben yüz yüze geleceğim. Ona o denli çok dua ettim ki, beni anlayacağım biliyorum."

Bu noktada Seth, aile doktoru Tim'in söyleyeceği bir şey var mı diye baktı. Ama, genç adam konuşamaz durumdaydı. Seth bir kez daha Bayan

Carson'a döndü.

"Serumunuza bir şey koyacağım. Birkaç dakika içinde uykuya dalacaksınız."

"Ağrı olmayacak, değil mi?"

"Evet, Bayan Carson. Artık ağrınız olmayacak."

Kadın ağlamaya başlamışta. Gözyaşları yanağındaki çöküntülerde zikzaklar çiziyordu. "Oh, Tanrı'm! Meleğinizi gönderdiğiniz için şükürler olsun" diyebildi.

Seth yumuşak bir sesle konuşmasını ve kadını rahatlatmasını sürdürdü. Küçük ampulü seruma boşaltırken Tim Bluestone'un arkasını dönmüş olduğunu gördü. Doktor, olanlara bakmaya bile dayanamıyordu. Seth, Bayan Carson'un elini kendi eline alıp yaşam çekilip giderken sıkıca tuttu.

İki doktor odadan çıkıp televizyon ekranındaki şekilleri göremeden bakan Irwin Carson'un yanına indiler. Adam hemen ayağa kalktı. Seth sorulmamış soruya yarat verdi. "O, şimdi huzur içinde..." Carson bir haç işareti yaptı ve ağlamaya başladı. Belki üzüntüsünden belki de rahatlamasından gelen bir ağlamaydı bu. Olasılıkla iki neden birleşmişti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum" diyerek hıçkırdı.

Seth de ne diyeceğini bilemiyordu. Ceketini giyerken önerdi. "Bay Carson, karınızın son söylediği şeyi bilmenizi istiyorum. Marge, bunu ailesini sevdiği için yaptığını söyledi."

Şimdi de hıçkıran Carson anladığını göstermek üzere başını öne eğiyordu.

"Dr. Bluestone sabah gelecek ve burada her şeyin nasıl gittiğini görecektir, iyi geceler."

Ön kapıyı kapatırlarken Irwin Carson durduğu yerde çakılı gibi kalmıştı.

İki doktor bir kez daha karanlıkta baş başa idiler.

Tim duygusallıkla dolu bir sesle fısıldadı. "Sana nasıl teşekkür edebilirim, Seth?"

Seth Lazarus onu omuzundan tutarak yanıtladı. "Beni bir daha kesinlikle aramayarak. Kesinlikle..."

Ve sonra genç adam yürüyüp gecenin karanlığında kayboldu.

Barney yakınıyordu. "Tüm yaşamını boyunca hiç bu kadar düşkünleşmemiştim."

"Böyle ifadeler insanların psikiyatristlerine karşı güvenlerini yitirmelerine neden olabilir" diyen yayıncı Bill Chaplin, yazarının moralini Eleine'in lokantasında baş başa yiyecekleri içtenlikli bir öğle yemeğinde yükseltmeye çalışıyordu.

Barney gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Bill, ben yalnızca bir insanım. Üstelik siz yalnızca başka insanlara yardım etmekle mutlu olamazsınız. Aksi takdirde New York kentinde tek bir tedavi uzmanı bulunmazdı. Benim mutsuz olmam için elle tutulur pek çok nedenim var: Bunlardan biri, Emily'nin benden ayrılması ve Resimli Spor dergisindeyken bile telefonlarıma yanıt vermemesi. Aslında iyi niyetli arkadaşlarımdan biri, onun ABC televizyonunun spor servisinden bir elemanla şimdiden çıkmaya başladığını haber verdi, ikinci neden, eski

arkadaşım Laura'nın Toronto'ya gitmesi ve orada sinir bozukluklarını alt etmek üzere deliler gibi çalışması. Ve son olarak, karton cep kitabı şekline sokulduğu halde kimsenin kitabımı okumak istememesi."

"Haydi, Barney" diyen Bill zorlar gibi konuştu. 'Tas tutmayı bırak. Şu durumun yeterince uzun sürdü zaten, izin ver de yeni yazacağın kitabı konuşalım."

"Yeni bir kitabım olmayacak" diyen Barney kesin kararlı bir sesle yanıtlamıştı. "Dolabım boş. Yani, sporla ilgili ilk kitabımı yazarken büyük bir fikre sahip olduğumu sanmıştım. Doğrusu insanların aralarındaki kahramanların kafasından neler geçtiğini bilmek istediklerine inanıyordum."

Bill dikkatle karşısındaki genç adama bakıyordu. "Haklısın, insanlar onu bilmek isterler. Ve sen bu yaklaşımım kesinlikle değiştirmemelisin bence. Neden şimdi dikkatini başka bir kahraman insan tipi üzerinde yoğunlaştırmıyorsun?" dedi.

"Olanak yok, Bill. Mitoloji kahramanı Achilles (Asil) öldü, Sir Lancelot da öldü. Beattle grubu dağıldı. Sinikler (herkesin yalnızca kendi yararına çalıştığına inanan kimseler. Çeviren) çağında putlar olamaz. Demek istiyorum ki..."

Ansızın Chaplin onun sözünü kesti ve "Barney buldum!" diye konuştu.

Aslında Bill bu sözleri öyle yüksek sesle söylemişti ki, lokantada oturanların yarısı dönüp ona bakmaya başlamışlardı. Oysa Bill düşüncesine kendini kaptırmıştı. Çevreye dikkat bile etmiyordu.

"Barney" diyerek açıklamaya başladı. "Amerika'da her dinden insanlar var ama herkes bir tek şeye inanır" Tanrı bir doktordur ya da tam tersi, doktor bir Tanrı'dır."

"Ne diyorsun? Chaplin, böyle konuşursan senin de ruh hastası olduğuna karar vereceğim. Benim deneyimlerime göre, dok-

torlar bildiğim tüm diğer meslek grupları kadar kahraman olmaktan uzaktır."

"Sen, bunu biliyorsun" diyen Bill ekledi. "Oysa, sokaktaki insan bilmiyor. Sokaktaki insan, doktorun Tanrı ile doğrudan telefon hattı bulunan bir din adamı olduğunu düşünür. Biz doktorlara tapar, onlardan korkarız. Aslında yazacağın kitapta doktorların aklından geçenleri aktarabil sen..."

Barney gülümsemeye başlamıştı, "Bill, doktorların ortak aklı diye bir şey bulunmuyor. Doktorlar, Heinz'den daha farklı yerlerden gelirler. Ama, tanıdığım doktorlardan çoğu mitoloji kahramanı Sisyphos'unki gibi görevlerini yapmak üzere ellerinden geldiğince çabalar ve bir sonraki kayanın kendi üzerlerine düşmeyeceğim umut ederler. Doktorluk, Ben Casey ya da Dr. Kildare'inki kadar büyüleyici bir meslek değildir."

"Onu da sen bilirsin, Barney. Çünkü işin içindesin. Benim karşılaştığım doktorlar, beyaz ceket giyinmiş, T ve D harflerini (Tıp doktoru kısaltması. Çeviren) toplumda yükselmek üzere koltuk değneği gibi kullanan, parayla satın alınabilen ve kendine güvenemeyen saf kişilerdir."

Barney, "Hayır" derken sakindi. Sonra ekledi. "Ancak, söylediklerinde tümüyle hatalı da değilsin. Ben de, öyle karakterlerle karşılaştım. American Jornal yerine Medical Economic (Tıp Ekonomisi. Çeviren) okuyor ve tüm mesleğin ününü düşürüyorlardı."

Bill Chaplin masanın karşı tarafından uzanarak Barney'in ceketinin yakasını tutmak üzere ayağa kalkıp heyecanla konuşurken sesi bir talini çavuşununki gibi çıkıyordu. "Haydi, bana o maskenin altında ve o şişirilmiş kafaların içindeki akılda neler yattığım göster. Doktorların aslında nasıl kişiler olduğunu anlat!"

Barney bir an konuşmayıp düşündü ve sonra durgun bir sesle sordu. "Sen, benden el baltasıyla yapılacak işi mi istiyorsun?"

"Senden gerçeği istiyorum, Barn. Eğer doktorlar hakkında, kam unun ortak hayali çarpık ise, onu düzelt." sesini alçaltarak sözlerini şöyle sürdürdü. "Beni dinle, Livingstone. Biz bir sinir ucuna dokunduk. Ve sen, şu pazarı böylece bırakıp gidemezsin. Eğer burada bir kağıt peçete üzerinde olsa bile senin imzam isteyeceğim."

Daha sonra yayıncı kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Ah, Dr. Jorgensen, yıllar boyunca senin geberip gitmem istedim! Ama şimdi şu adamın yazacağı kitabı okumaya yeterli olacak kadar yaşamanı diliyorum."

"Dr. Jorgensen de kim?"

Bill ansızın hüzünlendi ve, "Gözümü öldüren adam" diye mırıldandı. "Sıradan bir katarakt ameliyatı oldum. Adam ortalığı karıştırdı ve yıkıma uğramış bir gözle ortada kaldım. Doktoru mahkemeye bile verdim; ama; piç davayı kazandı."

"Haydi, Bill. Böyle şeyler milyonda bir olasılıktır."

"Hayır, Barn. Ne demek istediğimi anlamıyorsun. Böyle kötü durumlar dünyada herkesin başına gelebilir. Bahse girerim ki, sen de yaşamında doktorlarla kötü bir deneyimi yaşamışsındır."

Barney birdenbire kendisi görmediği halde sayısız karabasanlarında yaşadığı bir sahneyle sarsıldı: Brooklyn'deki bahçelerinde babası yüzükoyun yerde yatıyor, annesi çığlık atıyor ve kardeşi Warren koşuyordu bu sahnede...

Ve Dr. Freeman çağrıldığı halde hastaya gelmiyordu.

Genç doktor ne denli dalmış olduğunu Bill'in şu sözleri söyleyişini işitince sezinledi. "Tamam, şimdi o kitabı yazacak mısın?"

Barney başını salladı. "Ortaya çıkaracağım yapıtı okumak isteyeceğini sanmıyorum, Bill. Doktorların çoğunluğu kendilerini işine o denli kaptırmış ve adamışlardır ki, sonuçta intihar oranlan normal kişilere göre on katı fazladır."

Chaplin şaşırarak söylendi. "Gerçekten doğru mu bu?" Barney başını öne eğerek doğruladı. "Doktorların alkol ve uyuşturucuya bağımlılığı da normale göre yüz katı çoktur." Biraz duralayıp ekledi. "Çünkü, insanlara özen göstermek bir bedel karşılığı olur."

Bill sordu. "Şu halde sen özür dilemek ve savunma yapmak istersin, öyle mi?"

"Hayır" diyen genç doktor sözlerim şöyle sürdürdü: "Yalnızca gerçeği ortaya koymak ve doktorların da öbür kişiler gibi olduklarını vurgulamak isterim."

"Tamam" diyen Bill Chaplin teslim olmuş gibi konuştu. "Kitabı istediğin gibi yaz. Yalnızca bana o işi yapacağına söz ver."

Barney saatine baktı ve ayağa kalktı. "Dinle. Şimdi senden ayrılmazsam, saat üçteki hastama geç kalacak ve lanet olası çalışmamda kendime de bir bölüm açarak kusurlarımı ortaya dökmek zorunda kalacağım. Öğle yemeğine çok teşekkürler, Bill. Keşke yalnızca beyzbol hakkında konuşmuş olsaydık."

"Bu da nereden aklına geldi?"

"Çünkü, o kahrolası kitabı yazmak zorundayım şimdi."

Her zamanki gibi Lance Mortimer, Bayan Şans adı verilebilecek bir metrese sahipti. Çalıştığı Mount Hebron hastahanesindeki rehberi, meslek arkadaşları tarafından her zaman beğeniyle izlenen saygın bir doktordu. Bu nedenle, Patrick Knowles tüm hastahanedeki iş yükümlülüğünü ayda kırk sekiz saate indirebilmiş ilk meslek üyesiydi.

Dahası, bu kırk sekiz saat, birbirini izleyen, ardışık çalışma süreleri halinde gerçekleşiyordu. Tip toplumu içinde kimi kişiler Knowles'in bu çetin iki günlük işi boyunca nasıl tetikte kalabildiğini merak ediyorlardı. Oysa Amerika'ya göç etmiş İngiliz doktorunun uzmanlık alanının insanları uyutmak olduğu kadar uyandırmak olduğu da akla gelmeliydi.

Patrick Knowles büyük bir öğretmendi. Devasa özenle Lance'e talimat

veriyor; bir ameliyatın başlangıcındaki en duyarlı işlemleri, yani hastanın boğazından akciğerlere kadar uzanan soluk borusunun1 içine bir tüp indirmeyi ve böylece bilincini yitirmiş olan hasta yerine onun için anastezist'in soluk alıp verme işini yürütmesini anlatıyordu.

"Tüm hilesi burada, evlat" diyen Knowles, Lance'a açıklıyordu. "Soluk borusunun ösafagusun önünde bulunduğunu unutma. Uzattığın tübün ses kordonlarının arasından geçtiğine kesinlikle emin ol. Bu şekilde hastanın soluk aldığım göğsünün ön kesiminden gelen sesten duyacaksın. Bu da sana kazasız belasız tam yerinde olduğunu gösterecektir."

Lance kısa sürede çırak anestezistlerin ortak hatasından, yani tübü içeri sokarken hastanın dişinin söküp çıkarmaktan sakınmayı öğrenmişti. Böyle kötü kaza bir seferinde başına geldiğinde büyük şansla hocası Knowles yanıbaşındaydı. Ve Dr. Knowles hemen işi ele alıp bronşlara ya da akciğere saplanarak kötü bir iltihaba ya da kötü bir ölüme neden olmadan yerinden çıkan dişi kapıp hastanın ağzından çıkarmıştı.

Olay, Lance'ın şanslı ve kutsanmış kişi olduğunu bir kez daha gösteriyordu. (Bayan Şans, ona eşine ender rastlanan şekilde sadakatini sunuyordu.) Çünkü, söz konusu hasta hayır için parasız ameliyat edilen bir kişiydi. Ve takma dişinin gülümseyişini daha güzel gösterdiğini düşünecek kadar iyimserdi.

Bu gösterişli meslekte Lance'in hocasını olağanüstü başarılı gösterecek bir etken daha bulunuyordu.

Knowles yalnızca zengin ve yakışıklı bir erkek değildi. Ayrıca kendi yaşındakilerden yirmi yaş küçük gösteriyordu. Ve bu belli ki estetik ameli yatlarıyla sağlanmış bir özellik değildi.

Bir gece (yani bir ayda çalıştığı iki geceden birinde) Lance ile birlikte görev yaparlarken Knowles bunun gizini de genç yardımcısına açıkladı. Üstad, yüzüne Dr. Niehan'in İsviçre'deki ünlü klinikte koyun ceniniyle yapılmış büyülü formülüyle masaj yapmakla kalmıyor; ayrıca "tartışmalardan büyük bir kararlılıkla uzak durmayı" yeterince biliyordu.

"Cerrahlar dikkat etmişsen çoğu kez geveze ve inşam azarlayan kişilerdir. Her şeyi çok iyi bildiklerini sanırlar. Eğer hasta ameliyat masasından kalkmazsa yüzde doksan vakada cerrahlar suçu üzerine alırlar. Ve çoğu kez hastanın en yakınına ekran başında olanları anlatma töreninde sen ortada görülmezsin bile..." diyordu.

Bu konuda Patrick Knowles'in anlattıklarından bir kısmı da şöyleydi. "Ve o güzel, işe yarar hemşire anestezistlere teşekkürler olsun ki, sen bir seferinde üç ameliyathanede birden çalışabilir ve hastaların durumunun nasıl gittiğini görmek üzere bir odadan ötekine koşturabilirsin. Ve biz 'gaz vericiler', her işi kendimiz yapmak zorunda değilizdir. Ameliyat sırasında bir dakikayı çalıp borsa simsarımıza telefon ederek hisse senetlerimizin durumunu bile sorabiliriz."

Lance bu adama büyük saygı duyuyordu. Ve şu anda en büyük düşü de bir seferinde iki ameliyathanede birden çalışmaktı.

"Hey, Bennett; doksan saniye sonra bir hastamı göreceğim. Konuşmayı kısa kesmek zorundayız. Senden ne haber?"

"İyiyim, Livingstone. Houston'daki kalp nakli programına kabul edildiğimi belirten telgrafı biraz önce aldım."

"Çok büyük haber bu, Landsmann. Tıp tarihinde biraz ruhu olduğu halde kalp nakline transfer edilen ilk kişi sen olacaksın."

"Hey bu gerçekten zekice bir ifade, Barney."

"Şu övgülerin için nasıl olsa sana ısmarlayacağım bir yemeğin parasını ödeyeceğim. Ama, yemek üzerine yalnızca iki tatlı yiyebilirsin."

"Çağrın ne zaman için ve nerede geçerli?"

"Neden aramızdaki uzaklığın tam ortasında buluşmayalım? Connecticut paralı yolunun on üçüncü çıkışının tam sağında bir ızgara et lokantası var. Cuma akşamı saat sekiz buçukta orada buluşmaya ne dersin?

"Tamam, iyi olur. Haydi akıl hastalarına dön, Barn."

İki gün sonra akşam üzeri Barney yeni Ford Pinto markalı arabasıyla The Red Coach Grill adlı lokantanın otoparkına giriyor ve daire çizerek Benett'in Jaguar marka arabasının yakınındaki boş bir yere park ediyordu.

Lokantanın içi kalabalık ve gürültülüydü. Gene de çoğu kimseden uzun boylu ve çok daha esmer olduğu için Bennett'i bulmak sorun çıkarmadı.

Selamlaşıp el sıkıştıktan, karşılıklı birbirlerini basanlarından ötürü kutladıktan sonra her ikisi de karşısındakinin ne denli yorgun göründüğünü söyledi. Ve böyle çalışmayı sürdürürlerse yaşamlarından kaç yılın gideceğini kestirmeye çalıştılar.

Dana filetosundan birer biftek ile Mondavi Cabernet Suavignon şarabı ısmarlayıp tabaklarına salata doldurmak üzere salata masasına yürüdüler.

Masaya geri döndüklerinde Bennett yeni işinden dolayı duyumsadığı heyecanı en iyi arkadaşıyla paylaşmak üzere hevesliydi. Ancak birbirlerinin konuşmalarını işitmeleri giderek güçleşiyordu. Yakın masalardan birinde neşeli ve gürültücü insanlardan oluşan kalabalık bir grup vardı. Grubun masasındaki her an patırtı artıyordu. Sonunda Barney ile Bennett, istemiyerek de olsa sessizleştiler.

Belli ki komşu masadaki grup aile içinde bir kutlama yapıyor ve kabak kafalı, kısa boylu bir adam olan grubun lideri burundan gelen bir sesle fıkralar anlatıyordu.

Aslında adam izlenmeye değer bir kişiydi. Çabası yalnızca oturduğu masadakilerin değil, tüm lokanta müşterilerinin dikkatlerini de kendi üzerine çekmek içindi. Ve her iki doktor, adamın bunu aşağılık kompleksini bastırmak için yaptığım sezinliyordu. Durum, beyaz renkli ahçı kepi giyinmiş bir garson üzerinde yumurta şeklinde paslanmaz çelik kapak örtülü bir kabı taşıyan büyükçe bir el arabasını masanın yanına getirince iyice ortaya çıktı. Arabadaki kapta müşterinin isteğine göre kesilecek ızgara et bulunuyordu.

Şişman adam, "Haydi, dana rostonun sesini dinleyelim!" diye bağırdı. Tüm grup ıslık çalarak, haykırarak onu alkışladılar.

Daha sonra şişman adam şaşırtıcı bir öneride bulundu, "İri bir rosto bifteğini bir ısırışta yutacağım. Benimle kim bahse girer?"

Adamın akrabalarından biri "Olmaz öyle şey" der gibi konuştu. "Haydi oradan Carlo. Bir at bile onu yapamaz!"

Carlo'nun keyfi kaçar gibi olmuştu. "Ortaya para koyar mısın, Chet?" diyerek elini cebine soktu. Bir avuç kağıt para çıkararak bir tane yüz dolarlık seçip ekledi. "Bir yüz dolarım rosto bifteği tek parça şeklinde yutabileceğimi söylüyor. Ya paranı ortaya koy ya da sesini kıs!"

"Tamam" diyen Chet gülerek sözünü sürdürdü. "Bu yaşamımda kazanacağım en kolay 'yüzlük' olacak. Haydi başlayalım."

Lokantadaki tüm bakışların üzerinde olduğunu duyumsayan Carlo et kesici garsonu yanında hazır tutarak avını bir matador gibi daire içine aldırdı.

Sonunda hamle ederek rosto bifteği kapıp herkesin görebilmesi için başının üstünde tuttu, iki doktorunki dışında tüm masalardan alkış sesleri ve yüreklendirici sözler yükseldi.

Barney, Carlo'nun masasında oturanlardan birinin, "Onun büyük et parçalarını yuttuğunu gördüm. Ama böylesi, Guiness'in Rekorlar Kitabı'na geçecek kadar büyük bir et parçası... Eğer bir ısırışta yutabilirse" dediğini duydu.

Birdenbire lokantadaki kalabalık kütle sustu. Ve gerginlik başladı.

Carlo kocaman bifteği ağzına tıkarken kalabalık çılgına dönmüştü.

Ve bir dakika sonra şişman adam ölümün eşiğine gelir gibi oldu! Gırtlağı tümüyle tıkanmıştı. Soluk alamıyordu. Sendeledi ve bifteği ağzından çekip çıkarmak üzere nafile çaba harcadı.

Şişman adamın karısı çığlık attı. Ancak lokantadaki herkes felce uğramış gibiydi.

Barney ile Bennett içgüdüsel olarak tepkilerini gösterdiler.

Bennett, "Heimlich önlemi" dedi.

İvedi kalabalığı yararı Barney koşarak boğulmakta olan adamın yanına vardı.

Carlo'nun karısı kocasının boğazında kalan eti çıkarmak üzere çılgınca çırpınıyordu. Barney onun yanına gelince kadını kabaca yana itti.

Kadın, "Lanet olsun! Ne oluyor?!..." diye bağırdı.

"Bana yer açın, bana yer açın! Doktorum ben! Yolumdan çekilin!" diye kabaca bağıran Barney şimdi hasta yatağının başındaki bir doktora hiç de benzemiyordu.

Barney boğazdan akciğerlere hava akışını önleyen yabancı bir maddenin çıkarılışına ilişkin standart tekniği uygulamaya başladı. Carlo'nun arka tarafına geçti. Kollarını şişman adamın göğsüne doladı ve sağ elini yumruk yaptı. Daha sonra adamın

karnım göbek ile göğüs kafesi arasında sıkıştırarak yukarı doğru dürtme hareketleri yaptı.

Ancak başarılı olamadı. Çünkü hava geçişi sıkıca kapanmıştı. Şimdi Bennett de Barney'in yanındaydı.

"Heimlich yöntemi yararlı olmayacak, Ben" diyen Barney sordu. "Şimdi ne yapalım? Yarım dakika sonra adam ölecek."

Bennett şimdi uygulanması gereken önlemi biliyordu, "Trakeotomi! (Soluk borusunu açma ameliyatı. Çeviren)" diyerek ekledi. "Adamı ivedi sırtüstü yatır."

Şişman adam bilincini yitirmişti. Barney onu yere uzatırken bükülen bedeni hiçbir tepki göstermedi. Olayı izleyenler konuşamayacak denli şaşkınlaşmıştı. Bennett yakınındaki bir masadan biftek bıçağını aldı, sivri ucunu adamın gırtlağının tabanına soktu. Yaradan kan fışkırdı.

Carlo'nun akrabaları ansızın öfkeyle kudurur gibi olmuşlardı. Masadan isterik bağırışlar, "Adam, Carlo'yu bıçakladı!", "Zenci, adam öldürüyor!", "İmdat!", "Polis!", "Cinayet var!" sözleri duyuyordu.

Barney yürekli davranışlarla Carlo'yu hareketsiz tutmaya çalışırken garsonlardan biri Bennett'i çekip götürmek istedi.

"Dur be sersem!" diye bağıran Barney ekledi. "Arkadaşım cerrahtır. Adamın yaşamını kurtarıyor!"

Garson ya Barney'i duymadı ya da duymak istemedi. Bennett'i ayağından çekmeyi sürdürüyordu. Şu anda incelikli açıklama yapmaya zaman yoktu. Bennett sol eliyle adamın göğsüne, tam güneş sinirağının üzerine bir yumruk attı ve onu sersemletti. Kalabalık korkuyla geri çekildi.

Bennett, "Ben doktorum, lanet olsun!" diye kükrerken güçlükle kendisini kontrol edebiliyordu.

Bu arada yere eğilmiş durumdaki Barney seslendi. "Haydi, Ben. Bir şeyi trokar (Bedenin su toplamış yerinden sıvıyı çekmeye

yarayan cerrahi aleti. Çeviren) olarak kullanıp bu adama hava verelim."

Bennett'in bakışları çevrede dolaştı ama bir şey göremedi. Daha sonra yakındaki bir garsonun göğüs cebindeki tükenmez kaleme gözleri takıldı. Genç adam tek bir hareketle plastik kalemi kaptı. İkiye bölüp mürekkep kartuşunu çıkardı. Ve sert dış kabı Barney'e uzattı. O da bunu adamın boğazındaki yarık yere hava geçişini sağlamak üzere bastırdı.

Bir an duraklayan Barney sonra bir kez daha Bennett'e bağırdı. "Kanamayı nasıl durduracağız? Herhangi bir şeyi tampon olarak kullanabilir miyiz?"

"Hayır, Barn. Sen yalnızca orada dur ve deliğin açık kaldığına emin ol ki..." Genç doktorun sesi ansızın kesildi. Çünkü alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Barmen ses çıkarmadan alarm düğmesine basmış ve sekiz yüz metre ilerideki polis karakolunu uyarmıştı.

Birdenbire polisler her yanı sardılar ve bir anda lokantada geçenleri kestirmeye çalıştılar: Elinde bıçak olan bir zenci boynundan kan damlayan bir beyazın üzerine eğiliyordu. Polisler hızla ve kararlılıkla harekete geçtiler.

Üç polis Bennett'in üzerine çullandı, ikisi genç adamın ellerini tutuyor, üçüncüsü öfkeyle onun yüzüne vuruyor ve sonunda adamı yere indiriyordu. Düşen Bennett'e yerde de vurmayı sürdüler.

Barney yaralı adamın hava girişini açık tutmak gerektiği için arkadaşının yardımına gelemedi. Oysa yaralı bir boğa gibi bağırıyordu. "O bir doktordur, piçler! Şu adamın yaşamını kurtardı! Onu rahat bırakın!"

Bunlar, Barney'in son anımsadıkları oldu.

Soğuk esen rüzgâr genç adamı daldığı uykudan uyandırdı.

Başlangıçta Barney duygularını yeniden ele geçirmeye çalıştı. Oysa, tüm görebildiği rengarenk parıldayan ışıklar oldu. Kafasına arkadan balyozla vurulmuş gibi duyumsuyordu.

Bir cankurtaran görevlisi onu yeniden bilinçlendirmek üzere burnunun ucunda amonyak kapsülü kırıyordu.

Adam, "İyi misin?" diye sordu.

Barney içinden, Hayır diyerek düşündü: Boş bir havuza baş aşağı atlamış gibi duyumsuyorum kendimi. Ancak, bir şey başımdan daha çok acıyor.

"Bennett nerede?" diye sordu.

"Diğer doktoru mu kast ediyorsun?"

Kroke olmuş durumdaki Barney karşı çıktı. "O bir cerrahtır."

Hizmetli," O da iyi olacak" diyerek yanıtladı.

"İyi olacak mı?" diyen Barney soluk soluğa kalarak bir kez daha sordu. "Nerede şimdi o?"

"Ridgetown Hastahanesi'ne doğru gidiyor."

"Yani yaralıya mı bakıyor diyorsun?"

"Tam olarak öyle değil. Arkadaşın da bir cankurtaranın içinde."

Sonunda Barney gözlerini bir noktaya odaklayabildi ve kendisini yanıtlayan hizmetliye öfkeli bakışlarla baktı.

Bu bakışlardan rahatsız olan hizmetli açıkladı. "Arkadaşınız fena halde dövülmüş durumdaydı. Sanırım polisler onu tanımamışlar... Şey sanmışlar yani..."

"O ivedi bir trakeotomi yaptı, sersem! Şişman bir avanağın yaşamını kurtardı!"

Hizmetli bu sözleri nasıl yanıtlayacağını bilemedi. Daha iyi bir şey bulamayınca gerçeği konuştu. "Evet, yaptığınız inanılmaz bir olaydı. Siz ikiniz de gerçekten çok büyüksünüz."

Şimdi de dili sürçen Barney gene de buyurgan bir ifadeyle konuştu. "Beni ona götür. Arkadaşımı görmek istiyorum."

"Üzgünüm. Sizi ona götüremem. Olası bir sadme nedeniyle röntgeninizin alınması yolunda bizlere emir verildi. Sonra, sizi istasyona götüreceğim."

"Benim demiryolu istasyonuna gitmeye gereksinimim yok. Kendi arabam var."

"Hayır anlatamadım" diyen görevli özür diler gibi konuştu, "İstasyondaki polis karakoluna gideceğiz demek istemiştim. Yaralının ailesi şikayette bulunmuşlar."

Bir kez daha Barney avukat kardeşi Warren'i gecenin ortasında uyandırıyordu.

"Hey, Barn" diye diye homurdanan kardeşinin aklı şimdi de uykunun örümcek ağlarının arasında kalmış gibiydi. "Bir başka kitabını sattığını söyleme sakın" dedi.

"Korkarım ki, bu kez suçlu olarak tutuklandım."

"Ne?"

"Lütfen uyan ve beni dinle. Polisler yalnızca tek bir telefon görüşmesi yapmama izin veriyorlar."

"Polisler mi? Sorun ne?"

"İyice emin değilim. Sanırım suçlama, cinayete teşebbüsten olacak."

"Kutsal pislik!" diye küfreden Warren'in sesinden tümüyle uyandığı duyuluyordu.

Konuşmayı uzaktan asık suratla izleyen polis memuru sabırsız tavırlarla çizmesinin burunlarını yere vurup tıkırdatırken Barney olabildiğince çabuk ve tutarlı olarak olayı aktarmaya çalıştı.

Warren olayla ilgili yasa uygulamalarını anımsamaya çaba harcıyordu. Büyük şansla, son zamanlarda hukuk dergilerinden birinde benzeri bir davanın ayrıntılarını okumuştu.

"Şimdi Barney, yorgun olduğunu biliyorum. Ama gene de önemli sorular soracağımdan pek dikkatle düşünmeni isteyeceğim" dedi.

Polisin çizmelerini takırdatışı giderek daha yüksek sesle işitiliyordu. Barney ona yalvaran bir bakışla baktı ve olabildiğince incelikle konuştu. "Görüştüğüm kişi avukatımdır, çavuş. Sanırım avukatımla gereksindiğim kadar görüşebilirim?"

Polis memuru gerektiği zaman kısıtlama yapabileceğini göstermek üzere yalnızca öksürerek yanıtladı.

"Şimdi" diyen Warren ön sorgulamaya başladı. "Açık seçik şekilde doktor olduğunuzu söyledin mi?"

"En yüksek sesimle haykırdım onu."

"Hasta tedavi etmeni istedi ya da reddetti mi?"

"Warren" diyerek söze başlayan Barney'in sesinde yorgunluk şimdi yalnızca öfkeyle perdelenmiş gibi duyuluyordu. "Adam neredeyse ölüyordu. Biz işe karışmasaydık..."

"Lütfen, Barn. Yalnızca sorularıma yanıt ver: Orada hastanın ailesinden kimse var mıydı?"

"Evet, sanırım vardı. Lanet olsun! Sen sorularınla nereye varmak istiyorsun?"

"Buna 'Acıyan Kişi Yasası' ya da daha açık biçimde 'Özellikle Hastalara Yardımcı Olan Kişi Yasası' adını veriyorlar", diyen kardeşi ekledi. "Bin dokuz yüz ellili yıllardan beri ülkedeki eyaletlerden çoğu, doktorların yanlış tedavi nedeniyle dava edilmeleri rizikosuna girmeden ivedi bir vakaya müdahale etmesine izin veren yasayı meclislerden geçirdi.

"Hey, bak. Bu ölüm kalım sorunuydu. Diplomamı gösterecek zaman bulunmuyordu."

"Şu halde sen aslında kendim tanıttığını söylüyorsun. Ve hasta (ki onun tıbben ve yasal olarak akli dengesi yerinde değildi) ya da ailesi tıbbi yardımı reddetmedi, değil mi?"

Barney hafif bir sesle, "Buna yakın bir durum oldu" dedi.

"Peki, dinle beni Barn. Bizim şirketin Connecticut eyaletinde işbirliği yaptığı avukatla birkaç telefon görüşmesi gerçekleştireceğim. Bir ilişki kurar kurmaz oraya, yanınıza geleceğim."

"Bu arada ben ne yapacağım?" diyen Barney'in sesinde öfke duyuluyordu.

Kardeşi onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bilmiyorum. Gazeteleri oku ya da Bennett ile kağıt oyna" dedi.

"Bennett burada değil" diyen Barney ilgisini gösteren bir tavırla yanıtladı. "Ridgetow Hastahanesi'nde yatıyor."

"İyi. Ona hemen telefon et ve endişelenmemesini söyle. Olayı olabildiğince çabuk ele alıyorum."

Barney yalvarır gibi konuştu. "Bennett ile sen görüşebilir misin, Warren? Benim tek telefon görüşmesi hakkım vardı onu da seninle kullandım."

"Kanada da durum öyle mi diyorsun?" diye soran Barney telefonu şimdi daha az sarılı eliyle tutuyordu.

"Evet, Barn" diye yanıtlayan Laura anlattı. "Haber ajanslarından biri olayı yakalamış olmalı. Gazeteler öyküye büyük yer verdiler. Bu konuda bir başmakale bile yazıldı."

"Makale bizim yanımızda mı karşıtımız mıydı?"

"Haydi, o denli paronaya hastası olma. Kuşkusuz sizin yanınızdaydı yazı. Sizin gibi kişiler, 'Özellikle Hastalara Yardımcı Olan Kimseler Yasası'nın ülke çapında gerekliliğine ilişkin örnek olarak kullanılıyorlar. Sizler doğru olanı yaptınız. Durum pek olağanüstüydü."

"Ama yaralı adamın ailesi öyle düşünmüyordu."

"Ancak, suçlamalarını geri çektiler, değil mi?"

"Evet. Adam iyileşince sakinleştiler. Oysa gene de bir kutu şekerleme ya da teşekkür mektuplarını bekliyorum şimdi de..." Laura susmuştu. "Hey, Castellano. İyi misin?"

"Düşünüyordum" diyen genç kadın sesinde tuhaf bir hüzünle yanıtladı. "Bu, olasılıkla senin doktor çıktığından beri yaptığın en önemli şeydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dr. Freeman denilen o piçin şimdi de Brooklyn'de doktorluk yapıp yapmadığını araştıracağım. Ve eğer oradaysa kendisine tüm gazete kesiklerini göndereceğim. Belki de o yazılar pis adama babanın kanlarının elinde kaldığını anımsatır."

Barney bir an düşündü: Laura haklıydı. O akşam lokantada başıma gelen ve bana zindelik veren adrenalin olasılıkla çocukluğumdan beri babamın tedavisini reddeden doktora ne yaptığını göstermek üzere o anı bekliyordu.

Laura ile Barney telefonda fikir alış verişi yaparlarken, öfkeli bir kişi daha Yale Üniversitesi'nin New Haven Hastahanesi'nde bir yatağın başında oğluna bakıyordu. Bunlar, baba oğlu Landsmannlardı. Ve Bennett daha önce yerel ortopedi uzmanının ısrarlı karşı çıkışlarına karşın, kendi hastahanesine götürülmeyi istemişti.

Odanın öteki yanında orta yaşlı iki adam daha sabırla bekliyorlardı. Biri yeleği de içermek üzere üçlü takım elbise, öbür adam kaba kumaştan ve pantolon ceket giyinmişti. Her iki adam da doktora benzemiyorlardı.

Bennett sırtı ve göğsü sıkı sıkıya sarılmış olarak yatakta sırtüstü yatıyordu. Bedenini saran sargılar öyle görünüşteydi ki, genç adam çağdaş bir mumyayı anımsatıyordu.

Bir saat sonra Barney de sargılar içinde ve güçlükle yürüyerek odaya girdi. Herschel'e, "Bennett nasıl?" diye sordu.

Bennett'in babası şöyle yanıtladı. "Olayı özetle söylemek istersek, polisler işi eksiksiz yapmışlar. Oğlumun bedeninde kırabilecekleri hangi kemik varsa onu kırmışlar."

O anda Bennett yattığı yerde kımıldadı ve bilinçlilik dünyasına döndü.

Herschel endişeyle sordu. "Kendini nasıl duyumsuyorsun, Ben?"

"Merhaba, baba" diye yanıtlayan genç adam yan uykulu bir sesle ekledi. "Henüz bir şey duyumsamıyorum. Ne oldu?"

"Eski kestaneyi değiştirmek üzere yapılan ameliyat başarılıydı" diyen Barney sözünü tamamladı. "Ama, doktor öldü."

"Adamın yaşamını kurtardık öyle mi?" diyen Bennett'in ağzı belli ki sıvı yokluğundan kupkuruydu.

Arkadaşına biraz su vermek üzere harekete geçen Barney, "Kuşkusuz öyle oldu. Şu andan başlayarak ameliyatlarını biftek bıçağıyla yapabilir, giderek çatal ve kaşıklara da geçebilirsin" diye konuştu.

Bennett gülümseyerek, "Ah! Beni güldürme, canım yanıyor" dedi.

"Üzgünüm, Ben" diyen arkadaşı su bardağını onun dudaklarına yaklaştırarak ekledi. "Yalnızca şaka yapıyordum."

"Baba, şu çılgın adamı buradan dışarı at" diyen Bennett homurdanarak konuştu. Bir an dinlendi, derin soluk aldı ve sordu. "Beni kim kesti?"

"En iyisi, cerrahların en iyisi" diyen Herschel güvence verdi. Senin bölüm şefin."

"Yale Üniversitesi Hastahanesi'nde miyim?"

"Evet" diyen Barney açıkladı. "Özgün düşüncemiz, seni kendi hastahanende kendine ameliyat ettirmekti. Ama, patronun henüz pek kıdemsiz olduğunu söyledi."

Bennett'in kaburgalan bir kez daha attığı kahkahayla sarsıldı. "Seni buraya kim gönderdi? Zenci düşmanı Ku Klux Klan derneği mi? Bana ameliyathanenin raporunu okur musun?" diye sordu.

"Sabırlı ol, Ben. Sanırım raporun birkaç cilt halinde yayınlanacak. Ancak radyoloji (röntgen) uzmanı, sen uyandığında tüm filmleri getirmeye söz verdi."

"Şimdi uyandım" diyen Bennett hafif sesle sözünü sürdürdü. "Bana o filmleri getir de uğradığım zarar ziyanı değerlendireyim."

Barney, "Onları şimdiden incelemiş durumdayım" diyerek yatıştırıcı bir sesle durumu özetledi. "Her iki kolunda önkol ve dirsek kemiğini kırmışlar. Kırık kemiklerinle bir boz-yap oyunu oluşturduklarını söyleyebiliriz."

Bennett arkadaşının anlattıklarında bir şeyi atladığını duyumsuyordu. "Haydi" diyerek buyurgan bir sesle ekledi. "Eğer hepsi o kadarda kalsa sende o ürkek ve korkak adam bakışları bulunmazdı, Barney. Adamlar başka neyimi haklamışlar?"

Barney duraksadı ve sonra olabildiğince kayıtsız bir sesle anlattı. "Bel kemiğinde bir çatlak yar. Patronun, sen yeterince iyi olunca ve anestezi altına girebilecek duruma gelince kırığın ameliyatla açılarak düzeltilmesi yoluna gidileceğini söylüyor. O zaman baştan aşağı yeni gibi olacakmışsın."

"Banimle alay etme, Livingstone. Söylediğin, beni en az on iki hafta süreyle hareketsiz kalmaya mahkum edecek."

"Endişelenme, Bennett" diyerek söze karışan Herschel ekledi. "Durum senin Teksas'taki randevunu etkilemez. Bu arada eğer sen de hazırsan, işi şu iki kibar beyle tartışmak isterdim."

O anda giyiniş yönünden birbirlerine hiç de uymayan iki adam öne çıkıp kendilerini tanıttılar. Adamlar, Bennett'in hemen anımsadığı önde gelen iki avukattılar. Birincisi vatandaşlık haklarının şampiyonu ve "Savaşım'ı kaybedecek olanların savunucusu" olarak ünlenen Mark Sylbert idi. Diğeri de mahkeme salonlarında sahasının en inandırıcı konuşmalarını yapan avukat olarak tanınıyordu.

Sylbert düşüncesini şöyle anlattı: "Burada oturup ülkenin temel ilkelerinden vazgeçilmesini seyredemeyiz. Bu durum, toplumumuzun nerelere geldiğinin pek açık seçik bir örneğidir. Benim bununla savaşmama izin vermenizi isterdim, Bay Landsmann."

Bennett konuşmaktan ürken bir sesle, "Baba, bu çok yanlış bir şey," dedi.

"Hayır, oğlum. Amerika'nın en olağanüstü özelliği gerçek adaleti alabilmendir."

"Eğer pahalı avukatları tutabilirsen, baba."

"Beni bağışla, Bennett" diyen Heschel öfkesi artarak sözlerini sürdürdü. "Yalnızca soylu bir davranışta bulunduğun halde, ödül olarak bedenine on iki kırık kemik ile çatlak bir belkemiği verdiler."

"Bu doğru" diyerek söze karışan avukat Sylbert ekledi. "Senin yalnızca deri rengini görerek yanlış iş yaptığın kanısına vardılar. Bana göre bu ırkçılığın en tehlikeli şeklidir. Onlarla hesaplaşmak üzere bu ele geçirilmiş en iyi bir şans olsa gerek."

Diğer avukat, "Olay zaten basında yer aldı" dedi.

Bennett yorumunu şu sözlerle ortaya koydu. "O halde amaca varılmıştır diye düşünüyorum." Genç adam Herschel'e baktı ve sordu. "Böyle bir davayı mahkemeye götürmek ne kadar paraya mal olur, baba?"

"Bennett, burada para önemli değil. Ne kadar gerekirse öderim."

Konuşması her zamankinden daha çok kendisine acı veren Bennett, "Tamam. Paranı, zencilerin yasal haklarını bir kez daha onaylatmak üzere harcama. Mahkeme ne kadar mal olacaksa o parayı Güney Hristiyanların Liderliği'ne ve Dr. King'in anısına gönder."

OTUZ ALTI

YAZACAĞI yeni kitapla doktorların aklında yapacağı benzeri görülmemiş keşif için kendini hazırlamak üzere Barney bir anket formu hazırladı ve tanıdığı tüm meslektaşlarıyla Tıp Fakültesi'ndeki sınıf arkadaşlarına gönderdi. Belli ki onlar da meslekteki dallarında kendisinin tanık olamayacağı bazı olaylan yaşıyorlardı. Doğallıkla Barney, anket sonuçlarının tümüyle gizli kalacağını garantiliyor ve hatta arkadaşlarına adlarını yazmama hakkını tanıyordu.

Anket formunu ilk yanıtlayanlardan biri olan Lance Mortimer işi uzun tutmuş ve doldurduğu forma, arkadaşına yazdığı kişisel mektubu da eklemişti:

*

"Sevgili Barn,

Çok zekice bir şeyi düşünmüş olduğun kanısındayım. (Ve daha önce bunu ben akıl edemediğim için kendimi tekmeliyorum.) Doğrusunu söylemek gerekirse, meslekte öyle inanılmaz şeyler görmekteyim ki, aşağı yukarı iki yıl önce onları kaydetmek üzere bir günlük tutmaya başladım. Günlüğümü dikkatle tarayarak ve en özlü parçaları seçerek sana göndereceğim. (Tüm günlüğü fotokopi çekerek göndermiyorum. Çünkü, cinsel serüvenlerimi psikiyatristime bile anlatamam.)

6 Haziran 1970 günü sabahı erken saatte yaşanan bir olayı pek ilginç bulduğum için sana gönderiyorum. Kuşkusuz yalnızca masum kişileri değil, kendi canımı da kurtarmak üzere adları değiştirdim.

Şimdi, belli ki olay Los Angeles kentinde yaşandığı halde ben Newport kentinde St. David adlı özel bir hastahane varmış gibi her şeyi kafamda yarattım. Hayal gücümü gizli tutarsan sana gönül borcu duyacağım. Bu çalışmanla eğer doktorlar seni daha

önce yıkıma uğratmazlarsa, sen tüm mesleği havaya uçurabilirsin.

Sevgilerimle, Lance.

Not: Birkaç yıl önce senin Şampiyonlar kitabın Vera Mihaliç tarafından Los Angeles Times gazetesinde eleştirildi. Ancak görmek isteyeceğin bir şey olmadığını düşünerek yazıyı sana göndermedim."

*

Barney arkadaşının mektubuna eklediği yazıyı okumaya başladığında içindeki Hollywood öğretisine önce gülümsedi. Oysa, yazıyı bitirdiğinde içinde derin bir yerde rahatsız olmuştu. Belli ki kendisi, bir yerde Pandora'nın kutusunu açıp insanlara acılarla dertleri dağıtmaya başlıyordu.

Yazıyı üçüncü kez okuduktan sonra duyumsadığı rahatsızlığı birisiyle paylaşmak gereğini duyumsadı. Bir zamanlar kendisinin ruhsal çözümlemesini yapan Dr. Baumann gece yarısı telefon görüşmesini kabul edecek kadar yumuşak başlı değildi.

Şu halde geriye başka seçenek kalmıyordu: Laura'yı arayacaktı.

Telefonu açar açmaz, "Merhaba, Castellano. Seni uyandırdım im?" dedi.

"Hayır. Biraz okumak uğruna uykumdan özveride bulunuyordum. Ne var?"

Ve Barney elindeki belgeyi arkadaşına yüksek sesle okudu:

Stanley Walters'in (adamın gerçek adı değil) yapımcılığını üstlendiği Yıldızsız Gece'deki (diyelim ki filmin adı bu olsun) Luke Jamison'un (adamın gerçek adı bu değil) oyununu kimse unutmayacaktır. Gerçek yaşamda Jamison'un karısı olan June Sommerville'in (kadının gerçek adı değil) yaptığı sağır dilsiz rolü de aynı şekilde unutulmayacaktır.

İşte bu kişilerden Bayan June'un apandisti patlamış olduğu kuşkusuyla ve özel bir cankurtaranla hastahaneye gelmek üzere olduğu haberi alınınca, hastahanede heyecanlı bir hava esmeye başlamıştı.

Cerrah Steve Ross (doktorun gerçek adı değil) beni nöbet odasında yorgunluktan dalmış olduğum uykudan uyandırdı ve ameliyat için hazır olmamı söyledi. Yüzümü yıkamak, traş olmak ve saçlarımı taramak için güçlükle zaman bulup ameliyathaneye koştum.

June Sommerville'i gerçek yaşamda kesinlikle görmemiş kişiler için, kadının güzelliğinin makyaj sonucu ya da fotoğraf hilesi olmadığını söyleyebilirim. Kadın gerçekten görkemliydi.

Bayan Sommerville'i rahatlatmak üzere damardan iğneyle Pentothal verdikten sonra ivedi soluk borusuna bir tüp sokup akciğerlerini şişirmek ve kadını rahat bir uyku durumuna sokmak üzere balothane (soluma ile anestezi işlemi yapmak üzere kullanılan berrak, renksiz bir madde. Çeviren) ile oksijen pompalamaya başladım. Kadına en severek oynadığı son filmin adını sordum. Yalnızca Ben Hur adını söylerken kadın anestezinin ikinci aşamasına, nirvana gibi düşler ülkesine dalmıştı. Dr. Ross'a hastanın anestezi altına girmiş olduğunu işaretle gösterdim.

Daha sonra cerrah pek güvençle kullandığı neşterini istedi ve kadının fildişi beyazı rengindeki karnında kusursuz bir yarma işlemi yaptı. Birkaç dakika içinde Ross'un süper becerisiyle kadını rahatsız eden apandisi çıkarılmış ve karın boşluğunda parasentez (ihtihaplı sıvının boşaltılması) işlemi başlatılmıştı.

Böylece, ansızın anaflaksi şokuna girene değin kadının penisiline karşı alerjisi olduğunu sezinleyemedik. Ben, kadına oksijen vermeye çalışırken bir başka felaket daha başa geldi. Kadının kalp etkinliği tümüyle durdu.

Cerrah Ross bir kez daha hiç zaman yitirmedi ve güzel kadının görkemli göğsünü kalbe masaj yapmak üzere açtı. Dakikalar geçiyor ama kadın şimdi de geri gelmiyordu. Film yıldızının mükemmel yontulmuş yüz hatları giderek daha koyu mavi renge dönüşüyordu.

Birkaç dakika sonra Ross'a çabamızı sona erdirmemizi söyledim. Çünkü bu, bizim için yitirilmiş bir vakaydı..

"Hayır, lanet olası!" diye bağıran cerrah ekledi, "Luke Jamison'un karısının ameliyat masamızda ölmesine izin veremeyiz. Olay bizim hastahanemizin ününü yok eder. Ve ben de, tüm kentte toplum dışı kalırım. Siktirid (!) gazı pompalamayı sürdür!"

Kadını diriltsek bile iyileştirilemez bir beyin hasarı oluşacağını söyleyerek karşı çıktım. Ross vantilasyonu artırmamı ve sesimi kısmamı söyledi.

On sekiz dakika otuz üç saniye sonra June Sommerville'in kalbi yeniden atmaya başladı.

Ross'un kendi kendine, "Şükürler olsun, Tanrı'm!" diye söylendiğini işittim. Kendi kendime, Büyük Yaradan, bu kötü bir meslek uygulaması, dedim.

Kadının soluk alışı dengeli hale gelince Ross yüzündeki maskesini yırtar gibi söküp attı ve hastahane müdürünün odasına, Bay Jamison'a ameliyatın başarılı geçtiğinin iletilmesi için koştu.

Eğer son zamanlarda June Sommerville'in neden film çevirmediğini merak edenler varsa, olay basın temsilcisinin söylediği gibi kadının Bel Air'deki villasının gül bahçesindeki yalnızlığı ve huzuru seçmesinden değil, beyni fena halde hasara uğra-mış olarak bir bakımevinde gözetim altında yatmasından ve ödül kazanan kocasını bile tanıyamaz halde bulunmasındandı.

Cerrah Ross benden özel olarak o ameliyatın kusursuz olarak geçtiğine ilişkin rapor yazmamı istediğinde keyfim fena

halde bozuldu. Bunun nedeni yalnızca masum oluşumdan değil, Tıp Fakültesi birinci sınıf öğrencisinin bile beş dakikalık bir kalp etkinliği yitişinden sonra beyinde hasarın kaçınılmazlığını bileceği olgusundan kaynaklanıyordu. Ancak, Bay Jamison'un derin üzüntüsüne yeni katkılarda bulunmak yararlı olmayacaktı.

Daha sonraları, adamın düzenli olarak karısının yaşayan heykeline saygısını göstermek üzere ziyaret ettiğini ve her seferinde ona kırmızı güllerden bir buket götürdüğünü öğrendim.

Ancak hangi nedenlerdir bilemiyorum, Steve Ross beni sonraki ameliyatlarında kesinlikle anestezi uzmanı olarak istemedi.

Bennett'in eski şaka yapma alışkanlıkları, Barney'in ziyaretleri dışında giderek daha seyrek uygulamaya konulurken genç adam sağlık yönünden aynen bir soğanın kabuklarının soyulması gibi ilerleme gösteriyordu. Her hafta onun bedeninden bir sargıyı söküyorlardı. Oysa bedeninde sargı sargı üzerineydi ve hepsi söküldüğünde, çekirdekte Bennett'e bir şey kalmayacakmış gibi görünüyordu.

Genç adamın iyileşme döneminde beşinci haftadan sonra fiziksel ağrılar yerlerini akılsal acılara bıraktılar. Bennett için hareketsiz kalmak ve şu alçıların altında kaslarına ne olduğunu düşünmek bir işkence gibiydi.

Bir ziyaretinde Barney'e, "Bedenim yokluğa doğru zayıflayıp kuruyor gibi" dedi.

"Dinle Landsmann" diyen arkadaşı şaka yaparak yanıt verdi. "Sen cerrahi uzman adayları dünyasında gıpta edilen bir kişisin. Daha şimdiden onların on yılda yatakta yatacakları süreden fazlasını dinlenerek geçirmiş durumdasın."

"Onlarla yerimi değiş-tokuş etmeye her an hazırım, biliyorum" diyen Bennett rahatsız olmuş, şaşırmış ve kafası karışmış gibi mırıldanarak konuştu, "İşte bu nedenle dayanılmaz çekicili-

ğimi ortopedi uzmanları üzerinde kullanarak beni bir an önce fizik tedaviye başlatmamı sağladım."

"Şimdi mi olacak bu? Bütün bu sargılar içinde iken mi? Hangi sporlan yapacak; paraşütle mi atlayacaksın?"

"Hayır, Dr. Livingstone, iki topla işe başlayacağım.

"İyi" diyen Barney ekledi. "Hepimiz öyle yapıyoruz."

"Eğer kusuruma bakmazsan, ben o işe iki yumuşak lastik topu elimde ezip yoğurarak başlıyacağım."

Bir gün Ortopedik Cerrahi Profesörü Jeffrey Kirk elinde çikolata yerine Bennett'in uzun zamandır özlemle beklediği şeyleri taşıyarak geldi. Bunlar Bennett'in röntgen filmleriydi. Birlikte filmleri incelemeye başladılar.

"İyi, Jeff diye söze başlayan Bennett kaygısızca konuştu: "Mesleki düşüncemi sana şöylece özetleyebilirim: Bu hastanın kemikleri pek güzel bir şekilde iyileşiyorlar."

Ama daha sonra son filmler; baş ile omuzlar arasındaki yedi omurun röntgen filmleri ortaya çıkarıldı.

"Merhaba, oradakiler" diyen genç adam sözlerini şöyle sürdürdü: "Bunun zor bir durum olduğunu söyleyebilirim, Jeff. Ama senin yaptığın 'organları yerine getirme işlemi' çok mükemmel sonuç vermiş gibi görünüyor. Şimdi söyle, bana en erken ne zaman buradan dışarı çıkmak ve ameliyathaneye dönmek üzere izin vereceksin?"

Profesörün yanıtı genç adamı şaşkınlıklar içinde bıraktı. "Yarın sabah yeterince erken mi?"

Her iki ayağı da sargılar içinde olmasaydı Bennett yerinden kalkıp sevinçten zıplayacaktı.

"Sevincimden ziller çalarak oraya geleceğim, Jeff' diyerek yanıtladı.

İşte o anda Kirk tek koşulunu öne sürdü. "Yaptığım onca güzel organları yerine getirme işleminin boşa gitmesini istemem, Bennett. Bu yüzden sen başına hale aygıtını takmak zorundasın."

"Hayır, alay ediyorsun sen. Ben o zaman Merih gezegeninden gelmiş biri gibi görünürüm."

"Sorun değil" diyen Kirk ekledi, "Meslektaşların seni zaten öyle biri gibi düşünüyorlar."

Bennett gerçekten başka gezegenden dünyaya gelmiş biri gibi görünüyordu. Başının çevresine bir metal bant takıp kafasına vidalamışlardı. Diğer bir bükülmez metal şerit omuzlarına doğru uzanıyordu. Bütün bunlar Dr. Jeffrey Kirk'in uzmanca düzelttiği boynu hareketsiz tutmak içindi.

O akşam telefonda konuşurlarken Bennett arkadaşı Barney'e, "Sana söyleyeyim; Tonto'nun bakır benzeri gibiyim" dedi.

Barney önerdi, "Bana o halinle çekilmiş bir resmini Noel kartı olarak göndereceğini umut ederim."

"Hayır, adamım. Noel'de alacağın kart, beni Teksas'ta kovboy şapkası giyinmiş ayakta dikiliyor olarak gösterecek."

Ne tuhaftır ki, Bennett diğer kişilerin hale aygıtı giyinmiş olan kendisine uzun uzun baktıklarına aldırış bile etmiyordu. Çünkü şu ana değin, kişilerin beyaz adamların etkinlik alanında bir zenciye sürekli tuhaf tuhaf baktıklarını görerek duruma alışmıştı.

Boyun askılan çıkarılana dek genç adam Tıp Fakültesi son sınıfında yaptığı angarya işlerle; en iyi durumda yara dikmeye ya da basit apandisit ameliyatında yarma işlemi yapmak gibi işlemlerle yetinmek zorunda kalacaktı. Ancak yumuşak lastik topla yaptığı egzersizler yararlı olmuştu. Önkolu daha şimdiden olaydan öncesine göre bile daha kaslı görünüyordu.

Sonunda genç adam, Profesör Kirk'ten ödülünü istedi. "Şu aptal şeyi kafamdan çıkarıp atın yoksa kendim vidasını sökece-

ğim. Tam esneklik istiyorum. Böylece bazı durumlarda daha ciddi işlemlere geri dönebilirim."

Kirk kaşlarını çatarak genç adamı ciddi bir tavırla yanıtladı. "İşittiklerime göre siz daha şimdiden kırmızı ışığı geçmiş durumdasınız, Bennett. Duvarların kulağı vardır. Acil servisin gürültüleri içinde olsalar bile..."

"Evet" diyen Bennett utangaç bir gülümsemeyle itirafta bulundu. "Bir otobüs kazası olmuştu ve onlar bana gerçekten gereksiniyorlardı. Eh, şimdi benzeri işleri yeşil ışıkta yapabilir miyim?"

Evet" diyen Kirk gülümseyerek ekledi. "Bana sorulursa söylerim; sen mükemmel bir durumdasın."

"Haydi, doktor; kimse mükemmel değildir," diyen Bennett sözünü şöyle tamamladı. "Ama ben çılgınlar gibi çalışıyorum."

Bennett sağlık raporunun iyiye gidişi belirten sonuçlarıyla öyle büyük bir coşkuya kapılmıştı ki, mavi renkli ameliyat giysilerini giyinirken ıslıkla neşeli bir ezgiyi çalışıyordu.

İlk "gerçek" görevi aşırı derecede karmaşık bir dalak toplardamarını böbrek toplardamarına bağlama ameliyatı olacaktı.

Genç doktor ameliyat masasına yaklaşırken olağanüstü büyük sayıda cerrahi personelinin orada hazır bulunduklarını gördü. Birinci uzman adayı, asistanı bayan doktor Terri Rodriguez'e ek olarak biri servis şefi olmak üzere iki kıdemli cerrah oradaydılar.

Bennett onların neden ameliyathaneye geldiklerini çok iyi biliyordu. Adamlar kendisini şimdi de ameliyatı nasıl yaptığını görmek için odadaydılar. Geçirdiği büyük travma beceri kaybına ya da sinir zayıflamasına neden olmuş muydu? Bennett bunun spor alanındaki büyük meydan okuyuşlara benzediğini kendi kendisine anımsatıyordu. Orada oyun, yürekliliğini koruyan sporcu tarafından ya kazanılır ya da yitirilirdi.

Genç doktor dışa hiçbir endişe işareti vermemekte kararlıydı. Ve hata yapmayacaktı.

İzleyicilerine gülümsedi ve neşeyle, "Herkese günaydın. Uzun bir iş olacak. Haydi, hemen başlamayı öneriyorum..." dedi.

İlk yarım saatin sonunda kıdemli cerrahlar birbirlerine bakıp onaylar gibi başlarını öne eğerek ve kimseyi rahatsız etmemeye çalışarak ameliyathaneden dışarı çıktılar. Adamlar yeterince görmüşlerdi.

O gece kendisini bir zafer kazanmış gibi duyumsayan Bennett telefonda olanları arkadaşı Barney'e anlattı.

"Tanrı'm! Çelikten sinirlere sahip olmalısın, Landsmann. Senin yerinde ben olsaydım çizmelerimin içinde titrerdim. Bu işten zevk aldığını nasıl söyleyebilirsin?"

"Dr. Livingstone" diye söze başlayan Bennett incelikle ekledi, "Yazacağın yeni kitapta çoğu çılgın olan biz cerrahların aslında üzerimize baskı uygulandığında kendimizi daha çok işimize verdiğimizi belirtmeyi sakın unutma!"

Bu kitap en az bir insan kuşağı boyunca ruh çözümlemeleri düşüncesine önemli katkıda bulunacaktır. Kuşkusuz, tüm tıp mesleği yazınında önemli bir yer tutmaktadır.

Barney yukardaki satırları Amerika Psikiyatri Dergisi'nde dikkatle okumuştu. Aynı övgü şimdi Psikiyatri Enstitüsü'nün giriş holünde seçkin yazar Maurice Esterhazy'nin yapacağı konuşmayı belirten afişin üst kısmında yeniden yer almıştı.

Muayenehanelerinde iş ortağının omuzunun üzerinden bakan Dr. Brice Wiseman, Barney'e sordu. "O kitabı henüz okumadın mı?"

"Kitabın kopyasını ele geçirmek olanaksız gibi. Öyle çok kitapçıya sorup 'yok' yanıtını aldım ki..." diye yanıtlayan Barney ekledi. "Ve o yapıtı görmek üzere neredeyse ölüyorum. Çünkü

yazan benim üniversitede kaldığım Vanderbilt binasında oda komşumdu."

"Oh, haydi oradan, Livingstone. Harvard Üniversitesi her alandaki dahiye sahip çıkamaz. Kitabın kapağında açıkça Esterhazy'nin öğrenimini Londra'da Maudsley Hastahanesi'nde yapmış olduğu belirtiliyor."

"Tamam, sözümü geriye alıyorum. Ancak, o adamı tanırım. Her neyse, sen kitabı okudun mu?"

Wiseman başını öne eğerek onayladı. "O yüzden gece saat üçe kadar uykusuz kaldım. Kitabı bir türlü elimden bırakamadım."

"Bunun anlamı onu bana ödünç vermen ve benim de bir gece uykusuzluk çekmem olacak, değil mi?"

"Kuşkusuz, kitabı bu akşam muayenehaneye getiririm."

"Teşekkürler, Brice" diyerek yanıtlayan Barney konuşmasını şöyle sürdürdü: "Bir tıp kitabının bu denli heyecan verici oluşu şaşırtıcı. Üstelik kitabın adı da kışkırtıcı."

"Evet, Freud'un Yasal Kız Evladı neredeyse bir roman adına benziyor."

İki doktor çalıştıkları iki ayrı hastahanedeki görev yerlerine gitmek üzere vedalaşıp ayrıldılar.

Hava açıktı ve Barney, Bellevue Hastahanesi'ne kadar yürümeye karar verdi. Aslında düşünceleriyle baş başa kalmak istiyordu. Maury Eastman'ın şaşırtıcı değişmesini düşünmek bile ilginçti. Onu son kez bir intihar girişiminden sonra acılar içinde ve bir akıl hastahanesinde elektroşok uygulandıktan hemen sonra ruhu yakılıp kül edilmekte olduğu sırada görmüştü. Şimdi aynı kişi tartışılmaz biçimde dünyanın en iyi psikiyatri hastahanesini bitirmiş Maurice Esterhazy olarak karşısına çıkıyordu.

Barney birbirlerine dolanıp örümcek ağı gibi karmaşıklaşan düşüncelerini saydamlığa kavuşturmak istedi: Durum Maury için pek güzeldi doğrusu. Babası Maury'i hep mahkum etmişti. Oysa

bu, ne uygun bir öç alıştı? Amerikan Psikiyatri Birliği'ndeki saygın yerin sahibi olan yaşlı Eastman pek çok makale yayınlamış ancak bunlar hiçbir zaman kitap haline getirilmemişti. Ve o yazılar hiçbir zaman Maury'nin şimdi keyfini sürdüğü başarıyla kıyaslanamazlardı.

Maury'nin başyapıtım okumak üzere Barney öyle telaşlıydı ki, bu yüzden Hollanda'da uzmanlık eğitiminin ilk yılını geçirmek üzere didinen ve ülkeye kısa süre için dönmüş bir doktor kızla akşam yemeği buluşmasını bile iptal etti. Kendisine beslenme bakımından değeri kuşkulu peynirli sandiviç hazırladı. En sevdiği koltuğuna kuruldu ve okumaya başladı.

Kitabın kapağı çok şey söylüyordu: Freud'un Yasal Kız Evladı. Alt başlık ise şöyleydi: "Melaine Klein'in Psikolojisi."

Birkaç yıl önce ölen tartışmalı İngiliz psikanalisti, mesleğe tutkulu bir Freud yandaşı olarak başlamış, daha sonra Freud'un bile güçlükle ruh çözümlemesi yapabileceği çok daha küçük yaştaki insanların psikolojisini araştırmak üzere öncü çalışmalar yürütmüştü.

Klein'i pek fazla düş kırıklığına düşürecek şekilde, ruh çözümlemelerinin atası kızın kuramını reddetmiş ve her nasılsa onların kendi çalışmalarını bir adım daha ileri götürdüğünü görememişti.

Maury'nin kitabına koyduğu dramatik ad konuyu pek kısaca özetliyordu. Çünkü Klein ile babasının kuramlarının gerçek devam ettiricisi olarak kendisini gören Freud'un kendi kızı Anna arasında sürekli düşmanlık vardı. Maury kitabında yalnızca Klein'in daha iyi bir Freud'çu olduğunu göstermekle kalmamış, ayrıca Klein'in kuramının Freud'inkine payanda vurduğunu da güçlü bir dille ortaya koymuştu.

Ertesi gün Öğleden sonra Barney bir başka sürprizi daha yaşadı: Dr. Fritz Baumann o ciddi sesiyle kendisini telefondan arıyordu:

"Barney, gelecek perşembe günü Esterhazy'nin Enstitü'de konferans vereceğini sanırım biliyorsundur. Ben ve eşim Elsa ayrıca yazarın onuruna küçük bir akşam yemeği veriyoruz. Yazar, özellikle seni de çağırmamızı istedi. Gelebilir misin?"

"Sevinerek gelirim" diyen Barney ekledi. "O anı özlemle bekleyeceğim."

Telefonu kaparken genç adam düşünüyordu: Kendi analistim beni akşam yemeğine çağırıyor!...

Enstitü'nün toplantı salonunun bu denli kalabalık oluşunu Barney hiç görmemişti. Pek çok kişi ta Baltimore kenti ve hatta Yale Ünîversitesi'nden gelmişlerdi. Salonun arka kısmında yirmiye yakın uzman adayı ellerinde açık not defterleriyle ayakta duruyorlardı. Maury'i dinleyicilere Dr. Fritz Baumann, "Olasılıkla kuşağının en yenilikçi çözümleme düşünürü" diyerek tanıttı.

Barney arkadaşı Maury'nin görünüşünün ve aksanının değişmesine şaşmıştı. Şimdi Maury, İngiliz üniversite öğrencileri gibi uzun saçı, metal çerçeveli gözlüğü ve fitilli kadifeden takım elbisesiyle uzun süreler oralarda yaşamış birisine benziyordu. Ve genç adam kendine güvenini çevreye saçar gibiydi. Kişi onun dinleyicileriyle birlikte tümüyle rahat ve kendinden emin olduğunu duyumsuyordu.

Maury konuşmasına İngiliz ve Amerikan psikiyatristlerinin ortama uyuşlarına ilişkin birkaç hoş şaka yaparak başladı ve kendi pozisyonunu "Grönland adasının üzerinde bir yerlerde" olduğunu söyledi. Dinleyiciler bu sözleri pek beğenmişlerdi.

Sonra, genç adam "Erken çocukluk çağındaki Paranoid Şizofrenik durumu" tartışmaya başladı. Genellikle nota bakmadan

konuşuyor, arada bir yanında getirmiş olduğu tek dizin kartına ve zaman sınırını aşmamak üzere kol saatine göz atıyordu.

Görülmeye değer ve tantanadan uzak bir gösteriydi bu. Genç doktor sakin ve rahat konuşmasıyla kendi çocuk çözümlemelerini sunuyor, Freud'a en çok tepki duyan kişileri bile etkiliyordu.

Konferansın soru-yanıt bölümü de Maury'nin tıbbi bilgisinin genişliğini göstermek üzere uzun ve kapsamlı tutulmuştu.

Fritz Baumann'ın evindeki akşam yemeği üç ayral kişi dışında, Enstitü'nün önde gelen, saçları ağarmış yaşlı kişilerine sunuluyordu. Yalnızca Maury ile Barney kırk ve Maury'nin karısı Antonia otuz yaşın altında idiler. Aslında sinir sistemi biyologu olan Antonia çarpıcı derecede güzel bir kadındı.

Yemekten önceki kokteylde Maury'nin çevresi kendisine saygı ile soru soran analistlerle sarılmıştı. Genç adam, Barney'i görene değin ağırbaşlı bir İngiliz gibi kaldı. Ama, o anda çevresini saran kendisine hayran kalabalığı yarıp arkadaşıyla kucaklaşmak üzere, "Barney, seni görmek ne büyük bir şey!" diye seslenerek koştu.

Şimdi de kol kola girmiş durumda iken Barney fısıldadı, "Maury, bana gizini söyler misin? Yalnızca sabahlan buğday ekmeği gibi basit şeyler yemekle mi oluyor bu?"

"Hayır. Yedi yıl ruh çözümleme çalışması yaparak ve iyi bir kadına sahip olarak" diye sevgiyle konuşan Maury ev sahibine dönerek sözünü sürdürdü. "Dr. Baumann, umut ederim ki siz de böyle olağanüstü bir arkadaşın Enstitü'nüzde bulunmasıyla gurur duyuyorsunuzdur?"

Barney sevinmiş gibi görünen ama soruya yanıt vermeyen Baumann'a baktı.

Ve Maury salonda başka kimse yokmuş gibi eski arkadaşıyla konuşmasını sürdürdü. "Bu gece sen de birlikte yemeğe kalmazsan çok alınırım."

"Kuşkusuz yemeği burada yiyeceğim, Maur" diyen Barney ekledi. "Ayrıca kendi kitabımdan sana bir nüsha vereceğim. Aslında kimse onu satın almadığından istersen on nüsha da verebilirim."

"Kitabını okudum ve konusuna pek vakıf bir çalışma olduğunu düşündüm. Antonia da kitabını okudu ve benim fikrimde, imzalı bir kitabını alırsak gönül borcu duyarız. Oh, ayrıca yanında bir de konuk getir. Evli misin?"

"Yalnızca işimle evliyim" diyen Barney arkadaşına karşı biraz utanmış gibi görünüyordu.

"Aslında ben senin görkemli Laura ile evleneceğine emindim. O kıza ne oldu?"

"Uzun öykü, Maur."

O anda diğer Dr. Esterhazy, kocasının arkasından gelip fısıldadı. "Sevgilim, senin varlığın yaygara koparılarak isteniyor. Ben Barney ile konuşurken sen neden gidip çevrene ışık parıltıları saçmıyorsun?"

Maury genç karısını yanağından öpüp diğer psikiyatristlere katılmak üzere yürüdü.

Yalnız kalınca Antonia, "Maurice sizden öyle sevgiyle söz eder ki" diyerek ekledi. "Belli ki, başı belaya girdiğinde ona önem veren tek kişi siz olmuşsunuz."

Barney utangaç bir tavırla yanıtladı. "Ben yalnızca insanlık görevimi yaptım."

Ansızın Antonia konuyu değiştirip sordu. "Sizinle ivedi özel bir konuyu görüşebilir miyiz?"

"Kuşkusuz olur" diyen Barney genç kadınla birlikte şimdi de boş olan yemek odasına doğru ilerledi.

Genç kadın fısıldayarak konuştu. "Kocamın babasıyla hiç karşılaştınız mı?"

"Tam olarak karşı karşıya kalmadık ama bir kez birbirimizle çatışma durumuna gelmiştik diyebilirim. Neden sordunuz bunu?"

"Gelecek hafta Maurice, San Francisco'da bir konuşma yapacak. O sefil adam konuşmaya gelirse ne olur diye endişeleniyorum ben."

"Sizi bundan ötürü kınayamam" diyen Barney teslimiyetle konuşup sordu. "Maurice neden o konuşmayı yapmayı benimsedi?"

"Sanırım kocam kendi kendisine bir şeyi kanıtlamaya gereksiniyor: Ancak ben onun ateşle oynadığını düşünüyorum. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

"Hayır, öyle değil" diyen Barney düşüncesini şöyle açıkladı. "Ben olayı bir Rus ruletine benzetiyorum. Üstelik tabancada beş kurşun bulunan bir Rus ruleti."

Ben insan değilim.

Arkadaşı zeki psikiyatrist, seven koca ve baba, diğer bir deyişle tümüyle insan olan Maurice Esterhazy'i tüm gece boyunca izleyen Barney'in şimdi evinde yatağında yatarken vardığı sonuç buydu.

Bir zamanlar üzerinde elektroşok tedavisi uygulanan manyakça depresyonlara düşmüş kişi, bu gece gördüğü insanla aynı kişi olamazdı.

Ve gördükleri, kendisinin elde ettiklerinin (ya da elde edemediklerinin) toplamı ile kıyaslanınca kendisininkilerin ne denli dayanıksız ve yüzeysel olduğunu Barney'in sezinlemesine neden oluyordu.

Genç adam kendisine, evet diyerek ozan Robert Frost'un dizelerini aklından geçirdi: "Uyumadan önce yürünecek millerce yolum var."

Bennett yaralarından ötürü yatağa tutuklandığı süreyi kapatmak üzere çılgınlar gibi çalışıyordu. Hafta sonunda nöbet

görevi olan uzman adayları için o gerçek bir Noel Baba gibiydi. Çünkü, onların işlerini de kendi üzerine alarak uzman adaylarına uzun özgür saatler sağlıyordu. Fazladan yaptığı işler onu pek yormuyordu. Çünkü böylece iyileşme döneminde kendisini uzun geceler boyu uykusuz bırakan işler kendine güveninde oluşan zararın onarılmasına yardımcı oluyordu.

Her türlü şiddet olayıyla yüklü birkaç New Haven cumartesi gecesi genç doktor ivedi kalp işlemi yapmayı bile başardı ve böylece kendisini gelecek yılın büyük olayına hazırlama olanağını buldu.

Yardımcısı Terri durumdan yakınıyordu. "Biraz yavaşlayamaz mısın, Bennett?"

Genç adam, genç kıza dostça sordu. "Kendime başka bir yardımcı daha bulayım, ister misin?"

"Hayır, senden çok şey öğreniyorum. Kendi hatırın için yavaşlamam istemiştim yalnızca."

Ameliyat oluşundan dört ay sonra nisan ayında Bennett baş cerrah uzman adayı olarak "normal" yaşamına dönmüş ve 36 saatlik vardiyalarda görevim sürdürmeye başlamıştı.

İnsanı yorgunluktan halsiz düşüren bir işten sonra Bennett erkek cerrahların soyunma odasında üzerindeki mavi renkli ameliyat giysilerini yırtar gibi çıkarırken kapıda Terri'nin başı göründü. (Kadın cerrahların benzeri soyunma odası bulunmadığından Terri hemşirelerin odasında soyunup giyiniyordu.)

"Bennett, Profesör Baye hematoloji (normal ve hastalıklı kan bulgularıyla uğraşan tıp dalı. Çeviren) servisinden şimdi telefon etti. Kan kanserli bir hastası üzerinde dalak ameliyata gerekiyormuş. Profesör özellikle ameliyata senin yapmam istiyor. Ama, biz sekiz buçuk saattir kesiksiz çalıştık, ona ne diyeyim?"

"Eğer kendisi o denli erken kalkarsa, ameliyata sabah saat alta buçukta yapacağımızı söyle."

Genç kız hoş bir tavırla uyardı. "Dr. Landsmann, böyle yapmayı sürdürürseniz pek genç yaşta ölürsünüz."

"Artık çok geç, Terri! Her neyse, Profesör Baye'a söyle. Hastanın tüm rapor ve diyagramlarım yollasın ki bu gece onları inceleyebileyim. Ancak, ameliyat sırasında ben bunarsam diye o belgelerden sen kendin için de bir takım hazırlat, olmaz mı?..."

Lenfositle ilgili kan kanseri illetini çeken hastalarda dalağın çıkarılması ameliyatı iki nedenle yapılmaktadır: Ya organ o denli büyümüştür ki, ağrılara neden olur ya da durum kanamayı kontrol eden küçük kan hücreleri olan trombositlerin azalmasını ortaya çıkarmaktadır.

Bennett hastahaneye sabah saat altıdan biraz önce geldi. Kendisini çikolatalı kek ve birkaç fincan kahve ile berkitti. Geceleyin tamamını iyice incelediği hastası otuz dokuz yaşındaki beyaz ırktan Harry Scanlon'un dosyasındaki tıp tarihçesini bir kez daha gözden geçirdi.

Saat tam altı buçukta ameliyat masasının başındaki yerini almışta.

Orada bulunan iki profesörü incelikle selamladı ve bir orkestra şefi gibi başyardımcısı durumundaki anestezi uzmanına baktı. Yardımcısı başını hafifçe öne eğdi ve bir, iki saniye sonra, "Hasta anestezi altında, doktor" dedi.

Bennett, bilgiyi ses çıkarmadan ve başını öne eğerek anladığını gösterdi. Hemen işe başladı. Önce becerikli bir davranışla uzun bir orta çizgisi yarması yapdı. Stajyer doktor ile bir hemşire ona daha çok görüş alanı sağlamak üzere traktörlerle yarayı tutarken Bennett yaptığı yarma işleminin ortaya çıkardığı iç organlarda standart araştırmasını sürdürdü.

Daha sonra siroz olasılığına karşı karaciğerin durumunu ve yeni hücrelerde biriken sıvıyı araştırdı; olası taşlar için safra kesesine dokundu ve pankreasın üst sınırına kadar olan her şeyi

kontrol etti. Orada hiçbir anormallik bulunmuyordu. İşine devam edebilirdi.

Sağ elini incelikle dalağın pembe renkli dış-bükey yüzeyinin üzerine doğru kaydırdı. Organı ele geçirdi ve onu karındaki yarıktan yukarı doğru itti.

Kesmek üzere olduğu şeye doğru iyice bakmak üzere boynunu uzattı ve o anda her iki elinin serçe parmaklarında karıncalanma duyumsadı. Belki de Terri'nin haklı olduğunu düşünerek bunlara aldırış etmedi. Evet, kendisini pek fazla zorluyordu. Oysa şimdi böyle düşünmenin zamanı değildi.

Genç cerrah dalağın atar ve toplar damarlarını çevredeki dokudan ivedi ayırdı. Terri'ye pensle tutturması için işaret etti. Elini uzatıp, "Makas" dedi. Makası eline verdiklerinden dalağı açığa çıkarmak üzere damarları düzgün bir şekilde kesti.

Bundan sonraki işlem pis ama sıradan işlerdi. Atar ve toplar damar olan iki tübü bağlamak zorundaydı. Eline ipek alıp damarları bağladı ve yaptığı düğümlerin sıkı olduklarını duyumsadı.

Kendi kendine yüksek sesle konuşur gibi, "Tamam. Şimdi pensleri çıkarabiliriz" dedi ve metal aleti almak üzere uzandı.

Ansızın kanın aktığını gördü. Her taraf kana bulanmıştı. Seyircilerde işitilir bir soluklanma oldu. Bennett titremişti. Kendisi, o ana dek kimsenin böyle bir gaf yaptığını görmemişti. Ancak kendisini azarlayacak zamanı bulunmuyordu. Yaptığı zararı olabildiğince çabuk onarmalıydı.

Damarı düzeltmek üzere emme yapılmasını istedi ve bu kez başarıyla dikiş yaptı. Kayıtsız bir sesle Terri'den yara yerini kapamasını istedi. Soyunma odasına doğru yürürken yitirdiği kendine güvenini yeniden duyumsamak istiyordu.

Soyunma odasında oturdu ve başına gelenleri düşündü. Kendi kendine herhalde basit bir gerginlik olayı bu diyerek

inanmaya çalıştı. Ya da insanın zaaf hali.. Ama, serçe parmaklarında duyumsadığı o karıncalanmalar nelerdi?

Ve orada, erkek cerrahların soyunma odasında dalgın dalgın otururken kapıda hafif bir tıkırtı duyuldu. Dışardan Terri Rodrigue seslendi. "Orada yalnız mısın, Bennett?"

"Evet. Girilmesi yasak odaya sen girebilirsin."

Kız içeri girer girmez sordu, "İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım?"

"Ne bileyim? O küçük kazaya üzülebileceğini düşündüm. Aslında pek önemsiz bir şeydi."

"Haydi, Terri. Sen herhangi bir doktordan daha iyisini bilecek durumdasın. Olay bir korku gösterisiydi. Bana yalan söylemeyi bırak ki, ben de sana doğruyu söyleyeyim."

Genç kız bir an sessiz kaldı ve sonra konuştu. "Yarım saat içinde önemli bir meme çıkarma ameliyatın var. Kendini o ameliyatı da yapacak kadar zinde duyumsuyor musun?"

Bennett öfkeyle bağırdı. "Neden kendimi zinde duyumsamayayım ki?"

Birlikte çalıştıkları bir yıllık süre içinde Terri ilk kez onun sinirlendiğini görüyordu.

"Tamam, Bennett, tamam. Ben gidip bir çörek ile kahve alacağım. Sana da bir şeyler getireyim mi.?"

"Hayır, teşekkürler Terri. Birden parladığım için üzgünüm. Bağışla beni..."

"Sorun yok" diyen genç kız sınırlarını aştığı yerden gerive çekildi.

Bennett yaşamında ilk kez psikiyatrik yardımı arıyordu. Ya da hiç değilse bir psikiyatristin yardımına gereksiniyordu. Barney'e telefon edip cerrahların "sahne korkusu" yaşadıklarına ya da ansızın ortaya çıkan beceriksizliklere ilişkin bilgisi olup olmadığını sordu.

"Paniğe kapılan binlerce cerrah vardır" diyerek yanıtlayan Barney açıkladı. "Benim muayenehane ortağıma cerrahlar her zaman görünüyorlar. Olay genelde ansızın ortaya çıkıyor ve cerrahlar hastalarının yanına bile yaklaşamıyorlar. Hayır, Bennett; olayın senin kafanın içinde olduğunu sanmıyorum. Yerinde olsam bir sinir hastalıkları uzmanına görünürdüm."

"Bana New York'ta bir uzman doktor ayarlayabilir misin, Barn? Burada çevreye söylenti yayılması, özellikle yılın sonunda hiç de hoşuma gitmeyecek."

"Hey Landsmann, makul ol biraz. Böyle bir şeyi kimin bildiğine kim dikkat eder? Ve eğer bir şey varsa, o düzeltilinceye değin ameliyatlara girmemelisin. Haklı değil miyim?"

"Korkarım ki haklısın" diye kanıtlayan Bennett ürküşünü bastırmaya çalışıyordu. Ama lanet olsun, her zaman hastalarına karşı dürüst oluşuyla gurur duyardı. Şimdi, kendine karşı dürüst davranmaya kendisini borçlu duyumsuyordu.

Sonunda psikosomatik (ruh ve beden arasındaki ilişkilerle ilgili. Çeviren) şikayetlerinin etkisinden kendisini kurtaramayan Bennett cesaretini toparlayıp görüşmek üzere Profesör Jeffrey Kirk'ün yanına çıktı. Şimdi genç adamın bazı şikayetleri vardı: Sözgelişi sırt ağrıları, kollarında ve parmaklarında duyusuzluk hali gibi. Kendi 'tanı'sını da kendisi yapıyordu, "Jef, içten gelen nedenlerle oluşan bu zayıf kas işlevlerimin kökeni, boynun altındaki sekizinci omurdan ortaya çıkıyor olmalı."

İki doktor da Bennett'in belkemiği filminin çekilmesi gerektiğini ve iç güdüleriyle bu filmin nasıl bir sonuç vereceğini biliyorlardı. Bennett'in belkemiğindeki çatlak dışa değru kaymış ve sinir köklerinde sinir aşmalarına neden olmuştu.

Dahası, omurgayı yapıştırmak üzere ivedi bir ameliyat yapılmazsa genç adamın sinirsel rahatsızlığı ilerleyecekti.

Bennett, "Kesinlikle ameliyat olmak istemiyorum!" derken kükrer gibi konuşuyordu.

Telefonda görüştüğü Barney, "Ben de sağır olmak istemiyorum. Şu halde bağırmayı kesmelisin! Tanrı adına Landsmann, iyileştirilemez hasta durumuna düşmeyi ister misin? Bu alanda en iyi kesicinin senin patronun Kirk olduğunu biliyorsun. Şu halde neden endişe duyuyorsun?"

Genç doktor olayı pek kısa bir özete indirgedi. "Ben bir cerrahım, unutma Barney! Bu tür ameliyatların çoğu zaman başarılı olduklarını ama bazen başarısız kalındığını biliyorum."

OTUZ YEDİ

DİNLEYİCİLER arasında oturan Antonia Esterhazy gerilimi duyum sayabiliyordu. Bu kez San Francisco Psikiyatri enstitüsü'nde toplanan kalabalığın büyüklüğü yalnızca Maury'nin önde gelen bir kişi oluşundan kaynaklanmıyordu. Gelenlerin çoğu Enstitü'nün saygın üyesi Frederic Eastman ile kendisine yabancılaşmış oğlu arasında, karşılaştıkları anda neler olacağını görmek üzere orada bulunuyorlardı.

Kıdemli enstitü üyelerinden biri onu tanıtırken Maury yüksek platformdaki bir iskemlede oturuyordu. Bakışlarıyla babasını bulmak için kalabalığı taramaktaydı. Genç adam, bir zamanlar Enstitü'nün başkanı olan Fred Eastman'ın kesinlikle toplantıya geleceğini kestirmekteydi.

Aslında Dr. Eastman salonun en gerisinde bir yere oturmuştu. Bu durumda oğlu kürsüye çıktığında yaşlı adamın yüzünde oluşabilecek değişikliğe pek az kişi tanık olacaktı.

Bu arada Maury'i tanıtma işlemi sürüyordu.

"Bizler özellikle Dr. Esterhazy bu kentte doğup büyüdüğü ve gerçekte Enstitü'müzle aile bağları olduğu için gönül borcu duyuyoruz."

Birkaç sinirli yüzeysel kahkaha sesi duyuldu. Herkes dikkatini. Maury'nin bu sözlere nasıl tepki göstereceğini yakalamak üzere yoğunlaştırmıştı. Genç adam hiçbir şey belli etmedi.

Ancak uğursuz bir şeyin geleceğini önceden duyumsamış olan Antonio'nun yüzünden kan çekilmiş ve genç kadın oturduğu yerde iyice huzursuzlaşmıştı.

Maury yerinden kalktı, incelikli alkışlara dostça bir gülümseyişle karşılık verdi ve sonra kürsüye çıktı.

"Eminim ki, hepiniz 'Kalbimi San Francisco'da Bıraktım' adlı şarkıyı bilirsiniz. Ben de güvenerek diyebilirim ki, çocukluğumun üç tekerlekli bisikletini burada bıraktım. Ama, durumu düzeltmek üzere çocuklarımı buraya getiriyorum."

Sözlerine böyle başlayan Maury'nin gülümsemesi dinleyicilerin rahatlamasına yardımcı olmuştu. Belli ki genç adam babasına leke sürmeyecek ya da onu övmeyecekti. Belki ondan söz etmeyecekti bile.

Dr. Eastman tüfek harbisi gibi dimdik sırtıyla ve ifadesiz bir suratla yerinde oturmuş oğlunu dinliyordu.

Maury'nin konuşması New York, Philadelphia ve Boston'da olduğu gibi aynı sıcak ilgiyi gördü. Konuşma sonundaki soruyamt bölümü bile genç adama ülkenin doğu kentlerinde yapılandan daha saygılı geldi.

Sonunda dinleyiciler her köşeden övgü mırıltıları yükselirken dağılmaya başladılar.

Şimdi sıra işin bilmeceli kısmına gelmişti. Konuk konuşmacı onuruna Enstitü'nün kıdemli üyeleri tarafından bir yemek düzenlenmiş ve doğallıkla Dr. Eastman da yemeğe davet edilmişti. Yaşlı üyeleri ve hele Dr. Eastman'ı pek şaşırtmak üzere Maury buna bir itirazda bulunmadı. Oğlunun yanıtı kendisine ulaştırıldığında yaşlı adam tek sözcükle, "İyi" dedi.

Parti, kentin Nob tepesi üzerinde bulunan büyük bir evde veriliyordu. Ev sahibi alışkanlık eseri olarak, "Görüşün açık olduğu günlerde buradan Alcatraz'ı bile görebilirsiniz" dedi.

Bu arada Dr. Eastman salona girdi ve rahatsız olmuş bakışlarla oğlunu saran hayranlar grubuna baktı.

İngiliz aksanlı bir ses, "Siz Dr. Eastman mısınız?" diye sordu. Yaşlı adam sol tarafına doğru döndü, genç ve güzel bir kadının kendine seslendiğini ayırt etti. Başını öne eğerek onayladı.

"Ben, Antonia Esterhazy'im" diyen kadın elini uzatarak ekledi. "Eminim ki, Maurice'i görmek istersiniz. Şu halde neden onu kalabalık gruptan çekip ayırmayalım?"

"Ben, oh... Bu iyi olurdu."

Daha önce genç kadın evde sakin bir köşeyi kullanma izni istemiş ve ev sahibi kendi bürosunu kullanabileceklerini söylemişti.

Böylece Sigmund Freud'un fotoğrafının altında on yılı aşkın süreden sonra Maury babasıyla ilk kez yüz yüze gelmiş oldu.

Genç adam babasının rahatsızlığını duyumsayabiliyordu. Ama kendisinin sevecenliği yetersizdi. Yıllardır yaptığı ruh çözümlemeleri onu öfkelenme olayında temize çıkarmış ama şimdi de yerine bağışlamacılığı koyamamıştı. Öylesi davranışlar ancak azizlere özgüydü.

Maury ilk konuşmanın babası tarafından yapılmasında kararlıydı. Artık önemli olan kendisinin babasına söylemek zorunda olduğu sözler değil, babasının kendisine söyleyecekleriydi.

Ve Fred Eastman hemence senaryonun önceden düzenlenmiş olduğunu sezinledi. Kendisine bırakılan tek seçimlik, açılış konuşmasını yapmakta. Duraladı ve sonunda öyle konuştu. "Melaine Klein'i tanırdım. Pek akıllı bir kadındı."

Maury babasının sözlerini tamamladı. "Aynı zamanda mükemmel bir ruh çözümlemecisiydi. Daha fazla takdir edilmemiş olması ne yazık..."

Bu sözlerin ardından bir suskunluk oldu. Eastman fazla bir şey söylememekte kararlıydı. Çünkü kendi aklında zeki oğlu için gömülmüş bir sevgi sözcüğü arandığında, yarışma ve güceniklikten başka bir duyumsama bulamıyordu.

Yaşlı adam karısı öldüğünde duyumsadıklarını, Maury'nin yaşayan varlığına duyduğu öfkenin sonucu olduğunu sezinliyordu.

Ve kuşkusuz Maury her zaman bundan haberli olmuşta. Babasına karşı sağ kaldığı için sürekli özür dileme borcu olduğunu hep duyumsamıştı.

Fred Eastman, "Karın pek çekici bir kadın" dedi.

"Teşekkür ederim."

Yeni bir suskunluk oldu.

"Konuşmanda... çocuklarından söz ettin. Üç tekerlekli bisiklet şakanda..."

"Evet, iki oğlumuz var."

"Oh, öyle mi?"

Bir suskunluk daha oldu ve sonunda Maury, "Bak, birbirimize söyleyecek pek fazla bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum" dedi. Genç adam "Baba" sözcüğünü kullanmaktan dikkatle kaçınmıştı.

"Bu şekilde bırakıp gitmek mi istiyorsun, Maury? Buraya bunları söylemek için mi gelmiştin?"

"Buraya bir konuşma yapmak üzere çağrıldığım için geldim. Sen de dinleyicilerden yalnızca biri idin."

Bu noktada Antonia kapıdan başını uzattı ve, "Unutma Maurice, Los Angeles'e saat on bir buçukta kalkan uçağa yetişmek zorundayız" dedi.

Maury arkasını kendisine dönünce babası sordu, "İyi, şu anda öcünü aldın mı, Maury?"

"Evet."

"Kendini daha iyi mi duyumsuyorsun şimdi?"

Maury duraksadı. Sonra sakin bir sesle yanıt verdi, "Hayır."

Laura, Toronto kentini en çok karlar altında kaldığı zaman seviyordu. O zaman kentin yaşamı huzur dölü bir hareketsizliğe doğru yavaşlamaktaydı. Dahası, kar taneleri Brooklyn'de yere düşer düşmez gri renge dönüşürken burada göğün tüyleri tertemiz kalıyor ve sokaklarda bozulmamış, sakinleştirici bir ortamı yaratıyorlardı.

Şimdi Laura karların içinde ve hastahanenin arkasındaki alanda serseri serseri gezmekten başka bir şey yapmıyordu boş zamanlarında. Toplumsal yaşama karışmak istemediğinden genç kadın çalışma günlerinde sabahtan akşama değin Queen's (Kraliçe'nin) hastahanesinde kalıyor ve böyle yaşamak ona akılcı geliyordu.

Kente ilk geldiğinde her zamanki gibi çevresindeki erkek kalplerde titremelere neden olmuştu. Ancak romantik taşikardiler onun ilgisizliği karşısında hemen iyi oluyorlardı. Telefonda Barney'e de söylediği gibi şu anda onun dünyada en son düşüneceği şey bir erkekle "buluşmak" olacaktı.

"Beni birlikte çıkmak üzere kandırmaya çalışan erkeklere karşı tavrım, onlar ne denli yakışıklı olurlarsa olsunlar Pavlov'unki gibi oluyor. Böylece karşılıklı kırılmaktan kurtuluyoruz. Şu anda ben doktor ve rahibe olarak hem annemin hem de babamın düşlerini gerçekleştirmekteyim, Barn..."

Genç kadının tek düşündüğü bebeklerdi. Hastahaneye yatırılan her çocuğu kendi ailesinin üyesiymiş gibi benimsiyordu. Travma, ateşli hastalık, kırık ve çıkık, solunum güçlüğü gibi

sorunu ne olursa olsun Laura her an yardımcı olmak üzere hasta çocukların yanında yer alıyordu.

Tıp tarihinde daha önce kesinlikle benzeri görülmediği şekilde, teknolojinin gelişmesi doktorları etkilemekteydi. Ve bu durum, yeni doğan bebeklerin tedavisinde tıbbın diğer tüm dallarına göre çok daha fazla belirgindi. Prematür (erken doğum. Çeviren) ve yaşama yeteneği kavramları baş döndürücü bir hızla değişmekteydi. Daha önce normal kırk haftalık gebelik döneminden birkaç hafta önce bile doğan çocuk yaşamı tehlikede olan bir erken doğum vakası olarak görülürdü. Oysa şimdi doktorlar yalnızca bunları değil, daha erken doğan bebeklerin de kurtarılabilir çocuk olduğunu sezinliyorlardı. Henüz doğmamış bebeklerdeki anormalliklerin fark edilmesi tekniği ise, çocuk gün ışığını görür görmez yapılan girişimle anormalliğin düzeltilmesi şansını uzmanlara veriyordu.

Yeni doğan bebeğin sorunlarıyla uğraşan bir uzmanın doğum odasında bulunması, henüz doğmamış çocuk üzerinde kaçınılmaz bir tür koruma savaşı yaratıyordu. Geleneksel olarak anne ve bebeği, kadın ve doğum hastalıkları uzmanının koruması altında idiler. Oysa bugünlerde çocuk hastalıkları uzmanları bazı durumlarda bebeğin kendi özel uzmanının bakımına gereksindiğini kanıtlıyorlardı.

Her vakada bebeğe Apgar derecesi vermek standart bir işlem haline geliyordu. (Yeni doğan bebeğin tanımlanmasında kullanılan kayıt ve bilgiler anlamına gelen dereceleme, adını ilk kez bu tekniği geliştiren Dr. Virginia Apgar'dan almıştır. Çeviren). Apgar tekniği bebeğin beş önemli durumunu doğumdan bir dakika ve sonraki beş dakika için veriyordu. Çocuk kalp atışı, rengi, solunumu, ses tonu ve emmeye karşılık verişiyle sıfır, bir ve iki gibi derecelendiriliyordu.

İlk muayenede yedinin üzerinde dereceyle değerlendirilen bebek seçtiği Olimpiyat dalında antrenmanlara başlayabilecekken, Apgar derecesi dördün altında olanlar yaşamak için savaşıyor ve tıp biliminin sunacağı tüm yardımlara gereksiniyorlardı.

Laura, Queen's Hastahanesi'nde her gün birçok şey öğreniyor ama kimseyle arkadaşlık kurmuyordu. Kahvaltı ederken ve hemşirelerin bölümünde bulunurken birkaç söz edeceği tanışları vardı. Ama genelde sert ve insanlardan uzak biriymiş gibi görünüyordu.

Sürekli olarak hastahanede uygulanan bürokrasiden ve her iş için gerekli belge işlemlerinden yakınıyordu. Sözgelişi, bir bebeği hastahanenin giriş kapısından çocuk servisine getirirken öyle çok yazı işi oluyordu ki... Laura açık seçik kıdemli kıdemsiz tüm meslek arkadaşlarını bu konuda eleştiriyordu.

Yoğun bakım ünitesi hemşirelerinden biri Laura'ya bir seferinde karşı çıkmaya cesaret ederek, "Hepimiz insanız, hata insanlar içindir" diyerek yanıtladı.

Her nasılsa genç kadın gece görevleri sırasında kısa uyuklamalar yapabilme yeteneğini yitirmişti. Ama uykusuzluğunu en iyi şekilde mesleki yazıları okuyarak ve kendi yazılarının taslağını hazırlayarak değerlendiriyordu. Yeni doğan bebekteki her zaman pek geç farkedilen kanama vakaları ile ilgilenmeye başlamıştı. Bu konuda bir erken uyan tekniği geliştirilirse pek çok can kurtarılacaktı.

Bir gece saat üçte nöbet odasında çalışırken telefon çaldı. Servisin şefi kadın ve doğum hastalıkları uzmanı Christian Lemaistre arıyordu.

"Nöbetçi çocuk hastalıkları uzmanı ile konuşabilir miyim?"

"Evet. Ben, Dr. Castellano'yum."

"Oh" diyen adamın soprano değil bariton sesi beklediği anlaşılıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim, Dr. Lemaistre?"

"Doğum yapacak olan bir kadınla ilgili sorunum var ve sezaryen doğum yaptırmak zorundayım. Temizlenip on beş dakika içinde hazır olabilir inisiniz?"

"Sorun yok, hemen hazır olurum" diyen Laura telefonu kapattı. Papuçlarını giyinip masasındaki fincanında soğumuş kahveyi sonuna kadar yudumladı. Asansöre koştu.

Kadın ve doğum hastalıkları uzmanı Christian Lemaistre şimdiden operasyona başlamıştı.

***

Başlangıçta bebek, üzerine eğilen iki hemşire tarafından kapatıldığından görülmüyordu.

Laura, "İzin verin de ben bakayım!" diye bağırdı.

Hemşireler iki yana çekildiler ve Laura bebeği gördü. Minik oğlan şimdi koyu mavi renkteydi. Ve pek hareketsizdi.

Artık ona ne kadar oksijen verilirse verilsin canlandırmak olası değildi.

Laura buzdan bir heykel gibi ameliyathanenin ortasında dikildi kaldı, işe yaramayan oksijen tüpü elinde duruyordu, insanlar çevresinde dolanıyorlardı. Kulağına bazı sözler geldi, "Dr. Lemaistre'yi çağırın... Anneye söyleyin... Çocuğu alın... Morga götürün..."

Ve birdenbire genç doktor çevresinde olan biteni yeniden net bir şekilde görmeye başladı. Çünkü Dr. Lemaistre ona bir kaptanın pis bir denizciye bağırışı gibi seslenmişti. "Bir işlem sırasında bu sizin ilk kez isterili davranışınız mı, Dr. Castellano?"

Genç kadın, sataşmaya yanıt vermedi.

Ve o zaman adam alay eder bir ses tonuyla ekledi. "Belki de aybaşınız olduğu zamanlara nöbetinizi rastlatmasanız daha iyi olurdu?..."

Laura adamın kışkırtıcı sözlerini hiç duymamış gibi davrandı. Sakin bir sesle, "O bebek yaşayabilirdi... Kesinlikle öyle olabilirdi..." dedi.

Lemaistre teslim olmuş gibi bir ifadeyle konuştu. "Koşullar daha uygun olsaydı..."

"Haydi, doktor" diyen Laura rahatsız olmuş bir sesle sözünü sürdürdü. "Çok iyi biliyorsunuz ki, bebeğin yaşaması gerekirdi. Lanet olsun! Ortada bir aksaklık vardı. Hastahanede bir şey bozuktu. Bunu yadsıyor musunuz, Dr. Lemaistre?"

"Belki siz mükemmelsiniz, Dr. Castellano. Oysa benim sizinkinden çok daha uzun deneyimlerime göre, en iyi niyetle davransalar bile insanların hata yapabileceklerini öğrenmiş bulunuyorum."

"Ama o dedikleriniz bu denli aptalca ve tümüyle kaçınabilir hatalar değildir. Lanet olsun! Bu ihmaldi, bağışlanmaz bir ihmaldi!"

Adam şimdi de telaşsız ve dingindi. "Bir şeyi daha öğrenmiş bulunuyorum, Dr. Castellano. Normal insanlar çocuklar tarafından cezalandırılmaktan pek zevk almıyorlar. Eğer olanlara ilişkin bu denli güçlü duyumsamalarınız varsa neden bölüm şefiniz ya da benim bölüm şefimle durumu görüşmüyorsunuz? Şimdi beni bağışlarsanız, doğum halinin ilk belirtilerini gösteren bir hastam var. Onu göreceğim."

Dr. Lemaistre döndü ve telaşsız adımlarla yürümeye başladı. Doğumun ilk belirtileri, kadının daha beş saat süreyle doğuma hazır olmayacağı anlamına gelirdi. Korkup kaçacağına bana neden bilgili oluşumu gösteren birkaç söz söyleyip de sonra bağışlanmanı istemiyorsun be adam?... Laura böyle düşünerek adamın arkasından seslendi. "Dr. Lemaistre!"

Adam durdu ve "Evet, Dr. Castellano?" dedi.

"Bebeğin anne ve babasına durumu söylediniz mi?"

"Evet. Haberleri iletmekten ürken türde bir doktor değilim. Ayrıca anneye bir sakinleştirici de verdim."

"Olayı onlara nasıl anlattığınızı da öğrenebilir miyim?"

"Doğallıkla. Bebeğin pek zayıf olarak doğduğunu ve onu yaşatabilmek üzere elimizden geleni yaptığımızı söyledim. Siz olayı başka türlü mü anlatırdınız, Dr. Castellano?"

Genç kadın yanıt vermeden adam gene sırtını döndü ve salondan çıktı.

Harcadığı çabalarla, bebeğin ölümüyle ve ölüm sonrası sürdürdüğü açık seçik konuşmayla sanki eforu tükenmiş gibi olan Laura orada, ayakta hareketsiz kaldı.

Ameliyathane hemşirelerinden biri onun yanına gelip, "Laura, lütfen Dr. Lemaistre'nin yetenekli ve iyi bir adam olduğunu söylersem bana gücenmeyin. Onun da sizin kadar üzüldüğüne eminim. Ama, her kayıpta yas tutarsak bu tür işi yapamayız. Hepimiz çıldırırız."

Laura sesini çıkarmadan teşekkür eder gibi yapıp onayladı. Ve hemşire yanından ayrılırken genç doktor şöyle düşündü: Sen de beni anlamıyorsun, kızkardeş. Ben deli değil, öfkeliyim.

Şu ana değin Laura daktilo ile yazı yazmasını bilmediği için sapıkça bir gurur duymuştu. Bu da onun yemek pişiren tipik kadın kalıplarına uymayacağını gösteren kendi beyanlarının bir bölümüydü. Bu nedenle sabahleyin günlük görevine gelen ve servisin bürosunda çalışan bir hemşireye rica ederek yazdıracağı mektubu dört kopya olarak daktilo etmesini ondan incelikle istedi. Mektup kendi çocuk hastalıkları servis şefine, kadın ve doğum hastalıklar servis şefine karbon kopya olarak verilecek, makineden çıkacak mektubun aslı hastahane müdürü Tıp Doktoru Ivan Caldwell'e sunulacak ve dördüncü kopya kendinde kalacaktı.

Gecenin olaylarını olabildiğince özetleyerek anlatan Laura, Dr. Caldwell'den "Bu tür aptalca, trajik beceriksizliklerin" yinelenmemesi yolunda önlem alınmasını istiyordu.

Genç hemşire Laura'nın ivedi sözlerine yetişebilmek üzere yazıyı hızla daktilo ediyordu. Sonunda yüksek sesle yazdıklarını Laura'ya okurken hemşire, "Sanırım bir şeyi unuttunuz, Dr. Castellano?" dedi.

"Oh, öyle mi?"

"En yakın akrabanızın adım vermediniz burada."

"Sizi izleyemedim, çünkü ölürcesine yorgunum, hemşire." Genç kız başını onaylamaz bir tavırla salladı ve şöyle konuştu. "Şimdi olayı nasıl göremediğimi sezinliyorum. Ben, buna bir intihar notu derim."

Laura vizitelerine geç kalmıştı. Bu yüzden mektupların zarflarına adres yazılır yazılmaz onları kapıp âlt kattaki hastahane genel evrağına elden verdi ve ivedi çocuk hastalıkları servisini dolaşmaya başladı. Ancak, günün geri kalanında bir uyurgezer gibi ayakta kalabildi.

Sonunda saat beş buçukta görevden çıkarak minik bir sandviç yemek üzere kafeteryaya yollandı.

Daha sonra odasına giderken Washington'da bulunan Ulusal Sağlık Enstitüsü'ne yaptığı başvuruyla ilgili herhangi bir yanıt var mı diye bakmak üzere posta kutusunun bulunduğu yere uğradı. Beklediği yanıt gelmemişti. Oysa kutuda ilaç şirketlerinden gelen bir sürü reklam broşürü, bir telefon ödeme ihbarnamesi ile üzeri elle yazılı ve "Dr. Castellano" diye hitaplı bir zarf vardı.

İlk olarak üzeri elle yazılmış zarfı açarken genç kadın esnemesini bastırmaya çalışıyordu. Oysa zarfın içindeki şu notu okuyunca uykusunu iyice açıldı:

*

"Sayın Dr. Castellano,

Bugün akşam saat yedide benim büroma uğrarsanız çok sevineceğim. Başka bir sözünüz varsa lütfen onu iptal ediniz. Çünkü sizinle oldukça ivedi bir şeyi tartışmak istiyorum.

İçtenlikle,

Tıp Doktoru Ivan Caldwell Müdür."

*

Laura kol saatine baktı. Saat altı kırk beşti. Belki de odasına çıkıp bir duş ile iki aspirin almaya güç yetecek zamanı vardı.

Müdürün sekreteri saat tam yedide oraya gelen doktorun adını daha o söylemeden biliyordu.

"İyi akşamlar, Dr. Castellano. Hemen içeri girin. Ben Dr. Caldwell'e geldiğinizi zille haber veririm" dedi.

Daha müdürün kapısını tam açmadan Laura bunun iki kişi arasında geçecek içtenlikle bir konuşma olmayacağım sezinlemişti. Tersine, durum beyaz önlüklü kişilerden oluşan bir komisyon (daha yerinde bir deyişle polis müfrezesine benzer bir topluluk) önünde hesap vermeye benziyordu.

Geniş odada tek sivil giysiler giyinmiş kişi olan müdür incelikle ayağa kalkarak, "Buyurun, Dr. Castellano. Burada tanımadığınız kişi var mı?" dedi.

Laura odadakilere baktı. Kendi servis şefini, Lemaistre ile onun patronunu tanıdı. Ama odada bir de yüzü kemikli, gözlük takmış kır saçlı bir kadın vardı.

Yaşlı kadın hemen ayağa kalkıp kendini tanıttı. "Ben, Muriel Conway, hastahanenin başhemşiresi." Kadın gülümseyerek elini uzattı.

"Lütfen oturun, Dr. Castellano" diyen müdür geniş odanın tam merkezine konulmuş bir iskemleyi gösterdi.

Genç kadın sinirli olamayacak kadar yorgundu. Söze uyup hemen oturdu.

Caldwell, "İyi" diyerek söze başladı. "Sanırım buraya gelmenizi neden istediğimi anlamışsınızdır?"

Laura, "Anladım sanıyorum" diyerek ekledi. "Ancak, işin böyle grup sorunu haline dönüşmesine biraz şaşırdım."

"Nedenin pek açık olduğunu düşünüyorum, Doktor" diyen müdür açıkladı. "Sizin şanssız mektubunuz söylemediği halde burada bulunan herkesi işin içine karıştırıyor."

"Saygılarımla efendim, ancak 'şanssız' sözcüğü aslında mektubumda betimlediğim duruma uygundur."

Müdür, genç doktorun yorumunun kendisini aşıp gitmesine izin verdi. Daha sonra olayı kendince doğru saydığı şekilde anlattı. "Sizin notunuzu alınca, bu sabahki olayların bir araştırmasını yaptım ve sizin aşırı derecede meslek dışı davrandığınız sonucuna vardım."

Bu Tanrının cezası adam nelerden söz ediyor? diye düşünen Laura dengesini korumak üzere büyük çaba harcadı. Çünkü durum, Caldwell'in onu kışkırtıp patlattığı anda hemen orada işten kovacağı yolunda kendisini uyarıyor gibiydi.

Ancak genç kadın teslimiyetle şu sözleri söyleyerek müdürü şaşırttı. "Olayı ben de daha sonra düşündüm, Dr. Caldwell. Sabırsız davranmış olduğumu biliyorum. Ameliyathanede o denli duygusal olmamalıydım. Durumum soruna hiçbir şekilde yardımcı olmuyor ve çocuğu yaşama geri döndürmüyordu.

Genç kadın biraz dural adı ve sonra belirli bir kişi ya da şeyi hedef alırmış gibi ekledi. 'Yalnızca oksijen bunu yapabilirdi."

Bu sözler birkaç kişinin rahatsız olmuş gibi öksürmesine neden oldu.

"Herneyse, ipin ucunu biraz kaçırmış olduğum için üzgünüm."

"Pek olgunsunuz, Dr. Castellano. Size teşekkür ederim. Ancak, korkarım en önemli noktayı gözden kaçırıyorsunuz."

"Anlayamadım, efendim."

"Bizler vicdan sahibi hekimleriz. Ve genç insanların diyeceği gibi biz de arada bir 'sakin oluşumuzu' yitirebiliriz. Bu mesleğin kaçınılmaz büyük yükleri nedeniyle hastalarımızla duygusal yönden başımız derde girer." Müdür çalışma masasından öne doğru eğilerek ekledi. "Ama, önemli olan ve başta gelen kural bir doktorun öbür doktoru kesinlikle yalancı çıkarmamasıdır."

"Saygılarımla, efendim: Ben bu kuralı hiçbir yerde okumadım. Demek istiyorum ki, Hippokrates Andı'nda kesinlikle böyle bir kural bulunmuyordu."

"Dr. Castellano, bu sözlerinizi bir yanıt olarak almıyorum. îzin verin ve yineleyeyim; evrensel olarak doktorlar meslektaşlarının mümkün olan en iyi niyetlerle davrandıklarını peşinen kabul ederler."

"Ve eğer siz bu 'sadık olma bendine' uygun kabul edemeyeceğiniz fevkalade kötü bir hatayı görürseniz ne olacak? Demek istiyorum ki, sarhoş bir cerrah sağlıklı bir hastayı öldürürse ne yapacağız?"

"Bu kadar gülünç olmayın, Laura. Kuşkusuz onu üstüne rapor edeceksiniz." Müdür karşısındaki genç doktorun yüzünde bir rahatlama görene değin sustu ve sonra sözlerim sürdürdü. "Oysa, bunu kesinlikle yazılı olarak yapmayacaksınız."

Bir kez daha salondaki kişilerin oturdukları yerde kıpırdanmalarının çıkardığı ses işitildi.

Ve sonra müdür ayağa kalktı.

"Ben söyleyeceğimi söyledim, Dr. Castellano. Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi.

Laura asansöre doğru yürürken omuzuna bir elin dokunduğunu duyumsadı. Durdu ve dönüp baktı. Dr. Lemaistre'yi gördü

Adam, "Laura, siz çok güzel bir kadınsınız" dedi.

"Bu sözlerinizle ne demek istiyorsunuz, Doktor."

"Gelecek yıl için başka bir iş bulmakta güçlük çekmezsiniz diyordum."

OTUZ SEKİZ

SONUNDA Barney yapılacak ameliyatta Bennett'in yanında kalabilmek için genç adamı kandırmıştı.

Bennett, "Ben bayılıp buz gibi olduğumda sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ama sen benim uzmanlık alanımın bilinçsizlerle uğraşmak olduğunu unutuyorsun, Landsmann. Onlar belkemiğinin üzerinde çalışırken ben de beyninde küçük bir araştırma yapabilirim. Herneyse, bilirsin doktorlar gözetlendikleri zaman hep tetikte olurlar ve ben sinir hastalıkları çalışmamda bazı şeyleri anımsıyorum."

"Üzgünüm, Livingstone. Ama şimdi de bana inandırıcı bir neden verememiş durumdasın."

"Hey, Landsmann. Şu söyleyeceğim sana şoke edici bir şey gibi gelebilir çünkü sen bu sözcüğü kesinlikle duymamışsındır: Ben, senin arkadaşınım!"

Barney son söyledikleriyle aralarındaki savaşımı kazanmıştı.

Ameliyat öncesi Bennett'e iğne yapılırken Barney şakalaşmak üzere onun yanındaydı. Ve genç hasta ameliyat sonrasında uyanıp bilincini kazanırken gördüğü ilk yüz de arkadaşınınki oldu.

Bennett uykulu bir tavırla sordu. "Ameliyat nasıl geçti?"

"İyi geçti, Lansdmann" diyen Barney ona güvence verdi. "Profesör Kirk filmlerinin iyi olduğunu söylüyor. Kimse seni güçlü bir belkemiğin olmadığı için suçlamayacak artık."

Bir an sessiz kalan Bennett bir kez daha sordu. "Bu esprine gülmemi daha sonraya saklayabilir miyim?"

Barney de soru sorarak yanıtladı. "Ne kadar süreyle?"

"Sinir hastalıkları uzmanı bir Noel hindisinden fazlasını kesmeme izin verinceye değin."

"Landsmann" diyen Barney sevgiyle ekledi. "Sen kendin bir hindisin." Bennett gülümsedi.

Ama sonraki günlerde Bennett bir kez daha gülümsemedi. Endişe onun yüz hatlarının tutuklanmasına neden olmuştu. Çünkü genç adam tüm geleceğinin Yale Üniversitesi'nin kıdemli sinir hastalıkları uzmanı Laszlo Parkas'ın yapacağı birkaç acı dolu temel teste bağlı olduğunu biliyordu.

Testlerin yapıldığı zamanda orada bulunmak üzere Barney bir kez daha ısrar ederek, "Farkas'ı çok duydum" dedi ve güvence vermeye çalıştı. "Tanı uzmanı olarak büyük ünü var."

Bu sözlere karşı Bennett'in yorumu şöyle oldu: "Ancak, insan olarak ünü hiç de öyle değil."

Barney, "Peki, nasıl ki?" diye sordu.

"İyi bir insan değil" diyen Bennett ekledi. "Doktorların çelikten sinirleri olduğunu işitmişsindir. Derler ki, bu adam demirden dökülmüş bir kalbe sahiptir."

"Adamın kişiliğine boş ver, Bennett! Hiç değilse o gerçeği ballandırarak gizlemeyecektir."

"Gerçeği öğrenmek istediğime emin değilim" diyen Bennett uğursuz bir haberi önceden duyumsamış gibi konuşuyordu.

Başlangıçta buzdan tavırları olan Profesör Farkas tek bir sözcükle konuşuyor ve bu bile bilinmeyen bir dilin sözcüğü gibi geliyordu kulağa. Profesör, Bennett'i EMG (Elektromyelogram; omurga kanalının röntgenle incelenmesi Çeviren) testi için hazırlarken değişik jestlerle kesilen bir dizi "Aha!" ünlemini seslendiriyordu. Tanımlayıcı nitelikteki test, Bennett'in beyninden değerli ellerine gelen uyartılarda bir aksaklık varsa onu ölçecekti.

Bennett, Profesör Farkas'a işlem sırasında osiloskopa kendisinin de bakıp bakamayacağını sordu. Profesör parmaklarım

olumsuz anlamda sallayarak yanıtladı. Adam sanki şöyle demek istiyordu. "Tıptaki alanında ne denli yetenekli olursan ol, sen benimle meslek açısından aynı kefede değilsin."

Oysa, osiloskobun ekranını görmeye ya da oturup karşılıklı birkaç söz söylemeye gerek bulunmuyordu. Çünkü, iki adam (Barney şimdi onlardan uzaklaşmış ve odanın köşesinde pusuda bekler gibi bir yerlere oturmuştu) EMG aygıtının hoparlöründeki hışırtı ve gıcırtıları işitebiliyor' ve Bennett çevresel sinir sistemine yayılan elektrik uyartılarının kulakla duyulan izlenimlerini alabiliyordu.

Durum Bennett için bir elektrikli sandalyeye oturtulmuş olmaktan farksızdı.

Profesör acı verici şokları ona vermemeye çalışmasına karşın, genç adam aygıttan işittiği seslerle acılı gerçeği algılayabiliyordu. Farkas zaten kuşkulandığı şeyi, test bile yapmadan, Bennett'in omurgasında bir sinir aksaması olduğunu sezinlemişti. Ve şimdi adam tanı içgüdüsüyle bulduğu şeyin onarılmaz nitelikte olduğunu aygıtın bulgularıyla gösteriyordu.

Ancak onlar yalnızca bir doktorun soğuk ve kliniksel ipotezleriydi. Şimdi aygıttan duyulan sesler üç doktora haberin kötü oluşunu bildiriyordu.

Böylece Farkas, tanısının aygıtla doğrulandığını görmüş olmanın sevinç gülümsemeyişle bir kez daha, "Aha!" dedi. Ve sesi, Bennett Landsmann'ın cerrahlık mesleğindeki ölüm raporunun imzalanışı gibi duyuldu.

Arkadaşım eve arabasıyla götürmek için Barney gene ısrar etti. Ancak bu kez karşı koyma olayı yaşanmadı. Çünkü Bennett arabanın ön koltuğuna yığılır gibi oturmuş ve başını arkaya doğru devirmişti.

Barney sordu. "Başın mı dönüyor?"

"Evet" diyen Bennett ekledi. "Ama, duyumsadıklarını içinde en az kötü olanı başımın dönmesi. Söyle bana Dr. Livingstone; bir cerrah artık cerrahlık yapamazsa ne yapar?"

Soru buydu: Bir kişi, yaklaşık yirmi yıl öğrenim yapmış ve bunca uykusuz terle ıslanan ve güçlüklerle dolu geceler geçirdikten sonra cerrahlık mesleğine tam olarak başlamak üzereyse ve bir polisin çizmesiyle durumu sona erdirilirse artık o insan ne yapardı? Ve bütün bunlar, Bennett'in doktor olarak en soylu davranışı yapması yüzünden başına geliyordu.

Herschel onları oğlunun evinde bekliyordu. Önemli günün bu gün olacağını biliyor ve oğlunun karar verdiği anda onun yanında olmak istiyordu.

Bennett haberi ona cehennemin derinliklerinden çıkarır gibi verdi.

Yaşlı adam durumu şöyle tartıştı. "Bak, oğlum. Durumun dünyanın sonu değil. Sen bir doktorsun. Başka uzmanlık dalları da var..."

Barney araya girdi. "Sözgelişi benimki gibi, boynundan aşağı felçli olsan bile, psikiyatrist olarak çok iyi şeyler başarabilirsin," dedi.

"Hayır, teşekkürler" diyen Bennett acılı bir sesle şaka etti. "Eğer yalnızca boynumdan yukarı felç olursam senin işini yaparım."

Barney, Howe sokağındaki pizzacıya gidip üçü için akşam yemeği hazırlatıp getirdi. Geriye döndüğünde belli ki, Herschel oğluna sakat bir kolun sakınca yaratmayacağı düşünülebilecek her tıp uzmanlık dalını önermiş bulunuyordu. Gene de Bennett hoşgörüsüzdü.

"Baba, sana bir akıl doktoru ya da sinek (iç hastalıklar uzmanı) olmayı önerilmesini istemediğimi söyledim. Bir başkası keserken ben orada durup anestezi işi istemediğimi söyledim. Bir

başkası keserken ben orada durup anestezi işlemi yapmaya da dayanamam. Lanet olsun! Bunlar hep farklı top oyunları benim için! Ben onlardan hiçbirinde azimsiz olarak çalışıp çentik açmayı istemem."

Genç adam Barney'e bakıp sordu. "Livingstone, sen böbrek nakli yapmakla mutlu olacağını düşünür müydün?"

"Mümkünü yok" diyen arkadaşı acı dolu bir içtenlikle yanıt vermişti. Sonra Barney, Herschel Landsmann'a dönüp konuştu. "Efendim, üzgünüm ama Bennett gerçekten haklı. Geçmiş günlerde cerrahlar gerçekten diğer doktorlardan farklı bir grupta yer alıyorlardı. Bennett doğuştan bir cerrahtır. Onda sağlam refleksler, mesleğine uygun kafa yapısı, bir cerrahın ivedi ve kendini adayarak çalışma yürekliliği vardır."

"Övgüyü kes!" diyen Bennett asık suratla sözlerini sürdürdü. "Onları ben tabutumda dinlerken yaparsın." Sonra genç adam ellerini şakaklarına dayayarak yakındı. "Tanrım! Bu ne biçim bir baş ağrısı? Lanet olası anesteziden ya da sizin içeceklerime kattığınız sakinleştirici ilaçlardan gelmiş olacak. Biraz hava almalıyım."

Terasın kapısına doğru yürüdü ve tokmağı çevirdi. Ama kapı açılmıyordu. Tokmağı bir kez daha çevirdi.

Ve o anda Barney'in kapıyı kilitlemiş olduğunu sezinledi. Arkadaşına dönüp konuştu. "Çok akıllısın, Livingstone. Ama, kendimi öldürmek istersem daha iyi yollar bulabileceğimi düşünemedin mi? Demek istiyorum ki, şimdi de bir neşter kullanabilir ve kendimi bir salam gibi doğrayabilirim." Sonra güçlükle duyulabilecek bir sesle mırıldandı. "Üstelik ben zaten ölüyüm."

"Hayır, ölü değilsin, Lanet olası Bennett! Canlısın, yaşıyorsun sen. Kendine acımayı bırak, otur ve konuş. Bırak da bundan sonra ne yapabileceğini düşünelim."

Bennett öfkeyle, "Birincil olarak, tüm Connecticut eyaletini dava edeceğim" dedi.

"Sonra ne yapacaksın?"

Genç adam oturdu ve başını iki yana sallayarak konuştu: "Ne yapacağımı bilmiyorum, Barney. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Bana yardım et." Arkadaşının yüzüne bakıp ekledi. "Lütfen yardım et."

Barney yerinden kalkıp tam arkadaşının karşısına oturarak. "Dinle çocuğum, doktorlar kendi ailesini tedavi etmemelidir" dedi ve sözlerini sürdürdü. "Ben, seni erkek kardeşim gibi görüyorum. Şu halde bu işi gayriresmi olarak yapalım."

"Tamam, Barney" diyen Bennett kuru bir sesle yanıtladı. "Senin kardeşçe sözlerini duyalım bakalım."

"İyi, her şeyden önce sen gerçekten tıbbı biliyorsun. Herhangi bir uzmanlık dalında büyük olmaya yeterlisin. Bu akılsal yönden böyle ama duygusal yönden öyle değil. Çok öfkelisin, Bennett. Ve bizim mesleğimiz seninki gibi bir öfkeye tek bir çıkış yolu verir."

"Evet. Nedir o?"

"Adli tıp."

Bennett'in yüzü, arkadaşı sanki uyumlu bir noktaya basmış gibi aydınlanmıştı.

Oysa Herschel'in kafası karışmıştı. "Üzgünüm, Barney" diyerek lafa karıştı. "Öne sürdüğün bu uzmanlık dalına ben pek fazla aşina değilim."

"Adli Tıp Latince sözcüklerle 'Tartışma' anlamında 'Kılıçla çatışmak demektir. Diğer bir deyişle tıbbı mahkeme salonlarında uygulamaktır. Olasılıkla mesleğin en güç dallarından biridir o."

Arkadaşına bakan Barney konuşmasını şöyle sürdürdü. "Ancak Bennett'in güçlüklerden hoşlandığını biliyorum. Onun her tür donanımı; bilgisi, çabukluğu ve her şeyden önemlisi umul-

mayan durumlarla savaşımda bulunma yürekliliği var. Bunu düşünür müsün, Bennett? Bir kılıç, neşterden daha keskindir."

Barney kısa süre içinde Herschel'e açıklama yaparken Bennett kendi kendisiyle durumu tartışmaya başlamıştı.

"Hey arkadaşlar, üç yıl daha okuldan söz ediyoruz" dedi.

"Belki de dört yıl" diye yanıtlayan arkadaşı teslim olmuş gibi ekledi. 'Ama sonunda hem doktorların doktoru, hem de avukatların avukatı olacaksın. Ve kafanın en çok istediği şeye, yani savaşılacak bir alana kavuşacaksın."

Barney ile Herschel sabırla onun tepkisini beklerlerken Bennett başını öne eğdi.

Sonunda, "Baba, sen ne düşünüyorsun?" dedi.

"Ben sana telkinde bulunamam. Yalnızca fikrimi söyler ve senin karar vermeni beklerim. Ama, Barney'in iyi bir düşüncesi olduğunu duyumsuyorum. Her şey senin bir kez daha sınıfa girip baştan başlamayı istemene bağlı."

"Tümüyle baştan başlamak değil, baba. Buna başka bir uzman adaylığı yapmak gözüyle bakabilirim."

Herschel hevesle sordu. "Öyleyse bu mesleği düşünüyorsun?"

"Evet, sanırım öyle. Demek istiyorum ki, kendimi bu işe inandırabilirim."

"Bu fikri düşünerek uyu" diyen Barney önerdi. "Bir gecede hiçbir şey değişmeyecektir. Ancak umut ederim ki senin bu işe aklın yatar. Haklı mıyım?"

"Haklısın."

Herschel Landsmann ceketini giyindi ve her ikisine iyi geceler dileyerek konuştu. "Park Plaza Oteli'nde yer ayırtmıştım. Sanırım biraz uğraşırsam uyuyabilirim. Sabah size taze çörek getiririm. Yol üzerinde güzel bir fırın görmüştüm."

Yaşlı adam Barney'e döndü. "Sen iyi bir çocuksun" dedi. Sonra Bennett'in yüzüne bakarak ekledi. "Sen de fena değilsin hani."

Gülümsedi ve oğlunun yanağından hafifçe bir makas aldı.

Onunla birlikte merdiven sahanlığında asansörün gelişini beklediler. Adam asansöre binince sesini çıkarmadan gülümsedi ve el salladı.

Bennett arkadaşı Barney'e dönüp, "Tamam, işin bitti asker!" dedi.

"Lanet olsun! Öyle galiba" diyen Barney şaka yaptı. "Akşam yemeğini ben getirmiştim. Hiç değilse geceyi burada geçirmemi önerebilirdin."

"Seni çılgın psikiyatri uzmanı! Şimdi de kendimi öldüreceğimden mi korkuyorsun?"

"Hayır" diyen Barney karşı çıktı. "Yalnızca isterdim ki..." Genç doktor kendi kendini susturdu. En yakın arkadaşına doğruyu söylemesi gerekirdi. "Evet, Landsmann. İşin en kötü yanını atlatamadın henüz" diye ekledi.

"Söyle bakalım, neymiş o?"

"Bu gece huzurlu uyuyacaksın. Bu, işin iyi yanı." Bennett sordu. "Ve sonra ne olacak?"

"Kimi zaman ertesi sabah uyandığında ve dünya ile yüz yüze gelmek zorunda kaldığında işin en güç yanı başa gelir."

"Peki arkadaş, haklı olabilirsin."

Bennett böyle diyerek elini arkadaşının omuzuna koydu ve sokak kapısından eve girdiler.

Barney o gece deliksiz bir uyku uyudu ama sabah saat altıda erkenden uyandı. Ve bir daha gözünü kapayamayınca yataktan kalktı. Gürültü çıkarmadan mutfağa geçip kafasını açmak üzere bir fincan kahve hazırladı. Terasın kapısına doğru yürüdü ve birdenbire orada Bennett'in hareketsiz durarak kenti sabit bakışlarla

gözlediği dikkatini çekti. "Hey, Landsmann. Kahve ister misin?" diye sordu. Bennett yanıt vermedi. Genç adam bir tür esrime durumuna girmiş gibiydi. Sonra, "Çok tuhaf… Bu yükseklikten tüm hastahaneyi görebiliyorum. Ortalık aydınlanmaya başladığından beri oraya bakıyorum. Buradan hastahane ansızın bana dev bir mezartaşı gibi göründü. Ben oraya yaşamımın en güzel on yılını gömdüm," dedi.

"Kediler dokuz canlıdır" diyen Barney ekledi. "Sen pek yürekli bir kedisin. Şu halde sekiz canın daha var."

Bennett hastahanenin ötesindeki yıkık binalara bakarak hareketsiz kaldı. Sonunda mırıldandı. "Haklıydın sen."

Ona da bir fincan kahve uzatan Barney sordu. "Neye ilişkin olarak?"

"Sanırım dün ben buradan atlayabilirdim, Barn. Sen gerçek bir psikiyatristsin… Düşüncelerimi gerçekten okudun."

"Profesyonelce bir olay değil o, Ben. Arkadaşın olmaktan gelen bir şeydi."

"Bir şeyi daha biliyor musun?" diyen Bennett gene bakışlarını kentin üzerinde sabitleştirerek sözlerim sürdürdü. "Beni böyle bir balık atlayıştan alakoyacak üç şey vardı: Annem, babam ve sen."

Sonra kahve içmek üzere oturdular ve spor konularında en son bunalımları tartıştılar.

Saat yedi buçukta Herschel elinde dumanı tüten tuzlu ve tatlı çörekleri içeren kocaman bir paketle geldi.

"Hey, baba" diyen Bennett şaka yaptı. "Burada tüm üniversiteyi doyurmuyoruz. Yalnızca üç kişiyiz."

"İş işten geçtikten sonra düşüncem söyleme" diyen Herschel ekledi. "Belki de sen ebeveyn olmadığın için böyle konuşuyorsun. Haydi çocuklar, yiyelim."

Ve sonunda Herschel haklı çıktı. Yarım saat sonra koca paketin içinde kilerden geriye kırıntı bile kalmamıştı.

Bu arada üçü de Bennett'in kararını tartışmaktan özenle kaçınmışlardı.

Kahvaltının sonunda sabık Yale Üniversitesi Hastahanesi cerrahi bölümü baş uzman adayı kararını açıkladı. "Yapacağım acemice bir iş olacak. Ve yaşı kırka yaklaşmış birinin o pis derslere girip çıkacak kadar sabrı şimdi de kalmış mıdır, bilmiyorum."

Herschel ve Barney rahatlamış bir tavırla birbirlerine baktılar. Bennett, "Tamam, beyler. Diyelim ki, o işi bir kez deneyeceğim."

"İyi adam" diye neşeyle konuşan Barney ekledi. "Varlığınla hangi okulu onurlandıracaksın bakalım?"

Biraz duraksayan Bennett şöyle yanıtladı. "Ah! işte orada bir pürüz var."

Herschel, "Anlayamadım" dedi.

Kötü haberi aldığından beri Bennett ilk kez gülümsedi ve şöyle konuştu. "Dünyanın Harvard'dan üç diploma birden almış Yahudi bir zenciyi karşılamaya hazır olduğunu düşünür müsünüz?"

Barney arkadaşının neşeli ruhsal durumunu berkitmek üzere konuştu: "Tanrı'm! Sana gıpta ediyorum, Landsmann. Yalnızca ana rahmine geri dönmekle kalmıyor, Radcliff'e yüksek okulu kızlarının birkaç yüz adım uzaklığına gidiyorsun."

"Hayır, Livingstone. Sen asıl konudan uzaklaşıyorsun" diyen Bennett gizemli bir tavırla ekledi. "Ben tarihte ilk kez Kötü Uygulama Kupası'nda iki tarafın takımında da oynayan kişi olacağım."

Kahve fincanını havaya kaldıran Barney, Bennett'inkine hafifçe vurup tıngırdatarak, "İşte buna içerim" dedi.

Herschel, "Ben de size katılırım" diyerek evlat edindiği oğluna bakarak ekledi. "Haydi şerefe!..."

Bennett, Harvard Hukuk Fakültesi'nin dekanıyla birlikte Cambridge Koleji'ne dönüşünü planlarken dünyanın öbür yanında eski sınıf arkadaşı da kendi yolculuk planını harita üzerinde yapıyordu. Hank Dwyer ile Saygon'daki zevk kubbesini paylaşan iki subay komşusu şimdi güç kararlar vermek durumundaydılar.

Cumhurbaşkanı Nixon, Amerikan askerlerini Vietnam'dan oraya geldikleri kadar hızlı bir şekilde geriye çekiyordu. Ve üç subay yakında Birleşik Devletler'e uçuş biletlerini alacaklardı.

Bu yüzden üçlü grup, Vietnamlı "aileleri" ile ilgili kararlan tartışmak üzere masa başına oturdular. Subaylardan birinin Amerika'da karısı yoktu. Bu bekar subayın karar vermesi kolaydı. Adam, çekici Doğulu karısı ile ondan olan kız ve oğlan çocuğunun işlemlerini, gece gündüz demeden Yeni Amerikalılarla ilgili işleri yapan ABD Elçiliği'ne götürecek; evlilik ve doğumları yasallaştırıp ülkesine dönüşünün planlarını yapacaktı.

İkinci subay tek başına ülkeye dönüp küstah ve saldırgan Amerikalı karısından kurtulmak; sonra, bir köpek gibi saygılı ve baş eğen karısı ile ondan doğan çocuğunu kuşatma altındaki şu ülkeden alıp götürmeye karar vermişti. ABD'nin savaşı yitirmesine karşın, bu subay hiç değilse gerçek mutluluğu bulmuştu.

Hank için koşullar o denli kolay değildi. Genç adam Mai-Ling'i takdir etmesine ve iki yaşındaki oğlu Gregory ile birlikte olmaktan hoşlanmasına karşın (genç adam özellikle kendi istediği zaman gördüğü için çocuğu seviyordu) daha önceden kurduğu şimdi Boston'da bulunan ve ABD nüfusuna önemli katkısı olan kalabalık bir aileye sahipti.

Şimdi bulunduğu avantajlı ve aynı zamanda dönülmesi güç noktada karısı Cherlyl ile anlaşma sağlaması kolay olmayacaktı. Çünkü Hank'in kendisi de değişmişti. Yaşamı, kent hudutlarının

dışında görmüştü. Dünyası eskisinden daha büyük ve ufuklan daha genişti. Yalın olarak Cheryl şimdi onun gereksindiği kadın türünde değildi. Bununla birlikte dinsel inancı güçlü bir Katolik olan Cherly'den boşanma onayını koparmak yeterince güç olacaktı. Eğer Mai-Ling ile küçük Gregory yanında bulunursa, boşanması belki de olanaksızlaşacaktı.

"Benim seçeneğim yok, arkadaşlar" diyen Hank şu sonuca varıyordu. "Sizce uygunsa, Mai-Ling'i bu evde bırakmak ve anlarsınız öbür taraftaki ayarlamaları yapmak zorundayım."

Subaylardan biri ona sordu. "Pekiyi. Ama onları elçilikte kayıt ettireceksin, değil mi?"

"Oh, kuşkusuz" diyen Hank ekledi. "Bu durum beni ülkeye onları sokmaya zorlamaz, öyle değil mi arkadaşlar?"

"Hayır, ama çocuğun ABD vatandaşı olmasını sağlayacaktır. Ve biz yitirirsek, yani Saygon'u elden çıkarırsak, ABD pasaportu çocuğun ve annesinin işine çok yarayacaktır."

Ve şimdi Hank için yapacakları yalın biçimde koşulların nasıl gelişeceğini görmekle sınırlı kalıyordu.

Hank Dwyer, işlemleri yaptırırken kendisini bir velvelenin içinde buluverdi. Askerlerle ailelerinden oluşan kuyruk, elçiliği oluşturan beyaz duvarlı binalar sisteminin dışına kadar uzanmıştı. Ortalıkta her yaştan ve her tür ten renginde çocuklar vardı. Bu "Amerikalı-Asyalılar"dan bazısı bembeyaz tenli iken annelerinden çıkık çene kemikleriyle badem gözleri almışlardı. Babalan zenci olan çocuklar ise, Polinezya'lıların altın rengi tenine sahip olmuşlardı.

Elçilik görevlilerinin babası Amerikalı çocuklardan yalnızca dörtte birinin kayıtlara geçtiğini kestirmelerine karşın, çocuk sayısının çokluğu şaşırtıcıydı.

Hank ve arkadaşlan gayriresmi ailelerini Amerikan bayrağının koruyucu gölgesi altına sokabilmek üzere birkaç saat kızgın güneşin altında beklemek zorunda kaldılar.

Doğallıkla Hank yalan söyledi. Artık yalan söylemek onun kolayca becerdiği bir özelliği haline gelmişti. Mai-Ling'de yazgısının villadaki öteki kadınlardan farklı olacağına ilişkin hiçbir izlenim uyandırmadı. Kuşkusuz bu çekici Asyalı kadınların doğal bir özelliği olan sabırlı davranma işlevi sürmeliydi. Ancak zaman gelecek, Hank onu ve çocuğunu yanına alacak ve yemden birlikte olacaklardı.

Çok geçmeden Hank ülkeye geri gönderileceğine ilişkin resmi bir yazı aldı. Kendisi yalnızca bir değil iki görev süresi boyunca hizmet verdiğinden onurlandırılarak geri döndürülecekti.

Ama, Hank aşırı vatansever ve kafası da karmakarışık olduğundan böyle yüreklilik isteyen durumu göze alamadı. Ve üstlerini şaşırtan biçimde ülkenin batı kıyısında olmak koşuluyla, neresi olursa olsun, başka bir yere atandırılmasını istedi.

Böylece elde edeceği durum genç adamın Vietnam bağlantısından ilgisini kesecek ve ona Boston'daki "pozisyonu" ile uzaktan uğraşmak olanağını sağlayacaktı.

Saygon'dan ayrılmadan bir gece önce Hank, duygusal bağlarla bağlı olduğu Keyif Sokağı'na son kez gitti. Yıllar sonra burada yaşadıklarının bir düş olmadığını kendisine anımsatmak üzere yanına bir fotoğraf makinesi de almıştı.

Sokakta bazı neon lambaları şimdi de ışıldıyordu. Ancak bunların giderek azaldığı ve sönükleştiği görülmekteydi. Burası da, eski etkinliğini yitirmeye başlamıştı.

Geçmiş günlerin anısını canlandırmak üzere genç adam gayriresmi karısı Mai-Ling'ile tanıştığı Miko'nun yeri adlı bara gitti.

Barın sahibi onu görünce sırıtarak, "Merhaba, Yüzbaşı" dedi. Onun barında tek bozulmamış şey, adamın iyi niyeti ve espri yapma girişimleriydi. Adam, "Sizi görmek ne iyi. Herkes gidiyor" diye ekledi.

"Evet" diyen Hank çevresinde bazıları istiflenmiş durumdaki masa ve iskemlelere baktı. Bir zamanlar dans pistini aydınlatan spot lambaları da yakılmamıştа. içine para atılarak çalıştırılan müzik kutusu bile eskisinden daha az ışıklı görünüyordu.

Bar sahibi (şimdi kapıcılık, barmenlik, garson ve şef garsonluk da hep onun üstünde kalmıştı), "Her zamankinden mi alırsınız?" diye sordu.

"Öyle olsun" diyen genç adam buraya uğradığına pişman olmuş gibiydi. Çünkü durum Keyif Sokağı ile ilgili güzel anılarım bulutlandıracak nitelikteydi.

Genç adam oturduğu masadan kalkıp barın tezgahına yaslandı ve çevresine bakındı.

Barda şimdi de kadınlar vardı. Erkek kardeşlerinin hızla azaldığı bir insan kuşağında şu ülkede kadınların yokluğu çekilmiyordu.

Mikko hazırladığı içkiyi ona uzatırken, "Yepyeni bir kızımız var. Köyden geldi. Bir çiçek gibi. Hem de bakire. Size tanıştırmamı ister misiniz?" dedi.

Hank yanıt veremeden hevesli Mikko hareminden bir kızı ona sunuyordu.

"Yüzbaşı Dwyer. Bu... Dioxi ama biz ona kısaltarak Dixie diyoruz."

"Merhaba" diyen Hank onun ne denli nefis bir yaratık olduğunu gördü.

Kız, kiliselerin duvarlarına resmi yapılmış uçan çocuklara ya da meleklere benziyordu.

"Sana bir içki ısmarlayayım mı, Dixie?" diye sordu. Kız onayını almak üzere Mikko'ya baktı.

"Tamam, Dixie. Yüzbaşı Dwyer dosttur" diyen Mikko sevecenlikle ekledi. "Sana zencefilli bir gazoz hazırlayayım."

Hank'in az gelişmiş Vietnamca'sı ve Dixie'nin yarım İngilizce'si ile anlaşmak üzere bir masaya oturdular. Ve kuşkusuz, Senin gibi bir kız nasıl burada olur? türünden kaçınılmaz soru soruldu. Belli ki, kızın köyü yalnızca bir kez değil, üç sefer işgale uğramıştı. Önce Vietkonglular, sonra Amerikalılar ve onlar da çekilir çekilmez komünistler gelmişti. Son gelenler Amerikalılarla işbirliği yapanlardan kanlı bir şekilde öç almışlardı.

Kızın babası vurulmuş, annesinin önce ırzına geçilmiş ve sonra o da öldürülmüştü. Kızcağız bir ağaca çıkıp orada gizlenmiş ama en kötü deneyimi yaşayıp her şeyi gördükten sonra kaçıp kurtulmuştu. Ancak kaçışı burada Keyif Sokağı'nda Mikko'nun barında noktalanmıştı.

Hank öyküyü dinlerken pek iyi yalıtılmış vicdanının bir yerinde kıza acıdı ve sordu: "Kaç yaşındasın?"

Kız, "On altı" diyerek yanıtladı.

Genç adam ısrarla sordu. "Gerçekten kaç yaşındasın?"

Küçük kız başını öne eğerek itirafta bulundu. "On iki."

Hank elinden hiçbir şeyin gelmediği uygunsuz bir anı yaşadı ve sonra utanarak mırıldandı. "Sana para vermek isterdim, Dixie."

Kız da utanarak yanıtladı. "Önce Mikko ile konuşmalısınız ki..."

"Hayır, hayır, hayır" diyerek kızın sözünü kesen Hank, "Senin buradan çıkman ve gerçek bir iş bulman için para vermek istiyorum. Bu kentte bazı dinsel okullar var. Ve sen aslında burada olmamalıydın..." Genç adam sözünün arkasını getiremeyip sustu.

"Pek iyisiniz" diyen kız alçak sesle ekledi. "Ama ben parayı alamam."

"Hayır, hayır. Israr ediyorum" diyen Hank kızın küçük ellerine iki tane elli dolarlık sıkıştırarak ayağa kalktı.

"Şimdi gitmem gerek, Dixie. Kendine özen göster. Tamam mı?"

Kız başını öne eğdi. Duyumsadıklarıyla söyleyecek sözü bulamadığı görülüyordu.

Hank masaya biraz para bırakıp Mikko'ya el salladı ve sokağa çıktı.

Yirmi adım yürümüştü ki, fotoğraf makinesini masanın üzerinde bırakmış olduğunu anımsadı, ivedi geriye döndü. Barda kimse yoktu ama küçük bir mucize ile fotoğraf makinesi masanın üzerinde duruyordu.

Köşeden sesler geldiğini işitti. Dönüp baktı. Dixie biraz önce kendisinden istemeyerek aldığı tüm parayı şimdi Mikko'ya veriyordu.

OTUZ DOKUZ

ABD'deki sağlık kuruluşları tacının üzerindeki tek elmas olan Ulusal Sağlık Enstitüsü, Beyaz Saray'dan arabayla yirmi dakikada gidilen ve Maryland eyaleti toprakları üzerinde bulunan Bethesda semtindedir. Burada çoğu kırmızı kiremitten yapılmış altmış üç ayrı bina bulunmaktadır. Binaların dinginlik içinde oluşturduğu ortam bir üniversite kampüsüne benzer.

Enstitü hastahanesi on beş kilometreye yaklaşan uzunluktaki koridorlarıyla, dünyada kırmızı pres kiremitle yapılmış en büyük binadır.

Ve bu hastahanede deha standart bir şeymiş gibi benimsenir. Büyük hastahane binasının arkasında her türden laboratuvarların benekler gibi yerleştiği alanda Nobel ödülü kazanmış en az seksen sekiz beyin araştırma çalışması yapmışlardır. Burada kanserle, kalp krizleriyle, sinir bozukluklarıyla ve diğer saklı kalmış

ama aynı derecede yabanıl pek çok hastalıkla ilgili öncü çalışmalar yılın üç yüz altmış beş gününde sürdürülür.

Her yıl burada çalışmak üzere gençler tarafından yapılan başvurular dikkatle gözden geçirilir ve sonunda ayrıcalıklı kıdemli araştırmacılar işe alınacak elemanlar için son kararı verirler. Seçim genellikle enstitüye sunulan araştırma önerisi ve komisyonun bu öneriyi yapan kişiyi işi sonuçlandırabileceğine ilişkin değerlendirmesine bağlıdır.

Ayrıcalıklı araştırmacıların pek azı hastahanede çalışır. Onlar daha çok kırmızı kiremitten yapılmış laboratuvarlarda işe gömülmüş olarak mikroskoplara bakar ve küçük bir mucizenin alanlarına doğru yüzmesini beklerler. Meslek içinde bunlara kimi zaman şaka ile karışık "Fare Doktorlar" denilir.

Ancak, kırsal kesimde yaşayan bir doktor karlar altındaki bir tahta kulübeye on kilometre araba sürerek yaptığı vizitede eğer Enstitü laboratuvarlarında keşfedilmiş en son ilacı da çantasında taşıyorsa, o doktorun daha iyi donanımla teçhiz edilmiş olduğu çürütülmez bir gerçektir.

Laura Castellano, Enstitü'ye araştırma elemanı olarak kabul edilmek üzere başvuru yaptığında kabul şansının pek küçük olduğunu biliyordu. Çünkü, Enstitü'de çalışmak askerlik hizmeti yapmanın yerine de geçmekteydi.

Oysa, Laura'nın Enstitü'ye önerdiği tasarı birkaç önemli nedenle seçme komisyonunu etkilemişti.

Birincil olarak, bir aile oluşturma işlemi içinde bulunanlar yeni doğmuş bebeklerdeki kanamaları bir erken uyan sistemi ile saptamanın kendilerine bile yararlı olacağını düşünmüşlerdi. Genç kadının önerisi kusursuz ve pratikti:

Ultrasonik taramalardaki en son gelişmeler sayesinde, şimdi kanamanın zamanını ve boyutlarını belgeleyebiliyor; çocukta

kanamalar ile oluşacak önemli durumlar arasında geçici ilişkiyi kurabiliyordum.

Sözgelişi, düzenli olarak gaz tansiyonlarını (oksijen düzeyi, karbon dioksit düzeyi, kan asitlerinin derecesi) ölçebileceğiz. Kan basınçındaki inip çıkmaları da ayrıca dikkatle kaydedebilecek, aynı şekilde yeni doğan bebekte pıhtılaşma yeteneğinin kontrolü ile...

Bundan başka, Laura'nın tasarısı oldukça kısa sürede sonuç oluşturabilecek ve Enstitü'ye kongre ödenek verdiğinde ileri sürülmek üzere yararlı olacak gibi görünüyordu.

Bununla birlikte, Laura tasarısının geri çevrilmeye doğru ne denli yaklaşmış olduğunu kesinlikle bilemezdi. Onu kurtaran yeni çıkmış "Eşit Şanslar" yasaları olmuştu.

Herkesin anımsayacağı gibi okullara, yüksek okul ve üniversitelere öğrenci olarak alınma ile devlet hizmetlerinde yer alma ile ilgili yapılan başvurulara kişinin fotoğrafı ile özgeçmişi eklenirdi.

Kongre'den yeni çıkan yasalarla daha yürekli ve demokratik ortamda adaylar yalnızca erdemleriyle yargılanacaktı. Başvurulan değerlendirecek hakemlerin adayın ırk ve inancına bakarak karar vermeleri kesinlikle yasaktı.

Kuşkusuz başvurunun ulaştığı jüri niteliğindeki komisyon Laura Castellano'nun kadın oluşunu olumlu bir puan olarak almıştı. Ancak, başvurusuna resim eklememesi, genç kadının lanet olası çok güzel oluşu gerçeğiyle geriye çevrilmesini önlemeye yarıyordu.

Çünkü, başlangıcını anımsayamayacağımız zamanlardan beri güzellik ile beynin bir arada bulunamayacağı ortak bir bilgi olarak insanlar arasında yaşıyordu. Böylece, başvuruyu değerlendiren kişi Laura'nın nasıl bir kadın olduğunu görürse, onu

salak bir sarışın güzeli olarak görür ve başvurusunu anında geriye çevirebilirdi.

Queen's Hastahanesi'ndeki son haftalarında Laura, Toronto'-nun kullanılmış araba satan galerilerini dolaşarak Washington bölgesinde çalışacak kişi için vazgeçilmez nitelikteki dört tekerlekli bir aracı bulmak üzere arandı. Yaşadığı düşkünlük durumu onun banka hesabında harikalar yaratmıştı. Bütün kış boyunca kendisini yeni doğan bebeğe bakım ünitesine kapaması onu hastahane dışına pek az çıkarmış; tüm alışverişinin süt ve krakerle sınırlı kalmasına neden olmuştu. Kendisine günlük gazete bile almamış, boş zamanlarında yalnızca New England Journal'ı okumuştu.

Böylece şimdi genç kadın, kendini "Namuslu Ernie" diye tanıtan galeri sahibinin az kullanılmış bir Chevrolet Nova için istediği iki bin doları ödeyecek duruma gelmiş bulunuyordu. Ve bu alışverişte Laura adamın arabaya dört yeni lastik takmasını sağlayacak kadar uyanık da davranmıştı.

Haziranın son günü genç doktor ünitede ahbap olduğu iki hemşire ile kafeteryadaki kasiyere veda etti. Arabasının bagajını valizleri ve birkaç kutu kitabı ile doldurup güneye doğru yola çıktı.

İki saat içinde Niagara nehrindeki köprüyü geçerek Buffalo ve New York'a geldi. Pisttsburgh'a doğru döndü. Boston ve New York kentinin bulunduğu enlem dairelerinin geçtikten sonra doğuya dönerken yalnızca araba ve kendisini doyurmak üzere duruşlar yapıyordu.

Washington kentine güneş doğarken vardı. Şimdi de uyuyan kent, yolculuk bürolarının afişlerine benziyordu. Uzak bir anıdan, Midwood Lisesi'ndeki İngiliz Edebiyatı derslerinden ozan William Wordsworth'un şu dizeleri kafasında canlandı: "Bu kent şimdi / sabahın güzelliklerim giyinmiş gibiydi."

Bir yılı aşkın süredir ferahlığa kavuşamamış bir can sıkıntısı selinden sonra şimdi genç kadın kendisini mutluymuş gibi duyumsuyordu. Belki de Washington kenti dış güzelliğim yalancı çıkarmayacak; olasılıkla Laura mutluluğu burada bulacaktı.

Genç kadın, Bethesda'da bir apartman katı kiraladı. Ancak yolculuktan sonra rahatlamak için olsa bile yeni "evine" gidişi onu aşırı derecede heyecanlandırmıştı. Evden çıkıp arabasını Enstitü'ye doğru sürdü ve saat sabahın yedisi olmasına karşın, oraya ilk gelenin kendisi olmadığını sevinerek gördü. Öğleye doğru çalışacağı laboratuvara yerleşmiş ve çalışma şekliyle ilgili notları incelemeye başlamış bulunuyordu.

Daha sonra göğsünde mavi renkli minik bir ad etiketi bulunan yepyeni beyaz gömleğini giyinirken laboratuvarın ilerisinden bir kadının seslenişini işitti, "Dr. Castellano buraya vardı mı? Büromdaki telefonda Dr. Castellano şehirlerarası olarak aranıyor."

Kendisinin burada bulunduğunun bilinmesine şaşan Laura sekreteri izleyip laboratuvar müdürünün bürosuna girerek telefonu aldı.

"Hey, Castellano! Özgür ve yürekli insanların ülkesine yeniden hoşgeldin!"

"Barney! Sen benim dahili telefon numaramı kayıp mı ettin, yoksa başka bir şey mi oldu?"

"Hayır, Laura" diyen Barney fısıldayarak konuşuyordu. "Bu görüşme yalnızca senin patronunun odasına girmeni ve onunla ya da hiç değilse sekreteri ile tanışmanı sağlamak üzere yaptığım küçük bir hile... Eğer sekreterle karşılaştıysan, ona iyi davran, çünkü sekreterler genellikle tahtın ardındaki güce sahiptirler."

Genç kadın şimdi olabildiğince resmi konuşmaya çalışarak, "Dr. Livingstone, bu telefonu uzun süre meşgul etmemem gerektiğim sanıyorum. Ben sizi öğleden sonra ararım, olmaz mı?" dedi.

"Kuşkusuz olur. Ancak sözlerime dikkat et. Bu görüşmemiz sana kazanç payı getirecektir. Hoşçakal!"

Telefonu kapatınca sekreter sordu. "Arkadaş mı, yoksa meslekten mi?"

Laura bu soruya verilecek doğru yanıtı biliyordu.

"Meslekten... Dr. Livingstone New York Üniversitesi'ndendir" diyen Laura, üç ay önce durum böyleydi diye düşündü. Ama düşündüğünü sekretere söylemedi.

Bir kez daha sekreter incelikle sordu. "Doktor hangi araştırmayı yürütüyor?" Bu kıza bir doktorun hastaları iyileştirmeye çalışıyor olması inanılmaz bir şey gibi geliyor olmalıydı.

Laura özür diler gibi yanıtladı. "Korkarım ki, söyleyemeyeceğim. Çünkü işin gizliliğini korumak üzere ant vermiş durumdayım."

"Oh!" diyen kız gizleyemediği bir hayranlıkla konuştu. "Bunu değerlendirebiliyorum. Bana söylememeniz çok yerinde. Adım Florence. Eğer bir sorununuz olursa bana gelin."

Genç doktor teşekkür edip bürodan çıkarken şöyle düşünüyordu: Florence, Barney'in araştırma tasarısında fare, tavşan ya da maymunlar değil; yalnızca doktorların olduğunu buseydin herhalde bana kırılırdın...

Laura'nın Washington kentine ilişkin büyük beklentileri kaybolmamıştı. Her gün o beklentileri, dünyanın en büyük tıp adamlarını görerek yeniliyordu. Ve kaynaklar söz konusu olduğunda ne denli egzotik ve saçma olsalar bile, hiçbir kitap, dergi ya da aygıt altmış dakika içinde erişebileceğinden uzakta değildiler.

Enstitü'de üniversite kampüslerinin o amansız atmosferi egemen değildi. Kıdemsiz araştırma elemanları orada sınırlı bir süreyle bulunacaklarını, yeterli bir şeyi yapıp da sonuçlar yayınlanınca kendi üniversitelerine birtakım ayrıcalıklarla çağrılacaklarını biliyorlardı. Burada çalışmak, bir sonbahar yaprağını pan-

cereden uzun süre seyrettiğinizde masada yaptığınız deneye komşunuzun sabotaj yapıp da her şeyi yıkıma uğratacağı bir kimya dersi çalışması gibi hiç değildi.

Genç kadının laboratuvar ve bilgisayarını paylaştığı iki genç çocuk doktoru cana yakın ve mutlu evlilikleri olan kişilerdi. Bunun kanıtı, Laura'yı evlerine akşam yemeğine çağırışlarındaki çabuklukla görülebilirdi. Genç doktorlar, eşlerinin bütün gece "Bostonlu Bomba"nın (Laura'nın arkasından şimdi böyle deniliyordu) evlerinde patlamayacağını görerek kendilerinden memnun olmalarını istemişti. Ve Laura gece geç saate kadar çalıştığında orada bulunacak çalışma arkadaşıyla yaptığı etkinliği yalnızca entellektüel nitelikte olacağına ilişkin kadınlara güvence vermek istiyordu.

Laura'nın çocuk hastalıkları uzmanlık dalına yüklenimleri içtenlikliydi. Ancak, güçlü annelik güdülerini ortaya koymakta başarısızlığa düştüğü için bu bilim dalına daha da yüklendiği söylenebilirdi. Ve şimdi Laura otuz altı yaşına girmiş bulunuyordu. Çocuk doğurmak üzere biyolojik saati giderek kısalıyordu.

Son zamanlarda korkunç karabasanlar görmeye başlamıştı. Palmer ile Jessica'nın şimdi nerede yaşadıklarına ilişkin fikri bulunmamasına karşın, aynı yıl içinde onların boşandıklarını ve ardından çocuklarının doğduğunu işitmişti.

Minik "prematür" bebek mucizeyle üç kilo altı yüz gram olarak dünyaya gelmişti. Gördüğü karabasanlarda Laura yeni Bay ve Bayan Talbotlarla karşılaşıyor ve onların minik oğullarını görünce, "Hayır, hayır, hayır! O benim oğlum! O bebek benimdir!" diye bağırıyordu.

Bununla birlikte Barney'in sürekli ısrarlarına karşın Laura bir psikiyatristin yardımını istemeye karşı çıkıyordu. Çünkü birçok şeyden korkmaktaydı: Enstitü'de harika kadın ya da kayaların kayası Cebelitarık kayası olarak tanınmayı sürdürmek

üzere, akıl doktoru ile yapacağı ruh çözümleme seanslarının duyulmasından korkuyordu. Ve daha da önemlisi, kendi kafasının içindeki savaşımlarla yüz yüze gelmekten çekiniyordu. Şimdi de iki rolü birden oynadığı düşler görmekteydi: Bu düşlerde kendi kendisinin annesi oluyor ve "Küçük Laura"ya melek kız kardeşi gibi davranmadığı yolunda azarlar savurup onu lanetliyordu.

Bu düşlerden gerçek yaşama döndüğünde saygı duyduğu tek bir Laura Castellano vardı. O, bir çocuk doktoruydu. Laboratuvar müdürü Dain Oliver'ın desteğiyle bir makalesi Enstitü'de geçireceği Noel'den önce National Journal of Pediatncs'de (Ulusal Çocuk Hastalıkları Uzmanları Dergisi. Çeviren) yayınlanmak üzere kabul edilmişti. (En hızlı süper beyinler de bu olayı Enstitü'de hızlı bir başlangıç olarak yorumluyorlardı. Daha genç kadın aynı makaleyi ocak ayının üçüncü haftasında Meksiko kentinde yapılacak uluslararası bir kongrede okuyacaktı.

KIRK

İLK Uluslararası Yeni Doğmuş Bebeklerin Uzmanları Kongresi 1974 yılının ocak ayının on yedi ve yirmi beşinci günleri arasında Meksiko kentinde yapılmak üzere programlanmıştı. Tüm göstergelere göre kongre önemli bir olay olarak gerçekleşecekti, iş bebeklerle gelince dünyada Doğu ve Batı blokları ayrımı ortadan kalkıyordu. Üçüncü dünya ülkeleri diye bir şey kalmıyor ve gezegenimiz tek bir küre haline geliyordu. Henüz hiçbir ülkede çocukların ölümü oranı sıfır değildi. Bu da daha kazanılması gereken savaşların bulunduğu anlamına geliyordu. Kongrede ABD delegelerini oluşturacak üyelerin neredeyse tümü Ulusal Sağlık Enstitüsü'nden seçilmişti. Ve Meksiko kentinde, kongrenin yapılacağı Maria Isabel Sheraton Oteli'nde kalacaklardı.

Uçuş süresince Laura patronu Dr. Oliver'in yanında oturmuş ve sevecen adama on beş sayfalık makalesini defalarca okumuştu.

"Kongrede çok iyi olacaksın" diyen adam Laura'ya güvence veriyordu. "Yazını ezberlemene gerek yok. Çünkü konuşurken metin önünde bulunacak."

"Biliyorum, Dain. Ama, orada ayağa kalkar kalkmaz bildiklerimin tümünü unutacağıma ilişkin içimde korkunç bir önsezi var."

Oliver güldü ve "Bu olasılığı pek güç düşünebilirsin, Laura. Yalnızca ilkokul birinci sınıftan beri nereden nereye geldiğini düşün. Senin duyumsadığın ürküyü anlayabiliyorum. Ben şimdi de ilk yazımı okuyacağım günde kahvaltı masasına oturup hiç bir şey yiyemediğimi anımsıyorum." dedi.

"Oh, ben onu düşünmüyorum bile" diyen Laura ekledi. "Zaten sabah bir şey yemeye niyetli değilim."

O sırada binmiş oldukları uçak Meksiko kentini saran isle sisten oluşan duman halesinin içinden geçerek havalanma yaklaşıyordu.

Otelin lobisinde pek çok ayrı dilin konuşmasından oluşan gürültü egemendi. Zarif mermer resepsiyon tezgahının üzerindeki duvarda İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Rusça olarak; ÇOCUKLARIN KORUYUCU MELEKLERİ HOŞGELDİNİZ yazıları asılmıştı.

Enstitü'den tüm meslektaşları gibi Laura'nın oteldeki yeri önceden ayırtılmıştı. Genç kadın devlet adına çalışmanın pek çok yararından biri de bu diye düşündü. "La Doctora Castellano" için gelmiş iki mesaj vardı. Bunların biri telgraftı ve Laura daha kağıdı açmadan onun içeriğini kestirebiliyordu: Evet, Barney kırık dökük İspanyolcası ile "İyi şanslar" diliyordu.

İkinci mesaj otelin başlığını taşıyan bir zarfa el yazısıyla adı yazılmak üzere bir not şeklinde ulaştırılmıştı. Genç kadın çevresine bakınıp Boston'dan tanıdığı eski arkadaşlarını arandı ve mesajı onların müjdecisi olarak düşündü.

Oysa zarfın içindeki not şöyleydi:

"Selamlar benim küçük doktorum. Makaleni neden ana dilinde okumuyorsun? "Castellano'nun gerçek Kastilyalı demek olduğunu unutma. Seni kucaklar ve öperim. Seni seven baban." Biraz arkasında ayakta duran Dain, "Sorun ne, Laura, rengin soldu, kötü bir haber mi var?" diye sordu.

Genç kadın onu yanıtlamaya kendinde güç bulamayıp başını salladı. "Yükseklik farkı nedeniyle olmalı" diyen Oliver sözünü sürdürdü. "Kente alışmamız biraz zaman alır. Ben bürokrasi ile uğraşırken, biraz otur dinlen, olmaz mı?"

Genç kadın incelikle başını öne eğip onayladı. Ve lobideki en yakın koltuğu aradı. Oturur oturmaz aklını başına toparlamaya çalıştı. Lanet olsun! Babam burada ne yapıyordu.

Şimdi ile yarın kongrede konuşmasını yapacağı saat on biri on beş geçe arasında kalan zamanda ne yapacaktı? Odasına çıkar çıkmaz Barney'i telefonla aradı ama eski arkadaşını evinde bulamadı. Bütün geceler içinde neden bu gece iş düşkünü arkadaşının ev telefonu yanıt vermiyordu? Barney orada olabilir diye muayenehane numarasını da çevirdi. Gene yanıt alamadı. Hastaneden tüm alabildiği yanıt, "Bu ivedi bir sorun için mi, doktoru aratalım mı?" şeklinde oldu.

Hayır diye düşündü. Kışkırtmaya kapılmam ve Barney'i salt bu nedenle aratmam. Haydi arkadaşını unut, kendi kendine reçetesini vereceğin o tabletlerden iki tane iç ve uyu.

Ertesi sabah Laura'nın başı biraz dönüyordu. Baş dönmesi içtiği haplardan, kentin denizden yüksekliğinden ya da akşam yemeğinde ilk kez denediği et yemeğinden olabilirdi. Genç kadın kendisini kahve ile canlandırırken şekeri biraz fazla alıyordu. Ancak bunun sağlıksız bir şey olduğunu bilir ve normalde şekerin fazlasından hep kaçınırdı.

Babam kongrenin yapılacağı salonda nereye oturacak diye düşündü. Bu, Birleşmiş Milletler toplantısı değildi. Kuşkusuz bir ülkenin doktorları yan yana oturabilir. Ama, alfabetik sırada oturmaları gerekli değildir diye düşünüyordu. Luis kendinden uzakta kalabilirdi. Ya da kürsüye yakın bir yerde oturur ve insanı utandıran ebeveynce bir kucaklama için hazır bekleyebilirdi.

Sabahki oturumun başkanı tüm sunuşları Fransızca olarak yapmakta ısrar eden al yanaklı bir Romendi. (Fransızca, kongrenin resmi dillerinden biriydi.) Ve konuşma sırası kendisine geldiğinde genç kadın yaşamında ilk kez, "Docteur Laura Castellano" diye çağrıldığını işitti.

Cesaretini toplayıp kürsüye doğru yürürken başını öne eğmişti. Ne sağa ne de sola bakıyordu. Saatlerce çalışarak ve Oliver'le prova yaparak konuşmaya hazırlanmasının tek amacı dinleyicilerle göz bağıntısını kurmak olduğu halde, metni ivedi ve tekdüzelikle, gözünü yazıdan hiç kaldırmadan okudu.

Başkan Ardelona ona akıcı Fransızca'sıyla teşekkür etti ve dinleyicilere dönerek kısa sorusu olan var mı diye araştırdı. Protokole göre kimliğini ve bağlı olduğu kökeni açıklayan genç bir Latin Doktoru yerinde ayağa kalkarak şöyle konuştu. "Jorge Navarro, Havana Halk Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Çocuk Hastalıkları Kürsüsü."

Laura daha önce uyarılmıştı. Dışişleri Bakanlığı her zamanki gibi "Sol kanadın politikacı kışkırtıcılarından bazı soruların gelmesi beklenebilir" diyordu. Ancak, genç kadın bir yardakçının çıkıp da kendi konusu üzerinde ateşini püskürteceğini milyonda bir olasılık olarak bile düşünmemişti.

Dr. Navarro hızlı bir İspanyolca ile, Amerika Birleşik Devletlerinde çocuk ölümleri oranının neden zenciler ve İspanyol asıllı kişiler arasında beyazların çocuklarına göre daha yüksek olduğunu soruyordu.

Dinleyiciler arasında mırıltılar oldu. Bazıları soruyu soran kişiyi süzüyordu.

"Sağlık Bakanlığı mı?"

"Pek fazla etkilenme, Laura. Ben orada yalnızca bir görevliyim. Çoğunlukla tıp yazılarının çevirilerini yapıyorum, istersen senin yazını da bastırabilirim."

Konuşmaları Başkan Ardelano'nun hopörlerden yüksek sesle yaptığı yeni konuşmacı Milano Üniversitesi profesörlerinden birini sunuşu ile yarıda kaldı.

Ve Luis sordu. "Birer fincan kahve içelim mi, Laurita?" Genç kadın ifadesiz bir sesle, "Neden olmasın?" diyerek yanıtladı. Dönüp birlikte salondan çıktılar. Laura şimdi de olanlara inanamıyordu. Yolu göstererek, "Kahve içebileceğimiz salon aşağı katta" dedi.

"Sen deli misin?" diyen Luis ekledi. "Orada bir fincan kahveye üç dolar para alırlar! Haydi, başka bir yere gidip halkın arasına karışalım."

Paseo da la Reforma boyunca yürüyüp birkaç dakika sonra Zona Rosa (Kızıl bölge. Çeviren) semtinde bulunan, halkçı babasının tek hoşlanabileceği tek pis sokağa vardılar. Bir kafeteryanın önünde üstü açık masalardaki sarsak iskemlelere oturdular.

Luis eski püskü bir tezgahın arkasında duran kafeterya sahibine şifreli el hareketleriyle mesaj verdi. Adam da benzeri davranışlarla ve Laura' nın anladığı şekilde, "Anladım, Luis" işaretini yaptı.

"O adam, arkadaşım Jaime. Sağır dilsizdir. Beni sever çünkü onunla 'anlaşmak' üzere zamanımı harcarım. Adam aynı zamanda devrime karşı da sempati duyar" diyen Luis kızına sanki onu tümüyle muayene eder gibi bakıyordu.

"Sen de kilo vermişsin. Rejimde misin, Laurita?" diye sordu. "Hayır" diyen Laura gülümseyerek sözlerini sürdürdü. "Kilo

vermek için başarı kazanmaması olanaksız bir yöntem buldum: Ona uykusuzluk diyorlar."

Ansızın Luis masanın üzerine doğru eğildi ve yıllardır olmadık şekilde kızına yakınlaşarak fısıldadı. "Laura, bilmem gerek. Lütfen bana söyle..." Bir an duraladı ve endişeyle ekledi. "Ben büyükbaba oldum mu?"

"Artık evli değilim, baba."

"Oh, üzgünüm."

Herhangi bir hınç gösterisi yapmayan Laura, "Kocam bir pislikti"

"Oh, iyi! Öyle bir durumda onu boşamakta isabetli davranmışsın."

"Beni kocam boşadı."

Bu sözler bir an Luis'i susturdu, sonra, "Üzgünüm, çocuğum. Gerçekten üzgünüm" dedi ve gene sustu. Daha sonra ivedi konuşmasını sürdürdü. "Bu günlerde insanların salt çocuk sahibi olmak için kilisede bir araya gelmeleri gerekmiyor, biliyorsun?"

Genç kadın bu sözlere nasıl tepki göstereceğini bilemedi. Ve sonra bunun bir soru değil, yapılacak bir açıklamaya giriş olduğunu sezinledi.

"Senin bir kız bir de oğlan kardeşin var, Laura. Her ikisi de pek hoş çocuklar" diyen Luis pek kayıtsız bir tavırla insanlar böylesini her gün yapıyorlarmış gibi konuşmuştu.

Laura kendisini ihanete uğramış ve incinmiş gibi duyum şadı ve sordu, "Şimdi de annemle evli değil misin?"

Luis omuzlarını silkerek yanıtladı. "Sanırım bir rahip öyle diyebilir. Oysa, Küba'da kilise yalnızca anlayışlı bir süs gibidir."

Sanki babasının istediğini anlamış gibi Laura sordu. "Onların sende resimleri var mı?"

Babası incelikle sordu. "Gerçekten resimleri görmek istiyor musun?"

Kızının evet demesini beklemeden cüzdanım ortaya çıkarıp açtı. içinden aldığı resimleri masanın üzerine sıraladı, ilk resim Laura ile Isobel'i birlikteyken gösteriyordu. Diğer resimde Laura tek başınaydı. Bu resimlerle duygulanan genç kadın bakışlarını hemen ötekine, bir oğlan çocuğu gösteren resme kaydırdı.

Luis hemen, "Adı Ernesto'dur" dedi.

"Ve kuşkusuz sen onu 'Che' diye çağırıyorsundur?"

Luis başını öne eğerek onaylarken gülümsüyordu. "Kuşkusuz öyle, küçük kızın adı da... Isobel" dedi.

O ana değin babasının açıklamalarıyla şaşırmış durumdaki Laura şimdi gerçekten şoke olmuş gibiydi. "Kızına kardeşimin adını mı verdin?" diye sordu.

Luis gene başını öne eğdi ve konuştu. "Bu bir sevgi davranışıydı, Laurita. Kardeşlerini bir gün göreceğini umut ederim."

Laura kendi kendine sordu; Nerede, Gorki Parkı'nda mı?

"Bana kendinden söz et, Laurita. Her şeyin nasıl olduğunu anlat."

Genç kadın babasını baktı. Adamın bakışları yanıltıcı olmayacak kadar sevgiyle doluydu. Yaşamında ilk kez Laura babasının kendisini sevdiğine ve gerçekten tüm olanları öğrenmek istediğine inanıyordu.

Ve her şeyi ona anlatmaya başladı.

Ama önce bir güzel ağlayacaktı.

Sheraton Oteli'ne dönerlerken hava kararıyordu.

Kongrenin öğleden sonraki oturumu da dağılmak üzereydi. Dain Oliver, Laura'yı gördü ve belli belirsiz rahatlamış olduğunu gösterdi. Genç kadın da adama sanki iyiyim, umut ederim ki beni merak etmedin der gibi el salladı. Ve sonra Luis'e dönüp açıkladı. "O, benim patronum. Sanırım onların yanına gitsem iyi olacak. Yoksa kendilerini bırakmış olduğumu düşünecekler."

"Kuşkusuz, küçüğüm" diyen babası onayladı. "Ama unutma, ben de senin durumundayım." Sonra babacan bir tavırla ekledi. "Kübalılar bu otelde kalmıyorlar."

"O kadarını düşünebilirim. Olasılıkla 'El Fleabag' (Pireli yatak anlamında. Çeviren) gibi bir yerde kalıyorsunuzdur. Doğru muyum?"

"Eh, pireler de insanlar gibidir" derken Luis kendi kendisiyle eğlenir gibi konuştu. "Belki bir gün onlar da ayağa kalkıp zincirlerini kıracaklardır. Sonra ivedi bir ifadeyle ekledi. "Laura, gitmeliyim. Okul kaçağı gibi davrandım. Ancak, verdiğim adrese mektup yazacaksın. Söz verir misin?"

Laura başını öne eğdi.

"Ben de seni yanıtlayacağıma söz veriyorum. Meksika yoluyla gönderebilirim. Senin haberlerim duymak isterim. Bana makalelelerini değil de torunlarımın resmini gönder. Beni işitiyor musun, bebeğim?"

Genç kadın bir kez daha başını öne eğip onayladı. Luis kollarım açıp en büyük kızını sardı ve bir şeyler fısıldadı.

Bu sözler Laura'nın en özel anlarında bile düşünemeyeceği şeyleri içeriyordu.

Laura şimdi de başkentin gücünün ve etkisinin farkında olmadan Washington'a dönüyordu. Ülkenin bu kenti, kulübeleri mermerden,yapılmış bir köy gibiydi. Buranın endüstrisi hükümet, tek tartışma konusu politika ve tek gazetesi de Washington Post idi.

İşte böylece, genç kadın için Navarro ile tartışmaları babasıyla yeniden bir araya gelmelerine oranla çok daha önemsiz bir olay iken, Washington tartışmayı çok lezzetli bir şey olarak algılamıştı.

Uçak alana iner inmez bir araca atlayan Laura eve döndü ve valizlerini holde yere koyarken telefonunun çaldığını işitti.

"Alo, Laura. Ben Enstitü'nün çocuk hastalıkları laboratuvarından Florence'im. Bugünkü Washington Post gazetesini gördün mü?"

"Hayır, henüz gazeteye bakacak fırsatı bulamadım."

"İyi. Şu halde on dördüncü sayfaya bak. Maxine Chesire senin sırtını güzelce sıvazlıyor. Sende gazete var mı?"

"Evet, var Florence. Biraz sonra ona bakarım."

Laura neskafe yapmak üzere bir kaba su koyup fırının ocağına yerleştirir yerleştirmez gazeteyi sokak kapısının arkasındaki düştüğü yerden aldı.

Washington sosyetesinin yaşlı üyesi Maxine şunları yazmışta:

Meksiko kentinde yapılan son tıp kongresinde Kübalı bir delege, Ulusal Sağlık Enstitüsünden genç bir kadın doktoru Amerika karşıtı propaganda ile yıldırmaya çalıştı. Sarışın ve çok çekici bir kadın olan Tıp doktoru Laura Castellano, yalnızca ayak diremekle kalmayıp Castro yardakçısını kendi dilinde iyice azarladı. Bravo, Dr. Castellano!

Genç kadın yazıyı birkaç kez okudu ve içeriği hakkında ne duyumsadığını ortaya çıkarmaya çalışta. Neden herkes hep onun görünümünü öne soruyordu? Çok çirkin olsaydım o tartışmayı kazanamazmışım gibi...

Sinir bozucu bir ıslık sesiyle düşüncesi yarım kaldı. Ve bunun kahve yapmak için kaynattığı sudan geldiğini görerek rahatladı.

Saat birden önce Enstitü'ye varmıştı. Oliver ise, şimdi de kafeteryadaydı.

Florence açıkladı. "Her zamanki gibi bölüm müdürleri çarşamba toplantısını yapacaklar. Ama sen yanlarına gidersen herhalde onları rahatsız etmezsin."

"Biliyorum" diyen Laura yüksek sesle düşünür gibi konuştu. "Sanırım toplantının bitişini beklemem gerekir. Ama, gerçekten olabildiğince çabuk onu görüp benim reklam peşinde koşan birisi olmadığımı anlatmam gerek."

Genç sekreter incelikle sordu: "Ne demek istiyorsun, azizem?"

"Demek istiyorum ki, öyküyü gazeteye veren ben değilim. Ve gazetenin onu nasıl ele geçirdiğine ilişkin hiçbir fikrim bulunmuyor."

Florence Laura'nın açık yürekliliğine ve saflığına şaşırmıştı. "Ama neden üzülüyorsun, Laura? Dr. Oliver gazeteci Maxine'i kendisi aramış" dedi.

"O mu aramış? Neden yapmış bu işi?"

"Enstitü olarak görünürlüğümüzü artırmak için kuşkusuz."

"Biz görünür olmaya neden gereksinelim ki?"

"Çünkü, Kongre'nin her ödenek ayırışında, bütçe komisyonu üyelerinin hakkımızdaki son günlerde ortaya çıkan olumlu şeyleri anımsamaları gerçekten yardımcı olur. Ve sana bir şey diyeyim: Tepedeki herkes Maxine Chesire'ı okur."

"Oh, anladım" diyen Laura şunları söyledi. "Bu da bana lisedeki günlerimi düşündürüyor. O zamanlar öğrenci kuruluna seçilmek üzere kampanyamızı sürdürürken adımızı öne sürmek için bu tür hileleri kullanırdık."

Müdürün bürosundan çıkarken Laura başka şeyleri de düşündü: Burası gerçekten pek çok bakımdan Midwood Lisesi'ne benziyor. Acaba biz o zamanlar çok mu ergindik, yoksa burası yeniyetmelerin oyun yeri mi?

İzleyen haftalarda genç kadın hiçbir aracı kullanmadan bu sorularının yanıtını bulacaktı.

Başlangıçta Laura, Meksiko kentinde yaşadığı o küçük tartışma sahnesini gösterişli bir şekilde başlayıp sonra sonuçsuz

kalan bir aşama olarak düşünmüştü. Dogmatik Kübalı ile yaptığı kısa sözlü çekişme gerçekten sıcak bir malzeme değildi. Gazeteciler kuşkusuz yazacak çok daha iyi şeylere, sözgelişi bir Kongre üyesinin Jefferson Anıtı'nın yanındaki çeşmede birlikte olduğu çıplak güzellerle oynaması gibi ilginç haberlere sahiptirler.

Gene de genç kadına çeşitli çağrılar yapıp duruyordu. Ona yapılan kutlamalar sürekliliğini koruyacak gibiydiler.

Washington kentinde adınız bir kez duyulursa (ve özellikle olay beyni gerektiren bir işlevden kaynaklanırsa) siz hiç değilse bir, iki kez çekici bir akşam yemeği konuğu musunuz? diye araştırılmak üzere partilere çağrılırdınız.

Ve kuşkusuz Dr. Laura Castellano'nun durumunda onun kişiliği ayrıca görkemli bir pakete sarılmış olduğundan, genç kadın kısa sürede her zaman aranır bir konuk durumuna gelmişti, iyi bir entellektüel olan çekici Laura'yı özellikle genç kadınların seyrek olduğu ve bekar senatörlerin (ya da evli olanlardan yüzüğünü evde bırakıp yalnızca seçimlerde ortaya çıkaranların) çoğunlukta olduğu partilere çağırıyorlardı.

Başlangıçta Laura bunlardan zevk aldı ya da hiç değilse kendi kendisine partilerden zevk aldığını söyledi. Gülümsüyor, çevreye ışık saçıyor, espri yeteneğini kullanıp partide bulunan erkek ve kadın herkesi büyülüyordu. Kısa sürede aranan Mükemmel Konuk konumuna gelmişti.

Gene de Laura Castellano tüm tutkusunu işine ayırıyordu. Ürünleri için çıkış yolları arayan tıp araç ve gereç yapımcıları şimdi ona yaklaşıyorlardı. Çünkü onun varmak üzere olduğu noktayı görebiliyorlardı. Kasırgalı toplumsal yaşamını yavaşlatmadan kimi zaman genç kadın Enstitü'de iş buluşmalarım kesip atıyor ve böylece sabahın sessiz saatlerini kendini işe vererek geçirmeye çalışıyordu. Ve şimdi tüm partilerde konuşmaların ana konusu Watergate skandalı ile bundan sonra kimin kellesi

gidecek şeklinde yoğunlaşırken Laura bir kenara çekilip yalnızca konuşmaları dinlemekle yetiniyordu. Çünkü yeni doğan bebeklerdeki kanamaların bu tür politika ile uzak yakın ilişkisi bulunmuyordu.

Laura'nın ikinci ve üçüncü bilimsel yazısı bir biri ardından yayınlanmak üzere kabul edildiler. Genç kadının Enstitü üyeliğinin yemleneceğine ilişkin kuşku duyulmuyordu. Aslında araştırma görevleri için Enstitüye alınmasına karşın, şimdi kurumun hastahanesinde yeni doğan bazı bebekleri kurtarma işinde yer aldığında yaptığı iş için tuhaf bir gönül borcu duyuyordu. Laura her duyusuyla doyum noktasına varma durumundaydı. Başarılıydı ve ona hayranlık duyuyorlardı, işinden aldığı doyum şimdi en hoş umutlara bile baskın çıkabilirdi.

Her şey mükemmeldi. Oysa, Laura şimdi de mutlu değildi.

KIRK BİR

TARİHTEKİ en büyük aşklar listesine; Antonyus'un Kleopatra'ya, Romeo'nun Jülyet'e, Tristan'ın Izolde'ye karşı duydukları ölümsüz sevgiye şimdi Barney Livingtone'un Shari Lehamman'a karşı duyduğu tutku da eklenebilirdi.

Burada tek sorun Shari adlı kadının, Dr. Livingstone'un hastası olmasında yatıyordu.

Bir kez daha, ruh çözümlemesi saatleri hastadan daha çok doktor için azap verici hale girmekteydi.

Shari yirmi beş yaşında, Amerikan Balesi Tiyatrosu'nda çalışan,

Akdenizlilere benzeyen; duyarlı ve aydın bir dansözdü. Altı ay önce evliliği yıkılmış ve bunun üzerine duyumsadığı depresyon o denli şiddetli olmuştu ki, çalıştığı şirketin doktoru onun profesyonel bir yardıma gereksindiğini söylemişti. Barney'in bağlı

olduğu Psikiyatristler Birliği'nin kıdemli bir üyesi genç kadına Barney'i pek yeterli bir uzman olarak salık vermişti.

Genç doktor, Shari vakasının onun uzun zamandır tasarladığı kuramlardan birine aynen uyduğunu düşünmeden duramıyordu. Bu da, evlilikte hemen her zaman daha az çekici olan eşin evlilik dışı ilişkiye girdiği yolundaydı. Çünkü erkek ya da kadın öyle bir kişi, bilinçaltında eşine layık olmadığını duyumsuyordu.

Shari'nin ayrıldığı kocası kendisinden yirmi yaş büyük ve toplumda saygı gören bir viyolonsel virtüözüydü. Adam, karısını hastalık derecesinde kıskanıyordu.

Genç kadın şimdi şöyle yakınmaktaydı. "Kocama bir türlü güvence veremedim. Dans etmeyi bırakıp onun konser turlarına katılmayı önerdiğim de bile başarılı olamadım. Aslında o önerim her şeyi patlama noktasına getirdi."

Kocası Leland'dan kopuşunu her tartışışlarında Shari ağlıyordu ve bu da adamın onu geri çevirişine ilişkin betimlemesine pek uyuyordu.

"Neden, Dr. Livingstone? Neden bunu yaptığını bir bilseydim. Çaba harcar ve kendimi toparlardım. Şimdi ben sinirsel yönden bir tür karmaşa durumundayım..."

Hayır değilsin diye içinden konuşan Barney düşündü: Sorunlu olan senin kocan olacak o piç…

Bu sırada Barney'in çektiği acılar artmıştı. Shari ile toplum içinde birlikte bulunup Hippokrates'in Andı'nın ahlaksal kurallarını düşünmeksizin, ona umutsuzca aşık olduğunu söyleyemiyordu.

Genç doktor, Shari'nin yaralarını, yatıştırıcı kollarını ona sararak ve kulağına şöyle fısıldayarak iyi etmeyi istiyordu; Sen iyisin, Shari. Gereksindiğin tek şey, senin değerini bilecek bir erkek.

Sözgelişi, ben... Senin yaralı, genç ve güzel ruhunu iyileştirmek üzere her şeyi yapardım.

Oysa Barney, suskunluğu içinde acı çekmek zorundaydı.

Sorunu daha da kötüleştiren, ruhsal çözümlemenin çok iyi gitmesiydi. Psikolojide 'aktarma' denilen duyguların ruhsal olarak başkasına yönelmesi durumu oluşmuştu. Hastanın sinirsel hastalığının yarattığı sahne içinde, analizi yapan kişi senaryonun yıldızı haline geliyordu. Shari güçlükle ama yüreklilikle şöyle itiraf etmişti; "Dr. Livingstone, bunun size aptalca geleceğini biliyorum. Ama, size karşı... bir tür tutku besliyorum. Kitabınızı ve elime geçirebildiğim tüm yazılarınızı okudum. Sanırım ruh çözümlemesi olaylarında bu klasik bir durum. Ve her nasılsa ben hep kendimden daha yaşlı kişilere karşı çekim duymuşumdur."

Genç kadının son sözü Barney'in benliği üzerine sert bir tokat gibi gelmişti: Daha yaşlı kişi ha?

"Demek istiyorum ki, tüm kadın hastalarınızın aynı şeyi duyumsayacağına eminim. Kolejdeyken psikoloji kurslarına girmiştim. Bunun 'aktarma' denilen durum olduğunu biliyorum. Ancak bu sözleri size söylediğim için çok üzgünüm, Doktor."

Barney orada sesini çıkarmadan otururken merak ediyordu: Sen ayrıca o korkunç karşı 'aktarma' kavramını da öğrenmiş miydin?

Çünkü, eğer ruh çözümlemesi işlemi işe yararsa kaçınılmaz şekilde doktor ve hastası arasında bir ilişki oluşturuyordu. Ancak Freud'un gözlemlediği gibi, kuşkusuz tedaviyi yapan kişi hastanın yararına olmak üzere bu duygularını zayıflatmayı öğrenmeliydi. Belli bir dikkat yoğunlaşması noktasında işin içine karışmanın üzerine bir çizgi çekmeli ve Theodore Reik'in dediği gibi olayı "Üçüncü kulağı ile izlemeliydi."

Çekinmeden konuşulursa, psikanalistin yapabileceği en kötü şey, hastanın kendisine hediye ettiği onun bilinçaltına giren

anahtarın verdiği üstünlüğü kullanmak ve bu arada kendi kendini hoşnut etmekti.

Ve bu vakada durum tehlikeli bölgeye yaklaşıyordu. Barney kendisini "profesyonelce olmayan" fanteziler içinde bulmaya başlamıştı. Hasta ile ilişkileriniz bu denli içtenlikli ve özenli iken, neden tamamlanmamalıydı?

Çünkü o zaman yanlış davranılmış olurdu.

Barney'in kendi alt benliği ile süper egosu arasındaki savaş sona ermeyecek gibi görünüyordu. Genç doktor bir, iki vakada psikiyatristin sonunda hastalarıyla evlendiğini biliyordu. Ancak o doktorlar daha öğrenim aşamasındaki psikiyatristlerdi. Ama kendisi şimdi de...

Ve o anda Barney, Dr. Andrew Himmerman'ı düşündü. Oh, Tanrı'm! O adama benzememe izin verme!

Barney kendi kendisine bu vakanın farklı olacağını söyledi. Tüm istediği ölüm onları ayırıncaya değin Shari ile birlikte olmaktı.

Ve böylece haftalar geçiyor, genç doktor Shari'nin ruh çözümlemesi seanslarında orada oturup kesinlikle not almıyordu. Çünkü her şeyi kafasına kazımış gibi en ufak ayrıntısına kadar anımsıyordu.

"İlki en kötüdür, Barn."

Barney'in muayenehanesini ve kahve pişirme aygıtım paylaştığı kendinden kıdemli meslektaşından tüm alabildiği yanıt bu kadar olmuştu.

"Sen de aynı şeyleri duyumsamış olduğunu mu söylüyorsun, Brice?"

"Tanrı aşkına, Barney. Bizler robot değiliz. Ruh çözünmemesi yalnızca canlı ve yer değiştirici bir etkileşme olduğunda sonuç verir. Hasta sana karşı duygular beslerken sen de onun duygularına karşılık verirsin."

"Benim duyumsadıklarımı Shari biliyor mu, Brice?"

"Eminim ki, bir noktaya kadar biliyordur. Ama sonra olasılıkla kendisine senin üzerine bazı tasarılar kurduğunu ve her şeyi hayal gücüyle yarattığını söylüyordur. Bu da durumun incelikle kurtarılmasına neden olur."

Barney başını sallayıp konuştu. "Brice başını dertte. Shari için her şeyden vazgeçmek istiyorum. Şu lanet olası dünya üzerinde onun ne denli mükemmel ve insanlara karşı özenli bir kız olduğunu bilen tek kişi benim."

"Aynı zamanda çok da güzel" diyen Brice arkadaşının sözünü tamamlayarak ekledi. "Onu, bir gün bekleme odasında görmüştüm."

"Bak, Doktor" diye söze başlayan Barney sözlerini zorla karşısındakine benimsetmek ister gibi konuştu. "Ben, yaşadığım yıllar içinde pek çok 'güzel' kız gördüm. Ancak sana bu kızın 'içinin' güzel olduğunu söylüyorum."

Bu arada muayenehane içindeki uyan zili çaldı. Barney'in bir sonraki hastasının randevu zamanı gelmişti.

Genç doktor kendi odasına geçti, kapıyı açtı. Danışma ve değerlendirme için kendisine gönderilen yeni hastayı içeri çağırdı.

Hasta kendisinden yaşlı olmamasına karşın, çektiği acılar onu soldurmuş ve gözlerinin çevresindeki halkalar bu durumu vurgular gibi olmuştu.

Barney, "Bay Anthony misiniz?" diye sordu.

"Evet" diyen adam Barney kapıyı kapatırken ekledi. "Ben Dr. Anthony'yim."

O gün Barney ikinci kez kendi kendisine öfkelendi. Bir gece önce bu hastanın tarihçesini bir düzine kez okumuştu. Ama, kendi fırtınalı ruhsal durumuna o denli kapılmıştı ki, yeni hasta-

sının bugüne değin hiç karşılaşmadığı bir durumu, gizlice salgın haline dönüşen bir hastalığı kendisine sunduğunu unutmuştu.

Anthony "zarar görmüş bir doktor" olarak sınıflandırılıyordu. Ya da bazı psikiyatristler ona "Yaralı tedavi ediciler" diyordu.

Barney çalışma masasına yerleşirken doktor da tam onun karşısındaki koltuğa oturdu. Ve, "Sizi bana ne getirdi, Doktor.?" diyen Barney girişi yaptı.

"Ben, bir iç hastalıklar uzmanıyım", diyerek sözlerine başlayan Anthony anlattı. "Onları gerektiğinden az gördüğüm halde beni seven karım ve çocuklarım var. Tüm düşünebildiğim oldukça iyi bir baba ve seven bir koca olduğumdur. Demek istiyorum ki, tüm yaşamımda doyuma uğramamam için hiçbir dış neden bulunmuyor, Doktor. American Jornal'in yönetim kurulundayım. Ve bana da uğraşabileceğimden daha fazla başvurular yapılır..."

Barney bir şey demedi ve soru sormadı. Çünkü bu noktada doktorun yaşamındaki eksikliğin ne olduğunu anlayamamıştı.

"Hastalarımı seviyorum" diyen Anthony sözlerini şöyle sürdürdü. "Aslında kendimi onlara adamış bir durumdayım. Hastahanede iseler, her sabah ve mümkün oldukça geceleri onları yoklarım."

"Bu durum insana stres verici olmalı" diyen Barney ekledi. "Yani, özellikle onlar ölümcül derecede hasta iseler."

Doktor başını öne eğerek onayladı. "Korkarım ki, ben onların sorunlarını kendimle birlikte taşıyorum. Ve dürüst konuşmak gerekirse, günümü geçirmek üzere bir desteğe, bir tür koltuk değneğine gereksiniyorum."

Adam duraladı ve sonra utanarak açıkladı. "Bir miktar sakinleştirici ilaç alıyorum."

Barney anlayışla başını eğip, "Bunu da kendinize reçete ediyorsunuz" dedi.

"Onlara gereksiniyorum, Doktor" diyen Anthony konuşmasını şöyle sürdürdü. "Daha geniş bir görüş açısıyla tabloya bakalım: Hastalarımın her birinin ailesi var. Ve onlar hastalık nedeniyle doğacak stresi ailesiyle birlikte paylaşıyorlar. Durumu on ikiyle, hayır yirmiyle çarpın. Benim gereksindiğim şeye, yani arasıra rahatlama konusundaki desteğime ilişkin olarak fikir edineceksiniz."

Adam özür diler bir tavırla ekledi. "Ben, içki kullanmam. O konuda kendi kendimi denetim altında tutarım. Oysa günümü geçirmek üzere biraz

Valium'a gereksiniyorum. Demek istiyorum ki, bu yaptığım hastalarımın hatırı içindir."

Barney sakin bir sesle sordu. "O ilaçtan ne kadar alıyorsunuz?"

"Eh" diyen adam sonra biraz duraksayarak yanıtladı. "On miligram."

"Ne sıklıkla?"

"Günde birkaç kez" diyen doktor tam sayıyı vermekten kaçınarak konuşurken Barney'in yanıttan doyurucu sonuç alamadığını görüyordu. Bunun üzerine, "Şey. Günde ortalama, elli, altmış miligramlık dozu aldığımı söyleyebilirim" dedi.

Barney sakin bir sesle yorum yaptı. "En yüksek doz, normal olarak günde kırk miligramdır."

"Evet, biliyorum."

"Ve ilaç merkezi sinir sistemi üzerinde yatıştırıcı bir etki yaparken şimdi belki de sizde tartışmalı bir etki yaratıyor."

"Hayır, hayır" diyen Anthony protesto eder gibi konuştu. "Çok iyiydim. Dozun yüksek olduğunu biliyor ama işlevlerimi pek iyi yapıyordum."

Ansızın adam çalışma masasının üzerine bir yumruk atarak bağırdı. "Lanet olsun! Ben iyi bir doktorum!"

Barney bir süre bekledi ve sonra incelikle sordu. "Siz şimdi benim ilk soruma yanıt vermemiş durumdasınız, Dr. Anthony. Sizi buraya ne getirdi?"

"Buradayım" diyen adam güçlükle konuştu. "Çünkü, şimdi de anlayamadığım nedenlerle buradayım. Geçen pazar günü, hayır iki hafta önce karım çocuklarımla birlikte annesinin yanındayken.." Susan adam biraz bekledi ve sonra derdini üç sözcüğe sığdırıp özetledi. "Kendimi öldürmeye Çalıştım."

"Barney, seninle dürüstçe konuşacağım. Ben de tüm hastalarımı seviyorum."

"Çok hoş bir şey bu! Ciddi ol, Castellano. Ben, şu anda gerçekten çıkmaza girmiş durumdayım."

"Bunun olabileceğini biliyorum, Barney. Senin uzmanlık alanının meslek rizikosu da bu. Diğer özenli doktorların sık sık cehenneme gider gibi olduklarını bilmiyor musun?"

Genç kadının sözcükleri Barney'e kendisininkinden çok daha fazla acı çeken kişilerin bulunduğunu anımsatıyordu. Ve kendisi şu anda Laura'ya, Dr. Anthony'nin durumunu, adamın adını vermeden anlatmıştı.

Laura sempati duyduğunu duyuran bir sesle konuştu. "O adamı rahatsız eden ne?"

"İnanamayacaksın, Laura. Adamın sorunu çok fazla özen göstermesi. Bunun iyi doktorlara özgü, pek özel bir kanser türü olduğunu keşfetmeye başlıyorum. Bazı doktorlar duyumsamalarına zırh kaplıyor ve hastalarına karşı, kasabın ete davrandığı gibi, tedavi uyguluyorlar. Ama intihara kalkışmış olan zavallı adamı gördüğümde, diğer doktorları kınayamıyorum. Burada olay bir kendini koruma durumu şekline geliyor."

"Sanırım haklısın" diyen Laura teslim olmuş gibi konuştu. "Ben, yitirdiğim her yeni çocuk için üzüntüye kapılırsam sonunda sanırım çatlarım. Gerçekte er geç öyle olacağım."

"Laura" diye söze başlayan Barney gerçek bir ilgi gösterisiyle ekledi. "Sana defalarca söyledim: Birisine görünmelisin."

"Haydi, Barn, iyi olduğumu biliyorsun. Gerçekten iyiyim."

"Oh, evet. Bana gerçeği söyle. Gününü geçirmek üzere ne kadar Valium alıyorsunuz?"

Duraksayan kadın gerçeği söylemekten kaçınır bir tonla yanıtladı. "Pek fazla değil. Her şeyi denetim altında tutuyorum."

Barney kendi kendisine, Oh Tanrı'm! Keşke bu konuyu hiç açmasaydım, dedi.

Geçmişe bakıldığında Watergate Skandalı basının iştahım bir sirkin orta ringindeki antikalıklar gibi kabartıp duruyordu. Ancak, kamuoyu şimdi başka bir konuyu araştırmanın heyecanına kendini kaptırmıştı. Oysa, Cumhurbaşkanı Gerard Ford hiçbir şekilde dedikoduya yem vermeyecek kadar temiz ve nezih bir yöneticiydi.

Buna karşın, politika bir anlamda tiyatro sahnesi gibiyken şimdi bir spor alanı gibi izlenmeye değer hale geliyordu. Ve sonunda ufukta izlenecek bir orta sıklet maçı göründü.

⁂

1972 yılında Sağlık Bakanlığı sigara reklamlarının TV'de yapılışını yasaklamakta ve sigara yapımcılarının her paket sigara üzerine sigarayı alanların onu içtiklerinde sağlıklarına zararlı olabileceğini görmelerini sağlayacak bir notu koydurmakta başarılı olmuştu.

Şimdi iki yıl sonra, 1974'de hükümetin sağlık sorumluları daha da ileri adımlar atmayı tasarlıyordu. Bu noktada, sigara içen gebe annelerin daha doğmamış bebeklerine yaptıkları zararlarla ilgiliydiler. Hükümetin sağlık görevlileri halkı bilgilendirip olaydan habersiz gebe annelerin sigarayla birlikte çocuklarının yaşamını da havaya vurduklarını duyurmak istiyorlardı.

Sigara endüstrisi de kuşkusuz savaşıma hazırlıklıydı. Gerçekte onların ekipleri de ilk kibrit çakılır çakılmaz atak yapmak üzere hazırladılar. Oysa, pek meşgul olan Senatör ve Temsilcilerden oluşan Kongre Ortak Sağlık Komitesi yalnızca tek bir düşünce şekline saplanmış gibi oturup yardımcılarının kendilerine kısa özetler vermesini, çok iyi prova edilmiş karşı muhalefet sözlerini yinelemelerini bekliyorlardı. Üstelik Komitede yer alanlardan bazısı, ana geliri tütünden gelen eyaletlerin kongre üyesiydi.

Bu konuda daha önceki tartışmalarda gelip çıkan Capitol Hill (Senato ve Temsilciler Meclisi'nden oluşan ABD Kongresi. Çeviren) üyeleri danışmanlarıyla yaptıkları pek ciddi bir toplantıda olayı daha heyecanlandırıcı bir yolla sunmayı düşünüyorlardı.

Böyle toplantılardan birinde genç senatörlerden biri çok fazla sigara içen annelerden bu durumun sonucu olarak çocuğunu yitirenlerin tanık kimliğiyle toplantılara çağrılmalarını istedi.

Toplantı başkanı olan Minnesota Senatörü Tom Otis, "O fikir yürümez, Richard" diyerek ekledi. "Sigara endüstrisinin uyanık avukatları zavallı kızları sorularıyla tuzağa düşürüp perişan ederler. Bizler altı heceden uzun sözcüklerle konuşan bazı birinci lig doktorlarına gereksiniyoruz." Kıdemsiz üye sordu. "Böyle biri aklınızdan geçiyor mu, efendim?" "Kesinlikle evet" diyen Otis şöyle konuştu: "Genç bir baba olarak o adın neden senin aklına hemen gelmediğine şaşırdım. Düşündüğüm adam, dünyada en önemli çocuk doktoru Benjamin Spock'tur."

Toplantı salonunda karşılıklı fikirleri belirten mırıldanmalar oldu. "Hayır, hayır, hayır" sözcükleri "İyi, iyi, iyilerle çatışıyordu.

"Saygılarımla, efendim" diyen genç Senatör karşıtların fikirlerini dile getirdi.

"Dr. Spock şimdi de politik yönü olan bir kişi. Doktor bütün o Vietnam protesto gösterileriyle pek ünlendi."

Cumhuriyetçi bir Senatör onayladı. "Arkadaş haklı, Tom. Dr. Spock çok tartışmalı bir kişi."

"Lanet olsun!" diyen Otis teslimiyetle konuştu. "Korkarım ki haklısın. Diyeceğim, bu toplantıyı yarına kadar erteleyelim ve bu arada Amerika Tıp Birliği ile bağlantı kurup onlardan nasıl bir öneri geleceğini araştıralım."

O akşam Senatör Otis ile karısı sosyeteden Anne Harding'in evindeki akşam yemeği partisine katıldılar. Konuklar arasında Times dergisinin Washington bürosu şefi ile karısı ve Kissinger'in genç yardımcılarından biri ile ona eşlik eden Ulusal Sağlık Enstitüsü'nden Dr. Laura Castellano da vardı. Ertesi sabah Otis meslektaşlarına çok şanslı bir gece geçirdiğini söyledi.

Çünkü, akşamki partide tanıştığı doktor yeni doğan bebeklerin hastalıkları üzerinde çalışan bir çocuk hastalıkları uzmanıydı.

"Ve bütünüyle konuya egemen bir kadındı."

Genç Kongre üyesi Richard, "Bir kez daha saygılarımla, efendim" diye söze başlayarak durumu onaylamadığını şöyle dile getirdi. "Sözünü ettiğiniz Dr. Castellano ünü kent dışına taşmış bir kişi değildir."

Tom Otis bakışlarını genç yasa koyucu üzerinde sabitleştirerek, "Evladım, senin gibi yaşı küçük olan birinin basın ve yayının gücünü bileceğini düşünürdüm. Bu kızı yalnızca bir kez basın ve yayın ortamına sür. Salt bu nedenle ülke çapında ünlenmiş bir kişi olacaktır" dedi.

Sigara paketlerinin üzerine konulmuş kısa uyarı kimi kişilerce

Cumhurbaşkanı tarafından işlenmiş minik bir suç olarak düşünülürken o sabah yaklaşık dört milyon kişi televizyonda

yayınlanacak Kongre Sağlık Komitesi'nin oturumunu izliyordu, izleyicilerden bazısı çıkarcı çevredendi. Borsanın merkezi Wall Sokağı'nda pay senetlerinin alım satımıyla uğraşanlar küçük Sony'lerinin istasyon düğmesiyle oynayıp istasyonu ayarlayarak sigara endüstrisinin pay senetlerinin beklenmeyen bir bombanın düşüşüyle etkilenip etkilenmeyeceğini merakla bekliyorlardı.

Sigara endüstrisinin konuşmacılığını bu işe kendisini sevgiyle adamış ve sözcük seçmekte pek ustalaşmış olan Bay Arnold West yapacaktı. (Karşıtları çoğu kez adamın West: Batı anlamına gelen soyadını tütününün anavatanı olan South: Güney'e çevirip onu Bay Arnold 'South' diye adlandırarak değerini düşürmeye çalışırlardı.)

Her zaman olduğu gibi West'in savunması temiz ve yalındı: Ona göre sorun, sigara içmenin zararlı oluşu değil (Bay West'e göre, olay yalnızca bu işe yeterli bilim adamlarının karar verebileceği bir konuydu), ancak vatandaşlık haklarının söz konusu oluşuydu... Pek bilinen ama etkili bir hilesi vardı: Lekeli şeyi kutsal bir ineğe bağla, böylece o bağla lekeli şeyi korursun.

West kulaklarda kahramanca vızıltıları veren sözcükleri kullanarak konuşmasını sürdürüyordu. "Bu aynı zamanda bir özgür girişim sorunudur. Çünkü hepimiz sarhoş sürücülerin bu ülkede birçok trajik kazada sayısı masum insanı öldürdüğünü ya da sakat bıraktığını biliriz. Hiç kimse çıkıp da şişelerin etiketlerine içindeki içeceğin dolaysız olarak kişilerin yaralanmasına ya da ölmesine yol açacağına ilişkin uyanların konulmasını istemiş midir?

"Şimdi önümüzdeki soruna bakalım: Sigara endüstrisinin şimdi şöyle bir uyan yapması isteniyor: 'Gebe kadınların sigara içmesi doğum arızaları ve ölü doğacak bebeklere neden olabilir."

Bay West bir an onlara erişebiliyor muyum diye çevresindekilerinin yüzlerim tarar gibi süzdü ve sonra sözlerini sürdürdü.

"Şu anda siz seçkin Senatör ile Temsilcilerin ve balkondaki kişilerin önce sola sonra sağa bakmalarını istiyorum." Durdu ve bu kez zorlar gibi konuştu. "Haydi, haydi dediklerimi yapın." Dinleyiciler, hiç değilse balkondaki kişiler şaşkın durumda kendilerine denileni yaptılar.

"Ve şimdi size soruyorum: Komşularınızdan biri sakatmış gibi görünüyor mu? Yanınızda oturanlar hastaya benziyor mu? Ya da ben bu 'beyni arızalı' sözünün ne anlama geldiğini biliyor muyum?

Avukat topu kapmış bir türlü bırakmıyordu. "Seçkin üyeler, bayanlar ve baylar; benim amacım şu salonda oturanlar için herkesin sigara içmeyen annelerden doğmuş olduğuna ilişkin bir durumun istatistiksel olanaksızlığını göstermektedir. Evet, bu bir istatistiksel olanaksızlıktır. Ve ben, durumun tersini söyleyebileceklere meydan okuyor, hayır onları şurada konuşmaya çağırıyorum."

Balkondan gelen mırıltılar adamın safsatasının ilk raundu kazandığını gösteriyordu. Bay West konuşmasını şöyle tamamladı. "Tüm istediğimiz, vatandaşlık haklarımızdır. Bırakın bizi, özgür olalım. Bırakın yaşamımızı kazanalım. Burada yalnızca sigara içenleri değil, toprağı işleyen binlerce vatandaşımızı da dile getiriyorum. Bırakın da, bu ülkeyi kuran atalarımızın binbir güçlükle savaşarak kazandıkları özgürlüklerimize bir avuç isterik azınlığın tecavüz etmesine izin vermeliyim."

Bay West soruşturmayı yöneten başkana döndü ve "Senatör Otis, efendim. Şu anda söyleyeceklerim bu kadar. Komitenizin sorularına sevinçle yanıt vereceğim" dedi.

"Teşekkür ederim, Bay West" diyen yasa koyucu ekledi, "Bu, bir duruşma olmadığına göre sorulan, öneriyi onaylayanların konuşmaları bitene değin erteleyelim. Ve tüm safiyetimle söyleyeyim ki, ben de onların safındayım. Olayın bir tıbbi sorun oldu-

ğuna inanıyor ve bir uzmanı buraya çağırmak istiyoruz." Senatör sustu, sola doğru baktı ve, "Dr. Castellano, mikrofonu alır mısınız?" diye seslendi.

Tüm gözler ve büyük televizyon kameraları Laura'ya döndüler. TV yayın yönetmem iyi bir poz yakalamış ve kameramanların kulağına talimat veriyordu. "Kadının üzerinde kalın ve Otis'in konuşmasını sesle verelim."

Laura adını, öğrenim durumunu ve şimdiki görevini açıkladı. Harvard'dan aldığı iki mezuniyet derecesi ülkenin Doğu kesimindeki yaşayanları sevindirirken, genç kadının şimdiki Ulusal Sağlık Enstitüsü'ndeki araştırmacı görevi ve yeni doğan bebeklerin sağlığım geliştirme yolundaki çalışmaları tüm ulusu etkiliyordu.

Dahası Laura oraya hazırlanıp gelmiş, sözlerim ana başlıklar şeklinde mavi dizin kartlarına not etmekle kalmamış, iyi bir konuşmacı olan bay Arnold West'in hiç de başvurmadığı fotoğraf denilen ögeyi de yanında getirmişti.

(Bir gece önce yaptıkları telefon görüşmesinde Barney, "Castellano, unutma ki olay görüntülü yayın organında gösteriliyor" diyerek uyarmıştı. "Akciğerleri arızalı ve kuvöz içinde soluk almak üzere savaşım veren prematür bebeklerin resimleri sende vardır. Onları yanına al ve TV kamerası tarafından gösterilecek büyüklükte olmalarım sağla. Hasta bebeğin görüntüsünden daha çarpıcı bir şey olamaz.")

Ve böylece ince, uzun boylu ve görkemli bir sarışın olmasıyla değil, gösterdiği korkunç resimleri açıklarken sunduğu büyük beceriyle Laura kendisini izleyenleri büyülüyordu.

Bay West, Laura'yı acımasızca sorguya çekti. "Bayanlar ve baylar, bir baba olarak ben de gördüğümüz şu trajik resimlerden salonda bulunan herkes kadar etkilendim. Saygılarımla, bayan

Castellano, bağışlayın beni; evli mi, boşanmış dul mu yoksa genç kız mısınız?"

Burada deneyimli konuşmacı, uzman tanığın bir anne olmadığını gözler önüne sermek istiyordu. Soruna duygusal bir yaklaşım yapmak istediği açıktı.

Laura onu sakin bir sesle yanıtladı. "Sizce sakıncası yoksa, bana Doktor Castellano diyebilirsiniz."

"Bağışlayın beni Dr. Castellano, ancak siz bizlere çocukların şu zavallı durumlara annelerinin sigara içmiş olmaları yüzünden geldiklerini belgeyle gösteremediniz. Böyle çocuklardan binlercesinin sigara içmeyen anneler tarafından da dünyaya getirildikleri bilinen bir gerçektir.

"Evet, efendim."

"Ne dediniz? Bu olaya sigara içmeyen annelerin çocuklarında da rastlanabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, efendim. Onu söylüyorum."

"Sanırım, ben söylemek istediğimi duyurdum" diyen Bay West yerine oturdu.

"Şimdi ben de sözlerimi tamamlamak isterim" diyen Laura konuşmasını şöyle sürdürdü. "Bu yaptığım bir gösteri işi değil, Bay West, tıp bilimiyle ilgilidir. Biz burada tehlikeli sahnelerde esas oyuncu yerine dublör koymuyoruz. Hastalarımıza daha kötü görünsünler diye resimlerinde rötuş da yapmıyoruz" Genç kadın sesini yükselterek ekledi. "Size bazı üzücü bilgiler vereyim: Sigara içen anneler içmeyenlere göre iki yüz gram daha hafif bebek doğururlar.

"Ve gebe kadınlar sigara içtiğinde, çeşitli zehirleri; yalnızca nikotini değil, karbon monoksidi de alır. Bütün bunlar eteneden geçer ve bebeğe ulaşırlar."

Biraz duralayan genç kadın sorusunu doğrudan sigara endüstrisinin avukatına yöneltti. "Size soruyorum Bay West:

Çocuklarınızdan birini dokuz ay değil de birkaç saniye için bile olsa bir arabanın egzostunun önünde oturtur muydunuz?"

Salondan mırıltılar yükseldi. Ülkede televizyon izleyicileri kameralarına doğru biraz daha eğilmişlerdi.

"Komitenin zamanının değerli olduğunu biliyorum. Ancak bir bilgi daha vereceğim: Gebe anne, her içtiği sigara ile doğrudan doğruya ölü bebek doğurma şansını yükseltmektedir.

"Bu bilgileri içeren fotokopileri sayın Komite üyelerine sunacağım" diyen Dr. Laura Castellano, sağlık Mafiasına karşı oyun, set ve maçı kazanmıştı.

Washington Post gazetesinde bu kez yazıyı ek olarak Laura'nın bir resmi de çıkmıştı. Ancak genç kadının tuhaf bir şekilde umduğu gibi resim oldukça kötü çıkmıştı. Çünkü, ünlülerin peşinde koşan gazete fotoğrafçıları anlar gibi genç kadının üzerine saldırıp, "Buraya bak, Laura!", "Gülümse lütfen, Dr. Castellano!" diye seslenirken rahatsız olan Laura kaşlarını çatıp çirkin pozda yakalanmıştı.

O gece geç saatte olay hakkında görüşmek üzere Barney Laura'yı aradı ve, "İyi iş başardın, Küçüğüm" diyerek gayrete getirmeye çalıştı. "Ama bu olayın seni baştan çıkarmasına izin verme! Yani Playboy dergisine poz vermeni istemem."

Genç kadın güldü ve şöyle konuştu: "Sana bir şey söyleyeyim, Barney; Orada gerçekten ürktüm. Çünkü West denilen avukat zekiydi. Soruların nereden geleceğini bilmiyordum. Bunu söylemek tiksindirici ama, eğer tıptaki kötü bir uygulamam yüzünden dava edilirsem, o barraküdanın (yırtıcı bir balık sınıfı, ancak burada yazar avukatı o türden balıklara benzetiyor. Çeviren) yanımda olmasını isterdim."

"Seni bugün filme almayı dilerdim, Castellano. Gerçekten seninle gurur duydum."

Laura alçak sesle, "Kazandığım her başarıda senin fikrin var, Barney" dedi.

"Aha, Castellano. Kronometrem senin hemen hemen on iki saatten beri öz saygıdan özgür olduğunu gösteriyor. Bu bir rekor olmalı, öyle değil mi?"

Genç kadın yanıt vermedi.

"Laura, Tanrı aşkına, ben senin Ulusal Sağlık Enstitüsü'ne başvurularım yazmadım, yayınladığın makaleleri de kaleme almadım. Profesör Pfeifer'in dersinden A (+) notu aldığını da anımsayabilirsin. Muazzam biri olduğunu ne zaman kafana sokacaksın?"

"Haydi, Barn. Gülünç olma! Şu ana dek yaşamımdaki en büyük kazancım, bir metre yetmiş sekiz santim boyunda ve sarışın bir kadın olmamdır."

"Biliyor musun Castellano, Kaliforniya'da bir ameliyat yapıp uzun boylan kısaltıyorlarmış. Sana Neol için bir metre altmış beş santim boyu hediye edebilirim." Genç kadın gülerek, "İyi geceler, Barney" dedi. "Bir şey daha var." "Evet, neymiş o?"

"Sen, her zaman saçlarını o tuhaf renkler den birine boyatabilirsin!"

Laura'nın Enstitü'deki üyeliğinin yenilenmesi kaçınılmaz bir sonuçtu. Müdürler onun kişiliğinde ulusal bir değeri görüyorlardı. Çünkü genç kadın, kendilerinin üzerindeki çevrelerde hareket ediyor, onların yılda bir kez fakir olduklarını ve ödeneklerinin artırılmasını yalvarıyla söyleyecekleri kişilerle sık sık sosyetede görüşüyordu.

Bu arada Laura takım ruhuna sadık kalarak davranıyor ve gerçekten Enstitü ödeneklerinin artırılması yolunda lobi yapıyordu.

Genç kadın şimdi kendisini öyle zindeymiş gibi duyumsuyordu ki, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi uygulamaya koymayı

kararlaştırıyor ve felaket derecede fakir döşenmiş apartman katında bir parti düzenliyordu.

Pek çok yeteneği bulunmasına karşın Laura erdemleri arasında mutfak işlerinde becerisi bulunduğunu sayamazdı. Bu konuda evinin yakınındaki Silver Springs alışveriş merkezinde bulunan Milton'un şarküterisine güvenmekteydi. Parti günü Milton kamyonetine soslarıyla birlikte sandviç ve kekleri yükledi. Milton yeterince çatal bıçak takımı olup olmadığını Laura'ya soracak kadar akıllı davranmıştı. Kuşkusuz genç kadının evinde yemek takımı yeterli sayıda değildi. Bu yüzden şarküteri sahibi birkaç düzine plastik çatal ve bıçağı da yanında getirdi.

"Şimdi hazırsın" diyen Milton ekledi, "Şu anda yapmak zorunda olduğun tek şey punç adlı içkiyi hazırlamak (onun nasıl yapılacağım ben hiç bilmem) ve bir de konuklan selamlamak (o işten de hiç anlamam). Sana iyi şanslar. Hoşça kal. Yarın sabah artıklan toplamak için gene gelirim."

"Teşekkürler, Milt" diyen Laura ekledi. "Ben bir şey unuttum mu yoksa?"

"Evet" diyen Milton ciddi bir sesle yanıtladı. "Benim pek alçakgönüllü düşünceme göre, siz evlenmeyi unutmuşsunuz, efendim."

Laura büyük bir kapta punçu karıştırırken (laboratuvar deneyimlerinden içkinin ölçülerini saptama konusunda kendini yeterli buluyordu) birden aklına Palmer ile evli oldukları sürece evlerinde tek bir parti bile vermemiş oldukları geldi. Sahi, kendisi gerçekten evlenmiş miydi?"

Partisine ilk çağırdıkları kişilerden biri kuşkusuz Barney'di. Genç adam olayı bir övgü kaynağı olarak karşılamıştı. "Bu, senin için ileriye doğru bir adım, Castellano" dedi.

Aslında bu kez Barney bile nüansı ayırt edememişti. Çünkü parti gerçek Laura'nın onuruna değil, daha çok Tıp Doktoru

Bayan Laura Castellano'nun konusunda oluşturduğu imajın onuruna veriliyordu.

Parti günü Barney New York'dan erken saatte gelip Laura'ya yardımcı olmaya çalışta. Ve genç kadının saat ilerledikçe gerginleştiğini görerek ona birlikte hafif bir koşuya çıkmalarını önerdi.

Koşarlarken Laura'ya sordu. "Bu gece partiye gelenler arasında özellikle kime karşı hoş davranacağım."

"Herkese hoş davranmanı istiyorum, Barn. Çünkü doğrusu herkesi partiye çağırdım. Hepsi gelirlerse bin konuğumuz olabilir."

"Tanrı'm! Bu çok büyük bir şey! Bir odanın içinde bin doktor!..."

"Hey, şimdi" diyerek söze başlayan Laura uyardı. "Olayın amacı, sana tıp mesleğinin ölçümlemesini yapman için gereç sağlamak değildir. Amaç, meslek arkadaşlarının sarhoş olunca neler yaptıklarını görebilmendir."

"Tamam, Castellano. O durum da öğretici olabilir benim için."

Kaç kişinin Laura'nın evine girip çıktığım ve kaç kişinin de iki kat aşağıdaki çimde bulunduğunu kimse bilemezdi.

Milton'un hazır yiyecekleri elli konuk geleceğine göre hazırlanmıştı. Ve bunlar ilk saat içinde bittiler. Büyük şansla Laura her konuğunun ayyaş olacağım düşünmüştü. Evde punç için gerekli olan meyve suları ile zencefilli gazoz giderek azalmakta ve içkinin ana maddesini giderek votka oluşturmaktaydı. Ama ne olursa olsun içki su gibi içiliyordu.

Saat dokuzdan sonra sekreter Florence, Laura'nın yanına yaklaşıp partinin patırtısı içinde seslendi, "Laura sevgilim, herkes burada! Sen kendini övülmüş gibi duyumsamalısın. Çünkü şu olay için Dr. Rhodes bile laboratuvarından dışarı çıktı!"

"O da burada mı diyorsun? Paul Rhodes, Enstitü'nün acı biberli büyük böreği de evime şeref verdi mi?"

Laura Enstitü'nün direktörünün bürosuna kadar yüzsüzlük edip girdiğini ve ona da çağrı yaptığını unutmuştu. Ve adam şimdi çıkıp partiye gelmişti!

Genç kadın partideki tüm yüzleri tanıyor ama Rhodes'i göremiyordu. Evden çıkıp bahçeye indi ve adamı bir grup insanın ortasında gördü. Rhodes'de onu fark edince, "Laura, bu ne hoş bir parti. Gel bize katıl!" diye seslendi.

Tanrı'm! diyerek düşündü Laura: O da sarhoş. Tıpta dünyanın en büyüklerinden biri evimde ve her an sızıp bahçedeki çimlerin üzerine yıkılabilir.

Rhodes'i saran insanlar bir yuvarlak masanın çevresine toplanmış gibiydiler. Parıldayan şövalyeler yalnızca Tanrı'ya ve Rhodes'e baş eğer tavırlardaydı. (Saygı sırası salt böyle olmayabilir ve tersi sırayla yani önce Rhodes ve sonra Tanrı'ya baş eğebilirlerdi.) Biri dışında Rhodes'in yanındaki adamların hepsi orta yaşlıydı. Hava ılık olmasına karşın hepsi ceket ve kravatlıydı. Yalnızca genç bir adam tenis şortu giyinmişti.

Laura bu genç adama bakmaktan kendini alamıyordu. Terli tenis giysileriyle (belli ki, adam doğruca korttan buraya gelmişti) kim Paul Rhodes'in karşısına çıkmaya yüreklenebilirdi?

Adamların yanından biraz uzaklaşan genç adamla bakışları buluştu ve Laura tanımadığı bu konuktan hemen hiç hoşlanmadı. Kaslı bedeni, kahverengi kıvırcık saçlarıyla adamın çekici olduğu görülüyor ve belli ki o çekiciliğini biliyordu.

Genç adam olasılıkla cinsel yönden kışkırtıcı olduğunu düşündüğü bariton sesiyle, "Merhaba" diyerek konuşmasını sürdürdü. "Resminizi gazetelerde gördüm ama sizin benim resmimi gördüğünüzü sanmıyorum. Hiç değilse şimdilik öyle. Ben Marshall Jaffe'yim."

"Merhaba, Ben Laura'yım" derken genç kadının sesi konuşmaya hiç de hevesli değilmiş gibi çıkıyordu.

"Oh, lütfen. Hepimiz sizi tanıyoruz. Ev sahibemiz ve Enstitü'de resmi her duvara asılacak kadınsınız."

"Oh" diyen Laura konuşmayı bitirmek ister gibi bir sesle sordu: "Siz de Enstitü'de çalışıyor musunuz?"

Marshall, "Süfli işler kapasitesinde" dedi.

"Peki sizin gerçek kapasiteniz nedir?"

Adam, "Aşk için mi? O sonsuzdur" diyerek yanıtladı.

Normal koşullar altında Laura adamı sivrisinekmiş gibi elinin tersiyle kovardı. Ama şimdi sordu. 'Taptığınız iş tam olarak nedir, Bay Jaffe?"

"İyi" diyen Marshall ağır ağır konuşarak yanıtladı. "Unvanım doktordur. Aslında daha duyarlı olarak doktor doktor (Tıp doktoru ve doktora yapmış doktor) demem gerekir. Bu durumdan etkilendiniz mi?"

"Neden etkileneyim? Bu partideki çoğu kişinin çifte doktorluk unvanı var. Şu halde sizin çalışma alanınız nedir?"

Marshall bir, iki adım gerileyip elini Enstitü'nün Direktörü Paul Rhodes'in omuzuna koyarak açıkladı. "Paul, beni son zamanlarda iğfal etti."

"Pardon, ne dediğinizi iyice anlayamadım."

"Şey. Geçen hazirana kadar Stanford Üniversitesi'nde mikrobiyoloji uzmanıydım. Şimdi burada kıdemli araştırma görevlisiyim. Ve bu da, ilgimi ne çekerse onu yapmam demek oluyor. Sözgelişi, daha iyi bir tür fare kapanı yapmakla bile uğraşabilirim. Ancak benim için, sizin ne yapmaktan hoşlanacağınızı bilmek gerçekten ilgimi çekecek."

Kuşku götürmezdi ki, bu adam bir egomanyak (Hastalık derecesinde kendini beğenme durumu. Çeviren) idi. Ancak çıngıraklıyılanın büyüleyişi gibi inşam büyülüyordu. Ve Rhodes onu

kıdemli araştırmacı yaptığına göre, iyi yönleri bulunmalıydı. Kendisinin söylemeye çalıştığı kadar zeki de olabilirdi.

"Eh, beni bağışlayın Doktor+Doktor. Çünkü diğer Doktor+Doktorların boşalan bardaklarını da doldurmalıyım" dedi. "Adım Marshall'dır. Unutmayın, Laura."

KIRK İKİ

BURADA değilim. Ona yemeğe çıktığımı söyle." Çalışma arkadaşı Harvey karşı çıktı. "Ama, saat daha dokuz buçuk, Laura."

"Önemli değil, ona erkenden acıktığımı anlat. Ben yalnızca balonu başımın üstünden uzakta tutmaya çalışıyorum."

Harvey telefonla arayan kişiye mesajı iletti ve telefonu kapadı. Laboratuvardaki yerine dönerken kayıtsız bir ifadeyle sordu, "Adamın ne kötülüğü var, Laura. Demek istiyorum ki, onu partide gördüm ve bana yeterince hoş bir kişi olarak göründü. Ve sanırım sen de, onun için herkesin neler dediğini biliyorsundur?"

"Ne diyorlar ki?"

"Jaffe için, Paul Rhodes'in gözdesi diyorlar. Kendi yerine geçmesi için onu yetiştiriyormuş."

Genç kadın inanamazmış gibi konuşup, "Ama, o henüz bir çocuk" dedi. "Evet" diyen Harvey ekledi. "Durum pek şaşırtıcı. Adam, olsa olsa otuz üç yaşında."

"Gerçekten şaşırtıcı" diyen Laura düşündü; O benden daha genç. Ve sonra yüksek sesle konuştu. "Özellikle olgun bir adamın beynine sahip. Sırası gelmişken sorayım; mesajımı ona verdiğinde ne söyledi?"

"Kafeteryaya gidip seni arayacakmış."

Bir saat sonra Marshall Jaffe elinde küçük, beyaz bir kağıt torba ile Laura'nın yanında ayakta duruyordu.

Neşeli bir sesle, "Günaydın, Laura" dedi.

Genç kadın kaşlarını çatarak yanıtladı. "Seni buraya ne getirdi, Doktor Olağanüstü?"

"Eh, söyleyeyim: Kafeterya kapalı olduğu için istediğin kahvaltıyı alamamış olacaksın. Bu yüzden ben George ile tatlı tatlı konuşup ondan iki fincan kahve ile biraz çörek aldım."

"Teşekkürler. Ben fincanlardan birini alacağım."

"Senin için zaten bir fincan kahve getirmiştim. Öteki fincan benim. Bu sabah dışarda hava pek güzel. Eğer istersen seninle merdivenlerde oturup onu içebiliriz."

"Bak, Marshall, seni bilmem ama benim sabah sabah yapacak işlerim var. Eğer kusuruma bakmazsan..."

"Kusuruna bakmam, Laura. Ancak içinde karbonhidrat olursa çok daha iyi çalışırsın. Ve bizler konuşursak zaman yitirmiş olmayız. Çünkü, senin araştırmanın nasıl geliştiğine ilişkin fikir edinmiş olurum."

Birkaç dakika sonra puslu bir sabah güneşinin altında, binanın dışında birlikte oturuyor ve çörekleri yiyerek kahvelerini yudumluyorlardı.

Laura sordu. "Araştırmalarım hakkında şu anda ne kadar bilgi sahibi

"Eh, Paul ile birlikte çalışıyor ve her gün bir saat işlerin nasıl gittiğini onunla tartışıyorum. Senin başvuru dosyanı onun çalışma masasının üzerinde görmüştüm."

"Ve belli etmeden ona baktın, öyle değil mi?"

Marshall bu sözlere gücenir gibi olmuştu, "Hayır" diyerek karşı çıkarken her zamankinden daha az küstahça konuşuyordu. "Ben kendimi beğenmiş biri olabilirim ama Watergate skandalım yaratan tiplerden değilim. Başkalarının işlerine burnumu sokmam. Eğer bunu değerlendirebilirsen, Sayın Bayan Kutsal Castellano, Paul bakmam ve fikrimi söylemem için dosyanı bana vermişti."

Ve aynı anda genç kadın kendi kendine; Aha, şimdi benimle güçlülük oyunu oynuyor. Senin patronluğuna derim ha! diye düşündü. Adama, "Ve sizin fikriniz ne, Dr. Jaffe?" diye sordu. "Araştırmanı büyük bir şey olarak görüyorum. Yani evrensel boyutta bir hayal ürünü değil ama zekice ve pratik bir şey. iyi sonuçlar alman da bunların kanıtı."

Laura bu sözlerden övücü olan ikinci bölümü işitmemişti. Çünkü kafası tasarısının o denli özgün olmadığı imasına takılmıştı.

Kendisini biraz savunur gibi konuştu. "Altı ay öncesine göre, hasta çocukları o durumlarından kurtarabiliyoruz."

"Biliyorum, biliyorum" diyen Marshall protesto eder gibi konuştu. "Ben de babayım. Böyle şeyleri değerlendirebilirim."

"Oh" diyen genç kadın kafasının içinde kalsa bile adamın son sözleriyle düş kırıklığı duyumsadığını itiraf etmek istemez gibiydi. "Eğer merak ediyorsan, ben evliyim, Laura."

"Eminim ki karın seninle evli olduğu için ne denli şanslı olduğunu değerlendiriyordur. Ve kuşkusuz bunu aklından kaçırır diye sen her zaman zekice bibliyografyanla karının yanındasındır."

"Bizler o tür şeyleri tartışmayız" diyen adamın sesi tuhaf biçimde boş çıkıyordu. Olayı dramatize etmeden yalın bir şekilde açıkladı. "Karımın beyin ve omuriliğinde mültipl skleroz durumu (birden çok doku sertleşmesi hali. Çeviren) var."

"Oh" diyen Laura şimdi uslanmış gibi konuşuyordu. "Çok üzgünüm,

Marshall."

"Evet" diyen adam içini derin derin çekerek sözlerim sürdürdü. "Ben de üzgünüm, iki çocuğumuz için de gerçekten kötü bir durum. Demek istiyorum ki, Claire iyi olduğunda uzun süre sakinleşiyor. Ama sonra hastalık bir kez daha bastırınca, çocuk-

larımın annesi ölüp gitmiş gibi oluyor. Şanslıyız ki, eski tipte bir dadı bulduk ve işe aldık. Aksi takdirde hepimiz çıldırabilirdik."

Kendisi de bu denli alaycı bir patlama yapışına sonradan şaşıran Laura, "Ve bu şekilde sen de tenis oynamanı sürdürüyorsun" dedi.

Genç adamın çeneleri kasılır gibi oldu ve, "Hey, bak. Belli ki sen rahat, her şeyden yalıtılmış bir yaşamı sürdürüyorsun. Ama bırak da sana söyleyeyim, topa raketle vurmak benim sakinleştiricim. Çünkü, her şeyi omuzlarımda taşıyorum. Eğer terlemezsem, olayı çekebilmek üzere olasılıkla hap alacağım. Çocuklarım da kafamın üzerinde rahatlamam için bir güvenlik valfı bulundurmamı anlayışla karşılıyorlar."

Marshall sesini alçalttı ve adete bilinçsizmiş gibi ekledi. "Ve Claire birtakım bayanlarla buluştuğumu biliyor."

Laura o anda ne düşüneceğini bilemedi. Kendisini açık fikirli olarak düşünmesine karşın, karşısındaki adamın karısını böyle açık açık aldatması ona nahoş gelmişti. Gene de adamın dürüstlüğüne karşı hayranlık duyuyordu.

Genç adam ayağa kalktı. "Tamam, doktor. Kahve molası sona erdi. Haydi işimize dönelim ve dünyayı tehlikeli hastalıklarla atlet ayağından (ayak parmakları arasında oluşan mantar hastalığı. Çeviren) kurtarmaya çalışalım."

Birbiriyle çatışan duygularla şimdi de dolu gibi olan Laura, "Evet" diyerek boş bir sesle yanıtladı. "Görüşürüz, Marshall."

Genç adam durakladı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Bundan pek hoşlanacağım."

Laura o günün geri kalanında bir türlü kafasını toparlayamadı. Her zamanki gibi, karşısındaki kişinin (Marshall'ın) girginliğini yanlış değerlendirdiği için kendini kınıyordu. Gerçekte profesyonel bir tıp adamı gibi davranmamış ve genç adama araştırma konusunun ne olduğunu sormamıştı, iyi be, Castellano!

Böyle yarım düzine konuşma daha yaparsan, o zaman tümüyle sürüngen olacaksın!

Barney neredeyse bir zamanlar ruh çözümlemesini yapmış Dr. Fritz Baumann'a telefon etmeye ve bir kez daha profesyonelce yardımını istemeye hazırlandı.

Bununla birlikte durum tuhaftı. Genç adam olaydan kendisini çekmek istemiş, bunda da başarılı olmuştu. Kendi ilgisini genç kadın üzerinde askıda tutarak, Shari'nin o durumdan biraz haberdar olmasını ama işin romantik dereceye kadar gitmediğini anlamasını sağlamıştı.

Böylece ideal bir ruh çözümlemesi ortamını sağlarken kırık kanadıyla kendisine gelen güzel kuşun uçabileceği günün çabuklaşmasına çalışmıştı.

Genç kadın kısa sürede sanatçılara özgü kendi güvenini kazanmış; hazırlanmakta olan Kuğu Golü balesinde bir rol kapmıştı.

Barney, Çaykovski'nin balesinin sonu trajediyle biten olanaksız bir aşkı anlattığını düşünmekten kendini alamıyordu. Çünkü balenin sonunda aşıklar ancak bu dünyadan aynhrlarken birleşiyorlardı.

Bir gün kahve pişirirken muayenehanesini paylaştığı kıdemli meslektaşına, "Brice, eğer bir gün benim odamdan çığlıklar duyarsan lütfen hemen hastahaneyi ara. Çünkü patlama noktasına geliyorum ben" dedi.

Çalışma arkadaşı sordu. "Şimdi de aynı kadın mı?"

"Evet, o tedaviyi bir süre askıya almak zorunda kaldı. Şirketi ülkenin Batı Kıyısı'nda turneye çıkıyor. Daha sonra yaz sonuna doğru Avrupa'ya gidecekler. Brice, şimdi ben ne yapmalıyım."

"Şükürler olsun ki, ben senin psikiyatristin değilim. (Çünkü, paran benim tedavi ücretime yetişmezdi). Ama sana küçük bir

tohum vereceğim. Onu kafanın içine ekip çiçeklenir mi diye bakarsın."

"Evet, nedir o tohum?"

"O kız üzerinde akılsal ya da duygusal bir yatırım yapmadığına emin misin?"

Barney bu fikre gücenir gibi olmuştu. "Neden böyle düşünüyorsun, Brice?" diye sordu.

"Önemli olan senin ne düşündüğün, Barney."

O anda bina içi iletişim zili çaldı.

Büro arkadaşı Brice gülümseyerek, "Haydi, tuz madenine" dedi.

"Tecavüz madenine mi dedin, Brice?"

"Öyle demedim. Ama o türlüsü de geçerlidir."

Barney'in odasına doğru yürürken bile Shari Lehman her nasılsa değişmiş gibi görünüyordu. Batı kıyısından gelip Londra'ya geçmeden önce genç doktordan son bir çözümleme seansı için randevu almak üzere daha önce telefonla aramıştı.

"Kendimi çok iyi olarak duyumsuyorum, Dr. Livingstone" diye konuşmaya başlayan genç kadın ekledi. "Ve size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum. Bana verdiğiniz şey (nasıl söylesem bilmem ki) sanki ikinci doğuşum gibi oldu."

Barney suratını asmış düşünüyordu; Şu halde ben senin annenim.

Genç kadın gülümseyerek konuştu. "Bu haftadan sonra birbirimizi göremeyeceğiz."

"Biliyorum. Şirketiniz Avrupa'ya gidiyor" derken Barney pek sakindi.

"Evet, ama ben oraya gitmiyorum."

Bekle, Livingstone! Daha tümüyle yitirmedin diye düşündü genç adam. Belki de kız beni hasta-doktor ilişkisiyle bırakıyor ve karşıma bir erkekmişim gibi çıkıyor."

"Böyle bir şeyin olacağım hiç düşünmemiştim" diyen genç kadın şimdi coşku içinde konuşuyordu. "Yani bu benim her zaman yaptıklarıma hiç benzemiyor. Şu ana değin hep Leland'ın görünümünde ve beni paspas gibi kullanan erkeklere kapıldım. Şimdi sizin sayenizde kendimi daha iyi tanımayı öğrendim ve aynı hataları yeniden yapmayacağım."

Barney bekledi: Haber ya çok iyi ya da çok kötü çıkacaktı. Her iki duruma karşı hazır olmak üzere koltuğunun arkalığına sıkıca yaslandı.

Yeniden genç kadın konuştu: "Kenneth pek özel bir erkek."

"Kim."

"Oh, sanırım heyecanlandım ve size olayı en baştan anlatmaya başlamadım. Ben, aşık oldum. Ve bunun ilk kez başıma geldiğini söyleyebilirim. Demek istiyorum ki, Leland ile yaşadığımın aşk olmadığını artık biliyorum. Rastlantı olarak Kenneth de bir doktor. Santa Barbara'da. Sinir-bilim Profesörü Kenneth Glover, adım duydunuz mu?"

Genç adam yalnızca "Hım!" dedi.

"Acele ettiğimi düşündüğünüzü biliyorum. Ama doktor, son altı hafta boyunca her günün en az bir bölümünü Ken ile birlikte geçirdik. Bu, psikiyatri öğretisine göre az sayılır. Ancak dürüst konuşursam, onu tanıdığımı duyumsuyorum. Görseniz siz de ondan hoşlanırsınız. Birçok bakımdan size benziyor."

Ve Barney kendi kendine sordu: Bu kadın gerçek tereyağı varken neden margarinde karar kılıyor? Demek istiyorum ki, ben buradayım ve senin için eriyip bitiyorum!

Bir anlık suskunluk oldu.

"Doktor" diyerek söze başlayan Shari şöyle konuştu. "Lütfen bir kez olsun belli bir soruya yanıt verir misiniz? Lütfen, lütfen bana söyleyin, yalnış bir şey mi yapıyorum?"

Kendi kendisine, Tanrı ya şükürler olsun ki bu işin öğrenimini yaptım diyen Barney şöyle düşündü; Çünkü kitaptan standart veda seromonisini sana aynen okuyabilirim.

"Burada eğer biz bir şey kazanmışsak, o zaman sen içten duyumsamalarınla bağıntı kurarak kendin için doğru olanı kararlaştırabileceksin demektir. Hiç değilse çalışmamamızın amacı, senin bana bağımlı olmayıp daha iyisi kendi kendine bağımsız olmandır. Eğer kendine güveniyorsan..."

"Güveniyorum, güveniyorum" diyen Shari şimdi ivedi konuşuyordu. "Ama, senin kararsız kalmamana sevindim." Genç kadın kendisini zorlayıp susturdu ve sonra özür diler gibi ekledi. "Ben aslında 'kararsız' demek istemedim. Yani, benim kararıma ilişkin bir kuşkun olsaydı eğer..."

Şimdi geriye birkaç dakika kalmıştı. Oysa Barney artık işi burada noktalamak üzere ayağa kalkıp, "Ben her zaman seni temelde olgun ama kötü bir kazadan sonra psikolojik ilkyardıma gereksinen biri olarak düşündüm" dedi. Elini uzattı ve sözlerini sürdürdü. "İyi şanslar, Bayan Lehman."

Shari sordu, "Doktor, sizi öpmem kuralara aykırı mıdır?"

Barney daha yanıtlayamadan genç kadın onun yanağına bir öpücük kondurmuştu bile.

Ve Shari dans ederek onun yaşamından çıktı.

Barney ile Laura'nın aşk yaşamları salıncağa benziyordu. Genç kadın yükselince adam alçalıyor, kadın alçalınca genç adam yükselmeye başlıyordu.

O akşam Barney'in duyumsadıkları için "alçalmak" değil de "kıçı yere çarpmak" (!) ya da "yerin 1.5 metre altına gömülmek" deyişleri daha uygun olabilirdi.

Genç adam melodramlara yakışır bir sesle, "Castellano, sanırım ben devam gücümü yitirdim. Demek istiyorum ki, Shari olmazsa yaşamımın ne anlamı var?" diye sordu.

"Birincil olarak, yazılacak bir kitabın var" diyen Laura önerdi. "Bu gönül yücelten deneyimini bile yapıtında kullanabilirsin."

"Sahi mi? Nasıl?"

"Psikolojide 'karşı aktarma' denilen olayın tehlikesinden söz edebilirsin.

"Hayır, teşekkürler. Bunu senin, kelime oyunumu bağışla lütfen, can yoldaşın Grete'ye bırakıyorum. Sırası gelmişken o kız ne alemde?"

"Son işittiğime göre, Houston'da işleri çok iyi gidiyormuş, ilk kalp nakli ameliyatında yardımcı bile olmuş."

Barney o anda soruyu sorduğuna pişman olmuştu. Çünkü Houston kentinin adının laf arasında geçmesi kendisine birden arkadaşı Bennett'in orada olmadığını anımsatmıştı. Grete adlı o kar tanesi merdiven basamaklarını

İkişer ikişer atlayıp çıkar gibi meslekte yükseklere tırmanırken Bennett, Cambridge'in yağmur ve karında yeni bir okulu daha bitirmek üzere savaşım vermekteydi. Ve Barney'in bildiği kadarıyla arkadaşı okulda doyurucu bir arkadaş çevresi bulamamıştı.

(Bir telefon görüşmelerinde arkadaşı Bennett, "Burada ruhum arınıp yüceliyor" diyerek eklemişti. "Gecelerimi geçirmek üzere amfetamin yerine öfkemi kullanıyorum. Aslında şu lanet olası öğrenimimi üç yıl yerine iki yıla sığdırabilmek üzere ekstra dersler alıyorum. Hukuk Fakültesi'nden nefret ediyorum. Çünkü burası sana 'olayları' kullanıp aslında gerçek olmayan şeylere insanları inandırmayı öğretiyor. Tıpta hiç değilse yaşayan insan canlıdır ve ölen insan cesettir. Burada, maskaralıktan bir duruşma yapıyor ve jürinin buna göre karar vermesini bekliyorlar.) Laura telefonda sordu. "Şimdi de orada mısın, Barney?"

"Bağışla beni, Castellano. Bir hastamı düşünüp dalmışım" diyen Barney vites değiştirir gibi davranıp sordu. "Daha neşeli şeylerden söz edemez iniyiz?"

"Peki. Her şeyden önce gelecek ay bu zamanda sevgili hastanı unutacağım ve yeni bir madonna için çıldıracağına sana söz veriyorum."

Barney, "Şu söylediklerin pek ilginç" diyerek yorumladı. "Sahiden benim her zaman 'erişilmeyecek' madonna tiplerini amaçladığımı mı düşünüyorsun?"

"İşin namuslu anlatılmışını mı yoksa yapay köpükle örtülmüşünü mü istersin?"

"Gerçeğe dayanabilirim. Bilinçaltımla hep kendime uygun olmayan kadınlara doğru gittiğimi mi düşünüyorsun?"

"Emily seni bırakıp gittiğinden beri çok öfkeliydin ve sanırım bir kez daha yanmaktan korkuyordun."

Barney düşündü: Lanet olsun! Castellano haklıydı.

"Hey dinle, Laura. Bu durumdan hoşlanmadım. Ansızın sen, beni akılsal bir röntgenle okumaya başladın. Oysa bu, benim yaptığım iş olmalıydı."

"Merak etme, Barn. Sana eleştirilecek pek çok malzeme vereceğim. Sözgelişi, Marshall Jaffe'yi ele alalım."

"Lanet olsun! O da kim?"

Ve sonra Laura anlattı. Anlatışı dokuz dolar seksen beş sentlik bir telefon görüşmesi tutarı kadar sürdü.

Genç kadının tüm anlattıkları Barney'e daha baştan yitirilecek bir oyun partisi gibi gelmişti.

"Senin nasıl düşündüğünü bilmem ama adam sana uygun değil bence. Evli kişileri bir yana bırakacak kadar zeki değil misin?"

"Barn, Washington kentinde evlenme yaşındaki kadınların evlenme yaşındaki erkeklere sayısal oram yapılırsa her boğaya beş inek düşmektedir."

"Sen de ortalama bir ineğe göre on katı iyi olduğunu biliyor musun? Yalnızca aklım başına toparlasan oradaki kadınlar arasında büyük paniğe neden olurdun."

"Ama Barney, Marshall'dan hoşlanıyorum. Bu duruma karşı elimden bir şey gelmiyor, istemem ama öyle oluyor. Ben gerçekten ona..."

"Acıma duyguları besliyorsun."

Genç kadın yanıt vermedi. Çünkü duyumsadıkları içinde hiç değilse acıma da vardı.

"Bak, Castellano. Ben de o adama acıyorum. Ama, seni gözetiyorum ve bu işe daha çok karışırsan ne kazanacağını bir türlü göremiyorum."

"Barn, yirmi bir yaşımı geçtim. Beni gözetlemek zorunda değilsin."

"Castelleno, sana ben dikkat etmezsem kim gözetecek?"

Laura hiç de mantığa sığmayan sözlerle karşılık verdi. "Ama, o pek çekici bir erkek."

"Biliyorum, biliyorum. Onu senin partinde görmüştüm."

"Bütün o kalabalığın arasında mı?"

"Spor giysileriyle partide bulunan bir adamı ayırt etmek güç değildi, Laura. Onu biraz da küçük bir sürüngen olarak düşünmüyor musun?"

"Eh" diyen genç kadın laf olsun diye konuşur gibi, "Adamın güzel bacakları var" diye ekledi.

"Benim de güzel bacaklarını var. Oysa, Dr. Fritz Baumann'ın evine basketbol formamla gitmiyorum."

"Ayrıca o şimdiye değin rastladığım en zeki erkek."

"Evet, herhalde bunu sana sürekli yineliyordur?"

"Doğrusun, Barn. Kendisine bir tür aşık olduğunu kabul ediyorum. Ancak bu aramızda bir denge kuruyor."

"Bay ve Bayan Sprat'inki gibi mi diyorsun? Adam kendine çok güveniyor ve sen de kendine karşı aşırı güvensizsin."

"Aşağı yukarı öyle bir şey."

"Ancak Spratların hiç değilse evli olduklarını unuttun mu? Üzgünüm, Laura. Ama, durumunu gerçekten onaylamıyorum."

"Oysa ben, Marshall ile birlikte olmaktan hoşlanıyorum, Barney. O pek hoş ve yerine göre esprili bir adam. Demek istiyorum ki, hiç değilse yokluktan daha iyi."

"Tamam, tamam. Bir kez daha kalbini kırdır. Ancak sen yürüyen merdivende 'aşağı' doğru iniyorsun. Ya da tenise benzetme yaparsak, sonuç aşka karşı sıfır. Şu halde oyunlar arasında nerede olduğunu bir düşün. Diyelim ki, beş yıl daha kaldı."

Bir suskunluk oldu. Sonunda Barney topu yere indirmeden smaçla bir sayı kazanmıştı?

Ama, Laura Barney'in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Kadınsal biyolojik saat işledikçe onun doğurganlığını alıp götürüyordu. Bir süre sonra artık gebe kalmaktan "endişe" duymayacaktı.

Oh, kendine acımayı bırak, Castellano. Bırak beş yılı, beş hafta içinde ne olacağını kim bilebilirdi?

Laura sonunda iç dengeye benzer bir şeyi bulmuştu. Genç kadın ile Marshall kararlı (ve biraz eksik) bir ilişki kurmuşlardı. Haftada bir, iki akşam yemeğini Laura'nın evinde birlikte yiyorlardı (bu arada adam genç kadına yemek yapmayı öğretiyordu.) Olasılıkla bu yemekler birlikte oynadıkları tenisten sonra gerçekleşiyordu (Tenisi de, Marshall Laura'ya öğretmekteydi). Programları izin verdikçe genç adam onu tiyatro ve maçlara götürmekteydi. Ve Laura memnundu. Hiç değilse daha yüksek bir amacı düşlemeyi umut etmiyordu.

Marshall her şeyde "En iyi" olmak gibi bir tutkuya sahipti. Eğer herhangi bir konuda, Bir Numara olmak isterse dünyada hiçbir şey onu durduramazdı.

Ancak bilimsel alanda yalnızca altın madalya almak istemiyor, fikirlerinin meyve vermesine büyük özen gösteriyordu. Biyoloji mühendisliğinde yeni yollar açmak ve kuşaklar sonra bile kutsanmak niyetindeydi.

Genç adam, Paul Rhodes ile birlikte on sekiz ay çalışmalarından sonra o noktaya geldiğini duyumsamaktaydı.

"Bu böyle artık, Laura. Bu yıl birçok kanser türünün sona erdiği bir yıl olacak" diyordu.

Doktor Rhodes, Jaffe ve Enstitü'deki yardımcılar, Helsinki'den Dr. Toivo Karvonen ve Meliahti Üniversitesi'ndeki asistanlarıyla birlikte üzerin de beş yıl süreyle işbirliği yaptıkları bir araştırmayı bitirme noktasındaydılar. Kanser yapan hücrelerin ayırt edilmesi ve azaltılmaları üzerinde hep birlikte oluşturdukları yöntemde son deneyimleri yapmak üzereydiler. Bir akşam yemeğinden sonra Marshall, "İnanabilir misin Laura? Futboldaki gibi, gol çizgisine sanki beş metre kaldı" dedi.

Büyük hevesliliğiyle genç adam neredeyse oturdukları odayı ısıtır gibi olmuştu. Sözlerini şöyle sürdürdü. "O kötücül urları genleriyle birlikte ele alacağız. Bu, inanılmaz bir şey, değil mi?"

"Söyleyecek söz bulamıyorum, Marsh. Tüm düşündüğüm yitirdiğimiz onca hastayı bu sayede kurtarabileceğimizdir. Buluşunuzun hastahanelere varması ne kadar sürer?"

"Eğer şanslı olursak belki üç yıl. Tanrı'm! Olayı tüm dünyaya bağırarak ilan etmek geçiyor içimden."

Marshall tasarısıyla yaşıyor ve soluk alıyordu.

Genç kadın ilişkilerinin içine bilimsel konuşmaların da katılmasından büyük keyif almaya başlamıştı. Belki genç adam

bilimsel taşanlarını anlatırken güç terimleri övünme derecesinde sık kullanıyordu. Ama kendisi de hiç değilse onları anlayabiliyordu.

Şimdi Laura "parttaym" eş olma durumunu kabullenmişti. Marshall, Enstitü'deki tüm etkinliklerde ona eşlik ediyordu. Şimdi de genç kadın, Helsinki'de Rhodes ile birlikte olduktan zamanlarda, gecelerin çok uzun olduğu o ülkede Marshall'ın akşamlarını nasıl değerlendirdiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Bu arada Marshall genç kadının ondan bekleyeceği şeyi de söylemişti. Laura kendisine "fultaym" bir koca bulduğunda genç adam incelikle kadının önünde eğilecek ve aradan çekilecekti.

Ve bir gün Marshall Laura'ya Finlandiya'ya yapacakları yolculuğa katılması için öneride bulundu. "Orası o denli temizdir ki, yüz seksen bin gölün hiçbiri kirletilmiş değildir" diyerek ekledi. "Belki de oraya götüreceğimiz bilgiyle karşı taraf oyalanırken bizler kayak yapmak üzere bir, iki gün kentten sıvışabiliriz."

"Ben kayakla kaymayı bilmem ki."

"Sana öğretirim, Laura. Şu ana değin göreceğin en iyi öğretmen olurum."

"Evet, bunu ilk kocam da söylemişti."

Konuşmaları başka bir konuya atladı. Laura "İlk kocasıyla" ilgili olarak söylediğinden utanç duymasına karşın, genç kadın bunu dikkatsizlikle ağzından kaçırdığını ve kuşkusuz Marshall'ın da o söze dikkat etmiş olduğunu biliyordu.

Ama sonraki günlerde Marshall o sözü hiç ağzına almadı.

Bir akşam geç saatte Marshall telefon ederek Laura'yı uykudan uyanırdı. Genç adamın panik halinde olduğu sesinden anlaşılıyordu. "Laura, yardıma muhtacım." "Sorun ne?"

"Sekiz yaşındaki oğlum Scott'un ateşi o denli yüksek ki, neredeyse derecenin en yüksek noktasına gelip dayanıyor. Hemen buraya gelebilir misin?

Laura içine girdiği şok durumunu duyumsayacak kadar uyanmıştı. "Marshall, benden ne istediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Laura, bir görgü kitabı üzerinde oyalanacak durumda değilim. Bu, ölüm kalım sorunu. Oğlum bir uzman doktora gereksiniyor."

Genç kadın kendisini parçalanmış ve öfkelenmiş gibi duyumsayarak söylendi. "Öyleyse oğlunu hastahaneye götür!"

"Laura, benim onu bir acil servise ulaştırmamdan daha çabuk sen buraya gelebilirsin. Ve üstelik orada bürokrasi yüzünden oğlum ölebilir." Adam konuşurken yalvarır gibiydi.

"Tamam, geliyorum" diyen Laura içini çekerek ekledi. "Hemen yola çıkacağım."

"Çok şükür, Tanrı'm! Acele et, olmaz mı? Yolu biliyor musun?" Genç kadın sakin bir sesle yanıtladı, "Senin nerede oturduğunu biliyorum, Marsh."

Laura gaz pedalına basarken Chevrolet-Nova markalı arabası 15 numaralı devlet yolunda yaklaşık yüz elli kilometrelik hızla takırdayarak gidiyordu. Ancak böyle yüksek hızla giderken bile Laura duygularına dizgin vuramıyordu.

Dinle, Laura: Sen bir çocuk hastalıkları uzmanısın ve o çocuk hasta... Ne duyumsarsan duyumsa... Oğlanın ana ve babası konu dışıdır, ivedi bir durum bu.

İşlevlerini tam olarak yapabilmek için kendi kendini hipnoz yapar gibi bu sözleri içinden yineliyordu. Böylece soluk alabilecekti.

Jaffe'lerin evi Beltway'in tam dışında ve Silver Springs denilen semtteydi. Ama, yolun son yedi yüz metrelik bölümü tümüyle toprak kaplı ve ışıksızdı. Buna karşın, Laura arabayı fazla yavaşlatmadı.

Önünde küçük bir çimenlik ve posta kutusunun üzerinde JAFPE'ler etiketi bulunan iki katlı beyaz bir evin önünde arabayı durdurdu. Burası, çevrede ışıklar içinde pırıl pırıl parıldayan tek evdi.

Arabadan çıktı ve dışardan el çantasını almak üzere koltuğa doğru uzandı. Bu arada Marshall'ın siluetini ön kapıda gördü.

"Tanrı'ya şükürler olsun, çabuk gelebildin. Bunu unutmayacağım Laura, gerçekten."

Laura sesini çıkarmadan başını öne eğip onayladı ve içeri girdi.

Merdivenlerde beş, altı yaşlarında Susam Sokağı desenli pijamalar giyinmiş olan bir oğlan çocuk irileşmiş gözlerle kendisine bakıyordu.

Çocuk, "Hey, baba!" diyerek endişeli bir ses tonuyla bağırdı. "Sen doktor çağıracağını söylemiştin! Bu bayan da kim?"

"Bayan, doktordur, Donny" diyen Marshall güvence verir gibi konuştu. "Haydi sen ayaklarının ucuna basa basa yukarı çık da doktor, Scott'un nesi var diye baksın."

Laura evde en az sürede görülmek üzere merdivenleri adeta koşar gibi tırmandı ve açık yatak odası kapısına doğru seğirti. 1

Marshall daha şimdiden oğlanı soğuk havlulara sarmıştı.

Genç kadın yatağa doğru yürüdü ve ateşler içinde yanan çocukla konuştu. "Ben, Dr. Castellano'yum, Scott. Kendini yanarmış gibi duyumsadığını biliyorum. Ancak özellikle ağrıyan bir yerin var mı, bana söyle."

Oğlan başını sağa sola çevirirken gözleri bir yere odaklanmamıştı. Daha sonra Laura, Marshall'a dönüp, "Çocuğun ateşine en son ne zaman baktın?" diye sordu.

"Beş dakika önce. Kırk bir dereceydi."

Laura çocuğun ateşler içinde yanan alnına dokundu. "Söylediğine inanırım" diyerek ekledi. "Aşağıya, mutfağa in ve bana hemen buz getir. Evde bedeni oğuşturmak üzere alkol var mı?"

Marshall, "Claire'in odasında var. Oradan alırım" diyerek yanıtladı ve hemen odadan dışarı çıktı. Genç adamın normalde güneş yanığı olan yüzünün rengi iyice kaçmıştı.

Laura dönüp hasta çocuğa dikkatle baktı. Oğlan babasına o kadar çok benziyordu ki...

Sonra Scott'un lenf bezlerini kontrol etti. Onların iyice kabarmış olduklarını saptadı. Göğsüne steteskopunu koyup dinledi. Hızlanmış kalp atışından başka bir ses duymadı. Bu da çocuğun soluk alıp verme sorunu bulunmadığını gösteriyordu.

Çocuğun yaşında bu durum bir endokard iltihabının (kalbin zar tabakasının yangısı. Çeviren) göstergesi olabilirdi. Ama bu, yalnızca bir varsayımdı. Şu anda önemli olan yalnızca hastalık belirtisini iyileştirmek, ateşi düşürmekti.

Kapıdan bir kadın sesi, "Beni bağışlayın, Doktor" dedi. Laura döndü ve kareli yün kumaştan sabahlık giyinmiş orta yaşlı ama yaşı kesinlikle belli olmayan bir kadını elinde ağzı kapaklı bir şişe ile gördü.

"Dr. Jaffe alkole gereksindiğinizi söyledi" diyen kadın şişeyi uzatıyordu. Laura başını öne eğip onaylayarak ona doğru bir, iki adım attı. Daha teşekkür edemeden gene kadın konuştu. "Ben, Bayan Henderson'um. Size yardımcı olabilir miyim? Lütfen doktor, burada hepimiz o kadar çaresiziz ki..."

"İyi, bol miktarda havlu da gerekli olacak." "Evet, doktor. Hemen hazırlanayım."

Kadın arkasını dönüp kayboldu. Aynı anda Marshall elinde bir kova dolusu buzla içeri girdi. Küçük Donny da elinde içine bir, iki buz kalıbı atılmış küçük bir cam kapla babasını izliyordu.

Marshall soluk soluğa kalmış durumda sordu. "Bu kadarı yeterli olur mu?"

"Yetmeli. Şimdi ivedi banyo küvetini soğuk suyla doldur." "Ne? Bu, çocukta bir şoka neden olmaz mı? Yani kalbin etkinliğini yitirişi ya da..."

Laura sert bir sesle yanıt verdi. "Marshall, ya bana güvenirsin ya da iş olmaz. Eğer kendi aileni tedavi etmek istiyorsan haydi devam et. Eğer onu yapmayacaksan bir kez daha bana seçenek yolları önerme!"

Marshall teslim olmuş bir tavırla küveti doldurmak üzere banyoya koştu. Daha sonra Scott'u soyan ve taşıyacak olan Laura'ya yardım etmek üzere geriye döndü."

Donny cıyaklamaya başlamıştı. "Hey sen! Erkek kardeşime ne yapıyorsun? Orada donacak!"

Babası kükrer gibi konuştu. "Sus bakayım, Don! Bayan ne derse onu yapacağız, tamam mı?"

Laura korkan çocuğa doğru dönüp baktı ve incelikle konuştu. "Sen bize gerçekten yardımcı olabilirsin, Donny. Eğer biraz da buz getirdiysen?..."

Bu arada Bayan Henderson bir kova buzla daha banyonun kapısında görünmüştü.

"Teşekkür ederim" diyen Laura ekledi. "Şimdi Dr. Jaffe ile ben Scott'u suya yatıracağız. Donny ile siz de bunları Donny'nin her yerine koyarsınız."

Yeniden küçük çocuğa bakıp, "Ama, buzlan kardeşinin kafasına koyma" dedi.

Donny'nin korkusu bir anda yerini kıkırdamalı gülüşlere bırakmıştı. Kardeşinin banyosuna buz koymak pek eğlendirici bir fikirdi. Onu soğuk suya yatarlarken Scott titrer gibi oldu. Oğlan suyla iyice ıslanınca Laura onun bedeninde bazı ipuçlan ortaya çıkarabilir miyim? diye araştırdı.

Marshall endişeyle mırıldandı. "Ne kadar sürecek bu, Laura?"

Genç kadın Bayan Henderson'a dönüp, "Üzgünüm ama termometremi Scott'un yatak odasında unutmuşum. Getirebilir misiniz?" dedi.

Kadın kayboldu ve kısa sürede geriye döndü. Laura kısa aralıklarla çocuğun ateşine bakmaya başladı. Ve sonunda Marshall'a çocuğu sudan çıkarmasını, kurulamaya yardımcı olmasını ve yatağına yatırmasını söyledi.

Adam karşı çıktı. "Ama, Laura görüyorsun. Şimdi de ateşi var.

"Otuz dokuz derece yeterince düşük sayılır. Arka koltukta oturup arabayı kullanmayı bırak, lanet olsun!"

Çocuğun yatak odasına geçtiklerinde Bayan Hendersen ile Donny, Laura'nın kendilerine verdiği talimatla Scott'u alkolle ovarak ateşini düşürmeye çalışırlarken Laura ile Marshall kapı girişinde ayakta duruyorlardı.

Marshall sordu. "Hastalığın ne olabileceğini düşünüyorsun?"

"Biraz kan alıp yarın sabah bazı testleri yaptıracağım. Testler bize her şeyden daha çok yardımcı olur" diyen Laura genç adama bakıp ekledi, "Sen, tam olarak rahatlamış gibi görünmüyorsun."

"Endişeliyim, Laura. Ateşli romatizma olabilir mi?"

"Sanmam."

"Emin misin?"

"Bir doktor hiç emin olabilir mi?" diyen genç kadın öfkeli bir sesle sözlerini sürdürdü. "Marshall, bizlerin her şeyi bilen kişiler olmadığımızı unutman için ne kadar süreden beri hastahanelere adım atmadın?"

Genç adam başını öne eğip ensesini kaşıdı. "Üzgünüm, Laura. Ama senin kendi çocuğun olsaydı..." Adam o anda kendisini tam cümlenin ortasında susturdu.

"Biliyorum" diyen genç kadın yumuşak bir sesle konuştu. "Aslında çocuğu hasta olan ana babalar içinde en isterik olanlar doktorlardır. Sen de o duruma ayral değilsin, Marsall."

"Üzgünüm, üzgünüm. Aklımı yitirmiş gibiydim. Ben... Ben seni zorlamak istemem. Ancak ne düşündüğünü bana söyleyebilirsin."

"Scott'un yaşında hastalığı olasılıkla Dİ ya da RA'dır."

"Doku iltihabı ya da romatizmal arterit mi?"

"Ah, şimdi de Tıp Fakültesi'nden bir, iki şeyi anımsıyorsun. Ancak, sonuç romatizmal arterit çıkarsa oğlunun yaşında büyük sorun değildir."

Genç adam sinirli bir tavırla sordu. "Başka fikrin yok mu?"

"Hey dinle" diyen Laura rahatsız olmuş gibi konuştu. "Gecenin bu saatinde tam ayırt edici bir tanı yapamam. Belki de pek ciddi olmayan bir bakteremi (mikrop kapma ile oluşan ateşlilik ve titreme durumu. Çeviren) olabilir. Bana inan, oğlun şimdi iyi. Bu arada sen ona çocuklara özgü Tylenol haplarından dört saatte bir, ikişer tane içirirsin."

Kaşlarım çatan genç adam, "Asprin içirsem olmaz mı?" diye sordu.

"Hayır, Marshall. Bu durum, çocuklarda Reyer sendromu ile bağıntılıdır. Ona Tylenol ya da son çare olarak kortikosteroit türü bir ilaç ver. Veya kendine benden başka bir doktor bul. Bu da bana, sizin bir çocuk hastalıkları uzmanı doktorunuzun olup olmadığı sorusunu anımsatıyor."

"Bir bakıma var sayılır. Ama, adama kesinlikle zehirli bir sarmaşıktan daha ciddi olarak inanamıyorum."

"Yarın bana telefon et de sana iyi doktorların adlarını vereyim" diyen genç kadın odadakilere döndü ve şöyle konuştu. "Şimdi rahatlayın. Çünkü Scott iyi olacak. Bayan Henderson ve

Donny, tüm yardımlarınıza teşekkürler. Şimdi herkesin yatmasının tam zamanı..."

Laura hemen hemen özgürlüğüne kavuşmuş gibiydi.

Oysa, odadan tam merdiven sahanlığına çıktığında bir başka kapı açıldı ve pembe gecelikler giyinmiş soluk yüzlü, zayıf bir kadın kapıdan çıkıp dengesizce duvara dayanarak ancak duyulabilecek bir sesle konuştu, "İyileşecek mi, Doktor? Oğlum iyileşecek mi?"

"İyileşecek, lütfen merak etmeyin, Bayan Jaffe" diyen Laura dönüp merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Aynı zayıf ses bir kez daha seslendi. "Doktor?"

"Evet."

"Bu saatte evimize kadar geldiğiniz için pek inceliklisiniz. Marshall ve ben size gönül borcu duyuyoruz."

Laura başını öne eğerek onayladı ve tek bir söz etmeden merdivenlerden inmeyi sürdürdü.

Arabasına bindi, direksiyonun arkasında kollarını göğsünde kavuşturdu ve alnını kollarına doğru eğerek, "Tanrım!" diye mırıldandı.' "Lanet olsun! Neden bu durumdan kendimi çekip sıyırmıyorum ki?..."

Şimdi de o acı dolu, yaralayıcı sözleri duyar gibiydi: "Senin kendi çocuğun olsaydı."

Arabasını çalıştırıp yola koyulurken türlü düşüncelerden oluşan bir ölüm kalım savaşı kafasında başlıyordu.

Ama, çok istediği halde bir türlü yüz elli kilometre hızla giden arabasını yolun kenarındaki köprü korkuluklarına doğru çeviremedi.

KIRK ÜÇ

BARNEY, Laura'yı mantıklı davranmaya çağırıyordu. "Castellano, sana belki de yüz kez söyledim. Çok kötü bir ilişkiye

takıldın. Senin kendine güvenin nerede kaldı? "Fultaym" bir ilişkiye layık olduğunu düşünmüyor musun?"

Genç kadın zayıf bir sesle karşı çıktı. "Ama, o beni sevdiğini söylüyor, Barn."

"Eminim ki seviyordur, ama kendi bildiği şekilde. Olasılıkla seni alimünit yiyeceklerle eşdeğerde sayıyordur. Gerçek sorun, senin kendi kendini sevmemen. Bu konuyla ilgili olarak neden bir psikiyatriste görünmüyorsun?"

Laura şakayla karışık sordu. "Andrew Himmerman gibi birine mi? O zaman ruh çözümlemelerimle birlikte sosyal yaşamımı da sürdürebilirim, öyle değil mi?"

"Kötü niyetli olma, Laura" diyen genç adam ekledi. "Grete sana o adamın çarpık bir görüntüsünü vermiş."

"Şimdi senin de Kurum'a bağlı olduğunu biliyorum. Klübünüzde de birbirinize sıkıca bağlısınız."

Barney, Grete'nin "iğfali" ile ilgili olarak Himmerman'ın gerçek öyküsünü Laura'ya anlatabilmiş olmayı özledi. Oysa, anlatmadı bir türlü. Çünkü, olay profesyonelce bir gizlilik içinde kalmalıydı. Bu nedenle, "Sana iyi bir psikiyatristin adını bulacağım, Laura" diyerek tartışmayı kapattı.

"Çok iyi olur. Yalnızca adamın sarışın olmasını sağla. Böylece birbirimizi daha iyi anlayabiliriz."

Genç kadın tartışmayı kazanmış olduğunu duyumsuyordu. Ama, gerçek bir tartışma mıydı bu? En iyi arkadaşı yalnızca onun yararını düşünmüyor muydu?

İçinde kabaran bir kez daha Barney'i arama isteğini bastırdı. Bunun yerine geç saate değin laboratuvarda çalışan Marshall'a telefon etti.

Genç adam onun sesini duyunca mutlu olmuştu. "Kendimi çok düşük moralli duyumsuyorum. Yarım saat sonra buluşalım" dedi.

O anda Laura düşündü: Marshall bana gereksiniyor. Beni istiyor. Bundan dolayı beni seviyor. Gerçekten önemli olan da bu değil mi?

Gün Marshall için pek kötü geçmişti. Yalnızca bölüm sekreteri hasta olduğunu bildirip işe gelmemekle kalmamış, oğlu Donny'nin okulundan kendisini çağırdıkları için oraya gitmek ve okulda oğlunun gene "soytarılık yapmaya başladığı" yolundaki yakınmaları dinlemek zorunda kalmıştı, îşte böyle kötü ruhsal durum içinde laboratuvara giden genç adam bilim dünyasına kazançlarım duyuracak Rhodes-Karvonen makalesinin dizgi müsveddelerini o gün postadan beklediği halde gelmemiş olduklarını görünce daha fazla üzüldü.

Hemen işten çıkıp arabasını tenis kulübüne süren Marshall oradaki bir profesyonel tenis çalıştırıcısını bir saatliğine parayla tutarak zavallı adamı attığı toplarla perişan etti. Oysa, akşam yemeğine oğullarıyla birlikte yemek üzere eve gittiğinde şimdi de can sıkıntısını hafifletebilmiş değildi.

Bu yüzden öfkesinin genel hedefi olan Donny sonunda yakındı. "Baba, senin her zaman öfkeli olman iyi değil. Biz yemeklerimizi Bayan Henderson ile birlikte sen olmadan yiyemez miyiz?"

İşte bu muazzam, muazzam. Genç adam bugün nereye uzansa oraya kafasını çarpıyordu. Hasta karısım görmek üzere yukarı çıktığında Claire uyuyordu ve sabaha kadar uyanmayacağı görülüyordu. Bu durumda kendisini gereksizmiş gibi duyumsayan Marshall laboratuvara gitti. Ama orada kendisinden başka kişi yoktu ve bu da moral bozucu durumdu kendisi için...

Saat onu biraz geçmişti ki telefon çaldı. Arayan Laura idi.

"Dinle" diyen adam önerdi. "Park yerinde buluşalım, sonra, arabayla gezmeye çıkarız."

Laura öneriyi hemen benimsedi.

Tuvalete giden Marshall yüzünü yıkadı, aynada saçlarını kontrol etti ve daha sonra merdivene doğru yollandı. Koridorun ucuna yaklaştığında Direktör Paul Rhodes'in odasında ışığın yandığını gördü. Adama iyi geceler demek istedi. Bu sayede geç saate kadar çalışmış olduğu için patronundan iyi puan alabilirdi.

Cam kaplı ve tahta pervazlı kapıyı hafifçe tıklattı, içerden yanıt gelmedi. Bir kez daha sıkıca kapıya vurdu. Ve gene ses almayınca tokmağı çevirdi. Kapı kilitli değildi ve hemen açıldı. Genç adam hafif sesle ve duraksayarak, "Paul, orada mısın? Ben Marshall'ım. Burada kimse yok mu?" dedi.

Direktör'ün öteki odasına da baktı. Bütün ışıklar yakılmış ve bir takım kâğıtlar çalışma masasının üzerinde dağınık olarak bırakılmıştı. Rhodes soluk almak üzere dışarı çıkmış olmalıydı. Marshall onu biraz bekleyebilirdi.

Bir, iki yıl sonra kendi yeri olacak koltuğa, Direktör'ün çalışma masasına oturmak üzere içinden gelen kışkırtmayı bastıramadı. Üstelik, Paul kendisini masanın üzerine lastik tenis papuçlarını uzatmış durumda bulursa, yaşlı meslektaşının ne denli neşeleneceğini bile düşündü. Aslında onlar baba oğullarınkine benzer bir ilişki içindeydiler.

Tahta otururken düşündü: Merhaba piyonlar, ben sizin yeni direktörünüz Kral Jaffe'yim. Otuz yıllık yönetim dönemime başlıyorum, isteyen gelip benim parmağımdaki Stanford Üniversitesi bitirme yüzüğümü öpebilir.

Kurduğu fanteziyi sürdürdü: Sonra ne olacaktı? Belki, Beyaz Saray'dan ya da Birleşmiş Milletler'den telefon görüşmeleri gelecekti? Olasılıkla kendisini Kongreye çağırabilirlerdi. Rhodes bunları defalarca yaşamıştı.

Acaba bu gece yaşlı adam ne yapıyordu? içinde uyanan kışkırtı galip geldi ve kendi kendisine adamın etkinliklerine bakmak üzere izin verdi.

Ve bunu yaptığına da sevindi. Çünkü, Paul'un masasının üzerinde o gün Marshall'in eline postadan geçmesi gereken New England Tıp Dergisi'nin baskı düzeltme kopyalan bulunuyordu.

Düzeltme kâğıtlarını alıp makalede kendi yazdığı bir, iki paragrafı bulmaya çalıştı. Tanrı'm, benim adım da şu dönüm noktasını oluşturan yazıda bir yerlerde bulunmalı diye düşündü.

Tüm tutkulan ayaklanmış gibiydi. Makaleyi kaleme alanların adını gösteren sayfayı bulmak üzere kâğıtlan araştırdı. O sayfayı bulması bir, iki dakikasını aldı. Orada Rhodes ve Karvonen adlarından sonra bir yerlerde kendi gösterişsiz katkılarını göstermek üzere adı yazılı olmalıydı.

Koltukta geriye doğru yaslandı ve derin soluk aldı. Makale, derginin bir numaralı sayfasında yer almıştı ve yalın başlığı taşıdığı büyük önemi göstermekteydi: "Kanser Yapıcı Hücrelerin Yıkıma Uğratılmasında Biyoloji Mühendisliğinin Kullanımı: Yeni Bir Yaklaşım."

Ve işte orada, Asher Isaacs ile James P. Lowell'in arasında kendi adı da bulunuyordu: T. D. Marshall Jaffe.

Kendi kendisini kutlayarak sarhoşlar gibi uzun uzun adım ve tıp doktoru unvanını oluşturan harflerle baktı.

Sonra bir şeye dikkat etti. Yazarlar arasında Sirii Takalo'nun adı eksikti. Ve pek çok uzun Finlandiya gecesini araştırma yaparak geçiren Jaako Fredrickson neredeydi? Lanet olsun, Jaako bu tasan üzerinde kendisinden çok daha uzun süreyle çalışmıştı. Söylentilere göre o da Karvönen'in mirasçısı olacaktı. Ve adam, bu onuru çoktan hak etmişti. Çünkü, onun yol göstermediği hiçbir şeyi patronu kağıt üzerine dökemiyordu.

Aslında şu baskı müsveddeleriyle karar verilirse Finlandiya hiç değilse akademik tıp düzeyinde yok gibiydi. Çünkü, tasarının atası olan Toivo Karvönen'in adı da hiçbir yerde görünmüyordu.

Başlangıçta Marshall o denli saygı duyduğu Rhodes gibi adamın böyle büyük bir yanlış işi yapmasını kabullenemedi. Ama, olayın başka bir açıklaması bulunmuyordu.

Orospu çocuğu (!) topu kapmak ve golü kendisi atmak istiyordu.

Ansızın, genç adam ayak sesleri duydu. Paul odasına dönüyordu. Hemen kıçını (!) kaldır, Marshall diye düşündü. Müsveddeleri yerine koy ve adları gösteren sayfayı tersine çevir. Bir an önce şu masadan kalk!

Teniste kazanmış olduğu refleksler işe yaradı. Rhodes oda kapısını açtığında genç adam ayakta duruyor ve patronunun ölümsüz kişilerle birlikte çektirmiş olduğu duvarda asılı fotoğraflara hayranlıkla bakıyordu.

Direktör güleryüzlü bir tavırla, "Hayrola, Marsh. Seni geç saatte buraya ne getirdi?" diye sordu.

Sesi kabalaşan genç adam, "Kötü bir gün geçirdim, Paul" diyerek yanıtladı.

"Oturup benimle olanları konuşmayı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Pek inceliklisiniz."

"Sorarsam tuhaf olur mu? Claire'in durumunda bir değişiklik mi var yoksa?" derken yaşlı adamın sesi sempatiyle doluydu.

"Hayır, hayır. Karımın durumu şu anda çok kararlı. Ah, bilmem dikkat ettiniz mi, ben tüm öğleden sonra burada değildim."

"Oh, haydi Marshall. Burada çalışanlara işçi zaman saati bastırmıyoruz. Çocuklarınla ilgili bir sorunun mu var?"

Marshall başını öne eğip onaylayarak konuştu. "Evet. Okul müdürü, Donny'nin kötü davranışlarından yakınıyor. Belki de çocuğun duruma karşı tepkilerinden doğuyor bu." Genç adamın sesi konuştukça hafifler gibiydi. "Üzgünüm, Paul. Laura şu anda otoparkta beni bekliyor. Sabahleyin seni görürüm."

"İyi" diyen Direktör gülümseyerek ekledi. "Git ve biraz rahatla."

"Sen de öyle yap. Bu denli sıkı çalışma."

Laura motoru çalıştırıp arabanın içini sıcak tutmaya çalışıyordu.

"Jaffe, sana iki dakikalık süre daha tanımıştım. Gelmeseydin gidecektim. Seni bu kadar uzun süre ne tuttu?"

Genç adam tuhaf bir sesle yanıtladı. "Hey, Laura dinle. Birisiyle konuşmak zorundayım."

"Kafanın içinde belli bir konu var mı?"

"Hey, bu pek ciddi bir şey. Senin yol göstermene gereksiniyorum."

"Şu halde benim evime gitmemizi ve bir şişe Emerald Dry açmamızı salık veriyorum.

Genç adam omuzlarını silkti ve hayalet gibi başını solladı. "Benim arabayı burada bırakalım. Ve beni sen götürürsün, olmaz mı?" dedi. "Kuşkusuz Marsh, arabama bin ve anlatmaya başla."

Laura duyduklarından o denli şaşırmıştı ki, arabayı kullanırken dikkatini yol üzerinde yoğunlaştırmakta güçlük çekiyordu. "Tanrı'm, belki de her doktor kalbinde biraz egomanyaklık (hastalık derecesinde kendini beğenme durumu. Çeviren) var galiba?" dedi.

"Ben de öyle olduğumu biliyorum" diyen Marshall ekledi. "Ama, Tanrı kleptoman (çalma hastası. Çeviren) olmadığımı bilir. Demek istiyorum ki, Toivo'nun tasarımı, işin temeliydi. Adam neredeyse kanser yapıcı hücrelerin şifresini çözmüştü. Ve onunla birlikte antikorlar üzerinde çalışmıştık. Paul, yalnızca adamın meslek yaşamının değil, özel yaşamının da içine ediyor (!)"

"Aynı fikirdeyim" diyen Laura konuşmasını şöyle sürdürdü. "Tek soru, şimdi bu konuda senin ne yapabileceğindir."

Marshall düşüncelerini kafasındaki örümcek ağından kurtarana değin bir süre sessiz kaldılar.

Sonunda genç adam, "Rhodes'in yaptıklarım gammazlık edersem, Ulusal Sağlık Enstitüsü'nde işimin biteceğini biliyorsun" dedi.

Genç kadın, "Evet, Biliyorum" diyerek onayladı.

"Yani o adam yalnızca başkent Washington'dakilerle değil, ülkedeki tüm üniversitelerle bağıntılıdır. Ve benim her başvurumda devre dışı kalmamı sağlar. Üstelik her yaz Avustralya'ya konferans vermeye gider. Bunun anlamı da, oradakiler tarafından kuş pisliği sayılmam demek olur."

Laura'nın evine yaklaşıyorlardı.

Genç kadın şöyle konuştu, "Marsh, eğer bunun kamikaze türü bir yüreklilik örneği olacağını söylemezsem dürüst davranmış olamam. Ancak, Rhodes'in yaptıkları yalnızca Enstitü'nün değil, bu ülkedeki tüm bilim adamlarının adını da kötüye çıkarır. Ne olursa olsun o adamı durdurmalısın."

"Meslek yaşamını bakımından intihar etme pahasına bile olsa, öyle mi? Aynı anda bir gün Stockholm'de yaratacağım ödül şansını da yok ederek, değil mi? işsizlik sigortasından alacağım para yalnızca Bayan Henderson'ın ücretini ödemeye bile yetmeyecektir."

Genç kadın Marshall'a bakıp sordu. "Şu anda ne söylememi istiyorsun?"

"Laura" diyen adam içtenlikle konuştu. "Senin fikrine bu dünyadaki herkesinkinden daha çok saygı duyarım. Yerimde olsan ne yapardın?"

"O lanet olası adamı gammazlardım" derken Laura pek sakin bir sesle konuşmuştu.

Laura'nın evine girmek üzere merdivenleri çıkarlarken genç adam sordu: "Sen, kafa derini kurtarmak üzere hiç uzlaşmada bulunmaz mısın?"

"Hayır, uzlaşmam. Ya da hiç değilse uzlaşmayacağımı düşünürüm."

"Peki, Toronto'daki ölü bebek serüvenin için ne diyorsun?"

Genç kadın gururla, "Oradaki servis şefleri arasında büyük yaygara koparmıştım."

"Oysa, durumu bebeğin annesine söylememiştin, değil mi?"

Laura evinin kapısında durdu. Marshall haklıydı. O gün kaptana durumu söylemiş ama gemiyi velveleye vermemişti. Bağışlanmayacak bir hatadan ötürü hastahaneyi dava etmemiş ve olay kapanmıştı.

"Haklısın" diyerek itirafta bulundu. "Üstelik senin düşünmen gereken bir ailen var. Peki, neden yalın olarak Toivo'ya telefon edip ona ne yapacağına ilişkin karar verdirmiyorsun? Ne de olsa bu iş onun sorunu.'

Marshall kol saatine baktı. "Şimdi neredeyse gece yarısı. Helsinki'de saat sabahın yedisi gibidir. Adam bir saat sonra labarotuvarında olur."

Konuşmadan mutfakta oturdular. Duvar saatinin akrep ve yelkovanı saat biri gösterirken her ikisinin de sabırsızlığı doruk noktasına varıyordu.

Sonunda telefonla konuşulacak saat gelmişti. Laura, Marshall'a baktı. Genç adam ayağa kalktı ve kendisini sakinleştirmek üzere derin bir soluk aldı. Finlandiya numarasını çevirmeye başladı.

"Alo, Washington'dan Marshall Jaffe, ben..."

Finli sözü kesip, "Anlatma. Neden aradığını kestirebiliyorum. Ben kendim de pek öfkeliyim."

Marshall biraz şaşırmış gibi sordu. "Neden dolayı?"

"Makale dizgi müsveddeleri için arıyorsun, değil mi?"

"Oh, evet."

"O halde müsveddeler sana gelmediler, öyle değil mi? Ben de Harvard'daki gururlu yayıncıya telefon edip ona öfkemi kusmak istiyordum."

"Ben olsam öyle yapmazdım" diyen Marshall sinirli bir sesle uyardı. "Demek istiyorum ki, ben şimdiden o adamla bağıntı kurdum ve bugün öğleden sonra dizgi müsveddeleri elimde olacak."

"Gecikmeye neden ne? Yazıyı yeterince önemli bulmamışlar mı? Tanrı aşkına, ben Londra'ya bir telefon edip ünlü The Lancet (Neşter. Çeviren) dergisinin yazıyı almasını sağlayabilirdim."

"Biliyorum, Toivo, biliyorum. Ama ortada küçük bir sorun var."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Ah, gerçekte ben dizgi müsveddelerine baktım. Hiç değilse onların ilk sayfasını gördüm."

"Evet."

Marshall, Laura'ya sanki bu işi sürdürmeli miyim? der gibi baktı. Sonra kendisini çelikleştirip' telefona içindekileri boşalttı. "Makalenin yazan arasında Finliler yer almamış, Toivo."

"Ne? Şaka mı ediyorsun sen?"

"Ben de, lanet olası durumun şaka olmasını dilerdim. Ama birkaç saat önce yazının Enstitü'deki dizgi düzeltme kopyalarına baktım. Orada seni de içermek üzere sizin Enstitü'nüzü onurlandıracak hiç kimsenin adı yazılı değildi."

Bir duraklama daha oldu. Bu kez Melihati hastahanesinin önde gelen bilim adamı söyleyecek söz bulamıyordu.

Profesör Toivo Karvonen tüm yaşamı boyunca bilime emek vermiş ve deneysel bilgilerden sonuçlar almış bir adamdı. Ve şimdi kendisine söyleneni inanılmaz nitelikte buluyordu. "Marshall,

ben Paul'u yirmi yılı aşkın süredir tanırım. Zeki bir insandır. Neden böyle aptalca bir davranışta bulunsun?" dedi.

"Tanrı aşkına, Toivo. Ben kellemi üzerine düşecek kayaların altına koyuyorum. Eğer dizgi kopyalarını görmemiş olsam seni sabah sabah arar mıydım?

Ancak bu sözlere Karvonen'in tepkisi Marshall'ı şaşırttı. Çünkü, adam kötü davranan bir çocuğu anne ve babasının uyarışı gibi söze başlamıştı. Marshall, ondan önce birtakım küfür ve hakaret sözlerini duymayı beklemişti. Bunların hiçbiri gelmedi. Yalnızca yumuşak tonda ve içten bir gönül borcu ifadesi duyuldu. "Sevgili kardeşim, sen pek yürekli bir davranışta bulunuyorsun. Üzerine aldığın rizikonun farkındayım. Karşılık olarak senin için bir şey yapabilir miyim."

"Evet, senden iş istiyorum. Bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Benim için ne yapabilirsin?"

Finli bir an sustu ve sonra şöyle yanıtladı. "Dinle, şimdi şu işi düzeltmek üzere biraz zamana gereksiniyorum. Orada saat gecenin pek geç saati olmalı. Şimdi sen yat uyu, uygun bir saatte ben seni ararım."

"Oh, beni Enstitü'de arama, Toivo. Tehlikeli olabilir."

"Kabul, evine telefon edebilir miyim?"

Marshall Laura'ya baktı. "Aslında, bir arkadaşta kalıyorum" diyerek ivedi ekledi. "Yani o bayan da bir doktor ve Enstitü'de çalışan bir meslek taşımızdır."

"Açıklamana gerek yok" diyen Karvonen sempati göstererek yanıtladı. "Senin aile durumunu biliyorum. Şimdi dinlen. Sana iyi geceler."

Genç adam telefonu kapadı. Kolunu Laura'nın omuzuna doladı. Birlikte oturma odasına doğru yürüdüler. Marshall koltuğa oturup başına arkalığı dayayarak mırıldandı. "Oh, Tanrı'm!

Yakında tümüyle karalanmış bir adamı göreceksin, Laura. Arkadaşın Milton bana şarküteri dükkanında bir iş verir mi dersin?"

"Şimdilik tek seferde bir adım atalım" diyen Laura eğilip genç adamın makosen papuçlarını çıkarmaya başladı.

"Lanet olsun! Sen ne yapıyorsun, Laura? Aşırı derecede panik durumundayım ben. Yatmamızı mı istiyorsun yoksa?"

"Hey, rahatla Marsh. Biraz uyumanı istedim. O kadar. Yarın güç saatler yaşayacaksın" diyen Laura genç adamın ayaklarını kaldırıp koltuğun üzerine yatırdı.

"Laura, bundan sonraki otuz yıl benim için güç saatlerle dolu olacak" dedikten sonra genç adam doğruldu. Laura'yı öpüp mırıldandı. "Tanrı'm, sensiz ne yapabilirdim ki, güzelim?"

Genç kadın kendi kendisine, bensiz belki de daha iyi olurdun diyerek onu bir kahraman olarak yüreklendirmeyi düşündü.

Marshall'a baktı. Ama, genç adam derin bir uykuya dalmış bulunuyordu.

KIRK DÖRT

LAURA uyandığında Marshall ayaktaydı. Oturma odasında dolanıp duruyordu.

Genç kadın ona, "İyi misin?" diye sordu.

"Kuşkusuz kaprisli, korkak ve tümüyle şizofrenili olmam dışında çok iyiyim."

Kollarını ona dolayan Laura mırıldandı. "Rahatla, Jaffe. Zaferi, adalet kazanacaktır."

"Gerçekten şu söylediğine inanıyor musun?"

"Sana inanıyorum" diyen genç kadın aslında kendi endişelerini gizlemeye çalışmaktaydı.

O anda Marshall harekete geçecek gücü kendinde buldu ve "Evime bir kez konuk gibi görünmek ve sonra Enstitü'de masum yüzümü herkese göstermek zorundayım" dedi.

Sonra utangaç bir tavırla Laura'ya bakıp sordu. "Sen burada bekleyip Toivo'nun telefonunu benim için yanıtlar mısın?"

"Peki ama benim de masum yüzümü Enstitü'de göstermem gerekmiyor mu?"

"Sen endişelenme, Laura" diyen genç adam garanti verir gibi konuştu. "Kimse senin olaydan haberli olduğunu bilmiyor. Laboratuvarına hasta olduğunu ya da başka bir özrünü ileri sürerek işe gelemeyeceğini bildirirsin. Eğer Toivo'dan önemli bir haber alırsan büroma gel, seninle yürüyüşe çıkarız."

Genç kadın itiraf etti. "Korkuyorum, Marsh."

"İkimiz de korkuyoruz. Daha şimdiden George Washington gibi davrandığıma pişmanlık duyuyorum. Demek istiyorum ki, olay Karvonen'in kiraz ağacıydı. Eğer güvenlikli bir telefon bulabilirsem sana olaylan bildiririm."

Genç kadının omuzunu sevecenlikle sıkan Marshall yola çıkarken birdenbire durdu, dönüp ekledi. "Eğer dün gece unuttuysam şimdi söyleyeyim: Seni seviyorum."

Sonra genç adam gitti. Bu kez Laura sanki doğum odasının önünde bekleyen endişeli bir baba gibi oturma odasında dolanmaya başladı.

Ve sonunda telefon çaldı.

"Sana gerçekten kötü haberlerim var, Laura" diyen yol kenarındaki bir telefon kulübesinden telefon eden Marshall idi. "Toivo aradı mı?" diye sordu.

"Hayır, aramadı."

"Bu durumda her şey sona erdi. Rhodes bugün öğleden sonra bir basın konferansı ile parti yapacağını duyurmuş. Her neyse, eğer Toivo ararsa bizim elimizden geleni yaptığımızı söyle."

Duyduğu haberle şaşkına dönen Laura telefonu kapattı.

Biraz hava almak üzere balkona doğru yürürken telefon bir kez daha çaldı. Yanıtlamak üzere koştu. Soluksuz kalarak, "Evet" dedi.

Uzaklardan gelen bir ses, "Alo. Ben Karvonen'im. Doğru numarayı çevirdim mi?" diye sordu.

"Evet, Profesör. Ben, Marshall'ın... bir meslektaşıyım."

"Çok iyi. Ona her şeyin gereğinin yapıldığını aktarın."

"Anlayamadım, efendim" diyen Laura sözlerini sürdürdü. "Biraz önce Marshall telefon edip Rhodes'in bugün öğleden sonra bir basın konferansı düzenlediğini haber verdi."

"Biliyorum, biliyorum" diyen adam içtenlikle konuştu. "Paul ve ben her şeyi telefonda konuştuk." Biraz duralayan adam ekledi. "Benim basın konferansım bir saat önce bitti."

"Ne?"

"Evet. Lütfen şunu yürekli arkadaşınız Marshall'a söyleyin: Haberi Helsinki saati ile öğle zamanı duyurduğumda güçlü bir basın grubunu toplayabildim. Bildiğiniz gibi o sırada Washington'da saat sabahın beşiydi. Sekreterimin aldığı notlara göre, yalnızca telsiz servisleri değil; The New York Times, Tass Ajansı ve Yeni Çin Haber Servisi bile kendi muhabirlerini toplantımıza göndermişler."

"Bu pek şaşırtıcı. Şimdi de kulaklarıma inanamıyorum" diye konuşurken Laura pek heyecanlıydı. "Ama, o denli kısa sürede öyle kalabalık bir kütleyi toplantıya nasıl getirebildiniz?" diye sordu.

"Bayan, üzgünüm. Adınızı bilmiyorum."

"Laura Castellano, efendim. Gerçekte Dr. Laura Castellano."

"İyi. Doktor, tıpla ilgili basın ve yayın dünyasına karşı siz yeni olmalısınız. Bu konuda yeryüzündeki tüm gazetecileri çekecek tek sözcüğü bilmiyor musunuz?"

Genç kadın zayıf sesle espri yaptı. "Bedava içki mi?"

"Hayır, sayın bayan: Kanser. Tüm gezegeni toplantınıza çekecek en güçlü kart o."

Bir an için Laura bu umulmadık alaycılık karşısında şaşkınlıklar içinde ve konuşamaz durumda kaldı. Marshall'ın tanımlamasıyla Finli bilim adamım beyaz laboratuvar önlükleri içinde bir tür amca ya da dayıya benzer Noel Baba gibi gözünde canlandırmıştı. Ancak şimdi durumu çabucak kavrıyordu.

"Oh, efendim. Dr. Paul Rhodes basın toplantınızdan haberli mi?" diye sordu.

"Kuşkusuz haberli. Ben, kesinlikle olayı işbirliği yaparak ve hilesiz bir biçimde düzenledim. Paul'un evine telefon ettim. Onu uyandırdığım için üzgündüm. Ama, niyetimi söylediğim için bana gönül borcu duyumsadığını söyledi. Ancak o saatte Washington'da güneş doğmamıştı henüz. Adam ne yapabilirdi ki? Ve şimdi lütfen benim için aşırı yürekli genci kucaklayın, olmaz mı sayın bayan? Hoşça kalın."

O gün saat dörtte, yüzü aşkın seçkin Enstitü üyesi ve onlara ek büyük bir muhabir, fotoğrafçı ile kameraman kalabalığı Enstitünün yeni kabul salonunda kıdemli Direktör'ün açıklamasını dinlemek üzere toplanmış bulunuyordu. Paul Rhodes halk arasına çıkmak üzere en şık çizgili takım elbiselerini giyinmiş olarak kürsüye tırmanıyor ve Rhodes ile Karvonen'in mucizeler yapacak buluşunu müjdeliyordu. (Ancak, bu kez söylenenler Helsinki'de duyurulanların yinelenmesi oluyordu.) Toplantıda bulunanların tümü iki bilim adamının ve onların dünyadaki hastaları olan acı çeken kişilerin şerefine kadeh kaldırdılar.

İçtiği iyi kalite şampanya ile yüreklenen Marshall da kürsüye yaklaştı, pek çok kişi gibi Rhodes'i öpüp kutladı. Patronunun elini içten gelen bir sıcaklıkla sıkarken, "Bu, büyük bir gün, Rhodes" diyerek alay eder gibi duyulmamasını umut ederek sözlerini sürdürdü. "Hepimiz için."

"Teşekkür ederim" derken Rhodes neşeliydi. Sesini biraz alçaltarak ekledi. "Saat altıda odama gelebilir misin?"

"Kuşkusuz gelirim" diye yanıtlarken Marshall da neşeliydi. Genç adam daha sonra Laura'yı aramak üzere patronunun yanından ayrıldı.

Genç kadın, yeni keşif hakkında düşüncelerini öğrenmek isteyen bir sürü gazetecinin arasındaydı. Marshall, Tanrı'm! diyerek düşündü; Laura'ya her ne için olursa olsun basın konferansına çağırmak kesinlikle rizikolu bir şey...

Rhodes dev çalışma masasının üzerine abanmış pozlarda Marshall'ı bekliyordu. Genç adam odaya girince her zamanki yerine oturdu.

Direktör sesini çıkarmadan ayağa kalktı. Marshall'a sanki o toplu iğneyle tutturulmuş bir kelebekmiş gibi bakıyordu.

Ve sonunda tek bir sözcükle sordu. "Niçin?"

"Anlayamadım, Paul."

"Oyun oynamayı bırak, Jaffe. Karvonen'e bu işi haber verebilecek tek kişi sensin. Makalenin tek bir dizgi düzeltme kopyası vardı ve dün gece masamın üzerindeydi. Aklıma gelmişken sorayım, sen Toivo'nun maaş bordrosunda mısın?"

Marshall bu günahlamayı yanıtlamaya değer bulmadı. Rhodes inanamazmış gibi konuştu. "Yaşamım boyunca senin gibi aşırı tutkulu orospu çocuğunun (!) böyle bir şeyi niçin yaptığını düşünmeyeceğim."

"Gerçeği söylemek gerekirse ben kendim de emin değilim" diyen Marshall itiraf etti. "Yaptığıma hata ya da dürüstlük çabası diyebilirsin. Yani ben bu tasarı üzerinde çalıştım ve Toivo'nun projeye ne denli katkıda bulunduğunu biliyorum."

Rhodes şimdi acı duyarmış gibi sempatiyle bakıyordu. "Senin gibi zeki bir adamın oyunun nasıl oynandığını bilemeyeceğine inanmam. Doktora yapmadan önceki çalışmalarımda patronlarım

benim taşanlarıma adımı bile koymadan yayınlıyorlardı. Bu çıraklığın bir tür bedeli gibidir."

"Haydi, Paul. Karvonen'e çok zor çırak diyebilirsin. Belli ki o senden daha çok vicdan sahibi. Doğru olanı yaptığım için seni üzdüysem beni bağışla. Şimdi gidebilir miyim?"

"Ben söylediğim zaman gidersin, Jaffe" derken Direktör'ün sesi sert çıkıyordu. "Soylu bir şeyi yaptığını düşünerek çıkıp gitmeni istemiyorum. Belli ki, senin Helsinki'deki yakın arkadaşlarının adlarını da içermek üzere yazı yayınlanacak." Son açıklayacağı şeyi vurgulamak isteyen yaşlı adam biraz duraladı ve sonra konuştu. "Belki de bilmek istersin diye söyleyeyim, patent haklarını almış bulunuyorum."

"Ne?"

"İşin bir yanı şerefidir, evladım. Emekliye ayrılınca şerefle rahat edemezsin, işletme payıyla yaşamak daha komforludur. Sana söyleyeyim, son üç saattir telefonum sürekli çalıyor, İsviçre'den Japonya'ya kadar tüm dev ilaç şirketleri bana senin kıvırcık saçlarını elektrik teli haline sokacak tutarları öneriyorlar."

Marshall omuzlarını silkti. Pislik diye düşündü. Karvonen zaten yıkıma uğramıştı. Benim özgeci davranışlarını da öyle. Rhodes'i bakıp, "Şimdi bu odadan çıkabilir miyim, Herr Direktör?" diye sordu.

"Odadan çıkmak mı? Azizim Marshall, yarınki tarih itibariyle işten kovuluyorsun! Git büronu temizle. Bunun anlamı, kesinlikle kendine ilişkin şeyleri almandır. Güvenlikten Yüzbaşı Stevens'a söyledim, sana ve Sam Amcaya ilişkin şeyleri ayırt etmesi için. Çünkü bu gece yarısından sonra seni turist olarak bile içeri sokmayacaklar. Şimdi iyi geceler!"

Dönüp giderken Marshall ne denli sert bir vuruşla karşılaştığını sezinlemişti.

Paul arkasından seslendi. "Jaffe, karın için içtenlikle üzüldüğümü söyleyeyim. Bari onu düşünseydin!"

"Yeter be Paul! Claire senin acımana muhtaç değildir. Sağlığını yitirmiş olabilir ama şimdi de tutarlı ilkeleri vardır. Şu halde ailem ve kendim adıma ben de sana cehenneme gitmeni söylemek isterim!"

"Ve sanırım bunu Laura adına da söylüyorsundur?"

Marshall öfkelenmişti. "Laura'nın bu işle bir ilgisi yok, Paul. Onu cezalandıramazsın!" dedi.

"Cezalandıramam mı? Laura'nın tuhaf bir rastlantı olarak bu sabah hasta olduğu için işe gelmediğini öğrendim. Oysa, akşam partide pırıl pırıl olduğuna göre, onun da ihanette suç ortağı olduğunu rahatça kabul edebilirim. Ne yazıktır, kadın şimdi Enstitü'ye çok yararlı gümüşten bir bayan gibi görünüyor. Ama ben onun işini de çözümlerim, sen meraklanma!"

Laura, Marshall'i şimdi boşalmış olan kabul Salonunda bekliyordu. Ortalığı temizleyen görevlileri arasında yan yana oturdular. Genç kadın adamın omuzuna incelikle dokundu.

"Şu anda ne duyumsadığını biliyorum, Marsh. Toivo'ya durumu haber vermende seni yüreklendirdiğim için üzgünüm. Rhodes'in işi bu noktaya kadar getireceğine kesinlikle inanmazdım. Oysa senin gene de ayaklarının üzerine basacağına yemin ederim."

"Teşekkürler, evlat" diyen genç adam üzüntülü bir gülümsemeyle gülerek ekledi. "Bazı kutularımı sen doldurmak ister misin?"

Genç kadın başını öne eğerek onayladı ve büroya doğru yollandılar.

Laura ile Marshall genç adamın bürodaki kişisel eşyalarını toparlarken güvenlik görevlisi Yüzbaşı Stevens sakin bir tavırlarla onlara bakıp sigarasını içiyordu.

Marshall sık sık bir kağıt parçasını yüzbaşının yüzüne doğru tutarak sallıyor ve sözgelişi, "Bu benim Enstitü'deki kıdemli ve kıdemsiz araştırmacı arkadaşlarla oynadığım tenis oyunları ve onlardan kazandığım paraları gösteriyor. Çok gizli doküman sınıfına girer mi, efendim?" diyordu.

Yüzbaşı genç bilim adamının Enstitü'den ayrılışına üzülmüştü. Ve böyle tatsız bir görev kendisine verildiği için canı sıkılıyordu. Sonunda, "Lanet olsun, Dr. Jaffe!" diyerek yakındı. "Benimle böyle oyunlar oynama! Tuvaletlerdeki tüm temizlenme kağıtlarını götürsen bile kılımı kıpırdatmam!"

Bir parça espri yaparak gergin havayı yumuşatmak isteyen Laura, "Bu fena fikir değil" diyerek aralarına girdi.

"Oh, hayır" diyen Marshall öneriye karşı çıktı. "Öyle yaparsak saygın Doktor

Rhodes'i makalelerinde kullandığı gereçlerden yoksun bırakmış oluruz sonra."

Yüzbaşı Stevens gülmesini bastırmak için şimdi büyük çaba harcıyordu.

Marshall döner kartlı telefon rehberini eline aldığında, oradaki gizli telefon mumaralarını yüzbaşının ayırmasını düşündü. Ama sonra aklına başka bir fikir geldi.

"Hey, Laura. Devletin parasıyla yapacağım son bir telefon görüşmesi olacak. Bu sayede Karvonen'i de şoke edebilirim" dedi. Genç kadın başını öne eğip onaylayarak, "İyi fikir" dedi. Marshall, Stevens'e dönüp açıkladı. "Yüzbaşı, namusum üzerine söz veriyorum. Bu görüşmem resmi bir iş için olacak." Görevli yaptığı jestle izin verdiğini gösterdi.

Helsinki'de sabahın pek erken saati olduğu için genç adam Karvonen'in ev numarasını çevirdi.

"Sana garanti veriyorum ki uyumuyordum, Marshall" diyen yaşlı adamın sesi pek neşeliydi. "Çalışma odamda birtakım

hesaplamalar yapıyordum. Şimdi işten kovulduğun için beni aradığını varsayıyorum. Ancak, Enstitü'ınde her an çok iyi karşılanacağını bildiğini umut ederim."

Marshall söyleyeceği şeyi düşününce tüyleri ürpererek konuştu. "Toivo, korkarım ki sana kötü haberlerim var. Rhodes, patent hakları için üç ay önce başvurmuş. Sanırım biz o adamı değerinden az düşünmüşüz." Karvonen telefonda bir kahkaha attı. "Toivo, iyi misin?"

"İyiyim, evladım iyiyim," diyen adam içtenlikle yanıt verdi. "Ben o patenti altı ay önce resmileştirmiştim. Rhodes'in o işte atlatıldığım öğrenmesi biraz zamanını alacak."

Marshall donmuş, konuşamaz olmuştu. Oysa bir süre sonra yeniden içi yanar gibi olmaya başladı.

Öfkesini dizginlemeye çalışarak söylendi. "Toivo, o seni atlatmaya çalışıyor diye ben kendimi rizikoya sokarken, sen Rhodes'i çoktan beri atlatmış olduğunu mu söylüyorsun yani?!..."

"Evet öyle, sayın arkadaşım Marshall. Ama, durum senin bana yaptıklarından ötürü duyumsadığım gönül borcunu azaltmıyor. Şimdi sen hiç değilse dünyanın dönmekte olduğunu öğrendin. Köpek köpeği ısırır ve bilim adamı bilim adamını bıçaklar. Lütfen benimle bağıntım kesme, hoşçakal."

Olay, Laura için de tümüyle yeni bir deneyim oldu.

Şu an acı çekme zamanı olmasına karşın, Marshall ile onun kötü şansını paylaşmak genç kadına tuhaf bir duyumsama veriyordu. Bütün gece genç adamı kollarının arasında tuttu.

Ertesi sabah erkenden uyanıp kahvaltı ettiler ve sonra ayrıldılar. Laura işine ve Marshall ailesinin yanına gitti.

Kapıdaki görevli, dostça selamladıktan sonra Laura arabasını park edip kampus boyunca yürüdü. Marshall'ın çalıştığı büronun penceresine baktı. Uzaktan bile orası boş ve çıplak görünüyordu.

Bir saat süreyle Enstitü'nün hastahanesinde yeni doğan bebekler bölümde çalıştı. Bugün orada yalnızca üç prematür bebek vardı ve ağırlıkları üç kilonun altındaydı. Ama onları yaşamda tutabilmek üzere kullanılan elektronik makinenin ağırlığı en az üç ton çeker gibiydi. Laura bazen bu durumun bebekleri şaşırtmıyorsa bile kendisini çok şaşırttığını düşünürdü.

Laboratuvara döndüğünde genç kadın Marshall'dan başka bir şey düşünemiyordu.

Telefonu çaldı. Arayan Dr. Rhodes'in sekreteriydi. Kadın saat dörtte Dr. Castellano'dan Direktör'ün bürosuna uğramasının uygun olup olmayacağını soruyordu.

Durumu merak eden Laura pek üzülmedi. Belki de araştırma görevinin uzatılması yolunda yönetimle ilgili bir sorun ortaya çıktı diye düşündü.

Saat dörde üç kala oraya gitti. Ve Sekreter hemen kendisini Direktör'ün odasına aldı.

"İyi öğleden sonralar, Dr. Castellano" derken babayani bir tavırla konuşan Dr. Rhodes ekledi. "Oturmaz mısın, lütfen?"

Genç kadın adamın kendisini Laura diye çağırmadığına dikkat etmekten kendisini alamamıştı.

"Sanırım sizi buraya neden çağırdığımı sezinlemişsinizdir, Dr. Castellano?"

Laura, "Araştırma görevimin uzatılışına ilişkin başvurumla ilgili olduğunu tahmin ediyorum, efendim" dedi.

"Bir bakıma evet" diyen Rhodes bir tür ilgi gösterisi yapar gibi kaşlarını oğuşturarak durakladı ve sonra sözlerini sürdürdü. "Dr. Castellano, size nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Yani ben ve hepimiz sizin de bu kurumda özel bir yeri kapladığınızı düşünüyoruz..."

Genç kadın olabildiğince sakin kalmaya çalışarak yanıt verdi. "Sözü uzatmayın, bana neyi yanlış yaptığımı söyleyin."

'"Yanlış yapmak' mı? Ben tam olarak bu terimi kullanmayacaktım. Olay tam olarak şu ki, biz kendimizi sözleşmenizi üç yıl için uzatacak durumda görmüyoruz" dedi.

"Oh, öyle mi?"

"Kuşkusuz bu kişisel bir durum değil. Yalnızca buraya pek çok nitelikli adayın başvurmakta oluşu yüzünden."

"Kuşkusuz öyle olmuştur."

"Ve bildiğiniz gibi alışılagelmiş uygulamamız, kıdemsiz araştırmacıları son yılın ilk baharında haberli kılma şeklindedir. Böylece onlar başka bir yerde iş arayabilirler. Eminim ki, lâboratuvar müdürünüz Dain size o konuda bazı fikirler verecektir. Bu kurumun sizi bütünüyle destekleyeceğine emin olabilirsiniz, ayrıca temmuz ayının sonuna değin süreniz var..."

Laura konuşamaz duruma girmişti. Beyni acımasız şekilde şakaklarını döver gibiydi. Duygularını denetim altına alabilmek için zamana (belki de yarım dakikalık bir süreye) gereksiniyordu. Ancak, savaşmadan teslim olmak niyetinde değildi.

Bu arada Rhodes hançeri biraz daha derine dürtüp bükmek istedi. "Bu durumdan ötürü çok üzüldüğümü söyleyeyim. Hepimiz sizi pek beğeniyorduk. Partilerde de sizi çok arayacağız."

Ama şu anda Laura da savaşacak kadar kendini toparlamış bulunuyordu.

"Paul, bu kararı tek yanlı olarak kendi başınıza almaya hakkınız yok. Eminim ki bu konuda Dain ya da başka birisiyle konuşmadınız bile. Ben, bu kararınızı Enstitü'nün Yönetim Kurulu'na götüreceğim ve onların kararınızı geçersiz saymalarına çaba harcayacağım."

Ansızın bir sessizlik oldu ve Laura bunu kendi lehine bir durum saydı. Paul Rhodes yavaşça ayağa kalkıp konuştu. "Dr. Castellano, tüm kartlarımızı masanın üzerine yayalım." Adamın sesi bunları söylerken küçük bir hançerin havayı yarışı gibi hafif

ıslıklı çıkıyordu. "Sen ve ben, duruma gerçek olarak hangi olayın neden olduğunu biliyoruz. Neden gerçek sorunu tartışmıyoruz ki?"

"Çok güzel. Bir parça dobra dobra konuşmak insanı rahatlatır."

Direktör genç kadına bakıp gülümseyerek yanıt verdi. "Marshall Jaffe'den hoşlanıyorsun, değil mi? Onu çok beğendiğini söyleyebilirsin, öyle değil mi?"

"Bu sorularınızı yanıtlamak zorunda değilim."

"Kuşkusuz değilsin. Ama ona gerçekten özen gösteriyor ve genç adamın mesleğini tehlikeye atmak istemiyorsun. Değil mi, Bayan Laura?"

"Marshall, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en zeki mikrobiyologlardan biridir. Onun meslek yaşamına ilişkin kaygı duymama gerek bulunmuyor."

"Oh evet, Dr. Castellano. Öyle" diyen Rhodes lütfedermiş gibi konuştu, "İnsanlara ihanet eden o küçük sansarın ne denli zeki olduğu beni zerre kadar ilgilendirmez. Oysa, o genç adamı bilimsel toplumda küçük düşürüp bu ülkede her kapıyı, evet her kapıyı, yüzüne karşı kapattırırım. Ben istersem o Harlem'deki lise.de Biyoloji öğretmenliği bile yapamaz."

"Marshall, Stanford Üniversitesi'nde biyoloji profesörü idi" diyen Laura ekledi. "Buraya gelmesini istediğinizde ona iki katı maaş önermişlerdi. Onu yeniden seve seve işe alacaklardır."

"Oh evet, normal koşullarda haklısınız. Ama onun eski patronu Max Wingate bana borçlu, hem de çok borçludur. Marshall'i ne denli severse sevsin beni atlayıp geçmeyecektir."

Genç kadın, "Blöf yaptığınızı düşünüyorum" dedi.

"Hemen telefon etmemi ister misin? Aşığını kendi kentinde karalarken senin de duyman için telefonu özel aygıtla sana dinletmemi diler misin? Sana söz veriyorum..." diyen yaşlı adam

sesini yükselterek konuşmasını sürdürdü. "Benden tek bir olumsuz sözcük çıksın, senin adamın meslek yaşamında soğuk algınlığına tutulacaktır."

Birdenbire bir suskunluk oldu.

Sonunda genç kadın yumuşak bir sesle sordu. "Bunların benimle ne ilgisi var?"

"Her şey kesinlikle seninle ilgili, Dr. Castellano" diyen adam böyle konuşmaktan yabanıl bir zevk alırmış gibi ekledi. "Sen, Jaffe denilen sürfe nin yazgısını o güzel ellerinde tutuyorsun. Çünkü istifanı almazsam, Jaffe mesleki açıdan ölecektir."

"Bu biraz melodramatik bir durum, değil mi?"

"Öyle sanmıyorum. Sen ve ben, o adamın yaşamının mesleği demek olduğunu çok iyi biliyoruz. Ve ben bunu bir tek telefon görüşmesiyle onun elinden alabilirim. Şimdi ne diyeceğimi sana anlattım."

Laura karşısındakini hor görür bir sesle yanıtladı. "Ben durumu bu gece düşüneceğim."

"Üzgünüm, Laura. Yanıtını şimdi istiyorum. Sonra ikinizin birlikte yatması ya da cehenneme gitmeniz bana göre fark etmez."

Genç kadın bugüne değin böyle ağır sözlü saldırıya uğramamıştı. Rhodes'e öfkeyle baktı ve "Sen pis bir piçsin!" dedi.

"Ne düşündüğüne aldırış bile etmiyorum" diyen yaşlı adam kendini beğenmiş tavırla sözlerini sürdürdü. "Kuşkusuz yarım saat içinde istifanı şu masanın üzerine koyduğun sürece böyle olacak. Ve sana tam yarım saat veriyorum. Otuz bir dakika demiyorum."

Laura laboratuvarda oturmuş, biraz önce kendi kendine eziyet ederek daktiloda yazdığı belgeyi imzalamak üzere kendisini duygusuzlaştırmaya çalışıyordu.

Telefon çaldı.

Marshall, "Merhaba, bebeğim" dedi.

Neşeyle konuşmaya çalışan genç kadın, "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bilirsin beni, sekiz canım daha var. Stanford Üniversitesi'-ndeki işimi yeniden alabileceğimi umuyorum. Şu anda Max Wingate benim için özel bir toplantı düzenliyor. Belki de biz konuşurken onlar karar vermiş olacaklar. Rhodes'in büyüklüğüne karşın, işim olacak benim."

Laura'nın aklı başından gider gibi oldu. Kol saatine baktı. On dakikası kalmıştı.

"Marshall, akşam yemekte buluşalım. ivedi bitirmem gereken bir işim var" dedi.

"Olur, sevgilim. Ancak, saat altıda Jefferson Anıta'nda buluşmamıza ne dersin?"

"Bütün yerler içinde neden orası olsun, Marsh?"

"Thomas Jefferson'un mermer tabletler üzerine kazınmış o büyük sözlerine bakmayı severim. Moralim bozuk olduğu zaman o sözler beni yatıştırır."

Genç kadın, ben sana daha büyük komfor sağlayacağım diye düşündü. Ve sonra yüksek sesle konuştu. "Oraya geleceğim, Marshall. Sen rahat et."

Marshall ciddiydi.

Laura büyük kubbeli mermer anıta vardığında genç adam Jefferson'un duvardaki sözlerini sabit bakışlarla gözlemekteydi.

"Senin burada neden moralinin yükseldiğim anlıyorum, iyi misin?"

"Evet iyiyim" diyen adam neşeyle açıkladı. "Stanford'daki eski işime alındım. Onlar, gerçekten çok iyi davrandılar."

"Oh, öyle mi?" diyen Laura düşündü. Hiç değilse Rhodes sözünün bu bölümünü tuttu. Ve sonra sordu. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Eh. Max laboratuvar elverişli olur olmaz geriye dönebileceğimi söyledi. Ama çocuklar sömestire tatiline çıkana değin burada kalmak istiyorum. Onların uğraşacak çok şeyleri var, yaşamlarım daha fazla karıştırmayı istemem."

"İyi" diyen Laura ekledi. "Bu da ikimiz için duruma alışma zamanı sağlar."

Genç adam Laura'nın omuzlarını sıkıca kavrayarak konuştu. "Hayır, güzelim. Senin de Kaliforniya'ya gelmeni istiyorum."

Laura bir an şaşırmış durumda kalakaldı. Sonra düşündü: Marshall kendisi için ailesini bırakmayı mi istiyordu?

Ona, "Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim."

Laura bu sözlerden o denli umutlanıp sevinmişti ki, suçluluk duyumsuyordu. Genç adamdan güvence istedi ve, "Peki, beni ne olarak istiyorsun?" diye sordu.

"'Ne olarak' diyerek neyi kast ediyorsun? Sorun yok, orada tam bir profesör olacaksın."

"Anlamadım."

"Sana garanti veriyorum: Stanford, Berkeley ya da San Francisco Üniversiteleri fakültelerine seni almak üzere savaşacaklardır. Ve sonra bana inan, Kaliforniya'da sırtım güçlüdür."

Yavaş yavaş durum su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Laura sordu. "Yani sen gerçekte akademik derecemin yükselmesi dışında, aramızdaki her şeyin orada da aynı kalacağım mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle evet. Evli bir çift gibi olacağız."

"Yalnızca Claire şimdi de Bayan Jaffe ve ben de ikinci araba gibi olacağım."

Genç adamı protesto eder gibi, "Hayır" dedi.

"Benden istediğin o değil mi? Washington'da kazandığım her şeyi bırakıp oraya gitmemi ve geyşan olmamı istiyorsun."

"Beni sevdiğini düşünmüştüm, Laura."

"Ben de öyle sanmıştım, Marsh. Ama sen Mormon ya da Müslüman olmadığına göre tek bir yasal eş alabilirsin. Ve ben de yan koca ile yeni bir yere yerleşmeyi reddediyorum."

"Hey, Tanrı aşkına, Laura! Benim ne durumda olduğumu değerlendiremiyor musun? Çocuklar zaten bozulmuş durumdalar. Onların hasta annelerinden boşanırsam kafa yapılarının ne hale geleceğim düşünemiyor musun? Yani, ben bir piçim! Ama, Tanrı biliyor ya o denli piç değilim."

Genç kadın bu sözlere nasıl tepki göstereceğini bilemedi. Umutsuzca yasal bir evlilik ilişkisi içine girmeyi istiyor; gene de adamın duraksamasını anlayabiliyordu. Ve zaten yaralı olan ailesini bir kez daha incitmek istememesine kendisi dilemeden saygı duyuyordu.

Zaman kazanmaya çalışır gibi, "Bilmiyorum, Marshall" dedi. Ve sonra genç adam ona fikrini sordu. "Şimdi de Washington'un sahne ışıklarını,

Kaliforniya'nın üzüm bağlarına kendini sürgüne göndermeye yeğliyor musun?"

Genç kadın öfkeyle, "Lanet olsun! Benim bir kariyerim var!" dedi.

"Böyle bir durum, senin kariyerinle nasıl bağdaşacak? Berkeley geri kalmış bir bölge değildir. Aslında, akademik çevrelerle bağıntılı isen, onların lisansüstü bölümlerinin şimdi Harvard'ı sıradışı tuttuklarını bilmiş olmalısın."

"Öyle değil" diyerek karşı çıkan Laura, genç adamın kısmen haklı olduğunu bildiği halde teslimiyet göstermek istemiyordu. Ve ansızın yumuşak bir sesle ekledi. "Bugünlerde bir sabah tepelerden birinin üzerinde olduğumu öğrenerek uyanıp daha da geç kalmadan bir bebeğin annesi olmak isteyebilirim. Yani, sen kahramanının düşünce şekline bak şimdi."

Genç kadın, Cumhurbaşkanı Jefferson'un vazgeçilmez insan haklarını gösteren ünlü deyişini gösterdi: "Yaşam, özgürlük ve mutluluğun izlenmesi..."

Marshall bir an durdu ve sonra fısıldadı, "Laura, çok fazla şey istiyor ve dürüst davranmıyorsun..."

"Dürüst davranmak mı? Sen mi dürüstlükten söz ediyorsun?" diyen genç kadın öyle kızmıştı ki, az kalsın Rhodes'le tartışmalarını ve işsiz kaldığını söyleyecekti. Ama her nasılsa sustu. Çünkü onlar kendisine bir anlam ifade etmez hale girmiştiler.

"Laura, yaşamın benimle oynadığı kartlardan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Mümkün olsaydı koşulları değiştirmez miydim? Benimle hiç değilse yan yerde bir araya gelemez misin?"

Genç kadın acılı bir sesle espri yaptı. "Şikago'yu mu kast ediyorsun?"

Bir an orada yalnızca birbirlerinin gözlerinin içine bakarak kaldılar. Anıtın içi boştu ve neredeyse solukları yankı yapacaktı.

Sonunda Laura konuştu. "Eh, bilimsel olarak konuşursak en iyi şekilde ilişkilerimizin termodinamiğin ikinci yasasıyla tanımlanacağını söyleyebilirim. Yani, ilişkimiz enerji yitiriyor. Aksi takdirde böyle olamazdı. Çünkü, senin Claire ile birlikte kalman gerektiğini görüyorum. Ben de senden uzakta kalmak zorundayım. Bunu biliyorum. Elveda, Marshall."

Laura arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Genç adam arkasından seslendi. "Lütfen, emin misin, Laura! Biz gene..."

Saniyeler sonra Laura onun sesini işitme uzaklığının dışına çıkmıştı. Anıtın merdivenlerim inip bitirmiş olduğu halde aşağı inmeyi sürdürüyordu ve daha önce hiç tatmadığı bir mutsuzluğa doğru yürüyordu.

Laura kendisiyle gurur duydu.

Üzgündü, düşkünleşmişti ve neredeyse intihar etme noktasına yaklaşmıştı. Gene de Marshall'ın önünde gizini ortaya dökmediği ve onun mesleği uğruna kendisininkini feda ettiğini söylemediği için gururluydu. Tüm gücünü kullanıp çalışma saatleri içinde Barney'in muayenehanesi ya da hastahanesine telefon etmemişti. Arkadaşı akşam sekizde evine gidiyordu. Onu biraz daha geç arayacaktı.

Oysa, Barney'in randevusu varsa ne olacaktı? Eğer gece yarısından sonra eve döner ve rahatsız edilmek istemezse?... Pislik, çıldıracağım galiba?

O anda telefonu çaldı.

"Castellano, lanet olası sorunun ne ki?"

Eğer Laura altıncı duygunun varlığından kuşkulanıyorsa şimdi ona gerçekten inanacaktı.

Ruhunun ölümünü gizlemeye çalışan bir sesle, "Merhaba, Barn" dedi.

"Herhangi bir şeyin arasına girmiyorum ya? Demek istiyorum ki, tenisçinin stilinde kramplara neden olmayı istemem. O mu sana, beni boykot ettiriyor? Haftalardır telefon etmedin. Her şey yolunda mı?"

Genç kadın mekanik bir sesle, "Çok iyi, çok iyi" dedi.

"Hey, bebek. Konuşurken hevesin kulağa şaşırtıcı geliyor. Ne oldu? Her şey iyiye gidiyor mu?"

"Hiçbir şey olmadı" diye yanıtlayan Laura şimdi acısını gizlemeyi başaramayarak dolaylı yoldan anlattı. "Her şey iyiye değil, kötüye gidiyor."

Ve sonra bir an duralayan kadın sonra sordu. "Aklıma gelmişken sorayım, yalnız mısın?"

"Evet, şu anda yalnızım. Ursula biraz sonra gelecek."

"Ursula da kim?"

"Oh, onu görmelisin. Kalp hastalıkları uzmanlığına ve özellikle benim kalbime Hollanda'nın hediyesi. Aslında bu geceki buluşmamız Livingstone4 Evlilik Olimpiyatları'nda altın madalyayı saptayabilir."

"Şu halde hemen telefon kapatsam iyi olacak" diyen Laura özür diler bir tonla konuşmuştu. Ancak ses tonu her zamankinden daha hüzünlüydü.

"Ah, haydi Castellano, sorun ne?"

Genç kadın, "Oturuyor musun?" diye sordu.

"Neden? Anlatacakların beni şoke mi edecek?"

"Hayır. Biraz uzun sürebilir de?"

Barney telefonu rahat bir koltuğun yanına taşırken incelikle yanıtladı. "Laura, gereksindiğin kadar konuşabilirsin. Unutma ben profesyonel bir dinleyiciyim. Haydi anlat."

O anda Laura'nın duygusal barajı çatladı.

Ve kırk dakika sonra Barney onu sözlerini keserek, "Hey, bak. Castellano, havaalanına koşmak zorundayım" dedi.

"Oh, tamam" diyen genç kadın özür diler gibi konuştu. "Sen, Ursula ile buluşacaktın."

"Hey, o iki sokak ötemde oturuyor. Ben, Washington'a kalkan son uçağa yetişmek istiyorum."

"Hayır, Barn. Lütfen gelme. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Buna karar vermek bana düşer. Sen, daha iyisi beni havaalanında bekle. Bu arada içki içme. Hap alma. Araba bile kullanma. Güvenli bir taksi çağır ve beni orada bekle. Yakana kırmızı bir gül tak ki seni tanıyabileyim."

Laura yarı azarlar bir sesle sordu. "Hastaların ne olacak?"

"Hey, bebek. Bugünün ne olduğunu bile bilmiyor musun? Yarın cumartesi.

Psikiyatristin hastalarım yatırdığı divanı hafta sonlarında çalışmaz. Bu yüzden ister hoşlan ister hoşlanma, ben yola çıkıyorum."

Bilinçaltında Barney'in kendisine gelmesini umut ettiği halde Laura zayıf bir sesle karşı çıktı. "Peki, Ursula ne olacak.?"

"Üzülme. Ona sonra açıklarım. Benim antikalıklarıma alışıktır. Anlayacaktır. Sen orada ol" derken Barney buyurgan bir sesle konuşuyordu.

Barney giysilerini valize koyarken, Dr. Ursula de Groot içeri girdi.

"Ne o, bu gece kaçmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Dinle, Urse. Bir saniye otur. Uzun bir öyküyü sana pek kısa şekilde anlatmak zorundayım."

Acıma görevinin ivediliğini elinden geldiğince etkileyecek şekilde anlattı. Ama sarı saçlı kalp uzmanı her nasılsa anlatılanlara inanmamıştı.

"Laura'dan nefret ediyorum" dedi.

Barney valizini hızla kapatırken sordu, "Niçin?"

"Çok belirgin değil mi?" diyen genç kadın Barney'e sokak kapısının anahtarını uzatarak, "İşte, sen şunu geriye alsan iyi olacak. Sanırım, Bayan Castellano anahtarına benden daha çok gereksiniyor," dedi.

KIRK BEŞ

LAURA sonraki iki saat süreyle soluk almadı. Ya da hiç değilse kendisini soluk alamıyormuş gibi duyumsadı. Onu en alt düzeyde etkinleştiren tek şey Barney'i görmek umuduydu.

Genç adam havaalanının asfalt yürüyüş yolunda pardesünün yakasını kaldırıp soğuktan korunmaya çalışarak hızla gelirken Laura onu varış salonunda bekliyordu.

İlk bakışta genç kadının görünüşü Barney'in içini acıtır gibi oldu. Yüzü öyle soluk ve kınlgandı ki, sanki Laura tüm enerjisini ağlayarak bitirmiş gibiydi.

Barney, "Merhaba, buraya kadar geldiğin için teşekkürler" dedi.

Laura, "Bunlar benim söyleyeceğim sözler olmalı, değil mi?" diye sorarak yanıtladı.

"Tamam, nasıl istersen öyle olsun. Yemeği nerede yiyoruz?"

"Gecenin saat on birinde mi?"

"Bahse girerim ki, sen yemek yememişsindir şimdi. Yoksa yedin mi?"

Genç kadın başını salladı. "Aç değilim" dedi.

"İyi. Sen yalnızken iştahsız olabilirsin. Oysa ben açlıktan ölüyorum. Ve eğer biraz makarna yemezsem açlıktan öbür dünyaya göç edebilirim."

Şimdi kaldırımda ayakta duruyorlardı. Bir taksiyi durdurup da Laura içeri girerken Barney ön camdan sürücüye sordu. "Bu çevredeki en iyi İtalyan lokantası hangisidir?"

"Pek çok seçkin kişiyi Georgetown'daki Pasqual'in Yeri'ne götürürüm."

"Şu halde bizi de oraya götür."

Kendisi de arabaya bindi ve yola çıktılar.

"Üzgünüm, senyör; Yehudi ve Hepzibah Menuhin için listede yer ayrıltılmış olduğunu göremiyorum."

"İyi, üzgünüm" diyen Barney en iyi artistik pozuyla yanıtladı. "Emprezeryomuz gerekli ayarlamaları yaptığına ilişkin bize güvence vermişti. Arka taraflarda olsun bize bir masa ayarlayamaz mısınız?"

"Bağışlayın senyör. Yer bulsam bile buraya uygun giysiler giyinmemişsiniz."

Şef kesinlikle büyük kemancı ve kız kardeşi ile karşı karşıya bulunduğunu düşünmemişti. Ne olursa olsun, Pasquale yemeklerinin niteliği kadar lokantadakilerin giysileri ile de ününü sürdürmeliydi.

Barney, "Dinle kaptan" diyerek sözlerini sürdürdü. "Sana gerçeği söylemek istiyorum. Ben, tıp doktoruyum. Ve şu kadın karbonhidrat şokunda. Ona biraz Fettuccine yedirmezsek burada düşüp ölebilir ve bu da sizin işiniz için hiç iyi olmaz."

Kaptan tartışmadan sıkılmış olarak barda duran Rocco adlı fedai barmeni yanlarına çağırmak üzereydi ki, yemek yiyen müşterilerden incelikli, uzun boylu ve kırlaşmış saçlı bir adam masasından kalkıp onları kurtarmak üzere yanlarına geldi.

Yaşlı adam, "Burada sorun mu var, Pasquale?" diye sorup Laura'yı selamlamak üzere döndü. "Sizi görmek çok hoş, Dr. Castellano" dedi.

"Sizi görmek pek de güzel, Senatör Otis. Bu, arkadaşım Barney Livingstone."

Yasa yapıcı konukseverlikle konuştu. "Merhaba, Doktor. Bir içki almak üzere masamıza katılır mısınız."

Laura, "Aslında buradan çıkmak üzereydik. Bizim için masa yok gibi görünüyor" diyerek yanıtladı.

Senatör kaşlarını çatarak Pasquale'a baktı ve, "Emin misin, Patron? Dr. Castellano Ulusal Sağlık Enstitüsü'nde önemli bir araştırmacıdır. Olasılıkla ivedi telefon çağrısı almış ve giysilerini değiştirmeye zaman bulamamıştır. Kuralları bir seferlik değiştireceğinize eminim" dedi.

Kongre üyesinin hoşnutsuzluğunu üzerine çekmemek için Pasquale vetosunu geriye aldı ve mırıldandı. "Aslında gelmelerini beklediğimiz bir çift için ayırdığımız masa vardı. Ama pek geciktiler. Bu yana gelir misiniz lütfen?"

Laura, Senatör Otis'e gönül borcuyla gülümserken yaşlı adam çağrısını yineledi. "Amanda ile bana, hiç değilse bir kahve içmek için bile olsa katılabilirsiniz."

"Başka bir sefere, Senatör" diyen Laura ekledi. "Dr. Livingstone ve ben önemli bir vakayı tartışacağız. Ancak, yardımınıza büyük gönül borcu duyuyorum."

"Hiç önemli değil, Laura. Yardımcı olabileceğim zaman yalnızca büroma telefon edin."

Lokantanın çok iyi bir köşesinde bulunan özel locaya doğru götürülürlerken Barney, Senatör'ün masasına bakarak konuştu. "Vay, o adamın güzel bir kız evladı var."

Laura kayıtsız bir sesle yanıtladı. "O, adamın kızı değil."

"Karısı mı yoksa?"

"Bir kez daha tahminde bulun, Livingstone."

"Vay be! ABD Senatörü olmanın neşeli yönlerinden biri de bu olmalı."

Genç kadın olumlu anlamda başını öne eğdi. "Sana bu kentte kadınların erkeklere oranının beşe bir olduğunu söylemiştim. Şu halde sen olasılıkları düşün" dedi.

"Evet" diyen Barney sözlerini şöyle sürdürdü, "Onun anlamı, burada her erkeğin kendi kız basketbol takımını kurması demektir."

Fettucine ile sepet örgülü bir şişe Chianti Ruffino şarabını ısmarladıktan sonra Barney sorunlu arkadaşının ciddi işinden söz açtı.

Laura'ya Rhodes-Karvonen olayının tüm hileli yönlerini anlattırıyor kimi zaman notlar alıyor ve genç kadının ileriki işlerinin planlanmasında bunların yararlı olacağını söylüyordu. Daha sonra bir adım daha atıp Marshall Jaffe olayına geçti.

"Sana onun iki yüzlü bir şey olacağım söylemiştim, Castellano" diyerek vaaz vermeye başladı. "Bir milyon kez anlattığım

gibi; her şeyiyle tam olan bir insan, başka tam bir insana layıktır. Aşk, 'parttaym' iş değildir."

"Bu güzel bir cümle. Kitabında kullanmalısın."

"Şimdiden onu kullandım bile" diyen genç adam gülümseyerek ekledi. "Ama, kitap bazı yinelemeleri getiriyor. Lanet olsun! Sen ne zaman muazzam bir eşle muazzam çocuklara layık muazzam bir insan olduğuna inanacaksın?"

"Benim çocuklarım olmayacak. Evliliğe ve hatta aşka inanmıyorum."

"Castellano, bu pis bir düşünce! Senin bunlara inanmadığını düşünemem. Biliyorsun, Hippokrates der ki..."

"Boş ver şimdi Hippokrates'i! O, Washington'da yaşamadı." "Bir bakıma sen de öylesin. Temmuzdan sonra ne yapacağım düşündün mü?"

Genç kadın başını salladı. "Bilmiyorum. Arada bir Tıp Fakülteleri bana yazıp iş alıp almayacağımı soruyorlar. Columbia Üniversitesi bana yeni doğan bebeklerle ilgili yepyeni bir programı yönetmemi önerdi. Son yazılarında o kadronun şimdi de boş olduğu bildiriliyordu.

"Bu büyük bir haber!" diyen Barney coşkuyla konuştu, "Şu halde sen New York'a geleceksin!"

"Evet" diyen Laura hüzünlü bir tavırla yanıtladı. "Bu bir geriye dönüş oluyor. Ama, New York yalnız yaşayanlar için dünyanın en kötü kentidir."

"Bunu nasıl söylersin, Castellano? Ben orada değil miyim?"

"Evet, kuşkusuz oradasın. Ama özen göstermen gereken Ursula var. Çevrende bana gereksinmiyorsun. Yalnızca yeni bir yerde yaşamaya başlamak fikri bile beni ürkütüyor. Üstelik şu anda başımın üzerinde değil gelecek haftayı gelecek yılı bile düşündürmeyecek kara bulutlar dolanıyor."

"Bunu düşünebilirim" derken Barney yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Belki de Virginia Woolf gibi ve denize doğru yürüyormuşun gibi duyumsuyorsun kendim. Haklı mıyım?"

"Pek yaklaştın. Ben kendimi daha çok veterinere götürülüp uyutulacak yaralı bir hayvan gibi duyumsuyorum."

"Çok yazık, o durumda dünya iyi bir doktorunu yitirebilir" diyen Barney biraz duraladı ve incelikle ekledi. "Ben de en iyi arkadaşımı yitirmiş olurum."

Bu söz üzerine genç kadın başını kaldırdı ve adamın gözlerinin içine baktı.

"Bunu bana kesinlikle yapmazsın. Yapar miydin, Castellano?" Laura yanıt vermedi. Ama içinde bir yerlerde şimdi de uğruna yaşanacak bazı şeylerin olduğunu kabul ediyordu.

"Tanrı adına, Laura. Berlitz Enstitüsü ya da başka yerlerden ders almak anlamına gelse bile mutlu olmayı öğrenmelisin. Yani, sen belki dikkat etmedin ama ben kırkıncı doğum günümün ensemde soluduğunu duyumsuyorum. Demek istiyorum ki, şimdi bizler evlatlarımızın dişindeki gümüş düzeltme haklarını ya da benzeri şeyleri düşünen orta yaşlı ebeveynler olmalıydık. Zamanının bu hızla geçişiyle şimdi ben sıkı bir basketbol maçında oynuyormuşum ve sonunda saate bakıp geriye yalnızca otuz saniyelik bir oyun süresinin kaldığını görüyormuşum gibi duyumsuyorum kendimi."

Genç kadın yalnızca başını öne eğip onayladı.

Lokantada tüm müşteriler gidene değin konuştular. Şimdi garsonlar çevrelerinde dolanıyor ve incelikle öksürüyorlardı.

"Buradaki personel arasında pek çok bronşit vakası var gibi görünüyor, öyle değil mi Castellano?"

"Barney, sen ömürsün."

"Sen de öylesin, Laura." ,

"Şu halde neden kalkıp gitmiyoruz?"

"Çünkü ayağa kalkabileceğimi düşünemiyorum."

Bir mucize ile kendilerini taksiye atmayı ve Bethesda'ya doğru yola çıkmayı başardılar.

Konuşması şimdi de acılı ama ruhsal durumu rahatlamış olan Laura, "Umut ederim ki, Castro'nun üzerinde yatmak seni rahatsız etmez" dedi.

"Hiç de etmez. Büyük Fidel'in yadigarı üzerinde yatmayı Dr. Luis Castellano'ya bir tür sadakat gösterisi gibi düşünüyorum."

Yarım saat sonra Laura oturduğu apartman katının kapı kilidini açarken, "Kahve içer misin, Barn?" diye sordu.

Genç adam özür diler gibi yanıtladı. "Aslında takside, içmiş olduğumuz içkinin etkisinden ayıldım. Ama, gene de biraz baş ağrım var ve...."

Laura onun sözünü tamamlamasına izin vermeden buzdolabına doğru yürüdü ve başlangıçta Marshall ile paylaşmak üzere satın aldığı iyi bir içkiyi oradan çıkardı.

Şimdi karşı karşıya oturmuş, düşüncelerini anlatmayı sürdürüyorlardı.

"Barney, bu akşam söylediğin sözlerden biri, her ikimizin de mutsuz oluşu beni düşündürüyor."

"Evet. Bunda şaşılacak ne var?"

"Benim için, yeteneğim olmadığından mutsuzluk yeni bir haber değil. Ancak senin bu konuda tamam olduğunu düşünürdüm. Çünkü, ruh çözümlemesinden geçtin."

"Ruh çözümlemesi seni olanlardan haberli kılar. Oysa, kendini yıkıma uğratıcı olarak keşfettiğin şeyi otomatikman durdurmaz. Evet, Castellano ikimizin de dünyayı mutlu etmek üzere uğraşırken özel yaşamlarımızda bu denli mutsuz olmamız ne tuhaf bir durum değil mi? Belki de Brooklyn'in suyundaki florid yüzündendir."

İkisi de suskun kalıp orada oturdular...

Konuşacak şeyleri mi bitmişti? Barney, hayır diyerek düşündü, ikimiz için en iyisi birbirimize söyleyeceklerimizin kesinlikle bitmiş olmamasıdır.

Bir dakika kadar sonra Laura, "Bilmiyorum, Barn. Bir terapistin bana yardımcı olamayacağını düşünmüyorum" dedi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü, belki de bendeki hastalık ameliyat edilemiyecek bir tümör gibi, özsaygım üzerinde aşırı derecede metastas (Hastalık etkenlerinin bir organdan ötekine atlayarak yeni odaklar oluşturması. Çeviren) yapmış durumda." Ve sonra genç kadın uzun zamandır üzerinde düşündüğü şeyi itiraf etti. "Belkide içimde derin bir yerde ben erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Ama, bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Durumu güvenme anlamında söylüyorum, Barn" diyen Laura açıkladı. "Kesinlikle bir erkeğe güvenemedim."

"Oysa bana güvendin."

Genç kadın ivedi yanıtladı. "O farklı bir şey."

Yeniden suskun kaldılar.

Ve Barney fısıldadı, "Niçin?"

"Neden 'Niçin' diyorsun?"

"Ben niçin öteki erkeklerden farklıyım?"

Biraz duralayan Laura sonunda konuştu. "Bilmiyorum, Barn. Ama geriye dönüp anımsadığım sürece sen her zaman benim yaşamımdaki en önemli kişiydin."

"Soruma yanıt vermedin, Laura. Ben niçin öteki erkeklerden farklıyım?"

Genç kadın omuzlarını silkerek, "Sanırım biz her zaman çok iyi arkadaştık."

Barney ona bakıp yumuşak sesle sordu. "Ve bu da her şeyi dışarda tutuyor, ha?"

Laura bir kez daha sessiz kaldı ve Barney sorgulamasını sürdürdü. "Dürüst olarak ikimizi... kesinlikle bir erkek ve kadın çift olarak düşünmediğini söyleyebilir misin? Ben onu düşündüğümü itiraf ediyorum. Yani, her zaman o tür fantezileri aklımdan kovdum. Çünkü aramızdaki özel şeyi yitirmek rizikosuna girmek istemiyordum."

Genç kadın utangaç bir tavırla gülümsedi ve sonra itiraf etme yürekliliğini kendinde buldu. "Kuşkusuz benim de öyle düşüncelerim oldu. Demek istiyorum ki, tüm yaşamımı dünyaya sevgili değil de arkadaş olduğumuzu açıklamaya çalışarak geçirdim."

"İkimiz de aynı şeyi yapmışız, Laura. Ama şimdi ben bunu yapamam artık."

"Ne?"

Barney Laura'ya başka bir soru sorarak yanıt verdi, "İkimizden hangisinin daha çok korktuğunu düşünürsün, Laura?"

Soru sol taraftan gelmişti. Ama yanıt her zaman genç kadının düşüncelerinin merkezinde vardı. "Ben" diyerek açıkladı. "Her zaman senin beni çok iyi taradığım (yani tüm gizli hatalarımla beni bildiğim) ve bu şekilde benden hoşlanmayacağım düşündüm."

"Ama, senden bu şeklinle hoşlanıyorum, Laura. Seni bu halinle seviyorum."

Genç kadın başını öne eğmişti. Ve Barney onun yüzünü bile göremeden ağladığım biliyordu.

"Hey, Castellano. Şimdi gerçeği söyle. En iyi arkadaşımı yitirdim mi?"

Laura onun yüzüne baktı. Yanaklarındaki gözyaşları gülümsemesiyle çelişiyordu. "Umut ederim ki öyle olmuştur." diyerek ekledi. "Çünkü her zaman... bilirsin ya... beni bir kadın olarak

sevmeni istemiştim." Duraladı ve sonra yeniden konuştu. "Benim seni sevdiğim şekilde."

Barney ayağa kalkıp, "Ben ayığım, Castellano. Sen kendini nasıl duyumsuyorsun?" dedi.

"Ben de ayığım. Ne dediğimi biliyorum."

Artık aralarında konuşma olmadı. Barney ilerleyip Laura'nın elini tuttu ve öteki odaya doğru yürüdüler.

Ve o gece platonik arkadaşlıkları sona erdi.

KIRK ALTI

ERTESİ sabah Barney ile Laura daha önce hiç tanımadıkları olağanüstü bir deneyim, bütünleşmiş olmanın betimlenemez duyumsamasını yaşayarak yataktan kalktılar.

Çünkü burada onların erkek ve kadın olarak birleşmelerini kutsayacak bir rahibe gereksinimleri bulunmuyordu.

Barney ona, "Kendini nasıl duyumsuyorsun?" diye sordu.

"Mutlu, pek mutlu."

Ve bu gerçek bir mucizeydi.

Başlangıçta, durumdan aldıkları keyfi yalnızca iki kişi tarafından paylaşılan değerli bir hazine gibi gizli tuttular. Ancak temmuz ayında Laura'nın Enstitü'deki araştırmacı görevi sona erince New York'a taşınmasını kutlamak üzere bir yargıcın on beş dakikasını alarak kendilerini "saygın" karı koca durumuna getirdiler.

Genç çift mahkeme binasının merdivenlerinden kol kola inerlerken Columbia Üniversitesi Doktorlar ve Cerrahlar Yüksek Okulu Yeni Doğan Bebekler Kürsüsü Profesörü Tıp Doktoru Castellano, New York Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Profesörü Tıp Doktoru Barney Livingstone'a şunu itiraf etti. "Olaylar öyle hızlı gelişti ki, gerçekten sana söylemeye zaman bulamadım, Barn."

"Neyi?"

"Geçen yıl babam Luis'i Meksiko kentinde gördüğümde, o beni gerçekten şoke edecek bir şeyi söylemişti. Diyorum ki, o zaman söyledikleri bana çılgınca bir şey gibi gelmişti."

"Ne? Neydi onlar?"

"Yalnızca iki sözcük. Babam eğilip kulağıma, 'Barneyle evlen' demişti."

KIRK YEDİ

SETH Lazarus çıldıracağından korkuyordu.

Şimdi kendisini rahatsız eden sonu gelmez düşler yüzünden tüm geceleri uyku uyumadan geçirmeye başlamıştı. Bütün eylemleri Shakespeare'in trajedi kahramanı Macbet'inkiler gibi cinayetlerle doluydu.

Genç doktorun, Mel Gatkowics adlı işçinin ölümüne yardımcı olmasından bu yana on yılı aşkın süre geçmiş ve o aradaki geçen zaman benzeri üç, hayır dört vakayı daha yaşamıştı. Kimi zaman kendisini rahatsız eden hortlakların sayısını şaşınyordu.

Sonra Bayan Carson, daha sonra bir otomobil kazasında fena halde yaralanmış ve yalnızca gözlerini kırpıştırabilen ama beyni salt çektiği acıları duyumsamasına yardımcı olan yeniyetme bir kız vardı.

Sonraki vaka.... kimdi? Neden beleği kendisine ihanet ediyordu? Belki de aklı güdüleriyle makul düşünüşünü korumak üzere savaşımım sürdürüyordu. Eğer aklı bu vakaların hepsini silebilse, sevecen bir unutkanlık vicdanını yatıştıracaktı.

Ağabeyi Howie dışında, öteki vakalarda Seth kesinlikle kendi insiyatifiyle hareket etmemişti. Her vakada yaşam neredeyse sıfır düzeyine yaklaşırken çekilen acıların koca bir kütle durumuna geldiğim görmüştü. Ancak, kaç kişiye yardım etmiştin, Seth?

Howie dışındaki vakalarda, kendisine sözle ve sunulan koşullarla yalvarılmış, Doğa'nın kendi yolunu izlemesi için onun vicdanında oluşan karara karşı dış güçler hep baskı uygulamışlardı.

Böylece her vakada aklı başından gitmiş ricacılar, sevdiği kişinin karşısında kendileri de büyük acılar çeken aile bireyleri bulunmuştu.

Ve her seferinde Seth hastanın bilinçli olmasını ve yaşamının sona erdirilmesine rıza göstermesini şart koşmuştu.

İnancı güçlü olmasına karşın, Seth hem Tanrı hem de Şeytan tarafından, onların öne çıktıkları gölgelerle dolu bir alanda hareket ettiğini biliyordu.

Tanrı, "Öldürmeyeceksin" demişti. Seth'in inandığı; insanların da yaralı hayvanlar gibi çabuk ve acısız bir ölüme layık oldukları düşüncesi hiçbir kutsal kitapta yer almıyordu.

Judy, bu durumdan dolayı kocasının ne denli rahatsız olduğunu biliyordu. Ancak ne yapabilirdi. Dünyada böyle yaralanmış ruhu onaracak doktor var mıydı?

Genç kadın kendilerini bekleyen felaketi görebiliyordu. Kocası yakalanacak (Çünkü, Judy'e söz vermesine karşın Seth acı çeken başka bir ailenin ricasını gene geri çeviremeyecekti) ya da taşıdığı büyük yükün altında kalıp yalın olarak ezilecek ve çökecekti.

Bir akşam Seth çalışma odasında gene böyle düşüncelere dalmıştı. Karısı alt kata, konuşmak üzere onun yanına indi.

"Ne yapıyorsun, Seth?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Yalnızca dergileri karıştırıyordum. Bugünlerde zorlukla okuyabildiklerimden anlayabildiğime göre genetik mühendisler, mesleği doktorların elinden alıyor gibiler. Çok yakında bizler Corvair arabalar gibi bir köşeye atılacağız."

"Corvair arabalar hatalı yapılmışlardı, Seth. 'Herhangi bir hızda güvenceli değillerdi'. Sen kendinde hatalı bir noktanın olduğunu mu ima ediyorsun?"

Genç adam karısına bakıp konuştu. "Judy, sen ve ben o noktayı biliyoruz. Ben şimdi psikiyatristlerin 'zarar görmüş bir doktor' dedikleri sınıf içine giriyorum."

Bakmakta olduğu dergiyi karısına uzatıp, "İşte, kendin de oku" diye ekledi.

Makalenin adı "Yaralı iyileştirici: Tıp Uygulaması içindeki Doktorların Kendi Yaşamlarında Oluşan Bunalımlar" ve yazan da Tıp Doktoru Barney Livingstone idi.

"Yazarla, Tıp Fakültesi'nde birlikte değil miydin?"

Seth başını öne eğip olumlu jest yaptı. "Evet. O iyi bir insandı. Dergideki yazıdan anladığıma göre, son zamanlarda 'akıl hastası' doktorlar üzerinde uzmanlaşıyor. Onun yaptığı istatistiklere inanırsan, durum bir aksiyon yani kabul edilmiş bir gerçek gibi. İnsanlara özen göstermek kafayı çatlatmaktadır."

Karısı ekledi. "Ve senin üzerinde başka baskılar da var."

"Evet. Ben..."

Genç adam ne söyleyeceğini ya da söylemesi gerektiğini yeniden düşünüp cümlesinin ortasında durmuştu.

Judy ona doğru birkaç adım atıp rahatlatmak ister gibi elini kocasının omuzuna koydu.

Birdenbire bir ses, genç adamın içindeki çok gerilerde bir yerden gelir gibi yükseldi. "Bu, nerede sona erecek?"

Genç kadın çalışma masasının yanındaki koltuğa oturdu ve kocasının yüzüne bakarak, "Burada. Tam burada ve şimdi bitecek. Dışardaki işinden izin alırsın ve tedavi olabileceğin bir yere gideriz."

"Çocuklar ne olacak?"

"Bir aylığına gideriz ve belki onlara senin annenin bakmasını isteriz."

"Onlara annem mi baksın, Judy? Belki de kafası çatlamakta olan sensin. Sana, hakkında konuştuğun kadının her ocak ayının on ikinci günü yataktan kalktığında bir kek yapıp hayali kişileri konuk olarak evine çağırarak 'Mutlu Yıllar, sevgili Howie' diye şarkılar söylediğini anımsatabilir miyim?"

Bunları düşünmek onların üzerine kasvetli bir hava gibi çökmüştü. Çünkü, olayın nerede başladığını biliyorlardı. Seth ebeveynlerini ve kendisini bu umarsız, sonu gelmez acıdan kurtarmak için ağabeyinin yaşamına son verdiğinde olay başlamıştı.

Seth o anda dersini almış olmalıydı. Yaptığı şey işe yaramamıştı. Yaslar içinde şimdi de çıldırmış gibi olan annesine göre, ağabeyi yaşayan bir hortlak gibiydi. Ve annesinin dikkatinin böylesine başka taraflara çekilmiş olması kuşkusuz babasının erken ölümünün nedenlerinden biri olmuştu.

"Peki, Seth" diye söze başlayan Judy kararlı bir tavırla konuştu. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Çocuklar haziran ayının on ikisinde tatile çıkıyorlar. Sen de haziran ayının yirmisinde beyaz önlüğünü ve stotetoskopunu çıkarırsın, işçi Bayramı'na (ABD'de eylülün ilk pazartesi işçi bayramı olarak kutlanır. Çeviren) değin yolculuğa çıkarız."

Seth kof bir sesle ekledi. "Derialtı şırıngamı da valizlere koymayalım."

Genç kadın uzanıp iki eliyle kocasının yüzünü tutarak konuştu. "Olay şimdi bitti, Seth. Şu anda sona erdi. Bırak biraz da başkaları acıma gösterisi yapsınlar. Sen yeterince yaptın."

Oysa Seth, şimdiden bu konuda ileri gitmişti. Bir hafta önceki cumartesi gecesi hemşire Millie Cavanagh onun Lakeshore Savaş Gazileri Yönetimi Hastahanesi'nde bir hastayı tedavi

ettiğini görmüştü. (Seth şimdi bu hastahanede haftada bir gün öğleden sonraları çalışıyordu.)

Sıradan yaşam belirtilerini kontrol etmek üzere bu hastanın yanına gelen hemşire Millie onun ölmüş olduğunu gördü. Ertesi sabah hazırlanan resmi raporda ölüm nedeni olarak, hastanın pek çok hastalığının kalbin etkinliğini sona erdirdiği belirtildi.

Oysa, hemşireye göre rapor "Önceden hazırlanmış bir cinayet" olarak düzenlenmeliydi.

On sekiz yıldan beri çalıştığı savaş gazileri hastahanesinde hemşire herkesin 'Taşlı Clarence T.' diye çağırdığı kişiden pek hoşlanıyordu. Belki de kadının adamda en çok hayran olduğu şey, onun acılara dayanmak üzere gösterdiği şaşırtıcı yüreklilik ve arada bir acılan arasında bile gülümsemesiydi.

Gerçekte bir gece önce aldığı ağrı kesicilerin akla verdiği sersemlik içinde ama acıları tümüyle yatışmamış durumdaki çavuş öyle güzel şeyler söylemişti ki, hemşire onları kelime kelime anımsıyordu. "Cennete gittiğimde ve şu amansız ağrılar sona erdiğinde, seni orada oturup bekleyeceğim. İkimiz, sonsuzluğa değin birlikte yaşayacağız."

Ve kadın adamın şunları söylediğini de anımsamaktaydı. "Yakında Aziz Peter'i görecek ve bizim için özel bir bulut aramasını ondan isteyeceğim."

Bu sözlerinden iki gün sonra Clarence ölmüş ve onu seven Millie başlangıçta dünyasal acılan sona erdiği için sevinmişti.

Öte yandan, hemşire çavuşun sık sık doktorlara (aslında yanına gelen her yeni doktora) yaşamını sona erdirmesi için rica ettiğini de duymuştu.

Ve şimdi, için için adam adına yas tutarken bile Millie, zavallı adamın Hıristiyanlığa sığmaz türde bir intihar için sonunda kendisine yardımcı olacak doktoru bulmuş olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Belki de Clarence Englund'un ölümünün etkisi, olay bir seçim yılından önceye rastlamasa pek gürültülü bir şekilde ortaya çıkmayacaktı.

Millie, Şükran Günü'nü hep ebeveynleri ve iki erkek kardeşiyle birlikte geçirirdi. Ve bu Şükran yemeğinde de onlarla birlikte olduğu, halde pek düşünceliydi. Kendisinden küçük kardeşi Jack onu bir kenara çekip, "Bir terslik mi var?" diye sordu.

Hemşire taşımakta olduğu yükü bir başkasıyla, özellikle avukat olan kardeşi Jack ile paylaşacağı için sevinmişti.

Jack ablasının anlattığı öyküye şaşırmış ve Millie'nin nedenini anlayamadığı şekilde heyecanlanmıştı. Ablasına, "Millie, gelip bunları benim firmamın kıdemli ortağına da anlatır mısın?" diye sordu.

Kadın sinirli bir sesle, "Lütfen, ben o tür işlere karışmak istemiyorum" diyerek karşılık verdi.

"Hey bak, kızkardeş. Garanti veriyorum ki, senin adın kesinlikle öne çıkmayacak. Sen gel ve yalnızca bana söylediklerini Bay Walters'a da anlat. Hepsi o kadar. Orada biz topu kapacak ve koşturmaya başlayacağız."

Millie rahatsız olmuş bir sesle, "Sen 'top' diyerek neyi kast ediyorsun?" dedi.

"Endişelenecek bir şey yok, Millie. Ve sen bana büyük bir iyilikte bulunuyorsun."

Edmund Walters hukuk firmasında kıdemli avukat ve Illinois eyaleti başsavcısı idi. Şimdi de daha yüksek siyasal mevkilere oynadığını gizlemiyordu. O yıl eyalet senatörlüklerinden birinin yenilenmesi seçimi yapılacaktı ve eyalet valisi de oraya göz koyduğu halde en ciddi biçimde senatörlüğe adaylığını koymak istiyordu. Edmund'un daha çok parası vardı ama Vali de durumu yönünden çok görülecek bir yerdeydi.

Bu durumda Walters'in gereksindiği dikkati çekecek bir neden ya da daha başka bir deyişle çelişkili bir olaydı. Kendisini sahne ışıklarının önüne getirerek TV'de göstererek adını tüm ülkeye duyuracak bir olaya gereksiniyordu.

Ve ertesi pazartesi günü Jack Cavanagh bürosunda kendisini görmeye geldiğinde, Edmund Walters onu Washington'a taşıyacak savaş arabasını genç adamın bulmuş olduğunu da sezinledi.

"Ama, Bay Walters. Ortada henüz bir dava yok ki."

Başsavcı Jack'a hedefi gösterdi. "Şu halde bunu bir dava durumuna getirmemde sen yardımcı olacaksın."

O gün öğleden sonra saat dörtte bir kez daha buluştular. Jack şimdiden Başsavcı'nın beklentilerini artıracak yeni haberler getirmişti.

Savaş Gazileri Hastahanesi yasal olarak federal devletin malıydı ve ABD ceza yasasının 18. maddesine göre cinayeti işleyen doktorla ilgili soruşturmayı yürütmek üzere FBI'a (ABD Ulusal Polis Örgütü. Çeviren) başvurulabilirdi.

Walters sırıtarak, "Bu iyi bir haber. Hemen oraya başvuralım" dedi.

"Ben başvurdum bile" diyen Jack durumundan hoşnuttu. Sözlerini şöyle sürdürdü. "Yarın sabah bir ajan sizinle görüşecek. Sabahın saat sekizi sizin için çok erken midir?"

"Hayır, kesinlikle uygundur. Erken uçan kuşun her zaman avını yakaladığını sana söylememe gerek bulunmuyor."

Kahvaltıda eyaletin valilik binasına uzak bir kafeteryada başsavcı ile FBI ajanı buluştular. Walters, valinin dikkatini çekmeyecek şekilde sorunun ele alınmasının daha iyi olacağını düşünüyordu.

Kafeteryada kolay tanımlanmayan müşteriler arasında FBI görevlisi tam bir ajana benziyordu. Yani adam, o kolay tanımlanmayan ve kimseye yaklaşmayan kişilerden biri gibi görün-

meye çalışmaktaydı. Adı J. P. Sullivan idi. Eyalette resmen görevli büyük ajanın yardımcısıydı ve kendisini "kavgacı bir İrlandalı" olarak tanımlıyordu.

Sullivan ahlaksal açıdan işittiklerine fena halde bozulmuştu. Bu yalnızca suç değil, adamın inandığı ilkeleri çiğneyen bir durumdu. Tanrı'nın hakkı olan böyle bir yargılamayı hiç kimse yapmamalıydı.

"Büroya güvenebilirsiniz, Bay Walters. Ölen şefimizin dediği gibi, 'Biz her zaman adamı yakalarız'" diyordu.

Her iki adam da, Dr. Seth Lazarus'a karşı onun Çavuş Clarence T.'ye yaptıklarıyla ilgili elde sağlam kanıtları olmadığını biliyorlardı. Ama doktor kuşkusuz o işi daha önce de yapmıştı. Olasılıkla yeniden yapacaktı.

O andan başlamak üzere Sullivan sürekli olarak Seth'i izletecekti. Ve Cook ilçesinin tüm hastahanelerindeki kayıtları araştırmak üzere büronun yeni ve kültürlü bilgisayar uzmanlarını bu işe koşacaktı.

Walters, "Ama, o iş yıllar sürer" diyerek yakındı. Eğer davada sonuç almak umudu varsa şu anda sağlam kanıtları bulunmalıydı.

Ajan Sullivan, "Evet efendim, sorun o" diyerek ekledi. "Böyle bir bilgi biz normal görevlilere öyle çok zamana ve ayakkabı taban köselesine mal olurken, yeni ajanlar bilgiyi birkaç dakika içinde bulup ortaya çıkarabilirler. Ben yeni ajanların bazı ipuçlarını bulacağına inanıyorum."

Walters, "Ben de sizi zamanın pek önemli olduğunu söyleyerek etkilemek isterim. 'Doktor Ölüm' ortadan kaldırılana kadar kesinlikle uyku uyumayacağım" dedi.

"Hey, kolay bellekte kalan bir ad oldu bu" diyen Sullivan sözlerini şöyle sürdürdü. "Sanırım biz de olayı 'Doktor Ölüm' diye adlandıracağız." Sonra ayağa kalkıp ekledi. "Tamam, efendim. Gerekli önlemleri alacağım."

Başsavcı görevli ajanın elini sıkarken konuştu. "Sanırım, yararımıza olmak üzere buluşmaları burada yapmalıyız. Bunun için birlikte bir fincan kahve içmek istediğinize ilişkin büroma mesaj bırakmanız yeterli olacak."

"Evet, efendim" diyen Sullivan dönüp uzaklaştı.

Başsavcı Walters tutkusunun ateşini karıştırıp harlandırmak üzere orada biraz durdu: Evet, "Doktor Ölüm"ü kesinlikle mahkeme önüne çıkarmayı istiyordu.

FBI'ın bilgisayar kullanan ajanlarının topladığı bilgiler herhangi bir sonuca götürücü durumu ortaya çıkaramadı. Ancak yaşamının sonuna gelmiş gibi görünen üç hasta kişi birdenbire üniversite hastahanesinde ölmüşlerdi. Ve o sıralarda Seth'in çevrede bulunduğu biliniyordu.

Dahası, Seth yaz tatilinde olduğu sırada bu doğal ama aynı zamanda "acıma" dolu ani ölümler kesinlikle gerçekleşmemişti.

Bir sonraki buluşmalarında bu bilgileri anlatan ajan Sullivan elindeki zarfı kafeteryanın formika kaplı masasının üzerine koyarak, "Seth Lazarus, tutuklamamız gereken adam" dedi.

Walters hevesle sordu. "Onu hemen sorgulama için çağırabilir miyiz."

"Olası ama ben bunu yapmazdım, efendim, ipuçları size ve bana bir şeyler anlatıyor. Ama, suçu onun üzerinde saptayacak kadar güçlü değiller. Demek istiyorum ki, bu kanıtlar bir iğneyi ya da başka bir işlem şeklini adamın nasıl kullandığını göstermiyor. Eğer hava ile sızdırmayan bir dava açmayı istiyorsak, adamı suçüstü yakalamalıyız."

"Yardımcıların onu gözetliyor mu?"

"Adam, gündüz ve gece gözetleme altında," diyen Sullivan açıkladı. "Onun yaptığı her şeyi biliyoruz. Ve daha önceki meslek tarihçesi inceleniyor. Washington'dan bir uzman bile getirtip Patoloji dosyalarına girerek herhangi dikkati çekici bir durum var

mı diye araştırıyoruz. Şu ana değin tüm otopsiler doğal ölümleri gösteriyor. Sonuç olarak adamı yakalamak istiyorsak bu kanıtlarla değil, dişe dokunur eylemlerinin üzerine gitmemiz gerekecek."

"Lanet olası adam neyi bekliyor? Siz Büro elemanlarının yapabileceği başka bir şey yok mu?"

"Eh, hem evet hem de hayır. Yapacağımız eylem pek rizikolu olabilir."

"Söyle be arkadaş, nedir o?"

"Adama bir tuzak kurabiliriz. Bilirsiniz, akrabası büyük acılar çeken ve ölmeyi isteyen bir kişi bulabiliriz. Bu yol genellikle işe yarar."

"Olayın tek özgün durum olmadığım mı söylüyorsun? Bu tür olaylar ülkenin başka yerlerinde de yineleniyor mu?"

Ajan başını öne eğip doğrulayarak konuştu. "Tanrı rolünü oynayan pek çok pis doktor var, efendim. Dürüst konuşmak gerekirse, ben onların hepsini ipe çekerdim, işte bu yüzden, o piçi duvara çivilemek üzere böyle hevesliyim."

"Şu halde planını neden denemiyorsun?"

"Büyük rizikosu var, efendim. Buna benzer bir olayı yaşadık. Savunma avukatları jüriye olayın bir polis tuzağı olduğuna inandırdılar ve doktor o işten yakayı sıyırdı." Bu noktada ajan sesini iyice alçaltıp fısıldama düzeyine indirerek ekledi. "Aramızda kalsın, olay aynen bizimkine benziyordu."

"Sullivan, sen yalnızca adamı ele geçir. Ben, jürideki on iki kişinin gereğine bakarım."

Ajan omuzlarını silkti ve, "Efendim, duyumsamalarım şimdi de beklememiz gerektiği şeklinde uyanda bulunuyor Böyle hasta adamların suçlarını yinelemekten başka bir şe.y ellerinden gelmez. Ama siz ona bir 'esin' vermek istiyorsanız, ben elimden geleni yaparım." dedi.

İki adam ayağa kalkıp tokal aştılar.

Ajan, "Bir şey daha var, efendim" dedi.

"Evet, nedir o?"

"Sağlam kanıtı elde edene değin... birbirimizi görmemeli ve iletişim kurmamalıyız."

Şimdi Dr. Seth Lazarus üzerine tuzak kurulmuştu.

Özel ajan Madeline Hanson, Büro 1972 yılında kadın ve erkek karması halinde çalışır duruma getirildiğinde işe ilk alınan kadınlardan biriydi. Ve genç kadın bir zamanlar yaptığı tiyatro artistliğini Büro'nun hizmetinde pek çok kez kullanmıştı. Kuşkusuz rol yaptığı pek çok ırza geçme olayı sık rastlanan sıradan durumlardandı. Tehlike içermelerine karşın bunlar artık genç kadını sıkmaya başlamıştı. Sonunda ona Büro hiyerarşisinde daha yukarılara çıkma yolunda bir şans doğuyordu.

Genç kadın Şikago'nun merkezindeki bir otelde üç gün kalarak tıp uzmanları ve psikologlar tarafından eğitilip bazı uygulamaları da yaptı. Ajanlar daha şimdiden Lakeshore Savaş Gazileri Hastahanesi'nde yatan hastalardan yaşamlan kritik durumda olanların tarihçelerini incelemiş ve durumu uygun bir adayı ve istemeyerek de olsa kocasının ölümünü isteyecek olan karısının adını saptamışlardı.

Yalnızca Yüzbaşı Frank Campos'un dosyasını okumak bile ajan Medeline'i sindirebilirdi: Yüzbaşı, Vietnam'da toprağın altında gizlenmiş bir mayına basmış, bir koluyla bacağım yitirmiş; yasal yönden kör ve kısmen sağır olmuştu. Ancak adamın en büyük derdi, şimdi de belkemiğinde saplanıp kalmış olan şarapnel parçalarıydı. Onun yarası ameliyat edilmez ve ağrıları dindirilemez durumdaydı. Demerol, morfin ve diğer ağrı kesici ilaçları kullanmasına karşın, şimdi tüm uyuşturucu ve ilaçlar bedeni üzerinde etkilerini yitirmiş gibiydiler.

Yüzbaşı doktorlara yalvarıyor; Vietnam'da denediği ve ağrılarına derman olduğunu gördüğü kokainle eroini onlardan istiyordu. Oysa doktorlar yasal olmayan yola sapmıyorlardı. Böylece Amerika'nın en kahramanlıktan uzak savaşından yaralı olarak çıkan kahraman dindirilmeyen ağrıları içinde yaşamaya mahkum edilmişti.

Bir seferinde onu hastahanenin terasına biraz güneş alması için çıkardıklarında hurdahaş olmuş bedenindeki tüm gücü toparlayan Frank tekerlekli sandalyesini devirip terasın korkuluklarını aşarak yaşamına son vermek istemişti. Yalnızca bir hemşirenin tetikte oluşu adamı ölümden kurtarmıştı.

Ayrıca kayıtlara göre, geçen Neol'de Campos'un kendisinden küçük erkek kardeşi cebinde .32'lik dolu bir tabancayla hastahaneye gelmiş ve ağabeyinin isteğine uyup onun acımasız ağrılarına son vermek istemişti.

Ne tuhaftır ki, genç Campos'un son anda eli titremiş ve attığı iki kurşun Yüzbaşı'nın başından beş, on santim uzaktan geçerken hastahane hizmetlileri genç adamı yakalayıp hemen etkisiz hale sokmuşlardı. Genç Campos mahkemeye çıkarılmamıştı. Çünkü, polisin akıl hastalıkları uzmanı onun ne yaptığını ayırt edemeyecek durumda olduğu sonucuna varmıştı. Mahkemeye çıkarmak yerine adamı göz altında tutmak üzere altı ay süreyle adamı bir akıl hastahanesine yatırmışlardı.

Okuduklarından öğrendikleriyle midesi ezilir gibi olan ajan Madeline, "Tanrım!" diyerek sordu. "Hiç değilse Doktor Ölüm'ün şu zavallı adamı dertlerinden kurtarmasına izin verecek miyiz?"

"Kuşkusuz ona izin vermeyeceğiz, 'Leinie. Biz, cinayeti onaylamayız." Ajan Hanson gülümsedi ve alaycı bir sesle, "Evet, onu bana anlatın, beyler" dedi.

Ajan Sullivan, küçük grubu işleriyle ilgilenmeleri için yönlendirdi ve yarım saat sonra sordu. "Tamam, hazır mıyız Made-

line? Yani sen Yüzbaşı Campos'un yaşamının tüm ayrıntılarım kafana yerleştirdin mi?"

Genç kadın kaşlarını çatarak konuştu. "Bu iş yürümeyecek, beyler. Eğer o doktor sizin yarınız kadar zeki ise, benim 'yas tutarı eş' rolümü kesinlikle satın almayacaktır. Demek istiyorum ki, zavallı adam sekiz yıldan beri hastahanede yatıyormuş. Ve ben şu ana değin nereye gizlenmiştim? Bu uydurduğunuz 'kayıp dişi köpek etiketi' bir köpeği bile aldatmayacak."

Sullivan kadına dik dik bakarak sordu. "Senin daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır" diyen Madeline gene de karşı çıktı. "Ben yalnızca zekice davranmaya çalışıyorum. Yani adamın erkek kardeşi zaten onu öldürmeye çalışmış. Ve şimdi Doktor Ölüm'e gerçekten daha inandırıcı bir yaklaşımda bulunabilir."

Yanlarında bulunan psikolog ağırlığım Madeline'in savunduğu tez üzerine koydu. "Sanırım genç bayan haklı, J. P. Eğer genç Campos'u Lazarus'tan ağabeyini öldürmesini istemeye inandırırsak, kusursuz bir yol olur."

Kadın ajan ekledi. "Ve mahkeme bu kez polisin tuzak kurduğu sonucuna varamaz."

Sonunda ajan Sullivan söylenenlere inanmıştı. "Hey, Madeline. Sen açıkgöz bir aşçısın. Demek istiyorum ki, hemşire olduğunu da söyleyip bir doktoru kendine inandırabilirsin."

"Şimdi tatlı konuşuyorsun, Sullivan" diyen genç kadın sözlerini şöyle tamamladı. "Bu da, hastalara acıyarak yardımcı olan o iyi insanı gerçekten kıstırmış olduğunu gösteriyor."

Seth, Savaş Gazileri Hastahanesi'ndeki vizitelerini tamamladığında kafasındaki takvimde bir perşembe gününü daha çizip karalıyordu, izine çıkıp özgürlüğe kavuşmasına tam üç ay vardı. Karısıyla birlikte çocuklarını alıp Yellowstone ve Yosemite ulusal parklarıyla ünlü Disneyland'a götürecekti. Böylece hastahaneyi,

çekilen eziyetleri ve üzerine yüklenen Tanrı'nın onaylamadığı o ağır yükü unutabilecekti.

Hastahaneden çıkıp arabasına doğru yürürken ufak tefek esmer bir adam yanına yaklaşıp, "Siz, Dr. Lazarus musunuz?" dedi.

Adamın dili hafifçe İspanyolca'ya çalışıyordu.

"Evet" diyerek yanıt verdi.

"Ben, Hector Campos'um. Ağabeyim Francisco (ona Frank derler) bu hastahanede yatıyor."

Seth, "Sanırım benim hastalarımdan biri değil" diyerek yanıtladı.

"Sizin çalıştığınızdan farklı bir katta yatıyor. Ama ben burada sizi ağabeyimin de doktoru olmanız için bekliyordum."

"Üzgünüm" diyen Seth ekledi. "Bu hastahanede 'partaym' olarak çalışıyorum. Eminim ki, ağabeyinize çok iyi bakıyorlardır."

"Lütfen, doktor" diyen Hector yalvarır gibi konuştu: "Tanrı aşkına, lütfen şu dosyayı bir kez okuyun."

Adam gömleğinin düğmelerini açıp içinden sarı bir zarf çıkardı ve zorla Seth'in elini tutuşturdu.

"Onu neden okumamı istiyorsunuz Bay Campos?" diyen Seth başını kaldırdığında Hector ortadan kaybolmuştu bile.

Seth elinde dosya ile ürkmüş durumda orada kalakaldı.

Dr. Seth Lazarus dosya içeriğini duygusallığa kapılmadan okumaya çalıştı. Bu kez acıma duygusunun kabarmasına izin vermeyecekti.

Ancak dosyadaki Prank'ın hastalık tarihçesi, kısa ve kesin biçimde adamın çektiklerini betimlemekle kalmıyor; kendisiyle hastahanenin önünde karşılaşan genç adamın üzüntüsünden aklını kaçırmış olduğu anlaşılıyordu.

Dosya okuyup bitirdiğinde karısı Judy sabahlıklar giyinmiş olarak çalışma odasına girdi ve genç adamın yanına oturdu.

"Ben buradayım" diyen genç kadın yumuşak bir sesle konuştu.

"Okuduklarını bana anlatıncaya kadar da gitmeyeceğim. Elindekinin ne olduğunu kestirebiliyorum ve ne yapmak niyetinde olduğunu sormama gerek bulunmuyor. Oysa, 'O iş bitti' demiştik. Ve sen de işi sürdürüyorsun. Hiçbir zaman lanet olası işi durdurmayacak mıyız?"

"O iş, 'bizim' değil benim sorumluluğum altındadır" diyen Seth kayıtsız bir sesle konuşmuştu.

"Üzgünüm, Seth. Ben senin yaşamını paylaşıyorum. Tüm suçluluğunu da paylaşmak isterim."

Seth karısının sözünü düzeltti, "Suçluluk duyumsamalarını demelisin.

"Haydi, hiç değilse olayı tartışalım."

Genç adam ona Yüzbaşı Campos'un çektiklerini kısaca anlattı.

"Oh Tanrı'm!" diyen genç kadın sözlerini şöyle sürdürdü. "Zavallı adamı neden ölmek üzere savaş alanında bırakmamışlar?" Sonra acılı ve alaycı bir sesle ekledi. "Sanırım o zaman ABD ordusunun ölü sayısı artardı. Böylece şimdi zavallı yalnızca saat gibi tıkırdıyor ama zaman bile bilmiyor."

Pek hafif bir sesle konuşan Seth, "Ben o işi de bitirmek istiyorum. Hem yüzbaşının kendisi hem 'de erkek kardeşi için. Ellerimi eskisinden daha kanlı yapmayacak nasıl olsa..."

"Ama Seth, durum Savaş Gazileri Hastahanesi'nde çok daha tehlikeli olur. Orada tek bir günün öğleden sonrasında çalışıyorsun. Eğer herhangi bir kişi senden kuşkulanıyorsa, yüzbaşının ölümünün sen orada olduğun zaman gerçekleştiği kolayca saptayacaktır."

"O durumu da düşündüm" diyen kocası açıkladı. "Akşam yemeğinden sonra oraya gitmeme neden olacak bir 'problem'i

oluşturacağım. Hastahane, geceleri gerçekten ölü gibi bir yer oluyor. Bizim hastahane gibi hiç değil. Giren çıkanı pek az. Kimsenin oradakileri görmek istemediği bir hortlaklı şatoya benziyor."

"Seth, yapma... kendinde değilsin... eskisi gibi değilsin sen." "Çıldırdım mı diyorsun?" Şimdi Seth onun özelliklerine hiç de uymayan biçimde sesini yükseltmekteydi. "Kuşkusuz çılgınım, ben. Kardeşim Howie'den beri sürekli adam öldürüyorum."

Genç kadın karşı çıktı, "Ama onlar, acıma davranışlarıydı." "Acıma davranışı mı?" diyen Seth suratını asmıştı. "Çok merak ediyorum, yaptıklarım için Tanrı'nın acımasına layık olabilecek miyim?" diye sordu.

Bir saniye, bir dakika ve sonra bir çeyrek saat suskun kaldılar. Genç kadın kocasının oturduğu koltukta geriye doğru ağır ağır kaykıldığını gördü. Seth uyumuştu. Genç kadın ışığı söndürdü ve kocasının yanına oturdu.

Seth Lazarus karar vermişti. Judy'e söylemeden o işi bitirecekti. Gaziler Hastahanesi'ne çalıştığı günden farklı bir gece gidecek ve bunun için bir özür bulacaktı. Ama daha önce Yüzbaşı Campos'u görmeliydi.

Her zamanki perşembe günü vizitelerinden sonra çevresindekilere veda etmiş ve asansöre binerek aşağıya zemin katma ineceğine besince kata çıkmışta. Yaralı deniz piyade yüzbaşısını bulmak pek güçtü. Çünkü, servisteki tüm hastalar organlarını yitirmiş ve toplumdaki insanlardan soyutlanmış kişilerdi. Hiç kimse Vietnam'ın korku verici anılarını onları görerek akıllarına getirmeyi istemiyordu.

Patolojide çalıştığı günlerde bile Seth kesinlikle böyle korkunç yaralar, bedensel zayıflıklar, şekil bozuklukları ve insan bedeninin böyle tuhaf biçimlere girişini görmemişti.

Sonunda Yüzbaşı'yı buldu. Yatağın ayak ucundaki tabelayı gördü ve "Campos, Francisco R. Yüzbaşı Deniz Piyadesi" yazısını okudu.

Tabeladaki kayıtlara göre adam şimdi de işitebiliyor ve konuşma yeteneğini kısmen kullanıyordu. Bu nedenle Seth, "Yüzbaşı Campos?" diyerek sorar gibi konuştu.

Sargılar içindeki insan, "Inghh!" diyerek inledi.

"Konuştuğumda beni anlıyor musun, Frank?"

Hastadan olumlu olarak algıladığı bir ses geldi.

Gazetelere mektuplar çığ gibi yağıyordu. Bunlarda söylenenlerin sınır çizgisi açık seçikti: Bir tür akılsal süper kupayı kazanmak için yapılan tartışma "Yaşama Hakkı'na karşı ölüm hakkı" olarak sürmekteydi.

Kiliseye gidip Dr. Seth Lazarus'un kurtarılması için dua eden kişiler de vardı. Sözgelişi, Seth sayesinde acılarından kurtulmuş anneleri nedeniyle Carson ailesi gibi... Ancak böylelerinin yapacağı tek şey dua etmekti. Çünkü, Seth'i kurtarmak üzere öne çıkarlarsa, zaten cinayetle suçlanan adamın suçunun ağırlaşmasına katkıda bulunurlardı.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, böyle ailelerden bazısı kendi kellesinden korkuyordu. Doktor kinci çıkarsa adlarını açıklar mıydı? Ve o durumda kendilerini cinayet davasının içine sokar mıydı?

Lazarus ailesinin çevresindeki heyecan kasırgası Başsavcı Walters'in ring amiri gibi davranmasıyla, her günü ölümü anımsatan zaman dilimleri şekline sokuyordu. Başsavcının profili giderek tanınır hale giriyor ve adam her gün birkaç değerli dakikasını basın ve yayın organlarına ayırıyordu.

Ajan Sullivan da susup köşeye çekilmemişti. Şimdi görevi özel ajan düzeyine yükseltilmiş ve artık sıradan araştırmalarda çalışmaz hale getirilmiş olan bu kişiyle röportaj yapılabilir ve

resmi yayınlanabilirdi. Ve Sullivan da zengin bir hayal gücüne sahip olduğunu kanıtlıyordu. Ancak o, her zaman böylesi "İddia edilebilir" ya da "varsayılabilir" gibi güvenlikli sözler ediyordu. Ya da en kötüsü, sinsice gülümsüyor ve muhabirin sorusuna suçlama yapmadan, "Şu anda o konuda yorum yapamam" şeklinde yanıtlar veriyordu.

Ve bütün bunlar şimdi Seth'in konulduğu cezaevi hücresinin duvarları ötesinde yaşanıyordu. Mahkeme öncesi sanığa dava tebliğ edilirken Savcı, "Kamuoyunu böylesine tehdit eden bir suçlunun açıkta dolaşması sakıncalıdır" diyerek öyle inandırıcı konuş-muştu ki, yargıç her türlü kefaletle salıverme işlemini reddetmişti.

Tutuklandığı andan başlayarak Seth korkuya kapılmış ve her fırsatta bu duyumsaması artmıştı.

Her şeyden önce FBI ajanları "Doktor Seth'e acı çektirmekten sapıkça zevk alıyorlardı. Kelepçesinden tutup kollarını acıtarak çekmek, arabanın içine arkasından dürterek sokmak ve benzeri küçük davranışlar bu arada sayılabilirdi.

Ancak Seth'in duyumsadığı en kötü acı fiziksel olanlardan değil de, aşağılanmalar türündekinden geliyordu. Polis görevlileri ve FBI ajanları onunla şöyle sözlerle sürekli alay ediyorlardı: "Senin avukatın kim olacak, Karın Deşen Jack?"

Aslında Seth'in bir avukatı bulunmuyordu. Gerçi birlikte lisede okudukları, ona vergi formlarını doldurma ve arabasına çarpan kişiyi dava etme gibi işlerde yardımcı olan arkadaşı Murray vardı. Ama, bu tür davanın o kişinin derinine inmeyeceği bir olay olduğu belliydi. Zaten Murray da, "Endişelenme, Seth" diyerek eklemişti. "Sana pek iyi bir avukat bulacağım. Yani mahkeme salonunda sözlü olarak en iyi savunmayı yapmak üzere New York'taki arkadaşlarıma bile telefon ettim."

Seth hücresinde ne yapacağım bilemeden hareketsiz oturuyor, Judy'nin günlük ziyaretini bekliyordu. Genç kadın onun hayat bağı ve makul düşünme aracıydı.

Ziyaretlerinden birinde Judy açıkladı. "Çocukları Indianapolis'teki Naomi'ye arabayla götürdüm. Kızkardeşim endişe etmememi, gerekli olduğu sürece onlara bakacağını söylüyor. Kardeşimin iyi bir insan olduğunu sana söylerdim."

Genç adam başını iki yana sallayarak mırıldandı, "Tanrı'm! Ben burada ne arıyorum? Neden dolayı suçlanıyorum? Bu insanlarda hiç sevecenlik yok mu?"

Judy, hayır diyerek düşündü. Sevecenlik eşitlik aranmadan insanlara dağıtılmış. Sende aşırı fazlası varken onlarda neredeyse hiç yokmuş gibi...

Kocası sordu, "Avukattan ne haber?"

"Murray elinden geleni yapıyor. Mahkeme salonunda Başsavcı kadar güçlü ayakta durmamız gerektiğini söylüyor. Çünkü, Başsavcı'nın kendisi siyasal tutkuları uğruna bir kılıç kadar sivri davranışlarda bulunuyor. Murray, Perry Mason'a ya da Mark Sylbert'e gereksindiğimizi söylüyor."

"Avukat Sylbert mi? Şu ünlü 'Savaşımı kaybedeceklerin savunucusundan' mı söz ediyorsun? Davam bu denli umutsuz mu? Her neyse o adamın isteyeceği avukatlık ücretini ödeyebileceğimizi sanmıyorum."

"Ben, ücret her ne kadar olursa olsun aldırış bile etmem. Sana yardımcı olacaksa evi satarım ve her şeyi yaparım."

Genç adam başını ellerinin arasına gömerek, "Oh, lütfen, birisi beni buradan çıkarsın, lütfen" dedi.

Karısı onu kollarının arasına aldı. Seth her zaman incecik bir adamdı. Oysa şimdi, daha da kırılgan görünüyordu. Judy o anda Mark Sylbert'in bürosuna gitmeye ve avukat kendisini görene değin orada beklemeye karar verdi.

Ve oraya gidişi, tarihteki en kısa kuşatma oldu. Çünkü, sekreter bekleme odasına randevusuz olarak kimin geldiğini içeriye bildirir bildirmez Bay Sylbert, Judy'nin hemen yanına getirilmesini buyurdu.

Bir haftadan beri ilk kez genç kadın şu öfkeli, yabanıl ve acımasız dünyada bir dost bulabileceğini duyumsadı.

Sekreterle birlikte koridorda yürürlerken genç görevli gizini açıklar gibi alçak sesle konuştu. "Lütfen Bay Sylbert'in sesinden rahatsız olmayın. Bir ameliyat geçirdi..."

Judy sordu, "Ne tür bir ameliyat?"

"Larenjektomi. Yani bir tür..."

"Biliyorum" diyen eski hemşire ekledi, "Anlamı, avukatın ses tellerini aldılar. Öyle değil mi?

Sekreter başını öne eğerek onayladı. "Avukat ameliyatta pek yürekli davrandı. Her gün ona bir konuşma tedavisi uzmanı geliyor ve boğazına takılan elektronik aygıtla nasıl konuşacağım öğretmeye çalışıyor. O şimdi pek... nasıl diyeyim bilmiyorum... korkutucu bir şekilde konuşuyor. Ama siz alışacaksınız."

Judy, belki ben alışırım ama jüri ona alışabilecek mi? diye düşündü.

Önceden uyarılmasına karşın, beyaz saçlı adam makine yardımıyla konuşmaya başlayınca ortaya çıkan sesi duyan Judy şoku bastıramadı. Adam, "Merhaba, Bayan Lazarus. Oturun" diyordu.

Küçük mikrofondan çıkan ses yalnızca metalik nitelikte değil aynı zamanda derin bir kuyudan gelir gibiydi.

Avukat, "Sanırım sekreter artık neden Metropolitan Operası'nda şarkı söylemediğimi size anlatmıştır" diyerek espri yaparken her sözcüğü çıkarmak için ayrı çaba harcıyordu.

"Herneyse, bu aleti kullanmada ustalaşıncaya değin mahkemede ben konuşmayacağım. Ancak, büromda işi başaracak

yetenekli pek çok arkadaş var. Bize geldiğinize sevindim. Gazetelerde okuduklarımdan anladığıma göre, bazı çıkar çevreleri kocanızın davasını bir gösteri olayına çevirmek üzere her şeyi yapmaktan çekinmiyorlar. Ve bu da eşinizi tehlikeli bir yola sokuyor."

Judy düşündü: Evet, bu adam davamızı alacak. Konuşmasa bile ne olur? Ameliyat onun beynini elinden almadı ya. Ve o anda, genç kadın ikinci önemli soruyu henüz sormamış olduğunu sezinledi.

"Bay Sylbert. Kocam Seth iyi para kazanırdı. Oysa, gene de zengin insanlar değiliz...." dedi.

Avukat bir el işaretiyle onun sözlerini kesti ve kaba, hışırtılı sesiyle konuştu. "Ücreti düşünmeyiniz, Bayan Lazarus. Burası yasaya, alacağı avukatlık ücretinden daha çok önem veren bir firmadır. Üstelik bizler gerekirse müşterimize para yardımı yapmaktan bile çekinmeyiz. Sözgelişi, son zamanlarda Eagle Eczacılık firmasına karşı doğumda birtakım arızalara neden oldukları için yaptıkları fena imal edilmiş ilaçlardan ötürü önemli bir dava açtık ve davayı sonunda kazandık."

"Evet, o davanın ayrıntılarını okudum, efendim" diyen Judy ekledi. "Gerçekten pek olağanüstü bir olaydı."

"Sırası gelmişken söyleyeyim: Sizin davanızda tartışmaları sürdürecek olan meslektaş, işinizi çok iyi bir şekilde götürecektir. Ö pek zeki bir arkadaştır. Hukuk diplomasını iki yıl içinde aldı. Ve tıptaki bazı kötü uygulama davalarında büyük basanlar kazandı. Doğal olarak davayı birlikte hazırlayacağız. Ama, izin verin de onu buraya çağırayım. Bu şekilde olayı iki kez anlatmaktan kurtulursunuz."

Avukat iç haberleşme aygıtının düğmesine basıp konuştu. "Doktorun da bize katılmasını söyler misiniz, lütfen?"

Judy'nin aklı karışmıştı. "Doktor mu dediniz?" diye sordu. Sylbert başını öne eğerek doğruladı. "Evet, o hem doktor hem de avukattır. Eagle firmasının tanıklarını sorguya çekip sıkıştrırken ne denli görkemli çalıştığını size anlatamam. Onlar ilk kez kimya dersine giren okul çocuklarına dönmüştü. Aslında adamımız karşı saldırıya geçer geçmez Eagle ellerini kaldırıp teslim oldu." O anda odaya Bennett Landsmann girdi.

"Merhaba" diyerek Judy'i selamladı ve elini uzattı. Sözlerini şöyle sürdürdü. "Bize geldiğiniz için mutluyum. Bu, kısmen olayın politik bir futbol maçına çevrilmiş olmasından ve kısmen de kocanızın Tıp Fakültesi'nde sınıf arkadaşım olmasından kaynaklanıyor."

"Oysa sezinliyorsun, değil mi?" diyen Sylbert şaka yollu uyardı. "Bu durum davada senin karşıtın olarak kullanılabilir."

Bennett güvence verir gibi gülümsedi. "Mark, ben ne zaman kara yüzümü bir jüriye doğru çevirsem orada iki buçuk kişinin bana karşı grev yaptığını görürüm. Ama sonunda genellikle o işi çözümlerim." Sonra genç adam Judy'e dönerek ekledi. "Bayan Lazarus, şimdi bize tüm öyküyü baştan sona anlatır mısınız?"

Yirmi dakika sonra Bennett Landsman öfkeyle ateşlenmiş gibiydi. Judy'e daha önce kayıtlarda "acıyarak öldüren" kişilerin var olduğunu ve özel durumda, hastanın acısının sona erdirilmesi yolunda aile tarafından ısrarlı yalvarmalar sonucu olayı yaptıkları gerekçesiyle jüri tarafından o doktorların beraat ettirildiğini güvence vererek anlattı. Gene de Başsavcı Walters'in kendisi için davayı bir atlama tahtası gibi kullanacağını düşünerek bu olaya kolaymış gözüyle bakmamalıydı.

Bennett'e göre birincil öncelik, Seth'i cezaevi hücresinden çıkarmaya ve bu konuda gerekli kefaleti yargıçla tartışmaya verilmeliydi.

Her iki Lazarus'u da büyük ölçüde rahatlatan şekilde Bennett uygun savunmada bulunmuş, Seth kefalet karşılığı salıverilmiş ve bu işi için gerekli yüz bin doların bulunmasını Ben'in firması üstlenmişti.

Genç avukat-doktor, Seth ile Judy'e kendi güvenlikleri ve akıllarının selameti bakımından adlarının gizleyerek gözlerden ırak bir otelde kalmalarını salık verdi. Ve onlar da bu öneriyi hemen benimsediler.

Bennett Judy'e dönüp, "Seth'i iyi besleyin. Cezaevi yemeklerinin ona hiç de iyi gelmediği açıkça görülüyor" dedi.

Çektiği acıların bedeninde yarattığı travmanın şimdi de etkisi altında bulunmasına karşın Seth hemen yerinden kalktı. Bennett'in kolunu tutarak konuştu. "Bunu kesinlikle unutmayacağım, Bennett. Demek istiyorum ki, okulda birbirimizi pek az tanıyorduk. Ama sen, gene de benim kahrımı çekmek üzere ortaya çıkıyorsun."

"Hayır" diyen Bennett genç doktoru şöyle yanıtladı. "Bunu yalnızca senin için değil, yardımcı olduğun hastalar için yapıyorum. Tanrı biliyor ya birlikte çalıştığım cerrahlarla ameliyatta çok kötü bir kanser vakasına tanık olduğumda (hastalık tüm organları sarmışsa) anestezist arkadaşa hastanın biraz daha 'derin uyumasını' söylediğimizi rahatça sana anlatabilirim. Ve böylece, hastanın rızası alınmadan, onlar daldıkları uykudan bir kez daha uyanmazlardı."

Seth hemen sordu: "O cerrah ve anestezist arkadaşlarından herhangi biri benim için tanıklık eder mi?"

"Hayır etmez" diyen Bennett nedenini açıkladı. "Onlar, boyunlarım ilmeğin içine sokamazlar. Hiç o denli sevecen de değillerdir."

Aslında problemin can alıcı noktası buydu: Bir ya da şansla üç, dört doktor bulunarak Seth'in ahlaksal kuralları çiğnemediği;

çünkü, bir doktorun birincil görevinin hastayı acı çekmekten korumak olduğu yolunda tanıklık yapmaları sağlansa sorun çözümlenecekti.

Davanın görülmesine başlama günü olarak, kasım ayının ilk pazartesisi saptanmıştı. Bennett aradaki bütün bu zaman içinde Seth'in savunması için konuşacak yürekli doktorları bulmak üzere tıp topluluklarına koşuşturacaktı.

Bununla birlikte yaz ortasına gelindiğinde bir tek uzman tanık bile bulamamıştı. Cerrahlar (Boston ve New Haven'deki arkadaşları) ya kendi yaptıklarından Bennett'in gördüklerini yadsıyor ya da doktorların birbirlerini gözetleyerek gördüklerini eleştirmeme yolunda yazılı olmayan yasa nedeniyle tanıklık etmeye karşı çıkıyorlardı.

Kendisine söylenen bu sözleri işittikçe çileden çıkan Bennett, aslında ben kendi kendimi tanık sandalyesine çıkarabilirim diye düşündü.

Başsavcı Walters de duruşmaların başlangıcı olarak kasım ayı başını uygun görmüyordu. Çünkü o durumda ilk duruşma seçimlerden sonraya rastlayacak ve tüm inancıyla güvendiği davanın siyasal hiçbir yararı kalmayacaktı. Böylece Walters davanın daha önceki bir tarihe alınması için mahkemeye başvurdu.

Kuşkusuz çok çirkin ve adaletsiz bir durumdu. Ancak, Edmund Walters son yirmi yılını parti kulislerinde boşa harcamamıştı. Çok sağlam bağlantıları vardı. Tüm etkili yerlerde adamı bulunuyordu.

Ve bu durumda duruşma önceki bir tarihe kaydırılıp eylül ayının ilk haftası içine alındı.

Haberi duyan Bennett patlar gibi olurken Sylbert ateş püskürüyordu. Her ikisi birlikte mahkemeye itirazda bulundular. Ama yararı olmadı. Duruşma günü yaklaşıyordu. Cephaneleri olmasına karşın, silahtan tümüyle yoksun bulunuyorlardı.

Ağustos ayının ortalarında bir gün Bennett sıkıntılarını telefonla Barney'e anlattı. O gece genç avukat çalışma masasına oturup ülkenin Doğu ve Batı yakasında tanıdığı her doktora telefon etmek niyetindeydi.

Barney olayı dinleyince, "Çok pis bir rezalet bu? Bu denli çok doktorun, bir insanın yaşamı tehlikede ise ve hele o insan kendilerinden biriyse, yalnızca kendi çıkârlarına hizmet etmeyi sürdürmesine inanamıyorum" dedi.

"İyi" diyen Bennett ekledi. "Barney, şu ülkenin bize tanıklık etmek istemeyen seçkin doktorlarının adlarını bir açık]asam, senin kitabın Amerikan tıbbında Kim Kimdir adlı yapıtın gerçek bir kopyası olacaktır."

"Davada karşı tarafın ağır silahları var mı?"

"Şaka mı ediyorsun?" diye soran Bennett açıkladı. "Acısız ölümü kınamak üzere lanet olası bir bölük insanı kampa almış durumdalar. Birdenbire tıp mesleği sofulaştı sanki. Bu konuda onların uzman tanığının kim olacağını kesinlikle tahmin edemezsin. O kişinin Harvard Tıp Fakültesi Dekanı Courtney Holmes olduğunu söylesem bana inanır miydin?"

"Holmes mi? Şimdi sen şaka ediyor olmalısın! Neden o adam, eski öğrencisine karşı tanıklık etmek üzere ortaya çıkıyor?"

"Eh, Holmes'i yanında konuşmak üzere, karşı tarafın onu mahkemeye çıkmak zorunda bıraktıklarını işittim. Belki de Holmes, Seth'e karşı tanıklık etmek istemeyecektir."

"Bu konuda benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Bennett?"

Genç avukat bir an düşündü, sonra konuştu. "Aslında sen bir şey yapabilirsin, Barney. Ölen kişinin kardeşi Hector'un birtakım akılsal sorunları var. Onu görüp uzmanca kanıyla tanıklık etmeye yeterli olduğunu saptayabilir misin?"

"Tamam, Bennett yaparım o işi. Ama neden dengesiz bir insanı tanık olarak çıkarmayı istiyorsun?"

"Dinle, Barn" diyen eski arkadaşı anlattı. "Tabloyu gözünün önünde canlandırmaya çalış bir kez. Aklı başında olan hiç kimse davada savunma yararına tanıklık etmeyecektir."

"Bu, komik bir durum değil, Landsmann."

"Sana garanti ediyorum ki, Barney, ben de gülemiyorum. Sen, ne denli ivedi olarak buraya uçabilirsin?"

"Gelecek hafta sonu sence uygun mu?"

"Çok iyi olur. Ben bir buluşma olanağı yaratır ve seni havaalanında karşılarım. Laura'yı da birlikte getir ki, yeniden bir araya gelelim. Ve zahmete katlandığın için çok teşekkürler."

"Evet, Bennett. Buna değer, çünkü Seth iyi bir insandır."

Telefonu kapayan Barney, Laura'ya döndü. "Castellano, Rüzgârlı Kent'te bir hafta sonu geçirmeye ne dersin?" diye sordu.

"Çok muazzam olurdu! Ama, ben oraya gidemem."

"Hey, haydi bebek. Hafta sonları birlikte olacağımıza ilişkin ayral bir sözleşmemiz yok muydu?"

"Uçamayacağımı kast ediyorum, Barney."

"Nedir bu? Bir tür fobi mi?"

"Yeni bir şey; ama tam fobi değil. Gebeyim, Barney."

"Susun, susun. Amerika Birleşik Devletleri Kuzey Illinois bölgesi mahkemesi şimdi açılıyor. Herkes saygın Yargıç Julius Novak için ayağa kalksın."

Kara cübbeler giyinmiş sert suratlı yargıç kürsüye doğru yürüdü. Yerine oturdu ve hiçbir seromoniye gerek görmeden avukatlara bakıp, "Tamam. Şimdi, 'Birleşik Devletlerin Lazarus'a karşı açtığı davayı' dinleyeceğiz" dedi.

Klimayla donatılmış olmasına karşı mahkeme salonu içindeki yoğun kalabalıkla ve dışardaki kızgın Şikago sı çağıyla bir fırını andırıyordu.

Mark Sylbert güçlükle yerinden kalktı ve sesindeki ağırbaşlılığı bastıran hışırtılarla konuştu. "Biz hazırız, Sayın Yargıç."

Yasal protokola göre federal davada Başsavcı Yardımcısının bulunması gerekliyken, Ed Walters becerikli bir manevrayla yardımcısı genç, Rodney Brooke'a "Evet, Sayın Yargıç" dedirtip sonra kendisi ayağa fırladı. Çalışma masasının arkasında ayakta durup sahnenin merkezine kendisi çıkmış oldu.

Deneyimli hukuk adamı jüriye döndü ve operada dinleyicileri görkemli bir arya ile etkilemek isteyen tenorun pozlarını takınarak konuşmaya başladı. "Sayın Yargıç, jürinin bayan ve bay üyeleri, bugün ileri süreceğimiz kanıtlar herhangi mantıklı bir kuşkuya yer bırakmaksızın bu yılın mart ayının on ikinci günü sanık Tıp Doktoru Seth Lazarus'un önceden tasarladığı kötü bir düşünceyle Lakeshore Savaş Gazileri Hastahanesi'nde yatan ABD Deniz Piyade Yüzbaşısı Francisco Campos'u öldürdüğünü ortaya koyacaktır."

Başsavcı daha sonra gözlüklerini çıkararak bakışlarının jüri üyelerinin yüzlerinde gezdirdi.

Ve sözlerini şöyle sürdürdü. "Bugün dinleyeceğimiz olay şu mahkeme salonunun duvarlarının çok daha ötesine kadar yayılabilecek önemi taşımakta ve bizi yasa toplumu olarak en temel ilkeler yönünden ilgilendirmektedir.

"Savunma avukatı olan meslektaşlarım Bay Sylbert ile Bay Landsmann bunun bir 'acıyarak öldürme' olayı olduğunu tartışabilirler. Oysa, bu da suçun itirafı ile eşdeğerde olacaktır. Çünkü, çok belirgin ayrallıktaki kendini savunma ya da delilik durumları dışında yasanın hiçbir yerinde herhangi bir cinayetin kötü ya da acıma niyetleriyle yapılmasını kutsayan madde bulunmamaktadır.

"İddia makamı, sanığın daha önce çok akıllı ve sevecen bir doktor olarak kabul edildiğinden haberlidir. Buna karşın, çeşitli

uzman tanıkların yardımlarıyla biz onun Yüzbaşı Campos'u yasal olmayan bir şekilde öldürdüğünü kanıtlayacağız."

Başsavcının bu sözlerinden sonra Yargıç Novak, savunma avukatlarına bir açılış konuşması yapıp yapmayacaklarım sordu.

Avukat Sylbert ayağa kalkıp bir kez daha o hışırtılı metalik sesiyle yanıtladı. "Açılış konuşması yapmayacağız, Sayın Yargıç. Bizler, iddia makamının, savunmayla ilgili olarak makul bir kuşkunun ötesinde hiçbir şeyi kanıtlayamayacağına eminiz."

Bir kez daha sahne ışıklarına çıkan Başsavcı Walters, özel ajan John Patrick Sullivan'ı tanık sandalyesine çağırdı. FBI ajanı oraya pek alışıkmış gibi rahatça yerleşti.

Walters sorgulamaya başladı. "Ajan Sullivan, Büro'nun bu işe ne zaman karıştığını bize söyleyebilir misiniz?"

"Efendim, ABD Ceza Yasası'nın on sekizinci maddesi uyarınca herhangi bir federal mülk üzerinde yapılan yasaya aykırı eylem bizim yetki alanımıza girer. Dr. Lazarus'un etkinlikleri Gaziler Hastahanesi'nde bir hastanın ani ölümünden kuşkulanan ve doktorun aynı şeyi ilerde de yapacağından endişe duyan hemşire tarafından bize duyuruldu. Büromuz bu nedenle savunmacıyı gece gündüz izledi ve son olarak ölen kişinin yanına bir mikrofon yerleştirmek üzere hastahane müdüriyetinden izin aldı."

Walters sordu. "Bu önlem ne için alındı?"

"Çünkü bizler Yüzbaşı Campos'un bu doktorun bir sonraki kurbanı olacağına inanmak üzere geçerli nedenlere sahiptik."

"Sizi onlara inandırmaya ne götürdü?"

"Noel'de küçük kardeşinin Yüzbaşı'yı öldürmeyi denediğini biliyorduk. Zavallı çocuk, ağabeyinin çektiği acılan dindirmek üzere bir yol bulmaya çalışıyordu." Sullivan ivedi kendi kendisini düzeltti. "Ya da hiç değilse o genç, ağabeyinin büyük acılar çektiğini varsayıyordu."

"Ve siz bağladığınız mikrofon aracılığıyla ne öğrendiniz?"

"Dr. Lazarus'un Yüzbaşı Campos'a onu öldüreceğini söylediğim işittik."

"Yüzbaşı Campos'un tepkimesi nasıldı?"

"Belli ki rahatsız olmuştu. Ama, korkularını diğer hastahane personeline aktaramayacak kadar sakattı."

Bennett öfkeli bir ifadeyle bu konuşmayı kesti, "İtiraz ediyorum. Bağlanan mikrofonla doldurulan kaset Yüzbaşı ne denli sakat olursa olsun, aklının iyi durumda olduğunu ve yeterince iletişim kurabildiğini kesinlikle kanıtlayacaktır" dedi.

Walters dönüp doğrudan savunma avukatına hitap etti, "Kasetteki kayıtlardan duyulanların burada kanıt olarak benimsenmesini kabul ediyor musunuz?"

Savunma avukatı Bennett, "Kuşkusuz, kabul ediyoruz" diyerek yanıtladı.

Mahkeme salonundakiler heyecanlanmıştı. Ortaya bir kasetçalar aygıtı çıkarılınca Walters seromonominin başkanıymış gibi duyurdu. "Sayın Yargıç, jürinin bayan ve bay üyeleri, şimdi Yüzbaşı Campos ile savunmacı Dr. Lazarus arasındaki 'sözde' konuşmayı dinleyeceksiniz."

Başsavcı gösterişli bir hareketle aygıtın "çalma" düğmesine bastı.

Tüm mahkeme salonundakiler şimdi Seth'in yaralı deniz piyadesine kendisini anlayıp anlamadığını soruşunu ve onun da acınacak iniltilerle yanıtlayışım dinliyordu. Bir kez daha acı çekip çekmediği, ölmeyi isteyip istemediği sorulduğunda bir inilti daha duyuldu. Sonunda herkes Seth'in, "Seni görmek üzere buraya geleceğim" deyişini işitti.

Walters aygıtı durdurdu ve gizleyemediği bir sevinçle jüriye bakarak konuştu. "Sayın bayanlar ve baylar, acı çeken bu insanın anlaşılmaz hecelerini, anlamsız ve üzüntü ifade eden sesleri (ben bunlara bir hayvanın seslenişi ya da dış dünyayla iletişimi

olmayan bir kişinin duyduğu korkunun belirtisi diyebilirim) sizler ne anlamda alırsınız?"

Sanki başı ağrıyormuş gibi Seth elini alnına bastırmıştı. Birkaç sıra geride oturan Barney güven verici bir tavırla elini yanındaki Judy'nin iyice sıkılmış yumruğunun üzerine koydu.

Bennett, "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bu bir sonuçlandırma özetidir ve davanın en sonunda ifade edilmelidir" dedi.

Yargıç Novak, "İtiraz, kabul edildi" diye onaylayarak Walters'e dönüp buyurganca konuştu. "Sonraki sorunuza geçiniz, Başsavcı."

Walters, FBI ajanına sordu. "Savunmacının vaadini, Yüzbaşı'yı öldürme önerisini işittikten sonra ne yaptınız? Bize anlatır mısınız?"

"Kuşkusuz anlatayım: Mikrofona takılı araçları çalıştırmak üzere hastahanenin bodrum katına iki ajan koyduk. Bu şekilde herhangi bir suç işleneceğini duyar duymaz hemen lanet olası yere koşacaktık."

Sonra adam duraladı ve özür diler gibi jüriye bakıp konuştu, "Saygısızlığımı bağışlayın, ancak biz orada bir canı kurtarmaya çalışıyorduk." Sonra yeniden Walters'e dönüp sözlerini şöyle bir sonuca bağladı. "Gerçek cinayetin de kaset üzerinde kayıtlı olduğunu söyleyeceğim için üzgünüm."

Başsavcı gösterişli bir hareketle aygıtın düğmesine bir kez daha bastı ve Seth'in konuşmaları duyuldu: "Yüzbaşı Campos, beni duyuyor musunuz? Ben Doktor Lazarus'um. Buraya size yardımcı olup acılarınıza son vermek üzere geldim. Sizi, sonsuzluğa değin uyutmak üzere buradayım. Eğer kabul ederseniz size küçük bir iğne yapacağım. Ve o her şeyi sona erdirecek."

Walters aygıtı durdurdu ve tanığa sordu. "Siz ve adamlarınız bu sözlere nasıl bir tepki gösterdiniz?"

"Olabildiğince çabuk hareket ettik. Korkarım ki, Dr. Lazarus bizden daha hızlı davranmıştı. Olay yerine vardığımızda Yüzbaşı'-yı öldürmüş bulunuyordu."

Bennett, "İtiraz ediyorum!" diye seslendi, "İddia makamı tanığının kullandığı sözcükler suçluluğu telkin eder nitelikteler."

Bu sözleri Yargıç Novak şöyle yanıtladı, "İtiraz kabul edildi. Dr. Landsmann. Jüriye, Ajan Sullivan'ın son sözlerini dikkate almamaları yolunda talimat vereceğim."

Rahata bozulmayan Walters tanıkla konuşmalarını incelikle sonuca bağladı. "Ajan Sullivan, olaydaki eylemlerinizi övgüyle karşılıyorum."

"Teşekkür ederim, efendim."

FBI ajanı tam tanık sandalyesinden kalkıyordu ki, son anda karşı taraf avukatının da kendisine sorular soracağını anımsayarak oturduğu yerde kaldı.

Bennett, "Ajan Sullivan" diyerek sorgulamasına başladı. "Kasetin son bölümünü yorumlamanızı ve bize orada neler olduğunu varsaydığınızı açıklamanızı isterim."

"Ben orada bir şeyler olduğunu varsaymıyorum, Bay Landsmann" diyen adam rahatsız olmuş sesle karşılık verdi. "Ben, olanları biliyorum. Çünkü profesyonel bir yasa adamıyım."

"Beni bağışlayın, efendim. Ama, orada değildiniz. Burada birinci elden tek kanıtımız, sizin mahkemeye sunduğunuz kasettir. Sonuç olarak, herhangi bir şekilde kasetteki kayıtları düzelttiniz mi?"

FBI ajanı ağırbaşlı bir sesle yanıtladı. "Hayır, kesinlikle öyle bir şeyi yapmadım."

"Şu halde sorabilir miyim, efendim. Dr. Lazarus'un iğne yapma önerisine karşı Yüzbaşı Campos'un yanıtı ne idi?"

Sullivan bir dakika kadar düşündü ve sonra, "İyi. Orada bir yanıt verilmiş gibi görünmüyor. Belki de adam çok aşırı dozda ilaç almıştı" dedi.

"Ya da olasılıkla Yüzbaşı Campos daha önce ölmüştü. Bu da bir olasılık değil mi?"

"Tanrı aşkına, her şey olasıdır!" diyen ajan rahatsız olmuş sesle yanıtladı.

"Demek istiyorum ki, sizler Lazarus'un kendi ağzından çıkan sözlerle Yüzbaşı'nın öldürülmesine yardım etmek üzere orada olduğunu işittiniz. Artık olanlar ne fark ederdi ki?"

"Ben, büyük fark edeceğini düşünürüm. Savunmacı, duruşma öncesi verdiği yeminli ifadede hastanın aklı başında olarak rızasını almadan eylemini sürdürmeyeceğini beyan etmiş bulunuyor. Kabul ediyor musunuz?"

"Bay Landsmann, ben uzun süreden beri bu işte çalışıyorum. Polis olay yerine gelir ve bir ceset ile yanında dumanı tüten tabancalı bir kişiyi görürse orada neler olduğu pek açıktır. Siz de öyle düşünmez misiniz?"

"Sizin ne düşündüğünüz pek açık, Ajan Sullivan" diyen Bennett oturduğu masaya doğru yürüdü. Oradan bir belge alarak sordu. "Ajan Sulivan, Yüzbaşı Campos üzerinde yapılan ve mahkemeye kanıt olarak sunulmuş olan otopsi raporunu okudunuz mu?"

"Evet, efendim."

"Orada ölümün büyük dozda kokain hidroklorid alınması sonucu meydana gelmiş olduğunun belirtildiğini anımsıyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"FBI, savunmacının parmak izlerini taşıyan şırıngayı ya da ilacı uygulamaya yarayan başka bir aracı buldu mu?"

Sullivan bir an duraksadı. Sonra, "Bu bir şey ifade etmez. Biz, doktorun üzerinde bir atı öldürmeye yeterli olacak kadar morfinle dolu bir derialtı iğnesi bulduk."

"Benim soruma yanıt vermediniz. Savunma olarak bizler, Dr. Lazarus'un bir şırınga dolusu morfin taşıdığını yadsımıyoruz. Ve ben sizin o derialtı iğnesinin ilaçla dolu olduğuna ilişkin sözlerinize jürinin dikkat ettiğine eminim. Ve işte bunu söyleyerek siz, Dr. Lazarus'un morfini ölen kişinin kanına karıştırdığını mı sanıyorsunuz? Şu halde doktorun o işi yaparken kullandığı aracı bulamayışınızı nasıl açıklarsınız?"

"Doktor onu bir yere atmış olmalı."

"Ama, oldukça kuşkulu bir durum bu değil mi?"

Sullivan istemeyerek başını öne eğip onayladı.

"Öyle diyebilirsiniz" demek zorunda kaldı.

Bennett jüriye bakıp kayıtsız bir sesle tanığın sorgulamasını şöylece bitirdi. "Tanığa başka sorum yok."

Ajan Sullivan kaşlarını çatıp Bennett'e bakarak tanık sandalyesinden kalktı.

Bir sonraki tanığını çağırmadan önce Başsavcı Walters eline kalın bir yasa kitabı aldı, daha önce arasında işaret koyduğu sayfayı açtı ve gizleyemediği kendini beğenmiş bir gülümsemeyle jüriye bakarak konuştu. "Yargıç Novak'tan saygılarımla jüriye eyaletin ceza yasasındaki 'olanaksızlık maddesi' hakkında bilgi vermesini rica edeceğim." Sonra ciltli kitabı Novak'a verdi.

Okuma gözlüklerini takan Yargıç da iddia makamının dileğine uydu. "Jürideki sayın bayanlar ve baylar, sizlere şu bilgiyi veriyorum: 'Eğer öldürülmesi tasarlanan bir kişi öldürme eyleminden önce ölmüşse; öldürmeye teşebbüs eyleminin yapıldığı anda savunmanın yanında suç aleti varsa ve henüz o anda kurban yaşıyorsa, öldürmeye teşebbüs halindeki kişi suçlu sayılabilir.'"

Başsavcı Walters jüriye doğru eğilip, "Ben bu maddenin bizim olayımızla açık seçik ve doğrudan ilgili olduğunu söyleyebilirim" dedi.

Sylbert ivedi ayağa kalkıp konuştu, "İtiraz ediyorum, iddia makamının yasa maddesi üzerinde yorum yapmasına izin verilmemelidir."

Novak buyurgan bir sesle, "İtiraz kabul edilmiştir" dedi.

Walters dramatik bir tavırla omuzlarını silkerken jüriye; hepimiz doktorun suçlu olduğunu biliyoruz. Yalnızca gerekli önerileri yargıca yapacağız, demek ister gibiydi.

Ve sonra Başsavcı Walters sözlerim şöyle sürdürdü. "Savunmacı meslektaşlarım biraz önce, duruşma öncesi verilen yeminli ifadeleri kabul ettiklerine göre, ben de büyük jürinin dikkatlerini bir süre önce ağabeyini öldürme girişiminde bulunmuş, daha sonra akıl hastalığı nedeniyle cezai ehliyetsizliği saptanmış genç Hector Campos'un ifadesi üzerine çekmeyi isterim. Üstelik kurbanın kardeşi, Dr. Lazarus'tan (şu sözü bir kez daha hiç inanmayarak söylüyorum) 'acıyarak öldürme' işlemini yapmasını istemiştir. Böylece bizler savunmacının o eylemini bilerek ve isteyerek yaptığına ilişkin bir başka kanıta daha sahip oluyoruz."

Bir an duralayan Başsavcı yeniden konuştu, "İddia makamı olarak şimdi Dr. Courtney Holmes'i tanık sandalyesine çağırıyoruz."

Savunma avukatlarından birini de içermek üzere salondaki doktorlardan birkaçı eskiden Harvard Tıp Fakültesindeki öğretmen ve dekanları olan kişinin dimdik adımlarla tanık sandalyesine yürüyüşünü, ant içişini ve sorgulanmayı bekleyişini hayranlıkla izlediler.

Holmes'in pürüzsüz bir sesle kusursuz geçmişini anlatışı dinlendi. Adam otuz beş yıl süreyle Harvard Tıp Fakültesi'nde profesörlük yapmış, bu sürenin on iki yılını dekan olarak geçir-

mişti. Şimdi emekli bir profesör olarak bazı uluslararası panel ve kongre danışma komitelerinde hizmet veriyordu.

Walters tanığın mahkemede bulunuşunu, adamın tıp mesleğinin ahlaksal sorunları üzerinde yazdığı kitaplarla ilgili olarak göstermekte ise de, savunma avukatları Holmes'in davaya ne yönden ışık tutacağını hayal edemiyorlardı.

Başsavcı sordu. "Dekan Holmes, savunmacı ile tanışıyor musunuz?" "Onu, 1962 sınıfının parlak bir öğrencisi olarak anımsıyorum. Sanırım sınıf birincisi olarak Fakülte'yi bitirmişti."

"Şu da doğru değil mi?" diyerek söze soruyla başlayan Başsavcı ekledi. "1959 yılının şubat ayında ve daha sonra ertesi yıl, Tıp Fakülte'nizde bir dizi beklenmeyen cinayetler işlenmişti, öyle değil mi, efendim?"

Bennett anında ayağa fırladı ve şöyle konuştu, "İtiraz ediyorum Sayın Yargıç, iddia makamı eksik konuşarak insanların öldürüldüğüne ilişkin imada bulunuyor. Aslında o zamanlar..."

Walters, Bennett'in sözünü kesti ve ona doğrudan ve biraz da alaycı tavırla hitap etti, "Ah, şu halde siz de o cinayetleri biliyorsunuz, efendim?"

Yargıç Novak tokmağını masanın üzerine vurdu. "Baylar bu bir okul münazarası değil. Her iki avukat, masama yaklaşınız" dedi.

Avukatlar isteğe uydular. Novak onlarla fısıldayarak konuştu. "Lanet olası neyi kanıtlamaya çalışıyorsun, Walters?"

"Sayın Yargıç, ben yalnızca savunmanın daha önce 'kötü hareketleri' olduğunu göstermek ve bunlarla uzun süreli davranış şeklinin tutarlı olduğunu ortaya koymak istiyorum."

"Bu, pek belli belirsiz bir şey" diyen Bennett karşı çıktı. "Savunma itiraz ediyor."

"Yargıç derinden iç çekerek konuştu. "Başsavcıya sözlerini sürdürmesi için izin vereceğim ve sonra kanıtının geçerliliğini kararlaştıracağım. Devam edin, Walters."

Bennett durumu kabullenmek zorunda kaldı ve asık suratla Mark Sybert'e bakarak yerine döndü.

Walters tanığı sorgulamayı sürdürdü. "Lütfen, o cinayetleri betimler misiniz, Dekan Holmes?"

Seçkin tanık ağır ağır konuşarak yanıtladı, "İyi; olay laboratuvar hayvanlarımızın (daha belirgin konuşmak gerekirse köpeklerin) gizemli ölümleriydi. 1959 ve 1960 yılında .gerçekleştiler."

"O cinayetleri yapmakla suçlanan, deneyleri yapan cerrahi dersine giren öğrencilerden biri değil miydi?"

Bennett bir kez daha patladı, "İtiraz ediyorum, o köpeklerin ölümünün Dr. Lazarus davasıyla ne ilintisi var?"

Novak, "Ben karanma şimdi de sadığım, Dr. Landsmann. Başsavcı'yı biraz daha dinledikten sonra o konuda kararımı vereceğim" dedi.

Yeniden Walters konuştu. "Dekan Holmes, iki ayrı ders yılının olaylarında 'acıyarak öldürme' denilen işlemde köpeklere ne yapıldığını anlatır mısınız?"

"Ben, sözlerinize bir olayı çekip uzatarak abartma diyeceğim."

"Şu halde sorumu bir kez daha düzeltip sorayım" diyen Walters kendi tanığının yanıtına biraz şaşırmış görünüyordu. "Bu öldürmeler, kurbanların bakış açısından acılarının azaltılması diyebilir misiniz?" diye sordu. "Eh, sanırım öyle denilebilir."

Walters jüriye dönüp konuştu. "Sayın bayanlar ve baylar, olaylar her ne kadar rastlantı gibi sayılsalar da, Harvard Tıp Fakültesi tarihinde yalnızca iki kez tuhaf bir şekilde yaşanan 'acıma ile öldürmelerin' gerçekleştiği dönemde Dr. Lazarus'un da

orada öğrenci olduğunu belirtmek isterim. 'Acımayla' kaç köpek öldürülmüştü, Dekan Holmes?"

"Anım sayamayacağım."

Başsavcı notlarına göz gezdirdi. Ve, "İlk yılda dokuz ve ikinci yılda altı köpeğin öldürülmüş olduğunu söylersem belleğinizi tazelemiş olur muyum, efendim? O olayların gizi çözülmüş muydu?"

"Hayır, efendim. Çözülmemişti."

Walters, Bennett'e dönerek, "Tanık sizindir" dedi.

Ansızın Bennett tuhaf bir çekingenlik duyumsadı. Pek çok müthiş tanıkla yüz yüze gelmiş olmasına karşın şimdi en çok saygı duyduğu hocalarından birisini sorguya çekecekti. Artık öğrenci olmadığını kendi kendisine anımsatması büyük bir psikolojik çaba harcamasını gerektirdi.

"Dekan Holmes, efendim. Acıyarak ölüm üzerine görüşlerinizi yayınladınız ya da o konu üzerinde konferans verdiniz mi?"

"Evet, sözgelişi, Tıp Ahlakı Üzerine Birinci Uluslararası Konferansın Tutanakları adlı kitabımda yayınladım ve zaman zaman daha kısaltılmış şekilde basın üyelerine konuşmalar yaptım."

"Pekiyi, efendim. Kamuda 'acıyarak öldürme" diye bilinen olaya şimdi de yandaş mısınız yoksa ona karşıt mısınız?"

Birdenbire mahkeme salonunda salt bir suskunluk oldu. Holmes gene ağırbaşlı sesiyle yanıtladı. "Eğer hastada yaşama umudu kalmamışsa ve acı çekişi bizim onu azaltma becerimizin ötesindeyse, ben öyle durumlarda doktorların ve hatta kendi hocalarımın hastanın ölümünü 'hızlandırdığını' biliyor ve burada belirtiyorum."

Tüm salonda mırıltı ve kişilerin ruhsal durumlarım gösteren gürültüler yükseldi. Ve Yargıç düzeni oluşturmak üzere tokmağını masaya vurdu.

Daha sonra sorgulama sürdü. "Bu konuda ahlaksal tartışmaları izlediniz mi, Dekan Holmes?"

"İzlemeye çalıştığımı sanıyorum."

"Bir uzman olarak bu konuda dinsel grupların görüşlerinin alınmasının yararlı olacağına inanır mısınız?"

"Evet."

"Bu sorun üzerinde Papa XII. Pius'un görüşünü biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

"Papa'nın bu konuda neye inandığını mahkemeye söyler misiniz?"

"Pekiyi. 1958'de ona, acı çeken bir hastaya morfin ya da diğer ağrı kesiciler verilirse, yaşamı tehlikeye gireceği halde bunların hastanın acısını azaltıp azaltmayacağı sorulmuştu. Bunu biliyorum."

"Evet. Papa soruya ne yanıt vermişti?"

"Size burada kaynağı verebilirim. Görüşü, Umutsuz durumda Olan Hastaların Acılarını Dindirmek İçin Yaşamlarına Son Verişe İlişkin Vatikan Bildirgesi'nde desteklenmiştir."

"Bu kadar çok sözcükle Papanın da acıyarak öldürmeye inandığını mı söylüyorsunuz?"

"İtiraz ediyorum, itiraz ediyorum" diye böğüren Walters ekledi. "Papanın ne demek istediğine ilişkin olarak tanığın düşünüp spekülasyonlar yapmasına izin verilmemelidir."

"İtiraz kabul edildi" diyen Yargıç Novak ekledi. "Dr. Landsmann, Papa'nın neye inandığını mahkemeye yazılı olarak sunmadıkça, jürinin Papa'yla ilgili 'acıyarak öldürme' yandaş olduğu sözlerini dikkate almamasını rica ediyorum. Lütfen sorgulamanızı sürdürün, Dr. Landsmann."

Bennett şimdi iyice rahatsız olmuştu. Çünkü, Papa'nın liberal görüşlerine ilişkin ifadesi onun en etkili silahlarından biriydi. Ancak, gene de tüm cephanesi bitmemişti.

"Bir soru daha soracağım, Dekan Holmes. Kuramsal düşünceleri bir yana bırakalım. Siz kendiniz bir hastanın ölmesine 'yardımcı' olur muydunuz?" dedi.

Ve bir duraklama oldu. Kalabalık izleyici kütlesi seçkin tanığın yanıtını duymak üzere gerginleşmişti.

Yanıt gene sakin bir sesle geldi. "Olabilirdim..."

Bennett'in, "Başka sorum yok, efendim" sözleri, salondaki izleyicilerin birkaç tokmak vuruşuyla yatıştırılması gerekecek yüksek mırıldanmaları arasında kaybolup gitti.

Başsavcı Walters ayağa kalktı.

"Eğer Sayın Yargıç tanığın son yanıtını geçerli kabul edecekse, ben de Dekan Holmes'a ABD Genel Sağlık Servisi Baş Doktoru Edwin London'un konuyla ilgili sözlerinden haberli olup olmadığını sormak istiyorum. Ne dersiniz, Dr. Holmes?"

"O sözlerden haberliyim. Tam sözcük sözcük anımsamıyorum ama..."

Walters masasının üzerindeki belgeye uzanarak eline alıp şöyle konuştu. "Sizin belleğinizi tazeleyeceğim için mutluyum. Dr. London bu kayıtlarda diyor ki: 'Yaşamın değeri kalıp kalmadığına yalnızca Tanrı karar verebilir. Eğer bu ahlak kuralını benimsersek, bir insanın diğer kişinin yaşaması ya da ölmesine karar vermesi bizim yalnızca toplama kampları yolunda olduğumuzu gösterir.' Evet metin böyle." diyen Başsavcı dönüp Yargıç'a baktı ve "Başka sorum yok" dedi.

Yargıç, Bennett'e dönerek, "Sizin tanığa başka sorunuz var mı, Dr. Landsmann?" diye sordu.

"Hayır, Sayın Yargıç."

"Başka tanığınız var mı, Bay Walters?"

"Hayır, efendim. Ben yalnızca saygılarımla jüriye, otopsi raporunun mahkemeye sunduğumuzu ve burada bulunmayan tanıkların da duruşma öncesi yeminli ifadelerinin alındığını, onları da okunmak üzere asıllarını sunacağımı anımsatmak istiyorum, iddia makamı böylece tüm kanıtlanın sunduğunu bildiriyor, efendim."

"Peki, öğle yemeği için şimdi duruşmayı tatil edip saat ikide yeniden açacağız."

Saat bir kırk beşte salondaki tüm oturulacak yerler dolmuştu. Bennett savunmasını yapmak üzere ayağa kalktı. Niyeti "acıyarak öldürenlerin" masum bulunduğuna ilişkin örneklerle jüriyi yaylım ateşine tutmaktı.

"Bu konuda daha önceki örneklerin sayısı pek çoktur. Sözgelişi, 1961 yılında korkunç derecede sakat kalmış çocuğunu öldüren babanın..."

Edmund Walters itiraz etmek üzere hiç zaman yitirmedi.

Yargıç Novak da çekicini masaya vurmaya başlamıştı. Ve, "Bunlar kabul edilemez, Dr. Landsmann, kabul edilemez! Bu tür bir tartışmayı sürdürmenizi yasaklarım" dedi.

Bennett şimdi en etkili savunma silahlarından yoksun kalmıştı. Umarsız bir tavırla Mark Sybert'e baktı. Yaşlı adam ona sol eliyle bir işaret verdi.

Bu kez Bennett arkadaşı Barney'e baktı. Onun yüz ifadesi Hector Campos ile görüştükten sonra söylediği şu sözleri yineler gibiydi. ("Bu adam çok dengesiz biri, Bennett. Saatli bombanın yürüyen türünde o...")

Buna karşın, Bennett istemeyerek ölen kişinin kardeşini tanık sandalyesine çağırdı.

"Hector" derken sözlerine incelikle başlıyordu. "Prank'ın yaralarının nerelere kadar yayılmış olduğundan haberli miydiniz?

Onun kör, kısmen sağır ve yerinden hareket edemez durumda olduğunu biliyor muydunuz."

"Evet."

"Acı çekmekte olduğundan haberli miydiniz?"

"Evet."

"Bunları nasıl öğrenmiştiniz?"

"Ağabeyim bana söylemişti, efendim."

"Birtakım sözcüklerle mi?"

"Hayır, efendim. O sizin kasette duyurduğunuz gibi bazı sesler çıkarıyordu. Ama ben onun evet ya da hayır dediğini kolaylıkla söyleyebilirdim, işte bu nedenle, Frank'a ölmek istiyor musun diye sorduğumda onun evet dediğini biliyordum."

"Ve o konuda ne yaptınız?"

"Bir tabanca satın aldım. Ağabeyime ateş etmeye çalıştım... Ama onu vuramadım." Şimdi genç adam gözyaşları içinde kalmıştı. "Iska geçtim! Ne korkunç! Onu vuramadım!" derken adam başını avuçlarına gömmüştü.

Hıçkırıyordu.

Yargıç Novak, Bennett'e doğru eğilip, "Sorgulamaya ara vermemi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır efendim, Hector Campos iyileşecektir."

Mahkeme salonundakiler bir dakika süreyle genç adamın ağır ağır kendi üzerindeki kontrolünü kazanışını izlediler.

Bennett incelikle sorgulamasını sürdürdü. "Hector, o eylemi neden yaptığınızı bize söyleyebilir misiniz?"

"Frank çok fazla acı çekiyordu. Tanrı'nın kendisini lütfen Cennet'e alıp götürmesi için o denli istekliydi ki."

Walters'e bakan Bennett, "Tanık sizindir, Başsavcı" dedi. Geriye dönerken bir kez daha dönüp şimdi rahatlamış durumda alnını kurulayan arkadaşı Barney'e baktı.

Başsavcı Walters oturduğu yerden seker gibi fırlayıp jüriye bakarak hevesle konuştu. "Bu tanığa tek bir soru soracağım, tek bir soru. Ve onun evet ya da hayır şeklindeki yanıtı bana yeterli olacak."

"Bay Campos, Dr. Lazarus'tan ağabeyinizi öldürmesi için doktor olarak becerisini kullanmasını istediniz mi yoksa istemediniz mi?"

Hector başını öne eğerek onayladı.

"Lütfen o sözcüğü söyleyin. Evet mi hayır mı?"

"Evet" diyen adam ekledi. "Ondan bunu istedim."

Jüriye doğru dramatik bir pozda el sallayan Walters büyük bir gizi açıklar gibi konuştu. "Başka sorum yok."

O anda Bennett de ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, benim de bir yönlendirmem olacak. Aslında saygın meslektaşım gibi ben de tanığa tek bir soru soracağım."

Genç avukat biraz durdu. Gözleriyle Hector Campos'u rahatlatmaya çalıştı ve sonra yumuşak bir sesle sordu. "Hector, evet ya da hayır deyin. Ağabeyinize şırıngayla kokaini veren siz miydiniz?"

Tanık dilsizleşmişti. Bennett onu incelikle kışkırtmaya çalıştı. "O işi yapan siz miydiniz, Hector?"

"Söylersem cezaevine gideceğim" diye mırıldanan adam başını sağa sola çevirip duruyordu.

Genç adam pek acıklı görünümdeydi. Bennett, adamın çektiği acıya karşı duyduğu sempati ile onun akılsal dengesini yitirerek tanıklığının geçersiz kalacağı korkusu arasında gidip geliyordu. Bir kez daha sordu. "Lütfen, evet ya da hayır diyerek yamtla. Masum bir insanın yaşamı buna bağlı. Ağabeyini öldüren kokaini ona sen mi enjekte ettin?"

Hector Campos bir kez daha dur aksadı. Ama bu sefer kısa süren duruştan sonra, "Evet, Francisco bana o işi yapmam için yalvardı" dedi.

Mahkeme salonunda bir heyecan dalgası esti ve sonunda Bennett yargıca hitap etti. "Sayın Yargıç, genç adamın tanıklığı esas alınarak Dr. Seth Lazarus'a yapılan suçlama kaldırılmalıdır."

Daha Yargıç Novak tepkisini gösteremeden Walters, "İtiraz ediyorum" diyerek Yargıç'ın karşısına geçmişti. Başsavcı sözlerini şöyle sürdürdü. "Genç meslektaşımın bir şeyi unuttuğunu sanıyorum. Belki de o, sizin 'Olanaksızlık Yasası' hakkındaki talimatınızı unuttu. Öyle bir durumda, kişi bir eylemi yapmaya niyetlenmişse ve sonuç onun eyleminden önce gerçekleşmiş olsa bile, o adam gene de suçludur. Bu nedenle Hector Campos'un tanıklığı Dr. Lazarus'un davasında bir esas oluşturmayacaktır."

Yargıç Novak, Bennett'e dönüp konuştu. "Bay Walters haklı. Niyetin ortaya konmuş olması şimdi de suçlamayı gerekli kılıyor. Lütfen bir sonraki tanığınızı çağırır mısınız, Dr. Landsmann?"

Bennett bir an duraladı. Neredeyse fısıldar gibi konuşmadan önce salonda salt sessizliğin oluşmasını bekledi. Sonunda, "Savunma, Dr. Seth Lazarus'un tanık sandalyesine çağırıyor" dedi.

Omuzlan çökmüş, soluk yüzlü ve sinirli Seth ağır ağır tanık sandalyesine doğru yürürken salondakiler donmuş gibiydiler.

"Kısa ve yalın bir sorgulama yapacağım, Dr. Lazarus" diyen Bennett sözlerini şöyle sürdürdü. "Önce, iddia makamının sorgularıyla ilgili olarak bize Yüzbaşı Campos'un yaşamını sona erdirmeye gerçekten niyetlenip niyetlenmediğinizi söyler misiniz?"

"Niyetlenmiştim, efendim."

"Bunun nedenini jüriye söyler misiniz?"

"Çünkü, Yüzbaşı'nın bir yaşamı bulunmuyordu. Yani geçerli bir yaşamı yoktu. Canlı olmak ile yaşamak arasında bir fark bulunmaktadır. Canlı olmak yalnızca biyolojik bir olaydır. Şem-

panzeler, böcekler ve hatta ağaçlarla bitkiler 'canlı' şeylerdir. Ama yaşamak bundan çok daha fazlasıdır. Biyoloji kadar biyografi demektir. Ben artık insan olmayan birisinin acılarını yatıştırmak istedim. Yüzbaşı Campos'un, toplumun yaralı hayvanlara her zaman uygun gördüğü acımaya hakkı olduğunu düşünüyordum."

Edmund Walters en yabanıl ve iyimser düşünde bile savunmanın sanığı tanık sandalyesine çıkaracağını düşünemezdi. Çünkü FBI, Seth Lazarus için genç adamı yaşamının sonuna değin hapislerde çürütecek kadar ağır suçlamaları taşıyan bir dosya hazırlamıştı.

Bu yüzden Başsavcı, Seth'i sorgulamak üzere koşar gibi ortaya çıktı. "Dr. Lazarus, Tıp Fakültesi'ndeyken 1959 yılında 'Cerrahi işlemler' diye bir dersi okuyordunuz. Dekan Holmes tarafından da dile getirilen olayları ve bazı laboratuvar hayvanlarının öldürülüşlerini ya da siz bilim adamlarınca denildiği şekilde onların 'kurban edilişini' anımsıyor musunuz? O işlemleri siz mi yapmıştınız? Yalnızca evlat ya da hayır deyiniz?"

Seth duraksamadan, "Evet, anımsıyorum. Onları ben kurban etmiştim" dedi.

Mahkeme salonunda kışkırtılmış mırıltılar yükseldi. Güçlü duyumsamalar ortaya konuluyordu.

"Bir sorun daha var" diyen Walters bakışlarını Seth'in üzerinde perçinleyerek açıkladı. "O laboratuvar hayvanlarının telef edildiği günler ile deniz piyade yüzbaşısının öldürülüşü arasında bazı hastaların ölümüne 'yardımcı' oldunuz mu?"

Bennett ayağa fırlayarak, "İtiraz ediyorum!" diye seslendi ve ekledi. "Sorgulama biçimi pek önyargılı."

Yargıç Novak bir an düşündü ve sonra, "İtiraz geçersizdir" dedi.

Mahkeme salonu şimdi büyük bir mezarın içi kadar sessizdi. Barney kolunu Judy'nin omuzuna doladı.

Tanık sandalyesinden yanıt gelmedi. Sonra Başsavcı Walters küçük çocukların yüzüne gülüp onları kandırmış gibi yaparak gülümsedi ve incelikle sordu. "Sayın Dr. Lazarus, yanıtınızı pek merakla bekliyoruz. Başka bir hastaya ölümünde 'yardımcı' oldunuz mu?"

Seth duraladı ve sessiz bir öfkeyle yanıtladı. "Evet, Bay Walters. O işlemleri acıyarak yaptım."

Başsavcı gözlüklerini gözlerinden çıkararak açıkladı, "Başka sorum yok."

Dr. Seth Lazarus tanık sandalyesinden kalkıp daha önce oturduğu yere dönerken mahkeme salonunu ölümcül bir sessizlik doldurmuştu.

Bir dakika sonra Bennett davanın kapanış savunmasını yapmak üzere ayağa kalktı.

Genç adam her zaman bu aşamada savunmanın ilk konuşmayı yaparak iddia makamının son sözü söylemesinin adaletsiz olduğunu düşünmüştü. Jüri üyeleri ne denli iyi niyetli olurlarsa olsunlar, özellikle şimdiki gibi günün geç saatinde sallanan kamışlara benzerdi. Ve olasılıkla en sonunda hangi etki altında kalmışlarsa o yöne doğru sallanacaklardı.

Şu halde, lanet olsun! Kendisi iyilerin en iyisi kadar iyi olmalıydı.

"Sayın Yargıç, jürinin sayın bayan ve bay üyeleri, bu mahkeme salonunda pek çok duygusal sözün ileri geri söylenip durduğunu dinledik. Aslında Dr. Lazarus'un davasıyla hiç de ilgisi olmayan moral ve ahlaksal sorunlar arasında olaylar bir duman perdesinin ardında kalmış gibi örtülüp gizlendiler.

"Ben, yeminli ifadesinin altında genç Hector Campos'un cinayeti işlemiş olduğunu yeterli bularak şu anda sizlere hitap ediyor olabilirdim, iddia makamının 'olanaksızlık' yasa maddesinin varlığım buraya getirmesini kabul ediyorum. Ancak, sizin

gözlerinizin önüne başlangıcı bilinmeyen bir zamandan beri uygulanan 'acıyarak öldürme' ya da bazı meslektaşım doktorların onu adlandırdığı şekilde 'soylu bir ölüm' gerçeğini buraya getirebilirim. Ben, buna hastanın perişan halinde ölümü arayışı diyorum. Ancak Tanrı acı çekişleri sona erdirdiği halde, hiçbir kanserliler koğuşunda bu işlemi gerçekleştirmek üzere insanların ilahi girişim uyguladığına ilişkin kayıtlara rastlamıyorum.

"Savunmacı Dr. Lazarus ise, hastanın yaşam umudu kalmadığı ve sınırsız acılar çektiği vakalarda işe karıştığını kabul etmiştir."

Soluk almak üzere duralayan Bennett yumuşak bir sesle sözlerini sürdürdü. "Her ne olursa olsun, Dr. Lazarus, Yüzbaşı Campos'u öldürmedi. Çünkü sakat, acılar çeken ve duygularından yoksun olan bedeniyle o adam gerçekte yaşamıyordu. Bu noktada savunma tüm kanıtları ileri sürdüğüne inanarak geri çekilmektedir, efendim."

Başsavcı Walters'in tabancasında üç gümüş kurşun vardı ve o bunların üçünü de ateşlemek istiyordu.

Önce, Amerika Tıp Birliği'ni ele alarak sözlerine başladı. "Jürinin sayın bayan ve baylan, davada konuşmaları yalnızca sanığın yaptıkları ile ilgili konularda sınırlı tutmak üzere Sayın Yargıcın isteğine saygı gösteririm. Bu yüzden, konu ile ilgili bazı noktalara yalnızca değinip geçeceğim: 1973 yılında Amerika Tıp Birliği'nin 'Doktor ve Ölmekte Olan Hastası' başlıklı politika metinlerini duymuşsunuzdur. Oradan aynen aktarıyorum: 'Bir insanın bir başka kişinin yaşamına bilerek son vermesi (burada onlar da aynı sözcüğü kullanmışlar) 'acıyarak öldürme' işlemi olsa bile, tap mesleğinin amaçlarına ters düşmektedir.

"Evet, şimdilik Amerika Tıp Birliği'ni bir kenara bırakalım. Bu davada savunma tarafı Dekan Holmes'i sorgularken Katolik kilisesine sığındığını ve Papanın bir ifadesine bel bağladığım hep

birlikte işittik. Ama, aynı zamanda Yüzbaşı Campos'un yatarak daha sonra öldüğü Lakeshore Gaziler Hastahanesi'nin Katolik rahibi Peder O'Connor'un şu sözlerine kulak verelim."

Bu noktada sesini yükselten Başsavcı Walters elindeki metni okudu: "Kilise şimdi ve her zaman, hangi kurallar altında olursa olsun can almaya karşı çıkacaktır.

"Bir şey daha ekleyeceğim: Musevi din adamları da bu konuda daha az vurgulayarak davranmış değiller. Kendisi de doktor olan Maimonides şunları yazmış: 'Ölmekte olan bir insan her yönüyle yaşayan bir insan olarak benimsenmelidir.'"

Walters bir an duraladı, soluk alıp dinlendikten sonra sözlerini sürdürdü. "Ve kutsal kitap Kuram Kerim de acıyarak öldürmenin, hastanın kendisi istemiş olsa dahi, bir günah olacağım belirtmiş ve bu işlemi yapanın Cennet'ten sonsuza değin uzak kalacağını buyurmuştur.

"Bizler burada savunmacının yeminli olarak kişilerin ölümüne 'yardım' ettiğini kabul eden sözlerini işittik. Başka bir deyişle söyleyelim: Doktor, kimin yaşayıp kimin öleceğine kişisel kanılarıyla karar veriyordu. Kuşkusuz bu yalnızca Tanrı'nın ayrıcalığında olması gereken bir şeydir. Bir zamanlar Naziler benzeri işlemi alta milyon insana uygulamış ve tüm uygar dünya onların cezalandırılması için adeta haykırmıştır.

"Bayanlar ve baylar, bizler Tanrı olmadığımızı biliyoruz. Naziler gibi davranmamamız için sizle"re yalvarıyorum... Bu noktada iddia makamı da tüm kanıtlarını mahkemeye sunmuş olarak geriye çekilmektedir, efendim."

Saat geç olmuştu. Yargıç içtenlikle konuşarak jüri üyelerinin iki tarafın duygusal sözlerim dikkate almamaları yolunda onları uyardı. Savunmanın "ölüm ve yaşam hakkındaki filozofisi" ile iddia makamının Amerika Tıp Birliği, Katolik Kilisesi ve Hitler'i tuhaf bir üçlü olarak dile getirmesinin davayla hiçbir ilgisi

bulunmaması nedeniyle göz önünde tutmamalarını istedi. Üyeler yalnızca Dr. Lazarus'un cinayet işlemekle ya da cinayet işlemeye kasıtlı davranışlarıyla suçlu olup olmadığına karar verecek ve bu nedenle gerekirse doktorun cezalandırılmasını isteyecekti.

O gece dava ile ilgili olanlardan kimse uyumadı.

Kararın öğleden sonra geç saate kadar açıklanacağı kuşkulu olsa bile davayla ilgili tüm kişiler sabah saat dokuzu çalarken mahkeme binasına gelmişlerdi. On ikiyi yirmi geçe jüri üyeleri mahkeme salonuna girdiler.

Herkes var olan havayı soluyup bitirmiş ve salon oksijensiz kalmış gibiydi.

Yargıç Novak salona girdi, yerine geçti ve sordu. "Sayın jüri üyeleri, bir karara vardınız mı?"

Jüri başkanı ve meslekten bir diş hekimi olan Arthur Zinn ayağa kalkıp konuştu. "Evet, Sayın Yargıç. Bizler savunmacıyı suçlu bulduk..."

Salonda büyük bir gürültü koptu. Yargıç Novak düzeni sağlamak üzere birkaç kez tokmağım vurmak zorunda kaldı. Belli ki jüri başkanı sözlerini bitirmemişti henüz. Sessizlik yeniden salona egemen olunca Yargıç bir kez daha sordu. "Evet, Dr. Zinn. Bir şey mi ekleyecektiniz?"

"Bize buyurduğunuz gibi, savunmacı için suçludur kararını yasanın deyişine uygun olarak verdik. Ancak bizler, oybirliğiyle size savunmacı için verebileceğiniz en hafif ve sevecen cezayı uygulamanızı da kararlaştırdık."

Jüri görevi tümüyle Yargıç'a devretmişti. Yargıç Novak Seth'i yaşamının tüm geri kalan süresince içerde kalmak üzere cezaevine ya da akşam yemeğini ailesiyle birlikte yemek üzere evine gönderebilirdi.

Jüri başkanına, "Pekiyi" derken Yargıç Novak boğuk sesle konuşuyordu. Yiyecekmiş gibi bakışlarla avukatlara bakarak söz-

lerini sürdürdü. "Jüri bizden hafif ve sevecen bir ceza uygulamamızı istiyor. Ben de, her ikinizden hafifletici sözler bekliyorum. Onları kısa kesin, lütfen!"

Başsavcı Walters ayağa kalktı. "Sanırım her şey oldukça açık, Sayın Yargıç. Yüzbaşı Campos bu sözde 'doktor' tarafından tedavi edilen ilk kişi değil. Bu nedenle savunmacının kafasında pek çok kişinin ölümlerini de taşıdığını sanıyorum" dedi.

"Tamam, Bay Walters" diyen Yargıç sabırsız bir tavırla konuşuyordu. "Peki, siz ne dersiniz, Dr. Landsmann?"

"Sayın Yargıç, savunmacının lekesiz bir meslek geçmişi bulun-maktadır. Biz yalnızca onun karısının ve çocuklarının hatırı için değil; bugüne değin özenle iyileştirdiği yüzlerce hastasının adına vereceğiniz hükmün olabildiğince acıma dolu olmasını diliyoruz."

Yargıç Novak bir kez daha "Pekiyi" diyerek ekledi. "Bugün öğleden sonra saat üçe kadar oturumu erteliyorum." Tokmağını vurdu ve ayağa kalktı.

Saat üçü yirmi geçe Yargıç salonun kapısında göründü ve kürsüye doğru yürüdü.

"Savunmacı ayağa kalksın" dedi.

Seth Lazarus ayağa kalktı. Ama, ayakta duruşu dengeli değilmiş gibi görünüyordu. Belli ki genç adamın başı dönmeye başlamıştı.

Yargıç, "Dr. Lazarus" diye hitap ederek konuşmasına başladı. "Jüri sizi suçlu buldu. Oysa ben, bu davayı felsefe, din ve biraz da saçmalıklar kumkuması haline çeviren iki tarafın avukatını da suçlu buluyorum. Onlar size büyük hizmette bulunmadılar.

"Buna karşın, bir şey her şeyi aşarak bana kadar geldi. Siz içtenlikle insanların acılarını dindirmek üzere suç işlediniz. Hiçbir insana, ister Naziler ve isterse bir kutsal kitap tarafından işkence

edilmemelidir. îşte bu nedenle, ben sizi üç yıl süreyle meslek uygulamasından yasaklamakla cezalandırıyorum.

"Bayanlar ve baylar, vicdanlarımız rahatlamış olarak evlerimize gidelim."

KIRK SEKİZ

DURUŞMALARIN bittiği akşam Seth, Judy, Barney ve Bennett zafer yemeğini Le Perroquel lokantasında yiyorlardı.

Seth kendi kendine konuşurmuş gibi, "Bu gece eve gideceğime inanamıyorum. Olaylar kötü bir düş gibiydi" diye mırıldanırken Judy ona sıkı sıkıya sarılıyordu.

Genç kadın, "Ben seni o kötü düşten uyandırırım" dedi.

Lazaruslar eve gidip yalnız kalmak üzere öyle istekliydiler ki, tatlılarını da yer yemez yorgun olduklarını sürerek izin istediler ve kol kola girip oradan ayrıldılar.

Barney, "mahkeme salonunda çok başarılıydın" diyerek arkadaşını kutladı.

"Hayır, hatalısın" diyen Bennett oldukça sarhoş olmasına karşın, pek ayıkmış gibi konuştu. "Her lanet olası dava bir rulet tekerleği gibidir. Kazanacak numarayı önceden seçmenin yolu bulunmaz. Sonuç; gününe, jürinin ruhsal durumuna, yargıcın davranışlarına ve tümünden de önemlisi Bayan Şans'a bağlıdır. Demek istiyorum ki, eğer tıp kesin bir bilim değilse, hukuk tıbbın on katı fazlası zar oyunu gibidir."

"Bana hukuktan hoşlanmadığını söylemeye mi çalışıyorsun? Yani yeni mesleğinde böyle bir uzay aracı gibi yükselmeye başlarken."

Arkadaşının sözünü keserek, "Evet" diyen Bennett ekledi. "Olasılıkla benim böyle bir işe dayanamamın en büyük nedeni bu işte. Bazen yapmak zorunda olduğum işlerden, sözgelişi tıp uzmanlarını itip kakalamaktan ötürü kendimden tiksiniyorum.

Anlarsın, gerçeği söyletmek üzere kişileri kırmak, kesinlikle konuyla ilgili olmayan şeylerden dolayı onları şaşırtmak ve hatta iyi niyetli zavallı saf insanların gözünü korkutmak ağrıma gidiyor."

"Aslında sen ameliyathaneleri özlüyorsun galiba, öyle değil mi?"

"Pek de değil" diyen Bennett inandırıcı olmaktan uzak bir tavırla konuşuyordu. Bir süre sonra itiraf etti, "Evet. Yalnızca ameliyat yapmayı değil, insanları iyileştirmenin kişiye verdiği doyumu özlüyorum. Yani hukuk bana göre bir meslek, tıp ise bir çağrı gibi."

Genç avukat şampanyasından bir yudum daha alıp konuyu değiştirdi. "Sırası gelmişken sorayım, kitabının yazılışı nasıl gidiyor?"

"İlk müsveddeyi tamamlamak üzereyim. Neden birdenbire kitabı düşündün?"

"Yalnızca lanet olası pek az doktorun mesleğin bir sorunu için tanıklık etmeyi düşünmesi yüzünden kitabın aklıma geldi. Hippokrates Andı'na sadık doktorlar öyle azınlıkta ki..."

"Endişelenme, Bennett. Hepsi, doktorların iyisi, kötüsü ve hatta aptalları bile kitabımda yer alacaklar. Ancak şunun anlaşılmasını (ben hep kendi kendime anımsatıyorum) isterim ki, doktorlar yalnızca kolay günah işleyebilen ve kırılgan insanlardır. Ve hiçbir insan korkuya karşı bağışıklık sahibi değildir."

"Haydi, Barn. Doktorlar pek çok şey olabilir. Ama, onlara insan diyemezsin, iftira ediyor diye seni dava edebilirler."

Barney güldü ve, "Bir şeyi biliyor musun, Landsmann? Sen depresiye olmuş bir avukat ve düş kırıklığına uğramış bir doktorsun. Böylesi, rekorlar kitabına yaraşır."

Bennett şampanya kadehindeki kabarcıkların yavaş yavaş gözden kayboluşlarına baktı.

Sonraki dakikalarda Barney ilk kez arkadaşının ne denli mutsuz olduğunu sezinledi.

Laura ile benden başka Bennett'in hangi arkadaşı var? Ve kimi zaman onun bizleri kendinden bir kol boyu uzaklıkta tutmaya çalıştığım bile düşünüyorum. Neden Bennett bir milyon kızla çıkıp da kesinlikle içlerinden birisine bağlanmadı ki?

"Bennett, sana ciddi bir soru sorabilir miyim?"

"Gecenin bu saatinde mi?"

Barney bir an duraladı ve sonra çekingenliğim alt ederek, "Neden bu denli inanılmaz bir şekilde yalnız adamsın sen?" diye sordu.

Oysa arkadaşının iki ayağım bir papuca sokamamıştı.

Bennett, "Akıl doktoru olan sensin. Nedenim sen söyle" diyerek yanıtladı.

"Söyleyemem, bu yüzden sana soruyorum. En iyi arkadaşımı böyle mutsuz görmeye dayanamıyorum. Tanrı aşkına, benimle konuş. Kesinlikle yargıçlık taslamayacağım. Senin yaşamında kadının yeri nerede?"

Bennett bir kez daha bakışlarım kadehine dikti. "Hangi kadın benimle sürekli ilişki kurabilir, Barn? Yahudilere göre ben bir zenci, zencilere göre Yahudiyim. Beyazlara göre kara derili, ırkdaşlarıma göre ben cinsel erkek organıyım! Hiçbir şeye ilişkin olmayan bir ülkede yaşıyor gibiyim? Nereye uyabilirim ki?" dedi.

Barney duraksadı. Bütün zamanlar içinde en iyi arkadaşını kendisiyle ilgili gerçekle yüz yüze gelebilmek üzere yüreklendirememişti. Şimdi bunu yapmalı mıydı?

Sakin bir sesle konuştu. "Bilmiyorum, Bennett. Hepsi öyle değillerdir."

"Kimler? Lanet olsun, sen ne hakkında konuşuyorsun?"

"Konu kadınlardı, Doktor. Ben yalnızca mesleki ve kişisel düşüncelerime göre tüm kadınların annen gibi olmadığım söylemeye çalışıyordum."

"Hannah'tan mı söz ediyorsun?"

"Hayır, eski arkadaşım! Seni doğuran ve sonra yüzüstü bırakarak yaşamından çıkıp giden kadından söz ediyorum."

Ansızın Bennett sinirlendi ve bağırır gibi konuştu. "Bu psikiyatriyle ilgili bir sürü pislik, Livingstone! Ben kabul etmiyo...."

Barney onun sözünü keserek, "Hey, annene değer vermediğini söyleyişini bir milyon kez işittim. Ama, Tanrı'ya karşı dürüst ol, Bennett. Sen, özellikle kendine karşı yalan söylüyorsun."

"Lanet olsun! Tüm akıl doktorları aynısınız. 'Anneniz' olmasa ne yapardınız?"

"Tam olarak senin annesizken yaptıklarını."

Barney bir süre arkadaşının ruhsal durumunun düzelmesini bekledi. Sonra, "Dinle. Bütün kadınlar annen Lorraine gibi değillerdir. Hepsi ortadan kaybolup seni delik bir kalple ortada bırakmazlar" dedi.

İki genç adam ne diyeceğini bilmeden birbirlerine baktılar.

Sonunda konuşan Bennett oldu, "Beni en çok inciten ne biliyor musun? Sen görebiliyorsun ve ben göremiyorum."

Arkadaşının yüzündeki yaralı ifade bir anda Barney pişmanlıkla doldurmuştu. "Hey, üzgünüm adamım. Biraz ileri gittim!" diye söylendi.

Bennett başını iki yana salladı ve şöyle konuştu: "Hayır, Barn. Gerçek arkadaş böyle durumlar içindir. Bu da bana öğrettiğin şeylerden biri."

Sonraki suskunlukları Mark Sylbert'in metalik sesiyle bozuldu. "Beni bağışla, Bennett."

Her iki adam başlarını kaldırıp baktılar. Kara tenli meslek arkadaşının yüzündeki tanımlanamaz üzüntüyü gören Sylbert bundan yanlış bir sonuç çıkarmıştı.

"Oh, sanırım Barney haberi sana biraz önce verdi, Bennett? Üzgünüm, çok üzgünüm."

Bennett şaşkın bir ifadeyle bakıp, "Mark, sen neden söz ediyorsun?" diye sordu.

"Yani sen, baban hakkındaki haberi duymadığını mı söylüyorsun?" İçgüdüsel bir davranışla ayağa kalkan ve ivedi durum her ne ise onu karşılamaya hazır pozunu alan genç adam, "Evet, bir terslik mi var?" diye sordu.

"Baban öldü" diyen Sylbert boğazındaki elektronik aygıtla becerebildiği en hafif sesi çıkarmaya çalışmıştı. Bin bir çabayla sözlerini sürdürdü. "Dün akşam öldü. Karşı taraftan gelen bir araba refüjdeki demirden atlamış ve babanın arabasına sürücü tarafından vurmuş. Annen de yaralı ve şoke olmuş durumda. Ama, cankurtaranda Herschel ile konuşmuş ve baban ona söz verdirmiş."

"Ne hakkında söz verdirmiş?"

"Başına gelenleri... dava bitene değin sana söylememem için söz verdirmiş" diyen Mark Sylbert orada başka ne diyeceğini ve ne yapacağım bilemeden çaresiz duruyordu.

Barney ayağa kalktı, kollarını kalbinden yaralı arkadaşına dolayarak, "Haydi, Bennett, seninle birlikte eve gideceğim" dedi.

"Ey, sevgiyle dolu Lord'um ve Kral'ım, büyük sevecenliğinle Herschel Landsmann'ın ruhunu yanına kabul et."

Yakıcı sıcaklıkta bir günün öğleden sonrasıydı. Herschel Landsmann'ın cenazesine katılanların yüzlerinde ter ve gözyaşları birbirine karışıyordu.

Cenazede yaklaşık yüz kişi vardı. Ancak bunların çoğu Herschel'in tanışları ve emrinde çalışmış olan görevlilerdi. Bu

kişiler şimdi hıçkırıklarla sarsılan Hannah ile kadının omuzunu dayadığı oğlu Bennett'e saygı, göstererek mezardan biraz uzakta duruyorlardı.

Herschel'in erkek kardeşi Steve de oradaydı. Ancak o kendine özgü davranışlarıyla, karısı ile birlikte mezarın karşı tarafında yer almıştı.

Başına takke giyinmiş iyi traşlı bir haham mezarın ayak ucunda duruyordu. Ve şöyle konuştu. "Herschel kendisi için övücü konuşmalar yapılmamasını istedi."

Din adamı rahatsız olmuş tavırlarla Steve'a baktı. Onun kaşlarım çatışı üzerine yeni gelen emirle son isteği iptal etmek zorunda kaldı. "Oysa, eminim ki Herschel kutsal kitaptan kısa bir pasaj okumama itiraz etmezdi: 'Bir adam ölünce ona ne gümüş ne de altın arkadaşlık edemez. Yalnızca dürüstlük ve yaptığı iyi şeyler yanında gider, işte bu nedenle denir ki, dürüstlük yürüdüğünde sana yol gösterecek, yattığında seni gözetecek ve uyandığında seninle konuşup yanında kalacaktır.

"Herschel Landsmann bu dünya üzerindeki günlerini tamamladı. Ama anısı, şimdi de onu sevenlerin gönüllerinde yaşasın."

Haham sağına sonra soluna baktı ve yumuşak bir sesle, "Şimdi, yas tutanların Kadiş duasını okumaları zamanıdır" dîye bildirdi.

Steve mezara doğru bir adam yaklaşırken Bennett fısıldadı, "İyi misin, anne?"

Hannah başını öne eğerek onayladı. "Baban için Kadiş duasını oku, Ben."

Kadının güvence vermesine karşın Bennett onu bırakmayı istemedi. Bunun üzerine Barney koşup kadının koluna girdi.

Bennett mezara yaklaşıp hahama başlaması için işaret verdi. Ama tam v o anda Steve'in seslenişini işitti. "Haydi, Bennett. Bu iş uzuyor. Bırak ağabeyim için ben dua edeyim."

Daha sonra Steve destek almak üzere hahama döndü.

Din adamı, "Bilemiyorum" dedi.

Steve mezarın karşı tarafındaki Bennett'e bakarak, "Anlıyorsun ya. Haham senin neden orada durduğunu bilmiyor. Çünkü orada bulunman için hiçbir neden bulunmuyor ve ben..."

"Bağışlayın beni" diyerek Steve'in sözünü kesen haham sordu. "Ama, bu genç adam Herschel Landsmann'ın oğlu değil mi?"

Steve daha Bennett'in yasal oğlu olup olmadığını tartışmaya başlamadan Hannah feryat etti. "Bırak onunla uğraşmayı, Stefan. Bennett, Herschel'in oğludur. Ölünceye dek onu sevdi. Asıl sen oradan uzaklaş."

Steve uslanmış gibi şaşkın bir suskunluğa gömüldü. Bennett, "Başlayabilir miyim?" diyene değin ağzını açmadı.

Haham dua kitabını Bennett'e uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim, efendim. Ben o duayı ezbere biliyorum."

Ve sonra kendine güvenim tümüyle kazanmış olarak olanca sesiyle duayı ezberden söylemeye başladı. "Yışgadal veyışgadaş samay raboh..."

Bir anlamda Bennett'in Tanrı'ya saygısı çiftli bir duaydı. Çünkü, yaklaşık otuz yıl önce Herschel onun asıl babasının mezarının yanında ayakta durmuş, Bennett'in yerine vekil olarak duayı okumuştu.

Ve şimdi korkunç bir üzüntü içinde sevgi eylemi bir kez daha yineleniyordu.

KIRK DOKUZ

PROFESÖR Laura Castellano kendisini pek huzursuzmuş gibi duyumsuyordu.

Bir kadın ve doğum hastalıkları uzmanının muayenehanesindeki bekleme odasında yan yaşında ve neredeyse kızı olabilecek anne adaylarıyla birlikte sırasını bekliyordu. Barney ondan kendisiyle birlikte gitmesine izin vermesini istemiş ama Laura bu isteğe karşı çıkmıştı. Kocasının heyecanı zaten onu evde perişan etmeye yeterli oluyordu.

Dahası Laura, Barney'in yaptığı araştırmaların sonucuna göre piyasadaki en iyi uzman olan Dr. Sidney Hastings'in, daha doğmamış bir çocuk için, çılgın psikiyatristin bebeğinin sağlığına tutkuyla karışmasını üstüne görev olmayan işe burnunu sokma gibi düşüneceğinden korkuyordu.

Ve doğrusu bilinmeli ise, Hastings seçkin bir çift olarak bilinen Laura ile Barney tarafından seçilmekten pek memnun değildi. Çünkü uzman, doktorların sinirli ve güç anne babalar olarak pek kötü bir üne sahip ol duklarını biliyordu, iki doktor ebeveynle birden uğraşmak kuşkusuz daha da güç olacaktı.

Hastings yanılmamıştı. Çünkü Laura uzmanlık alam sayesinde kadın rahminde ortaya çıkması olası hastalıkların eksiksiz ve güncel katalogunu kafasında taşıyordu.

"Çocuğumda Trisomi13 (tavşan dudak, yarık damak gibi doğuştan şekil bozukluklarına neden olan anormali. Çeviren) görülebilir mi, doktor? Spina bifida (omurga kanalının arka duvarının bir bölümünün açık kalması Çeviren) ya da Down sendromu'na (Çocuklarda fazladan oluşan 21. kromozomla ortaya çıkan zeka geriliği ki bazen Trisoma21 olarak adlandırılır. Çeviren) erken tanışım ne zaman yapabilirsiniz? Tarama testlerini ne şekilde yapmak istersiniz?"

"Biraz sakinleş, Laura. Ortada hiçbir neden bulunmazken isterik oluyorsun."

"Bu isteri falan değil, Dr. Hastings. Otuzbeş yaşın üzerindeki annelerin sakat bebek doğnrma şansının artışı geçerli bir bilimsel gerçektir. Biraz önce saydığım hastalıklardan birine rastlama kırk yaşındaki annede binde bir; kırk iki yaşında üç yüz kırk ikide bir şeklinde artar."

"Laura, bana olasılıklan ve onlar hakkında endişelenmek gerektiğini anlatmak zorunda değilsin. Çünkü bunun ikimize de bir yararı dokunmaz. Gelecek haftadan sonra amino (Rahimde cenini çevreleyen zar. Çeviren) sıvısını çekip durumu öğreneceğiz."

"Ama o işi yapacak Levine iyi bir sonografçı (kadın üreme organlarını delici ses dalgalan sevk ederek bunlara ilişkin yansımaları kaydeden aygıtı kullanan uzman. Çeviren) mı? Şenin amnio sıvısını almanda iğneyi zarar vermeden yöneltebilecek mi? Öğrenimim nerede yapmıştı? Ne tür aygıtlan kullanıyor? Onunla bir kez tanışmamı sağlayabilir misin?"

Hastings çalışma masasına abandı ve başını ellerinin arasına alarak melodramatik bir tavırla homurdandı. "Tanrı aşkına, Laura. Belki de bu işi başarmanız için seni Barney ile birlikte yalnız bıraksam daha iyi olacak. Çünkü ikiniz de bu olayla yatıp onunla kalkıyorsunuz."

"Tamam" diyen Laura içini çekip ekledi. "Susmaya ve bunlari düşün memeye çalışacağım. Ancak, Barney bir dahaki sefere buraya birlikte gelmemiz için bana yemin ettirdi."

"İyi. Bana yola çıkmadan bir saat önce telefon et ve uyar ki kentten dışarı kaçabileyim."

Laura ağır ağır ayağa kalktı. Sonuç onu eğlendirmiyordu. Çünkü, Hastings bu bebeğin kendisiyle Barney'e ne kadar çok şey ifade ettiğini anla yamıyordu. Oysa genç kadın muayenehanenin kapısına ulaşırken doktor yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle arka-

sından seslendi. "Laura, lütfen merak etme! Her şeyin çok iyi olacağını sana vaat ediyorum."

Genç kadın bitik bir gülümsemeyle gülüp, "Şimdi, ikimiz de hiçbir doktorun böyle vaatlerde bulunamayacağım biliyoruz. Şu halde bir anlaşma yapalım. Siz bana bu boş sözleri söylemeyin? Ben de hiç değilse sizi kocamdan koruyayım" dedi.

"Tamam, anlaştık" diyen Hastings duyumsadığı sevinç ve rahatlıkla gülümsedi.

Çünkü Barney ne zaman on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir kadın ve doğum hastalıkları uzmanının yanından geçse belli belirsiz var olan ama kuramsal olarak karşılaşılması mümkün bir anomaliyi öğrenerek kendisine telefon ediyor ve sıkıştırıyordu. Bu telefonlardan kurtulmak doktor için ne güzel bir şey olacaktı.

"Solukları, Laura. Soluklan."

Barney iş "yıldız sporcunun" doğal doğumunu hazırlamaya gelince acımasız bir antrenör oluyordu.

"Unutma... bir, iki" diye sayarak karısının bacağını döşemeden havaya kaldırmasını yüreklendiriyor ve ekliyordu. "Eski beden şekline olabildiğince çabuk geri dönmek isteyeceksin... Üç, dört."

"Yani, sen benim eski beden biçimimi kazanmamı istiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, çünkü biz her şeyi paylaşıyoruz" derken gülümseyen genç adam sayıyordu. "Haydi Laura.... üç, dört."

Laura'nın sabah rahatsızlıkları pek hafif geçiyordu. Bu da karı koca Livingstone'ları endişelendiriyordu. Mide bulantıları ne denli nahoş olsalar da, gebe kadının bedenindeki hormonların sağlıklı bir biçimde çalıştığını gösterirdi.

Çileden çıkan zavallı Dr. Hastings bu yorumlara karşı çıkarak, "Dinle, Laura. Bu konuda standart bulunmaktadır. Senin

gebeliğin çok iyi şekilde ilerliyor. Midenin bulanmamasına karşı gönül borcu duymalısın."

"Hayır" diyen genç kadın şöyle yanıtladı. "Eğer tüm midemdekileri kusup çıkarsam daha mutlu olacağım."

Hastings insanlarda gebeliğin yalnızca kırk hafta sürüşünden dolayı Tanrı'ya giderek daha çok şükrediyor ve kendi kendisine, hiç değilse gebelik süresi fillerdeki gibi yaklaşık iki yıl değil diyordu.

Ve sonra ansızın gebeliğin on altıncı haftasına vardılar. Dr. Levine'ın muayenehanesinde amnio sıvısının alınması işlemi için, doktor o korkutucu derecede uzun iğneyi ceninin bulunduğu keseye doğru sokup bebeği saran sıvıyı çekerken yapılan şeyin duyarlılığı Barney'i pek ürküttü.

Genç adam, laboratuvar bu örnek sıvıyı analiz ettiğinde sakatlık ve anormalliklerin ortaya çıkacağını biliyordu. Ancak işlem düşük olasılığını belli bir yüzdeye kadar artırıyordu. Ve bu da kırk yaşındaki gebe kadınla kocasının kaşlarını çatmaları için yeni bir neden daha yaratıyordu.

"Sonucu en erken ne zaman öğrenebileceğiz?" diye soran Barney o anda orada bulunmak istedi.

"Sana telefon ettiğinde söylemiştim" diye yanıtlayan Dr. Hastings sözlerini şöyle sürdürdü. "Tıp, bir gece içinde yeni buluşlarla ortaya çıkmıyor, bu nedenle üzgünüm. Amnio sonuçlarının alınması iki hafta sürer. Ama, her ikiniz de doktor olduğunuza göre sizinle bu konuda özel bir anlaşma yapacağım."

Barney'in gözleri umutla irileştiler. "Sahi mi?" diye sordu. "Evet" diyen Hastings sırıttı, "Sizin için işlem on dört günde tamam olur."

"Kötü haber, Barney. Bebeğimizde bir kusurlu oluşum var, Trisomi21 ya da Down sendromu."

"Seni böyle durumdan eminmiş gibi konuşturan ne, Laura?"

"Bilmiyorum, Barn. Ama, yalnızca duyumsuyorum. Demek istiyorum ki, bunu duyumsar gibi oluyorum. Kuşkusuz şu ana değin karnımda tekmelenmeler ya da benzeri şeyler olmalıydı."

"Belki de çocuğumuz geceyi seven bir insandır. Ve yalnızca sen uyurken akrobasi yapıyordur."

"Kesinlikle olmaz. Tekme atsa uyuyamazdım."

Ancak her nasılsa iki hafta geçti. Ve her nasılsa Barney ile Laura kendi kötümserliklerinin burgaçlarında boğulmadılar. Sonunda bir gece saat dokuzda Sidney Hastings telefon etti.

"Bu denli geç saatte aradığım için üzgünüm, Laura. Çünkü bir ameliyattaydım...."

Doktor bir anda kulaklıkta çekiştirme seslerini işitti. Barney telefonu Laura'nın elinden kapmış bağırıyordu. "Sidney, yalnızca bir tek sözcükle yanıtla: Sonuç iyi mi yoksa kötü mü? Lütfen tek sözcükle..."

Hattın öbür ucunda içten gelen bir kahkaha yükseldi. Doğum ve kadın hastalıkları uzmanı, psikiyatriste güvence verdi. "Her şey yolunda, Barney. Ve çocuğunuz oğlan olacak."

***

İki gün sonra Laura, o anda hastalarıyla birlikte olan Barney'e telefon etti ve gözyaşlarını akıtırken haber verdi. "Harry karnıma tekme attı, Barn. Onun tekmesini duyumsadım."

"Sağ ayağıyla mı soluyla mı vuruyordu sana?"

"Ne fark ederdi ki?"

"Eğer oğlan solak olacaksa benim ona ilişkin sportif geliştirme programımı değiştirmem gerekecek."

Belki de gebeliğin üçüncü bölümünün en korkutucu yanı hiçbir şey olmamasıdır. Yani, insana hiçbir şey olmuyor gibi görünür. O sırada bebeğin organları minyatür olarak şekillenmiştir ve şimdi gelişmeleri zamanı gerektirmektedir. Ve bütün bu

organlar Laura'ya olası tüm hastalıkların fantezilerini kurma özgürlüğünü bol bol sağlamaktaydılar.

Yirminci hafta. Bu kadar erken doğan bir bebeğin yaşama şansı sıfırdır. Yirmi beşinci hafta. Yaşama şansı yüzde ondur. Ve böyleyken bile anormallik olasılığı pek fazladır.

Ancak, yirmi sekizinci haftada bebek ultrasonla ölçüldüğünde Laura rahat bir soluk aldı. Çocuk bu noktaya kadar varabilmişse yaşama şansı, iyi bir yeni doğan bebeğin hastalıkları uzmanının elinde, oğlunun lehinde olmak üzere iyiye doğru gidecekti.

Ve her nasılsa Laura ile Barney birbirlerini sakinleştirdiler ve haftada iki akşam doğal doğum kurslarına katılmaya başladılar. Antrenör Livingstone'un günlük sıkı kas egzersizleriyle şimdi makul davranma düzeyine geliyorlardı.

Sonunda kırkıncı hafta da gelip çattı. Ama doğum olmadı. Hastings onları muayenehanesine çağırdı. Barney tedirgin olmuştu. Çünkü uzman doktor ilk kez insiyatifi ele almış ve kendisinin de oraya gelmesini istemişti.

"Hiç endişelenmeyin" diyen Hastings ekledi. "Gebeliklerin yüzde onundan çoğu kırkıncı haftanın ötesine sarkar. Özellikle sizin gibi ilk kez çocuk doğuran annelerde, Laura. Demek istiyorum ki, senin yaşında ilk çocuğunu doğuran anneler pek seyrek olarak..."

Adamın yüzüne ciddi bir ifade gelmişti. "Oh, size soracak ciddi bir sorum var..." dedi.

Barney'in kalbi durur gibi oldu. Laura'nın da soluğu kesilmişti. "Bu çok gizli bir durum, kuşkusuz" diyen doktor dural adı ve sonra fısıldayarak sözlerini sürdürdü. "Evliliğim biraz sorunlu bir dönemeçte. Doğrusunu söylemek gerekirse yıkılma durumunda diyebiliriz."

Laura merak ederek düşündü, bunun bizimle ne ilgisi olabilir? Hastings açıkladı, "Karım Louise ile ben bir kez daha denemeye karar verdik. Bir arkadaşımız Champlain gölündeki villasını bize bir süre kalmamız için önerdi. Sanırım, altı ya da yedi gün felaketi atlatmak üzere çok iyi gelecektir."

Adam sustu ve onlara baktı.

Barney bunun ardından ne geleceğini duyumsamış ve şimdiden gücenir gibi olmuştu.

"Ben böyle pek çok doğum gördüm" diyen Hastings sözlerini şöyle sürdürdü. "Laura'nın ben burada yokken doğumu yapmayacağını duyumsu yorum. Ve üstelik ağrıları başlarsa bulunduğum yerin yakınında küçük bir havaalanı var. Özel bir uçağa atlar ve tam zamanında yetişirim." Sesi şimdi bir ebeveynmiş gibi çıkan uzman doktor ekledi. "Bakın, bu bebeğin sizler için ne önemli olduğunu biliyorum. Ben kendimi kişisel ve profesyonel olarak sizlere adamış durumdayım. Eğer benim kentte olmayışımla kendinizi güvencede duyumsamıyacaksanız söyleyin. Ben de o zaman gitmem."

Kısa bir suskunluk oldu. Barney ile Laura bunun gerçek bir rica değil de aslında suçluluk tuzağına benzediğini çok iyi biliyorlardı. Adamın evliliğinin bedeli ile şantaja uğratılıyorlardı.

"Dinle, Sidney" diye söze başlayan Laura ekledi. "Doğallıkla işi senin yakmanı isterim. Ama, seni destekleyen ekip eğer iyiyse..."

"Laura, sana ülke çapında bir ekibi sağlamaya söz veriyorum. Her tür ayarlamaları yaptım. Her şeyden önce Armand Bercovic bu ülkedeki en iyi kadın ve doğum hastalıkları uzmanlarından biridir. Tüm dürüstlüğümle söyleyeyim ki, eğer bir ameliyata gereksinse kendi kanma yalnızca onu tutardım. Sizinle ilgili tüm notlarımı ona bıraktım ve tüm tarihçenizi şimdi o da biliyor. Bir hemşire ya dâ hastabakıcı yerine ultrasonografide uzman adayı

İranlı bir genç olan Rıza Muradi var. Bercovici dikkatini tümüyle Laura üzerinde yoğunlaştırırken Rıza da bebeği kontrol edecek."

"Bu çok iyi" diyerek yanıtlayan Barney sürekli çocuğunun doğup da doktorun elinde bacaklarından sarkıtıldığı o ilk anları düşünmekten kendini alamıyordu.

Hastings, "Bir kez daha söyleyeyim. Eğer beni çevrenizde görürseniz daha rahat olacaksanız yolculuğumu erteleyebilirim. Bu bebek çok önemli" dedi.

Barney ile Laura birbirlerine baktılar. Ve karşılıklı olarak birbirlerinin bakışlarında kuşku ve duraksamadan başka bir şeyi göremediler. Hastings'in baskısı sonunda teslim oluyorlardı.

En sonunda Laura konuştu. "Ne diyorsun sen, lanet olası! Senin evliliğin de çok önemli, Sid. Oraya git ve tatilini yap. Ben, bebeğime senin dönmeni beklemesini söyleyeceğim."

Hastings'in yüzünden büyük bir rahatlık ifadesi geçti.

Arabayla eve dönerlerken, Barney, "Pislik! Pislik!" diyerek söylendi. "Biz iki doktor, böyle rizikolu bir durumu benimsemek üzere nasıl aldatılabiliriz?"

"Doktorların bile doktorlardan korkmam şaşırtıcı bir durum, Barn. Ancak bizim özlemlerimizin aydınlık bir yanı olabilir. Dr. Bercovici'yi tanıyorum. Hastings'den iki katı iyi doktor çıkabilir. Ve eğer doğum odasında bir v terslik olacaksa ben bu doktorun yanımda olmasını yeğlerim. Aslında yavrumuzun Sidney uzaklarda iken doğması belki de şansımızdan olacak."

Barney başını öne eğerek onaylarken karısının büyümüş karnına bakarak konuştu, "Hey, Harry. Dışarı çıkman için beş günün kaldı. Biraz poponu sallamaya başlasan iyi olacak!"

Doğacak çocuğun dahi olacağı ve dünyaya gelmeden önce bile söz dinleyeceği anlaşılıyordu. Çünkü aradan yirmi saat geçmeden Laura doğum sancıları çekmeye başlamıştı.

"Oh, kutsal pislik!" diye küfreden Barney birdenbire paniğe kapılarak ekledi. "Sidney'e telefon etsem iyi olacak. Geriye dönmeye yeterli zamanı var."

"Hayır" diyen Laura kocasını onaylamadı. "Adam belki de oraya gitmek üzere yoldadır henüz. Bundan sonraki rahim kasılmalarımın zamanını saptamama yardım et. Ve sonra hastahaneye telefon edip Bercovici'nin oradan ayrılmamasını sağla."

Barney kronometreyi kapıp getirmek üzere koştu. Sekiz dakikaya kurdu ve sonra telefonu çevirdi. Ancak öyle sinirliydi ki, iki kez yanlış numara çevirdi. Sonunda bağlantı kurmayı başardı.

Ve konuştuktan sonra, "Sorun yok, Castellano" diyerek güvence verdi. "Bercovici zaten hastahanede imiş ve kanserli bir kadının ameliyatım yapıyormuş. Öğleye değin ameliyattan çıkarmış. Kasılmalar arası dört dakikaya inene değin beklememizi ve sonra gelmemizi söylediler. Haydi yola çıkalım."

"Hayır, Barn! Eğer henüz erken diyorlarsa öyledir!..."

Laura'nın azarlaması bir rahim kasılmasıyla yarıda kaldı.

Saat on ikide Barney artık bekleyemez oldu ve Laura'nın arabaya binmesine yardım etti. Üç hafta önce hazırladıkları annelik valizini yanlarına almışlardı. Doğruca hastahanenin gebelik bölümüne gittiler. Laura tekerlekli sandalye ile doğum odasına çıkarıldı ve hemen karyolaya yatırıldı. Orada şiddetli kasılmalar yüzünden büzüldü kaldı.

Barney, Dr. Bercovici'yi arattı ve kendisine adamın şimdi de ameliyatta olduğu söylendi. Bu iyiye işaretti. Belli ki, doktor dikkatli bir adamdı.

Doğum odası küçücük bir yerdi. Gerçekte tavandan bazı borular sarkıyor ve bir oksijen tankı ile bir monitor anne ve çocuğun kalp atışlarının kontrolü için hazır bekletiliyordu.

Karşı duvardaki huzur dolu ormanı gösteren resim belli ki doğum sancılan içinde soluk almaya çalışan anne adayının arada bir bakması için oraya asılmıştı.

Öğleden sonra saat ikide Dr. Bercovici şimdi de ortalarda görünmüyordu.

Barney, "Lanet olası adam ne yapıyor? Kadının bedenindeki tüm organları kesip çıkarıyor mu?" diye sordu.

"Sus!" diyen Laura buyurganca bir tavırla konuştu. "Dikkatimizi kendimiz üzerinde yoğunlaştıralım. En kötü olaylar en kötülerin başına gelir. Belki de doğumu sen bana yaptıracaksın."

Laura'nın bu sözleri Barney'i eğlendirmedi.

Saat üçte ufak tefek, zayıf ve simsiyah saçlı bir adam odaya girdi ve kendisini baş uzman adayı Dr. Muradi olarak tanıttı.

Barney sordu, "Lanet olası Bercovici nerede?"

"Şimdi de ameliyatta. Bana yaptığının pek duyarlı bir ameliyat olduğu söylendi. Ancak, her ne olursa olsun ben onun yerini almaya hazırım. Ve şimdi eşinizi kontrol edeceğim."

Adam, Laura'yı muayene etmek ve rahim boynundaki genişlemeyi görmek üzere karısına yaklaşırken Barney adamın çocuğun doğumunu yaptırma işini her nasılsa üstleneceğini duyumsayarak rahatsız oldu.

Şu anda Laura'nın rahim kasılmaları öyle sıklaşmış ve sancısı artmıştı ki, kadın başka bir şeye dikkat edemiyordu.

Muradi Barney'e dönüp, "Size bir fincan kahve alırken hemşirelerden birinin Dr. Castellano'nun yanında durmasını söyleyeceğim. Kahve sizi biraz sakinleştirir" dedi.

Barney karısına baktı. Laura onunla göz göze gelebilmeyi başardı ve kendisini zorlayarak konuştu. "Sen de onunla birlikte git, Livingstone. Benden biraz uzak durmaya hak kazandın."

Sancılar içinde kıvranan sevgili karısından kısa bir süre için dahi olsa ayrılacağı için kararsız duygular içinde kalan ve en çok

da suçluluk duyumsayan Barney öneriyi benimsedi. O ve İranlı genç doktor, hemşire bölümünde ayakta durup kahve içerlerken ancak stajyer doktor olabilecek kadar genç bir erkek Muradi'nin yanına koşarak geldi. "Beş numaralı odadaki vakayla başını dertte, Rıza. Doğum sancılarını denetleyemez durumdayım" dedi- İranlı gülümsedi ve "Ben bakarım" diyerek yanıtladı. Kolunu kendinden genç arkadaşının omuzuna atarak öğüt vermek üzere yürüdü.

Barney kendi kendisine, iyi diyerek düşündü; Eğer birtakım kişiler sorunları için Muradi'ye koşuyorlarsa genç doktor işinde iyi olsa gerek... Sonra karısının yanına döndü.

Kasılmalar arasındaki aralık hafifçe uzamaya, ama kasılmalar daha uzun ve şiddetli olmaya başlamıştı.

Laura, "Bercoviti'ye telefon et, Barn. Buna daha fazla dayanamayacağım" dedi.

"Endişelenmenize gerek yok, Dr. Castellano" diyen ses kayar gibi sessizce odaya giren Muradi'den gelmişti, İranlı sözlerini şöyle sürdürdü. "Doktorla görüştüm. Ve ona rahim boynu genişlemenizin tam olarak oluşmadığını söyledim. O, biraz dinlenecek. Çünkü yaptığı ameliyat yedi saat sürmüş."

Barney giderek daha çok endişelenmeye başlamıştı. "Karıma ağrısı için bir şey vermenin zamanı değil mi?" diye sordu.

"Oh, istediğiniz anda rektal bölgeye yerel anestezi yaparız ve böylece karınız doğum anında da bilinçli kalır. Ancak biraz beklemeniz gerekecek. Bu arada ben anestezi uzmanı arkadaşımla görüşeyim ve o da eşinize yatışması için bir şey versin."

Biraz rahatlayan Barney, "Muazzam. Bu çok muazzam bir şey olacak" diyerek yanıtladı.

"Hey, Kaplan!" diye seslenen Laura sordu. "Sen bugün hiçbir şey yedin mi?"

Barney onun yanına yaklaşıp elini tutarak konuştu. "Anımsamıyorum. Tüm bildiğim senin dünden beri ağzına bir şey koymamış olduğun."

"Ben yiyemem, biliyorsun. Bu senin açlıktan ölmen gerektiği anlamına gelmez.. Aşağı git ve bir şeyler al."

"Ben burada kalmak ve bir tür yardımcı tıp elemam olmak istiyorum."

işte o sırada Muradi odaya döndü. Gösterişsiz adam yanındaki iriyarı anestezi uzmanı ile bir anda cüce görünümüne dönüşmüştü.

Anestezist bıktırıcı bir protokolla konuşuyordu. "Merhaba, ben Dr. Ball'um. Bu küçük bayan biraz üzülüyor mu?"

Tüm rahatsızlığına karşın Laura şöyle düşünmekten kendini alamadı, neden şu kibirli popo (!) böyle kendini beğenmiş biri gibi davranmak zorunda kalıyor?

Ama çaresizliği içinde kadıncağız incelikle yanıtladı. "Evet, beni biraz yatıştıracak ama aynı zamanda uyanık tutacak bir şeyiniz varsa?"

"Sorun yok, küçük bayan, endişe etmeyin. Size küçük bir iğne yapacağım ve 4 Temmuz günündeki bayraklardan daha yükseklerde uçacaksınız."

"Eşim o denli yükseklerde uçmak istemiyor, doktor" diyen Barney araya girmek zorunluluğunu duymuştu. 'Yalnızca sancısını biraz azaltın yeter" diye ekledi.

Barney'in de doktor olduğumu bilmeyen Ball hemen patronluk taslayarak yanıtladı. "Bırakın da o işi kendim yapayım, oğlum. Ben yaşlı Dr. Spock'tan bile daha çok anneye yardımcı oldum."

O noktada övünmelerini yalancı çıkaracak acelecilikle ve beceriksizce Laura'ya Scopolamine enjekte etti. Zehirli bir alkoloid olan ilaç hemen kadim sersemletip başını döndürdü, iriyarı

adam yanındaki ufak tefek doktora göz kırpıp, "Rektal bölgeye yerel anestezi gerektiğinde hemen beni çağırt" dedi ve hantal adımlarla yürüyüp patırtıyla odadan dışarı çıktı.

Barney Laura'nın elini tutarak onun soluklanmasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Kadının yastığı terden ıslanmışta.

Elinde birtakım kağıtlarla bir hastabakıcı odaya girdi. "Sakinleştirici ve rektal bölgede anestezi kullanılması için kocanın onayım gösteren imzalan almamız gerekiyor. Şurayı ve ikinci kağıdı da lütfen imzalar mısınız?" dedi.

"Barney" deyip söze başlayan Laura soluk soluğa kalarak konuştu. "Bu doğru değil... Lanet olası kasılmalar bu denli uzun sürmemeli... Yani, normal değiller diyorum."

Barney, Muradi'yi bulmak üzere dışarıya koştu. Adam bekleme odasında oturmuş sigara içiyordu.

"Doktor!" diye seslendi, "Sancılar kontrolden çıkıyor."

Genç adam gülümseyerek yanıtladı. "Bu, iyi bir şey."

"Neresi iyi?"

"Enjeksiyonun içine bir parça oksitokin (Hipofizarkalob hormonlarından biri. Çeviren) koydurdum. O ilaç rahmi uyarır. Her şeyin yolunda gitmesine yardımcı olur."

"Eh, belki biraz fazla yardım ediyor. Demek istiyorum ki, odaya gelseniz iyi olacak."

İranlı doktor sigarasını söndürdü ve doğum odasına doğru yürüdü.

Dışardan Laura'nın isterik haykırışını işittiler, "Bana o şapşal doktoru getirin!"

Laura'nın yatağının çevresine toplanmış stajyer doktor ve hemşirelerin arasında anestezi uzmanı Dr. Ball da vardı.

Anestizist öfkeyle, "Bu kadın isteriye kapılmış! Onu uyutsam çok iyi olacak!" diye söylendi.

Barney, "Eğer sen öyle bir şey yaparsan, ben de seni yakarım, be adam!" diyerek Laura'nın yanına koştu.

Laura, soluk soluğa, "Monitor... monitor" diyebildi.

"Ne olmuş monitora? Bana söyle, Laura."

"Hemşireye söyle onu bana doğru çevirsin. Böylece onun yazdıklarını görebileyim. Şu geri zekalı Muradi o konuda uzmandı hani? Neden gözlerini monitordan ayırıyor?"

Kadının duyumsadığı ürkü artıyordu.

Monitor ceninin sıkıntıda olduğunu gösteriyor. Bebeğimizin bası dertte dedi.

Muradi araya girdi. "Şimdi, bir dakika. Herkes burada doktorculuk oynamasın. Bayan Livingstone'den sorumlu olan kişi benim."

"Sen misin? Bercovici ne cehennemde?" diye sordu Barney.

"Bercovici kahrolsun!" diyen Laura kaba bir sesle bağırdı. "Monitörün kayıtları bebeğin kalp atışlarının zayıfladığını gösteriyor. Ortada bir sorun var. Birisi hemen sezaryen uygulamalıdır."

O anda monitora bakan Muradi hastanın tümüyle haklı olduğunu gördü ve hemen buyurganca konuştu. "Tamam, herkes bu odadan dışarı çıksın! Ve herkes dışarı çıkacak diyorum!"

Yanındaki hemşireye dönüp, "Kadının yüzüne oksijen maskesi koyup onu hemen ameliyathaneye götürün. Ben de temizlenip oraya geliyorum" dedi.

Daha kimse yerinden kımıldamadan Laura çaresiz bir sesle bağırdı. "Barney bana yardım et! Ne olur yardım et!"

Ona doğru koşan kocası sordu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni döndürmeye çalış. Öyle çok ilaç aldım ki kendi başıma yapamıyorum ben. Dizlerimin üzerinde kalkmama yardımcı ol. Böylece bebeğin üzerindeki baskı azalmış olur. Onun kan almasına yarar."

Barney hemşirelere, "Karımı işittiniz!" diye bağırdı. "Onu döndürmeme yardımcı olun. Lanet olasılar! Ben de bir doktorum!"

Laura gebelik döneminde bedenen ağırlaşmıştı. Onun ne yapmak istediğini anlayabilen tek hemşirenin yardımıyla Barney'in karısını çevirip kadını diz ve dirsekleri üzerine getirmesi ikisinin de tüm güçlerini bitirmelerine yol açmıştı. O anda kapılar açıldı ve hemşireler tekerlekli karyolayı ameliyathaneye koşturdular.

Giderken Laura, "Barney, yanımda kal, lütfen!" diye yalvarıyordu.

"Merak etme, Castellano! Bir saniye sonra orada olacağım."

Genç baba adayı cerrahların odasına koştu. Orada yüzü panik içinde bir ifade taşıyan Muradi yeşil giysileri giyiniyordu.

Barney, "Eldivenler nerede?" diye sordu.

"Üzgünüm" diyen İranlı şöyle yanıtladı. "Kocalara ayıracak zamanım yok. Karınız sezaryeni gerektiriyor."

"Ve burada, işinde uzman olan kişi nerelerde bulunuyor? Kahve getiren çocuk mu yapacak o işi? O işlemi kaç kez yaptın? Bahse girerim ki benden bile az yapmışsınızdır?"

Genç doktor çileden çıkar gibi olmuştu. Öfkeyle konuştu. "Dinle, Dr. Livingstone. O benim hastamdır. Ve sen dışarda kalacak, bekleyeceksin! Yoksa güvenlik görevlilerini çağırır ve seni bir iskemleye bağlatırım. Her dakika sıkıntı içindeki çocuğundan çalınıyor. Git, bir yerlere otur, sus ve bırak ki, ben işimi yapayım.!"

Barney yumruğunu kapıdaki kilitlerden birine vurup düşündü: Sersem, ceninin durumunu monitorda okumaman benim hatammış gibi davranıyorsun! Eğer Laura doktor olmasaydı, Tanrı bilir sezaryen yapma kararını vermek için ne kadar beklerdin?

Oysa, bu düşüncelerim hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmedi. Çünkü, kafasında bir parça akılla davranma artığı kalmışsa o da, bu adam yeterince korktu, artık üzerine varıp da onu sarsma diyordu.

"İpin ucunu kaçırdığım için üzgünüm, doktor. Haydi git ve işini iyi yap. Sonucun iyi olacağım biliyorum" dedi.

Muradi yanıt vermedi, temizlenmek üzere özel tuvalete girdi.

Barney ameliyathanenin dışında oturup içerde olan bitene kulak misafiri olmayı istedi, iki şeyi işitti: Laura bağırıyordu, "Kocam nerede? Barney, kocam nere...." Ve anestezi uzmanı bağırmıştı, "Bu seni susturacak!"

Ardından büyük bir suskunluk geldi.

Barney sürekli kol saatine bakıyordu. Bir hemşire yanına yaklaştı. Kadın beni rahatlatmak istiyor, diye düşündü. Oysa hemşire onun yerine, "Korkarım ki, ameliyathanenin kapısını kapatıyorsunuz, efendim. Bir kazaya neden olabilirsiniz. Buradan çekilmenizi isteyeceğim" dedi.

"Ben bir doktorum" diyen Barney ekledi, "İçerde bulunsam daha iyi olurdu."

"İyi ama belli ki Dr. Muradi sizin içerde olmanızı istemedi."

Barney karanlık ve boş koridora çıktı ve öfkeyle bağırdı. "Kahrolasın sen, Hastings! Bu mu senin ülke çapındaki ekibin?"

Çünkü, ameliyata giren kişileri incelemişti. Muradi, Ball ve iki stajyer doktor ilk kez uzun pantolon giyinmiş oğlanlar gibiydiler.

Saatine baktı. Ameliyat başlayalı otuz beş dakika olmuştu. Normal sezaryen işlemi bu kadar sürmemeliydi. Bir şey olmuştu ve bu da iyi bir durum değildi herhalde?

Karanlıkta bir ses, "İyi haber var!" diye seslendi. Yaklaşan kişi Muradi idi.

Barney ona doğru koşup, "Çabuk söyle!" dedi.

"Her şey çok iyi. Sevimli ve yakışıklı bir oğlunuz oldu."

Genç baba rahatlayarak neredeyse bayılıyordu, İranlı Barney'e doğru dostça yaklaşıp elini omuzuna koyarak sordu. "Ona ne ad takacaktınız?"

"Anımsamıyorum" diyen Barney kekeledi. Ve sonra aklını başına toplayıp sordu. "Karım Laura nasıl?"

"Bir süre dinlenme odasında uyuyacak. Dr. Ball karınıza oldukça etkili dozda ilaç vermek zorunda kaldı."

Biliyorum diye düşündü Barney, kapı aralığından işittim.

"Laura ile bebeği göreceğim" diyen Barney sordu. "Neredeler?"

"İyileşme odasında" diyerek yanıtlayan Muradi daha sonra rahatsız olmuş bir sesle ekledi. "Tabi eşiniz orada. Bebek ise üst katta."

"Üst katta diyerek neyi kast ettiniz? Annesiyle birlikte orada olmalıydı. Uyandığında çocuk yanında olmazsa karım çok korkacaktır."

"Bak" diyen Muradi elinden geldiğince bir ebeveyn gibi konuşmaya çalışarak sözlerini sürdürdü. Bebeğin solunumunda küçük bir sorun vardı. En iyisi onu yeni doğan bebeğin yoğun bakım ünitesine yatırmak olur diye sabaha kadar orada kalmak üzere üst kata gönderdik. Eminim ki karınız durumu anlayacaktır.

Pek kısa bir süre sonra Barney karısının yatağının yanındaydı. Bu salondaki yeni doğurmuş kadınların karyolaları birbirinden perdelerle ayrılmıştı. Bu yüzden öbür kadınlarla kocalarının ve bebeklerin sesleri birbirine karışıyordu.

Laura yan uyanıktı ve durumun ne denli kötü olduğunu anlamak için kafasını açmaya uğraşıyordu. Çünkü, çocuk yanında olmazsa ortada bir sorun olduğunu çok iyi biliyordu.

"Barney, Barney" diye kekeledi.

"Buradayım, sevgilim" diye fısıldayan kocası ekledi. "Ve bizim artık küçük Harry'miz var."

"Bebeğim nerede, Barney? Öldü mü?"

"Hayır, Laura. Lütfen bana inan. Harry iyi. Yalnızca solunumunda bir sorun var. Üst katta şimdi."

"Bu kötü bir şey, Barn. Bebeğimizin Apgar derecesi neydi?"

"Dereceleri bana gösterdiklerini sanmıyorum, Laura."

"Lanet olsun, sen bir doktorsun" diyen Laura inler gibi konuşuyordu.

Kocası acılı bir sesle yanıtladı. "Bu gece doktor değilmişim, öyle görünüyor."

"Barney... Herkesin bebeği yanında. Bizim bebeğimizin ölmediğine yemin eder misin?"

"Evet, yemin ederim."

"Yukarı çık ve ona bak. Canlı olduğundan emin ol. Ve lütfen Apgar derecelerini öğren. Onun doğumdan kaç dakika sonra soluk aldığını bilmek istiyorum."

Kocası başını öne eğerek onayladı. Her ikisi de doktorların iyi olmadıkça haberi sakladıklarını biliyor ve ikisi de kötü bir beyin hasarından korktuklarını kabul etmek istemiyorlardı.

Asansörü beklemeye sabrı olmayan Barney merdivenleri ikişer ikişer tırmanmayı yeğledi ve yeni doğan bebeklerin yoğun bakım ünitesine doğru koridorda koştu.

"Üzgünüm. Siz mikroplardan arındırılmış durumda değilsiniz, efendim" diyerek onu karşılayan hemşire kapıyı tutuyordu. "Temizlenip uygun ameliyat giysileri giyinmek zorundasınız" diye ekledi.

Barney, "Tamam, tamam" diyerek en yakın tuvalete girdiğinde Muradi'nin yeni doğan bebeğin hastalıkları uzmanı adayı ile fısıldayarak konuştuğunu gördü, İranlıya, "Beni çocuğuma götür, doktor! Beni ona götür! diye seslendi.

Rahata hiç bozulmayan İranlı doktor gülümseyerek, "Buradan gelin, gidelim" dedi.

Genç uzman adayı önde olmak üzere oyuncak bebeklere benzer minik prematür yavruların bir dizi halinde sıralandıkları ve yaşamlarını tümüyle çağdaş teknolojiye borçlu oldukları yerde ilerlediler. Sonunda bir erkek çocuğa, ama ötekilerin hepsinden iri bir yavrunun yanına vardılar.

İranlı doktor gülümseyerek sordu. "Çocuğunuz güzel, değil mi?"

Minik yataktaki çocuğuna bakan Barney ağlamak üzereydi. Kekeleyerek söyleyebildiği yalnızca, "Merhaba, Harry. Ben senin babanım" sözcükleri oldu. Sonra alçakgönüllü bir tavırla uzman adayına sordu. "Ona dokunabilir miyim?"

"Kuşkusuz dokunabilirsiniz."

Barney uzanıp oğlunun göğsüne dokundu. Sonra minik parmaklarının pek düzgün oluşuna şaşarak elini tuttu. Ancak o sırada parmak uçlarında belli belirsiz görülen mavi izlere dikkat etmekten kendini alamadı. Doğruldu ve uzman adayına sordu. "Oğlumun Apgar derecesi nerede?"

"Bilmiyorum, efendim. Dr. Ball boğazına boru sokarken ben ona yardım ediyordum."

"İyi. Siz ikiniz çocukla uğraşırken Muradi, Apgar derecesini saptayan kişi olmalıydı.

Barney bir kez daha İranlı doktoru bakışlarıyla tutuklar gibiydi. "Pekiyi, Dr. Muradi. Oğlumun renk, kalp atışı, solunum, refleks ve ses yönünden derecesi neydi?" diye sordu.

Muradi duraksadı. Omuzlarını silkerek, "Tam sayıyı anımsamıyorum ama başlangıçta oldukça düşüktü" dedi.

"Bunlar oldukça belirsiz sözler" diyen Barney ısrarla ve azarlar gibi konuşmuştu. Ekledi, "Pek iyi, beşinci dakikalarda ne oldu? Oğlumun beşinci dakikadaki Apgar derecesi neydi?"

Bir kez daha Muradi duraksadı sonra yanıtladı. "Aslında biraz daha fazla zaman geçmeden ikinci testi yapmadık."

"Ne kadar zaman geçmeden?..."

"Altı ya da yedi dakika."

"Şu lanet olası kaçınmaları kes, arkadaş! Belli ki yedi dakika diyorsun. Ya da aslında sekiz dakika da, sen yedi diyorsun. Haydi, çocuğun beyninde olası bir hasardan söz ettiğimi çok iyi biliyorsun."

Bu noktada yeni doğan bebeğin hastalıkları uzman adayı söze karıştı ve "Sizin bebeğiniz çok iyi durumda efendim. Kırk sekiz saat içinde yoğun bakım ünitesinden çıkarılıp aşağıya annesinin yanına indirilecektir" dedi.

Barney artık bebeğinde bir şeyin hasarlı olduğundan kuşkulanmıyordu. Çünkü öyle olduğuna emindi. Aklına gelen şaşırtıcı düşünceler içinde Laura'ya ters bir şeyin olduğu fikri de yer alıyordu.

"Burada bir telefon var mı?" diye sordu.

"Kuşkusuz var. Başhemşirenin odasında. Ailenize telefon edip iyi haberi verebilirsiniz."

Barney İranlı doktora bakıp öfkeyle yanıtladı. "Emin oluncaya değin kimseye 'iyi haber' vermeyeceğim! Dr. Hastings'e telefon etmek ve hemen buraya dönmesini sağlamak istiyorum.!"

"Oh, bunu yapmanıza hiç gerek yok" diyen Muradi kendinden pek memnun bir gülümsemeyle sözlerini sürdürdü. "Ben o işi yaptım. Şu anda doktor bir uçak kiralayıp yola çıkmak üzere."

"Başarısız hasta" (bir doktorun üzerinde çalışıp da başarılı olamayarak böyle adlandırdığı kişi) hastahanede en yalnız insandır.

Artık kimse Laura ile Barney'i ziyaret etmiyordu. Yemeği getiren hastabakıcılar bile ivedi davranıp sanki Laura'nın öfkeli ifadeleri bulaşıcı imiş gibi hemen oradan sıvışıyorlardı. Çünkü,

yeni anne monitordaki kaydı okuduğu andan beri bir öfke küpü halindeydi.

Belli ki doğumdan önce karnındaki evladının başı derde girmiş ve o aygıtı kullanmada parlak bir virtüöz olduğu ileri sürülen Muradi kayıtlara dikkat etmemişti. Basit bir nedenle oraya bakacak kadar dikkat sahibi olmayıp ihmalci davranmıştı.

Ve şimdi en değerli bilgiden yoksundular: ilk ve ikinci Apgar dereceleri arasında gerçekten ne kadar zaman geçmişti?

Bu da çocuğun ne kadar uzun süreyle dirimsel önemdeki oksijenden yoksun kaldığını gösteren bir bilgiydi. Yedi dakika yerine dokuz ya da belki on dakika oksijensiz kalmışsa, çocuğun sağlıklı yaşama şansı telafi edilemez biçimde yok edilmiş ve böylece çocuğun beyni ciddi şekilde hasara uğramış olabilirdi.

Barney kuşkusuz Laura'ya yaptığı gözlemde çocuğun parmaklarındaki rahatsız edici mavi izleri aktarmıştı. Yalnızca onlar bile doktorların renk yönünden "geçer" dediği notu kuşkulu hale sokuyordu.

Laura, "Ona bakmalıyım" diyerek ısrar etti. "Çocuğumuzu kendim kontrol etmeliyim."

"Rahatla biraz" diyen Barney ekledi. "Büyük bir ameliyat geçirdin. Bugün öğleden sonra gelip seni oraya çıkaracaklarına söz verdiler."

Oda kapısı vuruldu ve ardından neşeli sözler duyuldu.

"Günaydın! Puroları dağıtmadınız mı henüz?" diyen Dr. Hastings idi.

Laura kaba bir tavırla yanıtladı, "İçeri gir ve kapıyı kapa!"

"Yukarıda bebeği gördüm" diyen Hastings aralarına sözcüklerden oluşan duman perdesi koymak isteyen davranışla sözlerini sürdürdü. "Gerçek bir yıldıza benziyor. Nasıl olmasın ki annesi ve..."

Barney doktorun sözlerim kesip konuştu. "Soluğunu boşa harcama, Sidney. Er geç Laura'nın yukarıya çıkıp orada neler olup bittiğini öğreneceğini pek iyi biliyorsun. Şu halde neden dürüst davranıp bize neler olduğunu sen anlatmıyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlayamı...."

Bu kez Laura onun sözlerini kesip, "Haydi, Sidney" dedi

Barney sordu; "Onlar soluk alma süresi olarak gerçekte neyi saptadılar?"

"Daha rapora bakma şansını bulamadım."

"Yalan söylüyorsun!" diyen Barney adamı azarlarmış gibi konuştu. "Belki de bir saattir raporu inceliyordun."

Hastings sakin ama belli ki kızgın bir ses tonuyla yanıtladı. "Bak,

Livingstone. Ben böyle konuşulmaya alışkın değilim. Orada değildim ve eğer olmuşsa kusurlu şeylerden sorumlu tutulamam."

"Aha!" diyen Laura ekledi. "Şu halde birinin sorumlu olduğunu kabul ediyorsun?"

"Beni bağışlayın, Laura. Yaşadığınız gecenin sizin için ne demek olduğunu biliyorum. Ama, bir sanık sandalyesindeymişim gibi davranılmayı şimdi de reddediyorum."

Barney sakin kalabilmek üzere büyük çaba harcayarak konuştu. "Sidney, bizim tüm istediğimiz gerçeği öğrenmek. Kazaların olabileceğini biliyoruz. Tanrı biliyor ya, zaman zaman meslekte biz de..."

Tam "İhmalci davranırız" diyecektik ama kendini zorlayıp susturdu. Ve sözünü şöyle tamamladı. "Dinle, hepimiz kötü şansla karşı karşıya kalırız. Deneyimlerime göre, hastalar en iyi olarak gerçeği benimserler. Onlara eğer "Üzgünüz, 'sorumluyuz' dense bile bu böyledir."

Ve Laura ile Barney beklediler. Top şimdi Dr. Sidney Hastings'deydi.

Suskunlukları içinde tam rahatsız olmaya başlarlarken kendilerinden yaşlı doktor sanki notlarından okumuş gibi konuşmaya başladı. "Dr. Muradı ile Dr. Ball her ikisi de dürüst kişilerdir. Ve onlar solunum yedi dakika içinde düzeldi diyorlarsa, ben onların sözlerini doğru kabul ederim.

Eğer siz böyle davranmayı sürdürürseniz kendinize başka bir doktor bulmanızı öneririm."

Daha sonra adam arkasını döndü ve odadan çıktı.

Barney, "Şu herif amma da orospu çocuğuymuş (!)" diye söylendi.

Laura uzanıp kocasının omuzunu tutarak konuştu. "Barney, yukarıya çıkacağız. Şimdi bana bir tekerlekli sandalye bul!" dedi.

Minik karyolayı alçaktılar ve böylece Laura ayağa kalkmak zorunda kalmadan bebeği muayene etme olanağına kavuştu. Çocuğun el ve ayak parmaklarını renk yönünden inceledi. Birkaç dakika süreyle göğsünü dinledi. Bir iğne ile minik ayak tabanım hafifçe çizip yokladı.

Bütün bu davranışları gözetleyen Barney kendi kendisine, şükürler olsun, Tanrı'm çocukta bazı refleksler var diye düşündü.

Son test hepsinden daha önemliydi. Çocuk annesinin memesini emecek miydi? Çünkü eğer emmeyecek denli hasara uğramışsa, yaşama şansı sıfır olacaktı.

Laura bebeği aldı ve memesinin üzerine koydu. Kısa bir an sonra başını kaldırıp sevinçle ağladı ve "Çocuk iyi. Tanrıya şükürler olsun! O, iyi olacak!" dedi.

Hastahaneden olabildiğince erken ayrıldılar. Üçü bir aradaydı.

Barney yolda karısını neşelendirmeye çalışarak, "Eh, Castellano. Orada kötü zaman geçirdik. Bize kimsenin hayal edemeyeceği kadar biçimsiz davrandılar. Ama, şimdi kollarında bulunan

bebek üç kilo üç yüz gram ağırlığında. Harry Livingstone geleceğin dünya şampiyonu olacaktır," dedi.

Oysa, her ikisi de başlarına geleni biliyorlardı.

Çünkü ikisi de doktordu. Sevimli Harry ne kadar büyüse, gülümsese, kum havuzunda gülüp eğlense de adım bile yazamayacak kadar akılsal yönden yürekli olmayabilirdi. Sonucu yalnızca zaman söyleyecekti. Doktorlar bile tüm yanıtları bilemezlerdi.

Bu arada acı çekerek yaşamak zorundaydılar.

●

ELLİ

KENDİNE güvenemeyen, masum ama başarısızlığa uğramış bir Cizvit rahibinin bir gün gelip de Hawaii eyaletinin en saygın ve zengin kişisi olacağını kim bilebilirdi?

Oysa böyle mutlu bir yazgı şimdi Tıp Doktoru Hank Dwyer tarafından yaşanıyordu.

Dahası, Hank parasal_açıdan başarılı olmakla kalmıyor, işlerini de iyi yapıyordu. Onu kutsayan, dualarında onun adını anan ve çocuklarına adını verenlerin sayısı bir hayli kabarıktı.

Ve Hank akıllı davranıp gelecekte evli olmamayı kararlaştırmıştı. Bu arada kuşkusuz kadından yoksun kalmayacaktı.

Her şey ona, palmiye ağacından açık duran bir ele düşen hindistancevizi gibi kolay geliyor ve onu keyiflendiriyor gibiydi.

Karısı Cheryl, Hank'in azalan sevgisine karşı gözü kapalı kalmamıştı. Hank, Vietnam'da bir dönem daha görev yapmak üzere anlaşma imzalayınca genç kadın din adamlarının danışmanlığına sığınmıştı. Aslında Kutsal Haç Katedrali'ndeki dinsel ayinlere inanarak katılmaya başlamasından bu yana, Boston Kardinali onun ruhsal danışmanlığını üstlenmişti.

Önde gelen din adamı Cheryl Dwyer gibi temiz bir insanın zindanda yaşamaya zorlanmaması ve katolik çocuklarının daha

iyi yetiştirilmek üzere onun Hank'tan boşanarak iyiliğine layık bir kişiyle evlenmesi gerektiğine inanıyordu. Vatikan Kilisesi boşanmayı desteklemememekle birlikte, durumu hafifletici önlemler şimdi de bulunabilirdi. Ve belki kilise evliliği iptal edebilirdi.

Ve böylece Hank yerinden oynatılmadan Maui plajındaki hiçbir pazar alemini kaçırmamış oluyordu. Yalın biçimde imzalaması için kâğıtlar ona gönderilmiş; Hank da, boşanma evrakını duygusallığa kapılmadan ve zaman yitirmeden imzalamıştı. Aslında tek duyumsadığı, din adamının bu işe karışmış olmasına karşı gönül borcu oluyordu.

1978 yılının temmuz ayının yirmi altıncı günü bir mucize gerçekleşti. O gün İngiltere'de Loise Brown adlı çocuk dünyaya geldi. Doğum güç olmamıştı ve kız çocuk bir şey dışında her yönden normaldi: Bu bebeğe annesinin rahminde değil, bir laboratuvarın kavanozunda gebe kalınmıştı.

Annesinin yumurtalık borularının tıkalı oluşu nedeniyle öncü doktorlar Patrick Stepto ile Robert Edwards, babanın sperması ile annenin yumurtasını küçük bir cam kap içinde karşılaştırmışlardı. Yalnızca birleşme sağlıklı bir döllenmiş yumurta haline gelir gelmez onu normal ortamına, sevinçle Bayan Brown'in rahmine yerleştirmişler ve dokuz ay sonra sağlıklı bir bebek dünyaya gelmişti.

Yumurtanın döllenmesi ve çocuk doğurma işlemleri, Hank Dwyer'in ortalamadan daha yüksek oranda uzmanlığa sahip olduğu alanlardı. Ve Hank'e ödül kazanan doktorların yanına İngiltere'ye gitmesi ve orada hiçbir ücret almadan yalnızca gerekli beceriyi kazanmak üzere onların yanında çalışmasına izin vermeleri pek normal görünüyordu.

Yenilikçi bilim adamları Hank'in mektubuyla birlikte gönderdiği kayıtlara baktılar. Tıp Fakültesi'ndeki orta derecede not-

ları ile Güneydoğu Asya'da madalyalara değer görülen yürekli tıp hizmetleri aynı ayarda değildi.

Gene de yeni tekniği öğrenmek ve bunu Amerika'ya götürenlerden biri olmak üzere Hank'e şans tanıdılar.

Tam bir yıl sonra genç adam ülkesine döndüğünde İngiltere'de öğren dikleriyle klinik açacağı yolunda söylentiler yayıldı. Hank fazla reklam istememesine karşın, tüm gazeteciler peşindeydi. Ve ansızın Hank Dwyer adı, ellinci eyalet Hawaii'de her an kullanılan bir terim haline geliyordu.

Aslında Hawaii valisi, Hank'in o konuda bir enstitü kurma fikrinden haberdar olmuş, Kaliforniya yerine kendi eyaletini seçmesi için genç doktora alçak faizle devlet kredisi alma olanağını sağlamıştı.

Batı kıyısının çocuk sahibi olmayı özleyen mutsuz kadınları bu olanağın kendi yakınlarında gerçekleştiğini hemen öğrendiler. Ve sürüler halinde "Henry Dwyer Enstitüsü"ne uçtular.

Hawaii'nin bolluğu içinde bile, Hank'in sofuluk günlerinin kalıntıları ayakta kalmıştı: Kesinlikle ödün vermeden uyguladığı besin rejimi ile bazı ilkeleri vardı.

Sözgelişi; doktor olarak, kalınbağırsaklar için tehlikeli olduğu son zamanlarda kanıtlanan kırmızı eti bilerek yemiyor ve uzun ömürlülük olasılığını zayıflatan hiçbir şeyi yapmak istemiyordu.

Haftada yalnızca üç gün çalışıyordu.

Akşam saat beş olmadan ağzına içki koymuyordu.

Ve kesinlikle (hiçbir ayral tanımadan) yirmi beş yaşın altındaki kızlarla buluşmuyordu.

Barney Livingstone'un anket formlan Hawaii'de ki bürosuna vardığında Hank, İngiltere'de bebek yapımını inceliyordu. Ve sekreteri bunun değersiz bir posta maddesi olduğunu düşünerek anket formlarını ona göndermemişti.

Bir anlamda Hank sekreterinin davranışına sevindi bile. Çünkü Barney'in anketinin kendi meslek yaşamı ile ilgisiz olduğunu düşünüyordu.

Böyle aptalca bir dokümana nasıl yanıt verebilirdi?

"İşinizin sizde yarattığı gerginlikler nelerdir?"

"Yüklenimlerinizin oluşturduğu aşırı çabayı anlatır mısınız?"

Bu gibi cümleler Hank'e hiçbir şey ifade etmiyordu. Formları doldurmak yerine yalın bir şekilde Barney'e mektup yazmayı yeğledi.

*

"Sevgili Barney,

Senden haber aldığım için sevinçliyim. Sanırım Vietnam'da bulunduğum sürece haberleşsek iyi olurdu. Ama, oradaki koşulların ne denli tehlikeli olduğunu bilirsin.

Önce üzücü haberi vereyim. Cheryl benim yaptığım yüklenimleri değerlendiremedi ve Vietnam'daki ikinci görev dönemimde evliliğimizi sona erdirecek bir yol buldu. Şimdi de dul olduğuna göre bir başka adamla evlenebilir (ve onu da mutsuz edebilir).

Ben kendimi, düşlerimin kızı şimdi de bir yerlerdedir diye avutuyorum. Belki de o altın bikinileriyle bir sörfün üzerinde çıkıp gelecektir. Onu aramıyorum diye düşünme.

Sınıf arkadaşlarımdan kişisel olarak karşılaştığım tek kişi ilk ve ikinci balayını geçirmek üzere buraya gelen Lance Mortimer oldu. Lance üçüncü evliliği için nedense Meksika'yı seçti.

Her neyse, Lance pek başarılı. Sana söylemem gereksiz ama anestezi dalı rahat bir tıp branşı. Ve Lance ayda dört gün çalışıyor. Diğer zamanlarını televizyon için tasarılar geliştirmeye ayırıyor. Ondan da haber aldığını umut ediyorum. Ve ben Lance'i sınıfımızın en başarılılarından biri kabul ediyorum.

Sana bir şey daha yazayım: Geçen gün bizim kitapçıda değerini yitirmiş kitaplar arasında iki dolara satılan senin Bir Şampiyon'un Aklı adlı kitabına rastladım. Sana o kitabın gerçekten çok değerli bir çalışma olduğunu söylememe izin ver. Yapıtınla gurur duyuyor olmalısın. Kitabın çıktığında ben burada değildim. Bu nedenle ne tür eleştiriler aldığını bilmiyorum. Ama, bana göre kitabının çok tutulmuş olması gerekir.

Doktorlar üzerine yazacağın kitabın büyük sükse yapacağını ve benim de onu iskontolu fiyata satın almak üzere beklemeyeceğimi, önceden kitabının siparişini vereceğimi biliyorum. İçinde bana da yer verecek kadar iyi bir kişi olduğunu umut ederim.

Eğer yazgın seni Hawaii ye getirirse beni ara. Burada bir, iki küçük otelim var ve tüm harcamaların doğallıkla tarafımdan karşılanacaktır.

En iyi dileklerimle,

Hank.

Not: Honululu Advertiser gazetesinde bininci bebeğimiz doğduğunda tam sayfa olarak çıkan yazının fotokopisini ekte sunuyorum. Resim sanırım her şeyi anlatıyor. Ortada ben ve çevremde her zaman düşünü kurdukları çocuklarını kucaklayan dizi dizi mutlu kadınlar.

Gerçek anlamda ben kendimi onların hepsinin babasıymışım gibi duyumsuyorum."

ELLİ BİR

BEBEKTE doğumundaki asfeksi (oksijen yokluğundan ileri gelen boğulma Çeviren) uzun süreli bir rizikodur... Oluşan zararlar zeka geriliği, beyin felci ve zihinsel bulanıklıklardan en hafif beyin hasarlarına, algılama aksaklıklarına ve öğrenme zorluklarına.... kadar uzanır."

"Yeni Doğan Bebeğin Rahatsızlıkları."

Tanı ve Tedaviye İlişkin Merck Elkitabı (14. Bası) sayfa 1759.

Tarihte hiçbir çocuk, küçük Harry Livingstone'dan daha çok incelenmemiştir.

Çocuk aynı zamanda dikkatle inceleniyor, muayene ediliyor, çözümleniyor, test ediliyor ve yeniden testlere sokuluyordu.

Harry'nin ne kadar süreyle oksijenden yoksun kaldığını iki ebeveyni de bilmediklerinden Laura ile Barney en kötü durumun gerçekleştiğini varsaymaktaydılar. Çocuğun doğuşundan aldıkları keyif sürekli olarak onun beynindeki hasarın işaretinin bugün, yarın ya da gelecek hafta ortaya çıkacağı endişesiyle ortadan kalkmaktaydı.

Her ay bir kez ya Laura Küçük Harry'i Columbia Üniversitesi çocuk hastalıkları bölüm başkanına ya da Barney onu Bellevue hastahânesindeki aynı bölümün şefine götürmekteydi. (Tıptaki bu çifte evliliği iki doktora da kesinlikle açıklamıyorlardı.)

Gittikleri doktorlar ana babanın tutkularına ışık tutamıyordu. Çünkü anne baba Livingstone'lar ilgiyi hak etmek üzere gerçek bir nedene sahiptiler.

New York kentindeki en saygın çocuk hastalıkları uzmanı Profesör Adam Parry'nin bu konudaki fikri şöyleydi. "Çocuk iki yaşına gelinceye değin bizler karanlık bir ormandan dışarı çıkamayacağız."

Laura bu söze hemen karşılık verdi. "Ama, beyinde küçük bir hasar varsa bu böyle. Eğer öyle değilse..."

"Evet" diyen Parry teslim oldu. "Beyin felci gibi bir durum varsa, çok daha kısa zamanda anlayacağız."

Bilmem kaçıncı danışmadan sonra eve taksiyle dönerlerken Barney, "Tanrı'm! Bu denli sinirli olmamam isterdim, Castellano" diyerek ekledi. "Çocuk bana iyiymiş gibi görünüyor. Yani sinir-bilimsel olarak onu gözlüyorum. Sen neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Durumu istediğin kadar yadsıyabilirsin, Barn. Ama, beynin gelişmesini biliyorsun. Hücrelerarası eklentilerden üçte biri doğumdan sonra oluşur. Küçük Harry'nin tatlı minik kafatasında şimdi bazı sinir hücreleri ve bağlantıları oluşmakta. Ve bunların bazısının geçiş yolu o İranlı koca popo (!), hemşirelerden biriyle kırıştırırken tıkanmış olabilir. Şimdi dürüst ol, böyle bir durum seni de sinirli yapmaz mı?" Barney kayıtsızca, "Hayır" diyerek yanıtladı. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Hayır" diyen kocası safça açıkladı. "Ama yalan söylersem seni daha desteklemiş olurum sandım."

Genç kadın ona gönül borcuyla dolu bir sevecenlikle bakıp, "Sen de soluğunu tutuyorsun, öyle değil mi, Barn?" diye sordu.

"Evet" diyen Barney kısa ve özlü konuşmuştu. Bir dakika kadar düşündükten sonra ekledi. "Bu bir cinayet, değil mi? O piç Muradi bize bir buket keyif ile birlikte... Saatli bomba verdi. Eğer yalnızca gerçeği söylemiş olsaydı. Demek istiyorum ki, ne denli kötü olursa olsun, yalnızca gerçeği söyleseydi, hiç değilse geceleri uyuyabilirdim. Eğer Harry'nin özel okul ya da benzeri bir yere gideceğini bilseydim, onu daha az sevmezdim ki..."

Laura'nın bu sözlerini benimsediğini göstermesi için Barney'in tek bir sözcük söylemesine bile gerek bulunmuyordu.

"Şu halde lanet olası adam bize karşı neden dürüst olmadı?" diye sordu.

"Belki de kötü uygulaması yüzünden kendisini dava edeceğimizden korkuyordu."

"Kahrolası adam ne denli ihmalci olduğunu bilmeliydi. Eğer Harry sonunda iyi çıkmazsa gidip o adamı boğacağım."

Bir süre suskun kaldılar. Laura taksinin camından dışarı boş bakışlarla bakarken sonunda mırıldandı, "O da, senin kibirli ve insana tepeden bakan tiplerinden biri."

"Ne diyorsun?"

"Biliyorsun, Tanrı'dan başka hiç kimseye ve hatta Tanrı'ya yanıt vermeyeceğini düşünen doktorlar. O adam bu türden ilk karşılaştığım tip değil."

"Benim de öyle."

"Onları kitabında yazacak mısın?"

Barney başını öne eğerek onayladı. "Daha şimdiden kitaba ilişkin planıma 'Yalan Söyleyen Doktorlar' diye bir bölüm koydum. Tek sorunum onu yazmadım henüz" dedi.

"Neden yazmadın?"

"Çünkü şimdi de onlara karşı öyle öfkeyle doluyum ki."

Ve Laura ile Barney çocuklarını gözetlemeyi en ufak ayrıntısına kadar inerek sürdürürken ortaya çıkan en hafif ima, Harry'nin mükemmel bir bebek olmadığı yolundaydı.

Oğulları başka hiçbir şey değilse bile algılayıcı bir çocuktu. Şu ana değin gizi keşfedilememiş bebek duyusal sistemiyle ana babasının ne düşündüklerini biliyor ve ilk fırsatta onların korkularını azaltmaya çalışıyordu.

Çocuk altı haftalıkken gülümsedi. Laura ile Barney bunun gerçekleştiği olayı tam olarak anımsıyorlardı. Büyükarıne Estelle çok sevdiği torununu görmek için Miami'den sık sık yaptığı yolculuklardan birinde Harry'e karyolasının üst parmaklığına karşıdan karşıya takılmak üzere çok renkli parçalardan oluşan bir oyuncak getirmişti.

Laura plastik parçaları sallarken her farklı parça ayrı bir ses çıkarıyordu.

Küçük yavruyu kırmızı parçanın tıngırdayışı gülümsetmişti.

Böylece bir engel daha aşılmıştı. Anne ile baba, şükürler olsun Tanrı'm diye düşündüler.

Sonraki dönüm noktası, çocuğun oturup oturamayacağı ve ne zaman oturacağıydı. Ve Harry güvenilir şekilde yatağının

üzerinde, daha yedi aylık olmadan kendisini zorlayıp oturmayı başardı.

Ve sonra harikalar harikası bir olay gerçekleşti. Çocuğun birinci yaş gününden bir hafta sonra, Harry babasının sallanan koltuğundan Laura'nın kollarının arasına doğru beş adımcık yolu yalpalayarak yürüdü. Oğlan gerçek bir şampiyondu!

Barney'in tüm yaptığı şu sözleri sık sık yinelemek oluyordu; "Tanrı'ya şükürler olsun, bu çocuk sağlıklı." Ve genç baba sonra şöyle düşünüyordu; Şu ana değin bu böyle.

Bir akşam Laura ile Barney çocuklarını birlikte yıkarlarken, Barney yeni bir korku dalgasıyla sarsıldı, "Bütün bu endişelerimizle çocuğu bir hilkat garibesi haline sokmasak bari!" diye söylendi.

Su meleği gibi değerli hazinesini banyo küvetinden çıkarıp kocasının elinde açık durumda hazır bekleyen havlunun içine koyan Laura, "Bilmiyorum ki, Barn. Endişelerimizin sona ermesi için en az bir yıl daha beklememiz gerekli. Beynindeki küçük anormalliklerin kendilerini ortaya vurması için şimdi de zaman var" dedi.

Barney, "Teşekkürler, Castellano. Teşekkürler" diyerek yanıtladı.

"Neden teşekkür ediyorsun?"

Oğlunu yatırdığı masanın üzerinde pudralayan Barney başını kaldırıp yanıt verdi. "Bana inanılmaz bir hediye, endişe ile geçirilecek üç yüz altmış beş gece daha verdin."

O gün Barney'in ilk hastası sabahın yedisinde muayenehanesine gelecekti.

Ama genç adam oğluyla birlikte birkaç sakin dakikayı birlikte geçirmek üzere saat beş buçukta kalktı. Onun bezini değiştirmek, ağzına biberonunu vermek, geğirtmek ve benzeri bütün süfli işleri yapmaktan bu denli zevk alacağını hiç düşünmemişti.

Harry biberonunu emerken Barney ona güncel olaylar, edebiyat, felsefe ve spora ilişkin konferanslar çekiyordu. Amacı oğlunun yalnızca aydın biri olarak yetiştirilmesi değil; yalnızca ona hitap ederek çağıltılı sesiyle vereceği yanıtları dinlemekti.

Ve lanet olası mutfak saati Harry'i yerine yatırma zamanının geldiğini guguklarıyla bildirdiğinde Barney o saatten nefret etmeye başlıyordu artık.

Laura ile Barney ciddi şekilde tartıştılar. Sekiz buçuk aylık olduğunda Harry'nin ilk konuşma becerisini Laura "dada" diye yorumlarken Barney inatla bunun "dakta" sözcüğü olduğunu ve çocuğun şimdiden mesleğini seçmiş olduğunu savunuyordu.

Ruhsal çözümlemesi tam olarak yapılmış bir ruh hastalıkları uzmanı olarak Barney oğlunun üzerine fazla baskı uygulamamak gerektiğini biliyordu. Bu nedenle oğluna ikinci yaş gününde hediye olarak doktor aygıtları ile birlikte bir itfaiyeci başlığı getirmişti.

O yaz Connecticut eyaletine taşındılar. Bu durum Laura 'ile Barney'in her ikisinin de uzun tren yolculukları yapmalarını gerektirmesine karşın, sevgili yavrularına kendi çocukluklarında pek az tattıkları daha temiz hava, yeşillik ve ağaçların güzel görüntüsünü vermek içindi. Ve Laura şimdi haftada bir gün işe gidiyordu.

Barney ise, haftanın iş günlerinde Harry'den uzak oluşunu fazlasıyla telafi etmek üzere hafta sonlarında oğluna bol bol özen gösteriyordu. Bununla birlikte çocuk daha şimdiden kum havuzları olan komşularının yeni yürümeye başlayan çocuğunun arkadaşlığını kendisininkine yeğlediğini gösteren erken gelişmiş işaretler vermekteydi. Gerçekte oğullarının davranışından Laura ile Barney onu bir kardeşi özlediği anlamını çıkardılar ve bu isteğe uymaya çalıştılar.

Ve kuşkusuz bu durum üreme yolunda zevki de beraberinde getiriyordu. Ancak yedi ay süreyle işler yolunda gitmeyince Laura, kadın ve doğum hastalıkları uzmanına göründü. Uzman ona, sonraki çocuğu doğurmasını düşünülmeyecek kadar zorlaştıran bir ameliyata gereksindiğini söyledi.

Böylece sahibi oldukları ve olabilecekleri tek çocuk olan Harry geriye kalıyordu.

Laura'nın bunu öğrendiği günün gecesinde karı koca birbirlerine Harry'i sinirli, fazla korunmuş, aşırı gözlenmiş ve beklentilerle üzerine aşırı yüklenilmiş bir çocuk yapmayacaklarına ilişkin ant verdiler.

Şimdi Laura kendisini dünyanın en büyük gizli toplumu olan annelik kavramının içinde buluyor; genç kadın nasıl harcadığını bilemeden günler akıp gidiyordu. Bununla birlikte anılar gözle görülür ve elle tutulur gibiydiler: Harry'nin kendisine ilk çiçeği hediye edişi, dizlerinin üzerine düşünce dizini kanatışı gibi...

Bir seferinde havuzun yanında birlikte yürürlerken (Harry doğallıkla yalpalıyordu) ördeklere yem atmak için durmuşlardı.

Harry sordu, "Anne, ördekler neden papuç giymezler?"

Laura böyle gizemli sorulara hazırlıklı olmadığından yalnızca, "Aslında ben buna hiç dikkat etmemiştim. Belki nedenini baban bilir. Eve geldiğinde ona soralım" diyebildi.

Akşam yemeğinde Barney, "Eh, bugün sizler ne yaptınız?" diye sorunca genç kadın, "Özel bir şey yapmadık" diye yanıtlarken gerçekte düşündükleri; Her şey özel, her şey büyülü, gerçekte bu böyle, şeklindeydi.

Laura ilk kez ayrılışın acısını oğlu günde üç saatliğine anaokuluna gittiği gün yaşadı. Çocuk orada yeni arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde oynarken gözyaşlarını tutamadı ve o gece kocasına, "O öyle küçük ki, Barn. Yalnızca bir yavru bebek" diyebildi.

Genç kadın bu denli kısa sürede bu kadar çok sevebileceğini ve en kısa ayrılışta bile böyle çok özleyeceğini hiç düşünmemişti.

Çocuklarını fiziksel yönden aşırı muayene etme ve üzerinde fazla durmamaya söz vermiş olmalarına karşın, Harry'nin üçüncü yaş günü yaklaşırken onun biraz uyuşuk durduğu ana babanın dikkatini çekti. Çocuğun kilosu da artmıyordu artık.

Bir gece Laura oğlunu yıkarken Barney'i yanına çağırdı. Oğlanın karnına bastırarak kocasına, "Şurayı duyumsa" dedi.

Barney elini karısınınkinin üzerine koyunca çocuk, "Baba, orası acıyor!" dedi ve genç adam Laura'nın ne düşündüğünü o anda bildi: Durum, karaciğer ve dalağın büyümesiydi ki buna tıpta göz korkutucu bir adla Hepatospleomegali deniliyordu.

O geceyi Barney ile Laura karabasanlar görerek geçirdiler.

Ancak durum karı kocanın baştan beri korktukları şey değildi. Beynin gelişmesiyle hiçbir ilgisi yoktu ve tümüyle farklı bir şeydi.

Bütün gece süren, "Ona yağmurlu günde bahçede oynamasına izin vermemeliydim" ya da "Yatakta üzerine fazla battaniye örtmemeliydim" şeklinde kendini kınamalardan sonra ertesi sabah saat altıda Barney, Profesör Adam Parry'e telefon edip durumu bildirdi.

Ünlü çocuk hastalıkları uzmanı, "Testleri yaptırmak üzere çocuğu getirin. Böylece neler olup bittiğini görebiliriz" derken buyurganca konuşuyordu.

Yirmi dört saat içinde Harry Livingstone'un çevresi kum havuzundan hastahane servislerine değişmişti. Çocukta kesinlikle bir hastalığın belirtileri görülüyordu.

Ama o hastalık neydi? Hastahane personeli sayısız testleri yapıyordu. Harry, "Artık iğne yapmayın, lütfen" diye yalvarırken testlerin yinelenmesi bile Laura'yı sevindirmiyordu.

Çocuğunu sakinleştirmek üzere, "O iğneler seni iyileştirecek, şekerim" dedi.

"Ben burasını sevmedim. Eve gitmek istiyorum."

O ana değin sessiz bir tanık gibi duran Barney sonunda şu sözleri söyleyecek gücü kendinde bulabildi; "Hepimiz eve gitmek istiyoruz, Harry."

Doktorlar dalağının büyümesi nedeniyle Harry'den kansızlık; trombositlerinin yok olması ve kandaki yuvarların pek az sayıya inişini saptamışlardı. Çocuk, dalakta fıtık oluşması tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Şimdi Harry'nin yatağının başına birçok uzman gelip gidiyordu. Bunlar uzun boylu, kısa boylu, şişman ya da zayıf kişilerdi. Hepsinin tek ortak davranışı vardı. Servisten çıkarken tümü omuzlarını silkiyordu.

Laura ile Profesör Parry olası tanılan bulup ortaya çıkarmak üzere beyinlerini zorluyorlardı. Belirtiler en iyi şekilde Gauche Hastalığı (özellikle Yahudi ırkına ilişkin çocuklarda görülen ve aileden geçen bir hastalık. Çeviren) ile açıklanamaz mıydı?

Bu soruyu Dr. Parry şöyle yanıtlıyordu. "Olabilir. Ancak hastalık, Leu kodystrophy (beyin "beyaz cevherinin, sinir liflerinde miyelin kaybı ile beraber sertleşme ve dejenerasyon göstermesi. Çeviren) hastalığı olarak da düşünülebilir. Ve belki de bu iki hastalık değildir. Dinle, Laura. Sen bir meslektaşsın. Bu yüzden sana karşı dürüst olacağım. Hastalığın nasıl bir lanet olası şey olarak ortaya çıkacağını bilmiyorum. Kuşkusuz, iyileştirilmesi de elimden gelmiyor. Tek bildiğim hastalığın ilerlemekte olması..."

Barney bir yandan kendi hastalarının tedavisi ile uğraşırken öte yandan her boş anında ya Harry'nin yanında oluyor ya da Tıp Fakültesi kitaplığına gidip çocuk hastalıkları üzerine incelemeler yapıyordu.

Warren her gün telefon edip herhangi yeni bir şey ile kendisi ve karısı Bunny'nin yapabileceği bir yardım var mı diye soruyordu.

Sonunda Barney, "Evet" diye yanıtladı ve açıkladı. "Lütfen yanlış anlama, War. Bizi rahat bırak lütfen ve annemize bir şey söyleme."

Karı koca artık hastahanede yatıyorlardı. Daha doğrusu hastahane onların uyuyamadıkları yerdi. Çünkü her saat çocuklarının kötüye gider gibi oluşunu gördükten sonra nasıl uyuyabilirlerdi?

Laura bir seferinde eğer uyurlarsa Harry'nin yaşamından kocaman bir saati daha yitireceklerini söylemişti.

Önlerinde bir demet kâğıtla oturuyor ve Harry'i muayene eden onlarca uzmanın verdiği rapor arasında bir bağıntı kurmaya çalışıyorlardı.

"Bir ipucu olmalı" diyen Barney ısrar ediyordu. "Bunların arasında bir ortak nokta olmalı."

Laura gözlerinde umutsuz bir bakışla kocasını gözledi. "Kabul et, Barney. Eğer hastalığı bulsak bile, çok geç kalmış olacağız" dedi.

"Hayır, Castellano, hayır!" diyen Barney sakin bir öfke içindeydi, "Sen biraz uyumaya çalış. Ben hastahanenin bilgisayarını kullanıp Ulusal Sağlık Kitaplığı ile bağıntı kurma olanağını araştıracağım. Sabahın şu saatinde belki de benden başka kimse bilgisayan kullanmak üzere beklemiyordur" diye ekledi.

Genç adam odadan çıkarken Laura kendisine ne acı ne de rahatlık veren bir yan bilinçsizlik durumunda yatıyordu.

Ve daha sonra Laura'nın anımsadığı an, elinde bir bilgisayar formu ile traş olmamış Barney'in oda kapısında dikilişi oldu.

"Hastalığın ne olduğunu biliyorum" derken Barney asık suratlıydı.

"Emin misin?"

Başını öne eğip onaylayan genç adam, "Bilgisayar denen bilimi üç kez alkışlamak gerekir. Şimdi oğlumuzun neden ötürü öleceğini tam olarak öğrenmiş bulunuyorum."

Laura doğruldu. Gözlüklerine uzanıp kâğıdı kocasının elinden aldı.

"Seni okumak zahmetinden kurtarayım, Laura. Bu hastalığa RSS ya da 'Reeve-Strasburger Sendromu' diyorlar."

"Adım hiç duymamıştım."

"Bu hastalık ilk kez bin sekiz yüz doksanlı yıllarda Londra'da bazı doktorlar tarafından bulunmuş. Tüm sinir hücrelerinin miyelin tabakasını etkileyen bir lipid (yağ) depolama hastalığı... Bir Norveç tıp dergisinde hastalığın nedenini açıklayan makele buldum. Anormal miyelin bedende bir tek enzimin, aril sülfat B esterinin sonucu."

Genç kadın sordu. "Mültipl skleroz'u mu kast ediyorsun?"

"Hayır. Onunla ilgili ama biraz farklı. Mültipl skleroz, sinir liflerini saran miyelin tabakasının ortadan kalkmasına neden oluyor. Oysa, RSS'deki anormal miyelin yalnızca sinirleri sarmakla kalmayıp aynı zamanda dalak ve karaciğerde depolanıyor."

"Tanrı'm! söylediklerin akla çok yatkın şeyler, Barn. Hemen Profesör Parry'nin evine telefon edeceğim."

"Bekleyebilirsin, Laura" diyen Barney yorgun olmanın da ötesindeki bir ruhsal durum içindeydi, "Bunun için ivedi davranmaya hiç gerek yok" diye ekledi.

"Neden? Hastalık nasıl tedavi ediliyor? Bilgisayar buna yanıt vermedi mi?"

Barney başını salladı. Evet, burada sen seçimini yap: Kemik iliği nakli, karaciğer nakli, lösemiye karşı kemoterapi. Görkemli bir olasılıklar dizisi, öyle değil mi?"

Genç adam bir an duraladı ve gırtlağını sertleşmiş gibi duyumsadığı halde sözlerini sürdürdü. "Hiç biri işe yaramıyor. Kayıtlarda dört yaşını geçen çocuklardan hastalığı atlatana rastlanmıyor."

Bu noktada Barney kâğıdı karısının elinden çekip aldı.

"Neden bunu yaptın, Barn?"

"Lanet olası kâğıdı okumanın bir yararı bulunmuyor, Laura. Aşırı derecede kalleş bir hastalık! Çocuklarda etkilemediği duyu organı bırakmıyor. Tanrı'm! En kötü piyango bize çarptı."

Laura oturduğu yerde hıçkırarak Barney'in kollarının arasına sokuldu.

Profesör Parry saat yediyi birkaç dakika geçe hastahaneye geldi. Barney'in notlarını inceledi ve birkaç uzmanın raporunu daha yeniden okuyup sindirerek sonunda Harry'nin gerçekten RSS'ten illetli olduğunu doğruladı.

"Buna karşın" diye söze başlayarak itiraf etti. "Durumun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum."

Laura yumuşak bir sesle yanıtladı. "Harry'nin yalnızca birkaç haftalık ömrü kaldığı sonucuna götürüyor."

"Hayır, lanet olsun!" diyen Barney azarlar gibi konuştu. "Bir çıkış yolu bulacağız. Her doktorun, ya da inançla insanları iyi edenlerin ve hatta aptalların bile ayağına gideceğiz. Hiçbir şeye aldırış etmiyoruz. Harry soluk aldıkça savaşımımızı sürdüreceğiz. Ben şimdi muayenehaneme gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Laura, sen de daha önce çalıştığın yerlerle görüş."

Genç kadın daha başını öne eğip 'olur' diyemeden Barney odadan dışarı çıkmıştı.

Laura telefon kulübesine girip telefon etmeye başladı. Önce Harvard'daki uzmanları aradı.

Hattaki şaşkın ses, "RSS mi?" diye sordu.

Genç kadın, "Evet, Profesör" dedi.

"Tanrı'm! Bugüne değin gerçek bir RSS vakası gördüğümü sanmıyorum. Dinle, ben New York'a gelsem sizin için uygun olur mu?"

"Kuşkusuz olur."

"Ve birkaç uzman adayımı da birlikte getirebilir miyim? Belki de bu onların hastalığı görmeleri için tek şansları olur."

Laura telefonu çarpıp kapadı. Daha sonra Ulusal Sağlık Enstitüsü'ndeki Dain Oliver'in numarasını çevirip adamı bulunca onun kayıtları incelemesini rica etti. Daha sonra yeniden aradığında oradan aldığı yanıt yalnızca yatıştırıcı değil, biraz da açıklama şeklinde oldu.

"Laura, hiç değilse olası bir tedaviye kuramsal yaklaşım var." içinden kuramsaldan daha çok şeye güveniyorum ben, Dain diye düşünen genç kadın söylenenleri dinlemek üzere adeta kendisini zorladı.

"Anormal miyelin tabakası bir tek enzim yokluğundan kaynaklanıyor."

"Biliyorum, biliyorum" diyen Laura sabırsız bir sesle ekledi. "Aril Sülfat B esteri."

"Şu halde sorun açık ve seçik. Bedendeki eksik enzimi yerine koymak zorundasınız. Şu anda görebildiğim kadarıyla bunun üç olası yolu var."

"Neymiş onlar?" diyen genç kadın şimdi soluksuz kalmış gibiydi. "Birincil olarak, aşılanabilir deri bağdokularının naklini yaptırmayı deneyebilirsiniz. Kuşkusuz bunun için uygun bir verici bulmak gerekir ki, bu da uzun zaman alır."

Laura sordu, "Bu yöntem işe yaradı mı?" Dain, "Hiç denenmedi ki," diyerek yanıtladı.

Genç kadın kendi kendisine, bunu bir kenara koyalım. Deneyimi yapmak üzere bir verici bulmaya bile zamanımız yet-

meyecek diye düşündü. Ve "Pekiyi, öteki iki düşünce neler?" diye sordu.

"Osteojenik (kemik yapıcı. Çeviren) kötücül ur hastalığını çeken çocukların tedavisinde kullanılan yöntemi deneyebilirsiniz."

"Yani önce zehir vermek ve sonra hücreleri öldüren hücreleri yok etmek üzere panzehir kullanmak mı diyorsun? O çok rizikolu bir tekniktir. Peki, üçüncü seçenek ne?"

Eski patronunun sesi birdenbire acemi çaylaklarınki gibi zayıf çıkmaya başlamıştı. "Eh, Enstitü'de enzimin yapay modelinin yapılması üzerinde laboratuvarda çalışılıyor" dedi.

Laura, "Sonuca ne denli yaklaştılar, Dain?" diye sordu, "İş yürüyor" diyen Dain özür diler gibi yanıtladı. "Ancak burada yıllardan; belki iki ya da üç yıldan söz ediyoruz. Ne diyebilirim, Laura?"

"Dain, siz başka yerlerdeki laboratuvarlarda yapılan işlerin kayıtlarını da tutuyorsunuz. Bu alanda başkaları ilerleme kaydetti mi?"

"Aslında ülkenin Batı Kıyısı'nda bazı gruplar enzimi taklit etmeye çalışıyorlar. Bunlar çoğunlukla özel firma laboratuvarları. Gerçekten herkesin bu konuda önüne geçmiş biri var. Ama, çok tuhaf bir insan ve onunla konuşabileceğinizden bile kuşku duyarım."

"Yalnızca kim olduğunu söyle bana, lütfen, Dain" diyen Laura yalvarır gibi konuşuyor aynı zamanda da düşünüyordu; Eğer o adamda sorunun yanıtı varsa, Kaliforniya'ya dek tüm o yolu el ve dizlerimin üzerinde emekleyerek giderim.

"Adam, Neobiotics adlı küçük ama pek güçlü bir firmada çalışıyor ve kendisi mesleki açıdan hiç tutulmayan bir dahi... Adı Peter Wyman. O bir zamanlar..."

Eski patronunun sözünü ivedi kesen Laura, "O adamı tanıyorum. Bana telefon numarasını verin, geri kalanı ben çözümlerim. Firmanın adı neydi, yineler misiniz?" dedi.

"Neobiotics. Palo Alto kentinde."

"Teşekkür ederim, Dain. Sana tie kadar gönül borcu duyduğumu anlatamam."

Dain telefon numarasını verdi. Sonra Laura'nın telefon hattında bile duyumsadığı çaresizlik içinde ekledi. "Yapabileceğim başka şeyler de olsun isterdim, Laura. Senin için üzgünüm."

"Teşekkürler, Dain" derken Laura'nın sesi güç işitilecek kadar hafif çıkmıştı. Telefonu yerine koydu.

Kısa bir süre sonra Kaliforniya'ya telefon ediyordu.

Bir sekreterin sesi sert konuşmasıyla duyuldu. "Üzgünüm, ama Dr. Wyman'in kuralı, laboratuvarda çalışırken kesinlikle rahatsız edilmemesi gerektiği şeklindedir."

"Kendisine telefon edenin Laura Castellano olduğunu ve bir ölüm kalım sorunu hakkında konuşmak istediğimi söyleyin."

Dakikalar geçti ve ardından şakacı bir ses işitildi. "Vay, vay, vay! Harvard Tıp Fakültesi'nin Marilyn Monroe'suna yanıtım ne olmalı?"

Laura'nın sözlü incelikle boşa geçirilecek zamanı bulunmuyordu. Hemen konuya girdi, "Seni görmem gerek, Peter. Olabildiğince çabuk seni görmeliyim."

"Bu çok övündürücü bir şey" diyen adam gülerek ekledi. "Oysa ben evli bir erkeğim. Duyumsamalarını daha önce açığa vurmalıydın."

"Lütfen" diyen Laura yalvarır gibi konuştu. "Biz San Francisco'ya kalkan ilk uçaklardan birine bineceğiz."

"'Biz' dediğin kişilerin kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Kocam Barney Livinsgtone, ben ve küçük oğlumuz Harry. Oğlum pek hasta, Peter. Seni görmeye hemen gereksiniyoruz."

"Neden beni görmeniz gerekiyor? Ben araştırmacı bir bilim adamıyım, Laura. Tıp uygulaması yapmıyorum."

"Bizim özel bir nedenimiz var."

Peter içini çekti, "Tamam" diyerek isteksizce yanıtladı, "İşlerimi en az aksatacak zaman akşamın geç saatleridir. O sırada laboratuvar personelinden çoğu evine gider ve ben de en yaratıcı düşünüşlerimi o zaman yaparım. Yarın gece saat ondan sonra gelirseniz..."

"Bu geceye ne dersin?"

"İş o denli ivedi mi?"

"Evet, Peter. Eğer tamam dersen öğle uçağına şimdi de yetişebiliriz."

"İyi, diyelim ki durum beni hayli meraklandırıyor" diyen adam tavus kuşunun ötüş sesine benzer bir konuşmayla sözünü sürdürdü. "Herneyse, seni yeniden görmek hoş bir şey olacak, Laura."

"Teşekkürler, Peter. Biz..."

"Aynı şeyi kocan için söyleyemem. "Ama o da aynı paketten çıkarsa..."

"Hoşçakal, Peter. Şu anda uçağa yetişmek üzere ivedi davranmak zorundayız."

Laura, oğlu Harry'i uçak yolculuğu boyunca dengede tutmak için bazı aygıtları sağlarken Barney havaalanına telefon etti. Üç saat sonra San Francisco'ya havalanan uçaktaydılar.

Gideceklerini yalnızca Profesör Adam Parry'e haber vermişlerdi.

Profesör onları sempatik bir sesle uyardı. "Döndüğünüzde şimdikinden daha fazla yarat sahibi olmayabileceğinizi bilin."

Barney, "Biz her şeyi anlıyor ve biliyoruz" diyerek yanıtladı.

Harry aldığı tüm ilaçları nedeniyle yan baygın durumdaydı. Laura ile Barney çocuğu nöbetleşe kucaklarında tutuyorlardı. Bu,

aralarındaki koltuğun boş olmamasından değil; çocuğun ve kendilerinin yararlarına olmak üzere ona dokunmaya gereksinim duymalarındandı.

Böylece en kötü sonuç doğarsa, hiç değilse elle tutulur değerli anılan olacaktı. Laura için çocuğunu göğüslerine yaslamak ne güzeldi. Barney için ise, oğlanı ezebilecek kadar sıkı biçimde göğsüne dayamak nasıl da etkileyiciydi.

Asıl olan buydu: Barney oğlunu kötü olan her şeyden korumak istiyordu; her üçüne de güvence vermek üzere sürekli mırıldanıyordu; "Annenle baban seni hiç bırakmayacak. Kesinlikle, hiç hiç bırakmayacak. Buradayız, Harry, buradayız."

Aynı anda Laura tutkuyla düşünüyordu: Seni yalnızca yeniden içime alabilseydim, Harry. Böylece seni koruyabilirdim.

Yanlarından geçen hostes kumrular gibi ses çıkararak, "Ne tatlı oğlan. Çok da iyi davranıyor, ilk uçuşu mu?" diye sordu.

Laura başını öne eğip onaylarken, "Evet" dedi ve belki de son uçuşu olacak diye düşündü.

Havaalanında bir araba kiraladılar ve Palo Alto'da Stanford Üniversitesi kampüsüne yakın Üniversite Oteli'ne doğru yola çıktılar.

Barney ile Laura saat farkı ve çoğunlukla duyumsadıkları gerginlik yüzünden çok yorulmuşlardı. Karşısındakine söz hakkı tanımayan Wyman'ın saptadığı saate kadar uyanık kalmak üzere savaşım veriyorlardı. (Bedenlerindeki saate göre şimdi saat sabaha karşı bir olmuştu.) Ve sürekli olarak uygulayacakları taktiği tartışıyorlardı: Laura oraya yalnız mı gitmeliydi? Harry'i de yanına mı almalıydı? Yoksa üçü birlikte mi gitmeliydiler? Peter kendisinden tiksinen Tıp Fakültesi'ndeki iki arkadaşını birlikte karşısında görürse tepkisi birdenbire geri çekilmek mi olurdu? Yoksa birkaç gün ya da birkaç saat ömrü kalan çocuklarına üzülen çifti görünce sevecenliğe mi kapılırdı?

Sonunda hepsi için Barney karar verdi; "Hep birlikte gidiyoruz! O piçin benim gözlerime bakmasını istiyorum. Senin gözlerine de baksın. Ve Harry'nin yüzüne de baksın. O granit ruhunda bir parça insanlık var mı, onu anlasın!"

El Camino Real caddesi boyunca ilerleyip şaşırtıcı derecede gösterişsiz ve önünde ışıklarıdırılmış ufak bir tabelada NEO-BIOTlCS SHOCK. yazılı dikdörtgen şeklindeki bir binaya vardılar.

Barney bahçe kapısını iter itmez şirketin parasını nereye harcadığını sezinledi. Silahlı iki adam ileri çıkıp üstlerim ve Laura'nın çantasını aradı. Laura'nın Harry'i sardığı battaniyenin içine bile baktılar.

İki muhafızla daha korunan cam bir kapıyı geçtikten sonra kabul masasına vardılar. Burada bir muhafız daha oturuyordu.

Kendilerini tanıttılar ve beklemeye başladılar.

Yan yana iki sandalyeye oturmuş ve çocuğu kucaklarına uzatmışlardı. Bekleme odasının duvarındaki saati kontrol ettiler: Saat ona yedi vardı. Birbirlerinin yüzlerine inanamayan bakışlarla baktılar. İkisi de neden burada olduklarından kesinlikle temin değildiler. Burası belki de Batı Kıyısı'ndaki çıkmaz sokaktı kendileri için.

Ve Harry tam uyanacak yeri buldu ve tuhaf çevresinden korkarak ağlamaya başladı. Laura tam onu sakinleştirirken bekleme odasının kapısında beyaz laboratuvar önlüğü ile Peter Wyman göründü.

"Merhaba, eski arkadaşlar" diyen adam alaycı bir sesle ekledi. "Uygarlıktan uzaklaşıp ta buralara kadar gelmişsiniz. Sizi Muhammed'in kapısına ne getirdi?"

Laura sakin bir sesle, "Peter, bu bizim küçük oğlumuz Harry" dedi.

Eski arkadaşları, "Oh!" diyebildi.

Bu, herkesin ne yapacağını bilemediği bir andı. Barney rahatsız olmuş bir sesle sordu. "Eh, içerde bir yere gidip orada konuşabilir miyiz?"

Peter saatine baktı ve "Umut ederim ki, konuşmamız uzun sürmez" dedi.

Harry'i kucağına alan Barney ayağa kalkıp yanıtladı. "Rahatsız olma, Peter. Senin değerli zamanını boşa harcamayacağız."

Peter'in kendilerine çalışma odasını, dev çalışma masasını, uzay çağı telefon aygıtını ve duvardaki sayısız diploma ile kazandığı ödülleri göstermek istediğini duyumsadılar. Harvard Üniversitesi'nin miyop gözleri ile toplum dışı bırakılmışken gerçek dünyaya göre bir dev olduğunu onlara kanıtlamak istiyordu. Aslında adamın her an boyu uzar gibiydi.

Sonunda deri koltuğuna yerleşirken sordu. "Tamam, sorun neymiş bakalım?"

Barney onunla yapacağı konuşmayı uçakta bir milyon kez prova etmişti. Şimdi temel noktaları ayrıntısıyla anlatıyordu. Tek umutlarının Harry'i laboratuvarda elde edilmiş enzimin verilmesi olduğunu belirtmekteydi.

İlk kez sorunla ilgilenmiş gibi olan Peter, "Kabul ediyorum, enzim o hileyi yapabilir. Ama, her ikiniz de biliyorsunuz ki, Besin ve İlaç Yönetimi, yeni bir ilacın insanlarda kullanımını kesin kurallara bağlıyor. Onlar yeni bir Thalidomide olayını yaşamak istemezler, değil mi? Benim yapay ASB'ın (aril sülfat B esteri) henüz ikinci 'deneme aşamasında' bulunuyor. Bu yüzden ona size vermem tümüyle yasaya aykırı bir şey olacak" dedi.

Ve sonra ağır ağır konuşarak ekledi. "Enzimin çocuğu öldürme olasılığı da var."

Bu noktada Laura yıkılır gibi oldu ve yalvararak konuştu. "Lütfen, Peter. Çocuğa bir şans tanımadan ölmesine izin verme."

Barney ayağa kalkıp sert bir sesle, "Dinle, Wyman. Sen hepimizle birlikte Hippokrates Andı'nı içtin. Besin ve İlaç Yönetimi'ni unut. Ölmekte olan oğluma bak. Burada böyle çıkıp gitmemize ve oğlanı mezara koymamıza izin verecek misin?" dedi.

Barney'in açıksözlülüğü karşısında gözü yılar gibi olan Peter sinirli bir jestle kol saatine baktı. Ama, kimse yerinden kımıldamadı.

Sonra Barney bir kez daha konuştu. "Ne dediğimi anladın mı, Peter?"

"Uzun süredir tıp uygulaması yapmadım ve kesinlikle çocuk hastalıkları uzmanlık dalında çalışmadım. Ama, bana göre oğlunuz çok hasta. Onu neden Çocuk Hastahanesi'ne götürüp bir serum taktırmıyorsunuz?"

Barney sordu, "Sonra ne olacak?"

"Yarın gece saat onda sizi arayacağım." Laura açıklama istedi,

"Neden? Daha erken olamaz mı?"

"Düşünmek üzere zamana gereksiniyorum" diyen Wyman şimdi kısık sesle konuşuyordu. "Bu pek ciddi bir durum. Sekreterime size nerede erişebileceğimi bildirin."

Peter'in bürosundan çıkıp koridor boyunca tüm duygularını yitirmiş gibi yürüyerek cam kapıdan geçtiler. Muhafızların yanından geçip arabaya vardılar. Bu arada hiç konuşmamışlardı.

Harry babasının omuzunda ve derin bir uykudaydı. Barney oğlunun sıcaklığını kendi yanağında duyumsuyordu. Genç baba, çocuğun ateşi var diye düşündü.

Ve sonra, "Sen ne düşünüyorsun, Castellano?" derken duygusallıktan sesi kabalaşmıştı.

"Sanırım Peter bir yerde haklı. Harry'i hastahaneye götürmemiz gerekli. Orada güvencede olacaktır, Barn."

Livingstone'lar San Francisco Çocuk Hastahanesi'nde gerçek insanları buldular. Tüm bürokrasiyi bir yana bırakıp Harry'i hemen bir yatağa yatıran ve ona serum veren özenli kişilerdi bunlar.

Otele ya da başka hiçbir yere gidemeyecek kadar yorgun olan Laura ile Barney, Harry'nin odasındaki divanlarda yatıp erkenden uyandılar. Saat farkı şimdi de bedenlerini alt üst ediyordu. Oğullarının durumunun dengeli olduğunu gördükten sonra kafeteryaya gidip bir kahve içtiler. Geriye dönerlerken bir hemşire onlara uzaktan seslendi.

"Dr. Livingstone, sizi telefonla arıyorlar."

Her ikisi de telefona çılgınca koştular.

Barney hemşireye sordu, "Kim arıyor bizi?"

"Doktor Goldstein. Çocuk hastalıkları servisi şefimiz. Bayan doktor her ikinizi de tanıdığını söylüyor."

"Goldstein mi?" diye soran Laura, kocası Barney kadar şaşkınlaşmıştı, "Bu ad sana bir şey ifade ediyor mu?"

Barney 'Bilmem' der gibi omuzlarını silkip telefonu aldı. "Ben, Doktor Livingstone'um" dedi.

"San Francisco'ya hoşgeldiniz" diyen kadının sesi Barney'in şimdi de anımsadığı özel bir oynaklığı içeriyordu.

Arayan, Suzie Hsiang idi.

"Suzie! Dr. Goldstein sen misin?"

"Dr. Mike Goldstein ile evli olmamın erdemi sayesinde öyleyim" diyen ses ekledi. "Adlarınızı gece kabul edilen hastalar listesinde gördüm. Ve sizlere yardımcı olabilir miyim diye öğrenmek istedi."

"Çok inceliklisin, Suzie" diyen Barney sözünü şöyle sürdürdü. "Ancak bu gece RSS'e karşı bir tedavi şekli bulamadıysan yardımcı olabileceğini sanmıyorum. Gene de, boş zamanın varsa seninle kafeteryada birer fincan kahve içmekten hoşlanacağız."

"Olabildiğince çabuk aşağıya inecek ve oğlunuza bir bakacağım."

Bomboş kafeteryada bir köşeye yerleşmiş ve önlerindeki çırpılmış yumurtayı yemeyip onlarla oynayan Laura ile Barney'in yanına geldiğinde Suzie sıcacık bir sesle, "Oğlunuz çok güzel bir çocuk" diyerek ciddiyetini takınıp ekledi. "Ama korkunç derecede hasta. Sizleri buralara kadar ne getirdi?"

Barney içini çekip yanıtladı, "Çok uzun bir öykü."

Gene de en az sözcüğü kullanarak durumu anlattı.

"Ama, Wyman sizlere yardım etmek zorunda..." diyen Suzie vurgulayarak sözlerini tamamladı. "Demek istiyorum ki, eğer onun biraz insanca duyguları varsa..."

"Bu konuda hiç bahse girme" diyen Laura ekledi. "O adam tam bir taş taklidi sanki."

"Şu halde size sonucu bildirecek, öyle mi?"

"Bu gece saat onda."

"Neden o denli çok zamana gereksiniyor?"

Barney, "Bilmiyorum. Peter'in aklının çalışışı benim anlama kapasitemin ötesinde" diyerek yanıtladı.

"Peter'i yeniden görmeden önce neden benim ebeveynlerimin evine gelmiyorsunuz. Orada iyi bir Kanton yemeği yersiniz. Ayrıca babamla tanışmanızı isterdim."

Laura ile Barney bu öneriye karşı ne diyeceklerini bilemediler. Bir yandan Harry ile yalnız kalmayı istiyor öte yandan onları korkutan soğuk gerçekten biraz uzak durmanın iyi olacağını düşünüyorlardı.

"Size adresi vereyim. Buradan oraya gidiş pek kolaydır. Üzgünüm, çünkü kocam Teksas'taki bir Böbrek Hastalıkları Kongresi'nde. Her neyse, eğer gelmek isterseniz, hepimiz saat altıda evde oluruz."

Günü Harry'nin yatağının yanında geçirdiler. Tek tür konuşmaları sözgelişi şöyle oluyordu. "Saat kaç?" Yanıt her zaman, "Sen sorduğundan bu yana iki dakika geçti" biçimindeydi.

Akşama doğru hemen hemen bütün gün uyumuş olan oğullarım sarıp sarmaladılar ve hastahaneden taburcu edilmesini istediler. Çünkü Wyman "Hayır" derse çocukları ölürken hastahane dışında bir yerde olmak ve Harry ile yalnız kalmak istiyorlardı.

Suzie'nin annesiyle babası Çin mahallesindeki Jackson sokağında bir apartmanın zemin katında oturuyorlardı. Katın penceresindeki bir yaftada burasının ataları Hippokrates'ten iki bin yıl daha yaşlı olan Doğu tıbbı uygulayıcılarından birisinin muayenehanesi olduğu yazılıydı. Salonda Dr. Hsiang, karısı, büyük kızı Suzie ve evli olmayan küçük kızkardeşi ipek giysiler içinde oturmuş çay içiyorlardı. Konuklan salona girince yaşlı adam ayağa kalktı ve Kanton diliyle bir şeyler söyledi.

Suzie babasının söylediklerim İngilizce'ye çevirdi; "Babam evimize hoş geldiniz diyor ve oğlunuza ilişkin üzüntülerinizi sizinle paylaşıyor. Onu muayene etmek üzere izin verip vermeyeceğinizi merak ediyor."

Barney ile Laura bakıştılar.

Laura; adam, çocuğu muayene etse ne zararı olur? diye düşündü. O gerçek bir doktor. Yalnızca bizim türümüzde bir doktor değil.

Barney başını öne eğerek onayladı ve "Çok teşekkür ederim" dedi.

Doktor onları bir el işaretiyle öteki odaya çağırdı. Bu odada zeminden tavana kadar etiketleri Çin'ce yazılı yabanıl ot kutulan vardı. Ateşli çocuğu doktorun muayene masasına yatırdılar. Ve doktor ağır ağır, özenle çocuğun bir koluna parmağını bastırırken ana baba çocuğun birer ellerini tuttular.

Adam yalnızca kolu mu muayene edecekti?

Suzie açıkladı, "Babam on iki yerden nabzı dinliyor. Bu bizim geleneksel tam yapma yöntemlerimizden biridir."

Sonra Dr. Hsiang çocuğun ağzını açtırdı ve bir büyüteçle dilini inceledi. İvedi Çince ile Suzie'ye bir şeyler söyledi.

"Babam çocuğunuza bir ilaç hazırlayacak ve izin verirseniz ona akupunktur uygulayacak."

Barney sordu, "Harry'nin canı acıyarak mı?"

"Hayır" diyen Suzie ekledi, "Babam yaparsa acıtmaz."

Bir kez daha Laura ile Barney bakışarak anlaştılar. Bakışlan birbirlerine, bir şanstır kabul edelim diyordu.

İşlem aşağı yukarı yarım saat sürdü. Doktor Hsiang iğnelerini çoğunlukla çocuğun kulağının üzerine ve çevresine saplıyordu. Sonra izin alıp şifalı otlardan bir ilaç hazırlamak üzere başka bir odaya çekildi.

Suzie sordu, "Harry bir şey içebiliyor mu?"

Laura, "Evet, Tanrı'ya şükürler olsun, içebiliyor" diyerek yanıtladı.

Sonunda Hsiangların evinde akşam yemeğine oturduklarında Harry uyandı. Çocuk irileşmiş gözlerle doğallıkla Hsiangların parti giysileri olduğunu düşündüğü bol renkli giysileri gözledi. Bayan Hsiang'ın giysisindeki kabartmalı desenlere bakarak mırıldandı. "Anne, şu kuşlara bak."

Bayan Hsiang belki çocuğu anlayarak, belki de sezgi yoluyla ne düşündüğünü kestirerek Harry'e gülümsedi. Sonra çocuk Laura'ya dönüp sordu. "Neden herkes pijamalarını giyinmiş?"

Soruyu Barney yanıtladı, "Olasılıkla erken yatacakları için. Senin gibi değil onlar, Şampiyon. Bu gece sen geç saate kadar uyanık kalmak zorundasın."

Laura'yı rahatlatan şekilde oğlu sıvı şeyleri daha kolay yutabiliyordu. Dr. Hsiang'ın özenle hazırladığı ilacı içerken yüz

ifadesinden sıvının acı olduğu anlaşılıyordu. Ancak Harry ilacı almakla kalmamış biraz çorba da içmişti.

Hsiang'lardan ayrılma zamanı geldiğinde Doktor küçük bir şişe içinde Harry'nin şifalı ot ilacını Barney'e verdi. Çocuk ilacı o akşam iki kez, ertesi gün üç kez alacaktı. Laura ile Barney incelikle ona teşekkür ettiler.

Otele vardıklarında saat dokuz buçuk olmuştu. Ama resepsiyonda onları bekleyen şu mesaj vardı: "Lütfen saat onda Dr. Peter Wyman ile buluşunuz."

Doğallıkla oraya saat ondan önce vardılar. Çünkü, çağrıyı ricalarının kabulü olarak algılamışlardı.

Ve haklıydılar. Ancak, en açıkelli davranışında bile Wyman yola gelmez bir kişiydi.

"Şimdi, özellikle ilacın nasıl bir etki göstereceğini bilemediğimiz anda, hiçbir ağlama ya da teşekkür istemiyorum. Eğer bilmeniz gerekirse söyleyeyim, bunu sizin kesinlikle ağzınızı açmıyacağınıza inandığım için yapıyorum" dedi.

Sağlam sarı kâğıttan yapılmış bir zarfı onlara uzattı. Barney zarfta birkaç küçük cam ampulün bulunduğunu duyumsayabiliyordu.

"Önce tek ampulle deneyin. Eğer dayanıklılık gösterirse iki saat sonra dozu artırıp bir kez daha uygulayın. Kırk sekiz saat süreyle günde üç kez aynı şekilde enzimi verin. Ben zarfa kullanılıp atılacak iğnelerden de koydum."

Laura başını öne eğip onayladı.

Wyman sözlerini şöyle sürdürdü, "İlacı çocuğa vermeseniz size gönül borcu duyardım. Ama, gene de sonuç ne olursa olsun bana bildirin. Araştırmam için dirimsel önemi olabilir."

İnsan böyle buz gibi bir piçe nasıl teşekkür ederim diyebilirdi? Wyman kol saatine bakıp, "Artık gitsem iyi olacak" diyerek sorunu çözümledi.

Gene de yerinden kımıldamadı. Laura ile Barney onun bazı şeyler söylemek üzere savaşım verdiğini gördüler.

Sonunda Peter kekeleyerek konuştu, "Ben... oh... çocuklarımdan biri böyle olsaydı... nasıl duyumsayacağımı biliyorum... Yani..."

Düşündüğünü ifade etmeyi tamamlayamayan Peter yürüdü ve Harry'nin yanağını okşadı. Sonra konuklar bir tek sözcük bile edemeden hızla odadan çıkıp gitti.

Kaza yapacak bir hızla arabayı sürüp otel odalarına vardılar. Harry'i yavaşça yatağa yatırıp hemen perdeleri kapadılar.

Sonra çaresizce birbirlerine baktılar.

Barney yumuşak bir sesle sordu, "İğneyi benim yapmamı ister misin?"

Genç kadın duygusuz bir sesle, "Ben yapabilirim" dedi.

O anda Barney itirafta bulundu, "Lütfen sen yap, Castellano. Benim aram iğneyle iyi değil. Hele kendi oğluma hiç iğne yapamam."

Laura bir ampul enzimi iğneyle çocuğun kalçasına uygularken Harry haykırdı ve ansızın sessizleşti.

Korktular. Onu öldürmüş müydüler?

Yatağın iki yanında oğullarına sabit bakışlarla bakan heykel gibi hareketsiz iki insandılar şimdi.

Onlara sonsuzluğa dek sürmüş gibi gelen birkaç saniyeden sonra Laura eğildi ve parmağını Harry'nin bileğine koydu.

"Nabzı atıyor, Barn. Eskisi gibi dengeli."

"Hacın onu birdenbire çöktürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Hepimiz iki güç gün geçirdik. Çocuğun ne denli yorgun olduğunu düşün bir kez" dedi.

Sonra Laura, Harry'i kucağına alıp kendisine iyice yaklaştırdı.

Barney elini çocuğun alnına dokundurup konuştu, "Şimdi de Büyük Sahra çölü gibi. iğne yapalı ne kadar oldu?"

"Dört, belki de beş dakika. Rahat ol, Barn. Bu mucize ilaç olsa bile..."

'Mucize' sözcüğü kadının gırtlağına saplanır gibi olmuştu. Eğer Tanrı varsa, o bana iyilik borçlu değil diye düşündü.

Barney yumuşak sesle, "Laura yat ya da hiç değilse otur" dedi.

Çocuğu yavaşça yatağın üzerine koyan genç kadın yanıtladı, "Aşırı sinirliyim."

"Oda servisinden bir şey getirteyim mi? ister misin?"

"Aç değilim. Sen aç mısın?"

"Hayır ama zaman geçirtir. Ve... insana yapacak bir şey olasılığı sağlar."

"Aşağıda koridor üzerinde otomatik satış yapan makineleri görmüştüm. Oradan bir şey alalım istersen?"

Genç adam kendisine verilen görevi sevinçle karşıladı ve "Sana ne getirebilirim?" diye sordu.

"Hiçbir şey ya da tadı iyi olmayan herhangi bir şey."

Barney karısının ne demek istediğini anlayabiliyordu: Tüm duygusal zevklerden ve hatta bir şekerlemenin tatlı lezzetinden vazgeçiyorum. Böylece yapacağım özveri öfkeli bir ilahı yatıştırmak üzere son bir kurbanlık kırıntımı oluşturabilir.

Genç adam hızla odadan dışarı çıktı. Uzun koridor halılarla kaplıydı. Ve gri renkli tartan yarış pistine benziyordu. Aşağı kata giderken koridorda koşmak Barney'e fiziksel bir rahatlama sağladı.

Oysa Barney koşarak düşüncelerinden kapamıyordu.

Oh, Tanrı'm! Düşlerimde Harry ile birlikte orman yollarında hafif koşular yapmayı kurmuştum. Nasıl da erkek erkeğe konuşacaktık. Ona yaşamımda yaptığım yanlışlıkları anlatacak ve

bunlardan ders almasını sağlayacaktım. Şimdi sana ne öğretebilirim ki?

Şu anda tek istediğim soluk almayı sürdürmen. Bunu sana öğretemem ve senin için yapamam.

İki elinde kâğıt bardaklar içindeki içeceği taşıyarak ağır ağır odaya doğru yürüdü.

Laura şimdi oturmuş, Harry'nin yüzüne bakıyor ve en ufak değişikliği bile gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Bir robot gibi haber verdi. "Hiç hareket etmedi."

"Belki de pek derin bir uykudadır. Gözlerinde herhangi bir ivedi göz kapağı kıpırdaması oldu mu?"

"Hayır"

Diğer bir deyişle, çocuk uyuyorsa bile düş görmemekteydi.

Laura, kola bardağını komodinin üzerine koyup emmek için içinden bir parça buz aldı. Bu arada gözlerini Harry'den hiç ayırmamıştı. Belki de sevginin karşı konulmaz gücü hastalığı iyi edebilirdi.

Barney duraksayarak sordu. "Konuşabilir miyiz?"

Laura başını öne eğip onaylayarak, "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" dedi.

"Konuyu biliyorsun. Çocuk bir kamu okuluna mı yoksa özel bir okula mı gitmeli? Ya da istersen kendin hakkında konuşabilirsin."

Genç kadın yorgun bir gülümsemeyle gülerek konuştu. "Senin bilmediğin şey hakkında ben ne söyleyebilirim?"

"Eğer annenle baban Brooklyn'e göç etmemiş olsalar yaşamının nasıl olacağını düşünüp konuş."

Genç kadın kocasına baktı ve sözcük kullanmadan yanıtladı. Gözleri, sen olmasan yaşayacak bir şeyim olmazdı diyordu.

Ve Barney de eşit istekle aynı şeye inanıyordu.

Oysa şimdi ikisi de Harry'i yitirirlerse buna nasıl dayanacaklarını düşünüyorlardı.

Hayır, lanet olsun! Henüz bununla yüz yüze gelmek zorunda değiliz. Bu düşünceye katlanmak bile zor.

Her nasılsa yarım saat geçti. Barney uyuyan çocuğun alnına dokundu. Başını kaldırıp Laura'ya baktı ve belki de kendi kendisini kandırarak oluşturduğu bir iyimserlikle konuştu. "Castellano, sanırım ateşi düşüyor."

Laura da Harry'nin yüzüne dokundu. Barney'e baktı ve kendi kendisine, hüsnü kuruntu diyerek sonra yüksek sesle yanıtladı. "Olabilir, Barn."

Karı koca dakikaları sayarak ikinci ilaç dozunun verileceği an, yani iki saatin geçmesini beklerlerken Harry hep uyudu.

Bu kez Harry'i yaptıkları iğne uyandırdı. Ve Laura bundan yararlanıp çocuğa biraz sıvı vermek istedi. Ellerinde yalnızca kola ve Dr. Hsiang'in ilacı vardı. Genç kadın ona şifalı otlardan yapılmış sıvıyı vermeyi seçti.

Yan uykulu ve ateşli olmasına karşın Harry'nin güçlü düşünceleri vardı. Anası sıvıyı dudaklarına yaklaştırırken çocuk başını sallayıp karşı çıkarak, "Hayır, ben elma suyu istiyorum" dedi.

Laura onun yüzüne gülüp aldatır gibi konuştu. "Dinle, çocuğum. Bundan biraz iç. Yarın sana istediğin kadar elma suyu vereceğim."

Bu noktada çocuğun dilindeki tatma tomurcuklarına susuzluk duyumsaması geldi ve suratını buruşturarak sıvıyı içti.

Barney oğluna sordu. "Kendini nasıl duyumsuyorsun?"

"Uykum var, baba."

"İyi" diyen Barney elinden geldiğince kaygısız kalmaya çalışarak ekledi. "Öyleyse neden yatmıyorsun. Uyku senin için iyidir."

Laura ile Barney onu öptüklerinde Harry yeniden uykuya dalmıştı bile.

Annesi çocuğu yatağa yatırdı ve karı koca nöbeti sürdürmek üzere yatağın yanındaki yerlerine geçtiler.

On beş dakika sessiz kalıp düşündükten sonra Barney mırıldandı. "Bu yaptıklarımıza inanıyor musun, Castellano? iki ehliyetli doktor bir otel odasında ölen bir çocuğun başında oturmuş bir egomanyağın verdiği uyduruk ilacın çocuğu kurtarabileceğini düşünüyoruz. Sen aklı başında olduğumuzu düşünür müsün?"

Laura başını iki yana salladı. "Bilmiyorum" diyerek itirafta bulundu. "Dürüstçe söyleyeyim, bilmiyorum." Bir an durdu ve sonra Barney'in gözlerinin içine bakarak ekledi. "Eğer Harry ölürse, ben de yaşamımı sürdürmek istemem..."

"Laura!.."

"Evet, kast ettiğim bu. Ve sen beni durduramazsın, Barney!"

Genç adam oğlu olmazsa kendisinin de nasıl yaşayacağını bilemediğinden artık karşı çıkmadı.

Çocuğun soluk alışını dinlediler. Bir süre sonra Barney yerinden kalkıp çocuğunun alnına yeniden dokundu. Bu kez emindi.

"Castellano, Tanrı adına yemin ederim. Ateşi yok! Haydi, gel sen de dokun."

Laura'nın Harry'nin alnına dokunmasına gerek bulunmuyordu. Çünkü, çocuğun yüzünün rengi değişmekteydi. Bu da Barney'in haklı olduğunu gösteriyordu.

Genç kadın hemen eliyle çocuğun karnını yokladı.

"Tanrı'm, oh iyi" diyerek ekledi. "Dalağı...."

Barney korkuyla sordu, "Ne olmuş dalağına?"

"Dalağı normalden daha az büyümüş durumda, Barn. Daha doğrusu şimdiden biraz küçülmüş gibi. Sanırım o lanet olası şey işe yarayacak."

Bütün gece nöbet tuttular. Bu kez oğlanın ölüşünü değil, yaşama geri dönüşünü izliyorlardı.

Saat yedi buçukta Laura, "Ben kiliseye gitmek istiyorum" diyerek kocasını şaşırttı.

Ancak Barney başını öne eğip onayladı ve, "Ne duyumsadığım biliyorum" dedi.

Laura düşündüklerini şöyle dile getirdi. "Barn, birisine teşekkür etmek zorundayım. Ve bugün, bir kez olsun beni işitecek bir Tanrı'nın bulunduğunu umut ediyorum."

"Haklısın, haydi gidelim."

Oğullarına baktılar. O da yatakta doğrulmuştu. "Anne, eve gitmek istiyorum" diyen Harry cıyaklar gibi sözlerini sürdürdü. "Oyuncak ayım beni özlemiştir."

Stanford Üniversitesi kilisesi otelden yürüyerek on dakika uzaklıktaydı. Bu saatte koca katedral binası gösterişsiz dekoru içinde öyle boş ve sessizdi ki, orada kişiler birbirlerinin kalp atışlarını işitebilirlerdi.

Yetişkinlik çağında Laura ilk kez dua etmek üzere diz çöktü ve nereden başlayacağını bilemedi. Ama başını öne eğdi ve düşüncelerinin uygun yere ulaşmasını umut etti.

Barney, Harry'i kucağında tutarak ve ona sabit bakışlarla bakarak ayakta duruyordu. Uzun pencerelerdeki renkli camlardan vuran sabahın hafif ışıkları yüzünü büyülü bir atmosferde aydınlatır gibiydi.

Ve genç adam bir an sakin bir şekilde, yaşadıkları geceyi düşündü: Kendisinin, karısının ve Harry'nin yaşadığı bir mucize miydi?

Kendi kendisine sordu: iyileşmenin nedeni neydi? Peter Wyman'in enzimi mi? Çinli doktorun yaptığı iksir mi? Akupunktur tedavisi mi? Bir doktorun dokunuşu mu? Bir ebeveynin sevgisi mi? Bunlardan hangisiydi?...

Genç adam yaşamının büyük bölümünü tıp sanatım inceleyerek geçirmişti ve şimdi onun gizemlerini kesinlikle anlayamadığını sezinliyordu. Çünkü, tıp etkileri ortaya vuran nedenleri sürekli araştırıyordu. Ve bilim, mucizeyi idrak edemiyordu.

Laura ayağa kalktı. "Şimdi çocuğumu kucaklamak istiyorum" diye fısıldadı.

Barney, Harry'i annesine verdi. Laura ile oğlunu kucakladı. Kiliseden çıkıp sabah güneşinde yürüdüler.

— BİTTİ —

Erich Segal - Doktorlar

